

Giới thiệu Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!

Truyện Nhoc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!! của tác giả Tyty Lùn là tựa truyện teen hay nói về một cô gái tên Lâm Thị Ánh My (nó), từ nhỏ đã xảy ra những bi kịch rất tàn nhẫn, khiến nó trở nên lạnh lùng, ít nói. Và chàng trai tên Trịnh Hoàng Nhật Phong (hắn), cũng lạnh lùng, ít nói.

Nhưng họ đã yêu nhau, yêu say đắm, bất chấp nghịch cảnh, bất chấp mọi thứ, bất chấp tất cả họ vẫn mạnh mẽ yêu nhau 100 ngày và cùng nhau vượt qua tất cả.

Câu truyện có đầy đủ các yếu tố tình cảm, cảm động, có nhiều bất ngờ và vô cùng thú vị. Mọi người nhớ ủng hộ tyty nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Lâm Thị Ánh My (nó), biệt danh Lilia, 17 tuổi. Con gái tập đoàn Lâm Thị lớn nhất thế giới, bang chủ bang black girl. Giỏi võ, đai đen karate, taekwondo. Biết sử dụng nhiều loại vũ khí, thích nhất là ám khí. Đẹp như nữ thần nhưng về mặc lạnh lùng, ít nói, vì có những kí ức rất tồi tệ (tyty:kẻ sau nha). Đặt biệt hát rất hay. Nghét chảnh khoe, khoe khoang. IQ:200/200.

Trịnh Hoàng Nhật Phong (hắn), biệt danh Ken, 17 tuổi. Con trai tập đoàn Trịnh Hoàng, bang chủ bang cung kings. Giỏi nhiều loại võ, là nam thần trong trường cả ở ngoài. Nhưng về mặt cũng lạnh lùng, ít nói cũng đã từng xảy ra nhiều chuyện đối với hắn. IQ:200/200.

Nguyễn Ngọc Thúy Kiều (nhỏ), biệt danh Rendy, 17 tuổi. Con gái tập đoàn họ Nguyễn, nhĩ bang chủ bang black girl. Giỏi võ sử dụng nhiều loại vũ khí đặc biệt là mùi hương. Xinh gái, tính cách nhí nhảnh, yêu đời, nói không ngừng nghỉ (tyty:sợ không nói được nữa hờ chi) khác xa với nó, nhưng hai người là bạn thân của nhau. IQ:190/200

Nguyễn Quốc Chí Nam (cậu), biệt danh Kun, 17 tuổi. Con trai tập đoàn họ Nguyễn, nhị bang chủ bang cung kings. Giỏi võ, đẹp vô cùng, nói nhiều y như nhò (tyty:trời sinh ra đã giành cho nhau). IQ:190/200.

Lí Trung Tuấn Kiệt (anh), biệt danh Key, 17 tuổi. Con trai tập đoàn họ Lí, tam bang chủ của bang cung kings. Cũng thuộc hạng trai đẹp không vừa đâu nha. Tính tình điềm tĩnh, vui thì cười, buồn thì khóc không cần che giấu cảm xúc. IQ:190/200.

Nguyễn Thị Minh Thư, 17 tuổi. Con gái tập đoàn Nguyễn Thị chi nhánh nhỏ nhà nó. Chảnh chọe, khoe khoang, là kẻ thù của nó từ lúc nhỏ. Chị đại trong trường, rất thích Ken. (tyty: sẽ không được lâu đâu). IQ:180/200.

Phạm Ngọc Thủy Trang (bạn thân nhỏ thư), 17 tuổi, con gái tập đoàn họ Phạm lại là chi nhánh nhỏ nhà nó. Chảnh chọe, chuyên đi nịnh nhỏ Thư, thích câu. IQ:180/200.

Lê Thị Ngọc Hân (bạn thân nhỏ Thư), con gái tập đoàn họ Lê cũng là chi nhánh nhỏ nhà nó (tyty:Ồi! Nhà chị My giàu quá, chi nhánh nhiều quá nha//My:Chị mà em//tyty:khâm phục, khâm phục)

~~~~~

Phần giới thiệu đã xong, chỉ nhiều đó nhân vật thôi, còn vài nhân vật nữa tyty sẽ kể sau nha. Chắc chắn những tập sau sẽ rất hấp dẫn, mọi người đón đọc ủng hộ cho tyty nha. (^.^)!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyện Quá Khứ

My Là con gái của tập đoàn Nguyễn Thị, tên lúc trước Nguyễn Thị Tố Trinh, chỉ mới 6 tuổi. Là một cô bé thông minh, vui tươi, năng động, mẹ thường gọi nó nhà nhóc My. Sáng đó nó dậy sớm, cùng mẹ chuẩn bị đồ ăn sáng với mẹ, mẹ dạy cho nó nấu rất nhiều món ăn, tuy nó còn nhỏ nhưng cũng nấu được vài món đơn giản. Nhìn cảnh sinh hoạt của hai mẹ con rất vui thì...!

Người ba bước vô nhà với một vẻ mặt tối sầm lại (tyty: như sắp có bão lớn ak!). Ba nói gì đó với mẹ không hiểu tại sao mẹ lại khóc, khóc rất thảm thiết, mẹ còn van xin ông ấy nuôi dưỡng nó, chăm sóc cho nó. Một lúc sau nó mới hiểu thì ra ba nói với mẹ là đuổi mẹ con nó ra khỏi nhà để dẫn mẹ kế và em

- Đúng lúc vợ chồng ta không có con cái.

- Nên ta sẽ nhận con làm con gái nuôi.-bà Lâm

- Con sẽ là con của vợ chồng ta, là đại tiểu thư của tập đoàn Lâm Thị. Ta sẽ đổi tên con là Lâm Thị Ánh My, sẽ công bố cho mọi người biết. Và sau này con sẽ là chủ nhân tương lai của tập đoàn Lâm Thị. Ta sẽ giúp con hoàn thành di nguyện của mẹ.

- Con có đồng ý không.-bà Lâm tiếp lời.

Sau một lúc đấu tranh với suy nghĩ, không biết làm thế nào. Bây giờ cũng không có là để về và cũng muốn hoàn thành di nguyện của mẹ nó đành phải nguyện ý ông bà:

- Con đồng ý làm con của ba...mẹ...!-tiếng ba mẹ nó cổ tình nói lớn, làm hai ông bà Lâm Thị cảm thấy rất hạnh phúc, từ nay họ sẽ có con, một đứa con gái vừa xinh đẹp, vừa ngoan hiền họ rất vui sướng vô cùng hạnh phúc.

Ông bà đón nó về nhà tận tình chăm sóc, khi sức khỏe nó hồi phục, trong nhà ai cũng yêu thương nó. Ông bà Lâm dần có đi học, nó học rất giỏi ông bà rất tự hào. Nhưng từ khi về nhà tới giờ nó trở nên ít nói, ít chơi đùa, khuôn mặt lúc nào vẫn giữ nguyên một trạng thái "mặt lạnh", cả khi vui lẫn lúc buồn và những lúc giận thì cũng không có chút gì gọi là cảm xúc. Lúc nào cũng chỉ đeo headphone nghe nhạc, đọc sách và ngủ. Rất ít giao lưu với thế giới bên ngoài.

Vào một buổi sáng nó đang ngủ thì chiếc đồng hồ báo thức reo, nó không cảm xúc, cầm lấy đồng hồ "Rằm" nó đã áp đất an toàn nhưng cũng không còn nguyên vẹn. Tự nhiên nó nghe một tiếng hét muốn rung chuyển cả đất trời.

- My....!

- Dạ con nghe.-nó vội vã ngồi dậy như biết trước được nguy hiểm lập tức chạy đi VSCN ngay và luôn. Vì tối qua suy nghĩ vớ vẩn nên nó ngủ rất trề nên sáng ra hậu quả mới như vậy. Thi ra tiếng hét lúc này không ai khác chính là mẹ của nó. Mẹ nó vừa lên tới cửa phòng thì nó đã ngồi yên lặng trên giường lật đại quyển sách nào đó mà đọc dù không biết mình là đang đọc cái gì. Mẹ nó gõ cửa.

- Con dậy chưa.

Nó trả lời với giọng nói rất bình thản

- Dạ con dậy rồi mẹ ạ!-chỉ khi với mẹ và người thân với nó, nó mới nói nhiều như vậy còn nếu là người khác thì chỉ 2-3 tiếng là cùng.

- Vậy con hãy thay đồ đi với mẹ đến nhà một người bạn, nhanh nhe con.-mẹ nó nói.

- Dạ con đi ngay.- mẹ nói xong liền đi xuống ngay mà không có vào phòng làm nó giả vờ đọc sách, sợ hết cả hồn (tyty:chị mà cũng biết sợ, ai biểu giả vờ chi.// My:rồi sao // tyty:hihi! không có chi// My:nhớ! coi chừng em với chị đó//tyty: dạ em biết)

Vì đi cùng với ba mẹ nên nó diện một chiếc váy màu hồng nhạt, tay ngắn, cổ ren, thiết kế khá đơn giản do chính tay nó thiết kế ra, không cầu kì lắm vì nó không thích nhưng đem lại cảm giác tinh tế và rất sang trọng. Nhưng đối với nó thì nó không thích mặt váy tí nào.

Vừa bước xuống xe có hay người cũng tuổi cỡ ba mẹ nó đó chính là chủ nhân của tập đoàn họ Nguyễn. Họ có một người con gái tên là Nguyễn Ngọc Thủy Kiều (nhỏ) đón họ vào nhà. Và hai người cảm thấy như mình rất hợp ý nhau và nó đã kết bạn với nhỏ tuy tính tình của nhỏ khác xa với nó nhưng họ rất thích chơi chung với nhau.

Và đến một ngày nó xin mẹ rời Việt Nam sang Mỹ du học năm 12 tuổi để tìm hiểu thêm kiến thức. Tuy ba mẹ nó và ba mẹ nhỏ không muốn cho con đi nhưng vì thương con nên đã cho phép dù trong lòng không muốn. Lúc ra sân bay mẹ nó và nhỏ tranh nhau dặn dò con mình nào là giữ gìn sức khỏe, ăn uống đúng giờ,.....! dù nó không muốn nghe nhưng vẫn phải nghe.

Nó và nhỏ đã học rất nhiều dành được những tấm bằng đại học tại các trường danh giá nổi tiếng nhất nước Mĩ rất có giá trị. Nó và nhỏ cũng đi tập huấn, huấn luyện làm sát thủ, sau một thời gian nó và nhỏ đã đạt được đai đen karate và cả teakwondo,... Vượt qua được những thử thách rất đau khổ để trở thành một sát thủ chuyên nghiệp và sử dụng được nhiều loại vũ khí. Nhỏ thì biết sát thương người khác bằng mùi hương tự chế cực kì độc. Còn riêng nó thì sử dụng và hiểu biết tất cả loại ám khí có tính sát thương nhẹ và nặng. Nó tự thành lập banh black girl để thuận lợi cho việc trả thù do nó làm banh chủ biệt danh Anna còn nhỏ là nhì bang chủ biệt danh rendy một bang rất lớn mạnh mà ai nghe thấy tên black girl cũng phải rùng mình sợ hãi.

~~~~~

Xin lỗi tất cả mọi người tại xảy ra một số chuyện nên đã bỏ truyện một thời gian. Về sau sẽ không vậy nữa nên mọi người đừng bỏ truyện nha, tiếp tục ủng hộ truyện. Iu iu...!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trở Về Việt Nam

Đã lâu lắm rồi nó không trở về, nó cũng nhớ nhà, cả ba mẹ nó nữa và nhỏ cũng vậy nhưng nhỏ sợ nó nên không dám nói gì. Cũng đến lúc hành động rồi. Nghĩ là làm nó đặt vé máy bay ngay. Sáng hôm sau lần đầu tiên nó thức sớm để thu dọn đồ về kịp đến nơi trong ngày hôm nay, nhờ sự trợ giúp của mười mấy chiếc đồng hồ báo thức. VSCN xong nó chạy ngay qua phòng nhỏ.

- Cạnh...cạch!- nó gõ cửa phòng nhỏ.

- Chuyện gì? Có gì quan trọng lắm sau mà dậy sớm thế!-hôm nay nhỏ thức trễ vì tối qua lo xem phim tình cảm Hàn Quốc rồi suy nghĩ linh tinh nên thức trễ.

- Đi chuẩn bị nhanh đến lúc phải về Việt Nam rồi!-nó nói nhanh.

- Sau về đâu?-nhỏ còn mơ màng vì chưa tỉnh ngủ đã bị nó đẩy vào nhà tắm.

VSCN xong nhỏ đi ra ngoài đã thấy nó đã xếp đồ vào vali ngay ngắn cho nhỏ. Hai đứa bước xuống sân bay, đã thu hút sự chú ý của mọi người. Nhỏ bước xuống làn da trắng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn làm sau. Với chiếc váy hồng nhẹ, tay ren trắng, cổ viền họa tiết độc đáo. Là chiếc váy hot nhất của năm nay do nó thiết kế (tyty: chị My vừa hát hay, vừa thiết kế giỏi nha là thiên tài độc nhất của làng thiết kế). Khác với nhỏ nó mặc áo cop-top ngắn màu trắng trệt vai lộ vùng vai trắng ngần của nó và chiếc quần jean rách đen cổ cách làm hiện lên rõ thân hình thon thả của nó:

- Trời ơi...! Con gái là ai mà xinh thế!-trai 1

- Xinh gì mà xinh.-gái 1

- Xinh thật mà.-trai 2

- Chảnh choẹ xấu thấy gớm.-gái 2

- Không hai cô ấy xinh lắm.-trai/2 đồng thanh

Nó và nhỏ đã rất quen với những lời bàn tán nên không mấy quan tâm. Gọi người đưa đến hai chiếc mô tô nó và nhỏ chạy thẳng về nhà.

Vừa về tới nhà nó và nhỏ đã bị tra tấn dã man bởi hai người mẹ.

- Con đi đâu, làm gì mà gần 6 năm con nói về, con có biết là mẹ nhớ con lắm không.-mẹ nó sắp rơi nước mắt vì rất vui mừng khi nó trở về, nhưng không quên trách móc nó.

- Mẹ sẽ không cho hai đứa đi đâu nữa đâu, nhất định là như vậy.-còn mẹ nhỏ thì tức giận nhưng trong lòng cũng rất vui vì tội nó đã về.

- Thì tội con đã về rồi còn gì.-nó và nhỏ đồng thanh.

- Mẹ àk con nhớ mẹ nhiều lắm mẹ à!-nhỏ nói dịu dàng, đáng yêu với mẹ mình.

Còn nó chỉ hôn vào má mẹ nó một cái rồi bước đi.

- Con mệt lắm con lên tắm cái rồi sẽ xuống ngay.

Mẹ nó còn chưa kịp nói gì thì nó đã kéo nhỏ chạy thẳng lên phòng. Gia đình nó đã mua một căn biệt thự cũng khá rộng để cho nó sống thoải mái hơn. Đây đủ tiện nghi, nhưng nó thích nhất là vườn hoa hồng, loài hoa yêu thích của nó và mẹ. Cả gia đình cùng ăn cơm trưa tại ngôi biệt thự. Xong rồi cũng về để nó và nhỏ nghỉ ngơi.

Nghĩ ngơi đã được một ngày, tối đó nhỏ rủ nó đến bar EKO để vui chơi sẵn việc đến xem bang black girl có việc gì xảy ra không. Nhỏ thì mặc một chiếc áo màu tím nhạt tay dài, quần jean ngắn, tóc buộc cao, mang giày cao gót màu đen thể hiện phần nào sự trang trọng, đeo chiếc mặt nạ màu tím có gắn vài hạt cảm thạch liti, với các họa tiết tinh xảo là do nó thiết kế. Còn nó diện nguyên cây đen, áo cop-top đen, quần jean ngắn đen, tóc xoã ngang vai, mang giày đen thể hiện sự kiêu ngạo của nó, đeo chiếc mặt nạ lông vũ màu đen có gắn mấy viên cảm thạch liti họa tiết đơn giản thể hiện phần nào tính cách của nó, nhưng về mặt vẫn lạnh không chấy máu.

Đến nơi nó và nhỏ bước xuống mô tô mọi ánh mắt đều dồn về một phía. Nhưng hai người họ không quan tâm tới những lời nói vô vị đó. Đạp văng cái cửa cuốn ôm đất mẹ thân yêu là nó. Những người trong Bar EKO đã chú ý lại càng chú ý hơn.

- Hai nhóc đi đâu mà vào đây? Bỏ nhà đi chơi chứ gì, về đi nơi này không phải dành cho hai đứa đâu.-một tên tướng ta cao to ra giọng nói lớn làm cả bọn cười ồ lên.

- Cút ngay nếu không thì đừng trách ta!-giọng nói nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy sự lạnh giá, sát bén làm mọi người cảm thấy rùng mình nhưng tên đó vẫn không sợ.

- Hai nhóc đúng là biết đùa, nếu không thì ở lại chơi với tụi này chút cũng được.-vừa nói vừa tiến lại gần nó và nhỏ.

- Tôi mong chờ ngày này lâu lắm rồi!.-hắn cười thích thú.
- Mày có bí gì không Ken? Thẻ bạn lạnh lùng của tao đây sau?.- cậu hốt hoảng giắt mình.

Nó vội VSCN và thay bộ đồng phục mà nhỏ đã để sẵn lúc sáng. Đồng phục nữ trường Ánh Kim là áo sơ mi màu trắng, tay viền màu đen có thắt hai chiếc nơ nhỏ và ở cổ thì có một cái nơ lớn. Váy đen viền kiểu cách, họa tiết độc đáo. Chỉ có riêng trường Ánh Kim mới có bộ đồng phục đẹp như thế không khác gì những đồ để đi dự tiệc. Còn nam thì là áo sơ mi màu trắng, kiểu cách cũng giống vậy. Chỉ có chiếc nơ được đổi thành caravat màu đen. Còn quần thì là quần jean màu nào cũng được. Chỉ có trường Ánh Kim mới được vậy vì toàn là những gia đình khá giả.

Lúc này nó mới hốt ha hốt hẩy chạy vào, vì nhà nó gần trường nên nó đi bộ cũng tránh làm tâm điểm để không bị lộ thân phận (tyty:ngủ cho cổ bây giờ chạy đúng là...!//My:nói gì?//tyty:dạ không có gì em nói người ta chứ không phải chị//My:vậy còn được)

Vừa vào sân trường nó cứ cầm đầu chạy thì:

- "Rằm!".-nó hốt hoảng, thì ra nó đã đụng trúng anh Phong nhà ta là hấn đó nha.
- Cô không có mắt àk!.-hấn nghiêm giọng hỏi.
- Xin lỗi.-chỉ hai từ ngắn gọn dễ hiểu nó vội chạy đi.
- Khoan đã, không phải xin lỗi là xong đâu.-hấn nhún vai nói lớn.
- Xem như cô nợ tôi.-hấn nói mạnh bạo tự nhiên hấn thật rất thú vị khi nói chuyện với nó.
- Không thì sau, làm như da thịt anh bằng vàng chất.-hấn chuẩn bị nói thì nó đã quay lại và chạy thẳng tới phòng hiệu trưởng.

Trong lòng hắn lúc này có một cảm xúc rất lạ, nhịp tim đập nhanh, mặt hắn nóng hổi lên không biết chuyện gì.

- Ước gì sẽ không bao giờ gặp cô. Hừ...!.-hắn nói đầy sự tức giận, nhưng lần đầu tiên hắn thấy có một đứa con gái nói chuyện với hắn như vậy ngay cả cô ấy (tyty:sẽ xuất hiện sau). Hắn cũng thật bất ngờ.

Nó không biết rằng nãy giờ có đứa chăm chú vào nó không rời mắt đó là nhỏ Trang bạn thân của thư thích cậu.

- Dám nói chuyện với anh Phong kiểu đó phải mét chị Thu mới được xử đẹp nó mới được cho nó một bài học nhớ đời.

Thư rất thích hấn, ai đụng với hấn hay dám nói chuyện thân mật với hấn đều bị đánh bầm dập, te tua để cảnh cáo hấn là của riêng nó (tyty:chưa chắc, phong nào là của chị, đồ ảo tưởng)

Đúng ra thầy hiệu trưởng phải ra tận cửa đón nó, nên nó không muốn màu mè nên đã nói là khỏi. Vì nó đi trễ nên tận tiết 2 nó mới tới được phòng hiệu trưởng. Vừa vào thì

- Mày đi đâu bây giờ mới tới.-nhỏ chờ rất lâu và đang khó chịu với nó.
- Biết còn hỏi... ngu quên!.-nói cụt ngủn càng làm nhỏ tức hơn.

Còn phía thầy hiệu trưởng thì- chào chủ tịch mới đến, cô giáo chủ nhiệm đã chờ chủ tịch ngoài cửa , mời chủ tịch và tiểu thư đi với cô ấy đến nhận lớp, lớp hai người học là lớp 11A1 (tuyệt lớp 11A1 là lớp dành cho những học sinh xuất sắc mới đủ khả năng vào lớp đó, còn nó và nhỏ thì thừa sức)

- Di thôi.-nó kéo tay nhỏ, lúc này nhỏ đã bót gien nhưng hứa sẽ trả thù vì nó đã để nhỏ đội lâu.
- Hai e đội cô ở ngoài.-cô giáo nó.
- ...!.-nó không trả lời, chỉ gật đầu.
- Vâng.-nhỏ nhanh nhen trả lời.

Cô giáo thấy vậy nên cũng không trả lời mà đi thẳng vào lớp.

- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới.-Đáng lí ra không nghe cô nói gì nhưng khi nghe cô nói có học sinh mới thì mọi người dừng ngay hoạt động.
- Là Boy hay Girl vậy cô.-HS1
- Đẹp hay xấu cô.-HS2
- Là nữ. Hai em vào đi.-cô không thể làm cho lớp bàn tán thêm nữa nên vào

thẳng vấn đề liền gọi nó và nhỏ vào.

~~~~~

Hôm nay 1/5. Ra 2 chương luôn chỉ lể thôi nha. Có gì sai sót cứ nói nha! Cùng cùng...!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Oan Gia

Mọi người đều mong chờ vẻ đẹp của nó và nhỏ.

- Xinh thế.-nam 1

- Đúng. Đẹp như tiên.-nam 2

- Mấy cô đúng là ghen ghét sát đẹp của các thiên thần mà.-nam 1

- Mấy người nói cái gì.-tụi con gái liếc nhìn làm mấy đứa con trai im phăng phắc (tyty:đồ sợ gái)

Cô giáo nói nó và nhỏ giới thiệu đi.

- Dạ, em tên Nguyễn Ngọc Thuý Kiều từ Mĩ mới chuyển về, rất vui làm quen với các bạn.-nhỏ giới thiệu.

- Lâm Thị Ánh My, vào học nhờ học bổng.-nó nói ngắn gọn (tyty:nó không muốn gây sự chú ý như nhỏ nên cố ý nói vậy, thật ra giàu muốn xui.)

Họ nhìn nó trân trân như đánh giá nó. Cô thấy vậy gọi hai đứa nó về chỗ. Còn hai chỗ trống chỗ cậu và hấn. Nhỏ thì ngồi chỗ cậu còn nó thì chắc ai cũng biết là ngồi chung với hấn rồi còn gì.

- Sau nó được ngồi chỗ đó.-nữ 1

- Đúng vậy, sau được ngồi kế anh Minh chứ.-nữ 2

- Nhỏ nhà nghèo không thể ngồi chỗ đó được đâu chứ anh Phong vào thì không xong đâu.-nữ 3 nhắc nhở nó vì đã có vài người bị hấn xử không thương tiếc.

Nó không hiểu vì sau mọi người lại nói như vậy, vừa lúc đó hấn, cậu và anh đi vào. Mới vào thì anh về chỗ ngồi còn cậu thì khi thấy nhỏ đã ngậy người ra vì vẻ đẹp hút hồn của nhỏ:

- Chào cậu, mình có thể ngồi đây được không.-nhỏ nói nhỏ nhẹ làm tim cậu muốn nhảy ra ngoài.

- Được thôi.-cậu nhanh nhẹn ngồi xuống và trò chuyện với nhỏ (tyty:nói trò chuyện chứ gây với nhau thì có)

- Em vinh hạnh lắm mới được ngồi chung với tôi.-cậu nói đầy kiêu ngạo.

- Có hà, tôi mới biết.-nhỏ ngậy thơ trả lời nhưng thật ra cũng rất vui khi được ngồi với cậu.

- Cô...-cậu rất tức giận khi nghe nhỏ nói vì đó giờ chưa ai dám nói vậy với cậu

Nhỏ cười thách thức làm cho cậu càng tức hơn.

Còn hấn với nó thì, từ khi về chỗ thì nó đã đeo headphone vào nghe nhạc và nằm xuống bàn thì nghe được một giọng nói vô cùng băng lãnh, lạnh kinh hồn.

- Cô là ai? Cút ngay đi.-hấn cao giọng

- Tại sao tôi phải đi!.-nó dụi mắt ngồi dậy thì.

- Cô/anh sau lại gặp...-họ nhìn nhau bằng ánh mắt ngạc nhiên.

- Chuyện đó chưa xong đâu, tôi cũng không thích cô, khỏi gây sự chú ý.-hấn nói.

- Anh muốn nghĩ sau thì nghĩ.- nó nói.

Mọi người rất háo hức vì được xem kịch hay, đang rất chăm chú.

- Cô...Cút đi, có nghe không?..về mặt hấn có vẻ hơi tức giận.

- Không...kệ...anh...-nói rồi nó tiếp tục ngồi xuống ngủ.

Mặt hắn lúc này đen xám lại, vô cùng khó coi. Hắn ngồi xuống nhưng trong lòng đầy khuất tất. Tại sau mình lại nhường cô ta chứ, ngay cả cô ấy còn không dám nói chuyện với hắn vậy nữa.

Còn mọi người thì mắt chữ A mồm chữ O nhìn hấn và nó. Cả anh này giờ đang xem kịch hay cũng bất ngờ về chuyện này. Đó giờ hấn chưa từng cho ai ngồi kể dù chỉ là một lần, ai cũng bị hấn chửi đã man trù cô ấy. Nhưng hôm nay thật không thể tin nổi. (tyty: cô ấy kể sau nha mọi người)

- Hai chúng mày có hai em ngồi kế đẹp như tiên còn đòi gì nữa.-anh quay sang nói.

- Không cần.-hấn, cậu đồng thanh.

- Lão vừa thôi.-cậu vẫn tiếp tục.

- Mày có tin tao cho mày tạm biệt cả thế giới này không, có thích thì tao tặng, nói nhiều.-hắn nói lạnh.

- Đúng.-cậu đồng tình.

Anh thấy tình hình vậy cũng đành im nhưng cũng chọc được hai thằng bạn tức muốn điên.

Phía bên kia nhóm nhỏ Thư đang nhìn tụi nó bằng ánh mắt căm phẫn.

- Chị Ak, coi con nhỏ nhà nghèo kia kìa, thích anh Phong mà bày đặt.-nhỏ Hân nói.

- Nhìn nhỏ kia. Hai nhỏ này mới vào học mà đã dụ dỗ hai hotboy của trường rồi.-nhỏ Vy chen vô.

- Hai coi thật là không xem ai ra gì, dám ngồi chung với anh Minh anh Nam còn ra vẻ, thật là không thể không xử.-nhỏ Thư rất bức tức.

Nó cũng cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm. Nó cũng biết chính là nhỏ Thư, nó không quan tâm mà cũng thấy là nhỏ đó cũng rất tức không hiểu lí do. Nó vẫn tiếp tục hành trình (tyty: ngủ nhá.)

Vậy là xong hai tiết đầu nó ngủ, hấn nhìn nó. Còn cậu và nhỏ thì cãi nhau chí choé mặt kệ bà cô đang nhìn. Nhỏ chạy lại đánh thức nhĩ lòi xuống căn tin.

# # # # #

Xong nhá...! Không biết có hay không? Mọi người cho tyty ý kiến nha....(^)!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sự Ngưỡng Mộ, Khâm Phục

Nhỏ chạy tới kéo nó xuống can-tin:

- My, xuống can-tin với kiều đi.-nhỏ lên tiếng.

- Đi.-nó cũng cảm thấy đói nên đồng ý ngay.

Thấy nhỏ và nó gần đi thì cậu chặn lại

- Cho tụi tui đi chung với.-câu nói lớn.

- Đúng.-anh đồng tình.

Hắn không nói nhưng cũng gật đầu, nhỏ không biết làm sau nhìn nó, thì nó lên tiếng.

- Tùy các anh thôi.

Xuống can-tin mỗi người có một phong cách khác nhau, nhưng là ba botboy đi chung với hai học sinh học sinh mới vào thì càng hót hơn. Là tâm điểm chú ý của cả can-tin. Tụi hần dẫn nó lên bàn Vip phía trên mà bọn hần thường ngồi làm mấy đĩa trong can-tin rất bất ngờ.

- Có cần phải như vậy không.- nó nói.

- Quá phô trương.-nhỏ kể lời
- Các cô nói gì vậy.-cậu và anh chung suy nghĩ.
- Công nhận Fan của các anh cũng đông quá ha.-nó nói.
- Chết chết sớm quá.-nhỏ hoang man
- Chết sớm càng tốt-hắn nói như trúc giã
- Nhưng anh lại thất vọng rồi tôi không dễ chết vậy đâu.-nó trả lời bình tĩnh, hắn cũng không muốn gây chiến nên đành im lặng.

Cậu giúp nhỏ thấy thức ăn và lấy cho chính mình. Nhỏ thì lấy cho nó vì nhỏ biết nó thích ăn gì. Hắn và anh thì tự lấy. Ăn xong tụi hắn và nó cùng nhau lên lớp dưới những ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của mọi người. Vào lớp thì giờ học cũng đến.

.....Trong giờ học.....

Tiết này chính là giờ toán của cô Diễm nổi tiếng là khó nhất trường này, có rất nhiều quy tắc đối với học sinh, và nó cũng đã bị vi phạm trong những quy tắc đó chính là ngủ trong giờ học. Biệt danh bà la sát.

- Em kia trong giờ học của tôi mà dám ngủ hả.-cô giáo hét lớn.
- Tôi có tên đằng hoàng -nó mở mắt liền nói.

Cô vội lật ngay danh sách tên lớp:

- Lâm Thị Ánh My, em đã vi phạm nội quy của tôi ngủ trong giờ học, là học sinh mới mà đã như vậy sau này còn học hành gì nữa. Mau giải hết bài tập trên bảng cho tôi, nếu đúng tôi sẽ tha còn sai thì đừng trách tôi.-bà cô nói rất đắc ý.

Bỏ qua

Thật ra tất cả bài tập cô mới ra trên bảng đều là bài tập nâng cao, cô chưa giải cũng chưa từng giảng. Rất khó. Tụi nhỏ Thư thì cười tít mắt vì tin chắc nó sẽ phải nhọc mặt trước lớp, trước mặt bà cô. Nhưng đối với nó, nó chỉ mở mắt nhìn sơ qua rồi.

- Câu 1: $5x$. Câu 2: $3x2y^*$. Câu 3: $7x*y$. Câu 4: $2x3y$. Câu 5: $2xy$. Câu 6: $4x7y^*$. Hết....!.-nó nói nhanh làm mọi người lúc này đứng hình toàn tập.
- Sau lại có thể.-HS1
- Con nhỏ nhà nghèo đó. Kinh khủng.-HS2
- Đúng là thiên tài.-HS1/2. Và rất nhiều lời bàn tán.

Cô toán nghe nó đọc xong đi lật tài liệu xem có đúng không. Các bài này rất khó giải, phải tính, phải đổi, phải lập phương trình,...mà nó chỉ trong 1 phút 30 giây là xong. Cô nói:

- Đúng, đúng toàn bộ. Giỏi, rất giỏi.

Nó không nói gì chỉ ngồi xuống bàn ngủ tiếp. Còn hắn thì cũng rất ngỡ ngàng "sau cô có thể giỏi thư vậy", hình như lớp này chỉ có một mình hắn mới có thể tính nhanh như vậy. Nhỏ chỉ cười trừ vì còn lạ gì nó. Còn cậu thì:

- Trời...đất...ôi. Sau có thể?.-cậu quay sang hỏi nhỏ.
- Tôi nói với anh chuyện này thật ra chỉ là chuyện nhỏ, nó không phải con người đâu cái gì nó cũng biết, nó không phải con người.-nhỏ cố ý nhấn mạnh.
- .....!-hắn không nói gì nhưng cũng rất thất vọng rồi cực nó và nhỏ là ai, tại sao phải bí ẩn như vậy, nhất định phải điều tra rõ.
- Mày nói nhiều quá rồi đó.-noa nhắc nhỏ.
- ok, tao biết.-nhỏ cũng ngưng ngay câu chuyện.

Hắn càng khó hiểu nó hơn nữa, "tại sao chỉ một câu nói mà nhỏ lại nghe noa như vậy" một đống câu hỏi hiện ra trong đầu hắn, hắn rất muốn hỏi nhỏ nhưng không được.

- Thôi chúng ta học tiếp.-cô lên tiếng phá vỡ ngay suy nghĩ của hắn.

Bà cô cũng giữ lời hứa không nói gì đến nó nữa mà để cho nó ngủ (tyty: nể quá rồi, nhọc quá luôn phải không cô). Lần đầu tiên có người khiến bà cô toán biệt danh bà la sát phải nể, không dám nói, mặc cho cô ngủ luôn hai tiết.

- Nó vừa lên được xe nhỏ đã phóng như bay, tuy nhỏ vẫn chạy xe đi học nhưng tốc độ thua xa nó.
- Cô ấy có chuyện gì mà gấp vậy.-hắn khó chịu.
  - Tôi còn muốn biết hơn cả anh.-nhỏ bắt đầu lo lắng.
  - Nhìn vậy chứ không phải vậy cô ấy còn chạy xe nhanh hơn cả tôi, tuyệt đỉnh, có thể khống chế cả được đường đi của xe thì không phải dạng vừa.-cậu thần phục.
  - Nhưng suất thân là nhà nghèo mà.-anh nhắc mọi người.
  - Không phải như các anh nghĩ đâu, mà nếu các anh muốn biết thì chỉ có nó mới nói được, còn người khác có cho vàng họ cũng không nói, tôi cũng không ngoại lệ.-nhỏ nói rõ hết.

.....Bang Black Girl.....

- Lilia em có thể đừng chào hỏi anh như thế được không.-Bin nói với vẻ mặt cầu khẩn.
- Có chuyện gì.-nó không trả lời Ken mà vào ngay vấn đề. Lúc này nó đã đeo mặt nạ vào vì tối bang.
- Có người của bang Show Sail muốn gặp em. Họ đang chờ bên trong.-Bin kể ngay sự tình.

- Cuối cùng cũng đến, biết coi trọng bang Black Girl thì đã quá muộn rồi. Các người đang nghĩ gì tôi đều biết hết đó.-nhỏ cười nhưng nụ cười của nhỏ Ken cũng phải sợ.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

- Có chuyện gì, lại là chuyện hợp tác
- Bang chủ Lilia xinh đẹp thật.-tên đó khen nó.
- Nếu chuyện hợp tác thì xin anh về cho.-nó nói thẳng.

- Bang chủ Lilia nếu cô muốn xin lỗi thì...-tên đó nói chưa hết.

- Lỗi tôi nói một là một, hai là hai, không bao giờ hối hận.-nó khẳng định.

- Cô nhất định sẽ hối hận.-nói xong những tên đó rầm rầm bước ra ngoài.

Những tên đó bước ra ngoài thì nó cũng không kìm chế được nữa.

- Mẹ nó, về sau những người này không được bước vào bang Black Girl nữa bước.-nó quát lớn.

- Anh biết rồi.-Bin lên tiếng.

- Lúc gặp chuyện mới tới cầu xin đâu có dễ vậy.-nó cười khinh, (tyty: lúc nóng lúc lạnh thật khó hiểu)

Lúc nó đi thì nhỏ cũng về nhà ngay, cậu thấy vậy cũng về chung với nhỏ, hấn và anh cũng vậy, vào nhà chờ nó. (tyty:nhà nó mà tự nhiên vậy)

- Lilia ông ấy đang ở đây.-Bin nói ba ruột của My. Hình như ông ấy đến để uống rượu.

- Tôi không quen.-nhưng nó thấy, hình như ông ấy bị một đám mặt mày bậm trợn chặn lại.

- Ở bang Black Girl mà dám lộng hành như thế, đem xuống hàm hết đi.-nó nói mấy tên chặn ba nó.

Nói xong nó đi về. Còn Bin thì mãi cười vì biết nó đã không hận ba nó như nó nghĩ, nó cũng muốn bảo vệ ông ta.

Bây giờ là bây giờ nó đi cũng được bốn tiếng. Tuy còn sớm nhưng nó đã đi quá lâu. Ở nhà mọi người chờ nó về, ai cũng mang một tâm trạng lo lắng.

- Sau lâu vậy, đã bốn tiếng trôi qua mà đi đâu.-nhỏ đã chờ hết nổi rồi.

- Lâu thật em thử liên lạc xem-cậu, anh nói.

- Cô không có định vị của cô ấy sau.-hấn hỏi.

- My nó thích tự do, không ai có quyền quản nó như xen vào chuyện của nó nên không có định vị từ trước đến giờ nó cũng chưa từng đi lâu như vậy.-nhỏ giải thích càng giải thích càng lo.

- Phiền thật đó.-hấn hét lớn, lúc này hấn rất lo lắng rồi, nó đã nằm "ở một vị trí rất lớn" trong hấn tại sau em rất bí ẩn tôi rất muốn biết.

-Lần này nó tắt máy, cả Ken cũng vậy, tôi phải đi tìm-nhỏ định đi cậu ngăn lại bảo chờ thêm chút nữa.

Trên đường về nó cứ suy nghĩ về người mà nó gọi là ba, thật sự nó muốn ông ấy chết, nhưng chỉ cần thấy ông gặp nguy hiểm nó sẽ bảo vệ ông ngay. Không được mãi mãi không, vì ông mà mẹ tôi không có nhà, vì ông mà mẹ tôi chết, vì ông mà tôi thành ra như vậy, tất cả đều tại ông. Tôi phải bắt ông trả giá dù bất cứ giá nào. Nó thật không muốn nỡ đã khóc, dù ít nhưng cũng là nỗi đau trong lòng nó. Cuối cùng cũng về nhà nó thấy lại tin thần, mở cửa bước vào.

Bước vào nó đã thấy hấn nở một nụ cười hạnh phúc nhưng nó rất nhanh biến mất, không lẽ vì lo cho nó nên vừa thấy nó hấn vui sau, không phải, mày điên thật rồi.

"Em có biết tôi lo cho em" hấn suy nghĩ, nhưng em không sau là tôi vui rồi.

- My, mày đi đâu, có việc gì lần sau không được bỏ tao, mày có sau không,...-nhỏ hỏi rất nhiều lúc đó nhỏ cũng khóc rất nhiều vì lo lắng.

- Không có gì, có tí việc ấy mà, tại sau mọi người lại về đây, lại còn với bộ mặt khó coi này.-ý nói hấn mặt lạnh.

- Cô còn nói không phải lo cho cô.-cậu trách nó.

- Cô đi lạc ak.-hấn nói nhẹ nhưng đủ làm nó tức điên.

- Anh...muốn nghỉ sau thì nghỉ, nhưng cũng thật vinh hạnh, thôi để chuộc lỗi tôi mời mọi người đi ăn.-nó nói ngay.

- Nhà hàng homestay cạnh biển, sẵn ngắm cảnh đẹp.-nhỏ nghĩ lâu lâu mới được nó đãi 1 lần nên.

Tại hấn không phải ngạc nhiên nữa mà lại bình tĩnh. Nghĩ rằng lộc ăn sẽ không có vì dễ gì nó chịu đãi, nó nghèo lắm mà. (tyty: nhà hàng homestay là mọi khách sạn cực sang chảnh, với chế độ phục vụ cực kì hiện đại, thân thiện nhưng chi phí cực kì đắt "nói đại nha")

- Ok, tùy thôi, mọi người thay đồ đi, tôi sẽ gọi người chuẩn bị đồ, rất nhanh.-nói xong nó lên phòng thay đồ.

Rất nhanh quản gia Sang liền mang đồ cho tại hấn, vì nó mới thiết kế đồ nam sẵn có người làm người mẫu sau không thừa. (tyty:quản gia Phong là quản gia

- Không phải, cô không phải. Cô chỉ cố lạnh lùng để tự tạo một vỏ bọc hoàn hảo, không cho phép mình trở nên yếu đuối nên cô mới như vậy, đúng không.-hắn trình bày sự việc cho nó nghe.

- Đúng....! Tôi mệt rồi...hức...hức...-nó khóc.

- Tôi thích cô như vậy hơn.-thấy nó khóc hẳn thấy tim hẳn rất nhói, rất đau.

- Cô có thể xem tôi như một người bạn, kể tôi nghe về chuyện của cô không. Tôi rất muốn biết nhiều về cô, để hiểu rõ cô hơn.

-....-nó im lặng.

- Nếu không muốn kể tôi cũng không ép.-hắn nói có vẻ buồn.

Nó suy nghĩ nó muốn có người tâm sự nó rất mệt mỏi, không ai hiểu nó, không ai biết nó thật sự muốn gì.

- Gia đình của tôi lúc trước rất hạnh phúc, đẹp như trong cổ tích. Nhưng về sau...-nó kể lại hết chuyện xảy ra cho hần nghe.

Nghe xong hần trăm mặt, không ngờ cô lại trải qua nhiều đau khổ như vậy, cô thật dũng cảm.

- Tôi sẽ đòi lại tất cả những thứ đó, họ sẽ trả giá.-nó nói.

- Tôi sẽ mãi mãi bên cạnh nhóc, bảo vệ nhóc.-hắn nói xong kéo nó ôm vào lòng.

Lúc này nó thấy rất ấm áp, lúc này nó ở cạnh hắn nó đều có cảm giác bình yên, được bảo vệ. Người nó nóng lên, tim đập mạnh như đã hoà vào nhau, mặt hồng hào rất đẹp hắn nhìn nó rất thích.

- Anh nói thật.-nó hỏi lại.

- Thật, mãi mãi sẽ như vậy.- lúc này hắn lại suy nghĩ "còn cô ấy thì sau"

- Từ nay về sau tôi sẽ không lạnh lùng với anh nữa.- nó cười thật tươi như đoá hoa hồng phấn, cả hắn cũng bị cuốn hút.

Nó ngồi đó, hẩn ngồi bên cạnh, nó tựa vào lòng hẩn, hẩn ôm nó. Như rất mệt mỗi nó nhắm mắt lại cảm nhận.

- Nếu tôi nói tôi đã có bạn gái, tôi và cô ấy rất yêu nhau, nhưng cô ấy bỏ tôi đi không một lời từ biệt, không biết lý do, tôi rất yêu cô ấy, cô nghĩ cô nên tìm cô ấy ở đâu.

Hắn nhìn xuống thấy nó đã nhắm mắt tưởng nó đã ngủ, nhưng trên mắt liền rơi xuống một giọt nước mắt. Hắn vội lao đi "nhưng trong lòng tôi bây giờ chỉ có cô, chắc tôi đã quên cô ấy" hắn chỉ nghĩ nhưng không nói ra.

- Con nhóc này trong lúc ngủ cũng khóc, có vẻ rất đau, nếu cô nghe vậy cứ xem như tôi chưa nói gì.-hắn nghĩ nếu như cô ấy về hắn cũng sẽ ở bên cạnh nó.

"Tôi chưa ngủ, tôi thật sự nghe thấy" lúc hắn nói nó vẫn chưa ngủ nhưng chỉ nhắm mắt giả vờ, nó nghe được một sự thật không muốn nghe. Làm nó rất đau, tim nó rĩ máu, giọt nước mắt đỏ từ chính tim nó chảy ra "có lẽ tôi yêu anh mất rồi"

Nó vẫn bất chấp dựa vào hán ngữ trong lòng hán, nó cảm giác rất an toàn."đù ra đau em cũng muốn thử". Hán cũng ôm nó mà ngủ cho tới sáng. Ước gì thời gian ngừng lại họ sẽ mãi mãi như vậy.

Cuối cùng cũng xong. Cả nhà ngủ ngon. (@~@).....!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thật Không Muốn Đi Tí Nào.!(@~@)

Khi mặt trời vừa hé những ánh nắng của ngày mới. Bình minh trên biển thật ấm áp.

- Aaa...-nó hét lên khi thấy nó vẫn dựa vào hắn và ngủ, còn hắn thì đã thức và đang chăm chú nhìn nó ngủ.

- Sáng sớm làm gì mà hết dữ vậy?..hắn hỏi nó.
- Không có gì.-mặt nó hồng lên làm tim hắn khẽ rung động.
- Bình minh trên biển đẹp thật.-hắn nhìn vào cảnh mặt trời vừa nhô lên trên biển thật tuyệt.
- Cảnh đẹp thật, sau tôi không biết ha.-nó cũng về lâu mà có chỗ như vậy mà không biết, nó thích nhất sự yên lặng, trong lành.
- Nhóc cứ ở nhà suốt biết cái gì.-hắn cười.
- Cũng đúng, thôi về nếu không sẽ muộn. Nó kéo tay hắn đi về, hắn cũng rất bất ngờ nhưng cũng im lặng đi theo nó.

Tại nhà hàng mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, nó và hắn thay đồ xong xuống ăn sáng, rồi ai về nhà nấy thay nhanh đồng phục đi nhanh đến trường...nó đi bộ.

Đến trường vẫn vậy đều có những ánh mắt khen ngợi lẫn ghen ghét. Tụi hắn cũng vừa đến và đi chung với nó và nhỏ lên lớp. Vừa ngồi xuống điện thoại nó lại reo lên.

- Chuyện gì.-nó hỏi.
- ...-người kia nói.
- Biết rồi.-nó nói.
- ...-người kia nói.

- Ok.-nó cười nụ cười nham hiểm.

Lúc này nhỏ với quay xuống hỏi nó.

- Ai vậy My.
- Tôi biết.-nó nói nhỏ làm tụi hắn cũng tò mò nhưng cũng không hỏi.

Ở một bên con Thư liếc xéo nhỏ "tụi mày chán sống rồi". Bà cô chủ nhiệm cũng vừa bước vào và tiết học bắt đầu.

.....Tôi đến.....

Nó và nhỏ đang ngồi trong nhà.

- Ting...ting...-chuông cửa nhà nó reo lên, nhỏ chạy ra mở.

Gần đến cửa nó thấy có một cô gái cao cao, đẹp đẹp, dáng chuẩn, tóc vàng óng. Nhỏ nghĩ ngay không ai khác chính là cô.

~Nhân vật mới:Trương Thị Mỹ Duyên, (cô) biệt danh shara, 17 tuổi, con gái tập đoàn họ Trương, giỏi võ đai đen nhiều loại. Vũ khí là độc côn trùng do chính cô nuôi. Tam bang chủ của bang Black Girl. Xinh đẹp, đáng yêu, trầm tính, suy nghĩ rất chính chắn. Rất giỏi máy móc, điều tra,...

- Ôi giỏi ôi, mầy về rồi ak! tao tưởng mầy chết bên Mĩ rồi chứ.
- Tao về mầy không vui mà mìa mai tao nữa. Ủa Lilia đâu.-cô hỏi nó.
- Trong nhà, mà từ đây về sau đừng gọi là Lilia nha mà phải gọi là My, nhớ chưa nếu người khác biết thì...mày hiểu ý tao mà.-nhỏ cười nham hiểm, cô cũng hiểu ý mà gật đầu. Chạy vội vào nhà, mở cửa ra đã nghe tiếng nó.
- Về rồi ak mọi việc xong chưa?-nó liền hỏi.

Mọi việc mầy giao tao làm xong rồi, Li... ak không My mầy định làm gì với nó.-cô hỏi, chút nữa lại gọi biệt danh nó rồi, tụi quen nên hơi khó sửa lại tí.

- Thì thực hiện thôi, đến lúc rồi, làm tốt lắm.-nó nói cô.

Cô chỉ cười rồi chạy lên phòng tắm ngay, ngồi máy bay cả ngày, cô đúng là mệt muốn xỉu. Vì lúc cô điện nó tưởng cô về sớm nên chỉ phòng cho cô, cô mới biết. Mà nhà nó rất rộng, ngủ phòng nào mà không được. VSCN xong cô thay một bộ đồ ngủ đơn giản rồi đi xuống phòng khách. Nó nhỏ vẫn ngồi đó, vừa ngồi xuống nó lên tiếng.

- Ngày mai đi mua đồ, chuẩn bị nhập học.-nó nói.
- Gì...mày đùa ak! một đồng bằng còn để làm cảnh, học nữa làm gì.-cô cười ngây thơ.

- Cô có phần giống nó cũng rất ghét ồn ào, ghét sự bần tán. Nhưng nó nói gì thì phải làm có nói cũng vô ích, với lại cô muốn đi theo bảo vệ nó, nên nhất định phải đi. Mà nếu không đi cũng sống không yên với nó đâu. Lúc cô lên phòng, nó với nhỏ cũng đi về phòng nghỉ sớm sáng còn đi học.

Nhớ mền kĩ nha. Trời bắt đầu lạnh nếu không sẽ bị bệnh đó. Tối ảm!!!! Hôm nay chủ nhật nên đăng sớm tí. Đọc vui vẻ nha.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Sáng sớm nhỏ qua phòng gọi nó dậy phải rất vất vả nó mới VSCN xong. Nhỏ và nó qua phòng gọi cô dậy, nhỏ gọi hết sức mọi cả miệng:

- Nó thấy tình hình như vậy liền hét lên.

- Cô lập tức chạy VSCX chỉ trong 1 phút 30 giây cô chạy nhanh xuống phòng khách đứng trước mặt nó. Chỉ vậy mà tại đây gọi tao dậy sớm vậy sau, mới 6 giờ. Trời ơi...khô thân tui...-cô than trời than đất rồi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng.

Ăn xong nó và nhỏ chạy xe đến trường còn cô đi lên phòng không phải chuẩn bị mà là đi ngủ tiếp. Không có nhỏ, nó nên được tự do.

Lúc tỉnh dậy cũng đã gần trưa nên chuẩn bị đi ngay sợ nó về tới. Cô mệt mỗi bước vào trung tâm mua sắm. Vừa bước xuống đã là tâm điểm của tất cả mọi người. Ai cũng nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen ghét. Cô mua túi, mũ giày đoàn đồ hiệu còn cả sách vở nữa. Mua xong cô đi ra tỉnh tiền.

Vừa lúc đó anh cũng vào trung tâm mua ít đồ, xong anh cũng ra tính tiền, thì mọi người vây kín hết rồi. Sợ trẻ học nên buộc anh phải sử dụng tuyệt chiêu.

"Mỹ nam kè"

- Chỉ có một người vẫn còn đứng đó không ai khác chính là cô, cô vẫn đứng không có ý định nhường chỗ cho anh.

- Cô có thể nhường cho...-anh chưa kịp nói.
- Không.-cô nói thẳng.
- Nhưng tôi đang gấp.-hắn giải thích.
- Kê anh!.-cô nói.

- Cô...giỏi lắm...-anh tức muốn điên, chưa có ai dám nói chuyện với anh như vậy. Nhưng cũng đành nhường cho cô.

Tính tiền xong cô liếc anh một cái liền nói.

- Đừng tự tin quá, ảo tưởng sức mạnh vừa thôi (tyty:người ta rất lịch sự xin nhường chỗ mà, chị ép người quá đáng rồi.)

Cô xách đồ ngay ra xe, đang đi có một giọng nói hét rất lớn ở phía sau, cô tức muốn điên nhưng giả vờ không nghe.

- Mong đừng gặp lại, nếu không cô sẽ không yên với tôi đâu.-anh hét lên.

Cô không về nhà mà đi ăn, ăn no cô đi dạo vài vòng vì mới về nên chỗ nào cô cũng thấy thích. Về nhà nó và nhỏ đã về từ sớm và đang chờ cô với vẻ mặt cực cực khó coi.

- Mày đi đâu bây giờ mới về, mày có biết tại tao gần lục tung cả thành phố không, cả điện thoại cũng không nghe, mày muốn chết...noa hét lên vì tức giận.

- Mây có biết tụi tao lo cho mây lắm không, nó đã gọi tụi thằng Bin tìm mây.-nhỏ nói.

10 phút trước do không thấy cô về, nó và nhỏ đã đợi suốt 5 tiếng đồng hồ, điện thoại thì không được, nên nó gọi Bin phải tìm cô gấp, nếu không tìm được thì đem xác về. Nó lấy điện thoại điện cho Bin.

- Về đi, nó lách xác về rồi.-nó nói không gì lạnh bằng quay sang liếc cô.

- Tại tao gặp một số chuyện, tức muốn điên nên tao đi ăn, xong đi dạo xú, tao mới về mà nên thấy gì cũng lạ, điện thoại tao bỏ quên ở nhà nên không nghe được, tao xin lỗi, tao biết lỗi rồi, đừng giận nữa mà.-cô kể rõ.

- Chuyện gì.- nó hỏi.

- Lúc vào trung tâm mua đồ có thằng kia kia tự tin mình đẹp trai đem nó ra làm chiều trò, ra oai trước mặt tao, mày biết tính tao mà a nghe lời thằng đó. Nó còn hâm dọa tao nữa. Biết vậy cho nó thường thức độc hủi nhưng nhan cho hắn dễ khỏi ra oai trước mặt tao. -cô kể rõ, nhanh tối đa, nhưng vì là ban thân nên nó với nhỏ đã hiểu.

- Chuyện chi có vậy sau, tao cũng ghét thứ đó lắm nếu lần sau mày gặp nhớ gọi tao độc đoá kết hợp với mùi hương của tao, rất tuyệt.-nhỏ cười thích thú.

- Chuyện như hôm nay không có lần sau, thôi ngủ sớm, mai mày ở nhà có đi đâu thì đi nhưng lúc tao về phải có ở nhà. Nhớ!!!.-ý nó nói cô.

- Mày mà dễ trẻ chút xíu nữa mà không có lí do xem như xong với nó rồi. Nhưng nó thật rất lo cho mày, lúc này nó đứng ngồi không yên, tưởng bang Show Sail bắt mày nữa chứ.

- Tao biết lỗi rồi mà, thôi ngủ sớm đi.-cô nói nhỏ.

Nó đã lên lầu từ trước, nhỏ cũng đi theo và cô cũng vậy về phòng nói ngủ chứ người thì đọc truyện, người thì nghe nhạc, người thì chơi game vậy mà nói là ngủ sớm.

~~~~~

Chương này cho cô Duyên làm nhân vật chính luôn. Cuối cùng cũng được thêm một cặp nữa nha. Chết...lỡ nói cho mọi người biết rồi Ahihi!!! Cả nhà ngủ ngon mền kĩ nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Không Thể Không Ngồi Chỗ Này.!!!

Cô đã nghe theo nó nghỉ một ngày và hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học, sáng sớm nó và nhỏ đã đi trước, cô đi sau. Vào tới trường thì đã vào học cô đi thẳng lên phòng hiệu trưởng, mở cửa ra.

- Lóp.-ngắn gọn xúc tích giống nó.

- Da. 11A1 thưa tiểu thư. Cô chủ nhiệm đang chờ cô ở ngoài.-ông hiệu trưởng cung kính cô, ban nó mà.

Cô đi theo bà cô vào lớp. Nhỏ và nó mới vào thì.

- Cô không có mắt ak.-cậu nói nhỏ vì nhỏ đã vô tình đụng trúng cậu.
- Không có mắt sau tôi thấy đường mà đi, cậu mới là người không có mắt.-nhỏ thản nhiên trả lời.
- Cô không yên với tôi đâu.-cậu nói xong thì nhào tới nhỏ, nhỏ thấy bất an liền quay mặt lại. Mắt giao mắt, môi giao môi, cách nhau chỉ 2cm, cậu định...nhưng nhỏ kịp quay mặt lại trong lòng nghĩ "tính lợi dụng tôi hả, đừng có mơ nha". Động tác đó làm cho cậu phải phì cười. Nhưng lúc này mặt hai người rất đỏ, cực đỏ, cực cute.

Còn nó thì mãi nghe nhạc, hấn tức vì không nói chuyện với hấn còn không nhìn hấn tới một lần. hấn liền nói.

- Em đã nói là không lạnh lùng với tôi nữa mà.-hấn nhìn vào mắt nó.
- Ủk.-nó bị cuốn hút bởi ánh mắt sâu thẳm của hấn thật đẹp, một lúc sau nó mới thoát ra được mà trả lời.
- Sau em không nói chuyện với tôi.-hấn lại hỏi.
- Có chuyện gì để nói, tôi muốn ngủ, anh có muốn nghe không.-nó đưa một bên tai nghe cho hấn, rồi nằm xuống ngủ.
- Cũng được.-hấn mỉm cười cầm lấy.

Nhỏ này giờ nhìn hấn và nó không chớp mắt, cậu thấy vậy liền hỏi.

- Có chuyện gì sau, bình thường mà.-cậu thắc mắc.
- Không bình thường chút nào, trước giờ nó không cho ai đụng tới bảo bối của nó. Cả tôi còn không được đụng tới một lần chứ đừng nói nghe.-nhỏ càng nói càng bất ngờ.
- Cô nói bảo bối là gì.-cậu hỏi.
- Chính là cái headphone hấn và nó đang nghe đó.-nhỏ nói thêm.
- Coi chừng My thích Phong rồi.-cậu cười.
- Không thể.-nhỏ khẳng định.
- Tại sao không thể?.-cậu lại khó hiểu.

Nhỏ không nói được nên đành im lặng, cậu cũng nghĩ nhỏ không muốn nói nên cũng không hỏi "mày thật đã thay đổi"

Bà cô chủ nhiệm bước vào lớp, cái lớp như cái chợ, bà phải la oai oái lớp mới chịu im mà nhìn bà.

- Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới là nữ, em vào đi.-bà cô nói luôn để đỡ mất thời gian.

Vừa bước vào mọi ánh mắt đều dồn vào cô. Nhỏ thì cười tươi như hoa vì cô vào, nó đã biết là ai nên cũng không quan tâm mà ngủ, hấn thì không nhìn tới một cái chỉ nhìn nó, cậu và anh cũng vậy đến khi nghe tiếng nói.

- Chào các bạn, mình tên là Trương Thị Mỹ Duyên, bên Mĩ chuyển về, mong mọi cười giúp đỡ.-nói xong nó nháy mắt

cái làm tụi con trai muốn rụng tim, còn đám con gái thì nhìn cô muốn bốc khói.

- Đẹp quá.-nam 1.
- Không bằng một góc của tôi.-nữ 1.
- Không, xinh hơn cô nhiều.-nam 2
- Các anh nhớ đó.- nhỏ đó liếc tụi con trai làm cả đám im lặng

Bà cô gọi cô về chỗ cô đi thẳng tới chỗ anh, anh đang nằm xuống bàn thì nghe tiếng nói rất quen nhưng thật không có khả năng.

- Xin lỗi tôi có thể ngồi chỗ này.-cô hỏi lịch sự.
- Là cô/anh, được tất nhiên được.-anh trả lời nhưng thật cậu cũng muốn cô để kể để phá cô, trả thù chuyện ở trung tâm cô khinh anh.

Cô nhìn xung quanh thật không còn chỗ khác, nên đành ngồi xuống, nhưng cô không muốn ngồi chỗ này cô nghĩ "tháng ngày đau khổ sắp bắt đầu" cô có linh tính là vậy nhưng tại sau cô lại nghĩ vậy. Im lặng là thượng sách suốt buổi học cô không nói tiếng nào.

.....Ra chơi.....

- Bạn là học sinh mới đi với tụi tui không.- ý nhỏ Thư dụ cô theo phe nhỏ, nhưng cô lầm rồi, nó là sinh mạng của cô không bao giờ cô phản nó.
- Xin lỗi nhưng tui...-cô không nói được vì mới vào thấy nhỏ Thư nhiệt tình vậy cô cũng không biết là tốt hay xấu. Nó thấy vậy liền chen vô.
- Đi xuống can-tin.-nó nói cô.
- Con nhỏ nhà nghèo này, mầy thấy ai giàu là rù rê kéo bè kéo phái, nghèo mà còn không biết xấu hổ.-nhỏ Thư hét vào mặt nó.

- Tao cảm thấy nói vậy với nó.-bộ mặt vui tươi, hồn nhiên của cô đã biến mất chỉ còn lại bộ mặt tam tử Blackgirl làm tại hân cũng phải rùng mình.

- Đã nói là không được đụng tới bạn tôi mà, cô không nghe rõ sao hay là cô thật sự muốn chết.- nó hăm dọa.

Nhờ thấy tình hình không xong liền lên tiếng, nếu ở lại chắc sẽ có chuyện, liền kéo nó và cô xuống can-tin, nó không nói gì chỉ có cô vẫn la lên vì bị nhỏ kéo đi. Tụi hần đi theo bỏ nhỏ Thư ngồi lại một mình, mặt kẻ nhỏ tức muốn xịt máu.

- Tại sau anh lại ngồi đây.- cô liếc anh.

- Không được. Mày còn nhớ tên hôm qua tao nói với tụi mày chính là anh.-cô chỉ tay về phía anh.

- Thì ra là anh, tôi còn tưởng là ai mà có sức ảnh hưởng với nhỏ bạn tôi như vậy.-nhỏ cười.

- Là bạn của các cô?, cũng giống thật.-anh nói.

- Thôi hoà đi từ nay là bạn của nhau.- nó nói.

- Tối nay đi Bar, 7h có mặt nhà tôi.- nó nói.

- Được lâu rồi không đi tối nay quây cho đã.-nhỏ cười nói.

- Lớn rồi mà làm như con nít.-câu nói nhỏ, nhỏ quay qua liếc câu đầy sự tức giận.

- Được thôi, sẽ đúng giờ.-hắn nói với nó.

Cuối cùng cũng xong. Cả nhà đọc vui vẻ. tối ấm nha...!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Em Không Tin Tôi Sau...???

Tại nhà nó đứng 7h, tui hấn chạy ba chiếc xe hạng sang có một không hai, đã có mặt ở nhà nó. Bảo mẫu linh ra mở cửa cho tui hấn, tui hấn bước vào nhà. Mỗi người có phong cách ăn mặc cực kì hợp thời đại, chuẩn soái ca.

- Các cậu ngồi chờ chút. Cô chủ sẽ xuống ngay.-ý nói nó, liền lui ra.

Tui nó đang thay đồ trên phòng tui hấn chờ tui nó ở phòng khách.

- Làm gì mà lâu thế nhỉ.-cậu khó chịu.

- Chắc lâu lắm mới được đi.-anh chán nản.

- Con gái thật phiền phức.-hấn nói lớn.

Vừa lúc nhỏ đi xuống với chiếc váy màu hồng nhạt, màu hoa thích nên nó thiết kế rất đẹp làm tôn lên vẻ đẹp của nhỏ. Cô đi theo sau với áo trắng, quần jean. Áo khoác tay dài cực chất. Cậu và anh nhìn không chớp mắt. Cô và nhỏ đi xuống thì ngồi ngay vào bàn chờ nó. Nhỏ rót cốc nước chưa kịp uống thì hấn hỏi.

- My đâu???

- Nó đang nói chuyện điện thoại với ai đó nên xuống sau.-cô trả lời

- Nhà cô không có người làm àk, sau thấy vắng vậy.

- Có chứ quản gia Sang với Bảo mẫu linh, là những người có xuất thân rõ ràng, luôn đi theo giúp đỡ nó nên nó rất là kính trọng.-nhỏ nói.

- Chỉ nhiều người sau???-ý anh hỏi sau ít vậy.(tyty:nhà nó có ba tầng, tầng 1 phòng khách vừa và có bộ bàn ghế nổi tiếng do ba nó đấu giá bên Mĩ đem về tặng nó, xung quanh nhà dán đá cẩm thạch tím, màu tối, nhưng thứ này không phải nhà ai cũng có. Tầng 2 là 3 phòng khách. Tầng 3 là phòng của nó, nhỏ và cô.) Nhưng cũng không phải nhỏ đâu, rất rất rộng mà chỉ có bốn người.

- Đúng! Vì nó không tin vào bất kì người nào khác, tất cả ng này đều là người thân nhất với nó, và rất hiểu nó mới được ở đây.- nhỏ nói tiếp.

- Rốt cục các cô còn chuyện gì giấu tui.-hấn hỏi.

- Không còn gì hết ờk mà.... thôi đi anh đi mà hỏi nó.-cô nói với hấn.

- Các cô...!-cậu cũng định hỏi nhưng thấy nó.

Nó đi xuống với chiếc áo jean đen, quần jean đen. (tyty:lại là màu đen) Max chất luôn. Hấn nhìn nó, nó thấy nhỏ, cô định nói ra, mặt nó biến sắc. Hấn cũng thấy điều đó nhưng chỉ thoáng qua."Cô vẫn còn chuyện giấu tôi" hấn cười buồn.

- Đi thôi.-nó thấy vậy liền nói để tránh nhỏ và cô nói thêm điều gì nữa.

Bây giờ tới chuyện ai sẽ ngồi xe nào, xe tui nó quản gia Sang đem đi kiểm tra hết rồi. Hấn thấy tình hình không xong kéo nhỏ lên xe mặt cho nhỏ la oai oái.

- Lấy xe đi.-nó chỉ cô.

- Lúc chiều bác Sang đem xe đi kiểm tra rồi, mà tui quên nói với bà.-cô nó nhẹ tránh nó tức.

Nó không biết làm sau, đứng hình

vài giây, lấy điện thoại điện cho quản gia Sang thì bác ấy nói khoảng 1 giờ nữa mới xong. Nhưng 1h nữa quá trễ rồi còn đi đâu nữa.

- Đi xe tôi.-anh nói.

- Nếu anh không phiền.-cô bước lên xe anh.

Nó thì cảm xúc như bị lộn ngược, tại sau lại như vậy, nằm ngoài dự tính, nhưng không còn cách nào khác. Hấn nở một nụ cười và đứng mở cửa đợi nó vào như biết chất chắn. Nó thấy nụ cười của hấn rất tươi, không giống với vẻ bề ngoài lạnh lùng của hấn. Nó bước lên xe.

.....Xe cậu và nhỏ.....

- Anh muốn làm gì.- nhỏ hỏi.

- Chờ cô đi chơi.-cậu bình thản trả lời.

- Anh quá tự ý rồi đó, có biết không.-nhỏ hỏi tiếp.

- Tôi trước vẫn vậy.-lời nói hóng hách làm cho nhỏ tức muốn điên, nhỏ quay mặt chỗ khác không nhìn cậu làm cậu phải lẩn đầu, rất vui khi chọc tức nhỏ.

.....anh và cô.....

- Cô không muốn nói chuyện với tôi?.-anh nói vì cô cứ im lặng.

- Có liên quan tới tôi sau.-cô nói vậy nhưng cô rất thích nói chuyện với anh.

- Tôi muốn sống bình đẳng với cô, không muốn cãi nhau với cô nữa.-cậu tuy tức nhưng cũng nói rõ.

- Tùy anh.-cô nói ngắn gọn nhưng cũng có nghĩa là anh muốn làm gì thì làm.

.....Nó và hấn.....

- Em ghét tôi tới vậy sau.-hắn thấy noa không thèm nhìn hắn tới một lần.

- Không có, tại tôi vốn đã ít nói.-nó trả lời.

- Nếu tôi muốn hỏi cô một chuyện?..hắn dò ý kiến của nó.

- Tôi biết anh rất muốn biết nhưng chưa tới lúc, đành phải như vậy rồi.- nó cười lạnh.

Hắn cũng đành im lặng nhưng trong lòng hắn rất khó chịu, tim hắn đau. "em không tin tôi sau" hắn lại cười buồn, nó cũng nhìn thấy nhưng chỉ thoáng qua, nó không biết vì sao, nhưng nếu vì nó thì.

- Không phải như anh nghĩ, nhưng thật chưa tới lúc.- nó cố giải thích.

- Tôi biết mà.-hắn có vẻ lạnh hơn lúc nãy.

Ba chiếc xe hạng sang cùng chạy thẳng đến Bar PNK, không khí im lặng, u ám, vì Bar EKO đang sửa chữa nên đành đến Bar hân quý thôi. Nó cũng không muốn bị lộ thêm bất cứ thứ gì nữa. "Khi kế hoạch chưa thành công, em sẽ không để bất cứ thứ gì ảnh hưởng đến nó, kể cả anh, Phong ak!" Nó càng nghĩ càng thấy đau ở tim ấy, đau lắm cơ.

~~~~~

Ngủ ngon mơ đẹp!!! Mền kĩ vào!!!!....!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tôi Vẫn Mãi Mãi Bảo Vệ...! Còn Cô Ấy...?

.....Bar PNK.....

Ba chiếc xe hạng sang chảnh vừa thẳng ngay trước cửa PNK. Tụi nó và tụi hần bước xuống như những ông hoàng và bà hoàng. Lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ai cũng ngưỡng mộ vẻ đẹp của tụi nó và tụi hần lẫn ghen ghét. Do đã quen với cái bản mặt của hần nên bước vào rất dễ dàng, tụi nó theo tụi hần đi ngay lên phòng Vip phía trên.

- Các cô uống gì.-câu hỏi.

- Patyan loại vừa thôi.-cô nói.

- Anty choco, tôi và nó.-nhỏ nói, nó vẫn im lặng.

- Các cô uống được loại rượu đó.-anh ngạc nhiên vì rượu đó nếu uống không quen sẽ thấy đầu óc quay cuồng, rất khó chịu, còn tụi nó thì thật bất ngờ (tuyệt đối tên đại nhà tụi nó không giỏi lắm về rượu, biết là loại đó rất khó uống.)

- Tất nhiên.-cô nói, anh nghĩ tui cô là ai hả, cô cười.

Goi xong phục vụ đem rước ra cho tui nó và tui hân với vẻ mặt vui vẻ, hoà nhã.

- Min đâu?..hắn hét lớn.
- Dạ em đây.-tên Min chạy ra với vẻ mặt hốt hầy, tái mét.
- Bang chủ đại giá quan lâm sau không gọi em.
- Gì bang chủ.-nhỏ nhìn tên Min xong nhìn hắn.
- Ồk ha, tôi quên, các cô đi theo tôi, tôi sẽ cho các cô biết về chuyện này.-hắn nói quay qua nhìn nó, nó vẫn như vậy im lặng.

Hắn dẫn tụi nó đi vào phía trong, đi một cìn đường mà hai bên chỉ toàn là hoa hồng phấn, hoa nó thích, nó cảm thấy rất gần gũi. Vừa vào trong ánh đèn bật lên nhìn như một cung điện, có hai tầng, tầng trên đặt vũ khí của bang Coung Kings, tầng dưới là phòng tập luyện với đầy đủ dụng cụ. Chính giữa có ba chiếc ghế lớn cho tụi hắn. Vừa ngồi xuống người phía dưới đều hô to và quý xuống.

- Bang chủ, nhị bang chủ, tam bang chủ.-tên Min gọi.
- Bang chủ.-mọi người hô to.
- Đứng lên hết đi.-hắn lên tiếng khoác tay bảo chúng lui ra.

Tụi nó thì rất bất ngờ, là đây sau, người mà tụi nó đang tìm, người mà muốn đối đầu với tụi nó, nếu như vậy thì dễ rồi. Không thể tin cả nó cũng sốc rất lớn cảm xúc trên mặt nó biến sắc.

- Là các anh, sau có thể.-nó hỏi.
- Ồk là tụi tui, về bên ngoài chỉ là nguy trang thôi, mà các cô thấy bang chủ, nhị bang chủ, tam bang chủ bang Coung Kings mà không sợ ak.-cậu nói.
(tyty: vì trước giờ ai nghe thấy người lãnh đạo bang Coung Kings ai mà không sợ vì sự lạnh lùng của hắn)
- Tại sao tụi tui phải sợ?..-nhỏ thật không thấy sợ vì nhỏ cũng là nhị ti bang Black Girl mà chỉ ngạc nhiên không phải là rất ngạc nhiên.
- Rất sợ mới đúng chứ, ai nghe mà không sợ, các anh quả thật rất tài giỏi. Cô nhanh trí che đi lời nói của nhỏ, vì cô suy nghĩ nếu nói không chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.
- Các cô thật khó hiểu.-anh lắc đầu.

Lúc này nó nhìn hai nhỏ bạn ý nói hay nhỏ bạn cần trọng lời nói, rất dễ bị lộ nếu nói sai, hai nhỏ hiểu ý đành không nói thêm gì nữa. Nhưng những cử chỉ đó đã bị hắn nhìn thấy hết.

- Rốt cục các cô còn giấu tui cái gì, tui tui nói hết cho các cô biết hết rồi đó, không giấu gì nữa. Các cô là ai.-hắn nhấn mạnh từng chữ.
- Tui tui chỉ là các tiểu thư bình thường mà thôi, chẳng có gì đặc biệt.-nó cố nói bình tĩnh.
- Được, các cô được lắm, xem các cô giấu được đến khi nào.- hắn liếc nhìn nó, nó quay mặt chỗ khác, làm hắn khẳng định lời hắn nói là đúng.
- Thôi mà, hôm nay chúng ta đi chơi mà, tôi cảm ơn các anh vì đã coi trọng tui tui, nhưng đừng vì nó mà phá hỏng cuộc chơi, thôi chúng ta tiếp tục nào.- nhỏ nói xong kéo nó và cô ra ngoài, ở lâu không tốt.

Min định hỏi chuyện nhưng hắn chặn lại nói để hôm khác vì hôm nay hắn không muốn nghe.

Hắn bước ra ngoài nhạc nhanh chóng chuyển sang nhạc nhẹ vì hắn ghét ồn ào, tụi nó đã ngồi vào bàn cười nói vui vẻ. Hắn đi đến bên cạnh nó.

- Tôi có thể mời cô nhảy.-hắn đưa tay ra mời nó.
- Được thôi.-Nó để tay lên tay hắn đi theo hắn.

Khi nó và hắn bước ra mọi người đều bước vô để lại không gian cho nó và hắn.

Hắn ôm eo nó, nó để tay lên vai hắn, hai người nhảy theo nhạc, nhạc nhẹ nhàng, đưa hai người lên tận cõi mơ, nó như thả hồn vào bước nhảy, hắn chợt lên tiếng.

- Dù em là ai tôi vẫn mãi mãi bên cạnh bảo vệ em.-hắn nhấn mạnh từng chữ.
- Nói thật.-nó hỏi.
- Thật.-hắn khẳng định, nở một nụ cười cho nó cảm giác tin tưởng.

"còn cô ấy thì sau" nó lại nghĩ tới những lời nói mà hắn nói lúc ở biển. Nó rơi một giọt nước mắt nhưng đã vội lao đi. Tim nó rất đau như ai đâm vào vậy.

Lúc vào trường, do vào sớm nên trường vẫn còn vắng. Bước vào chỗ ngồi nó thấy trên bàn có một mảnh giấy "Ra sân sau trường ngay" nó mở ra đọc xong nhếch môi cười, cuối cùng cũng tới. Nó đi ngay ra sân sau, lúc này nhỏ và cô cũng vào lớp, không thấy nó tưởng nó đi đâu đó nên đành vào chỗ ngồi. Tui hần bước vào đi vào chỗ, hần nhìn kế bên thấy không có nó, tưởng là nó mệt nghỉ ở nhà nên im lặng.

- Ra đi, sâu trốn như rùa rút đầu vậy.-nó nói lớn, nó biết chính là tội nhỏ Thư vì trong trường này nó không có gây thù với ai hết.
- Mày gan lắm, không sợ chết mà còn dám ra đây.-nhỏ Thư bước ra bên cạnh là nhỏ Hân với nhỏ Vy, còn hơn 20 thằng con trai to con lực lưỡng đi ở đằng sau tội Thư.
- Có chuyện gì nói thẳng đi.-nó mất kiên nhẫn.
- Tao muốn mày tránh xa anh Phong ra. Anh Phong yêu tao, tao cũng vậy, tao nghĩ mày hiểu, loại nghèo mặc như mày không xứng với anh Phong.-nhỏ Thư mạnh miệng.
- Vậy chắc mày xứng đáng.- nó cười lạnh.
- Mày...-nhỏ Thư tức lắm.

- Trời ơi...! Đi đâu không biết vào học này giờ rồi chứ ít gì -nhỏ nói với vẻ mặt đầy nỗi lo.
- Không biết nó đi đâu nữa, chắc chết mất -cô bây giờ rất rối, nắm tay bứt tóc đủ thứ.

- Các cô bị gì nữa.-cậu hỏi.
- My... nó đi trước tui tui mà bây giờ nó chưa vào lớp.-nhỏ nói rõ.

- Vậy mà các cô còn bình tĩnh như vậy àk!.-hắn quát xong chạy ra khỏi lớp, nhỏ, cô, cậu và anh cũng chạy nhanh ra. Nãy giờ tìm hắn cứ nhói nhói mà không biết chuyện gì.

- Còn hai nhò kia đâu, nhưng không sau hôm nay sử mầy trước, về nhớ nói hai con nhò kia đừng có bám lấy anh Nam và anh Kiệt của tụi tao nữa, nếu không biết tay tao.-nhỏ Hân đe dọa.

- Tự tin ghê ra, bây giờ tụi báy muốn gì.- nó trầm mặt.
- Tụi bây lên.-nhỏ Thư lên tiếng mấy tên đó tiến lên đánh nó.

Tụi hần và hai nhỏ đã tìm gần một giờ vẫn không thấy bóng nó. Tìm trên sân thượng, can-tin, sân thể thao, cả phòng y tế...hình như gần tất cả nhưng không thấy.

- Ở đâu, tìm đâu bây giờ.-nhỏ rung lên cậu ôm lấy nhỏ.
- Bây giờ làm sau.-cô nói xong ngã quỵ xuống anh chạy lại đỡ cô.
- Mẹ nó!.-hắn lại quát.

"Tôi phải tìm được em!" nghĩ ngay hần tức tốc chạy đi tìm lại kĩ hơn, người hần rất nóng vì mệt. Hai nhỏ, anh và cậu cũng đi tìm lại ngay, lần này nó và nhỏ có cảm giác rất bất an.

~~~~~

Cũng xong. Tối ấm!!! Ngủ ngon cả nhà!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cảm Giác An Toàn, Được Bảo Vệ!

Lúc tụi nhỏ Thư gọi mấy thằng đó xông lên, nó cứ cười không thấy gì là sợ hãi. Một tên mạnh dạng bước lên nó cũng lên, chỉ dùng lực xoay tên đó xong ngưng lại đá một cái vào bụng tên đó ngã lẳng, trước sự kinh ngạc của tụi nhỏ Thư.

- Lên hết một lượt đi.-nó nói mạnh.

- Được, mầy gan lắm.-nhỏ Thư vẫn đắc ý.

Nó nghĩ nếu đã tới trước mặt sau không vui chơi một chút, cũng lâu rồi nó không có khởi động tay chân mà.

.....Ở sân trước.....

Bây giờ đã là giờ tan học, mọi người ủa ra làm cho việc tìm nó trở nên rất khó, đành phải hộp lại một chỗ tìm cách khác cả hấn cũng vậy.

- Không lẽ cô ấy đi về.-anh hỏi.

- Không nếu nó về thì cũng nói một tiếng, nó không để người khác lo cho nó đâu, điện thoại thì hết pin nó sạt ở nhà rồi, chắc chắn nó còn trong trường.-nhỏ vừa nói vừa thở vì nãy giờ chạy lòng vòng cũng đã thấm mệt.

- Gần tới rồi, nếu cứ như vậy không phải là cách.-hấn nói cậu cũng gật đầu đồng ý.

- Đúng rồi còn có cái đó mà.-cô chợt nhớ quay sang nhìn nhỏ. Nhỏ cũng hiểu ngay lấy ngay chiếc đồng hồ.

- Bây giờ các cô muốn xem giờ.-cậu hỏi vì trời đã dần tối rồi.

- Anh im đi, đây là đồng hồ định vị con My nó chế tạo ra để tìm kiếm đối phương.-nhỏ nói rõ.

- Và tất nhiên là trên thế giới này chỉ có ba cái duy nhất.-cô nói thêm.

- Các cô còn thần bí hơn cả thánh.-cậu nói mỉa mai.

- Sẽ có lời giải thích sau! Nhưng bây giờ không phải là lúc cãi nhau. Ok!!, tìm nhanh đi.-hấn nói lớn.

Nhỏ cầm chiếc đồng hồ lắp ghép lại thành chiếc máy tính mini cực nhỏ bấm không ngừng nghĩ, các dãy số hiện ra, chẳng ai hiểu chỉ có tụi nó. Cậu và anh còn không hiểu.

- Đã có tín hiệu! Thấy rồi. Là sân sau trường.-nhỏ nói.

Lòng hấn lúc này rất khó chịu, không ngờ lại ở đó, hấn lúc này có đi ngang qua nhưng không nghĩ nó ở đó. Thì ra nơi không có khả năng lại có khả năng nhất. Nhỏ, cô và tụi hấn chạy nhanh ra.

.....Chỗ nó.....

Cả đám con trai xông lên, nó đá một cái, dùng lực bẻ tay, xoay người đánh từ trên xuống, rất uyển chuyển nhưng lực đánh ra không hề nhẹ. Không tốn chút sức nào hai mươi mấy tên con trai đã nằm dưới đất, nhanh gọn lẹ. Đối với nó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng không ngờ.

- Áaaa.....-nó hét lên, lúc nó không để ý thì nhỏ Thư đâm một nhát dao vào bụng nó, nó ngã khụy xuống, dù gì cũng là con gái.

- Con nhà nghèo như mầy mà cũng giỏi võ vậy sau, nhưng cuối cùng cũng quỳ xuống chân tao thôi.-nhỏ Thư cười thích thú.

- Đúng đúng, con nhỏ nhà nghèo thế thảm chưa kia hahaha!..-tụi nhỏ Thư cười nó.

- Sau còn đánh nổi nữa không.-nhỏ Vy hỏi.

- Tụi mầy nhất định sẽ trả giá về chuyện này.-nó dùng ánh mắt căm phẫn để nhìn nhỏ Thư.

- Chát....! Mầy nghĩ mầy là ai hả nhỏ kia chuẩn bị chết đi là vừa.-nhỏ Thư tát nó, trên mặt nó lúc này in năm dấu tay đỏ ngằn.

Nó cố gắng từng bước từng bước khó nhọc đứng lên, mặt kệ con đầu đón đang hoành hành trong cơ thể nó. Nó ghét bị chà đạp, bị coi thường nên điều đó sẽ không xảy ra.

- Tao khinh! Thứ như tụi mầy làm bẩn mặt tao quá đi, tao nhất định sẽ đòi lại.-lúc này nó muốn xé sát cả ba nhỏ Thư, Vy, Hấn nhưng không đề.

- Mày có chuyên gì tao biết làm sau, tao xin lỗi, tất cả tại tao mà.-nước mắt cô chảy như mưa, cô tự trách bản thân mình.

"Lo cho tôi, có nhầm không" nó tự hỏi bản thân.

- Từ lúc tôi gặp em lần đầu tiên tôi đã thích em, em như thiên sứ, vật quý giá nhất trong lòng tôi, em có biết không.-hắn cứ nói cho nó nghe không biết là nó có nghe không nữa.

"Anh thích tôi, thật vậy?" nó nghe được thì rất hạnh phúc, rất vui sướng, nó cứ tưởng hắn ghét nó lắm, như vừa bay lên chín tầng mây. Nó cứ giả vờ chưa tỉnh nghe hắn nói tiếp.

- Nhưng cô chỉ là người đến sau, cô ấy mới là tất cả trong lòng tôi, bây giờ tôi không biết phải làm sau, cô có hiểu lòng tôi không.-hắn định nói là "cho dù vì lý do, khó khăn như thế nào tôi mãi mãi bảo vệ cô vì tôi yêu cô" nhưng thấy nó chưa tỉnh chắc không nghe thấy nên hắn im lặng không nói thêm gì nữa. Nếu hắn không nói rõ tất nhiên nó sẽ nghĩ theo hướng tiêu cực nhất.

"Thì ra chỉ là người đến sau" Tim nó đau, rất đau, hi vọng rồi lại thất vọng. Từ chín tầng mây rớt xuống mười hai tầng địa ngục. "tôi sẽ giải thoát cho anh".

Hắn không ngu cứ nhìn nó mãi, ước gì thời gian ngừng lại nó cứ như vậy, vẫn hồn nhiên vui tươi như lúc nó ngủ, nó ngủ rất đẹp. Nó thì muốn nhắm mắt mãi đừng tỉnh dậy, dù không muốn nhưng nó đã khóc, rất nhiều.

Hắn đang nhìn nó tự nhiên trên mắt nó chảy ra rất nhiều nước. "Em lại khóc, em gặp ác mộng sau" hắn nhìn nó lo lắng, nhanh tay lau nước mắt cho nó. Nó thấy hắn như vậy thật không ngờ xa hắn, nhưng nếu tốt cho hắn thì nó sẽ....! Hắn ngủ cạnh nó, nó cũng ngủ thiếp đi vì quá mệt rồi.

Mới sáng sớm nó hết lên.

- Mẹ.....!-nó thấy lại cảnh tượng lúc mẹ nó mất, ngồi bật dậy trên trán đầy nước. "Chỉ là mơ".

Lúc này nó cảm thấy bụng nó rất đau, như là hết thuốc giảm đau mới như vậy làm nó phải nhăn mặt vì đau.

- Cô sau vậy, đau lắm sau.-hắn thấy nó trên trán đầy nước, mặt nhăn mày nhíu rất khó chịu, nên nhanh lại đỡ nó ngồi dậy.

Thì ra hắn đã thức và vẫn nhìn nó ngủ, đúng là vẫn như vậy, nó nhớ lại những câu nói lúc tối rất khó chịu nhìn hắn.

- Không sau, buồn tôi ra.-nó hất tay hắn ra cố tự ngồi dậy nhưng cũng rất khó khăn.

- Cô còn buồn nữa, có muốn chết ngay không.-hắn quát nó, nhưng vẫn đỡ nó ngồi dậy. Sau nó lại xa lạ với hắn như vậy.

Lúc này tụi nó, cô, anh và cậu bước vào. Thấy không khí trong phòng hình như không được tốt cho lắm, âm u như địa ngục vậy.

- My àk!, tao lo cho mày lắm, mày có biết không.-nhỏ nhongo nhèo bay vào nó.

- Chuyện gì xảy ra, tại sao lại xảy ra chuyện này.-cô thấy nó không sau liền hỏi nó vì trước giờ nó luôn muốn giấu thân phận tại sao lại đánh nhau.

Hắn cũng rất khó hiểu, tại sao nó lại có võ, còn rất giỏi là khác, nhưng sau lại như vậy, và lại ai làm nó bị thương. Hắn quên mất hỏi nó nhưng nhất định hắn phải điều tra.

- Không có gì, có đem về không.-nó hỏi.

- Có.-hai nhỏ điều nói vì hiểu ngay ý nó muốn hỏi gì. Chính là mấy tên con trai to con đánh nhau với nó hôm trước.

Tụi hắn thì đứng một bên ngơ ngác vì muốn chen vào cũng vào không được, vì chẳng hiểu gì cả.

- Xuất viện.-nó nói như ra lệnh.

- Không được, cô cần phải dưỡng thương.-hắn nói lớn.

- Được, tao đi ngay.-cô đồng ý vì cô biết, nó biết tình trạng sức khỏe của nó như thế nào mới đòi xuất viện, chắc chắn đã khỏe.

- Tôi không cho phép.-hắn nói như hăm dọa, quay sang nhìn cô với ánh mắt càng khó chịu làm cô phải phát sợ.

- Anh là gì của tôi mà được quyền cho với không cho phép.-nó nói lạnh như băng cũng không thèm nhìn hắn.

- Đúng, không là gì.-hắn tức muốn giết nó ngay nhưng không thể được đành phải quay mặt hướng khác cố nén sự tức giận.

"Tại sao lại thay đổi nhanh như vậy" hắn thấy rất khó chịu khi nó lạnh nhạt với hắn chỉ sau một ngày. Nhỏ thấy tình hình không ổn nên đi ngay ra làm giấy xuất viện cho nó. Nó bước xuống giường đã cảm thấy rất đau nhưng nó cố đứng dậy bước từng bước nặng nhọc, hắn quay mặt lại, thấy nó cứ cù động mạnh.

- Cô ổn không.-hắn thấy nó như vậy không khỏi đau lòng, định đi lại ôm nó ra xe nhưng.

- Không cần anh quan tâm tôi.-nó nhìn hắn với ánh mắt xa lạ từng bước đi ra xe. Nó cũng không quen lắm nhưng phải tập quen dần với nó.

Nhỏ thấy hấn lo cho nó nên đi tới dìu nó ra xe còn quay sang nhìn hấn như muốn nói "cứ giao cho tôi" cho hấn bớt lo. Xe phóng thẳng về nhà.

Về tới nhà bà bảo mẫu chạy nhanh ra dịu nó vì lúc nghe nó bị thương bà rất lo cho nó, tận tình chăm sóc đủ thứ. Hấn đứng kế bên mà không khỏi buồn, bây giờ đụng vào nó, nó còn khó chịu nữa là, "tai sau lại như vậy chứ. Tai sao???"

Hắn không biết, vì nó muốn cách xa hắn vậy mới tốt cho cả hai, đừng lại từ đầu.

khí nó chưa quá sâu. Tôi ra nó đã suy nghĩ rất nhiều cuối cùng nó quyết định bây giờ phải trở thành người xa lạ với hắn. Nó thấy hắn buồn nó cũng vậy, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ chỉ nhìn hắn từ xa thôi đã là đủ lắm rồi.

- Cô không được cử động mạnh, ảnh hưởng đến vết thương, phải nghỉ ngơi.-hắn dặn dò nó vì hắn không thể chăm sóc cho nó. Phải như lúc đó nó không nghe lời hắn nói thì nó sẽ rất vui, nhưng bây giờ nó đã hiểu. Kết thúc rồi...!

- Tao muốn lên phòng, hai đứa mày lên với tao, các anh muốn ở cũng được, về cũng được.- nó không trả lời hấn làm hấn tức muốn điên, tại sau cô xem anh như không tồn tại vậy.

Hai nhỏ với hai cậu cũng ngạc nhiên. Sau nó lại lạnh nhạt với hắn như vậy, không phải lúc trước vẫn tốt sau, không lẽ bị đâm vào bụng mà ảnh hưởng đến dây thần kinh cảm xúc, rõ ràng lúc này hắn rất ân cần với nó mà.

- Thôi vậy tui tui về trước, hôm nào sẽ qua thăm cô.-câu và anh thấy tình hình không ổn nên chẳng muốn ở lại.

- Vậy cũng được, quản gia tiễn khách.- nó nói xong hai nhỏ hiểu ý đi vào phòng.

Tự hấn ra về, hấn vẫn quay lại nhìn nó nhưng nó vẫn lạnh lùng quay đi chỗ khác, hấn chỉ muốn chăm sóc nó thôi mà, hấn cực đau, cực khó chịu đành bước ngay ra xe như muốn trốn tránh. Nó lên phòng đi ngay ra cửa sổ nhìn xe hấn dần khuất bóng, tâm tình bất ổn, nó khóc, khóc rất nhiều, ngã quỵ xuống đất.

A decorative horizontal line consisting of a series of connected, rounded, wavy shapes, resembling a stylized wave or a chain of links. Each link contains a small, dark, irregular shape, possibly a shadow or a detail, giving it a three-dimensional appearance. The line is black and spans the width of the page.

Điều bất ngờ đã đến hôm nay tyty ra hai chương. Chủ nhật đầy niềm vui nha.

Tyty muốn thông báo với mọi người là...tuần sau tyty phải thi HKII nên sẽ nghỉ một tuần để chuẩn bị thi. Thi học kì rất quan trọng với tyty nên mọi người thông cảm. Thi từ từ hai tới thứ sáu, ngày tới thứ sáu tyty sẽ đăng chương mới ngay. Nếu mọi người muốn biết diễn biến tiếp theo, thông cảm cho tyty thì ủng hộ trêyn và hiểu cho tyty nha. Tối thứ sáu...hứa được làm được...!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lai Xuất Hiện, Rất Quen Thì Phải..)

Nó đi ra cửa sổ nhìn tụi hân càng ngày càng dần khuất. Nó như vậy chỉ muốn suy nghĩ kĩ hơn, cuối cùng nó cũng có quyết định. "Nếu như tôi yêu anh thì nó sẽ chấm hết từ đây, trở lại như lúc ban đầu là tốt nhất. Mục đích của tôi là trả thù". Nó rất mạnh mẽ dù có chuyện gì đi nữa nó vẫn nghĩ theo hướng tích cực nhất, "Xem như tôi chưa nghe thấy gì, chưa có cái tình yêu ngu ngốc đó"

- Đang đâm chiêu suy nghĩ gì vậy con kia.-nhỏ hỏi.

- Mây thích thằng Phong.- cô nghiêm túc.

- Tao với tên đó như nước với lửa.- nó nói ngay.

- Vậy mà tao cứ tưởng...nhỏ suy sết.

- Đi Bar đi.-nó chuyên đề tài.

- Vết thương chưa lành mà.-nhỏ gây thơ hởi.

- Mày nghĩ vết thương này đối với tao là nghiêm trọng.- nó hỏi.

- Không-nhỏ và cô cùng nói theo phản xạ tự nhiên, có lần nó cũng bị thương nghiêm trọng hơn gấp mấy lần này, chút nữa là không nhìn mặt trời, đi gặp dòng họ tổ tiên rồi. Vì cứu hai nhỏ trong một lần đại chiến.

- Vậy thì đi.-nó nói xong đi chuẩn bị.

Nhỏ và cô cũng về phòng chuẩn bị ngay, nếu nó mà nổi máu lên thì khó sống.

Nó diện một cây đen, áo đen, quần kaki đen, xoã tóc, đi giày đen trong cực quyền rũ còn chiếc mặt nạ đen nữa, khôai chê, nó thích màu đen. Nhỏ mặt áo thun tím, váy đen ngắn, tóc buộc cao, cực kiêu hãnh với chiếc mặt nạ màu tím. Cô thì áo cop-top trắng, váy đen, tóc buộc cao, giày trắng, kết hợp chiếc mặt nạ màu trắng trên vẽ hoạ tiết màu đen cũng có gắn vài hạt cầm thạch liti. Vì tới Bar có công việc nên phải tuân thủ quy tắc.

Ba nhỏ phóng xe tới Bar EKO vừa bước xuống xe, đã có hàng trăm ánh mắt nhìn tụi nó. Nó đập tung cánh cửa càng khiến mọi người rùng mình hơn. Vết thương của nó đúng thật chưa hết, mới cử động chút mà có vẻ đau thật.

- Êk thiên thần kia.-nam 1.

- Đẹp nhưng nhìn dữ quá.-nam 2.

- Không bằng một gố của tui mà cũng bài đặt.-nữ 1.

- Các anh...thật quá đáng.-nữ 1 liếc nhìn ba nhỏ với ánh mắt với ánh mắt ghen tỵ.

Bin chạy ra với vận tốc chóng mặt.

- Lilia ak em có thể đừng chào hỏi anh như vậy được không, có biết lần thứ mấy em làm hư nó không.-Bin nhìn nó với vẻ mặt cầu khẩn.

- Xin lỗi nhưng đã là thói quen.-nó nói rất bình tĩnh.

- Lilia có thích như vậy, biết sau giờ.-nhỏ cười với Bin làm cậu thoáng đỏ mặt.

- Vết thương của em sau rồi, sau không dưỡng thương đi.-Bin nhìn mặt nó lo lắng, có nghe nó bị thương mà lo giải quyết một số chuyện nên đến không được.

- Không nhằm nhò gì với em hết.-nó cố bình tĩnh nhưng thật cũng hơi đau.

Phía trong góc tối có ba cặp mắt đang nhìn tụi nó là tụi hấn chứ ai.

- Sau càng nhìn càng quen.-hấn nghĩ.

- Tao cũng thấy vậy nhưng không biết là ai.-cậu đồng tình.

- Đúng, mà chắc không phải. Đại tỉ, nhị tỉ, tam tỉ bang Black Girl sau quen được.-anh phán.

- Có lí.-cậu nghĩ vậy nhưng hấn thì nói rất là quen từ ngoại hình, tính cách mà không nhớ là ai.

Bin không biết làm sao nữa, nhìn nó khó hiểu, tại sao có cửa mà không đi mà phải phá nó mới chịu.

- Muốn nói gì.-nó nhấn mạnh vì thấy Bin cứ lắc đầu lại gật đầu còn nhìn nó chăm chú nữa.

- Không, không có.-Bin vừa nói vừa xua tay.

- Đưa tụi em đến gặp mấy thằng đánh My hôm trước.-nhỏ nói với Bin.

- Được, đi thôi.-Bin nói xong dẫn tụi nó vào trong mật thất.

Khi chơi chán tụi hấn cũng bước ra về, với bao ánh mắt của các bạn nữ và ghen ghét của các bạn nam.

Đi sâu vào bên trong, lại là căn phòng cũ, nó, nhỏ và cô ngồi vào ghế cao ở trên.

- Đưa tụi nó ra đi.-nó nói Bin.

- Đưa tụi nó ra.-Bin nói với vài tên thuộc hạ.

Nhỏ và cô thì tươi như hoa vì sắp có trò vui chơi. Đưa mấy tên đánh nó hôm trước lên, đã bị Bin bắt quỳ trước mặt nó.

- Tụi mày biết tụi tao là ai.-nhỏ hỏi.

- Đại, nhị, tam tỉ bang Black Girl.-tên đó nói với giọng rung rẩy, tại sao chỉ có một con nhóc mà đã đụng tới Black Girl, chỉ còn đường chết.

- Thông minh, tụi mày biết đưa mà tụi mày đánh là ai?.-cô hỏi.

- Là con nhóc lớp 11A1 vì dám đụng đến chị Thu, chị đại, hotgirl trường.-tên đó vẫn mạnh miệng.

Nó cười nửa miệng, khinh bỉ mấy đứa ngồi trước mặt mình. Nó nhìn nhỏ và cô, nhỏ và co hiểu ý tháo ngay mặt nạ ra, trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, đặt biệt là mấy tên đó.

- Lần này thì sai rồi tao là bang chủ bang Black Girl.- nó nói lạnh cực độ.

- Không... Thế...nào...-tên đó tỉnh thần lập tức vất òn. "Không ngờ là đại tì Black Girl, chết còn sướng hơn", trước đến giờ ai đụng tới tụi nó không ai có một cái chết tốt đẹp. Giống như câu nói "sống không bằng chết"

#

Cuối cùng cũng thi xong, Tyty đã trở lại và lợi hại hơn xưa (như lời đã hứa). Chuyện sẽ được tiếp tục, đọc truyện vui vẻ. Đã rất cố gắng mới xong, vui vẻ nha....@-@

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Chương 23: Có Ân Nhất Phải Báo, Có Nợ Nhất Phải Trả!!!.

Nó lạnh lùng ngồi trên ghế như nữ thần giữa ranh giới sống chết.

- Bắt đầu trò chơi.- nó nói với Bin.

- Được thôi, tùy các em.-Bin nói.

- Tụi em chỉ là tay sai, giao tiền thì em làm, kiếm sống thôi. Nhà em còn mẹ già, vợ và con nhỏ, xin ba tĩ tha cho em-mấy tên đảng sau van xin tụi nó.

- Muộn rồi cưng àk, nếu biết lo cho gia đình thì đừng có đi làm chuyên ngu xuẩn đó.-nhỏ nhấn mạnh từng chữ.

- Thôi đừng nhiều lời, nợ thì phải trả chứ.-nó nói rất tự nhiên nhưng trong đó có hàm ý rất lớn làm cả đám rừng mình lo sợ.

Ý của nó là mấy tên đó đã đâm nó một dao bây giờ đến lúc phải trả, nó luôn nói "Có ân nhất phải báo, có nợ nhất phải trả" chằm ngôn sống.

- Xet...xet...xet...-nó phóng từng cây kim châm toàn độc, nó mà đã phóng thì 100% là trúng, nhưng nó cố ý chỉ làm xước qua trên mặt tạo vết thương nhỏ thôi, cho độc ngấm vào từ từ mới thú vị.

- Aaa...-Khi nó phóng kim ra mấy tên đó chỉ thấy khác, nhưng khi đâm vào da thịt thì thật kinh khủng, muốn cháy cả da thịt.

- Tới tao.-nhỏ nói xong dùng mũi hương của hoa cực độc (Tyty: nói đại ak, bí rồi). Khi nó bám vào người thì ngứa dần trở nên đỏ, nổi lên những hột to nhỏ khác nhau, cảm giác rất khó chịu, nếu có nước sôi lúc này kêu tui đổ nhảy vô tui đó sẽ nhảy ngay, vì rất ngứa, mất kiểm soát.

- Chưa hết đâu còn tao nữa.-nói xong cô dùng tay phóng ra những con bò cap độc, chúng cắn vào người, tiếng la càng lớn hơn, chết chết mất.

- Tụi bây có phước lắm mới được hưởng cái được gọi là cực phẩm nhân gian.- nó nói chính là ba món vũ khí của tụi nó kết hợp lại vì ít có ai tận hưởng được. Chỉ có khi đặc tôi với tụi nó. Thú vị đây.

- Toàn lũ nhất gan, mới nhiều đó đã la muốn sập trời, dám làm chuyện động trời mà phải chịu rồi.-nhỏ nói miệng cong thành hình cung như rất vui khi nhìn thấy cảnh này.

- Muốn giết cứ giết, đừng dùng những thứ đó hành hạ chúng tôi.-một tên lớn miệng "thà chết còn hơn đau đớn đến chết"

- Được, gan lắm, vậy thì kết thúc xem như tao chịu ý nguyện cuối cùng của tui mày.

Nói xong nó tháo chiếc đồng hồ trên tay ra, lắp ráp lại, nhanh như cắt nó trở thành một cây súng tuyệt hảo. Nó liếc sang hai nhỏ, hiểu ý hai nhỏ cũng tháo chiếc đồng hồ ra lắp ráp thành súng.

Nó màu đen, nhỏ màu tím, cô mày trắng, do Bin chế tạo độc quyền cho tụi nó. Đồng hồ đa năng. Mấy tên đó vừa thấy nó ráp thành cây súng thì vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ.

- Bùm..bùm..bùm-ba tiếng súng vang lên, đồng nghĩa với ba tên mất mạng. Nó dừng lại, cảnh cáo thôi.

- Đem xuống hầm tiếp tục.- nó nói lạnh.

- Mày vẫn còn sống.-nhỏ Thư muốn rất ngạc nhiên, vì lần trước nó đã bị nhò đâm một dao rất sâu là khác.
- Nhờ phước của mày tao vẫn còn sống, mày nghĩ tao chết dễ vậy ak.-nó nói lạnh khiến mọi người xung quanh.
- Mày nghĩ tao như vậy mà sợ một đứa nhà nghèo như mày ak.-nhỏ Thư lớn tiếng vừa nói vừa chỉ chỗ mặt nó.
- Mày lại định làm gì.-nhỏ lúc này chịu không nổi nữa, chạy lại cầm lấy tay nhỏ hất ra.

Nhỏ rất tức lúc này nó không phải là nó nữa. Từ khi nhỏ quen nó, nó chưa từng để ai xỉ nhục nó. Vậy mà bây giờ người làm nó bị thương, người chỉ chỗ vô mặt nó mà nó vẫn đứng yên.

- Nên nhớ, không phải tao bỏ qua, có ngày mày phải hối hận vậy nên cẩn trọng lời nói của mày. Đứng là thứ không có giáo đường đảng hoàng.-nó dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nhỏ Thư.

Nó cũng biết nhỏ tức giận không phải tại nhỏ Thư mà tại nó. Lời đó là nó muốn nói cho nhỏ hiểu "Tất cả đều chưa tới lúc"

- Mày dám nói tao không có giáo đường, còn đỡ hơn thứ nhà nghèo như mày.-nhỏ Thư tiếp lời nói ngược lại nó.
- Đâu phải giàu là muốn làm gì làm, nghèo như tao còn tốt đẹp hơn cái thứ không có giáo đường như mày. Đôi khi giàu cũng là về bề ngoài.-nó nói lại vì nhà nhỏ Thư sau mà gọi là giàu, là nó gấp trăm lần nhà nhỏ Thư thì gọi là gì...! Càng nghĩ càng thấy vui, nó cười gian làm nhỏ Thư cũng phải sợ vì nụ cười của nó.
- Chị Thư nghe nói nhà thiết kế Anna Sery chuẩn bị ra mẫu mã mới.-nhỏ Hân nói nhỏ vào tai nhỏ Thư, ngay lập tức liền hiểu ngay.

- Mày nói tao chỉ được về bề ngoài, nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới mới ra ba mẫu mới, thì xem ai sẽ lấy được ba mẫu mới lần này. Nếu thắng sẽ có quyền đưa ra bất cứ điều kiện và làm gì người thua cũng không được phản kháng.-Nhỏ Thư đắc ý, không lẽ nhỏ như vậy mà không mua được ba mẫu đó sau "Lần này xem mày nhục nhả thế nào" nhỏ Thư cười trong bụng.

Nó quay sang nhìn nhỏ, thiết kế xong nó kiêu nhỏ giữ dùm nói đừng thông báo lên truyền thông sợ rất rồi vì nó thiết kế cho tụi nó. Không ngờ nhỏ lại làm ngược lại, nó cũng quên mất tính hiếu thắng, ham chơi của nhỏ "Mày dám thông báo lên truyền thông" nhỏ thấy nó nhìn nó quên đi ngay cơn giận "tao xin lỗi mà" nhỏ bày ra bộ mặt vô số tội làm nó tức chết. "Mày tha cho nó đi" cô quay qua nhìn nó về mặt cầu xin cho nhỏ. Nó không nói gì quay mặt lại.

Những điều đó chỉ tụi nó biết thôi, vì tâm linh tương thông chỉ sử dụng ánh mắt cũng biết được người đó muốn nói gì. Nhưng những cử chỉ đó hẳn điều thấy chỉ không biết tụi nó nói gì mà thôi.

- Không thích chơi trò con nít với tụi mày.-nó nói ngay vì nếu nó thắng thì mọi người sẽ nghi ngờ nhiều hơn, không muốn rất rồi thêm nữa.
- Không thích hay là sợ, nhỏ nhà nghèo như mày còn lâu mới có được đồ của chị Anna Sery.-nhỏ Vy nói ra về ta đây, khinh nó.
- Trong từ điển của tôi không có từ sợ, thích thì chiều.-nó chẳng sợ gì cả, vì đồ là của nó tạo ra, nó muốn làm gì mà không được. Nhưng có cơ hội tốt mà, phải biết nắm lấy chứ.
- Nếu như cô thua cô phải thực hiện điều cô nói đó.-cô nói cho tụi nhỏ Thư nhớ.
- Được. Nhưng tao sẽ thắng, tụi mày đừng cố gắng quá sức đó, cũng vô ích thôi.-nhỏ Thư vẫn lớn tiếng nói với nó, định bỏ đi.
- Khoan đã. Mọi người ơi! chắt này giờ mọi người cũng nghe, làm nhân chứng dùm tụi này nha.-nhỏ này giờ cũng lên tiếng vì lại có trò vui chơi nữa rồi.
- Ba ngày nữa sẽ có kết quả tại Bar EKO.-Cô nói rõ.
- Tụi tui sẽ làm nhân chứng cho các cô.-xem kịch này giờ, tụi hân bước tới đứng kế bên tụi nó.

Mọi người xung quanh cũng rất háo hức vì mấy khi được đối đầu với hotgirl mà còn có ba hotboy làm nhân chứng nữa.

- Tôi cũng vậy.-HS1
- Đúng tôi cũng sẽ đi.-HS2
- Chúng tôi đã chứng kiến nên nhất định sẽ đi.-mọi người.

Chuyện càng ngày càng lớn, tụi nhỏ Thư quyết định nhất định là phải thắng dù bất cứ giá nào. Nếu không sẽ mất hình tượng trước mặt ba botboy, cũng là cách để tụi nó tránh xa ba chàng ra.

- Như vậy có phải rất đơn giản.-cô hỏi nó.
- Đối với tụi này không hề đâu, tới lúc đó sẽ yêu cầu những thứ... là được chứ gì.-nhỏ nhếch môi cười.

- Làm như cô là Anna Sery.-hắn nghi ngờ nhìn nó.

- Thì là... không rồi, sau có thể, thôi đi vào lớp.- nó dừng lại kịp lúc.

Nó quay đi định đi vào lớp.

- Từ nay về sau không được lạnh lùng với tôi.-hắn kéo ray nó lại nghiêm giọng.

Lúc hắn kéo nó quay lại nhìn hắn, lúc này khoảng cách hai người rất gần, mắt nhìn mắt, má nó hồng nhẹ phớt lên trên mặt. Nó lúc này cực xinh làm tim hắn lỡ mất vài nhịp.

- Biết rồi.-nó chột tỉnh hồn chạy ngay về lớp vì nó có cảm giác rất lạ, nhanh như gió nó chạy đi trước hấn, hấn nhìn theo mà phải phì cười, trong nó vẫn còn tỉnh rất con nít, trẻ con.

Tối hôm đó chạy ngay về chỗ ngồi, mặt ửng hồng. Hai nhỏ nhìn nó, bị nó liếc xéo đành quay mặt lại. Hấn vừa bước vào ánh mắt đã dán lên người nó, nó giả vờ nằm xuống bàn ngủ. Hấn quay sang nhìn nó "em cứ giả vờ đi, nhóc ak" hấn cười nụ cười của hạnh phúc. Nó ngủ, hấn nhìn nó, cậu và anh chơi game, còn nhỏ và cô thì chú ý nghe giảng bài, tự nhiên hứng thú ngay bài này nên ngồi nghe. Sau tất cả cũng trở về với nhau, nhưng phía sau đó là bị kịch đã bắt đầu.

Tôi đó nó ngồi trên ghế chỉnh sửa lại mẫu. Nó biết nhỏ với cô thích gì nên phải làm sau cho hai bộ đó tuyệt đẹp. Còn nó thì không quan trọng, đỡ giận thôi, nó thích vậy.

- My ak, mệt rồi uống sữa đi.-nhỏ đưa cho nó ly sữa bổ sung năng lượng.

- Thương mày quá, lần này tao cực kì hứng thú, không biết cảnh tượng lúc đó sẽ vui như thế nào.- cô và nhỏ ôm bụng cười.

Nó cũng không nhịn được nữa rồi.

- Để xem kịch hay, xong xuôi mọi chuyện cất ngay hộp đồng công ty ba nhỏ, lúc đó ba đứa nó sẽ sống không bằng chết.-nó rất vui cùng với hai nhỏ bạn càng vui hơn.

- Mày làm tiếp đi, tụi tao ở đây xem mày.

- Ủk, tụi tao giúp mày có động lực.-cô chen vô.

- Tuy tại đây.- nó tiếp tục chỉnh sửa, vẽ, tô, tạo hình,...rất nhiều công đoạn để tạo ra một bản thiết kế hoàn chỉnh.

Nhỏ và cô nhìn nó một lúc thì đi sâu vào giấc ngủ. Vậy mà nói làm động lực cho nó, nó nhìn mà chán nản hai nhỏ bạn. Một giờ...Hai giờ...Ba giờ...

- Cuối cùng cũng xong.- nó hét lên làm hai nhỏ giật mình té khỏi ghế.

- A, trời sập má ơi.-nhỏ la lớn.

- Không nín đê, đau quá.-cô hét lên (tyty:té từ ghé xuống sau không đau.

Nhỏ và cô nhìn xung quanh, cảnh vật không thay đổi, mọi thứ bình thường. Chỉ có nó dựa vào ghế nhìn cảnh tượng trẻ con của hai nhỏ mà phải cố nhịn cười.

- Là mây, con điên kia.- cô tức giận nhìn nó.

- Dám phá giấc ngủ vàng của tao, mầu có biết tao mơ thấy rất nhiều đồ ăn không.-nhỏ mắng nó.

- Tụi mày mắng tao, ai biểu phòng không ngủ đòi làm động lực, ngủ ghế rồi té đổ tội cho tao. Mẫu thiết kế xong rồi, ghét không cho xem-nó hậm hực dậm chân nhìn hai nhỏ.

- Thôi mà My, tao biết mày mệt lắm mà, tai cái miêng của tao chứ có phải tai tao đâu. Thôi đi nghỉ ngơi.-nhỏ nói kéo nó đi ngay lên phòng.

Nó định bước vào cô lên tiếng.

- Bây giờ cũng đã ba giờ, hay là ngày mai mầy ở nhà đi. Tụi tao đi học một mình cũng được.-cô nói vì biết nó đã thức từ tối tới giờ để hoàn thành mẫu thiết kế.

- Ờk, vậy cũng được. Mai tao đi tao mẫu ra thành ba bộ đồ, không có chuyện gì đừng gọi tao đây.-nó nói xong bước vào phòng.

Hai nhỏ cũng đành về phòng ngủ thôi. "Mày lại khổ nữa rồi" nhỏ nghĩ.

~~~~~

Hôm nay là một ngày rất mệt mỏi, mọi người cho tity cái động lực đi. Đọc vui về nhia...(&~&)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Quyết Định Ngày Đó Có Sai Không...?!!

Sáng sớm chỉ có nhỏ với cô phóng xe đến trường, nó đã dặn khỏi kêu nên hai nhỏ để nó ngủ. Vừa cất xe trong nhà xe. Bọn hấn vừa đi vào, còn xung quanh thì.

- Aaa...ba hotboy vào kia.-nữ 1 thấy quay lại hét lên.

- Trời ơi, anh Phong của tui đẹp chưa kia.-nữ 2.

- Anh Nam của tui cũng đẹp chứ bộ.-nữ 3.

- Anh kiệt phong độ quá, chất chết mắt.-nữ 1 nói.

Còn phía sau tụi hấn một nhóm con gái theo sau với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Bây giờ tao mới biết bọn họ có sức hút đến như vậy.-nhỏ nói với cô.

- Đào hoa ghê ha, mai cô này một cô khác thật khó lường.-nhỏ nhìn tụi hấn.

- Tao ghét thể loại như vậy.-cô cười khinh tụi hấn.

Tụi hấn không quan tâm tiến lại gần hai nhỏ với ánh mắt gây chết người mất, nhưng đối với hai nhỏ là ánh mắt thách thức.

- Sau nhìn đủ chưa.-cậu lên tiếng cười tươi lộ ra chiếc răng khểnh cực soái ca nhưng đối với nhỏ là nụ cười khinh bỉ.

- Duyên có khi nào chút mình về bị ám sát không.-nhỏ dùng ánh mắt to nhỏ nhìn cô.

- Đúng, đúng các anh mai một đừng nói chuyện với tụi tui nữa, nếu không các anh cũng góp phần giết chúng tôi đó.-cô mĩa mai tụi hấn.

- Đây...các cô quá đáng lắm.-anh lên tiếng.

- Vậy nhìn kia.-nhỏ chỉ phía sau.

Tụi hấn quay lại đúng thật có hàng ngàn ánh mắt liếc nhìn hai nhỏ, đầy bức tức khó chịu. Chết khoảng 100°C rồi, tụi hấn cũng phải rùng mình, hai nhỏ nói đầu sai. Hấn thì không quan tâm chuyện đó.

- My đầu?.-hấn hỏi.

- Hôm nay nó có chút việc, nó nghỉ hôm nay.-nhỏ nói nhanh.

Vừa vào lớp cũng đã vào học, hấn thì lặng lẽ về chỗ nằm xuống bàn ngủ. Vì không có nó hấn như mất hết sức sống. Thấy thiếu thiếu thứ gì đó.???

.....Tại nhà.....

Nó thức dậy cũng được gần tám giờ. Một mối ngòi dậy VSCN xong thực hiện ngay công việc.

- Tối chiều phải xong tất cả.-nó đã quyết thì phải làm ngay.

Đi ngay ra xe thực hiện ngay thôi, mẫu thiết kế sẽ hoàn thành khi nó có quyết tâm

- Reeng..reeng...cuối cùng cũng đến giờ ra về.

Nhỏ và cô thật là rất chán khi không có nó nó đi học cùng. Đi sau là hai cậu, còn hấn thì "cô mà nghĩ nữa chết tui chết mắt" hấn than khổ, không có nó không có ai cãi nhau với hấn rất là chán. Điện thoại nhỏ reo.

- Có chuyện gì vậy.-nhỏ nói.

- ...-người đó nói.

- Về ngay.-nhỏ tiếp.

Nhỏ cúp máy về mặt trình trọng, quay lại tụi hần.

- Chuyện gì.-cô hỏi.

- My gọi về ngay, tụi tui về trước nha.-nhỏ nói.

- Ồk, tạm biệt.-cậu và anh lên tiếng.

Hắn không nói gì gật đầu đồng ý.

Sau một ngày làm cực nhọc cuối cùng cũng xong tất. Nó mệt mỏi ngồi ngay phòng khách chờ hai nhỏ. Hai ngày trôi qua, cảm giác thật mệt. Hai nhỏ bước vào thấy nó đã ngồi ngay đó chờ.

- My có chuyện gì gấp vậy.-nhỏ hỏi.

- Không gì, xong rồi. Màu tím của mây, màu trắng của con kia.- nó chỉ vào hai chiếc túi trên bàn.

Nhỏ mở túi màu tím ở trong là một cái áo tím trẻ vai, bên vai có cái nơ, có ren phía dưới. Váy đem in hoạ tiết hoa hồng xung quanh tạo nét cho trang phục.

- Ôi..! Mẹ ơi, xinh thế đúng là hoàn hảo, tao rất thích, My ơi tao yêu mày nhất.-nhỏ ôm nó.

Cô mở túi màu trắng ra bên trong là một bộ váy trắng, phía dưới cũng có hoạ tiết hoa hồng. Có thắt lưng màu trắng tôn lên vẻ đẹp của váy.

- Mây rất giỏi My ak! Rất tuyệt, tao rất thích.-cô nói dùng ánh mắt trái tim nhìn nó.

- Còn đồ của mây.-cô hỏi.

- Tao để trên phòng rồi, tối mai biết.- nó cười.

- Mày...bí hiểm vậy, tội nhỏ Thư thua trắng rồi.-nhỏ cười tà mỵ.

- Ồk, mà hồi trưa Phong có hỏi mầy.-cô nói.

- Thì sau.- nó nói bình tĩnh.

- Nghe nói mày nghĩ, tên đó cứ buồn buồn, làm làm lì lì.-nhỏ kể lại.

- Đi ngủ sớm đi.-nói xong nó đi thẳng lên phòng. Để lại trong đầu hai nhỏ một dấu chấm hỏi rất lớn. Cũng đành nghe lời nó đi lên phòng nghỉ ngơi.

Nó lại đứng bên cửa sổ nhìn những chậu hoa hồng tươi tắn "Quyết định ngày đó có sai không?" lúc này nó thật không biết có đi sai đường "Mẹ oiii...! Giá như bây giờ mẹ ở bên con thì tốt biết mấy. Con sẽ ngoan mà" Nó lại khóc 'giọt nước mắt yếu đuối' đã rơi xuống, lúc nó yếu đuối nhất là lúc nó chỉ có một mình.

~~~~~

Tyty đã xong. Cả nhà mn...iu lắm!!(đđ)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nhất Định Phải Là Vây

Hôm nay là chủ nhật nên các cô có được một ngày nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cuộc vui tối nay với tụi nhỏ Thư.

- Êk Mỵ đi ra ngoài chơi không.-nhỏ rủ.

- Đứng rồi ở nhà chán quá.-cô hùa theo.

- Cũng được.-nó cũng muốn đi ra ngoài hóng gió.

Tụi nó lên phòng thay đồ. Nhỏ tung tăng chạy xuống, áo thun tím, quần jean bó sát eo trong rất nhí nhảnh. Cô cũng xuống theo với chiếc áo thun ba lỗ màu xanh, với quần jean trắng. Còn riêng nó hôm nay mặt áo màu trắng quần jean đen ngắn, buộc tóc hai chùm nhìn rất con nít, dễ thương rất khác với mọi ngày.

- Dễ thương quá My oi.-nhỏ ngơ ngác.

- Sau lại.-cô nhìn nó chăm chăm.

My nhà ta suốt ngày chỉ một màu đen toàn tập, hôm nay lại có màu trắng mà buộc tóc hai chùm nữa chứ. Đúng thật bất ngờ.

- Lâu lâu cũng phải thay đổi chứ, cho hợp thời đại.-tuy vậy nhưng nó vẫn dùng vẻ mặt lạnh lùng thường ngày nói chuyện với hai nhỏ.

- Ồk! thì đi.-hai nhỏ vẫn chưa hết ngỡ ngàng, thật là hôm nay nó rất đẹp.

- Tụi tui tới rồi.-anh lên tiếng.

Vừa lúc đó tụi hấn cũng vừa tới định rủ tụi nó đi chơi nhưng cũng rất trùng hợp.

- Tới làm gì.-nhỏ hỏi.

- Đi chơi với các cô chứ gì.-cậu trả lời.

- My đâu.-hấn thật không nhận ra nó, hấn cứ loay hoay tìm nó mãi.

- Đi thôi.-nó lên tiếng đi ra xe.

- Hà...!.-ba cậu đồng thanh.

Tụi hấn kinh ngạc, thật là nó vậy mà tụi hấn này giờ cứ tưởng là ai. Phong cách rất khác mọi ngày, rất đẹp là khác, trẻ trung sinh động. Hấn nhìn qua nhỏ ý hỏi chuyện gì xảy ra. Nhỏ lắc đầu ý bảo không biết đi ngay ra xe.

- Đi đâu vậy.-cậu hỏi.

- Tôi cũng chưa biết đi đâu.-nhỏ nói ngay thơ.

- Đi công viên đi.-cô cho ý kiến.

- Cô có phải con nít không?.-anh hỏi.

- Nhanh đi trẻ rồi.-nó khó chịu nhìn hai nhỏ cậu và anh.

Nhỏ đi chung với cậu, cô đi với anh. chỉ còn nó và hấn.

- Tôi chắc là em sẽ không đi chung với tôi.-hấn thách nó.

- Tôi sợ anh ak.-nó mở ngay cửa xe hấn vào trong.

Hấn cười thầm trong bụng "không ngờ em lại dễ bị lừa như vậy" nó ngồi trong xe mà thấy có gì đó sai sai "chết tiệt, bị lừa rồi" lúc nó hiểu chuyện thì hấn đã lên xe và phóng đi thẳng ra công viên.

- Anh lại lừa tôi.-nó dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn hấn.

- Tôi lừa cô khi nào.-hấn thần nhiên trả lời.

- Anh...thật ngang ngược.-nó hậm hực quay mặt chỗ khác.

Hai người im lặng, không gian u ám có thể bị nhiễm bất kì người nào ngồi trong xe

.....•Tại công viên•.....

Ba chiếc xe mui trần chạy vào làm thu hút mọi ánh mắt, mọi người xúm lại bàn tán. Tụi hấn bước xuống như ba mỹ nam, đẳng cấp soái ca làm các cô gái nhìn với ánh mắt trái tim.

- Soái ca anh là của em.-người nữ 1.

- Không các anh là của em, người hùng lòng em.-người nữ 2.

- Tôi không đi.-hắn thấy cử chỉ của cô là lạ nên không muốn đi, chắc có chuyện gì.

Cô không biết phải làm thế nào ý đồ của cô đã thất bại. Nó không thể chậm trễ nữa liền lên tiếng.

- Tùy anh.-nhỏ và cô bất ngờ cho hắn ở lại không phải sẽ bị lộ hết sau. Hắn gật đầu đồng tình ý nó.

Cậu và anh nghe lời nhỏ đi mua giúp nhỏ, thấy nó bị thương cũng không lên tiếng.

Nó mở tay ra có miếng giấy mở giấy ra đọc "muốn cứu thằng bé tuần hãy đến địa chỉ này, đường XX, huân XX, huyện XX...nếu không nó sẽ chết."

Nó đọc xong xám mặt thay đổi bất ngờ, cô và nhỏ thấy vậy giật tờ giấy trên tay nó đọc lớn cho hắn nghe đọc xong hai nhỏ cũng chuyển màu như nó.

- Sau có thể, không phải thằng tuần đang ở Mỹ sau.-nhỏ khó hiểu.

- Đúng xem chừng là tin giả.-cô suy đoán.

- Giả hay thật tao cũng phải đi thử một phen, không thể đem tính mạng thằng zimba ra đùa giỡn.-nó nói mạnh.

- Nhưng mày bị thương ở tay.-nhỏ lo lắng vì lúc này vết thương của nó máu chảy ra rất nhiều muốn nhuộm luôn chiếc áo trắng.

- Tao không sau tụi mày đi đến Bar EKO trước đi, xong việc tao sẽ tới sau tao đi với thằng Bin yên tâm.-nó nói rõ.

- Tụi tao cũng...Được thôi.-hai nhỏ định xin đi theo nhưng thấy nó liếc liếc thay đổi ngay ý kiến.

- Tôi đi với.-hắn nghiêm túc nhìn nó, hắn không thể để cho nó đi một mình được.

- Không được chuyện này là của tôi, tôi tự giải quyết sẽ không liên lụy tới anh.-nó nói xong chạy thẳng ra xe, Bin cũng biết chuyện chạy ngay tới công viên đón nó.

Hắn đứng đằng sau nhìn nó càng ngày càng khuất dần mà không thể nào nếu nó lại được. Nhỏ và cô tưởng nó muốn công khai thân phận nhưng thật không phải vậy, nhìn qua hắn thấy mặt hắn cực kì khó chịu.

- Thằng Tuấn với cái gì...Zimba là ai?..-hắn hỏi nhỏ.

- Thằng Tuấn là đứa bé nó cuu mang từ nhỏ, mới sáu tuổi thì phải. Hoàn cảnh giống nó nên nó rất thương thằng bé, lúc mẹ thằng bé mất nó cũng có mặt, mẹ thằng bé gửi thằng bé cho nó. Nó xem thằng Tuấn như bảo bối rất quan trọng với nó, Tuấn mà có mệnh hệ gì chắc nó điên mất, động lực của nó đó. Nó thường gọi thằng bé là Zimba biệt danh đó...-nhỏ kịp dừng lại nhiều đó đủ lắm rồi, nhỏ nhìn cô "mày nói hết luôn rồi, nó mà biết mày chết chắc" cô lại cười.

- Thì ra là vậy.-hắn đã hiểu không ngờ nó cũng rất tốt bụng nữa là khác.

Hai cậu cũng vừa bước tới với vẻ mặt hớn hở vì hoàn thành nhiệm vụ.

- Mỵ đâu?..chủ yếu là mua cho nó mà chạy tới thì không thấy nó đâu, và lại mặt ai cũng một tầng u ám.

- Có việc đi rồi.-nhỏ nói nhẹ.

- Không sau đâu nó sẽ ổn, còn bây giờ về nhà lấy đồ xong đến Bar chờ nó.-cô rất bình thản đi ra xe, nó là ai nhất định sẽ không sau còn Bin nữa mà nên cô và nhỏ không lo lắng. Chuẩn bị đi gặp tụi nhỏ Thư.

"Bạn thân sau bình tĩnh vậy, bắt cóc vậy em làm sau mà giải cứu, em là ai" hắn khó hiểu, còn hai cậu thì ngơ ngác, nãy giờ có chuyện gì xảy ra.

Hai cậu đành im lặng mà đi lấy xe. Hắn thì trầm mặt "sau lại như vậy" trước giờ hắn chưa quan tâm ai, nhưng bây giờ hắn quan tâm nó mà nó thờ ơ với hắn là sau.Trên xe Bin.....

- Em bị sau vậy.-Bin lo lắng khi thấy áo nó toàn máu.

- Xe anh có bông băng không với lại cho em mượn áo khoát của anh.-nó không trả lời Bin mà hỏi ngược lại.

- Có.-Bin lấy đưa cho nó, nó lấy bông băng quấn quanh vết thương, xong mặt áo khoát của Bin vào nhìn nó lúc này đã cực lạnh như tảng băng, khí chất hào hùng.

- Bây giờ sau em?..-Bin thấy nó không gì đáng ngại nên hỏi nó.

- Đi đến điểm hẹn kêu mọi người bố trí xung quanh đó, có thời cơ phải biết nắm bắt, nhanh gọn lẹ, nhớ đem đủ mọi thứ.-nó nói rõ.

- Anh biết rồi.-Bin liền gọi cho mọi người và nói lại những gì nó nói.

- Các cô đã có đồ Anna Sery.-câu hỏi.

- Tất nhiên là có, lúc này về lấy đồ chính là để lấy thứ đó.-nhỏ nói.
- Gì, các cô mua.-anh ngạc nhiên.
- Không.-cô trả lời theo phản xạ.
- Vậy tại sao các cô có.-cậu nghi ngờ.
- Trên đời này có tiền là có tất cả sau-nhỏ hỏi tụi hân nhưng biết câu hỏi sẽ không có câu trả lời.

Hình như thiếu cái gì đó nhìn kĩ lại chính là hân, này giờ hân ngồi im lặng chẳng nói với ai tiếng nào. Trong đầu hân lúc này chỉ nghĩ tới nó ai cũng hiểu nên không làm phiền hân. "Mấy lo cho Mỹ" cậu nghĩ.

Năm người ngồi đó đều có chung tâm trạng "không biết nó ra sao cứ chờ vậy" không gian im lặng, mỗi người một suy nghĩ, lúc này tụi nhỏ Thư đến. Nhỏ Thư mặc váy màu đỏ hở ngực, rộng vai trong cực hot. Nhỏ Hân mặc váy xanh hở bụng, tóc nhuộm màu xanh. Nhỏ Vy mặc váy cam hở sau lưng. Ba nhỏ đều mặc đồ cực thiếu vải nhưng đó không là mẫu thiết kế của Anna Sery.

- Còn dám đến tao tưởng ở nhà hết rồi chứ.-nhỏ lên tiếng trước.
- Tụi mày cũng giống tao thôi tại sao phải sợ.-ý nói nhỏ Thư không có dễ gì tụi nó thấy.

Nhỏ và cô không nói gì đi thẳng vào thay trang phục. Nhỏ Thư thấy hai nhỏ đi cũng không thêm quan tâm mấy, nhưng hình như là không có nó hay là sợ rồi. Bây giờ ba nhỏ chỉ chú ý ba hotboy thôi. Bọn hân thấy tụi nhỏ Thư nhìn liên tục quay mặt chỗ khác làm ba nhỏ tức muốn điên. Ba nhỏ tiến lại gần tụi hân.

- Anh Phong, hôm nay em đẹp không.-nhỏ Thư cố ý ọe vào hân, đối với người khác thì tất nhiên khen là rất đẹp vì nhỏ cực nóng nhưng đối với hân.
- Tôm quá, biến ra chỗ khác.-hân nhấn mạnh từng chữ liếc nhỏ, đẩy nhỏ Thư ra làm nhỏ phải rùng mình.
- Sau anh không nhìn em.-nhỏ Vy ra dáng nũng nịu trước mặt Nam với người khác thì bị hút hồn với cậu thì.
- Cô không xứng để tôi nhìn, biến đi cho đẹp trời.-cậu hét lớn vào mặt Vy.
- Anh ak, anh trong rất đẹp trai.-nhỏ Hân đụng vào người anh với người khác sẽ rất hứng thú nhưng đó chính là anh.
- Tôi ghét nhất ai đụng vào tôi, biến nhanh khi tôi nổi nóng.-anh trừng mắt nhìn nhỏ Hân. Anh vui tươi của mọi ngày đây sau, trong anh lúc này lạnh băng giữa hân.

Ba nhỏ bức bối vì bị tụi hân xua đuổi, thấy không an toàn, hậm hực bước đi qua chỗ khác. Hai cậu thờ phào nhẹ nhõm vì được giải thoát, còn hân vẫn không cảm xúc "thật chướng mắt" ý nói nhỏ Thư.

Nhỏ và cô bước ra. Nhỏ mặc áo màu tím trễ vai, bên vai có cái nơ nhỏ, có ren phía dưới, váy đen in hoa tiết hoa hồng xung quanh, tóc xoã ngang vai, mang giày tím nhìn như một thiên thần làm cậu ngạc nhiên nhìn không chớp mắt. Cô mặc váy trắng khoét lỗ sau lưng, tay áo là ren trắng váy dưới cũng có hoa tiết hoa hồng, tóc buộc cao, mang giày cao gót màu trắng, trong cô lúc này ngây thơ trong sáng như một tiên nữ, tìm anh lúc này đập liên hồi như không kiểm soát được. Nhỏ và cô bước đứng trước mặt tụi nhỏ Thư.

- Sau chịu thua chưa.-nhỏ ngược mặt nhìn nhỏ Thư.
- Các cô mua được ak.-nhỏ Thư rất thất vọng tại sao nhỏ làm đủ trò mà không có được vậy mà tụi nó "sau có thể"
- Đầu phải có tiền muốn làm gì làm đối với tụi tao tiền của mấy đồng nghĩa với một miếng giẻ rách.-cô đã khinh lại càng khinh hơn.
- Tụi mày nói gì mặt kệ tụi mày, nhưng chưa chắc tụi mày thắng, còn thiếu một mẫu tao nhớ không lầm là cuộc tới ba mẫu.-nhỏ Thư liếc lại nhỏ.
- Con nhỏ nhà nghèo đó mà làm được cái gì, sợ nhụt nên ở nhà rồi.-nhỏ Vy và nhỏ Hân thêm vào.

Nhỏ và cô lúc này thật không biết tính sao.

- Nhưng đã có hai mẫu các cô không có xem như các cô thua.-cậu không nhịn được lên tiếng.
- Không đúng với quy tắc trò chơi.-nhỏ Thư nói lớn.
- Đúng, vậy chờ đi.-nhỏ lên tiếng.
- Được, xem cô ta dám đến.-nhỏ Hân khinh nó.

Nhỏ nhớ thật là lần trước cuộc tới ba mẫu mới thắng dù có có được hai mẫu cũng không được. Cô thì cũng giống như nhỏ trước giờ không có nói hai lời

- Đồ hai mặt, không thể tha thứ.-cậu chen vô.

Mọi người xung quanh đồng tình ý kiến, bàn tán xôn xao.

- Hotgirl số một trường Ánh Kim hôm nay xong rồi.-HS1 nghỉ.

- Trường chúng ta sẽ có hotgirl mới không phải một mà chính là ba.-HS2.

- Đúng, rất xứng đáng.-HS3.

Tội nhỏ Thư nghe mà giận tím mặt, phải làm sau bảy giờ, không thể chịu nhục như vậy.

- Mày nghe cho rõ ba điều yêu cầu tao sắp nói.-nhỏ nói lạnh nhìn sang cô.

- Điều thứ nhất mày phải quỳ xuống dưới chân tui tao và chịu ba cái tát, điều thứ hai cô phải rời khỏi Ánh Kim, điều thứ ba không được bám lấy ba hotboy của trường.-cô nói rõ ràng từng chữ.

Cô chỉ muốn giải thoát cho tụi hần thôi nhưng khi tụi hần nghe được thì không khỏi vui sướng. Tụi nhỏ Thư không thể chịu nhứt nhứt quyết không quỳ đành phải nhờ sự trợ giúp của đàn em nó. Khi tụi nhỏ quỳ xuống ngay lập tức ba cái tác gián thẳng vào mặt tụi nhỏ như trời giáng. Nhỏ cô và nó dùng hết sức tán làm im hần trên mặt năm đầu tay rất rõ.

- Tụi tao sẽ đòi lại tất.-nhỏ Thư trừng mắt nhìn nó.

- Mày nghĩ mày còn cơ hội, tao đã đòi được món nợ mày đã đâm tao, tao đã từng nói đừng bao giờ đụng đến đừng hối hận nên bây giờ tập chấp nhận đi, từ bây giờ mày sẽ nghèo giống tao rồi.- nó nói nhỏ nên chỉ có nó và nhỏ Thư nghe thôi.

- Tao không tin.-nhỏ Thụ xanh mặt, biến sắc, hết sức sống "hết thật sau" hết rồi bước khỏi Ánh Kim như trên trời bị đải xuống nhân gian, lạ lẫm mọi thứ rất khó cực.

- Đó là sự thật.-nói khẳng định.

Điện thoại nhỏ Thu reo lên, là ba nhỏ gọi.

- Chuyện gì vậy ba?.-nhỏ Thư hỏi.

- Công ty phá sản rồi.-ba nó nói trong âm ức.

- Gì..! Tại sao.-nhỏ hỏi.

- Về ngay đi.-ba nhỏ nói.

Nói xong nhỏ suy sụp ngất xỉu, nhỏ Vy và Hân thấy vậy chạy tới dìu nhỏ Thư ra xe. Nhanh đi khỏi thật không thể chịu nhứt thêm giây phút nào nữa. Lúc nầy cô đã điện thư kí cắt hợp đồng với công ty nhà nhỏ Thư. Bây giờ từ tiểu thư danh giá trở thành một đứa vô danh tiểu tốt, không biết sẽ sống ra sau "cái giá phải trả rất là đắt"

Tụi hần thắc mắc không biết nó nói gì mà nhỏ biến sắc trở nên thâm bất thường, "thấy cũng tội mà thôi cũng kệ". Nhỏ và cô rất thánh thú, thoả mãn "nếu làm chuyện gì thì trước tiên phải tính hậu quả sẽ xảy ra sau này" đó mới là người thông minh, biết suy nghĩ.

~~~~~

Đánh dấu tập 30 sau thời gian trôi qua nhanh quá vậy. Tối mơ đẹp (^ ^).....".

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thà Trốn Tránh Còn Hơn Lún Sâu Vào

Vui quá.-nhỏ cười đất ý.

- Êk, nhìn mặt ba nhỏ tao mắt cười quá.-cô thêm vô.

Tụi hăn và tụi nó bước lại bàn ngòai, mọi thứ đều trở về vị trí cũ.

- Hai mẹ bỏ quên con luôn.-Zimba có vẻ buồn.
- Đâu có Zimba cục cưng của mẹ, mẹ thương con lắm.-nhỏ nói ôm Zimba vào lòng.
- Mẹ ơi mẹ kiểu ép ôm con.-Zimba vờ mếu. (Tyty:còn nhỏ mà thông minh v~)
- Thằng này bởi vậy mẹ cưng con quá.-cô quay sang véo má nó.
- Thôi nghỉ giỡn, tại sau về đây, tại sau bị bắt.-nó hỏi nghiêm túc.
- Dạ...tại...vì...con nhớ ba mẹ thôi.-Zimba cười tươi nhìn ba nhỏ.
- Cứ xem như là vậy, nhưng tội mà về không báo trước không thể tha.-nó nói rất bình tĩnh.
- Mẹ con yêu mẹ nhất sau mẹ nữa làm như vậy với con, thôi vậy con đi về vậy.-Zimba định vờ đi ra về.
- Về còn chưa tính bây giờ bỏ đi thì tính gấp đôi.-nó nhìn Zimba.
- Thôi mà con có đi đâu đâu.-Zimba ngoan ngoãn nhảy vào lòng mẹ nó nằm im, làm nó phải phì cười.

Tụi hần bây giờ mới có thể lên tiếng.

- Êk từ đâu kiếm ra đứa con vậy.-cậu khó hiểu, cũng rất khó chịu
- Có liên quan.-nhỏ nói.
- Có chứ.-tại chưa có chồng mà có con không lẽ...
- Nói sau.-cô không thể nói là con nuôi trước mặt Zimba sẽ làm Zimba bị tổn thương.
- Đi với tôi một chút.-hắn nhìn hỏi ý kiến nó, cũng đứng lên.
- Được thôi, hai đứa mày một hồi đưa Zimba về, mắt cộng tóc nào của nó chết với tao.-nó nhìn nhỏ với cô hăm dọa.
- Nhưng mà...òk thì được.-nhỏ định không đồng ý nhưng thấy nó chuẩn bị tư thế đánh nguyện ý vậy.
- Mẹ con đi cùng với mẹ.-nghe nó nói vậy rất vui nhưng cũng rất muốn đi theo nó.
- Zimba ngoan về nhà, mẹ đã kêu người dọn dẹp lại phòng cho con rồi, chút mẹ về tới còn phải phạt con nữa.-nó đồ giành Zimba như con nít (Tyty:thì thằng bé là con nít mà) rồi đi ra ngoài.

Thằng bé bắt đầu lo sợ, không biết hình phạt của mình sẽ ra sao. Hắn lúc này đã đi ra lấy xe ngồi chờ nó.

- Hai người này tìm không gian riêng nhi.-anh nói.
- Đúng bỏ luôn tụi mình.-cô khó chịu.

Bỏ qua

- Hai là mình cũng...-cậu đang nói nhỏ ngắt ngang làm cậu hụt hẫng.
- Bận rồi thôi về Zimba.-nhỏ dắt tay Zimba ra xe. Cô cũng đi theo nhỏ.
- Mẹ ơi, tên đi với mẹ My là ai vậy.-Zimba hỏi nhỏ.
- Có thể nói là bạn, hình như là hai người yêu nhau, mẹ cũng không rõ nữa.-nhỏ suy nghĩ rồi lại lắc đầu.
- Con yên tâm hần rất tốt với mẹ My, mẹ nhìn người rất chuẩn nha.-cô cười nói với Zimba.
- Con tin hai mẹ, mà nếu hần dám là mẹ My buồn con sẽ không tha cho hần.-Zimba nói lạnh khăng định chắc chắn, không muốn mẹ My phải khổ.

Cô đưa Zimba lên xe, nhỏ phóng thẳng về nhà, nhanh cấp tốc.

- Êk sau còn lại có tao với mày.-cậu nói.
- Nếu không có thằng bé tao với mày cũng có không gian riêng rồi.-anh nghĩ.
- Thôi về, chán rồi.-cậu nói cũng đi ra ngay, anh thấy vậy chạy ra theo.

Hắn đưa nó tới một nơi rất yên tĩnh, toàn là hoa hồng phấn, kế bên dòng sông, gió thổi rất mát, không khí trong lành, bên kia sông có những ánh đèn soi xuống nước long lanh trong sáng, cảnh tuyệt đẹp.

- Anh cũng biết chỗ như thế này, rất đẹp tôi rất thích.-nó cười với hấn nụ cười trong sáng làm hút hồn hấn. Khi ở bên nó hấn có cảm giác rất khác với mọi cô gái khác, tuy nó lạnh lùng nhưng có vẻ trong sáng thơ ngây, đặc không mê danh lợi
- Em thích là được, những lúc tôi buồn tôi thường đến đây, rất thoải mái lại yên tĩnh.-hấn nói và nhìn nó, lần cuối cùng hấn đến đây là ngày cô ấy bỏ rơi hấn.
- Tôi rất khác người tôi biết anh cũng nghĩ tôi như vậy. Đơn giản cuộc đời tôi không giống người bình thường.-nó lại nhớ đến quá khứ.
- Cái gì quên được thì quên đi, đừng để nó lấn áp bao vây lấy mình, không sẽ mau già đó.-hấn cười với nó, nụ cười rất đẹp, trong hấn thân thiện gần gũi.
- Anh biết không tôi có cảm giác thoải mái, tự nhiên, không phiền muộn, an toàn khi ở cạnh anh.-nó nhìn hấn, đây là lời thật từ đáy lòng nó.
- Cô nói thật.-hấn cười tươi áp sát vào người nó, hai người lúc này rất là gần.
- Anh cười rất đẹp.-nó nói thật làm hấn cảm giác yêu nó lại càng nhiều hơn.
- Tôi sẽ mãi cười khi ở cạnh em và chỉ riêng mình em.-hấn nói lại nhìn nó, ánh mắt trìu mến đầy tình cảm
- Thôi về trễ rồi, sẽ lại đến.-nó cố né tránh bước ngay vào xe như trốn hấn.
- Chắc chết với em mất.-hấn lại cười.

Không gian trong xe rất im lặng, sự ngột ngạt của nó, sự thích thú của hắn, rất khó thờ. "Thà trốn tránh chứ không lún sâu vào" nó nghĩ. Còn hắn tưởng nó có tình cảm với hắn nên mới như vậy. Hắn cực thích thú.

Mười hai giờ nó cũng về tới nhà (Tyty giờ linh mới chịu), vừa vào nhà nó đã thấy Zimba nằm trên ghế sofa ngủ mất rồi, chắt chờ nhận hình phạt. Nhỏ và cô nằm kế bên chờ nó, nó nhẹ nhàng đánh thức nhỏ và cô bảo yên lặng đi lên phòng ngủ. Còn nó bế Zimba lên phòng, thằng bé có hoàn cảnh rất giống nó nên nó rất thương thằng bé, làm đủ mọi cách để bồi đắp tôn thương cho thằng bé nhưng nó nghĩ vẫn chưa đủ. Nó đã dạy cho thằng bé nhiều loại võ chủ yếu để phòng thân, nhưng Zimba học rất giỏi chỉ thua ba mẹ của nó thôi. Đắp chăn đàng hoàng cho Zimba nó cũng đi ngay về phòng. Ngủ thôi hôm nay là một ngày rất vui nhưng cũng rất mệt.

~~~~~

Cả nhà ngủ ngon, Tyty cũng ngủ đây, đắp chăn kĩ vào....!("-")

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 32: Kế Hoạch Sắp Bắt Đầu...

Nó mệt mỗi bước khỏi giường VSCN (Tyty hôm nay chị My siêng ha). Vừa bước xuống phòng khách nhỏ và cô đã ăn sáng xong, nó cũng ngồi ăn sáng. Ăn xong đi thẳng lại ghế sofa chỗ mà nhỏ và cô đang ngồi. Zimba chạy tung tăng trên lầu đi xuống, vừa thấy nó tâm trạng bắt đầu lo lắng. "Không lẽ chờ phạt mình, thôi chạy là thượng sách" quay lại chuẩn bị chạy nhanh lên lầu.

- Zimba xuống đây ngay cho mẹ.- nó lên tiếng.
- Vâng...con xuống ngay.-số phận đã định chạy trời không thoát.
- Nhỏ và cô biết nó có chuyện muốn nói Zimba nên đi học trước.
- Tụi tao đi học trước nha.-nhỏ nói xong bỏ ra xe.
- Nhớ đi sớm tiết đầu là tiết toán cô Diễm.-cô nói quay đi với nh

Zimba ngồi xuống làm mắt hồi lỗi nhìn nó, nó thấy cực mắt cười nhưng cổ nhìn cười trong bụng.

- Có chuyện gì muốn nói.- nó hỏi thẳng bé vì nó biết Zimba không rảnh đến như vậy.

- Dạ đúng rồi con quên mất.-Zimba quên luôn là có chuyện quan trọng cần nói nên mới về đây.
- Chuyện gì.-nó tiếp.
- Mẹ chờ con chút.-Zimba chạy vội lên lầu lấy cút USP chạy xuống.

Lấy USP găm vào máy tính cho nó xem

- Đây là sổ cổ phần của công ty nhà Nguyễn mà con đã thu nhập được chỉ còn có cổ phần nhà Trịnh Gia không phải dễ gì mà lấy được. Con còn điều tra được nhà Nguyễn định tuyển trợ lý giám đốc (Tyty: Trịnh Gia là nhà hán, Nguyễn là nhà ba ruột nó). Con còn nghe nói bang Show Sail đang âm mưu lấn chiếm địa bàn của mình, nên con về đây nói tận tình cho mẹ biết và giúp mẹ.-Tuy sáu tuổi mà rất là tài, đừng xem thường cậu nhóc nha.
- Giỏi lắm nhà Trịnh ra để mẹ ra tay, lần này mẹ tha cho con xem như lấy công chuộc tội nhưng không có lần sau.-nó nói xong cũng lên thay đồ đi học.

Chất chần là trễ rồi nhưng là nó mà, vẫn bình tĩnh đi bộ đến trường như bình thường thôi. Vừa đến sân trường đã vô học, nó đã trễ năm phút nhưng từ đây tới lớp khoảng năm phút nữa là trễ mười phút. Vừa đi vào lớp đã thấy bà cô đứng giảng trên lớp với vẻ mặt rất khó coi nhìn nó. Tụi nhỏ Thư từ hôm đóa tới giờ cũng không dám bước vào Ánh Kim nữa bước làm tâm trạng mọi người ai cũng rất tốt.

Nó về chỗ gọt đầu xuống bàn ngủ, hán nhìn nó đầy tình cảm nhưng nó không chú ý đến.

- Em kia vào trễ mà còn dám ngủ nữa hả.-bà cô lên tiếng vì nó không xem cô ra gì, với lại còn chuyện làm bà quê trong lần trước.
- My lần này mầy chết rồi.-cô nói.
- Dạ thưa cô em đi trễ.-nó bây giờ mới đứng dậy thưa bà cô, như lúc này xem như không có sự hiện diện của cô ấy.
- Em đi ngay lên phòng hiệu trưởng cho tôi.-bà cô hét vào mặt nó tức đến tận cổ.
- Em đại diện cho lớp xin tha cho bạn ấy.-hán đứng lên nếu nó mà lên phòng hiệu trưởng thì chuyện bé xé ra to cho mà xem.

Dạ Vâng.-nó đi ngay, trước giờ nó không quen nhận sự giúp đỡ của người khác, với lại nó đâu có sợ hiệu trưởng, khoẻ hơn ngồi đây nghe giảng.

Hán chẳng hiểu gì cả đáng ra hán mà lên tiếng thì nó đã được cô bỏ qua nhưng nó lại hậm hực ngồi xuống. Cậu và anh cũng không hiểu gì.

- Thưa cô em muốn bị phạt cùng nó.-nhỏ lên tiếng, nói bị phạt chứ đi lên ngủ ăn với uống chứ phạt gì, ai dám phạt nó, bởi vậy nhỏ cũng muốn đi để được giải thoát
- Em nữa cô.-cô cũng muốn bị phạt như nó, cô biết nhỏ đang nghĩ gì.
- Các em có im thôi ngay không.-bà cô hét lớn vô mặt hai nhỏ làm hai nhỏ rất mất hứng "kế hoạch thất bại"

Nhỏ và cô thì nghĩ nó sợ rồi, còn hai nhỏ thì. Cậu khó hiểu.

- Cô điên ak, gặp hiệu trưởng đồng nghĩa bị đuổi học có biết không.-cậu hăm dọa.
- Càng tốt.-nhỏ thật không muốn đi học tại nó ép thôi, nhưng dễ gì.
- Bây giờ thì khổ rồi.-cô chán nản lại phải ngồi nghe hai tiết biết vậy lúc này đi trễ.
- Các cô bị gì vậy, ở đây là an toàn nhất.-ý anh nói lúc này nó không an toàn.
- Cô ấy điên rồi, kiểm chỗ chết.-lỡ cô ấy bị đuổi học sau có thể, thật khó hiểu.
- Nó không điên rất thông minh là khác.-nhỏ nói như vậy, khẳng định là nó thông minh mà nó thông minh thiệt mà.

Hán chẳng hiểu gì, "òk thì thông minh, coi như là quá thông minh rồi" không hiểu sau nhỏ lại nói như vậy.

.....Phòng hiệu trưởng.....

Nó đi ngay lên phòng hiệu trưởng vừa lúc muốn nghỉ ngơi, chuyện tối qua vẫn còn mệt và lại còn chuyện Zimba mới nói. Vừa tới trước cửa phòng "Rằm" nó đập, ông hiệu trưởng định mắng cho người nào đó toa gan một trận, dám phá cửa phòng hiệu trưởng, nhìn ra thấy nó.

- Dạ chủ tịch có chuyện gì.-hiệu trưởng lễ phép.
- Ông ra ngoài lấy cho tôi một cốc sữa với lại cho tôi mượn phòng ông nghỉ ngơi.-nó nói lạnh băng xong đi thẳng lại chiếc ghế sofa dài nằm xuống.

Ông đổ nước đầy cả mặt thậm oán hôm nay ai chọc giận nó mà nó có vẻ khó chịu. Nhưng cũng vui vẻ ra ngoài lấy nước cho nó. Nó lại suy nghĩ. "Kế

Tụi hấn và tụi nó bước ra như nam thần, thiên thần vậy, đẹp đôi không tả nổi.

- Có chuyện gì.-hấn hỏi.

- Bang Show Sail khiêu chiến.-Gin nói.

* Nhân vật mới:Gin tay phải của hấn quản lí ba giúp hấn lúc hấn không ở Bar, giỏi chế tạo, nhiều loại võ.

- Không lượng sức.-cậu nói mạnh.

- Chưa biết chết mà còn dám chui vào.-anh cười nhếch nửa môi thích thú.

- Đi chuẩn bị đi, ở đây có người, tránh làm bị thương người khác.-hấn dặn Gin.

- Em đi ngay.-nói xong Gin đi làm ngay lời dặn của hấn.

Tụi hấn bước ngay vào bàn trong khuất tối để tránh ánh mắt nhìn của mọi người. Hấn nắm chặt tay nó kéo đi, nó thấy tình hình không tốt cho lắm nên cũng không vùng tay hấn ra lần hấn vui không tả nổi.

- Các cô uống gì.-cậu hỏi.

- Như cũ đi.-nhỏ nói.

- Tôi đi lấy.-anh nhanh chóng đi ngay.

- Tôi đi với anh.-cô chạy theo.

Từ cửa bước vào một đám bậm trợn, có thằng đi đầu là cao to, khoẻ nhưng nhìn rất ác.

- Đâu rồi.-tên đó quát.

- Các người là ai, muốn náo loạn hả.-Gin chạy ra.

- Tao chính là người tụi mày chờ đây, tao không ngờ bang chủ tụi mày nhát gan như vậy.-tên đó vẫn mạnh miệng.

- Cô ngồi đây không ra đó, tôi không muốn cô lại bị thương.-hấn nói nhỏ vào tai nó.

- Biết rồi, anh cẩn thận.-nó nói với hấn như rất ân cần thì phải.

- Tụi mày nói tao.-hấn bước ra nhìn thẳng vào mặt tên đó.

- Cũng bản lĩnh lắm, tao muốn chiến giành địa bàn.-tên đó nói ngay ý định đến đây.

- Ngày mai đi, chỗ nào trống trống tụi tao sẽ tiếp đón tụi mày cẩn thận hơn.-ý nói chỗ này không hợp.

"Sau có giúp không" nhỏ nhìn nó vì tụi nó dư sức giúp hấn "chờ xem tình hình" ý nó nói vậy.

- Tụi mày sợ ak.-tên đó nói.

- Mày nghĩ vậy ak.-cậu hỏi mấy tên đó, nếu chiến thật quán Bar này sẽ thành bãi chiến trường mất, nhưng không còn cách nào khác.

- Xoẹt...xoẹt...-cây kim BF1 phóng thẳng phía tên đó, chỉ xướt ngang cổ nhưng con đầu không tả nổi.

- Là đứa nào.-tên đó vừa vịn vết thương vừa hét lớn.

- Là tao, mày có tin cây kim thứ hai sẽ lấy mạng tụi mày, nếu tụi mày không đi.-nó nói khẳng định.

Hấn không tin được là nó sử dụng BF1 một cách điêu luyện như vậy, không ai sánh bằng, lai lịch của nó hình như không chỉ có như vậy. Còn nhỏ và cô không tin nó lại giúp hấn, vì trước giờ nó không thích xen vào chuyện người khác. Nó thì nghĩ chỉ muốn gỡ rắc rối giúp hấn thôi.

Tên đó dùng BF1 phóng lại nó, nó chỉ dùng tay không chế phóng ngược lại thẳng vào tim tên đó, từ vong tại chỗ.

- Đã nói mà không tin.-nó cười khinh mấy tên đó.

- Tụi mày nhớ đó.-tên khác lớn tiếng.

Mấy tên đó thấy tình hình không ổn nên rút lui hết chỉ còn lại tụi nó và tụi hấn.

- Tui tui về đây.-câu và anh nhìn nhỏ và cô nháy mắt cái cũng đi ngay ra xe.

Từ lúc đến đây hẳn cứ cảm giác có người nhìn mình nhưng nhìn xung quanh thì chẳng thấy gì cả, hẳn nghĩ chắc quá đa nghi rồi. Bọn chúng không ngờ tụi hẳn lại mạnh đến vậy, tên đứng đầu lúc này không xông lên chỉ đứng xem thấy tình hình không xong định lao tới đâm lên hẳn. Hẳn lúc biết có người đâm lên mình thì tên đó đã tới rất gần, hẳn nhếch miệng cười "không biết lương sức, đồ hèn"

- Phong coi chừng.-cậu thấy hắn đang đứng chịu trận với la lớn.

- Mẹ nó mày điên ak.-cậu tức giận thẳng này đang làm trò gì vậy.

"Đi theo bảo vệ tụi hắn không để cho ai bị thương nhất là người con trai tên Phong, nếu có chuyện gì sơ suất thì đừng về đây. Nhớ kĩ không để lộ thân phận." nó ra lệnh cho những sát thủ trong đó có Bin người nó tin tưởng nhất. Nhớ rất kĩ lời nó dặn thì ra là tụi Phong thấy tình hình không ổn "chắc chắn đã chiếm một vị trí rất quan trọng với nó nhất định sẽ không có chuyện gì, đỡ một dao cũng chẳng sau, vì khoảng cách quá gần có bay ra cũng không kịp đánh liều vậy" Bin vội lao ra

Cơ hội đã đến hắn định hạ tay ngay lúc này khi đối thủ không phòng bị thì có hèn hạ thế nào cũng vậy thôi nhưng có một bóng đen lao ngay ra trước mặt hắn.

- Phụt...-cây dao đâm thẳng vào vai bóng đen đó, vội xô tên đó ra dùng một chiêu đánh thẳng xuống cổ làm tên đánh lên hắn chết tại chỗ.

Những bóng đen khác thấy thủ lĩnh mình lao ra cũng lao ra theo giết hết những tên còn lại không còn một hơi thở.

- Người là ai.-hắn nắm chặt vai tên đó tại sau lại cứu hắn nhưng tên đó khoát tay một cái xung quanh toàn xương mù, tất cả bóng đen biến mất ngay tức khắc không còn một bóng. Cảm giác bị nhìn lúc này cũng đã biến mất, nhưng thấy rất quen thì phải.

Bọn chúng khi thấy đại ca mình ngã xuống tất cả hồn vía lên trời không còn sức lực ý chí như lúc đây nên bị đàn em tụi hắn hạ gục một cách nhẹ nhàng. Cậu và anh đứng ngơ ngác nhìn hắn, hắn cũng rất bất ngờ tên đó như được đào tạo rất giỏi thì phải.

- Tại sau lại đỡ dao cho mày không biết có âm mưu gì đây, biết mấy tên đó là ai không thẳng kia.-cậu quay sang hỏi hắn mới bừng tỉnh.

- Hình như là người của bang Black Girl.-hắn nghi hoặc.

- Sau mày biết.-anh hỏi.

- Nếu như tao không nhìn lầm thì hình như những tên đó có đeo một cái mặt nạ rất đơn giản, tao nghĩ chỉ là cấp dưới, mà lí do và mục đích thì tao không biết.-hắn suy đoán kết luận làm cậu và anh bàng hoàng hơn. (Tyty:bang Black Girl khi làm việc gì đó đều đeo mặt nạ cái thứ nhất là giữ thân phận cái thứ hai tránh hậu quả về sau, Bin cũng không ngoại lệ, bởi vậy suy đoán của hắn rất đúng).

- Nhưng tại sau phải làm vậy không lẽ vì tụi mình đẹp trai.-cậu thắc mắc.

- Áo tưởng quá không tốt, tao cũng không biết về đã.-hắn nói.

- Ờk về mặt rồi.-cậu nói theo.

- Cũng khá mạnh mẽ nhiều đây chẳng nhằm gì, ờk mà này đang vui tưởng mày bị đâm ai ngờ có anh hùng thật thất vọng.-anh đùa với hắn chứ lúc này muốn rút tim ra ngoài.

- Máu gan lấm tao giết mày.-hắn nói liếc xéo anh làm như mong hắn chết lấm vậy.

- Toàn trò hạ lưu lũ hèn.-cậu phán.

- Đi về, dừng tại đây còn lí do tại sau tao nhất định sẽ điều tra.-hắn nói lớn vì chuyện như thế này sau bỏ qua được mà tay sai mà giỏi vậy không biết bang chủ đến cỡ nào.

Giao cho Gin dọn dẹp tàn cuộc tụi hắn trở về nhà nghỉ ngơi thật mệt mỏi. Nhưng cũng vui không biết nào mới có lần sau, còn phải thông báo cho tụi nó nữa nhưng cũng xong rồi.

.....Tại nhà.....

Tại nhà chiều nay nó nghỉ ở nhà nên cho người giúp việc về thăm nhà hết rồi chỉ còn nó nhỏ cô ở nhà. Tối rồi cũng chín giờ rồi chứ ít gì vậy mà không có tin gì hết. Nhỏ mệt quá nên ở trên phòng, cô ngồi dưới nhà với nó, nó thấy ngoài cửa có bóng đen lướt nhanh vào nhà quỳ xuống trước mặt nó.

- Sau rồi, bị thương.-nó hỏi hình như Bin bị thương.

- Vết thương nhỏ không sao, thấy tên đó đánh lên mà thẳng Phong nó đứng yên như trời trồng, sợ có chuyện gì nên liều vậy không ngờ nhưng nhiệm vụ hoàn thành.-Bin nói.

- Quá vất vả rồi, tại tụi tui mà ra.-Cô chạy lấy đỡ Bin ngồi lại ghế.

Nó đi nhanh lên phòng lấy ngay chai thuốc gì đó do nó chế ra chữa vết thương từ vũ khí ra đưa cho Bin.

- Về bôi thuốc vào buổi tối, nghỉ ngơi dưỡng thương đi có chuyện gì sai cấp dưới làm, khổ cho anh rồi.-nó căn dặn Bin bị thương nó không khỏi lo lắng chỉ vô tâm về bên ngoài thôi, tại nó mà Bin mới bị thương nhưng ngược lại tụi hắn an toàn, "có phải muốn giữ lấy một thứ này thì phải mất đi một thứ

khác không".

- Anh đã nói là không sau mà em yên tâm đi em sẽ làm tất cả vì em, thôi anh về đây em cũng nghỉ ngơi sớm đi.-Bin nói đi ra xe phóng thẳng về Bar nghỉ ngơi (Tyty:do Bin quản lí Bar nên nhà của Bin chính là Bar EKO).

- Mẹ nó tao giết hết giám làm Bin bị thương.-cô vô cùng tức giận.

- Mày nghĩ tui nó còn sống.-nói nói cho cô hiểu vì với tính cách của thằng Bin ai mà đụng đến nó thì chết là cái chắc.

Nhỏ hiểu ý ngồi xuống chuyện cũng xong anh Bin không sau vậy là là tốt rồi nó cũng hiểu ý ngồi xuống.

.....Trên xe.....

Cậu lấy điện thoại điện ngay cho nhỏ.

- Sau rồi.-nhỏ bắt máy ngay này giờ nhỏ đứng ngồi không yên.

- Tui tui đã ra tay thì có sau, thành công mỹ mãn.-cậu nói cười vui vẻ với nhỏ, vì sự thật là vậy mà.

- Các anh đứng là giới vậy nghỉ ngơi đi nha cho khoẻ tôi cúp máy đây.-cậu chưa kịp trả lời nhỏ cúp máy.

Cậu rất hụt hẫng tức giận ra mặt nhỏ thật không xem cậu ra gì. Anh nhìn cậu mà không khỏi phì cười.

- Sau bị gái bỏ rơi rồi chứ gì.-anh ghẹo.

- Mày muốn gì mặc kệ tao.-cậu cáo giận.

- Ồk kệ mày...kệ mày...-anh vừa lấy xe cười làm cậu tức muốn xịt khói đầu.

Hắn im lặng nhìn khung cảnh ngoài xe hắn chỉ nghĩ tới nó thôi "em không lo cho tôi sau quá vô tâm" hắn lắc đầu mệt mỏi, cậu và anh nhìn hắn khó hiểu "hắn lại lên cơn rồi". Phóng xe thẳng về nhà!

Nó cũng muốn điện thoại hỏi thăm hắn nhưng biết hắn đã ổn nó cũng yên tâm một phần, cũng không có lí do gì để điện cả nên đành thôi vậy.

.....Nhà nó.....

Nhỏ từ trên lầu chạy xuống vừa chạy vừa la oai oái.

- My ơi tao có tin rồi...My ơi.-nhỏ hét muốn banh nhà chạy xuống làm cô cũng chạy ngay xuống theo.

- Chuyện gì.-nó nói lạnh còn không thèm nhìn nhỏ.

- Tao biết được một tin rất quan trọng.-nhỏ nghinh mặt đất ý.

- Chuyện quan trọng gì nói tao nghe đi Kiều nà.-cô bày ra bộ mặt năn nỉ ỉ ỏi nhỏ, cô thật rất muốn biết nhỏ có tin gì hay.

- Không đâu.-nhỏ làm cho nó và cô thêm tò mò.

- Nói đi mà, năn nỉ ak.-cô càng thăm hơn nhìn nhỏ

- Thôi thấy tui mày tội quá tao đành nói vậy, tui thằng Phong thẳng trợn rồi tất cả đều an toàn.-nhỏ cười tươi như hoa kể tin vui bất ngờ cho nó và cô nghe.

- Hahaha...tao tưởng chuyện gì trọng đại lắm hahaha...-cô không chịu nổi ôm bụng cười ra nước mắt.

Nó cũng không chịu nổi nữa cũng phải bật cười thành tiếng.

- Chuyện này muốn nói là chuyện này.-nó từ từ bình tĩnh lại hỏi nhỏ.

- Ừk chuyện này tui mày phản ứng kì vậy.-nhỏ khó hiểu không lẽ nó với cô không quan tâm sau.

- Chuyện này tao biết từ mấy kiếp trước rồi, mày quên là nó có cho người theo tui hắn hả.-cô vừa cười vừa hỏi nhỏ.

- Sau này mày không nói.-làm nhỏ quá trời ló ak....huhuhu....!!

- Mày không nói sau tao biết.-cô giả ngốc nhìn nhỏ.

Nó vừa cười vừa đi lên phòng cũng khoảng mười giờ chứ ít gì, cô lắc đầu nhìn nhỏ.

- Quá hấp tấp tao cứ tưởng chuyện gì kinh thiên động địa lắm chứ.-cô vẫn tiếp.
- Tao cứ tưởng tụi mày chưa biết ai ngờ hơi bị lớ...háhá.-nhỏ cũng thấy vui vui.
- Thôi lên nghỉ sớm đi mai xem chừng lại có chuyện làm.-cô nói nhỏ.

Cô và nhỏ tung tăng lên phòng mạnh ai về phòng nấy. Phòng nó lúc này rất tối âm u ám, nó thích mùng đen như vậy tuy lạnh lẽo nhưng rất thoải mái, rất dễ chịu cũng có thể làm bất cứ điều gì không ai có thể biết.

Thế là xong thêm một ngày đầy kịch tính.

#

Thế là xong luôn...ra sớm hơn hôm trước.... đọc vui nha mọi người...!!!! (!~!)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người Thứ Ba...chạy Trốn

Mấy ngày nghỉ ở nhà nhàm quá hôm nay tụi nó quyết định đi học, nó đi lang thang trên đường những hạt sương sớm rơi xuống làm cho người ta có cảm giác lạnh nhưng rất ấm áp nó rất thích. Nhỏ và cô đã phóng lên xe chạy đến trường trước, nó từ từ lách thân vào lớp đã trễ mất rồi. Vừa vào tới lớp vì biết là hần không thềm liếc nó một cái, nhỏ và cô thì nhìn nó tha thiết vì thân mà, về ngay chỗ do cô đi thực tập nên được nghỉ một tiết bởi vậy vừa vào đã như cái chợ, tụi nhỏ Thư nghĩ nên cũng không có chuyện để phí thời gian. Từ lúc tụi nó thắng ở Bar trường đưa tụi nó lên làm Bar hotgirl của trường nên không ai dám đụng tới tụi nó nữa.

- Anh giận tôi sau.-nó hỏi hắn vì thấy hắn rất khó chịu thì phải.
 - Tôi không dám.-hắn trả lời ngang nhưng thật là vậy chuyện hôm trước vẫn còn ám ức lắm, không hỏi thăm hắn một tiếng còn bỏ quên hắn luôn mấy ngày hôm nay.
 - Hôm trước Kiều nói với tôi tại anh không sau không có lý do gì nên tôi không thể điện thoại được, mấy hôm nay tại tôi hơi mệt nên không đi học.-nó kể rõ.
 - Nhiều lời.-hắn lại chọc tức nó rồi nhưng cũng phải thử tình cảm của nó chứ.
 - Ừk mặc kệ anh.-nó lấy lap top ra làm việc thư kí của nó đã gửi hộp đồng quan trọng qua cho nó, mấy hôm nay không có thời gian nghỉ tay vì vậy phải tận dụng thời gian làm việc rồi.
- Hắn khó chịu nhìn nó tưởng nó nhường hắn một phần ai ngờ bướng gè ha, tôi nhất định sẽ dạy dỗ em đàn hoàng hắn cười gian nhìn nó nhưng nhanh biến mất, nó đã thấy nhưng chỉ thoáng qua không biết hắn lại có âm mưu gì. Điện thoại nó reo lên, nó mệt mỏi bắt máy.
- Lại chuyện gì nữa.-nó nói lạnh lùng đầu dây bên kia thoáng giật mình.
 - ...-tên đó nói.
 - Tối đầu rồi.-nó nói nhanh "đang mệt mà cũng không tha" thảm than trong bụng.
 - ...-tên đó nói tiếp.
 - Hiểu rồi.-nó nói yếu xìu.

Bin điện thoại cho nó nói là Minh đã về vừa xuống sân bay Minh muốn nhập học nên rủ Bin cùng đi không cho Bin chuẩn bị gì cả đi ngay bây giờ Bin cũng chiều theo ý thằng bạn thân và đang tiến thẳng đến trường Ánh Kim để gặp nó.

* Nhân vật mới: Minh là bạn thân của Bin yêu nó rất lâu rồi nhưng lần nào tỏ tình nó cũng từ chối, bởi vậy lúc nào nó cũng muốn tránh mặt Minh còn Minh thì theo đuổi nó không buông. Không muốn gặp mặt lúc nào Minh đi kiếm nó, nó liền đi hướng khác đánh lạc hướng mà, vì Bin hiểu tâm trạng của nó nên thông báo cho nó biết có nhiều lần Bin khuyên Minh từ bỏ đi mà thất bại hoàn toàn đành thuận theo tự nhiên vậy. Nó vội vàng đem lốp top bỏ vào gấp động tác nhanh và rất gấp.

- Cô đi đâu vậy.-hỏi nhanh vì thấy nó thật không muốn phí thời gian.

- Chạy tình, tôi sẽ nói sau.-chạy lên chỗ nhỏ, nhỏ hiểu ý đưa chìa khoá cho nó chưa kịp hỏi gì nó đã chạy như bay ra nhà xe phóng thẳng ra khỏi cổng

"Cô nói chuyện tôi không hiểu gì cả, là sau" hấn cố suy nghĩ nhưng cũng không biết nó nói gì.

Trước giờ nó không sợ gì, không trốn tránh ai cả nhưng lần này không trốn không được nếu không khó chịu vô cùng, nó đã nói mấy lần rồi nhưng có nói cũng như không, nó lựa trốn tránh nhưng cũng không phải là cách tốt nhưng trước tiên là vậy.

- Êk My bị gì vậy.-nhỏ và cô cùng suy nghĩ nhưng vẫn không tìm ra đáp án giống chạy trốn gì đó.

Tiết kế tiếp là tiết hoá của cô Lữ là cô chủ nhiệm của lớp, cô bước vào cả lớp xem như không có mặt bà đến khi nhận được ánh mắt hung dữ đặng đặng sát khí của bà mọi người mới chịu im lặng nhìn lên.

- Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới.-cô Lữ hét lớn thu hút sự chú ý.

- Là boy hay girl vậy cô.-HS1.

- Có đẹp xinh không cô.-HS2.

- Là hai Boy đủ tiêu chuẩn vào lớp này, hai em vào đi.-vì lớp toàn là hotboy hotgirl nên nói đủ tiêu chuẩn là hiểu uj ha.

Bin và Minh bước vào như ánh bình minh của tất cả mọi người. Bin nhìn vậy nhưng rất soái ca nha cái răng khềnh không thì đã làm chết rất nhiều cô gái rồi. Còn Minh thì chuẩn không cần chỉnh không thua gì hấn, con trai mà có hai đồng tiền hai răng khềnh sau ai chịu nổi Minh cười một cái làm tất cả con gái trong lớp muốn xỉu ấy chứ. Bin gật đầu với hấn cũng vậy ý chào hỏi quay sang hai nhỏ cười tươi như hoa hai nhỏ cũng vậy như thân nhau từ kiếp trước, cậu và anh thì nhìn Bin và Minh bằng cặp mắt toé lửa (Tytyghen đây các bạn ạ). Bin nhìn xung quanh không thấy nó thì biết nó đã chạy mất rồi, vì Bin là bạn thân của Minh nên những chuyện của Minh và nó Bin điều biết.

- Chào các bạn mình là Bin các bạn cũng đã biết mong mọi người giúp đỡ.-nói vậy chứ Bin mà cần ai giúp đỡ Bin thật không cần.

- Minh là Minh từ Mĩ chuyển về tôi không cần giúp đỡ.-đối với Minh thì nói thẳng vì thật là vậy chỉ cần nó giúp đỡ là được. Làm các cô gái rất hụt hẫng nhưng cũng không kém phần thích thú với chàng trai này.

- My đâu.-Minh vừa thấy nhỏ đã chạy tới hỏi về nó vì chủ yếu là vậy mà.

- Tao biết vì sau mà nó như vậy rồi.-nhỏ cười nhìn cô.

- Tao cũng hiểu, My nó đi nãy giờ rồi anh lại bị muộn tí xiu.-cô quay sang nói với Minh.

Trước giờ Minh luôn theo đuổi nó, nó rất khó chịu nên biết trước mà bỏ đi nên lúc nào Minh cũng bị muộn tí xiu, có khi nó vừa đi thì Minh vừa đến.

- Cũng như vậy.-Minh nói về mặt thâm hại, lâu rồi không gặp nó vẫn không thay đổi hấn có gì không tốt.

- Anh cũng đi học nữa hả Bin.-nhỏ thắc mắc vì Bin suốt ngày ở Bar quản lí không sau lại đi học chứ.

- Sau các em đi học được mà anh đi học không được.-Bin hỏi nhỏ.

- Ai đây.-hấn lên tiếng vì nãy giờ cũng rất khó chịu sau lại kiểm nó chứ còn nói với giọng điệu rất tình cảm nữa chứ.

- Bin thì mọi người biết rồi còn đây là Minh là...là...phải nói sau ta thôi biết sau vậy.-cô không biết nói sau bạn trai hai là gì cũng không biết để nó nói.

- Sau cô nói nhiều vậy im đi.-cậu khó chịu vì nãy giờ nhỏ cứ nói chuyện người khác bỏ quên cậu luôn.

- Cả cô nữa nói không mệt ak.-anh bày ra bộ mặt khó coi vô cùng nhìn cô chùng nào là của tui đi rồi biết còn bây giờ thì đành ngồi im vậy.

- Hai anh bị gì vậy.-nhỏ và cô khó hiểu nhìn hai người nhưng thấy mặt hai cậu khó chịu quá nên im lặng ngồi xuống.

- Hai em ngồi đâu cô.-Minh hỏi bà cô.

- Các em muốn ngồi đâu thì ngồi.-bà cô vui vẻ trả lời

Bin và Minh đi xuống bàn trống sau nó và hấn ngồi. Mặt mình lúc này rất chán nản lần nào tới cũng chậm một bước mà tại sau nó lại trốn đến như vậy, nhưng lỡ vào rồi đành ngồi hết tiết vậy.

Buổi học trôi qua tốt đẹp còn bây giờ là giờ ra về, tất cả mọi ủa ra. Cậu và anh thì đi chính giữa ngăn cách giữa Bin, Minh với nhỏ và cô như vậy an toàn nhất.

- Tên đó là ai.-hấn hỏi nhỏ với cô ý nói Minh.

- Tôi không thể nói nhưng anh hãy đi đến đường XX...huận...XX...mà tìm đáp án.-nhỏ nói với hấn.

- Thôi về.-hắn thấy nó đỏ cả mặt không tạo thêm cảm giác ngượng ngùng trước mặt hắn kéo ngay nó ra xe vừa đi vừa vui sướng trong lòng.

.....Tại nhà nó.....

Cậu và anh ở nhà với nhỏ và cô chờ nó, hắn về.

- Hai đứa này tình tứ ghê hẹn đi chơi luôn.-cậu phán như thật.

- Con cái nhà ai hư quá, chờ đợi có phải là hạnh phúc.-anh mồm mồm.

- Lần sau không cho nó đi.-nhỏ cũng rất tức sấp thành ma đối rồi.

- Chút nữa My về liền mà, và lại còn sớm.-Cô bên vực cho nó

Zimba thì nhớ mẹ nó vô cùng sáng giờ không gặp luôn tội con ghê, mặt thẳng bé ù rú mấy sức sống. Hắn đưa nó về tới nhà, nó mở cửa bước vào nhà Zimba vui mừng lao ra.

- Mẹ My về, sau mẹ đi với anh này nhìn là người máu mặt rồi.-Zimba phán rất đúng hắn là bang chủ bang Coung Kings mà.

- Zimba không được nói vậy với người lớn.-nó nhìn Zimba mà cũng phải khen là con nó nhìn người rất tài.

- Không sau thôi vào nhà đi.-hắn đi ngay vào.

- Nhìn thì là người tốt nhưng quá tự tiện nhà mình là mẹ.-Zimba nói với nó hắn đã đi nên cũng không nghe.

- Đi thôi.-My dắt tay nó kéo vào ở đó chất thẳng bé nói tới sáng.

Đang đi tự nhiên Zimba có cảm giác kì lạ quay người lại nhìn ngoài cổng thấy có một cái bóng đen vừa đi ngang cổng. Nó cũng quay lại cũng thấy được gì đó mà không rõ cho lắm.

- Mẹ có người theo dõi nhà mình, con thấy ở cửa có người.-Zimba chắc chắn là vậy.

- Có theo dõi cũng không làm gì được mẹ.-nó lại kéo tay Zimba vào nhà

Cô đã nấu ăn sẵn chờ nó và hắn về mới ăn. Nhỏ mệt mỏi nhìn đồ ăn mà chưa được ăn, tụi hắn cùng ngồi vào bàn. Nó từ từ dắt Zimba đi rửa tay xong mới ngồi xuống.

- My mày chậm chút nữa là tao chết tại chỗ đó.-Nhỏ than vãn.

- Thôi đủ mặt rồi ăn đi.-cô nói.

- Đúng chờ hai người về tới dài cả cổ.-cậu cũng trách khứ nó với hắn.

- Đi kiếm chỗ tâm sự chứ gì.-anh nó xéo nó với hắn.

Hắn thì ngồi im lặng nhớ tới những lời nó nói cũng thấy vui vui. Nó thì thấy có cái gì đó nhìn mãi ra ngồi lại thấy bóng đen đó đu ngang. Nó ngồi bật dậy chạy ngay ra cổng.

- Là ai.-nó hét lớn, tên đó biết bị lộ biến mất ngay lập tức.

- Mẹ.-Zimba thấy nó chạy ra vội chạy theo xem chuyện gì.

Nó ra cổng nhìn trái nhìn phải chẳng thấy ai, "biến mất rồi rất nhanh người của ai cũng không biết, rất lợi hại thì phải, tại sau lại theo dõi mình" tụi hắn và hai nhỏ chạy ra tới.

- Chuyện gì.-hắn nhìn nó.

- Không gì chất nhìn lắm.-nó nói đi thẳng vào nhà.

Hắn cũng không tin lắm nhưng nó nói vậy thì nghe vậy biết làm sau, hai cậu cũng đi theo vào. Nhỏ và cô thì chút hỏi cũng được. Ăn xong tụi hắn tạm biệt tụi nó ra về, ba chiếc xe phóng nhanh trên đường với vận tốc cực khủng. Tiễn tụi hắn xong nó lại ghé ngồi, nhỏ và cô cũng đi theo.

- Lại gì nữa.-cô hỏi.

- Có người theo dõi nhà mình tao chạy ra mà không thấy, "không biết kẻ đứng sau là ai", ngày mai gọi một số người bố trí trước cửa bắt sống tên đó về.-nó nói như ra lệnh.

- My, anh nhớ em lắm.-Minh vừa thấy nó đã bay ngay vào ôm nó vì về gần một tháng mà chưa gặp được cái mặt.
- Anh tránh ra coi.-hắn thì nhìn không được xô Minh ra kéo nó về kế mình, chưa nói gì đã đung chim rồi.

- Cậu có quyền gì.-Minh nghiêm giọng Minh cũng không phải tay dữa.
- Anh cũng có quyền gì.-hắn trầm mặt hỏi lại.
- Tôi dù gì cũng hơn anh.-Minh dù gì cũng theo đuổi nó lâu rồi ít nhiều gì cơ hội cũng nhiều hơn hắn.
- Hai anh xa cô ấy ra.-cậu và anh bước tới kéo nhỏ với cô ra sau.
- Các anh làm sau vậy.-nói là vậy nhưng hai nhỏ cũng thấy vui trong người ấy có chút gọi là tình cảm.
- Không như mấy người nghĩ đâu.-Bin xua tay lắc đầu tại hắn hiểu sai vấn đề rồi.
- Mấy người có thôi ngay không, lên lớp.-nó nói bước ngay lên lớp mọi người cũng đi ngay theo.

.....Giờ ra chơi.....

Tiết học trôi qua nhỏ chạy lại kéo nó với cô xuống Can-tin tại hân bước theo gần cách phía sau là Bin với Minh. Nó ngồi xuống ghế, cậu lấy đồ ăn cho nhỏ, anh lấy đồ ăn cho cô, Bin tự lấy, hân thì lấy hai phần cho nó luôn Minh cũng vậy, tuy lâu rồi Minh không gặp nó mà thức ăn nó thích Minh đều nhớ, phần cơm Minh lấy giống như của nó lấy hai người để xuống trước mặt nó. Nó nhăn mặt khó chịu nó muốn lấy của hân nhưng làm vậy như không coi trọng Minh, biết sau giờ nó quay sang nhìn hai nhỏ cả Bin mọi người đều nhìn chỗ khác ý bảo tự giải quyết.

- Xin lỗi nha hôm nay tôi không muốn ăn cơm.- nó nói đi ra quầy hàng lấy bit bánh mì sữa với li cà phê đi lên lớp.

Hắn mừng thầm vậy tôi còn cơ hội, tôi sẽ cạnh tranh công bằng. Nhỏ và cô chỉ lắc đầu lại phải lựa chọn, hắn và Minh ngồi xuống. Nhỏ, cô, anh và cậu lên lớp với nó, hắn kéo Minh đến sân bóng nói chuyện.

- Anh thích My.-hắn hỏi.
- Đúng, lâu rồi anh đừng xen vào.-Minh nghinh mặt trả lời.
- Tại sau, tôi cũng thích cô ấy, tôi và anh cạnh tranh công bằng với nhau một trận xem ai đủ tư cách với My, anh dám không.-hắn thách thức.
- Sau không dám, chơi thì chơi, ai thua tránh xa My ra.-Minh không sợ My đối với Minh My là tất cả đây là cơ hội tốt để tiêu diệt hắn.
- Được nam tử hán nói được làm được.-hắn chắc chắn, bước ngay khỏi sân bóng

.....Tai lớp.....

Nhỏ đi với câu cười nói rom rả, anh với

cô cũng vậy bước vào lớp, vừa vào đã thấy nó cắm đầu vào laptop. Nhỏ quay qua hỏi nó.

- Mày làm gì mà dán mắt máy tính suốt vậy.-nhỏ thất mật hỏi vì lúc trước có vậy đâu.
- Một số việc của công ti ấy mà, Phong đâu.-nó tiện miệng hỏi vì liếc nhìn không thấy hấn đâu, lời vừa nói nó muốn nước ngay vào trong nhưng trễ rồi.
- Mày lo cho Phong đừ ha chuyện lạ Minh cũng chưa vào sau không hỏi.
- Chuyện chính.-ý nói nhỏ dài vòng quá.
- Lúc nãy Phong kéo Minh đi đâu rồi chắt tâm sự mỏng.-cô giải thích.

"Không biết anh lại bày trò gì nữa đây" nó lắc đầu chán nản lúc này biết vậy kéo hẳn lên lớp luôn là được rồi. Minh biết võ mà chất không sau.

~~~~~

Xin lỗi các bạn nhiều nha vì cách một ngày Tyty mới ra một chương, nghĩ hè mà Tyty còn chưa nghĩ mấy hôm nay vào trường suốt hai buổi không, có một số việc, mong mọi người thông cảm dùm nha.....thương thương!!!!!!!!(@~@)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ

- Mẹ con từ bỏ đi, đừng tạo nghiệt nữa.-bà ấy nói như cầu xin.
  - Con không thể.-nó vẫn không thể từ bỏ.
  - Trả thù không phải là cách ta không muốn con trở thành như thế này.-bà ấy vừa nói vừa rung rung nước mắt.
  - Con sẽ lấy lại tất cả ông ấy phải trả giá.-nó nói đầy tức giận.
  - Bây giờ mẹ không muốn gì mẹ chỉ muốn con như bao người khác, không phải như bây giờ dù gì ông ấy cũng là ba con, sống tốt nha con gái của mẹ.-bà ấy khua tay trong lòng bàn tay trắng.
  - Mẹ...đừng đi...mẹ...-nó hét lớn ngồi bật dậy mồ hôi lá chả trên mặt, đứng hình chỉ là mơ. Nhưng nó nhớ mẹ nó lấm nước mắt bắt đầu rơi.
- Nhỏ và cô cả Zimba nghe thấy tiếng hét của nó chạy ngay qua thấy nó như mất hồn, ngồi đứng hình tại chỗ nước mắt vẫn rơi.
- Mẹ mấy sau vậy.-nhỏ chạy ngay lại bên nó khóc nức nở.
  - Thấy ác mộng ak.-cô thấy nó khóc mà trên trán tầng tầng mồ hôi, mà như thế nào khiến nó như vậy.
  - Mẹ ơi có con đây mẹ đừng sợ.-Zimba ôm chầm lấy nó.
  - Tao không sau ra ngoài hết đi.-nó nói nhẹ.
  - Ủk VSCN đi.-nhỏ nói.
- Tất cả hiểu ý nhẹ nhàng bước ra, Zimba vừa muốn đi vừa muốn ở lại nhưng cũng bị cô kéo xuống. Mười lăm phút sau nó bước xuống với quần thun gấu áo lưới rộng nhìn rất dễ thương nhưng mặt nó xám xịt trắng bệch như bị bệnh, nhìn nó rất mệt mỏi. Tay thì cầm lop-top, ngồi xuống mở ra bấm liên tục.
- Mẹ uống sữa đi xong uống vài viên thuốc vào tao thấy mệt mỏi.-nhỏ lo lắng cho nó.
  - Để con đấm bóp cho mẹ ha.-Zimba bóp vai đấm lưng cho Mẹ.
  - Không, tao không uống thuốc mệt biết tao ghét chúng mà.-nó rời mắt nhìn hình ảnh, từ lúc mẹ nó chết nó ghét thuốc ghét cả bệnh viện thà chết cũng không uống.
  - Tùy mày, nhưng nếu không chịu nổi phải uống.-cô nhấn mạnh.
  - Tao đã nói không sau, hôm nay không đi học ak.-nó hỏi mắt không rời màn hình nhưng trễ mắt rồi.
  - Hôm nay thầy cô trong trường đi thực tập nên nghỉ toàn trường, đầu óc mệt mỏi để đâu vậy hả.-nhỏ trách nó
  - Mệt làm gì với cái máy tính vậy.-nhỏ hỏi thấy nó có vẻ khỏe hơn lúc sáng, cũng không biết nó mơ thấy cái gì.
  - Mấy hôm nay họp đồng hội nhiều tranh thủ làm không kịp, làm xong Zimba lấy về Mi luôn.-nó nói rất bình tĩnh.
  - Cái gì con mới bay sang chơi với mẹ mà mẹ nổi giận con về, mẹ ích kỷ.-Zimba ngưng ngay mặt méo như khóc.
  - Là giúp mẹ đi chứ ở đây mẹ có việc mệt rồi, con trai của mẹ.-nó nói nhẹ nhàng ai nghe cũng phải mềm lòng.
  - Dạ con giúp mẹ-Zimba không muốn xa nó nhưng đành vậy rồi mặt buồn hiu.
- Tại hân hôm nay cũng rảnh rỗi sang nhà nó. Quân gia Sang đi ngay ra mở cửa tại hân, vừa tới đã hí hửng bay vào, hân điềm tỉnh từ từ bước vào đã gặp không khí không được tốt lắm.
- Đi đâu đấy.-nhỏ liếc nhìn tại hân.
  - Tỉnh rú các cô đi ăn.-cậu trả lời nhỏ.
  - Êk cũng được ak, tao đồng ý.-cô nói.
  - Vậy còn nghe được.-anh cười nhìn cô làm cô thoáng đỏ mặt.
  - Vui như thế này thì sau thiếu tại tại được.-Bin nói bước vào cười tươi nhìn nó.
  - Mẹ lần này thì gặp được em rồi, muốn gặp em thật khó.-Minh mới tới đã lơ đãng bên tai nó làm nó rất khó chịu.
  - Các anh cũng tới ak, nhưng mà.-cô liếc nhìn nó ý nói nó này giờ vẫn im lặng.

- Em bị bệnh sau.-hắn im lặng từ lúc vào nhà đã lên tiếng thấy sắc mặt nó không được tốt cho lắm.
- Không sau, đi thôi.-nó lên tiếng ngó lơ Minh dẫn theo Zimba bước lên phòng thay đồ làm Minh không khỏi bức mình, hắn thì cười khinh nhìn Minh làm Minh càng bức hơn.
- Cuối cùng cũng được ra ngoài.-nhỏ hí ha hí hửng chạy lên lầu cả cậu cũng phải cười phì vì tính trẻ con của nhỏ.
- Các anh ở đây chờ nha, nhanh lắm.-cô cũng đi nhanh lên phòng ở nhà hoài chán lắm làm anh cũng rất muốn đi ngay.

Nó bước xồng với quần thun đen, áo len đen đã là phong cách thì khó bỏ, hắn cười mồm nguyên nhìn nó, Minh thì không thích nó mặt đồ này rất tối cảm thấy khó chịu. Nhỏ bước xuống váy màu hồng áo thun trắng, trong rất hợp thời trang. Cô cũng vậy vì đồ cặp mà, nó cũng có mà không thích mặt váy. Cậu và anh thích nhất là cô với nhỏ mặt váy vì nhỏ và cô rất đẹp đủ tiêu chuẩn. Riêng Zimba mặt áo sơ mi trắng quần đen, cực soái ca chạy nhanh xuống theo nó.

- Nhóc con cũng đi nữa ak.-hắn giỡn với Zimba.
- Mẹ ở đâu con sẽ con sẽ ở đó, mẹ ha.-Zimba nhìn My cười tươi.
- Đi thôi.-nó nói đi ngay ra xe.
- Đi đâu.-cô hỏi.
- Đến biển Nha Trang đi.-nó nói nhẹ.
- Ok, nóng như thế này đến biển còn gì bằng

Nhưng cuộc đời trở trêu nhỏ đi chung với cậu, cô đi với anh chỉ còn lại Bin Minh nó hắn và Zimba phải làm sau đây.

- Mẹ ơi mình đi xe ai.-Zimba hỏi.
- Đi với anh.-Minh nhìn nó.
- Bin lúc này anh đi với ai.-nó hỏi lạnh.
- Anh đi với Minh.-Bin nhanh miệng trả lời ngay vì đúng là vậy mà.
- Vậy thì em sẽ đi với Phong với Zimba, xe nhiều người khó chịu lắm, anh Minh đi với Bin nha.-nó nói dẫn Zimba vào xe hắn.
- Mày lại thua rồi.-hắn nói nhỏ bên tay Minh chạy ngay vào xe.

Minh quay sang nhìn Bin với ánh mắt toé lửa, Bin ngơ ngác không biết mình đã làm sai chuyện gì, Minh hậm hực bước lên xe.

- Mày không đi tao đi ak.-Minh hét nhìn Bin.
- Ồk đi liền.-Bin giật thoáng mình chạy ngay lên lấy xe.

Bốn chiếc siêu xe phóng thẳng đến nhà hàng gần biển. Mười giờ tụi nó đã tới nơi nhưng trước khi chơi phải ăn cái đã. Tụi nó và tụi hắn cả Minh với Bin và Zimba bước xuống khiến ai cũng tấm tắc khen ngợi, nhìn muốn lé mắt. Nó không quan tâm bước ngay vào lên thẳng tầng cao nhất. Tầng này dành cho những người quý tộc chỉ có tụi nó mới xứng đáng, kê bên cùng là các phòng trang trí giống nhau dành cho những người đủ tư cách giống nó, được ngăn cách bằng những tấm kiến trúc kiêu hãnh có thể nhìn rõ đối phương cũng như cảnh biển lúc sáng.

- Ba tiểu thư và các vị dùng gì.-phục vụ lễ phép bước ra, vì tụi nó cũng thường đến đây ăn nên còn lạ gì nữa.
- Mang hết món ngon lên đây.-nhỏ nói rõ.
- Hai sữa tươi, hai cam với năm cà phê, nhanh.-cô nói nhẹ mà tên phục vụ chạy như bay, càng nhanh càng tốt.
- Các cô có vẻ thường đến đây.-cậu hỏi.
- Đúng, vì ham ăn nên đâu tôi cũng đi mà còn rất thân nữa là khác.-nhỏ đặt ý trình độ ăn uống của mình.

Đồ ăn và nước dọn lên, Zimba thích giống mẹ nên uống sữa, cô và nhỏ uống nước cam còn lại thì cà phê. Mọi người nhập tiệc ăn uống no say, xong tất cả chuẩn bị đi thì phòng kế bên mở cửa. Bước vào là một người đàn ông kê bên là một người phụ nữ dắt theo một đứa con gái tướng người chánh choạ bước vào.

- Mý đó không phải là.....-nhỏ nhìn sang vừa thấy vợ nói nó.

Mọi người nhìn qua nó đứng hình khi thấy cảnh tượng trước mặt "thật hạnh phúc" nó cười khinh bỉ nổi tức giận trong nó lại bùng phát. Ở đây chỗ có tụi

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: \cảm Ơn\...!

- Chào...không ngờ lại có duyên như vậy đến đây mà cũng gặp câu.-ông Nguyễn chào hỏi thiếu gia Trịnh Gia

hắn vẫn vậy.

- Mây có im ngay không nhỏ kia, mây đang nói chính mây thì có.-nhỏ không kìm được xã một tràn.

- Con cái nhà ai mà hủn hào, không xem người lớn ra gì.- bà vợ nói lớn.

- Tui tui chỉ kính trong những người đáng kính trọng chứ cái kiểu cướp gia đình của người khác sau xứng đáng với hai từ kính trọng.-cô nói lớn.

Hai mẹ con nhà đó không còn gì để nói tức muốn lộn ruột.

- Các cô hãy cân trọng lời nói.-ông Nguyễn lên tiếng cứu vãn tình hình.

- Dù quá rồi các người nên nhớ những thứ các người có là của người khác nên giữ cho kĩ sẽ có một ngày mất hết tất cả, nên nhớ đừng nên đánh giá một người chỉ qua vẻ bề ngoài.-nó không nhin được lên tiếng đáng lí ra nó phải cho các người này một trận. Xô bà ta và đưa con gái ra một bên đi thẳng ra ngoài.

- Êk chuyện gì xảy ra.-câu hỏi hấn.

- Tao cũng không biết.-hắn nghĩ chắc đây là người thân của nó. (Tyty:là ba với dì ghẻ và em ghẻ của nó chứ ài)

- Nói là yêu thương người ta mà cả chuyện này cũng không biết.-Minh cười chế giễu hắn không biết gì về nó.

- Anh biết.-hắn hỏi.

- Tất nhiên rồi.-Minh khẳng định vì theo đuổi nó cũng thường xuyên đến nhà nó lúc ở Mỹ nên ít nhiều gì cũng biết.

- Nói nghe...nói nghe...-anh tò mò hỏi Minh.

- Không biết thì không biết luôn đi, tôi không rảnh.-Minh làm cao không nói nhưng chuyện của nó không thể nói bừa.

- Các anh muốn biết thì phải đi hỏi chính chủ.-Bin nói phải đi hỏi nó là cách tốt nhất.

Nó đi thẳng ra xe, nhỏ chạy lại kéo tay nó.

Ở bên ngoài nó đi trước hai nhỏ lại theo phía sau, nhỏ kéo tay nó lại

- Mày làm sau vậy sau không cho bà ta một trăn.-nhỏ la lớn.

- Mày tưởng tao không muốn ak, tao muốn xé sát bà ta với đưa con thành trăm mảnh.- nó nóng điên lên.

- Thôi kiểu im đi, nếu làm như mày nói thì một đống chuyện phứt tạt sẽ kéo đến mày biết không, mày nghĩ nhà báo sẽ để yên chuyện này àk.-cô nhắc nhỏ vì tập đoàn lớn nếu xảy ra chuyện gì thì nhà báo sẽ nhún tay vào có thể sẽ ảnh hưởng đến nó nữa là khác.

- Nhưng mà để loại người đó nhón nhơ như thế tao không làm được.-nhỏ rất tức giận không kém gì nó, tính tình nóng nảy không bỏ.

- Mẹ My ơi mẹ sau vậy.-Zimba hỏi nó.

- Mẹ không sau.-nó cố tạo ra nụ cười với Zimba nhưng Zimba biết nó chỉ tỏ vẻ không sau trước mặt Zimba thôi.

Tụi hần cũng ra tới thấy nó có vẻ không ổn hình như vừa có một trận võ mồm vừa xảy ra. Hần không hiểu chuyện gì nhưng cũng tiến lại gần nó.

- Bình tĩnh lại.-hần nói nhỏ bên tai nó.

- Tôi muốn đến chỗ đó.-nó ngược lên nhìn hần nhìn như nước mắt sắp tràn ra làm hần đắng lòng nhìn nó, "tôi phải làm gì cho em bây giờ em đừng như vậy"

- Bây giờ em muốn đi bất cứ nơi đâu tôi cũng đưa em đi.-hần nhìn nó đi đâu hần cũng đưa đi nhưng không đi ra khỏi hần là được.

- Tụi bây đưa Zimba về nhà trước, Anh Bin với Minh về Bar đi em đi với Phong chút.-nó quay lại nói.

- Ủk vậy cũng được, tụi tao về trước đây, hết vui.-nhỏ và cô phóng lên xe cạu với anh chờ về.

- Mày đi đâu anh đưa em đi đừng đi với tên đó không tốt đâu.-Minh nhìn hần liếc muốn rút mắt.

- Em đi chút thôi, anh về trước đi.-nó nói xong lên xe hần ngồi bỏ mặt Minh ngó người ra.

- Tốt hay không tốt mặt kệ tôi.-hần còn trả lời được Minh mới lên xe phóng đi.- Mày coi đó tao nói không tốt mà, Mày ơi em ác với anh quá.-Minh quay sang than vãn với Bin.

- Cái gì là của mình thì mãi mãi là của mình còn cái gì không phải là của mình thì cố nếu kéo cũng vậy thôi.-Bin triết lý cho Minh nghe.

- Mày không hiểu đâu.-Minh nói đi ngay vào xe.

Bin biết trước câu trả lời sẽ là vậy lên xe phóng thẳng về Bar.

.....Chỗ nó.....

Hần thẳng xe ngay cánh đồng hoa hồng lúc trước, có dòng sông lại ánh đèn chiếu xuống nhưng còn là ban ngày nên không có đèn.

- Sau anh biết tôi muốn đến đây.-nó hỏi hần tại lúc này nó đâu nói chỗ này.

- Tôi biết tâm trạng của em mà, tôi còn biết lúc này em chỉ muốn không gian im lặng.-hần nhìn nó đầy vẻ quan tâm.

- Sau anh biết.-nó cũng khó hiểu.

- Tôi cũng thường như vậy.-hần nói có vẻ buồn, nó cũng muốn biết nhiều về hần nhưng cũng không tốt cho lắm.

Nó và hần ngồi im lặng, cảnh vật thật đẹp nó sẽ nhớ mãi chỗ này bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không quên nó.

- Ba người lúc này chính là ba tôi, còn bà ta và con nhỏ đó là người cướp lấy gia đình tôi. Mỗi lần tôi thấy ông ta tôi lại nhớ đến mẹ tôi, tất cả tại ông ta mà ra.-nó lại nổi nóng.

- Còn bây giờ.-hần nhìn vào mắt nó.

- Rất thoải mái...khi cạnh anh.-nó nhìn hần cười ngượng mặt nó bắt đầu hồng.

- Tôi cũng vậy.-hần nói nhỏ bên tai nó làm nó thấy vui vui sau ấy.

- Tôi muốn đặt tên cho nơi này.-nó nói vì nơi này rất là đẹp.

- Tùy ý em.-nó nói gì hần cũng nghe hần rất thích nghe nó nói.

- Là gì ta, cánh đồng hoa hồng khi đến đây tâm trạng của tôi rất tồi tệ hay suy nghĩ gì đó...hay là Hồng Tâm đi. Đến cánh đồng hoa hồng giải tỏa tâm trạng cũng có thể nói là tâm hồn.-nó suy nghĩ mãi tuy không hay lắm mà có ý nghĩa.

- Được đó Hồng Tâm tôi sẽ nhớ.-hần chất chẵn là vậy.

- Chiều rồi cảnh thật đẹp.-nó nói dựa cả người vào hần ngắm mặt trời lặn.

- Zimba me có việc nhờ con.- Nó ngồi xuống cạnh Zimba

- Mẹ thức rồi ak, có chuyện gì mẹ My nói đi.-Zimba nói nhưng mặt vẫn chú tâm Tivi
- Con đem này về Mĩ cho mẹ với lại chuyện con nói với mẹ hôm trước thực hiện đi, nhớ cẩn thận.-Nó nói nhỏ vào tai Zimba nhỏ và cô cũng muốn nghe nhưng không hứng thú đi ra xe trước.
- Dạ...hà.... không con không đi, mẹ sai anh Bin kia.-Zimba bưng tỉnh nhìn nó, khó chịu thật không muốn đi chút nào.
- Zimba không đi, không nghe lời mẹ.-My tỏ ra sát khí rất u ám nhìn thẳng bé.
- Không phải nhưng con.-Zimba khó nói nó muốn ở bên cạnh mẹ nó.
- Vậy mẹ không cần Zimba nữa.-nó nói như rất tức giận quay đi.
- Thôi con đi là được chứ gì.-Zimba sợ nhất là chiều này nó không muốn mẹ bỏ rơi nó.
- Ồk đi giúp mẹ nha con trai.-nó đưa lại cho Zimba cái USP ôm nó cái cũng đi ngay ra xe.

.....Bên ngoài.....

Hai chiếc xe chạy vào cổng nhà nó bước xuống là Bin và Minh khoác trên người đồng phục của Ánh Kim trong rất lãng tử, phong độ rất trẻ trung là khác. Nhỏ và cô có người trong lòng rồi nếu không chết chết mất.

- Êk tao với mày lúc sáng hù nó chơi thôi chứ giờ là thật kìa.-nhỏ hơi kinh ngạc nó mà thấy một câu.
- Kệ tới đâu tính tới đó.-cô nhìn nhỏ.
- Sau đờ vậy các em của tôi.-Bin gọi nhỏ với cô về hiện tại.
- Tôi đến chờ My đi học, My đâu.-Minh nói.
- Chuyện gì vậy.-nó bước ra vừa thấy Minh nó đứng hình cổ bình tĩnh bước tiếp.
- Minh tới chờ bà đi học.-nhỏ nhanh miệng nói rõ nhưng cũng không muốn nói tí nào.
- Hôm nay anh đã mất công qua đây sau em nữa.-bin xuống giọng nhìn nó.
- Đi thôi.-nó bước vào xe Minh trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Minh hí hửng bước lên xe chờ nó đến trường, lâu lâu mới được đi chung với nó, anh cứ cười mãi. Nhỏ và cô chạy xe riêng phóng theo, Bin cũng vậy.

Nó vừa đi thì hấn cũng vừa tới chung ý định rước nó đi học, cậu và anh thì đã vào trường trước chờ nhỏ với cô. Hấn mạnh dạn bước vào nhà. - Mẹ nhóc đâu.-hấn chỉ thấy có Zimba ngồi xem hoạt hình.

- Minh rước mẹ My đi học rồi.-Zimba nói từ từ từng chữ.
- Vậy đi đây.-nghe xong máu dồn đến não, tưởng tượng cảnh nó với Minh đi chung xe đã chịu không nổi rồi.
- Khoan tôi muốn nói chuyện với anh.-cậu nói nghiêm túc giữa cậu nhóc còn hơi sữa với hấn có thể rất quan trọng, hấn dừng bước.
- Gì.-hấn nói gọn.
- Mai tôi phải về Mĩ tôi biết anh thích mẹ tôi, tôi không muốn mẹ phải buồn nhờ anh chăm sóc bảo vệ cho mẹ tôi, mẹ tôi mà có chuyện gì người đầu tiên tôi tìm chính là anh.-Zimba nhò và mà như đe dọa.
- Sau nhóc biết.-chuyện này trước giờ hấn chưa nói ai ngoài Minh ra không lẽ.
- Đừng thấy tôi còn nhỏ mà xem thường, ánh mắt của anh nhìn mẹ tôi chứa đầy tình cảm không phải là tình cảm bình thường, không qua mặt nhóc này được đâu.-Zimba lên giọng.
- Có tương lai.-hấn thuận miệng Khen Zimba.
- Quá khen.-Zimba cười tươi lâu lắm mới có người khen.
- Ok nhóc đi luôn cũng được, tôi sẽ lo cho mẹ nhóc đừng lo.-lần đầu tiên hấn thấy một cậu nhóc có thể nói ra những lời đó, thật đặt biệt.

Hấn chạy nhanh ra xe đi đến trường, "hôm nay dám đi với đứa con trai khác xem tôi xử cô thế nào" hấn lẩm nhảm như tự kỉ.

Nó tới trường trước sự kinh ngạc của từng người, vì mọi hôm nó đi bộ sau được hôm nay đi với Minh. Phía sau là nhỏ với cô và Bin. Hấn cũng vừa vào

- Tụi mày thấy tao nói đúng không.-HS1 gật gù.
- Là nam hay nữ vậy cô.-HS2 mặt kệ.
- Có xinh ko cô.-HS3 nói (Tytynếu là con trai thì sau)
- Là nữ, vào đi em.-bà cô nói ngay.

Kim và Nhi bước vào trước ánh mắt khen ngợi của mọi người.

- Đúng là xinh mà.-HS nam 1
- Không đẹp bằng ba hotgirl.- HS nam 2
- Trên mặt gần tán phẩn.-HS nữ 1
- Thấy gē...oē...-HS nữ 2 giả vờ ối.

* Nhân vật mới: Nguyễn Thiên Kim con ròi của ba nó, nó đã chờ đợi giây phút này từ rất lâu và Nguyễn Thuý Nhi bạn thân của Kim

- Chào mọi người tôi tên Thiên Kim mong mọi người giúp đỡ.-nhỏ Kim nở một nụ cười thiên thần nhìn tất cả làm tụi con trai cũng phải xiêu lòng.
- Chào mọi người tôi tên Nhi mong mọi người giúp đỡ.-nhỏ Nhi cũng chớp mắt cái làm đám con trai như bị điện giật.

Bây giờ thì nhỏ và cô đã hiểu câu nói của nó lúc nãy, trò chơi bắt đầu. Lí do mà nó và tụi này đến đây học là vì đây chứ đâu.

- Giả tạo gớm.-nhỏ nhìn mà lên tiếng, nụ cười làm như ngây thơ lắm.
- Bạn nói tôi hả.-nhỏ Kim ngây thơ trả lời.
- Ai mà nói bạn, bộ bạn là người giả tạo ak.-cô trả lời dùm nhỏ làm nhỏ Kim tức giận.
- Tụi mình không phải như vậy bạn đừng hiểu lầm.-nhỏ Nhi biện hộ.
- Hiểu nhau quá rồi, làm vậy không mệt ak.-Minh nói nhỏ Kim và Nhi.
- Mọi người hiểu lầm rồi.-nhỏ Kim vẫn giả vờ ngây thơ.
- Đúng là có chuẩm bị sẵn.-Bin nói nhìn hai nhỏ Nhi và Kim bởi vậy mới bình tĩnh tới vậy.
- Hai em muốn ngồi chỗ nào.-bà cô lên tiếng.
- Em muốn ngồi chỗ chị My.-Kim lên tiếng chỉ tay về phía nó.
- Cô thật sự muốn ngồi.-nó vừa nghe câu nói ngược mặt lên nhìn Kim với ánh mắt lạnh băng.
- Đúng.-kim thật không muốn ngồi "mẹ ơi con phải liệu rồi" nhỏ Kim nghĩ mẹ nó bảo phải làm sau cho My bị đuổi khỏi trường bằng cách tụi tệ nhất.
- Cô gan lắm, vậy cô ngồi được không mới là một chuyện.-nó cười khinh Kim nếu là ai thì có thể chứ là hẳn một người ghét mọi thứ, lạnh lùng, khó tính thì không thể nào nhường chỗ ngồi của mình cho người khác.

Kim không sợ gì tiến xuống tới gần hẳn vì nghĩ với nhan sắc như thế này muốn ngồi chỗ nào mà không được, nếu là con trai thì càng tốt.

- Xin lỗi bạn có thể nhường chỗ này cho mình.-Kim nhìn hẳn với ánh mắt đậm tình cảm chân thành nhưng đối với hẳn là ánh mắt của loại con gái không đàng hoàng.
- Không.-câu nói lạnh lùng vừa phát ra khiến nó hạnh phúc khôn tả "cô dám kiêu có đuổi tôi đi không dễ đâu" hẳn tưởng nó muốn hẳn đi khỏi chỗ đó.
- Bạn ơi cho mình chỗ này đi mà.-nhỏ Kim cố tỏ vẻ trước mặt hẳn thu hút sự chú ý.
- Biến.-hắn quát lớn liếc nó bằng ánh mắt vạn người xa lánh.

Nhỏ Kim sợ rung người kéo nhỏ Nhi xuống bàn sau cô với anh ngồi. "Rồi anh sẽ là của tôi" nhỏ Kim nghĩ vì lần đầu tiên có người dám xua đuổi nhỏ như vậy.

- Em như vậy là có ý gì.-hắn quay sang hỏi nó.
- Ý gì là ý gì.-nó chẳng thèm nhìn hẳn giả ngây không biết.

- Cô muốn đuổi tôi đi không dễ đâu.-hắn nhấn mạnh cho nó nghe rõ nhìn nó như ăn thịt vậy.

- Tùy anh, muốn nghỉ sau thì nghỉ.-nó biết hắn hiểu sai ý của nó nhưng nó cũng đâu để phí thời gian mà giải thích chuyện vớ vẩn. Nó gục mặt xuống bàn ngủ tiếp "giây phút này cuối cùng cũng tới"

- Em đợi đó thù này tôi sẽ trả.-hắn ghé vào sát tai nó nói nhỏ, trả thì trả chất nó sợ.

Những cử chỉ của hắn đã thu hút tầm nhìn của nhỏ Kim và Minh hai người tức muốn xịt khói đầu. Bin kéo áo nó, nó quay xuống Bin đưa cho nó miếng giấy nó mở ra đọc.

"Tôi nay hàng về nghe nói số lượng lớn, anh còn điều tra được có bang Coung Kings và ban Show Sail giành cướp hàng. Minh tham gia không" nó cẩn thận viết lại cho Bin, hắn cũng muốn biết nó viết gì với Bin mà nó che kín quá không thấy "đồng đủ vậy sau thiếu Black Girl được, chuẩn bị mọi thứ tối nay tôi góp vui". Viết xong nó đưa xuống cho Bin, Bin đọc vừa cười nhếch nhếch về thích thú.

Cuối cùng cũng ra về hôm nay là một ngày rất chán nhưng cũng đầy thú vị. Đang đi nhỏ Kim nhảy ra trước mặt nó, cũng không phải vì nó mà muốn tiếp cận hắn thôi.

- Chị My em về chung với chị nha.-nhỏ Kim dùng vẻ mặt ngây thơ vô số tội nhìn nó làm nó càng thêm khinh bỉ.

- Ai là chị của cô.-nó dùng mặt lạnh hỏi lại.

- Em vô tội mà chị đừng giận em.-lại vẻ mặt như chẳng biết chuyện gì làm nó thêm khó chịu.

- Đừng dùng khuôn mặt này với tôi, đối với tôi cô và mẹ cô như nhau thôi, đều là đồ hạ lưu.-nó nghiêng mặt nhìn nhỏ Kim.

- Biến đi cho chóng mặt, mày không lừa được tui tao.-nhỏ đẩy nhỏ Kim ra nhỏ Nhi giả vờ chạy lại đỡ.

- Toàn là một lũ giả tạo, mày không xứng đáng đứng trước mặt tui tao.-cô lên tiếng với giọng điệu tam tì bang Black Girl và cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy.

- Mày, mẹ mày và cả ông già đó sẽ cùng chung một số phận chết không còn bao lâu nữa đâu cứ chờ đi.-nó nói như nuốt sống nhỏ Kim.

- Mấy người quá đáng rồi đó bạn tôi có lỗi gì.-nhỏ Nhi quát lớn như để biện hộ cho bạn mình.

- Thôi Nhi, em xin lỗi chị nhưng em cũng không muốn như vậy, mong chị tha thứ cho em, thôi em về trước.-nhỏ Kim vờ làm luôn mặt đau khổ nhỏ Nhi kè về.

Minh và Bin đã về trước chuẩn bị cho chiến tối nay. Tụi hắn đứng kế bên mà cũng thấy tội cho nhỏ Kim với nhỏ Nhi, sau tụi hắn thấy tụi nó ác ác sau ak.

- Các cô có quá đáng không.-hắn hỏi nó vì hắn thất nhỏ Kim cũng thật thà mà sau nó đối xử như vậy.

- Không, nó xứng đáng như vậy, anh không hiểu đâu.-nó nói thẳng vì hắn không phải là người trong cuộc sau hắn hiểu.

- Thôi tối nay đi đâu ăn nha, bỏ qua chuyện đó đi.-nhỏ trở lại là một cô gái năng động ham ăn như trước.

- Không tối nay tui anh có việc rồi.-cậu nói làm mặt nhỏ buồn thiu nhỏ tưởng được đi ăn một buổi chứ.

- Thôi về trước đây.-anh nhìn nhỏ cái xong đi ngay ra xe chuẩn bị tối nay có cái họ.

Hắn khó chịu quay đi làm nó có cảm giác hụt hẫng, cậu chạy xe ra cổng khuất dần và mất hút phía trước.

- Mấy người này làm như đi đánh trận tới nơi, gấp gấp vậy.-nhỏ nói chơi vì tụi hắn bay đi như gió.

- Ủa không nói gì hết, không biết chuyện gì quan trọng.-cô cũng muốn biết chuyện gì.

- Chuyện gì tôi sẽ biết, Bin nói tối nay có chuyến hàng lớn về, tụi mình sẽ đi cướp nó về.-nó ra lệnh xong đi bộ từ từ về.

Cô và nhỏ đứng hình nó nói lời lẽ khó hiểu gè, chuyện của hắn liên quan chuyện này đâu mà tôi biết nhỏ và cô cũng lên xe phóng về nhà.

.....Tại Bà.....

Tụi hắn đã có mặt chuẩn bị mọi thứ vì hắn điều tra được tối nay có hai bang lớn cũng nhắm tới chuyến hàng lần này.

- Chuẩn bị sau rồi.-hắn hỏi Gin.

- Xong hết rồi anh ken.-Gin nói với vẻ mặt cực tỉnh.

- Tôi nay nhất định không được thất bại.-cậu quát lớn.
- Ai không muốn đi thì có thể ở lại.-anh nói vì lần này là cướp hàng với bang Black Girl và Show Sail nên có thể mất mạng bất cứ lúc nào.
- Chết cũng không chịu hàng.-đàn em của hắn đồng thanh hô to làm hắn hãnh diện.

Phải như vậy mới là đàn em của Coung Kings chứ.

- Lên đường.-hắn lên tiếng bước ra ngoài, mọi người cũng từ từ đi theo phía sau.

.....•Tại Bar EKO•.....

Nó diện một cây đen với chiếc mặt nạ đen vì nó đại diện cho tử thần mà trở lại với nghề rồi. Cô thì diện một bộ tím với mặt nạ tím vì hôm nay không phải đi chơi trở lại làm nhĩ ti nên thay đổi phong cách. Cô diện bộ trắng với chiếc mặt nạ trắng làm cô trong sáng trẻ đẹp hút hồn người. Bar người quyền lực nhất Bar bước vào, tất cả mọi người quý xuống vì hôm nay Bar có việc nên tạm nghỉ.

- Mỹ tụi anh đã chuẩn bị xong cả.-Minh nhìn nó với ánh mắt triu mến.
- Mỹ là ai tôi là Lilia.-nó nói lạnh băng với Minh vì bây giờ nó là bang chủ bang Black Girl mà.
- Anh nhầm ờk thì Lilia.-Minh quên là khi nó trở về thân phận không ai được nhất tên của nó kể cả người thân.
- Đi thôi, trễ rồi-lúc này nó có nói hẹn tám giờ mà bây giờ gần tới giờ hẹn mà còn ở đây, nhỏ lúc này muốn tới ngay trận chiến.
- Đúng đó đánh nhanh thắng nhanh.-cô đồng ý với ý kiến của nhỏ.
- Vậy đi thôi.-Minh lên tiếng.
- Khoan hai người cũng phải đeo mặt nạ vào.-ý nó nói là Minh và Bin.
- Tại sao, tụi anh chẳng cần gì đâu.-Bin nói vì có lộ thân phận thì chả sao với vĩ công của hai người.
- Đeo vào đi sẽ gặp người quen đó.-nó nói rõ nhưng làm cho Minh Bin nhỏ và cô thêm tò mò.
- Là ai.-nhỏ hỏi vì nhin không được.
- Dù là ai thì chuyển hàng này cũng phải giành lấy, rõ không.-nó nói nghiêm túc.
- Được thôi.-cô nói mạnh vì là ai cô cũng không tha nó với cô mới là nhất.

Minh và Bin nghe theo đeo mặt nạ vào như lời nó nói thì sẽ gặp người quen không biết là ai.

- Đi thôi.-nó ra lệnh bước ra xe, tất cả mọi người cũng đem vũ khí ra xe.

.....•Chỗ hẹn•.....

Đúng tám giờ tụi nó đã có mặt, đó là một chỗ xa thành phố, rất heo lánh vắng vẻ, đây là nơi mà tụi nó ra tay, nó ra lệnh bảo mọi người núp xung quanh chỉ có nó nhỏ bà cô ra trước thôi. Tụi hắn cũng đã tới nơi cũng như nó nói đàn em đứng chờ mình vào trước, Bang Show Sail cũng vậy. Ba thủ lĩnh của ba bang bước vào làm tụi nó phải ngỡ ngàng. Chính là tụi hắn, hắn mặt trên người áo sơ my đen quần bó sát đen, áo bỏ nút đầu tiên làm tôn lên vẻ nam thần của hắn, cậu thì mặt áo sơ my xanh quần đen vuốt tóc cao nhìn cậu lúc này là cực kì soái ca, không chê vào đâu được, anh mặt áo sơ my trắng quần đen bước đi mạnh mẽ dứt khoát hút hồn cô.

- Lilia người quen đây sau.-nhỏ nói vào tai nó.
- Sau này không nói trước, trận này tao không đánh, hay tao về trước.-trước giờ cô và nhỏ mà ra tay chỉ có đường chết nhưng đây là người mà cô và nhỏ nghĩ không thể nào chết.
- Không được phải đánh, dùng 50% công lực thôi, sẽ không sao.-nó nói vì nó cũng không muốn đánh nhau với tụi hắn nhưng chuyển hàng này có thể giúp ích cho Bang.

Tụi hắn lúc này không là tụi hắn đáng sợ lạnh băng toát ra đằng đằng sát khí, vì tụi hắn không sợ gì nên đằng hoàng bước tới không che đậy gì cả. Tụi nó thì chỉ có chiếc mặt nạ. Còn bang Show Sail lấy khăn bịt hết mặt chừa hai con mắt. Tụi hắn tụi nó và tụi Show Sail chạm mặt nhau.

- Không ngờ hôm nay lại đông đủ tới vậy.-hắn nói nhìn nó lại có cảm giác quen thuộc.
- Đúng chúng ta có thể lương lượng.-nếu bình yên mà thảo luận thì có thể hay hơn không.
- Nếu các người nhường số hàng cho chúng tôi thì sẽ không có chuyện gì.-tên đứng đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

- Ý định của mày cũng thông minh đó nhưng rất tiếc tao không làm được.-nó nhấn mạnh từng chữ.
- Đứng thì đánh để thử sức một phen, ai thắng sẽ lấy số hàng.-hắn đề nghị.
- Đứng xem bang nào mạnh hơn.-cậu đắc ý.
- Hay là mấy ti bang Black Girl bỏ cuộc đi, các em là con gái lỡ có chuyện gì tổn hại nhan sắc thì sau.-anh đùa với tụi nó vì nghĩ tụi nó là con gái sau thắng nổi.
- Anh đùa ak, tự cao tự đại.-cô liếc anh nếu như ngày thường tôi sẽ cho anh biết tay, anh có cảm giác rất quen thuộc hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.
- Nè nè tự tin quá một hồi mấy ti mà thắng cho nhụt mặt nha.-nhỏ lên giọng, nghĩ tụi nó là ai mà dám khi dễ.

Tụi hần nghe mà thấy chường chường tai sau ak "mạnh miệng lắm xem thử các em mạnh đến cỡ nào" hần nghĩ.

Từ xa có một chiếc thuyền dần chạy đến trên thuyền chất đầy thùng hàng, trong các thùng đó thật ra toàn là vũ khí hiện đại, đòi mời nhập về, cơ hội tốt như vậy bỏ qua uổng lắm. Bang Show Sail cử gần năm mươi thùng bao vây chia súng vào ba đũa nó, tụi nó bị bao vây nhưng không có gì là sợ hãi, khinh miệt nhìn bọn chúng. Tụi hân đứng đó xem kịch hay thôi.

- Tao chắc chắn không thua đâu.-nó nói đủ nhỏ với cô nghe.
- Hạ thấp tội này quá.-nhỏ nói nhìn nó.

Nó chẳng nói gì lớn tiếng hỏi.

- Chỉ nhiều đây thôi sau, quá nhàm chán.- nó nói.
- Nhiều đây đủ chôn sống mấy nhóc rồi.-tên đứng đầu bang Show Sail cười lớn.
- Mày quá xem thường tui này rồi.-cô khó chịu, nghĩ tui nó là ai mà đòi chôn sống, tao khinh.

Nó vỗ tay ba cái, trên đầu nhiều bóng đen nhảy xuống. Đàn em của bang Show Sail chưa kịp trở tay thì "bùm" những phát súng nhắm thẳng vào tim, từng tên một ngã xuống trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả "tốc độ rất nhanh" hấn nghĩ. Đây là những sát thủ chuyên nghiệp của nó, nó cũng rất tinh tường mà giao nhiệm vụ.

- Sau vậy sợ rồi ak.-nhỏ cười lớn.
- Lên hết một lược đi.-cô nói vì đánh nhanh thắng nhanh, thời gian là vàng bạc mà.
- Cô em ngon lắm tui bây lên hết đi.-tên đó ra lệnh.

Đàn em của tui nó và đàn em của bang Show Sail lao lên một lượt, tất cả đánh nhau dữ dội một trận chiến ác liệt. Tui hấn đứng một bên mà phán xét.

- Êk tao thật đã quá xem thường mấy nhò đó rồi.-cậu kinh ngạc.
- Đàn em mà đã vậy thì chủ sẽ thế nào.-anh tò mò.
- Trận này tao không muốn đánh nhường hết đi.-hắn không muốn đánh nhau với tụi nó, hắn cứ cảm thấy rất quen nhưng cứ cho là không thể, cũng để tránh tổn hao người với tình hình thế này thắng lợi đối với hắn không phải không có nhưng hắn không thích.

- Tao đồng ý, nhưng phải đi làm quen mới được.-cậu muốn biết nhan sắc của các cô gái này.
- Mở rộng tầm mắt, sau này có làm gì cũng phải nể nhau chút thôi.-anh nghĩ vậy.

Thuyền đã cập bến nó nhanh tháo đồng hồ đeo tay ráp nhanh lại thành súng mini, phóng thẳng tới tên cầm đầu chia súng ngay đầu hắn, nhanh như chớp làm hắn không kịp trở tay. Đàn em của nó cũng đã diệt được tất cả. Lúc nó chia súng vào đầu tên đó hắn liền chú ý ngay hành động của nó, cây súng rất là quen hình như là "của My" hắn đã từng thấy nó sử dụng ở Bar. Nó không chế được tên đó, lấy hết vũ khí trên người, đánh vào gối cho tên đó quỵ xuống. Tội hắn ngạc nhiên cử chỉ của nó, tại sao không giết mà làm gì vậy.

- Bang chủ bang Show Sail đâu sau không đến.-nó nhìn thẳng vào tên đó.
- Chính là tao.-tên đó còn lớn miệng
- Tao điều tra được bang chủ bang Show Sail là một người ứng biến rất nhanh nhạy, không ai thoát được cặp mắt của ông ta, không lẽ mày hạ thấp ông ta vậy sau.-nó nói chậm rãi làm tên đó đỏ mặt hời hợt.
- Mày khá lắm.-tên đó ngạc nhiên, sau nó điều tra được hay vậy, thông tin của bang toàn là thông tin mật nhất là của bang chủ "sau có thể".

Tội hắn càng ngạc nhiên hơn say nó lại biết mà tin tức còn rất chính xác, đúng là không phải dạng vừa.

Nó nói xong quay đi xem như xong chuyện không ngờ tên đó phóng ra hai cây BF1 tiến thẳng về nó. Nó đã biết trước nhưng tạo kịch tính nó vờ như không biết, ai ngờ Minh từ trên chạy nhanh xuống, theo sau là Bin, lí trí của hắn muốn bay ra nhanh nhưng tại sau, có quen biết gì nên dậm chân tại chỗ.

- My...Lilia, coi chừng phía sau.-Minh chạy nhanh lại đứng ngay phía sau che chở cho nó. Hình như hắn nghe được tên My mà bỏ ngay suy nghĩ "sau có thể là cô ấy, không thể nào"

Nó đã biết tên đó phóng không trúng nên nó không quan tâm ngờ đâu mình bay vào hướng BF1, nó xô nhanh Minh ra rồi tránh ra nhưng cũng bị thương bên vai, tuy nhỏ nhưng nó biết vết thương chất lâu lành lắm đây vì BF1 là loại vũ khí lợi hại. Vừa lúc đó nhỏ và cô chỉ súng ngay tên đó bắn liên tục, chết tại chỗ "dám ám sát nó chỉ có một con đường...chết".

Hắn đột nhiên cảm thấy ở tim nhói nhói khó chịu, cảm giác lo lắng khó chịu xuất hiện nhưng không biết đàn lo lắng cho ai.

- Em có sao không.-Minh hỏi nó.
- Không sao.-trước giờ nếu có đau nó cũng không có biểu lộ ra bên ngoài, nó đã tập biến cơn đau thành hận thù nên một giọt nước mắt đau đớn cũng không rơi
- Lilia mạng lớn lắm, không chết được đâu.-Bin còn đùa.
- Đem hàng về.-nó cố chịu đựng lên tiếng.
- Sau cô tự nhiên vậy.-cậu hỏi vì tội hắn chưa nói gì mà.
- Nếu muốn chiếm thì lúc này đã không đứng im mà xem kịch rồi, tội tui không nhiều thời gian.-nó nói nhanh, vết thương càng ngày càng đau.
- Mấy tên đó là ai.-anh nghi ngờ tự nhiên từ đâu xuất hiện.
- Người của tội tui ý kiến gì.-cô chen vô làm anh bích cửa cũng không biết nói gì.
- Về thôi.-nó nói đi nhanh ra xe.

"cô thật thú vị, thông minh lắm" rồi một ngày tôi sẽ cho cô biết tay, hắn nghĩ.

.....Tại nhà.....

Khoảng mười một giờ, Minh với Bin muốn về nhà chăm sóc cho nó nhưng nó không cho, ra lệnh hai người về thẳng Bar. Nó bước vào nhà máu ước dầm cánh tay, nhỏ và cô theo sau. Cô chạy nhanh lên phòng lấy hộp sơ cứu.

- Mấy sau rồi ngồi xuống tao rửa vết thương cho.-cô mở ngay hộp sơ cứu.
- Tao không sao.-bây giờ nó không thấy đau nữa mà trở nên tê dại cử động rất khó.
- Không nói nhiều, tao là bạn thân của mày không lẽ mày đau tội tao không biết, ngồi im cho Duyên làm.-nhỏ tránh vấn bài đặt giả vờ, chiêu đó xưa rồi.

Nó im lặng ngồi im nhưng cảm thấy rất hạnh phúc "tao vẫn còn tội mày, tao tin tao sẽ mãi mãi bảo vệ tội mày, hai đứa bạn thân". Cô nhẹ nhàng rửa vết thương cho nó, băng bó cẩn thận, nó cũng thấy bớt đau nên đi lên phòng nghỉ ngơi bỏ lại một câu.

- Ngủ ngon hai con bạn thân, nhớ mền kĩ vào.-cậu nói đầy tình cảm của nó, bóng nó khuất dần.

Vừa vào tới trường đã thấy sự náo loạn, nhưng lạ thay mọi ánh mắt đều nhìn về nó. sau hôm nay nó lại đi với Phong, nó chau mày khó chịu vì thái độ của mọi người.

- Sau vậy.-hắn thấy nó hơi khó coi.
- Đi chung với anh như đi cùng với một trâu bom, có thể nổ bất cứ lúc nào.-ý nó nói đi chung với hắn không có gì tốt chỉ toàn chuyện xấu.
- Ý vậy là sau.-hắn cố hỏi lại
- Với IQ cao ngất ngưỡng như anh không lẽ không biết.-nó châm chọc hắn.

Chưa kịp nói thì Minh hốt ha hốt hầy chạy vào.

- My My anh tới rồi.-Minh vừa thờ nhìn nó
- Làm gì chạy mết vậy có sau không.-nó hỏi Minh.
- Anh biết em lo mà, anh không sao.-Minh tươi cười với nó.
- Cô ấy có nói lo cho anh ảo tưởng mà.-nó chưa kịp nói hắn đã chen vô.

Minh liếc nhìn hắn muốn rút mắt hắn cũng vậy chứ đâu vừa. Ngoài cửa ba chàng trai đẹp ngất trời với gái cô gái đẹp ngút trời đang tiến vào là cậu, anh, Bin, nhỏ, cô.

- Mới sáng chuyện gì vậy.-nhỏ thấy hơi u ám.
- Không gì.-nó nói hộ "chỉ có một trận võ mồm thôi"
- Êk Phong sau mấy hôm nay đi sớm vậy còn bỏ luôn tại tao.-cậu hỏi hắn vì cũng được mấy ngày hắn toàn đi trước, lúc trước đâu có vậy.
- Tao thích.-cậu nói cụt ngủn của hắn làm mọi người mất hứng không ai nói thêm gì nữa.

Tất cả tiến về lớp, hôm nay là tiết học thể dục về đánh cầu lông nên mọi người đều đến sân thể dục. Lên lớp cất đồ xong tụi nó tụi hắn Minh và Bin chạy xuống. Nói là thể dục chứ toàn ngồi chơi chỉ có ai siêng mới cầm vợt lên đánh, nhưng đó là điều không thể đối với con cậu nhà quý tộc. Ông thả mặt kệ ngồi chờ hết giờ.

Tụi nó xúm lại một chỗ nói chuyện, tụi hắn đã đi xa phía ngoài.

- Êk chuyện tối qua tính sao.-nhỏ hỏi nó.
- Từ từ cũng lộ diện thôi, xem ông ta được mấy người trung thành mà sai khiến.-nó nghiêm túc.
- Tao nôn quá trời, đông như tối càng vui.-cô rả phẩn khích kể về tối hôm qua.

Hai nhỏ Kim với Nhi thấy nó ngồi đó liền đến gần.

- Chị My biết chơi cầu lông không.-Kim giả vờ hỏi.
--nó không trả lời.
- Hay là mình cược một trận.-Kim tiếp lời.
--nó vẫn im lặng.
- Nếu chị không biết chơi thì em đi vậy.-Nhỏ Kim nói như khi dỗ My.
- Chơi thì chơi, chất tao sợ nhưng tao không phải là chị của mày.-Nó nghinh mặt nhìn hai nhỏ Kim Nhi. Nhỏ Kim mừng thầm trong bụng cơ hội tốt.
- Không được.-nhỏ và cô đồng thanh nó mới bị thương lại đúng tay phải (tay thuận) nhưng không cử động mạnh, không thể để vết thương nặng thêm.
- Tao không sao.-nó bình thản nhìn hai nhỏ làm cũng yên tâm được phần nào.
- Chị vẫn là chị củ em vậy tiết hai nha, thôi em đi trước.-bước quay mặt nhỏ Kim tạo một nụ cười thoả mãn, thật giả tạo

Tụi hắn Minh và Bin nghe thấy tiếng mọi người bàn tán chạy ngay lại.

- Chuyện gì.-hắn hỏi nó.

- Hôm nay chị My hên thật.-nhỏ Kim cũng rất ngạc nhiên.
- Đúng, trước giờ nó đều vậy đừng kiểm chuyện mà hại nó.-nhỏ nói với Kim
- Em chỉ muốn thử sức thôi chứ không ngụ ý gì hết.-Nhỏ Kim giả tạo như vô tội.
- Càng nhìn mày tao càng chướng mắt.-nhỏ liếc sự giả tạo của Kim.
- Kim đâu làm gì mấy bạn tại sau mấy bạn ức hiếp nó vậy.-nhỏ Nhi bên vực bạn.

- Cái thứ như tội này không xứng đáng là bạn tội tao, hiểu chưa hai nhó.- nó liếc nhìn nhó Kim với Nhi bằng ánh mắt toé lửa.
- Thôi em về lớp trước lần sau đấu trận công bằng.- trước mặt nó nói vậy thôi chứ lần sau không biết kiếm trò gì hại nó.

Nhó Kim với Nhi đi khuất nhó muốn xông tới đánh chết hết tội này luôn ak, nhìn mặt không ưa rồi.

- Về thôi tao hết hứng học rồi.- nó bước vào xe hấn vì thường là vậy mà, hấn chưa nói gì hết mà thôi chiều em vậy.
- Êk My tự nhiên từ khi nào vậy.- nhó nhìn cô.
- Vậy nó không đi xe của thằng Phong thì đi với ai.- cô biện hộ cho nó.

- Đi thôi hai nàng.- cậu và anh nắm tay cô và nhó kéo lên xe làm hai thỏ thoáng giật mình đỏ cả mặt.

Bar chiếc xe chạy vào nhà nó, trời cũng đã tạnh mưa, nó đi ra vô tình đụng tay vào cửa xe, thoáng nhìn mặt nhưng không nói năn tiếng nào nhưng cái vô tình đó hấn đã nhìn thấy.

- Em sau vậy.- hấn nhìn nó.
- Có gì đâu tại vô tình đụng trúng cửa thôi.- nó cố hết sức giữ bình tĩnh trước mặt hấn.
- Con gái gì đầu ầu tả.- hấn mắng nó nhưng cũng rất quan tâm nha "sau chỉ đụng nhẹ đã nhăn mặt rồi từ khi nào cô yếu đuối quá vậy.

Nó bất chấp lời hấn nói đi vào nhà, nhó đi nhanh ra sau lấy cho nó ly sữa, bị thương uống nhiều sữa mới tốt.

- Sáng giờ thiếu sữa uj hả My.- cậu nghe nó vì mới vào nhà nhó phải đi lấy sữa cho nó rồi, là quan tâm ấy mà.
- My phải bồi bổ mới mau lớn được.- anh cười chọc nó.
- Có im ngay không, uống đi.- nhó liếc xéo cậu với anh làm hai người phải im lặng, nhìn nó.
- Tao không uống.- mấy hôm nay sáng sữa trưa sữa chiều lại sữa ngán muốn chết rồi. Chỉ người thôi đã muốn ói hết rồi.
- Không được mầy phải uống, nếu không...- cô đang nói đã bị cô cắt ngang.
- Thôi tao uống đưa đây.- nó nhắm mắt uống nhanh chậm chút cô nói hết rồi.
- Để tao đi nấu bữa ăn.- cô thấy nó uống hết đi ngay vào bếp làm bữa ăn cho mọi người. Anh lếch thân đi theo cô.

Chỉ bốn người ngồi im lặng, nó cứ cắm đầu vào lop-top, hấn nhìn nó. Cậu và nhó thì ngồi đầu võ mồm cho đỡ căng thẳng.

- Em làm gì với lop-top vậy.- hấn nhìn nó khó hiểu.
- Chẳng làm gì.- nó ngược mặt lên nhìn hấn rất bình tĩnh xong cắm đầu bấm tiếp.

"chẳng làm gì mà vậy hả" hấn nhìn nó chăm chăm xem nó thế nào. Nó biết là hấn nhìn nó nhưng cũng không đếm xỉa tới.

Bữa ăn xong rồi lại ăn đi chỉ trong vòng nửa tiếng tất cả món ăn đã dọn lên, toàn là những món ngon không chứ nhìn là muốn ăn rồi. Anh cũng phải khâm phục cô.

- Ăn đi.- nó nói xong cầm đũa chuẩn bị.
- Khoang, mầy ăn cái này.- nhó đưa cho cô tô cháo thịt băm để trước mặt.
- Thôi, tao hiểu mà tao ăn.- nó cười buồn nếu không ăn cũng phải ăn, tranh cãi chi cho mệt.
- Duyên nấu ăn ngon quá, ăn thêm đi.- anh khen cô gấp đồ ăn cho cô nữa làm cô cứ cười mãi đỏ cả mặt.
- Em cũng ăn nhiều vô cho thành heo.- cậu chọc nhó nhưng cũng gấp đồ ăn cho nhó làm nhó cười năn nệ.

Nó nhìn thấy hết thảy cười trong bụng, liếc nhìn nhó với cô "thích người ta muốn chết bày đặt". Hấn chỉ nhìn nó ăn thôi, hình như hai người vẫn bị một thứ ngăn cản đó chính là khoảng cách.

Ăn xong tội hấn ngồi chơi một chút rồi cũng ra về. Tội nó tiễn tội hấn ra cổng nó thấy hấn hình như có gì đùa muốn nói nhưng nó cũng không muốn nghe cho lắm nên không hỏi, quay lưng đi vào trong để lại sự hụt hẫng trong hấn. Vào nhà nó lại ngồi đó tập trung vào lop-top nhó với cô cũng ngồi xuống.

- Sáng mai mầy giả bệnh đi chứ tao thấy vết thương này mà cử động mạnh không an toàn cho lắm.- nhó khuyên nó.

- Đúng nếu không mai thì tao nghĩ giống kiều.-cô thêm vào thắm mong nó đổi ý.

- Tao nói gì thì không có chuyện thay đổi cho dù chết tao cũng không sợ, đừng phí thời gian lên nghĩ đi.

Vừa nghe xong nhỏ với cô chán nản đi lên phòng vì nó đã quyết thì có nói tới sáng cũng vậy. Nó ngồi một hồi cũng lên nghĩ sớm lấy sức.

~~~~~

Tyty xin lỗi mấy bạn vì mấy hôm nay đt Tyty bị gì ak nên đăng truyện không được, mọi người đừng giận nha.....Đền bù ra sớm nhất có thể...!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hạnh Phúc Đơn Giản Chỉ Là...

Sáng sớm nó và trường đã nghe tiếng mọi người bàn tán.

- Êk tao nghe nói nhỏ hotgirl nhà nghèo đấu bóng chuyền với với hai học sinh mới vào.-HS1

- Học sinh mới thế nào.-HS2

- Tao thấy nó cũng đẹp, hôm nay tao phải tới coi mới được.-HS3

- Êk vào rồi kìa.- một số học sinh vừa nói vừa chỉ chỉ chỗ chỗ nó làm nó giận tím mặt.

Lúc này thì tụi hấn vào tới, hấn thấy nó như vậy không nhìn được mà lên tiếng.

- Có im ngay không, biến hết cho tôi nếu không muốn bị đui.-hắn hét lớn vào nhóm học sinh đang bàn tán về nó làm cả đám cuốn cuộn bỏ chạy. Cả nó cũng phải thần phục uy quyền của hắn.

- Anh quan tâm tôi.-nó nhìn hấn đầy sự kì vọng.

- Không, trước giờ anh đều như vậy không chỉ riêng em, vào lớp thôi.-hắn kéo nó đi mà nó cứ tưởng

Hắn kéo nó đi khuất phía xa, cậu và anh đi sau, cậu lên tiếng:

- Êk tao thấy hần lo cho My quá mức bình thường thì phải.

- Thăng Phong đã tìm được người thế chỗ rồi thì phải.-anh thêm vào vì từ trước tới giờ hắn chưa từng quan tâm tới cô gái nào không như lời hắn nói lúc nãy, nó là người đầu tiên khiến hắn phải lên tiếng.

- Êk hai câu nói xấu ai đó.-nhỏ và cô vừa vào đã thấy hai chàng thì thầm gì đó nhỏ tò mò lên tiếng.

- Ai đâu, hai ở đâu biến ra như ma vậy.-cậu giật mình vì tiếng nói của nhỏ không biết nhỏ có nghe được gì không nữa.

- Xin lỗi tui tui là người không biết biển.-cô nói rất thản nhiên nhìn cậu.

- Thôi thôi vào lớp trễ rồi.-anh nói làm mọi người bừng tỉnh chạy lên lớp.

"Người thay thế là sau" nhỏ đã tình cờ nghe thấy nhưng nói vậy là ý gì, không lẽ hẳn đã có người khác trước gặp nó mà bây giờ ở đâu sau không thấy hẳn nhất tôi.

Vừa vào lớp mọi người đã đồn ánh mắt về nó như sinh vật lạ vậy, nhưng thấy hần bước vào tất cả thu ngay tầm mắt không muốn bị rắc rối, nó cười nhếch khinh tui này, toàn là lũ hèn. Nhỏ Kim nhìn nó với ánh mắt ghen tị, chán ghét, nó liếc sang nhỏ Kim vội quay về nhanh nhất có thể nếu không lộ mặt. "Còn cố giả tạo để tôi xem cô giả tới khi nào". Nó vừa về chỗ đã nằm xuống bàn đeo ngay headphone đi vào giấc mộng bỏ mặt thời gian. Hần kéo lấy tai phone còn lại của nó đeo vào nằm xuống như nó. Nó quay sang liếc hần vừa lúc mắt chạm mắt rất gần thì phải, nó nhìn hần với ánh mắt tình cảm nhưng biến nhanh thành ánh mắt đờm buồn quay đi. Hần muốn hỏi nó nhưng tưởng nó ngủ đành thôi vậy "em dạo này rất khác" hần chỉ dám nghĩ thôi. Nhỏ thì suy nghĩ lời nói của cậu với anh lúc này im lặng hẳng làm anh phải nói mãi mà nhỏ vẫn im lặng bỏ lơ cậu luôn. Nhỏ và anh thì rất bình đẳng nói chuyện vui vẻ như bao người khác.

Cô Diễm dạy toán bước vào tất cả học sinh đứng dậy chào vì ở đây bà lớn nhất. Nhưng chỉ có nó cả hần cứ nằm là cô giận toát mồ hôi, vì thật là ở đây nó lớn hơn mà nên cần gì chào.

- Hai em kia nếu không thích học môn này ra ngoài ngay cho tôi.-bà cô hét lớn.
- Lại là cô, được thôi em ra em không làm phiền cô.-nó nói xông đi ra ngay với hai bằng đại học của nó thì môn này nhằm gì hấn đi theo phía sau.
- Cô đợi đó.-hấn bỏ lại một câu nói rồi mới đi ra làm cô phải rùng mình.

Nhỏ, cô, cậu và anh cũng muốn đi cùng nhưng không ai dám. Với lại Minh với Bin hôm nay không đi học nếu không có thêm đồng minh rồi.

Nó đi dọc theo hành lang lên sân thượng vì trên sân thượng gió rất mát lại yên tĩnh. Hấn lảng lảng đi theo sau nó mà không nói tiếng nào. Nó biết là vậy nhưng cũng để hấn đi theo.

- Sau tám tôi suốt vậy.-nó hỏi hấn thật lòng.
- Tại thích.-hấn trả lời ngay rất đơn giản nhìn nó.
- Tôi có thể hỏi anh một câu không?.-nó nói nhẹ như cầu xin hấn vậy.
- Em cứ hỏi cái gì tôi cũng nói cho em biết.-hấn nói mạnh như khẳng định với nó
- Anh đã yêu ai chưa.-nó hỏi hấn nó cũng không biết tại sau nó lại hỏi hấn chất tại là lần trước nó nghe hấn nói.
- Có.-hấn thoáng buồn vì câu hỏi của nó, hấn không muốn nhất đến nhưng hấn không nở gạt nó.
- Là ai.-nó cũng rất muốn biết đối với người đó hấn yêu tới mức nào, mà tại sau hấn lại xa cô gái đó.
- Lúc trước thì khác nhưng bây giờ anh chỉ yêu mãi mãi một người không bao giờ thay đổi, nhưng là ai từ từ nhóc sẽ biết.-hấn vừa nói vừa nhìn nó.

Ý hấn nói lúc trước người mà hấn tin tưởng yêu thương nhất chính là cô ấy, nhưng từ khi cô ấy ra đi hấn đã xem như là quá khứ rồi. Từ lúc đó hấn cứ nghĩ là hấn mãi mãi không yêu ai nữa vì không ai bằng cô ấy. Nhưng từ khi nó xuất hiện hấn đã biết nó có thể lấp đầy chỗ trống trong lòng hấn, nó đối với hấn nó hơn cả cô ấy, hấn rất vui khi bên cạnh nó và cô ấy dần dần không còn tồn tại trong hấn nữa, nó đã giúp hấn xóa đi. Vì vậy bây giờ hấn yêu suốt đời và mãi mãi chính là nó.

- Tình cảm đậm sâu tới vậy sau.-nó cứ nghĩ cô gái đó chính là người mà hấn thường nói cho nó nghe mãi mãi người đó không phải là nó.
- Còn nhóc biết yêu chưa.-hấn hỏi nó hấn cũng rất muốn biết.
- Trong đời tôi trước giờ không có từ yêu mà chỉ là từ hận, lạnh lùng với người khác cũng chính là cách tôi thể hiện với người khác. Nhưng từ khi anh ấy xuất hiện tôi mới biết cái gì gọi là cảm xúc nhưng tôi với anh ấy có khoảng cách với nhau rất lớn.-người nó nói chính là hấn, người làm nó thay đổi chính là hấn, người làm cho nó hiểu thế nào là cuộc sống cũng chính là hấn, người luôn quan tâm chăm sóc cho nó chính là hấn, người mà nó tin tưởng quan tâm nhất chính là hấn nhưng trong hấn đã có người khác.
- Tôi không cho phép.-hấn trầm mặt khi nghe nó kể.
- Không cho phép gì.-nó hỏi lại vì đó là chuyện của nó mà.
- Chuyện em có người khác.-hấn nói mạnh nhìn nó.
- Tại sau.-nó hỏi lại hấn cứ chỉ này không biết là gì đây.
- Nói chung là vậy em biết vậy là được rồi.-hấn khẳng định vì nó là của hấn nhất định sẽ không lạc mất nó được.
- Anh nói chuyện thật khó hiểu.-nó không hiểu lời hấn nói rõ ràng hấn đã có người khác rồi mà.
- Tôi sẽ mãi mãi bên cạnh em.-hấn nói nhỏ bên tai nó làm tim nó rất ập ập "Hạnh phúc đơn giản chỉ là vậy"
- Thôi đi xuống.-nó quay đi vì cuộc hẹn cũng tới rồi.
- Được thôi.-hấn đi theo sau nó bước xuống.

Nó đi thẳng ra sân thể dục vì giờ hẹn tới rồi này giờ mà thời gian trôi qua rất nhanh. Mọi người đã tập trung đầy đủ kể cả thầy giáo. Thấy nó và hấn bước xuống nhỏ chạy ngay lại.

- Này giờ đi đâu vậy tao kiếm muốn chết, sẵn sàng chưa.-nhỏ nhìn nó đầy lo lắng.
- Không sau đâu mầu lại nghĩ tao là ai hả.-nó nói lạnh trước giờ nó chưa từng sợ ai kể cả con của kẻ thù càng không thể.
- Ồk mầy với Kiều vào đi tao đứng ngoài.-cô vịn vai nó như ý nói vậy.

- Bây giờ thầy sẽ nói thể lệ cuộc thi, môn thi bóng chuyền, mỗi bên hai người, sẽ đánh bóng chuyền ba trận ai thắng hai trận xem như chiến thắng. Người thắng sẽ được mười điểm kỉ thi này người thua sẽ lao sạch sẽ toàn bộ sân thể dục một tuần. Đây là quyết định của thầy và bây giờ mời hai đội bước ra.

- Hình phạt cũng hấp dẫn có thể luyện tập thể dục.-nhỏ nói với nó.

- Các cô yên tâm có thua cũng không sao tụi tui sẽ phụ.-cậu với anh đùa mà.

- Cần thận nếu không được thì thôi đừng cố.-hắn nói với nó.

- Tôi biết mà.-nó nói lại với hấn tạo niềm tin trong hấn rất lớn.

- Lần này xem chị còn lên mặt dạy đời tôi.-nhỏ Kim dặt ý vì dù gì nhỏ cũng có bằng huấn luyện viên thể thao không lẽ thua một đứa không bằng cấp.

Nhỏ nhìn nó đầy lo lắng nêu nó mà làm liều thì biết làm sau, nhưng phải bình tĩnh để giúp phụ nó mới được.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Chiến Lược Hoàn Hảo

- My mây bị thương tao đánh chính cho mây ở phía sau hỗ trợ tao là được rồi.-nhỏ cẩn thận nói với nó.

- Nếu đồ không được thì đừng cố có gì để tao lo cho.-nhỏ lại nói dù gì chỉ dọn vệ sinh thôi mà (Tyty:đổi với một tiểu thư như nhỏ thì dọn vệ sinh một sân bóng rộng trên thang như vậy đã là một cực hình)

"Chưa ra tay mà dám khiêu khích chi rồi, nhớ đó chi mầy sẽ trả" nó thảm nói tui nhỏ Kim với Nhi.

.....Hiệp 1.....

Cuối cùng hiệp một cũng kết thúc tại nó thắng dưới sự tức giận của nhỏ Kim với Nhi làm tại hấn với cô cười hà hà, đáng lí ra tại nó thua mới đúng chứ, tức chết mà. Tuy thắng nhưng nhỏ thấm mệt, nó tuy không dùng lực nhưng duy chuyển quá nhiều vết thương có vẻ hơi nhức rồi.

- Mày điên àk bây giờ mà còn bắt tao uống sữa.- nó vừa thở vừa rữa cô không thương tiếc.

- Cô ấy chỉ muốn tốt cho cô thôi làm gì dữ vậy.-anh nhảy vô bên cô.
- Rồi tao uống.-nhìn nó uống mà cô cười tí mắt.
- Kiều uống nước đi.-cậu đưa chai nước suối cho cô bằng ánh mắt triều mến.
- Cảm ơn.-nhỏ cầm chai nước mà ngượng chết được quay sang chỗ khác uống vì mặt nhỏ biến thành màu đỏ rồi.
- Cũng giỏi đó, cổ lên.-hắn động viên nó làm nó như lấy lại tinh thần vậy, cảm thấy rất ấm áp.

Nhỏ Kim cứ đứng mà âm ức mãi không thể thua dễ dàng như vậy, nhỏ trầm mặc suy nghĩ hình như có gì đó sai sai thì phải. Nhỏ Nhi đi đến vỗ vai Kim vì thấy nó như thất thần.

- Êk, sau vậy còn cơ hội mà, nhưng tụi này sau chơi giỏi vậy, quá khinh tụi nó rồi.-nhỏ Nhi tắt tắt phán.
- Mà có thấy có cái gì là lạ không.-Nhỏ Kim nhìn nó thấy suy nghĩ.
- Chuyện gì.-nhỏ Nhi vẫn không biết gì.
- Hình như tay phải con My bị gì ak, tao thấy con Kiều toàn cố đỡ bóng cho nó và lại những quả bóng nó đỡ toàn lực rất nhẹ còn là tay trái nữa chứ.- nhỏ Kim xem xét nó rất kĩ rồi.
- Đúng tao cũng thấy vậy, bây giờ làm sau.-Nhi hỏi nhỏ Kim vì đã biết điểm yếu của nó còn gì.
- Hiệp sau đánh bóng nhằm vào tay trái của nó đừng cho con kiều có cơ hội đỡ bóng.-nhỏ Kim cười đắc ý lần này xem ai hơn ai.

.....Hiệp hai.....

Nó và nhỏ đi nhanh ra sân, thời gian trôi qua rất nhanh, "chỉ cần thắng hiệp này nữa là kết thúc rồi" nhỏ nghĩ. Nhưng cuộc sống đâu lường trước điều gì. Nó cứ cảm giác bất an sau ấy nhìn sang nhỏ Kim cười ngây dại không phải lúc này rất tức giận sau, chắc có chuyện không lành.

- Các em sẵn sàng chưa.-ông thầy hét lớn.
 - Rồi ak.-chỉ có nhỏ Kim với Nhi trả lời vì nó và cô đang rất tập trung.
- Trận đấu bắt đầu, lần này nhỏ Kim biết điểm yếu của nó nên cứ theo kế hoạch mà làm, bóng đánh sang toàn nhắm đến tay phải của nó một lực rất mạnh, nhỏ cố hết sức đỡ cho nó nhưng không kịp với lại khá cao. Nó cứ cứ đỡ quả này đến quả khác trên mặt bắt đầu rớt mồ hôi, nhỏ cứ cố hết sức nhưng hiệp một đã tiêu hao năng lượng khá nhiều nên bây giờ thật không nổi nữa, làm sau bây giờ nó cứ cố như vậy thật không phải cách. Nó cứ đỡ còn nhỏ Kim cứ phát bóng ngay nó.
- Aaaaa...-quả bóng quá mạnh sức nó không đủ nên thua mất một trái
 - My này ổn không.-kiều thấy nó vội chạy tới.
 - Tao ổn tiếp đi.-nó cố tạo cho nhỏ niềm tin nhưng tay nó nhức không tả nổi.
 - Tụi kia cứ nhắm vào mày chớ tụi nó biết điểm yếu của mày bây giờ làm sau.-nhỏ hết sức lo lắng cho nó.
 - Tao đã nói không sau tiếp đi.-nó hét lớn mặt kệ lời nói của nhỏ.

Nhỏ không nói gì nữa tiếp tục trận đấu. Tụi nhỏ Kim tiếp tục nhắm tay nó mà đánh làm nó khê nhãn mặt, vết thương càng ngày càng nhức rồi.

Cô ở bên ngoài đứng ngồi không yên, biết ngay tụi kia có âm mưu mà cứ nhắm tay nó mà ném, chắc nó đau lắm, lo chết đi được.

- Tình thế có vẻ thay đổi.-cậu nhìn chăm chú vì nhỏ với nó có vẻ hơi đuối.
- Đúng sau My có vẻ hơi lạ.-anh thấy nó cứ đỡ hụt miết.
- Không ổn rồi.-sau tụi này ác vậy, nó mà bị sau cô liều mạng với mấy nhỏ kia cho xem.
- Tay của cô ấy bị sau vậy.-hắn nắm chặt vai cô hét lớn.
- Tay... My...bị...bị gì anh điên ak.-cô cũng không biết nói sau.
- Bây giờ cô còn không nói mọi người hồ như đều nhìn thấy.-khi quả banh đập trúng tay nó nó đều đỡ không được.
- Đúng tay phải nó bị thương, tụi kia chắc biết nên nhắm tay nó mà chuyền.-cô nói mà nhìn nó chăm chăm.

Hiệp hai kết thúc dưới sự hả hê vì kết quả này của nhỏ Kim, trận này hầu như nó không đỡ được trái nào nên thua kết quả hoà nhau. Mặt nó lúc này xanh ngắt như người sắp đi xa vậy trên người đầy mồ hôi, nhỏ cũng không khác gì nhưng đỡ hơn nó. Cô thấy kết thúc chạy ngay lại đỡ nó. Nó vừa ngồi xuống hẳn chạy ngay lại cầm lấy tay nó.

- Anh muốn làm gì.-nó nhìn hẳn đầy mệt nhọc.

- Ngồi im.-hắn nhìn nó cái nhìn thấy xương làm nó đành ngồi im lặng xem hẳn làm gì.

- Áaaaaa...-hắn vạch tay áo nó lên một cách nhẹ nhất mà nó vẫn la.

- Nặng như thế này mà còn, ngốc thật, không thi gì hết để tôi giải quyết cho.-hắn chỉ cần nói một tiếng cuộc thi này sẽ kết thúc ngay lập tức, tay nó lúc này chảy rất nhiều máu thấm ướt vài băng.

- Không tôi không thua, không thể để tụi nó đắc ý vậy, tôi không sau anh yên tâm đi.

- Như vậy mà không sau cô biết thương bản thân không vậy.-hắn mắng nó đúng là đại ngốc mà.

- Người anh quan tâm nhất không phải là tôi vì vậy mặt kệ tôi.-nó cười buồn làm hẳn rất đau như ai bóp lấy tim hẳn vậy.

- Ý em là sau.-hắn không hiểu ý nó nói người khác không lẽ là cô ấy mà sau nó biết nhưng nó có biết hẳn lo nó tới mức nào.

- Tự hiểu.-nó quay mặt bước đi, hẳn kéo nó lại khoác cho nó chiếc áo khoát, nó không muốn nhận nhưng nhìn về mặt hẳn không nỡ từ chối, cầm lấy chiếc áo mà không khỏi xót xa "anh không ghét tôi sau"

.....Hiệp 3.....

Nó và nhỏ tiếp tục bước ra sân lần này nó nhất định phải thắng, tụi nhỏ Kim cười toét bước ra sẽ làm kế hoạch cũ.

- Tao nghĩ mày....-nhỏ đang nói nó đã biết nói gì cắt ngang lời.

- Thôi không bàn ra tao với mày cũng đã tham gia nhiều cuộc thi nhưng chưa thấy lần nào như lần này. Bây giờ phải có chiến lược, tay của tao có thể chịu được vài quả nữa. Nếu nó phát bóng cho tao, tao với mày nhanh chóng chuyển chỗ cho nhau và cứ như vậy mày đỡ cho tao, tụi nó chỉ nhắm vào tao thôi. Nếu nó biết kế tụi mày tao có thể đỡ được số ít quả, lúc chuyển sang tụi nó lấy hết sức đánh thật mạnh hoặc nhắm nhiều hướng khác nhau làm cho tụi nhỏ Kim mất kiểm soát. Cơ hội thắng chắc có thể.-nó phân tích cho nhỏ hiểu nếu muốn thành công phải có sự phối hợp ăn ý giữa hai người.

- Được tao sẽ cùng với mày, quyết thắng.-nhỏ cười với nó, lúc này nhỏ như được tiếp thêm sức mạnh vậy, chỉ cần có nó bên cạnh lúc nào nhỏ cũng thấy như chẳng có gì nguy hiểm.

- Mày yên tâm bang chủ nhị bang chủ bang Black Girl không thua đâu.-nó nói vào tai nhỏ càng thêm phần trấn.

- Đúng.-tán tán thành câu nói của nó

Biết bao nhiêu trận chiến diễn ra nó và nhỏ cả luôn cô sống chết với nhau những trò con nít bày nhằm nhỏ gì.

Đúng như nó nghĩ tụi kia nhắm nó mà phát bóng ngay lúc đó nhỏ nhanh chạy qua đỡ bóng thật mạnh nhắm hướng khác mà đánh làm nhỏ mất phương hướng chạy loạn xạ. Cứ như vậy nó chỉ đứng thủ thế chứ không đụng vào quả bóng. Nhỏ thì đánh bất chấp tinh thần phần chấn tốt độ. Nó cười nụ cười khinh bỉ, vừa lúc đó quả bóng lại bay thẳng vào nó, không đợi tới nhỏ nó dùng hết sức đánh thật mạnh sân bên kia, nhờ chiếc áo khoát của hẳn là hàng tốt rất dày nên phần nào không ảnh hưởng, do nhỏ Kim không ngờ tới nó lại đỡ được nên không kịp mà để quả bóng tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Thời gian cũng hết kết quả bên nó thắng, tụi nhỏ Kim hậm hực bước ra khỏi sân.

- Chị My giỏi quá, em thua rồi.-lại dùng vẻ mặt ngây ngô nói chuyện làm như thân thiện lắm.

- Không phải lúc này âm mưu hại nó sau, giả tạo gớm.-nhỏ liếc nhìn Kim bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

- Em nào có.-nhỏ Kim vờ xua tay nhưng trong lòng tức tụi nó có âm mưu không hại được mới tức.

- Biến đi.-nó nhìn Kim đầy căm phẫn "từ từ chị sẽ trả"

- Nếu chị không muốn em ở đây thì em đi vậy.-nhỏ Kim cáo từ bằng bộ mặt phúc hậu nhưng qua đi bằng bộ mặt ác quỷ.

Nhỏ Kim vừa đi nó ngã quỵ xuống đất do mất máu quá nhiều nên nó thấy hơi choáng.

- Mày này sau vậy.-nhỏ hét lên khi thấy nó ngã.

- Không... sau....nhưng...tao mệt quá.-nó nói muốn không nổi.

- Thôi tôi đưa em về nghỉ đi thôi.-hắn mạng bạo ẵm nó vào xe, nó rất mệt rồi không có sức chống trả nữa nên mặt kệ hẳn, lại là cảm giác an toàn ấy khi bên cạnh hẳn.

- Này cẩn thận đó.-cô chưa kịp nói gì hắn đã ôm nó đi mất.
- Em yên tâm đi thằng Phong sẽ lo cho My mà.-cậu khẳng định vì nó đối với hắn không như trước nữa rồi.
- Đúng còn bây giờ về thôi.-cậu chen vô.

Cô đi nhanh lại xe anh, anh cẩn thận mở cửa cho cô vào làm nhỏ thấy vui vui sau ý. Còn nhỏ thì được cậu diu vào xe lúc nãy hào hứng quá nên bây giờ mỗi toàn thân khó đi đứng, dựa vào lòng cậu đi lại xe hai người đều có chung cảm giác hạnh phúc.

.....Trên xe hănn.....

Nó mở mắt nhẹ nhàng tháo áo khoác ra, áo vính vết dơ rồi, bây giờ mới thấy máu thấm ước một khoảng chỗ vai nó, nhưng tại sâu nãy giờ lại không thấy đau, còn bây giờ nổi đau lại kéo đến, nó khẽ nhăn mặt nhưng không phát ra âm thanh gì. Hắn nhìn vào sang thấy mọi hành động nó làm "nặng đến vậy sau"

- Em nghỉ ngơi chút đi khi nào tới tôi gọi em dậy.-hắn ân cần nói với nó vì nó sắp chịu không nổi rồi.
- Được.-nó nhẹ nhàng nhắm mắt hình như rất mệt nên nó thiếp đi ngay.

"Ước gì tôi và em mãi mãi ở bên nhau" hắn sờ nhẹ vào mái tóc nó cười buồn (Tyty đang chạy xe đó chú ý chút đi)

~~~~~

Xong xong Tyty viết trên điện thoại mỗi cả tay, nên nếu có nhắn mọi người thông cảm giúp Tyty nha....lu iu thương thương.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Xót Lòng Xót Dạ

Hắn đưa nó về nhà nhưng là nhà hắn, chạy vào nhà hắn nhìn sang thấy nó đang ngủ thật lòng không nỡ đánh thức.

- Dậy tới rồi.-hắn lay nhẹ người nó.
- Ờk...Đây là đâu.-nó dụi nhẹ mắt như tỉnh hẳn nhìn ra ngoài nó chợt nhận ra không phải nhà nó.
- Nhà anh.-hắn cười ranh mãnh.
- Nhưng sau không phải là nhà tôi.-nó lại ngậy thơ nhìn hắn.
- Không hỏi nhiều xuống mau.-hắn cũng không biết tại sao lại đưa nó về nhà nhưng với ý nghĩ "tên chăm sóc cho nó."

Nó im lặng bước xuống "biết vậy này không ngủ thì đâu về nhà hần, tức chết mà". Nhưng lúc này nó nhìn kĩ thì thấy nhà hần rất đẹp cũng cỡ nhà nó, có vẻ gọi là cổ kính, bên ngoài vác một lớp thạch kim rất đẹp nhưng chú ý nhất chính là vườn hoa hồng. Hoa hồng nhà hần rất đẹp có lẽ được chăm sóc rất tốt, nó bước xuống đã nhìn mãi.

- Đứng đây tới tối ak.-hắn nghiêm giọng vì này giờ cũng khá lâu rồi nó vẫn đứng yên.
- Không vào thôi.-đứng dằng lừng bước vào nhà hắn.

Trong nhà tuy trang trí rất đơn giản nhưng nhìn toàn màu tối cũng gọi là lạnh lùng, không biết hẳn ở với ai nữa mà bàn ăn rất lớn, nhà bếp cũng rất rộng, coi bộ cũng đầy đủ tiện nghi. Hân không nói gì mà tiến thẳng lên trên.

- Đi đâu.-nó nhìn hấn sau không ở dưới này lên đó làm gì.
- Lên phòng.-hấn trả lời theo phản xạ.
- Không tôi không lên.-trong đầu nó chỉ nghĩ lên nó lỡ hấn âm mưu làm gì nó thì sau.
- Em không lên thay quần áo sau, định mặc luôn hả. Em yên tâm đi tôi không làm gì em đâu.-hấn hiểu ngay nó có ý gì "em lại nghĩ xấu tôi rồi.
- Được tôi tin anh mà tôi nghĩ anh cũng không dám.-nó vừa nói vừa tiến lại gần hấn.

Đợi nó vừa lên cầu thang đi tới hần đẩy nó áp vào tường, hai tay chấn hai bên vai nó làm nó giật cả mình mở tròn hai mắt nhìn hần. Hần nói nhỏ và tay nó.

- Em nghĩ tôi không dám sau.-hần hỏi nó nhưng trong giọng rất gian tà.

- Tôi...tôi...tôi.-nó nói ấp a ấp úng làm hần nhìn cười nhìn cừ chỉ nó lúc này khác hần với vẻ lạnh lùng của mọi khi.

- Đi thôi.-không đợi nó nói thêm hần kéo nó lên phòng.

Nó bình tĩnh hần "không sau mình có võ mà dám làm gì cho biết tay"

Hần mở cửa phòng nó bước vào bên trong phòng với gam màu trắng, xanh dương trộn lẫn rất hợp, có một cái tủ xanh, bàn trang điểm, thiết kế cũng khá độc đáo làm như hần chuẩn bị trước vậy hoặc là của ai.

- Tuy tôi không thích màu sáng nhưng thật cách phối màu rất đẹp, phòng này của ai.

- Của ai không quan trọng.-tại hần không muốn nói thôi, không muốn nhắc đến một lần nào nữa.

Phòng này là của cô ấy do cô ấy có học về thiết kế nên tự thiết kế và tự bố trí đồ vật trong phòng cũng có thể nói là rất đẹp, lần đầu tiên hần cho người bước vào căn phòng này tại chính là nó với lại hần thấy căn phòng này là của con gái nên thích hợp với nó hơn.

- Nhưng tôi...-nó đang nói hần cắt ngang.

- Ngồi xuống cởi áo ra.-hần đề nó ngồi xuống.

- Anh muốn làm gì tôi không sợ anh đâu.-nó nghinh mặt nhìn hần.

- Điện ak, tôi nói áo khoát cô có về đa nghi nhĩ.-hần lại ghẹo nó làm nó hậm hực liếc hần.

Nó nhẹ nhàng cởi áo ra nhưng có vẻ hơi bất tiện vì có một tay thôi, nó vừa vô tình đụng trúng vết thương khẽ nhăn mặt cuối cùng vẫn không thể. Hần nhìn nó đầy khó chịu cuối cùng cũng không chịu được bước tới giúp nó, hần nhẹ nhàng làm nó không thấy đau nữa, chiếc áo khoát được cởi ra, bây giờ áo nó toàn là máu, nặng hơn lúc nãy, do vô ý lúc nãy nên nó cũng rĩ rĩ chảy ra tiếp. Hần thấy nó như vậy rất là xót, chất giết chết những người làm nó bị thương quá.

- Cô bị gì vậy mà như vậy.-hần hỏi nó vì đang yên đang lành tự nhiên bị thương.

- Tại tôi bị...ũa mà chuyện của tôi mà.-nó hỏi ngược lại hần không thể nói là nó bị thương lần trước được.

- Ồk ha...đồ trong tủ muốn mặc gì cứ lấy.-hần nói buồn quay bước đi ra ngoài.

Nó nhìn theo bóng lưng của hần sau mà cô đơn quá vậy nhưng tôi không phải là người ấy. Quên đi chuyện đó nó bước tới cái tủ lấy bộ đồ thay chứ mặt áo đầy máu khó chịu quá. Trong tủ toàn là đồ của con gái hình như là đồ tự thiết kế vì ở ngoài không có mấy mẫu này, nhìn cũng được, thích kế rất đẹp màu phối rất hài hoà nhưng cũng còn vài khuyết điểm chất chưa được đào tạo. Đây là những mẫu mà cô ấy tự thiết kế ra lúc ở bên hần, nhưng toàn là đồ thiếu vải, nhưng nó lại không thích như vậy, tiềm muốn xui mới thấy một bộ đồ kín nhưng là màu hồng đánh phải vậy rồi, nó đi vào thay đồ ngay. Vừa bước ra khỏi nhà thay đồ nó đã thấy hần ngồi trên giường còn kế bên là một vị bác sĩ nhìn cũng lớn tuổi, lúc này hần đã gọi bác sĩ tới khám cho nó một cách nhanh nhất làm vị bác sĩ phồng nhanh nhất có thể.

- Vì nữa đây.-nó nói nhưng không ai chú ý.

Vì hần đang chăm chú nhìn nó với hình tượng cô ấy, lúc đầu bỏ ý nghĩ nó rất đẹp nhưng cũng rất kín đáo không giống như cô ấy.

- Tôi muốn kiểm tra thử vết thương lỡ bị nhiễm trùng thì sau.-hần hỏi hồn trả lời nó.

- Không sau mà.-nó cứ nghinh mặt cãi lại gặp người khác đã không còn mạng đứng đây rồi nhưng đó là nó.

- Ngồi xuống.-hần dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nó làm nó phải im lặng ngồi xuống.

- Cô chính là người mà cậu chủ hỏi tôi chạy như bay, đúng là rất xứng đáng.-bác sĩ vừa làm vừa nói vì nó rất đẹp tính tình cũng rất hoà nhã, thích hợp với hần nhưng cũng khá lạnh lùng mà hình như hần rất quan tâm nó thì phải

- Hà.-nó nhìn chăm chăm vào ông bác sĩ, nó có nghe lắm không, là sau.

- Đừng suy nghĩ nhiều không như cô nghĩ đâu.-thấy mặt nó chuyển màu hần lên tiếng cứu vãng tình thế, vì đây là bác sĩ thường chữa bệnh cho gia đình hần nên hần vu vi cho qua.

- Vết thương do vũ khí có độc nhưng không nặng lắm, ít vận động uống thuốc tôi đưa cô sẽ khỏi nhanh thôi, tôi đi về trước đây.-bác sĩ đưa thuốc dặn dò nó xong ra về với vẻ mặt vui tươi nhìn hần.

- Ở nhà tôi, nó nhờ đem đồ qua dùm vậy nha.-hắn cũng không khác gì nhỏ nói nhanh như gió "Xem em chạy đằng nào"

- Êk tôi chưa nói hết mà.-nhỏ la ú ó nhưng hắn tắt máy rồi.

Nó từ trên lầu đi suốt về mặt hầm hầm sát khí, ngồi vào bàn chẳng thèm nhìn hắn một lần. Hắn biết nó đói nên kêu đi bếp làm rất nhiều đồ ăn ngon dọn ra sẵn chờ nó xuống.

- Ăn đi lấy sức.-hắn thấy nó không nói gì nên lên tiếng.

-...-nó im lặng nhưng cũng ra sức mà ăn không đói nhưng thấy đồ ăn mới biết đói.

- Nè.-hắn hét lớn nhìn nó.

-...-nó vẫn im lặng không nhìn hắn vẫn say sưa ăn xem hắn vô hình.

- Giận tôi sau, em yên tâm đi tôi là thằng đàn ông nên tôi sẽ chịu trách nhiệm với em.-hắn nghiêm giọng nói với nó.

- Tôi không giết anh là mai lắm rồi, đưa mượn điện thoại tí, điện thoại tôi hết pin rồi.-nó nói giọng lạnh băng với hắn.

- Mượn làm gì.-hắn hỏi nó.

- Điện người đến rước chứ làm gì.-nó nhìn hắn "tôi không muốn ở đây căn nhà ma ám mà"

- Khỏi cô sẽ ở lại đây.-hắn vẫn nói rất bình thản.

Bỏ qua

- Anh nghĩ tôi là ai mà phải nghe lời anh.-nó nhin không nổi hét vào mặt hắn "cướp mất của tui mà còn lên giọng sau"

- Là ai tôi cũng đang muốn biết đó.-hắn nhìn nó như ăn thịt vậy nó là ai hắn vẫn chưa tìm thấy một chút manh mối nào.

Nó trầm mặt không an yên tĩnh lại bao trùm nó không thể nói được. Chuông cửa nhà hắn reo, một cô giúp việc từ trong bếp chạy ra mở cửa

- Không ngờ nhà anh còn có người.-nó nhìn hắn ánh mắt chăm chọc.

- Ý em là sau.-hắn cũng không hiểu nó muốn nói gì nhưng ánh mắt đó chẳng có gì tốt lành.

Nhỏ vừa vào nhà đã la oai oái.

- My oi tui tao tới đây.-nhỏ vừa nhìn nó đã la lên có vẻ rất vui mừng.

- Ăn uống sung sướng vậy không gọi tao một tiếng.-cô nhìn nó đầy tức giận tưởng gặp chuyện gì không chứ.

- Qua đây làm gì còn đóng kia là sau.-nó chỉ về đóng đồ nhỏ đem theo.

- Mày nói mày ở đây luôn mà còn kêu Phong gọi tao đem đồ qua cho mày.-nhỏ nói ngây thơ vì vậy mà.

- Đúng tui tao cũng ở ké.-cậu với anh nói đầy hứng thú.

- Tui tui nữa.-cô lên tiếng không thể bỏ nó một mình ở đây.

- Điện thoại tao hết pin...nhưng...-nó lên tiếng hình như có gì sau sai.

- Thôi lên lầu hết đi muốn ở phòng nào tùy mọi người.-hắn lên tiếng chen vô lời nó không cho nó nói.

- Được.-đồng thanh tất cả đem hành lý lên lầu.

- Là anh bày ra.-nó hỏi hắn đầy tức tối.

- Đúng ở lại đây đi khỏi về chi tốn thời gian.-hắn còn có thể nói như vậy.

- Anh khá lắm tôi phá nát nhà anh cho xem.-nó nói lạnh quạ mai hắn sợ đuổi nó về.

- Tùy em tôi có việc nên đi trước, em ở nhà ngoan nha.-hắn nói nhìn nó đầy tình cảm xong đi ra xe.

Nó hậm hực nhìn hắn mà cũng thấy vui vui nó đâu biết hắn giữ nó ở lại chỉ muốn quan tâm chăm sóc cho nó mà thôi.

Hắn chạy thẳng vào nhà xe, bước thẳng phòng Vip. Gin cũng chạy ngay vào.

- Dạ đại ti bang Black Girl thì thông tin rất kín chẳng lộ gì chỉ biết mới về từ Mỹ tên Lilia, còn ti My thì cũng về từ Mĩ nhưng có li lịch rất bình thường là tiểu thư của Lâm Gia.-Gin trình bày rõ ràng.

- Nhưng tại sao lại điều tra hai người này.-Gin thắc mắc.

[illegible]

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chuẩn Bị Tỏ Tình

- Ai kêu tụi mày tới đây.- nó hỏi như muốn ăn thịt nhỏ với cô vậy "rắc rối"

- Không lên lấy đồ về ngay, tội mình không giống như người khác lắm hiểu ý tai.-nó nói như rất nghiêm trọng. Nó cũng biết hẳn đã ngại ngùng về nó, nếu không mai bị phát hiện sự việc khó lường.

- Không được cô phải ở đây với tôi.-cậu đã hi sinh bỏ nhà qua đây để ở cùng với nhỏ, không thể để công cốc được. "không giống như người khác" ý là sau cậu nghĩ phải có chuyện gì ở đây

- Các cô muốn về thì cứ về.-hắn bước vào nhà đã nghe thấy tiếng nó muốn rời khỏi nhà hắn có hơi khó chịu.

- Nhưng...chuyện lúc sáng tôi không bảo đảm sẽ không ai biết, cô làm sau thì làm.-hắn nói đầy sát khí để dọa nó.

Hắn nhìn theo mà phải nhin cười "thì ra em cũng biết sợ sau" hắn cũng lảng lẽ đi lên phòng để lại những con nguroid đứng ngo ngác nhìn.

- Tao không biết mới lúc nãy.-cô nhớ rõ là lúc nãy nó còn đòi về mà rõ ràng sợ bị lộ mà thay đổi chóng mặt

- Các cô cứ yên tâm ở đây rất an toàn.-anh nói nhìn cô làm cô ngơng chết mất.

- Đúng chứ ở nhà hoài chán chết.-cô cũng muốn ăn chơi một bữa.

- Các cô mua xong về nhà nha tôi không đi đâu, Kiệt chờ Duyên với Kiều đi dọn nha, nhớ cẩn thận.-cậu hôm nay sẽ ở nhà làm một bất ngờ cho nhỏ
- Biết rồi chút hà đi giờ còn nắng.-nhỏ thấy cậu không đi cũng hơi buồn buồn nhưng cũng phải đi thôi mà nắng chết được đi giờ này chất hư da hết.
- Ok hay nghỉ ngơi chút đi bây giờ còn sớm.-cô nói cũng bước lên phòng.
- Ếk mầy định làm gì vậy.-chờ hai nàng đi rồi cậu mới lên tiếng gì đó giờ Nam ham chơi có lần nào rù nó ra ngoài mà nó không đi với lại đi với nhỏ nữa chứ.
- Đến lúc tao sẽ nó.-cậu vẫn bí mật.

.....Phòng nó.....

Bây giờ phải làm sao đây muốn đi cũng không được mà ở cũng không xong, nó mở vali đồ mà lúc này cô đem qua xếp vào tủ mà đồ của người ta sẽ đem đi đâu, nó muốn trang trí lại phòng này tuy đẹp thiệt nhưng không phải phong cách của nó nên nhìn không thuận mắt cho lắm. Nhưng không lẽ đi hỏi hấn, không được vậy phải làm sao.

Hắn lúc này thì mới bước lên đi ngay qua phòng nó đưa tay lên gõ cửa.

- Tôi vào được không.-hắn biết nó vẫn chưa ngủ.

-.....-nó nghe mà không thèm trả lời.

Hắn không thể kiên nhẫn nữa dù gì đây cũng là nhà mình mà, nghĩ vậy mở cửa bước vào đã bắt gặp ánh mắt lạnh băng của nó.

- Tôi chưa cho phép anh vào, đồ mất lịch sự.-nó quay mặt lại nhìn vào đồng hồ.
- Nhà này là của tôi, tôi muốn vào lúc nào mà không được.-hắn lại dùng giọng điệu đó nói chuyện với nó.
- Đồ biến thái.-từ phát ra muốn rút lại cũng không được nhìn mặt hấn bỗng biến sắc.
- Em nói tôi sau.-hắn tiến tới ép nó vào tường nó đã quen nhưng tim vẫn đập mạnh liên tục, người nóng như lửa nhìn hấn.
- Không... không xem như tôi chưa... chưa nói nói gì.-nó nói lắp bắp.
- Nụ hôn hôm trước là fist kiss lần đầu của cô sau.-hắn nhìn vào nó mà hỏi chẳng biết cái gì gọi là ngưng.
- Đúng anh còn dám nói, tránh ra coi.-nó lợi dụng hấn sợ ý thoát ra khỏi hấn.
- Như vậy thì từ nay cô sẽ là của tôi nếu như cô dám đi với người con trai nào khác ngoài tôi thì tôi sẽ hôn cô bất cứ lúc nào, cô nhớ đó.-hắn nói mà không cho nó nói một lời như vậy gọi là ép hôn rồi còn gì.
- Anh dám...tôi không đồng ý.-nó nghinh mặt nhìn hấn đúng là ép người quá đáng.
- Vậy tôi sẽ đăng lên báo vì những cảnh lăng mạ hồi sáng đã bị tôi ghi lại trong camera rồi, em dám không nghe.-hắn chỉ tay về camera theo dõi trên trần nhà.
- Anh dám theo dõi tôi...thôi được rồi tôi đồng ý.-nó không ngờ hấn lại gắn camera trong phòng nó, nếu truyền thông mà biết tin này chắc loạn mắt với cái danh tiếng của hấn. "Tôi sẽ xử cái camera này cho anh xem dám theo dõi tôi hả"
- Vậy phải ngoan không, em đừng nghĩ sẽ phá hỏng nó vì tôi không để yên cho em nếu em dám đụng đến nó.-hắn nói như đe dọa.
- Nếu tôi ở phòng này thì tôi sẽ trang trí lại với tôi muốn đem tất cả đồ trong tủ đem ra khỏi phòng này hoặc cho tôi qua phòng khác chứ nói thật phong cách này tôi không thích.-nó nói như cầu xin hấn vậy.
- Được tùy ý em tôi sẽ đem đồ trong tủ đi đốt hết, em cứ để đồ của em vào.-hắn nói với nó, bây giờ bất cứ điều gì của nó hấn sẽ không từ chối.
- Anh điên ak, tôi nói đem đi chỗ khác chứ có bảo anh đốt.-nó nói lớn với hấn thiệt là tức chết mà.
- Em không hiểu đâu có những thứ đốt đi sẽ tốt hơn.-hắn nói rồi nằm luôn trên giường của nó.
- Thôi được...mà nè giường tôi mà muốn ngủ thì về phòng anh mà ngủ.-nó kéo hấn không để cho hấn yên dám nằm trên giường thân yêu của nó hà đừng mơ.
- Đây là nhà tôi, cô muốn ngủ thì ngủ chung với tôi nè.-hắn dùng bộ mặt biến thái nhìn nó làm nó không khỏi rùng mình.
- Không anh ngủ chết luôn cũng được.-nó mặt kệ hấn lấy đồ trong tủ ra để đồ nó vô.

- Chuyện gì.- nó nói lạnh.
- Xuống nhà đi có chuyện nhờ.- cậu nói xong cúp máy.
- Có chuyện gì.- hấn tỉnh ngủ nhưng nghe nó nói chuyện không biết là ai mở miệng hỏi nó.
- Nam nhờ gì đó, xuống lầu thôi.- nó nói kéo hấn xuống lầu làm hấn mất hứng "đang muốn ngủ cũng không yên, thằng này phá đám hà.
- Nó và hấn lếch xuống lầu thấy cậu đứng hỏi không yên lo lắng gì thì phải. Nhỏ cô với anh cũng đã đi rồi nên phải nhanh lên mới được
- Nhờ chuyện gì.- nó lên tiếng nhìn cứ chi kì lạ của cậu.
- Làm gì mà như sắp tỏ tình vậy thằng kia.- hấn thấy cậu cứ lóng ngóng nên nói đại.
- Ừk đúng rồi giúp tao đi.- cậu bày vẽ mặt cầu xin vì không biết phải làm gì.
- Ừa mọi bữa tỏ tình đâu cần lo lắng dữ vậy, mà em nào sáu số vậy.- hấn thắc mắc nhìn cậu đó giờ đâu có gì làm cậu vậy đâu.
- Là con Kiều.- nó lạnh giọng.
- Đúng sau cô biết.- cậu chưa nói gì mà.
- Là thật lòng.- nó không trả lời mà hỏi tiếp vì nó đã biết trước từ lâu.
- Đúng.- cậu không suy nghĩ mà trả lời.
- Giúp sau đây.- hấn hỏi cậu.
- Mình phải làm mọi chuyện trước khi nhỏ về, nhỏ đi mua đồ ăn chung với anh với cô.- cậu nhanh chóng trả lời.
- ok, vậy chuẩn bị thôi.- nó đứng dậy đi thẳng ra ngoài.
- Nhưng làm gì nhanh lên.- cậu hỏi nó.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 51: Tở Tình...bắt Cóc

- Cuối cùng là có giúp tôi không mà đi hoài vậy họ sắp về rồi.-cậu hỏi hợp chưa xong gì hết nhỏ về biết tính sau.
- Rồi tại đây, bây giờ cậu đi mua 999 đoá hoa hồng với nhãn hai gì đó rồi ăn mặt lịch sự vào còn về trang trí tôi với Phong sẽ làm.-nó nói với cậu xong quay sang nhìn hần thấy hần gật đầu vậy là được rồi.
- Chỉ vậy.-cậu hỏi lại nhỏ.
- Kiểu nó chỉ cần tấm lòng của cậu chứ những thứ tôi vừa nói không có cũng không sau.-nó biết bạn của tụi nó trọng tình nghĩa chứ không có trọng vật chất.

- Vậy tôi đi trước.-cậu chưa đợi nó nói gì phóng đi như bay.
- Tò tính thôi làm hoá vấn đề.-nó phán.
- Thôi bây giờ làm gì đây.-hắn vịn vai nó lên tiếng.
- Làm gì thì làm không được động tay động chân, anh có tin là.-nó xắn tay áo tiến gần hắn.
- Thôi thôi anh thua anh thua.-hắn vừa cười vừa chịu thua nó.
- Vậy còn được, mua nến, mua vài màu tím với màu hồng, đơn giản thôi.-nó kéo hắn vào xe.
- Cũng lãng mạng dữ ha.-hắn vừa đi vừa nói.
- Làm thì làm cho tới dù tôi không cần biết nó là thứ gì.-ý nó nói có làm gì thì phải chất chắn sẽ thành công dù không biết tỏ tình là gì đó giờ nó chưa có cái gì gọi là tình cảm.

"Ý gì, không cần...là sau" hắn vừa lái xe vừa nghĩ mà vẫn không ra. Mười giờ tụi nó đã có mặt tại nhà cậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng nếu tính theo thời gian thì nhỏ cũng gần về tới.

- Không xong rồi chắc cô ấy gần về rồi mà chưa có gì đâu vào đâu.- cậu đứng ngồi không yên.
- Tôi thích buổi tối cơ như vậy mới lãng mạng.-nó suy tính vì buổi tối đốt nến mới đẹp nhưng chất không kịp.
- Bây giờ thì nhỏ sắp về rồi đó.-hắn lên tiếng nhắc nhở nó.
- Tôi có một trò chơi, chơi không.-nó nhìn hắn và cậu.
- Gì nữa cô nói luôn đi.-cậu bắt đầu không kiên nhẫn.

Nó nói nhỏ cho hắn và cậu nghe vừa nói mà về mặt của cậu hết co rồi lại giãn còn hắn thì về mặt thích thú.

- Nhưng nếu cô ấy bị thương.-cậu lo lắng nhìn nó.
- Anh đừng quên nó là bạn thân của tôi.-nó nhấn mạnh từ bạn thân để cậu yên tâm.

Nó lấy điện thoại ra, lướt qua một dãy số nó dừng lại, bấm vào và gọi.

...-tên kia thừa nó.- Anh hãy.....nhốt ở đâu đó, bịt mắt lại, nhưng phải dùng thuốc mê không thôi bị thương ráng chịu và nhất định không để bị thương, chờ lệnh nhớ cẩn thận bịt mũi lại tất cả vì nó biết sử dụng mùi hương.-nó nói vì lơ mơ bị lộ tẩy ngay.

...-tên đó hỏi.

- Không cần hỏi nhiều.-nó nói xong cúp máy làm đầu dây bên kia trên đầu dây đầu hỏi.

"Là ra lệnh mà tại sau nó lại có quyền như vậy chứ, thật ra em là ai" hắn nghe nó nói chuyện mà về mặt nhếch lên tạo vẻ nguy hiểm nó cũng đã nhìn thấy, cứ bình thường là được.

Nó bắt đầu bắt tay vào làm nhưng cậu và hắn cứ đứng đờ ở đó làm nó lên tiếng.

- Các anh không phụ tôi sau.-nó liếc nhìn hai người cứ ngơ ngơ trước mặt.
- Ờk phụ nè.-trả lời đồng thanh.

Nó trang trí vài màu tím phía trên không hình trái tim, xung quanh có vài miếng vải đỏ cắt nhằng xoắn dài xuống có cả bong bóng bay xung quanh thành hai tầng. Chính giữa hình trái tim bằng nến, nói chung nhìn đơn giản nhưng với nó một muốn xui rồi, chưa bao giờ lao động nặng nhọc như vậy.

.....Chỗ của nhỏ.....

Nhỏ cô và cậu xách rất nhiều đồ ăn đang chuẩn bị về vì hai người kia thích đi bộ tận hưởng nhỏ đành phải đi theo, cô và anh thì vui vui nói nói chỉ có nhỏ lặng lẽ một mình có chút hơi buồn phải Nam đi chung thì tốt biết mấy "Điên rồi sau lại nghĩ tới anh ta không thể mà" nhỏ tự nhủ.

- Êk sau mầy im lặng vậy.-cô lên tiếng nhìn nhỏ vì này giờ có cô với cậu nói.
- Tụi mầy có cho tao nói.-nhỏ bực bội biết vậy không đưa ra ý kiến mua đồ ăn chán chết được.
- Thôi tao xin lỗi mà tự nhiên khác nước quá ak.-cô lên tiếng nhìn anh.

- Tại sau.-cậu còn ngu ngơ chưa hiểu.

- Thiết tình là tôi không nghĩ nhỏ sẽ đồng ý luôn ak.-nó nói vậy tại vì cậu khờ gì mà khờ dữ vậy làm như chưa tỏ tình vậy, thứ lằng nhằng như cậu tức chết mà.

- Thôi mà cô nói gì cũng được tôi làm.-cậu xuống giọng với nó.

Rồi cậu cũng như nhỏ được một thằng dẫn vào trối tay nhưng có điều không bịt mắt đi về phía nhỏ

- Aaa...-cậu vờ té xuống đất (Tyty:giả ngây không biết mà cũng nhập tâm dữ)

- Là ai.-nhỏ hén lớn nhưng trong lòng cầu mong nó mau tới.

- Là tôi...sau em lại ở đây..-cậu nói khó khăn với nhỏ làm nhỏ không hiểu gì hết.

- Còn anh tại sau lại ở đây.-nhỏ không trả lời hỏi lại.

- Tôi cũng không biết, đang ở trong ngoài sân tự nhiên bị ai bịt thuốc mê, mở mắt ra thấy ở đây.-cậu cố hình dung cảnh tượng đó vì đầu phải vậy.

- Tại sau chỉ có tôi với anh.-nhỏ suy nghĩ mãi không ra. "

- Cô yên tâm đi tôi sẽ bảo vệ em suốt đời.-cậu nhìn nó sai đắm trong mọi hoàn cảnh nhỏ đều đẹp như thiên thần nhìn mà hút hết cả hồn.

- Thân anh còn lo chưa xong mà đòi bảo vệ tôi.-nhỏ vẫn lạnh nhạt suốt ngày cứ đầu võ mồm với cậu bất chấp hoàn cảnh.

- Tôi nói thật.-không phải nói chứ giả vờ mà trối chặt đầu chết được ak.

Tụi nó hấn và anh đứng ngoài xem phim tình cảm mà muốn ói thiết, nó sẽ chọn cho nhỏ một người xứng đáng nếu nhỏ không thích nó cũng không ép, nhưng có điều hai người phải thật lòng với nhau mới có hạnh phúc.

- Tụi mày còn dám mạnh miệng.-tên khác tiến tới gần bóp lấy cảm nhỏ nhưng rất mạnh thì phải đổ hết mặt, làm cậu tức điên nhưng bị trối không còn cách nào, có thì có một tầng nghi vấn.

- Thì sau mày nghĩ mày có tư cách nói câu đó.-nếu như thường ngày thì đi gặp diêm vương sớm rồi.

- Vậy tao sẽ giết mày trước còn thằng kia tao tin sau.-thằng kia nói tiếp như muốn giết chết nó vậy, nó nhìn thấy được vẻ mặt một tầng gian ác....không lẽ.

Tên đó giơ súng lên nhắm vào nhỏ mà bắn, cô cứ nghĩ nó chuẩn bị sẵn nhưng không ngờ nó thấy không xong rồi.

- Phong súng của anh đâu đưa tôi.-nó nói nhanh với hấn.

- Đây.-hấn chẳng hiểu gì nhưng cũng đưa ngay cho nó.

Nó nhắm súng thẳng vào tay cầm súng của tên kia, vì với thái độ về mặt khí chất thì biết ngay không phải người của nó mà là nội dân của ai đó, thừa cơ hội mà giết một trong ba đứa nó, nhưng phải thật nhanh thật chính xác vì nếu trượt là mạng của nhỏ bay mất với lại công sức của tụi nó từ chiều tới giờ đổ sông đổ biển.

- Bùm...bùm...-viên đạn bay ra là súng của tên kia, nó cũng đã nhắm trúng tên tên đó làm súng rơi xuống đất nhưng không ngờ viên đạn đã bay ra trước một bước.

Đạn lao nhanh về phía nó, nó thì một tầng cảm xúc không biết làm gì chỉ biết chờ đón nó mà thôi, cậu thấy vậy lao nhanh tới xô nhỏ ra thế là...đạn bay xước qua áo cậu máu bắt đầu chảy, cậu bắt đầu cảm giác đau đớn.

Mọi người đứng ngây người tại sau nó lại phải ra tay, nó nhìn qua tên đàn em đứng đầu của mình, liền hiểu đi nhanh tới bắt ngay thằng nó vừa bắn lúc mới nãy cho máu trên tay tên đó cứ tuôn ra nhưng nhờ vậy nó cũng đã tìm được người có đủ khả năng bảo vệ nhỏ. Hấn và anh chỉ muốn nhanh giết tên đó vì dám làm hại thằng bạn thân nhưng nó ngăn lại ý bảo từ từ đã.

- Nam...Nam anh đâu rồi-do bị quá chặt nên nhỏ không biết cậu đâu rồi cảm giác lo lắng vì lúc này nhỏ nghe thấy tiếng súng thì phải xoay đủ hướng mong cậu lên tiếng.

- Tôi...đây này.-cậu thấy hơi đau mà cũng cảm thấy vui nhỏ còn nhớ tới cậu.

- Anh có sau không có bị thương đâu không.-nhỏ vừa nói vừa kiểm tra người cậu vô tình đụng trúng vai cậu.

- Ấy...da.-cậu không nhận được phải là lên đau thật mà.

- Anh thật là dở cho tui chi không biết bây giờ vậy nè, tôi phải làm sau đây.-nước mắt nhỏ theo lời nói bắt đầu chảy ra vì người được mùi máu trên người

cậu làm nhỏ càng lo lắng hơn ý chí lúc này chỉ có mình cậu.

Em khóc vì tôi sau cậu nhìn chăm chăm vào nhỏ, nó và cô cũng vậy nhỏ biết khóc sau trước giờ tuy nhỏ vui cười hoạt bát vậy nhưng nhỏ rái ít khi khóc ngay cả nó chơi thân như vậy mà cũng chưa từng thấy thật vì điều mà.

- Nếu tôi không qua khỏi tôi có thể hỏi em một câu được không.-cậu thấy tình hình rất có lợi nên tận dụng cơ hội.

- Anh đừng nói vậy mà tôi nghe đây anh nói đi...tôi nghe mà.-nhỏ vẫn cứ khóc nhỏ không muốn cậu chết vì từ rất lâu trong tim nhỏ đã có cậu rồi nhưng chỉ là không nói ra thôi.

- Nếu tôi còn sống tôi muốn em làm bạn gái tôi có được không.-cậu cố nói lí nhí cho giống ấy mà.

- Tôi...tôi.. đồng ý nhưng anh phải sống vì tôi yêu anh.-nhỏ càng nói càng khóc không lẽ tình yêu có rất dễ đến nhưng rất dễ ra đi không thể nào nhỏ không muốn như vậy.

- Em nhớ lời em nói đấy.-cậu vừa nói vừa ngồi dậy anh chạy lại tháo dây trói cho cậu vì kịch bản nào cũng phải kết thúc chứ.

- Là sau.-nhỏ không biết cậu nói gì mà còn sống rồi nhớ lấy là sau điên hết rồi ak.

- Là vậy nè.-khi cậu được gỡ trói cậu tháo khăn bịt nhỏ ra.

Nhỏ từ từ mở mắt thì cảm nhận được cảm giác mềm mại dễ chịu trên môi còn rất ngọt là khác thì ra là cậu hôn nó, không ngờ nụ hôn đầu đời của nó lại trao đúng cho người mà yêu thương nhất, nhỏ ôm cổ cậu hôn sai đắm, cậu cũng rất bất ngờ nhưng thuận theo tự nhiên vậy thật sự rất ngọt, hai người chìm đắm trong nụ hôn bất chấp xung quanh mọi người đều nói hết da gà còn nó thì liếc xéo hần.

- Thôi ới chết mất, má ới.-cô nhịn không được lên tiếng chết chết mất.

- Tụi này, sau lại.-cô hốt hoảng vì bị thấy hết rồi làm sau đây.

- Em lại đây.-cậu dẫn nhỏ đi lại phía mà chiều giờ mất hết công sức.

- Đẹp quá em rất thích.-nhỏ chạy lại ngắm khắp nơi dừng lại chỗ hình trái tim bằng nền thật sự rất đẹp rất long lanh.

- Anh muốn tặng em một thứ.-cậu lấy trong túi ra cặp nhẫn.

- Đeo cho em đi.-nhỏ cười hớn hở nhìn cậu.

- Anh yêu em sẽ mãi mãi bên em.-cậu vừa nói vừa đeo nhẫn vào cho nhỏ.

- Em cũng vậy.-nhỏ đeo nhẫn vào tay cậu.

Cậu thật sự rất vui mừng cuối cùng nhỏ cũng thuộc về cậu rồi, cậu sẽ trân trọng yêu mến nhỏ ôm chăm lấy nhỏ, nhỏ cũng không khác gì cậu, cười tí mắt.

- Tôi nhịn hết nỗi rồi, sến quá.-tên đó mở mắt nà ra thì ra đó là Bin bởi vậy cảm thấy rất quen.

- Đúng thời đại bây giờ mà còn nển rồi bó tay.-không ai khác chính là Minh.

- Anh biết ai làm ra cái thứ này không là My đó.-hần nhấn mạnh với Minh.

- Không không đẹp lắm anh nói mà em làm gì chả đẹp.-Minh tiến lại gần nó nhưng bị hần chặn lại không cho lại gần nó nữa bước. Nó thì cảm thấy mệt mỏi lắm rồi nên không nói gì cả.

- Nhưng chuyện này.-nhỏ bắt đầu tra hỏi.

- Vào nhà thôi.-nó nói bước vào nhà.

Hần theo sau, Minh và Bin cũng đi vào, nhỏ và cậu nắm tay vui vẻ đi vào cậu, cô và anh thì người đi trước kẻ đi sau.

- Chuyện là như vậy nè.-cô kể hết lại cho nhỏ nghe từng chi tiết làm nhỏ rất cảm động vì những gì mọi người đã làm nhưng tức vì giấu nhỏ.

- Tụi này lừa tao còn dám là Nam bị thương tính sau đây.-nhỏ xấn tay áo.

- Xem như tôi xin lỗi.-nó nhìn cậu nó cũng không ngờ xảy ra như vậy.

- Không sau vết thương nhỏ mà tôi phải cảm tạ cô mới đúng.-nhờ nó giúp cậu mới biết tình cảm của nhỏ đối với cậu có bị thương chút chẳng nhằm nhỏ gì.

- Thôi mở tiệc đi.-cô nói chạy ngay vào bếp tại chiều mưa rất nhiều đồ mà.

- Đây là ai.- cô nói lạnh hời thẳng mặt nó.

- Tôi chỉ là người bình thường ai sai gì tôi làm đó chứ tôi không cố ý hại bạn cô đâu mong cô tha cho tôi, tôi xin cô.-tên đó cố van xin vì thiếu tiền nên mới làm liều không ngờ lại bị bắt.

- Ai phải mày tới.-Mình im lặng này giờ cũng lên tiếng vì đựng tội nó cũng như đựng tội anh rồi.

- Tôi nói rồi ai sai gì tôi làm đó, hôm có mấy người kêu tôi giả làm người các anh rồi tận dụng cơ hội giết cô gái đó, tên đó cho tôi rất nhiều tiền nên tôi làm liều, tôi thật không cố ý mà.-kể rõ hết mọi chuyện vì không muốn chết sớm vậy mà.

- Người mày đựng chính là em tao Rendy nhĩ tí bang Black Girl mày nghĩ được sống ak.-nhỏ lên tiếng không cho nói thân phận thật chỉ còn cách đó.

- Nhà tôi còn mẹ già bị nhiều bệnh, con tôi còn nhỏ nó không có mẹ tôi xin cô con tôi không thể mất thêm ba, tôi van xin cô mà.-nước mắt tên đó bắt đầu tuôn đó là nước mắt của người cha rất mực thương con.

Đối với nó từ trước tới giờ đã xem như không có ba, mẹ thì...mà rồi xa nó, nó không muốn ai giống nó sống một cuộc sống không ba mẹ. Nhưng có tội phải xử tội sống có thể miễn nhưng tội chết khó tha.

- Tên đó là ai.-nó lại hỏi lại xuất hiện rồi biến mất làm như không phải người vậy không có chút manh mối.

- Tôi thật không biết trước mấy hôm tôi chỉ liên lạc qua điện thoại chứ chưa từng gặp bao giờ.

Một tầng rắc rối bây giờ nó muốn mặt đối mặt cũng khó nữa là phải làm sau đây nếu không tìm ra người đứng sau là ai sẽ không có phút nào an toàn.

•••••Bên ngoài•••••

Tội hấn bước xuống đầy sự thu hút nhất là con gái.

- Trời ơi đẹp quá.-gái 1.

- Đúng chất tao chết mất.-gái 2.

- Có đẹp cũng có thể ngấm thôi chứ không nên đụng đến chết như chơi.-cô gái đi tới nhắc nhở tội hấn không phải người có thể đụng tới làm mọi người cảm thấy hụt hẫng.

Đã quen lắm những lời bàn tán nên mặc kệ đi thẳng vào bàn trong góc tối mà ngồi. Một nhân viên vội chạy ngay lại tiến tới tội hấn.

- Các anh dùng gì.-nhân viên cung kích tới tội hấn khách Vip của quán mà.

- Bin đâu sau hôm nay đổi người.-cậu hỏi bình thường người tiếp tội hấn là Bin cũng đã quen cậu nhóc rồi sau hôm nay người khác là các cậu cũng thấy khó chịu

- Xin lỗi quý khách Bin bận việc không ra tiếp quý khách mong thông cảm, quý khách dùng gì.-tên phục vụ nói mà lạnh sống lưng mồ hôi ước dầm trên trán nếu có sai sót gì với tội hấn thì có mất việc như chơi.

- Lấy loại rượu mát nhất ngon nhất, nhanh đi.-hắn lên tiếng không biết thằng Bin bận gì nữa hôm nay ngày gì mà mọi người có việc hết vậy.

Tên phục vụ nghe thấy chạy nhanh như bay đem lên cho tội hấn vậy là thoát sợ chết được.

- Êk Phong mày biết tội My đi đâu không.-cậu hỏi hấn.

- Không.-ngắn gọn đơn giản.

- Tao thấy có vẻ bí mật lắm còn nói khôì theo đang âm mưu gì đây.-anh cũng không hiểu.

"Điều tra không được biết làm sau" hấn tự nghĩ về mặt đêm chiều khiến cậu lắc đầu chán nản bệnh lại tái phát rồi tương tự đó.

•••••Phía nó•••••

Không xử không được dám động đến nhỏ rồi, không thể yếu đuối Lilia mạnh mẽ lên.

- Xem như rất nghe lời nhưng không thể tha, xử lí đi.-nó hạ lệnh như thần chết dù biết nó "không thể làm vậy".

- Mày nở ra tay sau.-cô cảm thấy hơi thương cảm sau ý.

- Đúng tất cả tại cuộc sống.-nhỏ nghe nói mà phần nào bớt cơn giận chỉ thấy thương cậu nhiều hơn thôi

- Tại không biết lượng sức bỏ qua đi.-nó lạnh giọng.

Lại vài tên đưa thằng đó vào trong nó lúc này thấy nhẹ nhõm nhưng hình như không phải vậy.

Nó đang suy nghĩ lung tung thì Bin cắt ngang lời Nói.

- Ổi My Phong nó sai người điều tra em đó, anh cố hết sức mới chặn được đó.-Bin than thở.
- Nhất định không để tin nào lọt ra ngoài.-nó nói như ra lệnh vì nó không muốn hần biết không biết nếu hần biết thái độ sẽ ra sau ha.
- Cố gắng thôi sau giờ.-Bin đành chịu thôi ai biết giỏi công nghệ chi khổ thân mà.
- Thôi về trưa quá rồi.-nó nói bước ra khỏi mặt thất.

"Hành động rồi sau, tôi biết chắc là anh đã nghi ngờ mà, cứ điều tra đi vô ích thôi" nó lại nghĩ tại sau nó không muốn cho hấn biết hay nó sợ nếu hấn biết hấn sẽ rời xa nó, bỏ mặt nó, "không muốn mất thêm bất cứ thứ gì kể cả Trịnh Hoàng Nhật Phong".

~~~~~

Tối ẩm nha cả nhà..... đọc vv.....!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vui Vẻ Hay Kinh Sợ

Bước ra ngoài trước ánh mắt kính sợ của mọi người, bây giờ tụi nó chẳng sợ ai.

- Lại xuất hiện rồi.-cậu chỉ tay về phía tụi nó.
- Đúng nhìn oai ta.-anh phán xét vì nhìn tụi nó đờ đờ sát khí.
- Chắc có biến.-hắn nói chứ thường ngày bí ẩn lắm mà.

Tụi nó bước ra đầu tiên là nhìn thấy tụi hấn, tụi nó nhìn nhau chỉ có cách đi nhanh thôi, sau đầu cũng gặp. Nhưng đòi không như là mơ đang nhanh đi thì phía ngoài có vài chục thằng tướng ta cao to bước vào với vẻ mặt cực kì khinh người.

"Muốn đi cũng không được" nhỏ nhìn nó, "cẩn thận nếu sơ xuất sẽ gặp chuyện ngay" cô nghĩ tại tội hấn chất cũng đang xem kịch đây, "đánh nhanh rút nhanh" nó ý nói. Bin với Minh thấy vậy tiến ra trước mặt tội nó, lá chắn ý mà.

- Sau....các cậu muốn gì.-Minh lên tiếng.
- Đứng nơi đây là nơi làm ăn mong các anh thông cảm.-Bin chỉ ăn nói nhẹ nhàng chứ biết tội này đến đây không đơn giản như vậy.
- Mày biết khó lắm người của tao mới điều tra được tình tức của mày không.-hắn ta mạnh dạng lên tiếng
- Nói đại đi nhiều lời.-Minh dần mất kiên nhẫn.
- Hôm nay chỉ có một bên bước ra khỏi đây, tao đã chờ đợi ngày này lâu rồi hôm nay xin thỉnh giáo ba đại ti thế giới ngầm chứ.-hắn ta nghĩ tội nó dữ lắm chỉ được cái danh chứ toàn là con gái làm được gì.
- Tội này để tội anh, em đi trước đi.-Bin và Minh nói với tội nó, "chưa thấy quan tài chưa đổ lệ" không cần phí sức tội nó.

Tui nó thấy tình hình rất ổn nên chuẩn bị rút, tui hấn cũng hất hấn tưởng được xem lại tài năng tui nó rồi chứ.

- Không ngờ bang chủ Black Girl hèn đến vậy.-hắn ta lên tiếng không dễ gì cho nó đi.
- Lui xuống.-nó lên tiếng.

Minh và Bin nghe nó nói vậy bước xuống tụi nó tiếng lên phía trước "xem như xong đòi tụi mày rồi, đáng lí ra còn sống được vài phút" dám nói tụi nó hèn muốn nhin cũng không được. Muốn rút trước cũng không xong.

- Phải dậy chứ đề tụi này còn thỉnh giáo chứ.-hắn ta vẫn không biết cái chết đang gần kề.
- Có chuyện gì chưa làm không hay đề tụi này làm cho nói đi.-nhỏ bước dần lên phía trước "tao sôi máu rồi đây"
- Ý gì đây, điều tao muốn làm là giết chết hết tụi mày đó.-chỉ thẳng mặt nó hắn ta nói.
- Nhưng rất tiếc điều đó không thành sự thật.-cô lên tiếng.

Nó bước lên ba vòng nhưng mỗi vòng hàng đồng kim châm tẩm độc bay ra, hắn ta và đàn em trên người đầy vết thương đầu nhứt khôn tả, chưa kịp nói gì nhỏ bước lên dùng phần hương độc rải khắp người tụi hắn ta mọi hôm chỉ một phần hôm nay nó rải ba phần nóng rát khắp người mặt tái mét làm nhỏ càng hứng thú, chưa hết đâu cô dùng tay phóng ra toàn là rích độc đúng là sống không bằng chết toàn cục cung cô không mà "nhin thì cũng tội mà thôi cũng kệ". Đúng là sống không bằng chết mà.

- Xong dọn đi.-nó nói bước nhanh ra xe.
- Nói rồi không nghe.-nhỏ nói câu đi theo nó.
- Hôm nay cục cung chơi vui không, về thôi nào.-cô bắt lại mấy con rích đi nhanh về.

Tụi nó bước đi trước ánh mắt khâm phục lẫn kính sợ, tụi nó ràn ác thiết giết người nhanh như chớp tuy sợ nhiệt nhưng hôm nay cũng được mở rộng tầm mắt, đúng là bang chủ Black Girl có khác. Tụi hắn thì nhìn đơ người lại được xem những chiêu thức rất đặc biệt đối thủ đáng gờm của Coung Kings đây, đúng là đánh nhanh rút gọn rất chính xác nhưng rất hèn là không có xích mích gì, đáng sợ nhất vẫn là đại tỉ Back Girl đứng chất lạnh lùng vô cảm sát khí khá nặng.

- Êk nhóc.-cậu gọi Bin lại Minh cũng đi theo.
- Chuyện gì đây mấy cậu.-Bin Minh ngồi xuống.
- Tụi tui hỏi mới đúng công nhận ác thiết.-anh nói tụi nó (Tyty:nếu tụi hắn biết đó là tụi nó thì sau ha vui mừng hay kinh sợ)
- Không như vậy thì sau làm chủ được Black Gil.-Bin cười nhìn tụi hắn.
- Lạnh hơn băng sau mấy chịu làm việc chung được vậy.-cậu thấy tụi nó mà muốn ớn lạnh nhưng không biết khi gỡ mặt nạ ra sẽ như thế nào ha.
- Riết rồi cũng quen nhìn vậy chứ không phải vậy, ba tỉ tốt lắm.-Bin chỉ biết khen tụi nó thôi chứ sau giờ mà nếu tụi hắn biết thân phận thì có nước chết, cần thận.
- Anh là ai.-hắn nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, tự nhiên xuất hiện chen giữa nó và hắn còn liên quan tới Black Girl không thể xem thường.
- Là người bình thường thôi.-Minh thần nhiên trả lời.
- Ý tui hỏi tại sau anh có mặt ở đây.-hắn lại tiếp tìm cho ra.
- Anh ở đây được tại sau tui lại không.-Minh nghinh mặt thách thức.
- Anh dám...-hắn quát lớn người gì mà nói chuyện thấy ghét rồi.
- Thôi...thôi hai người bình tĩnh Minh cùng quản lí Bar EKO với tui mà.-Bin giả hoà làm không khí bớt căng thẳng.
- Về.-hắn không nhìn mặt Minh bước ra xe.
- Thôi đi đây không gì đâu.-cậu và anh phóng theo hắn về là không xe về. (Tyty:đi chung xe mà)

Minh nhìn là không ưa rồi nếu được một điều ước Minh ước đánh hắn một trận đồ ngạ mạng, đang loanh quanh giữa dòng suy nghĩ Bin gọi dậy.

- Đi hết rồi nhìn dữ vậy.-Bin nói cho hồn Minh nhập về.
- Mày coi người gì tao biết là tao không thể nói chuyện đằng hoàng tên đó rồi.-Minh bực tức.
- Không phải vì cậu ta thích nhóc My sau.-Bin trêu My nụ cười gian tà xuất hiện làm Minh tức điên mà.

"Chờ đó ta không thua đâu rồi mày sẽ biết" Minh nghiêm giọng tức chết mà.

.....Tại nhà.....

Chương 57: Con Tức Giận...kinh Hoàng

Hôm nay tự nhiên nhỏ Kim bắt ông đưa đi học nhưng thấy nhỏ tội quá đành nghe chiều vậy nhưng ông đâu biết nhỏ Kim muốn nó thấy cảnh tượng ba ruột nó phải đưa người khác đi học chứ không phải là nó.

- Con học ở đây.-ông Nguyễn thấy nó lên tiếng.
- Đúng đó ba chị My học chung lớp với con nữa.
- Xin lỗi tôi không phải là chị của cô càng không phải là con của ông.-nó định quay lưng bước đi ở đây chỉ có điện mắt.
- Cái thứ rác rưởi như mày không xứng đáng với nhà họ Nguyễn.-Bà mẹ kể nó lên tiếng.
- Đúng rác rưởi như tôi còn sạch hơn thứ cặn bã như bà đồ không biết xấu hổ.-nó nhin không được cái lại.
- Chát...Con không được hỗn với di con.-ông Nguyễn tác nó rất mạnh rất đau ông thật cũng không muốn.
- Ông lấy tư cách gì dạy tôi, ông đã không còn là ba tôi từ mười mấy năm trước từ cái ngày định mệnh đó rồi nên từ đây về sau tôi và ông xem như không quen biết.-nó nói chạy ngay ra ngoài bắt taxi đi mất. (Tyty: do đi xe chung với hân nên không còn cách nào bây giờ chị My chỉ muốn một mình.)
- Ông thấy chưa nó đâu xem ông ra gì đúng là con hư mà.-bà ta nói ông ẹo trước mặt ông.
- Tôi nghĩ nếu muốn dạy con mình thì xem xét kĩ chứ không phải thích đánh là đánh ông không xem ai ra gì.-hân nhìn ông Nguyễn bằng ánh mắt lạnh băng ngay cả ông cũng phải lạnh lưng mà.
- Nếu có gì không phải cho tôi xin lỗi, tôi xin phép về trước.-ông Nguyễn cung kính hân dù gì cũng là chủ nhân tương lai của tập đoàn Trịnh Gia mà, khởi động xe chạy mất.

Tội nó ở đây tức muốn lộn ruột, hân thì nhìn thấy nó bị tác mà chẳng làm được gì. Nhỏ Kim đứng vui trong bụng "cho mày chết cái gia sản của ông ta sẽ không có phần của mày đâu" (Tyty:chưa gì mà gia với chả sản từ từ rồi sẽ biết)

- Đây là kế hoạch của mày.-nhỏ không nhin được tiến lại hỏi nhỏ Kim bằng giọng của nhị ti Black Girl.
- Chị nói gì vậy em không hiểu em cũng không biết sẽ có chuyện này.-nhỏ Kim giả vờ ngây ngơ như một đứa trẻ.
- Chát...đã nói đừng dùng bộ mặt giả tạo ấy mà, tao bắt đầu sợ cái thứ như mày rồi đó.-ngay cả cô còn nhin không được nữa là trả lại cái tác mà nó nhận lúc này.

"Giỏi lắm bạn yêu" nhỏ nhìn cô ánh mắt thoả mãn.

- Em có làm gì đâu mà chị tác em, chị đừng ý mọi người không dám làm gì chị.-nhỏ Kim rút nước mắt cá sấu ra nhưng đối với cô và nhỏ.
- Mày làm được gì tao mày nói đi.-nhỏ tiến lại gần nhỏ Kim nhưng bị cậu ngăn lại, cô cũng vậy.
- Xem chừng Kim không muốn như vậy.-cậu nói đỡ cho nhỏ Kim.
- Đúng đúng các em có quá đáng lắm không.-anh thêm vào làm cô tức chết mà.
- Quá đáng sau...như vậy đã là nhẹ lắm rồi đó.-bình thường thì đã đụng tới nó chỉ có con đường chết nhưng sau cậu lại bên vực cái thứ như vậy.
- Họ không hiểu đâu về lớp.-cô kéo nhỏ về lớp có nói cũng vô ích chuyện của nó, nó sẽ tự giải quyết.

Hai cậu cũng về lớp nhưng lần này khổ rồi lo chuyện bao đồng chỉ không biết, phải làm sau đây biết vậy để cho nhỏ và cô làm gì làm rồi bây giờ nói sau đây chắc hai nàng giận lắm đây.

- Em thật không cố ý mà em...-nhỏ Kim tận dụng cơ hội tiếp cận hân nhưng hân ngắt lời.
- Tôi không biết về chuyện của gia đình cô nhưng với tôi nó luôn luôn đúng vì vậy nếu cô có ý định làm hại nó thì từ bỏ ngay đi là vừa...thôi sẽ không tha cho cô đâu.-hân nhấn mạnh xong đi về lớp.

Nhỏ Kim đứng chôn chân tại sau cổ làm tất cả nhưng những người xung quanh nó luôn bên nó bảo vệ nó là sau, nó có gì hơn cô chứ.

.....Chỗ nó.....

Nó tới bar EKO đi thẳng vào phòng Vip với vẻ mặt đàng đàng sát khí, Bin với Minh thấy nó có vẻ không ổn nên chạy ngay tới.

- My em sau vậy.-Bin nhìn nó chắc gặp chuyện gì rồi.

- Ai đánh em kẻ nào to gan vậy nói anh nghe.-Minh thấy trề mặt nó hằng năm đầu tay đỏ rực có hiện tượng bị sung làm Minh thấy đau cho nó.
- Em chỉ muốn một mình.-nó đi ngay vào phòng chửi nói chẳng rằng đóng cửa lại làm mọi người càng thêm sốt ruột nhưng không dám vào chỉ đứng phía ngoài phòng.
- Nó bây giờ không kìm chế được nữa đập phá tất cả, vỡ hết đi như vậy nó mới thấy thoải mái hơn.
- Ông không xứng là ba tôi....biến đi.-lại một cái bình vỡ tan tành.
- Dạy tôi uk...ông là ai chứ.-"choang" lại một cái chậu ôm đất mẹ thân yêu.
- Còn bà...bà là ai mà dám lên mặt dạy đời tôi, tôi sẽ băm bà ra thành trăm mảnh, bà đợi đó.-nó như nóng khắp người đập phá tất cả. Người mà nó gọi là ba đã bỏ rơi nó, thấy mẹ nó sắp chết mà không cứu, hôm nay lại tác nó, ông nghĩ ông là ai chứ tất cả sẽ phải trả giá. Nó đập nó phá nhằm khi có vài mảnh vỡ cửa trúng tay nhưng nó vẫn bất chấp đập "biến đi...cút đi...chết hết đi...." nó vừa hét vừa đập tan nát tất cả.
- Ở ngoài Bin nghe mà cảm thấy ớn lạnh như mọi thứ đều vỡ tứ tung nhưng một bước cũng không tiến vào. Minh lo cho nó chết mất lâu lắm rồi mới thấy nó tức giận đến vậy.
- Tao phải vào.-Minh mở cửa bước vào nó làm như vậy chỉ tự hại mình mà thôi
- Không muốn chết ak.-nó đã nói ai dám cãi đồng nghĩa với cái chết cho dù bất cứ người nào.
- Nhưng...như vậy không phải cách một tiếng trôi qua rồi.-Minh vò đầu bức tóc không biết nó sau rồi.
- Để tao gọi cho Kiều với Duyên chỉ có hai đứa nó vào được mà thôi.-nhỏ với cô có quyền làm mọi thứ mà không bị bất kì hình phạt nào vì là nhị tam tỉ Black Girl mà.

.....Tại lớp 11A1.....

- Nhỏ với cô ngồi học như ngồi trên đống lửa, không biết nó đi đâu không nói tiếng nào cũng không gọi một cuộc.
- My ơi là My lo chết mất.-nhỏ lầm bầm
- Con nhỏ này lớn rồi như con nít.-cô phán làm gì mà đi đâu không biết.
- My lớn rồi chắc cô ấy yên tĩnh.-cậu nói chuyện với nhỏ.
- Đừng đừng lo...đừng lo.-anh tiếp lời.
- Im đi.-nhỏ cô đồng thanh chờ tìm được nó thì biếc tay.
- Cậu và anh ngoan ngoãn im lặng thật sự không muốn chết mà.
- Ngồi đây cũng không phải cách hay đi tìm đi.-hắn thấy đau đầu sau ấy cảm giác lo sợ lại xuất hiện "anh lại không bên cạnh bảo vệ em rồi"
- Nó đã muốn trốn thì có tìm cũng chỉ con số không.-nhỏ nói làm mọi người bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Điện thoại nhỏ reo.
- Chuyện gì.-nhỏ hỏi.
- "Đến Bar đi nó lại tức giận rồi nhanh".-Bin nói nhanh như gió.
- Được tới ngay.-nhỏ nghe xong xám mặt.
- Gì nữa vậy.-Cô hỏi nhỏ.
- Nó lại lên con tức rồi đi nhanh.-nhỏ nói rồi đứng lên đi bất chấp.
- Tụi tui đi nữa.-hắn cậu và anh đứng lên theo. Hắn bây giờ chỉ muốn bên cạnh nó mà thôi.
- Bà cô ngồi ở trên thấy tụi nó làm loạn không xem ai ra gì nên lên tiếng.
- Các em đi đâu làm loạn hả.-bà cô lí bải đặt ra oai với tụi nó.
- Tụi em xin nghỉ hôm nay nếu muốn báo thầy hiệu trưởng cũng được còn có gan thì nói tới chủ tịch đi em chịu hết.-nhỏ nói chạy nhanh ra xe đúng là phí thời gian.
- Chuẩn bị thu xếp đồ đạc.-trước khi đi hắn nói nói bà cô một câu làm tin thần bà suy sụp. Sự nghiệp bao năm xem như bay theo gió chỉ qua một câu nói

Cậu và anh nghe thấy mà tội cho bà cô, đừng ai không đừng, đừng hẳn coi như xong. Cả đám kéo nhau ra xe phóng như bay tới Bar EKO chậm một giây không biết nó ra sau rồi.

Cả nhà đọc vui về...ngủ ngon nha(^~^)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Nó phóng tới Bar tốc độ kinh hoàng tuy bình thường nhỏ ít lấy xe nhưng khi đã lấy thì không thể xem thường đâu. Cậu lấy xe theo nhỏ mà cũng phải thăm khâm phục, rất nhanh tui nó đã tới nơi. Bước vào trong thấy Minh và Bin đi qua đi lại ở trước cửa.

- Nhanh đi My nó dần không khống chế được mình rồi.
- Đưa đây... mau.-nhỏ nói nhìn cậu.

Cậu đưa cho nó hai cái tim thuốc mê cực mạnh vì với loại bình thường đối với nó vô hiệu. Không cần nó thì nó sẽ tự hại bản thân còn cần nó thì phải tốn nhiều sức lực đây.

- Chuẩn bị đi.-Bin nhìn tụi hấn.
- Làm gì mà mọi người có vẻ nghiêm trọng vậy.-cậu thấy cũng bình thường mà.
- Đúng có gì to tát.-anh thêm vào.

Bìn mở cửa tất cả bước vào cảnh tượng không thể tin nổi, trong phòng tất cả đều không nguyên vẹn, bình chậu hoa vỡ nát, có cả những đồ trang trí xung quanh nằm dưới đất còn nó thì có vẻ không tốt cho lắm, mất nó toàn màu đỏ, nhìn nó khác hoàn toàn. Do đây là phòng VIP nên trưng bày rất nhiều đồ trang trí rất độc đáo, nhiều chậu cây cảnh rất tuyệt nhưng tất cả bị phá trong tay nó. Cậu và anh bây giờ đã hiểu tại sao mọi người bày bộ mặt nghiêm trọng rồi.

- Tất cả ra ngoài...nhANH...tao đã cho phép.-nó trừng mắt nhìn một lượt tất cả toả ra lượng sát khí khá lớn nhưng đối với mọi người miễn nhiễm rồi.
- Mày quên tao và Duyên được vào bất cứ chỗ nào thích sau.-nhỏ vẫn nói chuyện thần nhiên mặt cho nó càng ngày càng không ổn.
- Biếnnnnnnnn...-nó hét lớn lúc này nó không thể tự chủ được nữa chỉ biết trút giận mà thôi.
- Aaaa...-cô tận dụng cơ hội tìm thuốc vào phía sau nó.

Thì ra nhỏ chỉ đánh lạc hướng nó mà thôi nếu không chắc không thể tiếp cận nó. Nhưng sau nó vẫn bình thường vậy...không lẽ.

- Ra ngoài nếu không dùng có tránh.- nó đập mạnh chậu hoa xuống đất mọi thứ lại vỡ nát "đúng là sức công phá rất lớn"
- Không thể tin được, nó không sau cả.-nhỏ bắt đầu lo sợ loại thuốc đó rả nặng người bình thường chắc ngủ hai ba ngày, vậy mà nó vẫn không sau.
- Sau gần nó lại không ngủ như vậy tìm cách khác.-cô suy nghĩ.
- Anh sẽ cần nó.-Minh tiến lại gần nó định nắm chặt nó lại nhưng không ngờ chưa tới gần bị nó đá văng ra.

Nhỏ và cô vội chạy lại đỡ khó mà tiếp cận. Hấn đứng đó mà tìm cách, còn cách cuối cùng, hấn dùng tốc độ cực nhanh tiến dần phía sau đánh nó ngất xỉu, chất chỉ có hấn mới làm được vì tốc độ này chỉ có hấn mới có, nó đã biết ý định của hấn nhưng lực hấn quá mạnh nó ngất đi. Hấn ôm nó vào lòng, cuối cùng em cũng về với tôi.

- Anh làm gì cô ấy.- Minh tiến lại gần hân My của anh sau hân muốn làm gì thì làm được.
- Yên tâm chỉ ngắt đi chút tình lại.-hân vẫn ôm nó trong lòng.
- Kĩ thuật đúng cao hơn xưa rồi.-câu anh nhìn hân, câu cũng đã luyện rất chăm chỉ nhưng tốc độ vẫn không bằng hân.

- Tưởng chuyện gì to tác lắm.-nhỏ trả lời có cái tác mà làm làm quá.

- Con bà có bị mất miếng thịt nào không.-cô biết vậy hôm trước không cho nó thấy mặt trời rồi.
- Học sinh của trường Ánh Kim là vậy đó hả, đuổi học hết mấy đứa không ra hồn này đi.-ông Nguyễn nghiêm trọng làm hiệu trưởng toát mồ hôi "ai mà đuổi được tụi nó"
- Đúng tụi nó đánh con tôi ra nông nỗi này, phải kỉ luật đuổi học hết mấy đứa mất dạy này.-bà ta thêm vào.
- Con không làm gì mà mấy bạn đó đánh con thầy đuổi học hết đi tụi nó đi thầy.-nhỏ Kim lật mặt, đây mới chính là bộ mặt của cô.
- Thì ra cô là người như vậy, tôi hiểu vì sau Duyên làm vậy rồi.-bây giờ anh mới biết, thì ra nhỏ Kim không tốt lành gì.
- Tụi anh hiểu sai ý của các em rồi bây giờ anh mới biết các em đánh rất đúng.-biết vậy cậu đã không can nhô rồi.
- Đuổi học tôi sau.-hắn nãy giờ im lặng mới lên tiếng.
- Không tôi chỉ nói mấy người kia chứ là cậu sau có thể.-ông Nguyễn tỏ vẻ cung kính hắn, nhờ một phần công ty hắn mà công ty ông mới phát triển mạnh như bây giờ.
- Xin lỗi tôi không thể quyết định muốn đuổi học ai phải thông qua chủ tịch.-ông hiệu trưởng giải thích rõ tất nhiên phải thông qua nó.
- Sau có thể tôi muốn gặp chủ tịch của các anh.-ông Nguyễn quyết định đòi lại công bằng cho nhỏ Kim.
- Tôi sẽ nói lại vậy có thể mời ông về trước, chủ tịch muốn gặp ông tôi sẽ gọi cho ông.-thầy hiệu trưởng muốn nhanh chóng giải quyết chứ đối mặt mấy người này mất hết máu quá.

Ông Nguyễn chở bà ra về, nhỏ Kim về lớp nhỏ muốn xông vào đánh cho một trận nhưng cố nhịn.

- Yên tâm đi ai dám đuổi tụi anh, tụi anh sẽ bảo vệ các em.-cậu lên tiếng phá vỡ không khí.
- Không cần.-nhỏ kéo cô lên lớp chuyện lần trước đâu thể bỏ qua dễ dàng được.

Vào lớp thấy nó thản nhiên nghe headphone ngủ mà phát tức mà không quan tâm bạn bè gì cả, còn đối với nó thì chuyện gì cũng phải cần quyết định của nó vậy cứ từ từ xem xét. Nhỏ và cô ngồi im lặng ra chơi đi rồi biết. Cậu và anh thì mặt đen xì "còn giận, làm sau đây". Hắn về chỗ ngồi xuống tự nhiên lấy một bên headphone nghe mà nằm xuống bàn, nó biết nhưng mặc kệ làm hắn thấy vui vui sau ấy. Như vậy tiết học cứ diễn ra bình thường nhưng bên nhỏ Kim dùng đủ ánh mắt liếc tụi nó "tìm cách khác mới được".

.....Ra chơi.....

Nhỏ và cô dùng dùng xuống kéo nó dậy tỉnh số dám bỏ mặt tụi nó.

- Êk nhỏ kia mày xem tụi tao là bạn không hả.-nhỏ hét lớn.
- Không.-nó bình tĩnh ngồi dậy nhìn hai nhỏ.
- Thôi xem như hai bà rộng lượng không trách còn bây giờ đi ăn.-nhỏ và cô kéo nó đi.

Nó liếc thấy hai cậu buồn buồn chắc xảy ra chuyện gì rồi. Hắn cũng muốn đi theo vậy là cả đám kéo xuống can-tin.

.....Can-tin.....

Hôm nay nó giao một số việc cho Bìn với Minh nên hai người nghỉ vài ngày. Hắn lấy đồ ăn cho nó, cậu với anh cũng vậy mà về mặt ỉu xiu.

- Có chuyện gì xảy ra.-nó lên tiếng.
- Thì chuyện là vậy nè...-nhỏ kể lại mọi chuyện cho nó nghe.
- Tha cho hai kia đi.-nó nói tại nếu theo lời nhỏ kể ai nhìn thấy mà không hiểu lắm, nhưng một phần cũng tại nó.
- Không làm này cho biết tay.-cô nói nhưng cô và anh là gì của nhau.
- Mà tính sau, ra mặt không.-nhỏ hỏi nó nếu nó ra mặt thì mọi chuyện nhanh gọn lẹ.
- Để xem tới lúc chưa cái đã.-nó ngẫm nghĩ "biết sớm quá còn gì là thú vị"

Tụi hắn từ phía xa đi tới, với vẻ đẹp hút hồn người thì rất nhanh đã có một bàn đồ ăn.

- Tự nhiên tao không muốn ăn lên lớp thôi.-nhỏ đề nghị cô và nhỏ lên lớp bỏ mặt cậu và anh đưa mắt nhìn theo.

"Cái miệng hại cái thân" nhỏ nghĩ. "Vậy là nhận biết vậy lúc này ngồi lại được rồi" cô cũng hơi tiếc. "Tụi mày tự hại mình rồi" nó thấy tội hai nhỏ mà vẫn ngồi ăn rất tự nhiên.

- Êk nói giúp tôi tiếng đi.-cậu lên tiếng nhìn nó.
- Tụi tôi không cố ý đâu.-anh cũng vậy khi thấy cô lạnh nhạt với anh, anh cảm thấy hơi khó chịu.
- Nam thì có lí do còn Kiệt sau quan tâm cảm xúc Duyên quá vậy.-nó nhìn anh thắc mắc không lẽ anh có tình cảm với cô.

"Ờk ha tại sau lại như vậy chứ, có liên quan gì chứ" anh nghe nó nói mà im lặng suy sết mọi thứ.

- Tôi đi trước.-anh nói lên lớp cậu cũng đi theo.
- Mấy người này đi hết vậy.-hắn khó chịu nhìn theo mà để kiểm soát chuyện với nó thôi.
- Còn tôi.-nó nói nhìn hắn xem nó vô hình hả.

Ăn xong và hắn cùng nhau đi lên lớp, xung quanh có hàng ngàn ánh mắt nhìn nó có hăm mộ lần ghen tị. Nó không quan tâm tiến nhanh về lớp nó không muốn ở bên cạnh hắn quá lâu "tôi với anh là gì của nhau". Hắn chỉ mong lớp học ở rất xa để hắn gần nó thêm chút nữa như vậy đã mãn nguyện lắm rồi, "nhưng em quá bí ẩn rồi đó" ngồi chuyện nó là tiểu thư Lâm Thị thì hắn không điều tra được thêm thứ gì. (Tyty:ngồi kế nhau mà bày đặt sến súa)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vật Thể Lạ....làm Hoà

Cuối cùng cũng ra về trong lớp ngột ngạt quá. Nó bây giờ không như lúc trước lúc nào cũng có bạn bè bên cạnh, không còn cô đơn lẻ loi như lúc trước nữa. Nhờ Kim lại được ông Nguyễn và bà ta đến rước nó nhìn mà chướng mắt hắn đã nhìn thấy hành động của nó.

- Không thích thì đừng nhìn.-hắn chặn trước mặt nó lỡ nó lại tức giận thật không biết sau.
- Tôi ổn.-nó trả lời bình tĩnh chuyện qua nó sẽ không vướng phải nó nữa.
- Tôi biết.-hắn nhìn nó ánh mắt sát gài của hắn nhưng đối với tăng băng như nó.
- Tránh ra.-nó đẩy hắn ra "họ đi rồi" nó luôn mong ước ngày nào cũng được ba mẹ chở đi học nhưng sẽ không bao giờ thành sự thật.
- Êk đi bar.-nhỏ hét lớn.
- Ờk đi quẩy đi chán quá.-cô hòa theo.
- Tôi tán thành.-cậu nói mà nhìn nhỏ nhưng nhỏ không thèm đếm xỉa.
- Được đi thôi.-anh nói.

Mọi ánh mắt đều quay về mình nó như chờ sự quyết định của nó. Nó đang chuẩn bị nói thì điện thoại nó reo, nó đi ra chỗ khác mới bắt máy ngay cả hắn cũng muốn biết người nói chuyện điện thoại với nó.

- Nói.-nó lạnh mặt lúc nào không vậy.
- Tất cả giải quyết xong.-đầu dây bên kia.
- Tốt.-nó cảm thấy nhẹ lòng.
- Nhưng còn tập toàn Nguyễn Thị với tập đoàn Trịnh Gia.-đầu dây bên kia.
- Tôi có cách.-nó nói lạnh rồi cúp máy.

Quay lại nhìn thấy mọi sự chú ý nhìn nó, nó cảm thấy hơi khó chịu.

- Đi thi về nhanh.-nó gọi mọi người trở về.
- Về.-hắn rất muốn biết và rồi sẽ biết thôi.

- Biến.-hắn hét lớn vào mặt ba đứa đó "đúng là rắc rối mà"
- Nghe chưa tụi mày đi nhanh đi để còn mạng mà về.-nhỏ Trâm không biết biết cái chết đang đến rất gần.
- Người mà nên biến khỏi đây chính là các cô đó...cút hết đi.-cậu không kém gì liếc nhìn ba kẻ phá hoại.
- Sau có thể tụi em là người thân cận với các anh nhất mà.-ba nhỏ vẫn chưa hiểu sự tình.
- Các cô không có tư cách so sánh với các cô ấy. Gìn xử lí đi.-anh gọi Gìn xử lí chắc chắn mấy nhỏ này sống không bằng chết.

Gìn đưa đi mà mấy nhỏ vẫn chưa tỉnh hồn "chỉ một phút sai lầm mà phải trả giá như vậy sau"

Hắn đưa tay lên mặt nó đúng là đã ra tay quá mạnh rồi đồ cả hết, nhìn mà thấy đau dăm làm cô ấy ra như vậy xem tụi trị các cô ra sau. Nó nhìn hắn trân trân "tên này làm trò gì đây" nó thật sự muốn xé sát mấy nhỏ đó ra nhưng khi hắn chạm vào mặt nó như mọi sự phiền muộn đã biến mất cảm giác ấm áp được bảo vệ lại xuất hiện. Nhưng đâu dễ như vậy.

- Cô ta là ai.-nhỏ nhìn cậu ánh mắt không gì tệ bằng sau nói chỉ yêu mình nhỏ mà.
- Đúng là trần hoa.-cô không ngờ anh lại như vậy.
- Thú vui của người ta mà.-nó đẩy tay hắn ra "tụi hắn đúng là không ra gì mà" nó không khỏi khó chịu.
- Không phải như em nghĩ đâu anh vô tội mà.-cậu nhìn nó ánh mắt vô số tội.
- Đúng tại các cô ấy cứ đeo bám tụi tụi đúng thật rất phiền.-anh cũng biện hộ chứ biết nói gì vì thật là lúc nào tụi hắn đến cũng là ba nhỏ ra tiếp đón đó dần là thói quen.
- Em hiểu lầm rồi anh...-hắn cũng giải thích cho nó nhưng.

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng thì điện thoại nó reo liên hồi, thấy tên hiện trên màn hình nó miễn cưỡng bắt máy.

- Nghe đây.-nó lên tiếng.
- ...-tên kia.
- ...Ra ngay.-nó suy nghĩ hồi lâu mới trả lời.
- Gì vậy chuyện gì sau.-mỗi lần ai gọi nó đều có chuyện rất quan trọng.
- Có cần tụi tao.-cô lên tiếng ở đây chả vui gì hết.
- Khôn tao đi chút về, Nam Kiệt đưa Kiều với Duyên về dùm.
- Được để tụi tụi cho.-cậu và anh nói khề liếc nhìn khuôn mặt của hai nhỏ đúng là không ổn.
- Đi đâu.-hắn khó chịu khi nó quên lãng hắn.
- Không liên quan tới anh...cứ tiếp tục vui chơi với mấy mỹ nhân của anh đi... Ok.-nó nói xong tiến ra chiếc xe đang đợi nó trước cửa.

Nếu hắn nhìn không lầm thì chính là Minh "không lẽ người Mỹ thích chính là thằng Minh, không thể được" cảm giác người mình yêu đi với người khác rất khó chịu. Nhưng đối với nó thì muốn nói một lần cho xong giải quyết cho hết, nó thật sự không yêu Minh, đây là sự lựa chọn rất đúng.

- Tao về trước.-hắn nói phóng xe tốc độ cực nhanh về nhà, ở đây chỉ khó chịu hơn thôi.
- Về tao mất hứng rồi.-nhỏ nói biết vậy khôn đi.
- Đi.-cô với nhỏ đi ra xe.

Trong xe nhỏ với cậu tranh nhau mà nói.

- Anh xin lỗi.-cậu vừa lấy xe vừa tạ lỗi với nhỏ.
- Anh thật quá đáng.-nhỏ hét mặt cậu.
- Chỉ là lúc trước nhưng khi có em thì khác rồi.-cậu cố cứu vãn.
- Tôi không muốn nghe.-nhỏ bịt kín tai lại làm vẻ giận dữ.

Còn trong xe anh với cô không khí không được tốt cho lắm. Lúc cô thấy cô gái khác nói ngọt với anh, cô cảm thấy nhói nhói tim sau lưng nhưng cũng không biết tại sao. Anh thì quan sát cảm xúc lúc đó của cô rất bình thường cảm giác hơi hụt hẫng.

- Cô đi đâu không.-anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí.
- Tôi muốn về nhà.-cô trả lời bây giờ cô không muốn đi đâu hết.
- Được tôi đưa cô về.-anh nói nhưng anh vẫn chưa muốn về, giây phút ở bên cạnh cô không có nhiều.
- Đưa tôi về còn anh muốn đi đâu thì tùy.-cô còn nhớ chuyện lúc này cảm giác hơi buồn buồn.

"Em ghen sau" anh tỏ vẻ cười làm cô thấy rất khó chịu "anh vui lắm sau"

Anh đưa cô về nhà nhưng tốc độ xe rất chậm như muốn kéo dài thời gian anh và cô ở riêng với nhau. Cô cũng thấy xe chậm lại nhưng sau cũng về tới nhà nên im lặng, cô đâu biết sự chú ý của anh lúc này chính là cô.

.....Chỗ nó.....

Trên đường đi Minh không nói gì chờ nó ra biết, Minh đã nhiều lần thất bại nên lần này phải nói hết tất cả toàn bộ nỗi lòng với nó, cứ nhìn nó suốt ngày đi bên thằng Phong còn ở chung nhà nữa, Minh không thích như vậy, mấy ngày nay lo giải quyết một số việc nên không gặp được nó. Nó thì vẫn im lặng trong đầu nó chỉ có hình ảnh của hắn rất nhiều là khác mặc cho có cô xưa đi hết nhưng tất cả lại xuất hiện trở lại không rõ lý do (Tyty: khi người con gái biết yêu thì những hình ảnh của người con trai đó lúc nào cũng ở trong tim trong đầu và mãi mãi không bao giờ quên). Minh đưa nó tới biển, Minh và nó đi dạo quanh bờ biển mà hai người vẫn chưa nói với nhau câu nào, ngay cả nó cũng thấy Minh rất lạ bình thường đâu như vậy.

- Có chuyện gì tại sau đưa tôi tới đây.-nó khó hiểu nhìn Minh.
- Anh nhớ em thôi, có gì lạ sau.-Minh nhìn nó đầy tình cảm.
- Không.-nó trả lời ngắn gọn vì nó chả biết nói gì.
- Em có thấy biển quá vô tâm không, cứ mặc cho những con sóng cướp đi những thứ rất quan trọng của con người mà vẫn ung dung như không có chuyện gì xảy ra tạo cho con người sự mất mát đau khổ cả đời đúng là vô tâm hững hờ mọi thứ.-ý Minh nói chính là nó, nó quá vô tâm với Minh rồi.
- Thật ra biển không vô tâm như anh nghĩ mà do đó chính là trách nhiệm, là hình phạt mà tự nhiên đã sắp đặt vì con người không biết bảo vệ biển và chính nơi mình đang sống con người cũng không biết biển đã phải chịu rất nhiều đau khổ biển cũng có quyền mà vì vậy không nên tránh biển, biển chỉ làm đúng theo định luật mà thôi.-nó biết Minh muốn nói gì muốn ám chỉ nó mà.
- Em không hiểu anh muốn nói gì sau. Anh yêu em, anh rất yêu em và mãi mãi như vậy, mỗi khi anh không ở cạnh em anh lại nhớ và lo cho em, anh không muốn em phải chịu bất cứ tổn thương nào, anh thật sự rất yêu em vậy tại sao em không đáp trả tình cảm của anh mà cứ đi bên cạnh Phong vậy, anh với Phong em chọn ai.-Minh mất kiên nhẫn từ rất lâu rồi, hôm nay phải giải quyết cho xong.
- Anh thật sự muốn biết sau.-nó nhìn Minh nó không muốn nói, nó không muốn ai phải vì nó mà tổn thương mà đau khổ nhưng không nói thì sự đau khổ ấy sẽ càng ngày càng lớn.
- Đúng...anh muốn biết từ rất lâu rồi, anh cũng đã nói rất nhiều lần nhưng em cứ trốn tránh anh, em nói đi anh nghe đây.-Minh đã lường trước được chuyện xảy ra nhưng dù ra sau Minh cũng muốn chính miệng nó nói ra, dù biết đau khổ nhưng vẫn chấp nhận.
- Tôi không chọn ai cả, nhưng tôi không yêu anh, tôi chỉ xem anh là anh trai thôi, mong anh hiểu.-nó thấy sau sau, nó không muốn nói ra, không muốn thấy người nào phải khổ, nhưng từ bỏ sớm là cách tốt nhất.
- Em yêu thằng Phong.-Minh trầm giọng câu hỏi kiên định, ánh mắt dò xét.
- Không... nhưng tôi và anh không thể.-nó nói nhưng vẫn tự hỏi lòng "nó yêu hắn, có không".
- Anh đã hiểu, anh thua rồi... tôi mai anh sẽ về Mĩ.-Minh nói mà cổ kim nước mắt "Có lẽ chúng ta không có duyên".
- Mai nếu tôi có việc có thể tôi không tiễn anh được, anh đi bảo trọng, tôi về trước.-nó ngoảnh mặt bỏ đi.

Minh đứng đó mà đứng hình, đúng là Mỹ mà, lúc nào cũng vậy cứ tưởng hôm nay sẽ là ngày hạnh phúc không ngờ lại như vậy nhưng anh sẽ chờ, Minh cười trong đau khổ từ từ ngã quỵ xuống đất cảm giác bất lực chỉ biết nhìn nó lạnh nhạt rồi đi, "chút em hạnh phúc". Tâm trạng nó rồi bởi nó biết Minh là thật lòng yêu nó, nhưng tình yêu không phải từ một phía, không phải là sự thương hại lẫn nhau, mà phải là từ chính trái tim của hai người vậy mới là tình yêu. Nó biết làm vậy Minh sẽ đau lắm nó đã dần đẩy mọi người ra xa nó hơn.

.....Nhà hắn.....

Anh vừa đưa cô về tới nhà thì cô lên phòng để lại anh bơ vơ. Còn cậu và nhỏ cũng không kém gì vừa về nhỏ đi ngay lên phòng chẳng nói chẳng rằng, đúng là tội hai chàng mà (Tyty: tội gì đáng lắm, vậy mới đúng chứ). Còn nó về tới nhà nó bước ngay lên phòng nó cảm thấy có hơi nhẵn tâm với Minh, con

- Đường chung nên tụi tao cũng có quyền đi mà.-cô cũng không hay có vật thể lạ.

- Không phải chuyện đó phía sau.-nó nhấn mạnh làm nhỏ cô tò mò quay mặc lại.

Lại là tụi hấn sau bám không tha, vậy mà nãy giờ cô và nhỏ không hay mới gē. Mà sau hôm nay hotboy nổi hứng đi bộ vậy ta.

- Êk tụi sau không lên đi cùng mà phải ở phía sau.-cậu nhìn hấn đã gọi là bám rồi sau phải ở sau.

- Đúng đó hình như các cô ấy không thấy sự hiện diện của tụi mình.-anh nhìn hấn.

- Như vậy mới đẹp chứ.-hấn cười mẫn nguyện. Mọi người xung quanh dừng mọi hoạt động, mắt chữ A mồm chữ O đứng bất động, trai đẹp gái xinh đi bộ trong đồng phục trường Ánh Kim mà, có ánh mắt tò mò lẫn ghen tị với tụi nó, trời ơi chết hết quá vì tụi hấn với tụi nó quá, hôm nay chết trời bão quá. Tụi nó vẫn xem như không biết gì cứ thông thả đến trường, nhưng vừa vào tới trường đã náo loạn cả lên.

- Êk tụi hotgirl mới nổi kia.-HS nam 1.

- Đúng đẹp chết mắt.-HS nam 2.

- Êk các anh hotboy nam thần cũng đu bộ kia, còn đi sau tụi nó.-HS nữ 1 bình thường các anh ghét nhất con gái chảnh chọe mà đi trước mặt tụi hấn là cuốn gói khỏi Ánh Kim nhưng tụi nó thì khác.

- Đúng hôm nay sau các anh không đi xe như vậy chết mệt lắm.-HS nữ 2 (Tyty:thấy gớm hà)

Tụi nó nghe mà chả lọt lỗ tay cái gì mà các anh hotboy nam thần rồi tụi hotgirl mới nổi, đúng là hạ thấp tụi nó khi đi chung với tụi hấn mà. Nhưng không lẽ xử hết chuyện cũ chưa giải quyết xong nếu không muốn tạo thêm rắc rối nên đành nhịn đi thẳng lên phòng hiệu trưởng. Tụi hấn chỉ biết cười hoà nhã nhìn tụi nó "có ghen là có yêu" nhưng cũng lên tiếng dẹp loạn, bước vào lớp thì không thấy tụi nó đâu cả thấy rõ ràng đi lên lớp mà (Tyty:lo nhìn ai không thấy rồi mà còn rõ với chả ràng". Hôm nay nó không đập cửa mà đi bình thường bước vào làm ông hiệu trưởng cũng hơi ngạc nhiên.

- Dạ chủ tịch mời các vị ngồi.-lúc nào nhìn thấy nó ông cũng đứng không vững khí chất quá nặng.

- Chuyện hôm trước xử lí sau rồi.-nó trầm mặt.

- Dạ tình hình không ổn nhà họ Nguyễn không bỏ qua họ kiên quyết chỉ khi chủ tịch ra mặt mới có thể giải quyết.

- Hay là đuổi học tụi tôi đi để dễ giải quyết.-nhỏ góp ý nghĩ khoẻ.

- Đúng vậy tốt hơn.-cô cũng chán lẩn rồi đúng là thị phi.

"Đừng có mà mơ" nó liếc nhìn hai nhỏ muốn chạy ak không dễ đâu cưng, nhưng cũng sắp rời khỏi đây rồi vì sắp thực hiện được rồi.

- Dạ tôi không dám.-nó mà đã vậy rồi bạn thân của nó không biết ra sau, làm hiệu trưởng chết đau đầu chết mắt.

- Ông bảo bọn họ tôi sẽ ra mặt nhưng không phải lúc này.-nó nói lạnh bước ngay lên lớp "đôi khi quá bị mặt không còn thú vị, giây phút đó cũng sắp đến rồi" nó cười khuấy.

- Vậy đi.-cô và nhỏ đi theo.

Ông hiệu trưởng thở phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng đi chứ như vậy nín thở không hay. Nó cô và nhỏ bước vào lớp đã thu hút mọi sự chú ý nhất là tụi hấn biến mất đâu ba đứa sau không lo. Vừa tới chỗ chưa kịp ngồi.

- Dạ thưa cô có mấy bạn mới vào trẻ.-nhỏ Kim đứng lên nói lớn ý nói tụi nó.

- Ai.-bà nói hết lên ra oai Ák mà. (Tyty:bị đuổi nhiều rồi nên bớt bớt lại)

- Là tụi em.-nó coi nhỏ không ngại gì đứng dậy nhìn bà cô trần trần.

Lúc đầu cô còn sợ không biết làm sau nhưng dần bình tĩnh nghe nói mấy đứa này ai đụng cũng cuốn gói sớm nhưng không xử không được còn nhỏ Kim thích thú lắm.

- Là tôi nhờ các cô ấy vài việc nên vào trễ xin cô rộng lượng bỏ qua.-hấn lên tiếng giúp nó chỉ còn cách này.

- Ồk vậy thì các em vào chỗ đi chúng ta học tiếp.-bà cô thấy hấn lên tiếng thì rất vui bỏ qua ngay vì trước giờ ai cũng biết không nên đụng tới hấn vì vậy sẽ không sợ mất mặt.

Nó quan sát thấy nhỏ Kim rất khó chịu không được mà "Phí sức rồi" nó cười khinh nhỏ Kim, "trò con nít".

- Đi đâu vậy.-hấn cũng muốn hỏi.

- Lũ ngu ngốc.-cậu phán làm chuyện để ý ak.

- Giải tán chuyện đến đây là hết.-anh đẹp chuyện.

Mọi người về chỗ ngay không muốn lớn chuyện, nó thì vẫn im lặng làm hấn hơi lo lo không lẽ nó buồn sau mà tại sau nó không nói nó là tiểu thư Lâm Gia khó hiểu.

- Tụi mày gan lắm sắp chết tới nơi mà còn bày trò.-nhỏ ghé sát vào tai nó nói nhỏ.

- Mày là thứ phá hoại hạnh phúc của người khác mà còn giả ngây tui tao ak, đùa chả vui, không còn lâu đâu.-cô nói nhỏ đủ hai người nghe.

- Mày dám...-nhỏ Kim kìm không được định xô cô, anh kịp thấy nắm lấy tay nhỏ Kim bẻ ngược lại.

- Aaaa...-nhỏ Kim hét lớn vì đau.

Cô quay lại thì thấy anh đang che chở phía sau cô nhìn lại thì nhỏ Kim âm mưu gì đây anh mới làm vậy, mà tại sau anh bảo vệ cô sau.

- Cô đang làm gì đó.-anh tròn mắt nhìn hành động đó, anh không nhanh tay cô té mất rồi.

- Ồk tôi lỡ tay chứ không cố ý.-lại bộ mặt ngây thơ đó đúng là cáo mà.

Anh buông tay Kim ra đúng là cố ý mà còn biện hộ, không nói gì kéo tay cô về chỗ làm cô thoáng giật mình. Bà cô bước vào mọi chuyện bình thường điện thoại cô reo lên.

- Alo...-cô bắt mắt.

- Tối nay Minh bay sang Mĩ nhớ tiễn, nói với tụi kia cả nó nữa anh điện không được.-Bin nói.

- Ok em nhớ rồi vậy đi tối nay.-cô cười tươi làm anh bức mình dám nói chuyện với con trai ak, còn hẹn tối nay.

- Tối nay em đi đâu.-Anh lạnh nhạt hỏi nhỏ.

- Chuyện riêng thôi.-cô không biết tại sau lại nói vậy mà vậy cũng đúng tại sau phải cho anh biết.

- Bạn trai sau.-anh lại hỏi.

- Anh nghĩ sau thì nghĩ.-cô cũng lạnh mặt trả lời.

- Đi theo tôi.-anh bất chấp kéo tay nhỏ đi mặc cho bà cô đứng nhìn.

- Buông ra...-cô cố gỡ tay anh nhưng không được sức của anh quá mạnh.

Nó biết ai gọi cho cô, nó cũng biết chuyện gì càng làm tâm trạng càng thêm rối, nhỏ thì rất tò mò không biết anh đưa cô đi đâu. Cậu thì viết giấy gửi qua cho nhỏ.

- Em yêu anh xin lỗi, em tha lỗi cho anh nha, anh khổ lắm rồi.-cậu nhìn nhỏ về mặt hối lỗi.

- Không.-nhỏ nói vậy chứ tha lỗi cho cậu từ tối qua rồi nhưng phải có giá chứ.

- Thôi mà em yêu vợ yêu tha lỗi cho anh yêu chồng yêu đi, anh không bao giờ như vậy nữa, xin em đấy.-cậu cố viết ra những từ thật lòng nhất.

- Không tin là không.-nhỏ vẫn nhạt với cậu.

- Chồng yêu vợ, trong tim chồng chỉ riêng vợ mà duy nhất chỉ có vợ.-cậu không vuốt nữa mà ghét sát tai nhỏ làm nhỏ đỏ mặt.

- Thôi sến quá, em tha cho đó, nhớ không có lần hai.-cô cười tươi nhìn cậu, thương chết được đúng là giận thì giận thiệt nhưng thương thì vẫn thương.

- Như vậy mới là người anh yêu chứ.-cậu cười tươi làm nhỏ càng đỏ mặt "yêu chỉ người đẹp trai như vậy chứ, bởi vậy giữ một chết được.

Như vậy hai người không nghe cô giảng bài nói chuyện suốt những từ ngữ rất ư tình cảm (Tyty:Giận chi không biết hà)

.....Sân bóng rổ.....

Anh kéo nhỏ ra tận sân bóng, bây giờ ai cũng vào học nên không ai ở đây nên rất im lặng.

- Anh buông ra coi.-cô khó chịu đẩy mạnh anh ra.

- Em xem tôi là gì.-anh nhìn cô "dám nói chuyện người khác trước mặt tôi làm ngơ nữa chứ".

- Là bạn cùng lớp.-cô trả lời rất tự nhiên làm anh đáng lòng.
- Thật sự là bạn.-anh hỏi buồn ra mặt "anh không tin em chỉ xem anh là bạn"
- Đúng.-cô nói mà thấy sau sau như nó không thật.
- Anh yêu em, làm bạn gái anh nha.-anh tỏ vẻ rất chân thành.
- Nhưng tôi không yêu anh.-cô nói trái ngược suy nghĩ của mình đáng lí ra phải đồng ý chứ.

Anh nghe cô nói vô đầu bức tóc như điên, chợt anh nghĩ ra một ý, anh rút ra từ trong túi cây dao đưa cho cô.

- Bày trò gì đây.-cô nhìn anh tự nhiên đưa cô cây dao không lẽ bắt cô tự tử hoặc giết người diệt khẩu "dự cảm chẳng lành"
- Đâm anh đi nếu em không yêu anh.-cậu nói mạnh dạng.
- Anh điên ak.-cô không nghĩ đến chuyện đó.

Cô nhìn anh rồi nhìn cây dao tên này điên rồi sao có thể, cô không làm được nhưng tại sau.

- Sau em không làm.-anh nhìn cô rất căng thẳng.
- Tôi...tôi...tự nhiên tôi đâm anh lỡ anh mà tại sau tôi phải làm.-cô hỏi anh tự nhiên đang học mà tên này thần kinh hay có âm mưu gì.
- Em lo cho anh.-anh tiến lại gần cô chỉ có lo mới không dám ra tay.
- Không hề nha.- "Ák" cô tròn mắt nhìn anh.

Lúc cô không để ý anh cầm tay cô đâm thẳng ngay tim, máu dần chảy ra mà anh vẫn bình tĩnh chứ cô nhìn chăm chăm.

- Anh buông tay tôi ra...nhanh...máu chảy ra kia.-coi riu rít nói "tự hại bản thân đồ điên, sót ruột chết được. Đâm mạnh chút nữa là có án mạng đó.
- Vì em anh có thể làm tất cả kể cả dùng tính mạng của mình để chứng minh.-anh nói mà máu càng ngày càng chảy làm cô cuốn cả lên.

Cô vẫn im lặng không nói gì mà tim cô rất đau, còn anh thấy cô không nói gì thì càng ấn sâu vào "hôm nay nếu có chết cũng chết một cách anh hùng" anh càng dùng sức ấn con dao thì máu chảy càng nhiều, sức lực của anh càng mất dần mồ hôi bắt đầu ứa ra.

- Anh điên ak, ngừng lại đi em yêu anh yêu rất nhiều đồ ngốc mà.-khi thấy anh cứ ấn con dao mạnh vào nước mắt cô tự nhiên chảy ra lúc này cô mới biết tình cảm cô dành cho anh rất là nhiều và chính lúc này cô biết rằng cô thật sự yêu anh.
- Cảm ơn em, anh không sau.-nghe cô nói mà anh rất vui và hạnh phúc nhưng anh cũng dần ngã xuống mất máu quá nhiều.
- Kiệt...anh sao vậy...tỉnh lại đi...em xin anh đấy.-cô vừa gọi vừa hét còn anh nằm bất động, nước mắt cô tuôn như suối.

Cô đưa anh vào bệnh viện tâm trạng rối như tơ "anh nhất định phải không sau đó, anh nghe không". Bây giờ cô biết mình không thể nào mất anh, như anh rất quan trọng với cô. (Tyty:người mà có thể xả thân mình để chứng tỏ, không sợ mất cả tín mạng chỉ cần sự yêu thương của một người, bất chấp tình yêu đó có phải xuất phát từ trái tim hay chỉ là sự thương hại... nhưng vẫn muốn thử thì trên đời này không biết còn ai không...??)

~##~##~##~##~##~##~##~##~##~

Lại một cặp nữa hạnh phúc bên nhau, nhưng đời có dễ dàng như vậy, hạnh phúc sẽ mãi mãi, chờ...săn...đoán Tyty sẽ biết ngay. Đọc vui nha cả nhà....)^!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chuyện Riêng...yên Tâm

Cuối cùng cũng ra về, hôm nay cũng như mọi hôm nhưng cách nhìn của mọi người đối với nó là sự khinh bỉ, nó không quan tâm chỉ cần bản thân mình cảm thấy hài lòng.

- Duyên chưa về.-nó lo ngủ nên không biết gì hết.

- Chết tui nó về nhà rồi.-nhỏ trả lời vì này giờ cũng khá lâu.
- Đúng lắm vợ yêu.-cậu nói làm nhỏ đỏ cả mặt.
- Về thôi.-hắn lên tiếng.

Tất cả về nhà tốc độ khá nhanh.

.....Tại nhà hắn.....

Vừa vào nhà đã thấy cô với anh ngồi ở sô-pha, mà hai người có vẻ tình cảm làm mọi người thấy rất lạ bình thường không ưa mà.

- Đi đâu mà về không nói tiếng nào vậy.-nhỏ nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ.
- Bệnh viện.-cô trả lời vì cô đưa cậu vào viện mà.
- Bị gì.-nó nghe cô nói vào viện nên tưởng cô.
- Chuyện là....vậy đó.-cô kể lại chuyện điên khùng cho tui nó nghe.
- Mà cũng gan lắm lúc là đi diện kiến diêm chúa rồi.-cậu còn cười.
- Nhờ vậy tao mới được trời ban cho một cô gái rất ư xinh đẹp.-anh nhìn cô làm ngại chết.
- Đúng là lãng mạng mà ai kia lại làm như phim hành động.-nhỏ nói vừa trách cậu.
- Tại anh làm cho nó khác người ấy mà.-cậu nháy mắt với nhỏ chuẩn soái ca.
- Tui mày gớm quá.-làm chuyện để ý.
- Ai như mày lạnh như băng bởi đâu ai thèm nhìn tới.-cậu chia sẻ vào.
- Ai nói.-hắn nhìn nó đúng là một chết mất.
- Không sau được rồi nói nhiều quá.-nó đi vào bếp lấy ly sữa ak mà, bỏ sung năng lượng.

Cô có cảm giác mình đã quên điều gì đó mà không nhớ, rất quan trọng thì phải.

- Êk hình như tao quên gì đó.-cô nhìn nhỏ nhờ sự trợ giúp.
  - Chuyện gì chứ.-nhỏ cũng muốn biết.
  - Tao nhớ thì nói rồi.-cô gõ đầu mình.
  - Nghĩ tới anh mới quên mất chứ gì.-anh nhìn cô rất ngại thơ làm cô càng muốn nhớ ra.
  - Ờk mà lúc sáng ai gọi vậy.-nhỏ chỉ muốn biết nhưng tình cờ nhất nhỏ.
  - Àk đúng rồi...Minh khuya nay bay về Mỹ nên Bin gọi ra tiễn ấy mà, còn nhắn là gọi nó đi cùng nữa.-cô nói rất ư thân nhiên chứ xung quanh thì.
- Nó từ trong đi ra trên tay cầm ly sữa nghe cô nói thì càng trầm mặc hơn, hắn thì liếc xéo cô không biết phe ai. Cậu với anh thấy hắn nhìn rớt mắt nên bay lại bảo vệ hai nhỏ như sợ hắn ăn thịt vậy.

- Tối nay tao có việc nên tao không đi, tui mày đi đi.-nó thân nhiên nói nhâm nhi ly sữa chứ thấy buồn buồn.
- Tại sau chứ dù gì Minh cũng...-nhỏ lên tiếng phủ quá mà.

"Mày phải đi"nhỏ lại sử dụng nó, "Minh noa muốn mày tiễn nó chứ không phải tui tao", "tao đã nói không là không" nó liếc lại, nhỏ và cô lắc đầu bó tay nhưng càng cương quyết kéo nó đi cho bằng được.

- Thăng Zimba tao không tiễn nên Minh cũng vậy.-nó nói đi lên phòng.

Hắn thấy nó lạ lạ nhưng cũng có chút việc nên không hỏi được. Nó và anh vừa đi hắn cũng đi làm mọi người khó hiểu.

- Êk đi đâu thằng kia.-cậu hỏi hắn.
- Chuyện riêng.-hắn nói đi ra xe phóng đi mất.

- Cái thằng này trước giờ có vậy đâu? Chuyện riêng mà là chuyện gì? - anh nói.

Lúc sáng có cuộc gọi cho nó hẹn quán cà-phê CLOU nói có chuyện gì đó, chính hắn cũng không biết là ai. Nhưng hắn đâu phải thằng hèn đành đi vậy.

.....CLOU.....

Hắn đậu xe bước vào đã thấy một người quen, mà không phải là rất quen là khác. Nhưng hôm nay lại hẹn gặp bình thường đâu ưa nhau bảo lớn ak.

- Đây này.-Minh giờ tay hắn biết, hắn tiến lại bàn.

- Chuyện gì sau.-hắn thấy Minh có vẻ làm thân.

- Hẹn cậu nói chuyện thôi, bình thường.-Minh hơi buồn khi nhắc đến.

- Tôi với anh thân nhau từ lúc nào.-từ trước tới giờ có đâu vỗ mồm chứ sau lạ nha.

- Tôi thua rồi.-Minh cười buồn.

- Anh nói gì vậy, cái thằng này.-quen uống thuốc ak, thua là thua gì.

- Tôi đang nói chuyện với My người My yêu không phải là tôi, hiện tại tôi cũng có vài việc nên phải về một chuyến, My tôi giao lại cho anh, tuy tôi chịu thua nhưng cô ấy có chuyện gì người tôi tìm trước tiên chính là anh.-Minh nói một tràng làm hắn ngỡ người.

- Ờk biết trước là tốt.-hắn vẫn giữ nguyên bộ mặt băng lãnh mà trả lời.

- Thôi tôi về trước.-Minh nói đi ra ngoài.

- Đi mạnh khỏe My cứ giao tôi, yên tâm.-hắn cuối cùng cũng hiểu được Minh chỉ muốn tốt cho nó.

Minh khẽ nhếch môi, giao nó cho hắn thì yên tâm phần nào hắn đủ khả năng. Minh chịu thua nhưng không phải bỏ cuộc. Hắn cũng ra về, mà càng nghĩ càng giống lúc trước thằng nhóc Zimba trước khi đi cũng vậy "xài chung câu thoại", bây giờ thằng này cũng vậy, "nó rất quan trọng sau".

.....Nhà.....

Nguyên buổi chiều nó ngồi trước màn hình máy tính, mấy hôm nay không đụng tới đúng là trăm công ngàn việc, còn việc rất quan trọng nữa mà cũng chưa có thời gian giải quyết. Nhỏ cô đi ngủ cậu và anh ngồi xem tivi. Hắn dọc đường về có ghé sang cửa hàng mua vài đĩa nên về hơi muộn. Tám giờ tối tụi nó dần thức dậy đi chuẩn bị tiễn Minh, xong xuôi nhỏ và cô chạy sang nó, người mà Minh muốn gặp nhất là nó, nó không đi sau được. Lại một sự im lặng bao trùm không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bí Mật...không Sợ...không Sợ!

Nhỏ và cô gọi nó mà nó im lặng không trả lời. "Nói không đi là không đi tức chết mà" sau một hồi la hét chỉ biết bỏ cuộc đi xuống nhà. Nhỏ và cô đi cùng với Nam và Kiệt, vừa lúc hắn vừa về tới.

- Êk tụi này đi tiễn thằng Minh về bên ấy, mầy đi không.-cậu tiện hỏi ấy mà. (Tyty:cái gì mà về bên ấy làm như **** rồi vậy).

- My đâu.-hắn thấy thiếu thiếu.

- Nó làm gì trong phòng ak, gọi mãi không đi nói bạn gì đó.-nhỏ lên tiếng riếc không hiểu nổi.

- Thôi đi đây, anh có đi không?.-cô hỏi hắn tuy biết hắn với Minh không ưa gì nhau.

- Không.-ngắn gọn, xúc tích. (Tyty:chị My ở nhà dễ gì anh Phong chịu đi/Phong:thông minh lắm nhóc//Tyty:quá khen...quá khen...)

- Ở nhà với nàng vui về nha, đi đây.-anh vỗ vai Phong đi ra xe.

Hai xe dần thoát ra khỏi nhà hắn tiến lên phòng, nhưng phải ghé sang phòng của nó. Mở cửa ra đúng là tối thật, ánh sáng của trăng le lói chiếu vào phòng, nó đang cuộn tròn trong chăn mà yên giấc chứ làm việc gì, nó vẫn còn thức linh tính cho nó biết hắn tiến vào phòng nó, nhưng vẫn chờ xem hắn làm gì.

- Ngủ sau bởi vậy gọi không nghe đúng là heo mà.-hắn nói rất nhỏ nhưng với nó thì nghe rất rõ.

"Heo cái biến thái anh, đồ xấu xa, đồ âm binh", nó suy nghĩ thôi chứ nói đâu.

- Lúc chiều anh có gặp một người, nói là phải bảo vệ cho em, không được làm em buồn...-người hắn nói chính là Minh, nếu Minh không nói thì hắn cũng bảo vệ nó đúng là nhảm mà.

- Là ai.-nó rất muốn hỏi nhưng hắn đang tâm sự mà không tiện lắm, là ai chứ.

- Nhưng anh sẽ không nói, ngủ ngon đi nhóc.-hắn cười rồi bước ra ngoài, để yên cho nó ngủ nhưng hắn đâu biết nó vẫn còn thức mà.

Khi nghe tiếng cách cửa đóng lại nó mở mắt ngồi dậy,

- Tên này nói chuyện không đầu đuôi gì hết.-nhưng mặc kệ là ai không quan trọng bó cũng không quan tâm.

Bây giờ thì tụi kia đi rồi, hắn tưởng nó ngủ nên cũng đi về phòng, bây giờ đã không ai làm phiền nó rồi, nó bước ra khỏi phòng.

.....Sân bay.....

Cậu và anh bước xuống với áo thun bó và quần jean đen, tóc thì vuốt cao, làm các cô gái xiêu độ đẹp trai cực khủng của hai người, đang mơ tưởng viễn vông thì nhỏ và cô bước xuống với áo cop-tóp trắng và váy trắng làm tất cả hạ huyệt hẳn muốn ngã quỵ vì sự tuyệt vọng, còn thằng con trai thì choáng váng khi chứng kiến độ xinh gái nhỏ và cô. Đúng là đẹp có khác tuy có nhiều Fan nhưng cũng nhiều kẻ thù. Vừa vào đã thấy Bin ra đầu báo ở đây.

- Hi anh xin lỗi tụi em hơi trễ anh Minh bay chưa.-nhỏ thấy Minh hơn ha hơn hờ làm cậu khó chịu.

- Chưa tưởng không tới chứ.-Bin lên tiếng vì khá muộn.

Nhìn sang Minh đi từ phòng vé tay kéo vali tay còn lại đút vào túi quần, áo sơ Mi đen quần trắng bó sát tóc vuốt cao đeo thêm kính đen, là hoàng tử trong ánh mắt hâm mộ của phái nữ chuẩn.

- Đồng dữ ha.-Minh nhìn nó thật là nói không đến là không đến.

- Đi mạnh khoẻ nha anh, sang tới nhớ gọi về đó.-cô cười tươi.

- Về nhớ đừng quên tụi tao nha.-cậu làm ra mặt hâm dọa.

- Xong việc thì trở về lúc nào tao cũng chào đón mày.-tuy anh cũng không thích Minh lắm nhưng nhìn lại Minh cũng không xấu như mọi anh và cậu nghĩ.

- Nhớ và anh sẽ không quên mẩu nhóc với tụi mày đâu, yê. tâm đi.-anh tuy cười nhưng nụ cười không thật lắm.

- Mày nó có việc không đến, nó có nói anh đi cẩn thận.-nhỏ nói giúp nó chứ biết sau giờ không lẽ nói nó trốn trong phòng không chịu đi.

- Ồk anh biết mà, có lẽ như vậy cũng tốt.-Minh cười buồn nếu nó tới cũng không biết đối diện như thế nào, Minh rất đau là khác, rất khó chịu nhưng cũng đành chịu đựng than khổ một mình.

- Thôi xem như không duyên, mày đừng buồn Mày vốn đã vô cảm rồi.-Bin biết Minh thật sự đã bỏ cuộc nên mới bỏ đi.

- Mày yên tâm tao không sau, tụi mày tới tao đã vui lắm rồi, thôi về rồi, tao đi đây bay nha, nếu Mày có chuyện gì phải gọi tao ngay.-Minh cười buồn bước vào trong.

- Tội thằng nhỏ tới qua nó uống rượu suốt đêm, nói làm nhảm như điên chất có chuyện gì với Mày rồi.-Bin lắc đầu thấy cảm thương thằng bạn yêu ai không yêu lại yêu tăng băng như nó.

Vậy xong Bin trở lại bar, còn cậu và anh chờ nhỏ đi lung tung lâu lâu mới được đi chơi mà. Nhỏ và cô cũng ham chơi nên tụi hắn rủ đi ngay.

.....Ở nhà.....

Nó bước xuống nhà, đi ra sân vườn nơi đặt ghế đá dưới góc cây, phía trước hồ cá. Nhà giàu nên đi tới đâu đèn tới đó, long lanh rất là đẹp làm tâm trạng nó dễ chịu phần nào.

- Không biết đi nào con mới đến với mẹ, hôm nay con đã rất dứt khoát với một người mẹ thấy con có ác quá không.-nó ngẫm nghĩ phải có mẹ ở đâu thì tốt rồi. Nhìn mãi một khoảng trời như rất xa xôi thì phải, không khí thật làm cho người ta khó chịu.

- Sau ra đây, khó chịu ak.-hắn có ghé phòng nó xem nó thế nào nhưng không thấy nó, tìm khắp nơi thấy nó ngồi sân vườn.

- Tại sao khó chịu.-nó không biết hẳn muốn nói gì nhưng khi nghe giọng nói hẳn nó thấy vui vui.

- Thì hôm nay không đi gặp mặt người thương nên khó chịu.-hắn nói mà cũng thấy khó chịu mà.

- Đồ điên tôi cảm thấy rất thoải mái là khác, trước giờ tôi không thích chuyện đó.-nó nói trầm trầm làm hấn cứ tưởng nó buồn chứ.
- Đi vào đây với anh.-hấn thấy nó cứ im lặng kéo nó vào trong.
- Này quá đáng, tôi nhin anh lắm rồi nha.-nhưng không tài nào thoát được.

Hấn bắt nó ngồi sô-pha đi vào trong bếp lấy ly sữa vài đồ ăn vặt đem ra làm nó khó hiểu.

- Uống đi, em thích uống sữa mà.-nó thấy hấn có vẻ nghi nghi sau hôm nay tốt vậy.
- Ồk...anh có bỏ gì vào không.-nó không tin hấn tốt vậy.
- Em không uống đưa đây anh uống.-hấn giật lấy ly sữa nó cướp lại đồ sắp vào miệng sau nở bỏ.
- Đồ xấu xa.-nó lạnh nhạt phán.

Hấn không nói gì lấy đĩa lúc sáng mua ở cửa hàng mở lên, nó nhìn không lầm thì đó là phim ma. Tiến lại định tắt đèn.

- Xem phim thôi mà bật đèn đi.-tuy nó lạnh lùng nhưng trên đời con vật nó sợ là con gián và thứ nó sợ nhất là ma, nó dự cảm không lành.
- Em sợ sau.-hấn nhìn nó đầy nghi ngờ.
- Tôi mà sợ.-nó vẫn mạnh miệng.

Hấn tắt đèn tiến lại ngồi kế nó, ánh đèn bật lên, hình ảnh con ma đi qua đi lại làm nó lạnh sống lưng, cảm giác xung quanh ớn lạnh nên càng ngày càng xích ngồi lại gần hấn cho đến khi đụng người hấn.

- Làm gì vậy tính làm gì anh ak.-đèn tắt nhưng nhìn rõ vẻ mặt gian tà của hấn.
- Aaaaa...-nó không nghe hấn nói chỉ biết quan sát và đột nhiên mặt con ma sát màng hình nó giật mình la toán lên.
- Em làm sau vậy, hay anh tắt nha.-hấn thấy nó la nhưng miệng thì nói không sợ.
- Không sau.-nó bây giờ không nghĩ được gì chỉ biết dựa dẫm hấn vì nếu hấn tắt thì đồng nghĩa nó rất sợ.

Kế hoạch thành công, hấn biết nó rất sợ nhưng chỉ có ra về thôi. Mồ hôi nó bắt đầu ứa ra như rất căng thẳng thì phải.

- Má ơi.-nó than vì sức chịu đựng nó hết mức rồi.

Hấn thấy nó không được định đi tắt nhưng nó giữ lại không cho đi, nó dần ngồi trong lòng hấn lúc nào không hay nhưng đối với nó chỉ cần ngồi cạnh hấn thì bất cứ thứ gì nó cũng không sợ. Hàng loạt cảnh rừng rợn trước mặt nó, nó nắm tay hấn ngay cả tay đầy mồ hôi cho dù đã bật điều hoà, biết vậy đã không xem.(Tyty sát thủ mà sợ ma//My: vậy mới là điểm yếu mà nhờ vậy mới ở bên trai đẹp). Cuối cùng bộ phim cũng hết nó thở phào nhẹ nhõm.

- Hết rồi.-nó bay vào ôm hấn, lần đầu tiên nó xem được bộ phim ma mà trước giờ không bao giờ và không đòi nào mà xem, khi nó nhận thức mình đang làm điều gì đó thì xô ngay hấn ra.
- Em quá đáng.-hấn đang đi đến tận cùng hạnh phúc lại bị nó xô ra làm té xuống ghế, đúng là hụt hấn mà.
- Xin lỗi mà đứng lên đi.-nó lại đỡ hấn ngồi dậy.
- Không mà hình như em rất sợ ma.-lúc này thấy nó căng thẳng.
- Không...không có.-nó ấp úng vì đúng là vậy mà.
- Tôi biết mà đừng cố che giấu.-hấn trăn
- Ồk...buồn ngủ quá... đi...đi ngủ đây.-nó hốt hoảng chạy lên phòng hấn lại cười, từ khi có nó hấn cười nhiều hơn, nói nhiều hơn đúng là kì tích ngay cả nó cũng vậy.
- Đúng là ngốc mà.-hấn cũng bước lên phòng.

Nó cảm thấy rất sản khoái dễ chịu, nhờ có hấn mà nó từng làm việc chưa từng làm nhưng không nói cho hấn biết vì đó là "bí mật", đối với nó sát thủ tất nhiên phải đối mặt với người chết rất nhiều nhưng đó là nhược điểm của nó tuy chuyện gì cũng dám làm. Nói thật nếu ai lợi dụng bài trò nhất ma nó là nó đánh cho chết, sợ nhưng bình tĩnh phán đoán nếu đánh không chết chắc nó xỉu tại chỗ quá, nó chỉ xử những người có tội và rất đáng nên cũng chưa từng gặp bao giờ (Tyty đã sợ còn muốn gặp). Nhưng qua hôm nay nó cảm thấy không sợ nữa tất cả những gì nó nghĩ điều không có thật. Vận động tiếc mồ hôi nên ngủ rất ngon quên đi chuyện của Minh. Hấn cũng vậy sau hôm nay khoảng cách lại gần thêm một chút, cười trong mơ.

- Chút biết nó đang ở trường, còn bây giờ đi thôi.-nhỏ kéo tay cậu ra xe.

Chương 68: Em Cứ Vậy Sau Tôi Yên Tâm Đây

Nó bước ra trước sự kinh ngạc của mọi người nhất là nhỏ Kim và nhỏ Nhi và tụi hần, còn nhỏ với cô thấy bình thường, đúng là dù là trở thành người như thế nào nhưng khi trở về làm chính mình thì chẳng có gì phải sợ.

- Êk chi là trùng hợp thôi phải không.-cậu nhìn chăm chú.

- Nghe nói người làm chủ tịch trường Ánh Kim là tài đức vẹn toàn, phải trải qua hàng loạt đợt khảo sát rất rất kì dị, vậy mà không phải mơ chứ.-anh suy xét đúng là không thể tin mà.

- Không làm đâu chính là My đó, tui tui đã nói "nó không phải là người mà".-nhỏ thần nhiên nói làm cả đám ngây người.

- Con My cái gì mà có không làm được chỉ trừ một việc.-cô im lặng việc đó chính là "làm người chết sống lại, chính là mẹ nó, nhưng cũng nhờ chuyện đó mà nó thành ra như vậy.

- Việc gì.-cậu và anh đồng thanh.

- Ờk...không gì.-cô lảng tránh.

Hần thì đứng quan sát cử chỉ của nó, không có vẻ gì là bất ngờ vì hắn biết "nó không phải chỉ như vậy" vì trên đời này bất cứ chuyện gì hắn điều tra thì có thông tin ngay, chỉ riêng nó không một dấu vết. Hắn khẽ nhăn mặt khó chịu "xem cô giấu được đến khi nào".

Mọi ánh mắt hướng về nó như sinh vật lạ, nó đã đoán được cảm xúc của mọi người nên không có vấn đề gì.

- Xin chào tất cả, tôi chính là chủ tịch của trường Ánh Kim, là con gái của tập đoàn Lâm Thị, tôi biết mọi người có rất nhiều chuyện muốn hỏi tôi, mọi người cứ hỏi tôi sẽ trả lời.-nó trầm giọng.

Phía dưới một phen kinh hồn, không chờ đợi gì cả mọi người đều muốn biết nguyên nhân.

- Tại sau, cô là học sinh lớp tôi mà, lại là học sinh nghèo sau có thể.-HS1.

- Cô đã là chủ tịch tại sau phải đi học hay chưa đủ bằng cấp.-HS2.

- Tại sau phải che dấu hay có bí mật không thể cho người khác biết, khi chúng tôi miệt thị cô, tại sau cô vẫn im lặng mà không xử tội chúng tôi.-HS3.

Toàn là những từ ngữ khinh miệt nó, nó nhếch môi "đúng là lũ gốc"

- Thứ nhất tôi giả làm học sinh chỉ muốn quan sát học sinh của trường Ánh Kim, giả nghèo để xem đạo đức và cách cư xử của mọi người thế nào nhưng kết quả là rất tệ, đạo đức quá kém. Cái thứ hai tôi đã đủ bằng cấp và tư cách để làm chủ tịch ngôi trường này, tôi cũng đã tốt nghiệp đại học, và có hẳn ba bằng đại học loại xuất sắc ở ba trường nổi tiếng nhất nước Mĩ, nếu ai không tin tôi sẽ cho tất cả xem. Cái thứ ba tôi không có bí mật gì cả, còn chuyện đó theo tôi phải biết chấp nhận những gì mình đang có, có những người rất giàu nhưng chẳng lo học chỉ ăn với chơi thì dù cho nhà có mấy núi vàng cũng bay theo gió mà thôi, nên tôi không xử tội các bạn vì tôi không quan trọng chuyện đó (Tyty:đúng là chị My nhân hậu tốt bụng quá). Điều cuối cùng, từ nay tôi lấy tư cách chủ tịch mà chỉnh đốn lại cách dạy và học trật tự của ngôi trường này, bất cứ người nào dùng quyền lực chỉ thị hoặc ra lệnh uy hiếp một ai đó thì ngay lập tức rút hồ sơ ngay, dù cho là con của ai đi chăng nữa cũng không ngoại lệ. Riêng ... và... rút hồ sơ biến khỏi ngôi trường này ngay là vì tư chất quá kém còn chuyện gì nữa thì các cô đã hiểu, cũng chính vì hai cô tôi mới có mặt ở đây, ai có thắc mắc không hài lòng đến phòng hiệu trưởng. Mọi người nên nhớ kĩ, cuộc gặp kết thúc.-nó tự biên tự diễn rồi bước xuống. (Tyty:cho Tyty rút lại câu nói lúc nãy nha(>)).

Tất cả học sinh nghe nó nói và thoáng kinh sợ thế là từ nay về sau không dám ra oai nữa, còn tụi nhỏ Kim giận tím mặt. "Nó nghĩ nó là ai mà dám đuổi học tụi nó còn nói sẽ lập lại trật tự ngôi trường này" nắm chặt tay thành nắm đấm nhìn nó.

Nó thấy quá phiền phức, cũng phần nào đòi lại tất cả rồi, chỉ còn bước cuối cùng thôi nhưng tại sau nó không cảm thấy gì gọi là vui khi gần trả được thù. Tụi hần bước đến, nhỏ và cô tung tăng chạy lại, hần nhìn thấy nó có vẻ khó chịu.

- Oai quá mà giấu kín giữ ta.-cậu giễu nó.

- Đúng là không tin mà, cô cũng tài dữ ta.-anh thêm vào.

- Mật sát tôi.-nó bước ra xe riêng nó lúc sáng phóng đi.

Hắn thấy nó định đi đâu cũng nhanh chân phóng theo.

- Tôi sẽ đi theo, yên tâm.-hắn nói nhanh lên xe phóng theo nó.

Cô và nhỏ biết lúc này nó đang suy nghĩ gì mà, khổ nỗi khuyên không nghe biết sau giờ.

- Về thôi.-nhỏ kéo cậu đi.

- Đi ăn đâu không.-cậu hỏi.

- Cũng mệt rồi về đi tui nấu cho ăn.-cô cười hôm nay trở tài bữa mới được.

- Tán thành, anh chở em đi siêu thị đã hả về nhà.-anh choàng vai cô về thân mật.

Nhưng vừa ra tới cửa đã có cái thứ gì đó không biết chặn đường.

- Êk con quý kia đâu nó nghĩ nó chủ tịch muốn làm gì làm hả, nó nghĩ tao là ai mà có thể đuổi.-nhỏ Kim hét vào mặt nhỏ.

- Đúng cả tao nữa, mà nó sợ trốn về rồi hả.-nhỏ Nhi đứng kế bên chia mở vô.

- Biến đi hôm nay tụi tao vui nên không rảnh thời gian nói chuyện tụi mày.-nhỏ cũng chả vừa (Tyty:nói chuyện không liên quan).

- Mày ngon lắm có tin tao cho tập đoàn tụi mày phá sản hết không.-nhỏ Kim mạnh miệng "lỡ leo rồi leo cho tới"

- Haha...con điên, chấp tập đoàn của hai tụi mày luôn ak, không bằng một góc tập đoàn nhà con My bày đặt so sánh.-nhỏ nghe nói mà cười hô hô.

- Mày đợi đó không yên với tao đâu.-nhỏ Kim tiếp lời quay đi.

- Khoan...gần phá sản rồi chuẩn bị tinh thần trước đi.-cô cũng tốt bụng nhắc nhở tụi nó.

Nhỏ Kim và Nhi tức đỏ mặt dậm chân bước về, "chờ đó tao sẽ trả hết cho tụi mày, nỗi nhục này tao không chịu được."

- Thôi đi.-cậu lên tiếng.

Tất cả vui cười hớn hở đi về bỏ quên luôn nó, hôm nay đúng là nhiều chuyện vui mà.

.....Phía nó.....

Bây giờ nó không biết nó muốn, muốn đi đâu nữa. Nó chạy lòng vòng thành phố như con điên trốn trại, hắn vẫn chậm rãi theo sau. Nó định tìm một tới Bar xã một trận mất công Bin lại bảo lên con nên vừa tới cửa mà không vào nó cứ chạy tiếp. Tiến vào một shop thời gian vức đi bộ váy dạ hội, nó lại phong cách cũ áo cop-top Full trắng, quần jean đen, giày đen, nón đen sẵn tiên ghé siêu thị mua vài lon bia phóng thẳng ra biển, nó dần giảm tốc độ nó muốn thời gian trôi thật nhanh, thảnh thơi thôi đưa cũng đã năm giờ chiều tại biển Nha trang. Bước xuống xe đúng là thoải mái, tại sau lúc nào buồn cũng tới đây vậy đơn giản biển có thể cuốn đi hết những nỗi buồn của nó. Nó ngồi xuống lại là một khoảng không gian rộng lớn, có gió, có nắng, có mặt trời sắp lặn, cảnh chiều vàng chiếu xuống biển đúng là rất đẹp, nó cầm lon bia uống không thương tiếc, nó khẽ nhếch môi.

- Ước gì có thể quên tất cả, vậy có phải tốt hơn không.-nó cười đau nước mắt chọt rơi, cảm giác lạnh lẽo cô đơn lại quây về.

"Em cứ như vậy sau tôi yên tâm đây" hắn thấy nó khóc tím hần nói như ai cầm dao đâm vào vậy.

- Gần tới lúc rồi, không biết nên vui hay nên buồn đây.-nó bóp chặt lon bia, lon bia nhấn nhúm lại nó để lại vào bọc. (Tyty:bảo vệ môi trường ấy mà.)

"Tôi thật sự muốn tiến lại gần ôm chặt lấy em nhưng có gì đó khiến tôi không thể" hắn ngắm nhìn từng hành động của nó cũng không bước ra, hoàn hồn lạng mắt nó lại lên xe và tiếp tục chạy tốc độ ánh sáng.

.....Tại nhà.....

Bây giờ nó về tới nhà hắn, để khỏi phát hiện cho nó vào nhà trước hắn mới vào. Bước vào nhà mặt nó lạnh tanh bước lên phòng, bất chấp tụi nó la ú ở phía dưới, hắn đi theo sau.

- Nó bị gì vậy.-nhỏ tiến lại hắn.

- Không biết tôi chỉ đi theo chứ cô ấy không biết.-hắn trả lời ngắn gọn.

- Anh...cũng như không...mà không sau ngày mai nó bình thường ak.-nhỏ nói tiếp tục xem phim với cậu.

- Cô đi nấu giúp tôi bát cháo.-hắn lạnh giọng nhưng với cô miễn nhiệm rồi.

- Anh đói ak...mà để tôi.-cô nói xăn tay áp bay vào bếp.

- Nè...đứng lại.-cô nhanh chân chạy theo.

Bìn bước vào theo sau tiếng la hét của cô, cậu cũng thấy là lạ.

- My đâu.-mới vào tới nhà đã hỏi nó.

- Làm gì.-hắn có vẻ căng thẳng, có ý đồ gì mà mới sáng sớm tới kiếm là sau (Tyty:ghen nói đại đi ak).

- Chuyện của tôi mà, mà My đâu tôi có chuyện muốn nói.-Bìn biết hắn đang nghĩ gì, mà do có chuyện nên không thèm đề ý.

- Nó còn ngủ không biết thức chưa nữa.-nhỏ đứng lên đi xem nó.

- Để tôi gọi cho.-Bìn thấy bình thường nên lên tiếng.

- Không để tôi.-hắn đứng lên sau có thể cho Bìn đi được.

Nhưng chưa đi lên thì nó đi xuống với về chưa muốn thức.

- Làm gì mới sáng ồn ào, không để ai yên hết.-nó đang ngủ nghe gì dưới nhà làm không tập trung được đành thức dậy VSCN xuống nhà xem chuyện gì.

- Có chuyện.-Bìn có chuyện muốn nói cho nó biết.

- Ồk, ra ngoài đi.-nó đi thẳng ra sân vườn.

Hắn khó chịu đi lên phòng về mặt không thể cân bằng hơn nữa.*****Sân vườn*****

- Nói đi.-Nó lạnh giọng.

- Chuyện đó em tin sau, chỉ còn tổng phần trăm mà công ty Phong có nữa thôi là chúng ta rất có lợi, rồi khi nào công bố, những cổ đông bắt đầu lung lay rồi đó.-Bìn mới điều tra được, những cổ đông do một phần vì mất cổ phần mà có vẻ trở mình, tình hình không ổn định lắm.

- Rồi rồi, dạo này nghĩ ngợi nên quên, để chút tôi nói với Phong.-nó suy nghĩ

Tên này khó ưa không biết chịu giúp không đây, bắt đầu một cuộc chiến mong là mình thắng.

- Còn nữa nhỏ Kim với nhi muốn trả thù nên mượn người mình để bắt My, Duyên với Kiều ak, xử tụi nó ha.-Bìn đề nghị chuyện nhỏ mà.

- Không cứ làm theo ý tụi nó đi xem tụi nó dám làm gì.-nó cười khinh "tụi mày gan lắm, muốn sống không giống kiếm đường chết".

- Vậy thôi về đây.-Bìn chỉ báo tin cho nó biết thôi, mấy hôm nay không thấy nó.

*****Trong nhà*****

Vào nhà nó thấy bốn người cười cười nói nói nhưng thiếu thiếu.

- Phong đâu.-nó hỏi lớn.

- Êk tụi mày có thể ngưng hỏi về nhau được không.-nhỏ nói vì lúc nào thấy vắng đều hỏi như cùng một suy nghĩ vậy.

- Nó thấy mày ra ngoài với Bìn mặt hầm hầm lên phòng rồi.-cuối cùng cũng nghe được câu trả lời nó đi thẳng lên phòng.

"Chuyện gì vậy" nhỏ nhìn cô, "tao cũng không biết" cô trả lời ánh mắt.

-Êk chiều đi đâu không.-cậu hỏi.

- Chiều tín.-nhỏ nói cũng kéo cô lên phòng.

- Sau ak thiệt ak.-cậu khó hiểu.

- Tao cũng chả hiểu.-anh lắc đầu ngao ngán.

Vừa đi vừa suy nghĩ không biết hắn giúp hay ra điều kiện gì lạ lừng sục sục nữa đây, tại sao không phải là ai mà lại là hắn. "Khó càng thêm khó".

Hắn thì ngồi im lặng, khí lạnh toả ra khắp nơi, hắn nãy giờ nhìn ngắm nó với Bìn cho đến khi Bìn về nó lặng lẽ đi vào, "tại sao nhiều bí mật đến vậy, cho đến khi nào em mới chịu nói cho tôi biết" cứ như vậy không khí lại càng âm u khó chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hợp Đồng Tình Yêu

Nó bước lên phòng, quyết định đứng đặng nó bước tới phòng hấn, cuối cùng cũng mạnh dạng gõ cửa.

- Ai...?..-hấn lạnh giọng đang bức mình mà ai không biết.

- ...-nó im lặng.

- Bị câm ak.-hấn hét lớn ai rãnh không biết gõ cửa không nói.

- Là tôi.-nó lên tiếng cảm giác hấn không bình tĩnh cho lắm.

- ...-hấn im lặng nhưng sau đó là một âm mưu.

- Anh không trả lời là tôi vào đó.-nó gặng hỏi "mà tên này không biết làm gì. Lỡ...thì sau.?" (Tyty:dấu...tùy vào mức độ trong sáng của mọi người hiểu ý nghĩa của nó).

Nó không nghe hấn trả lời nên mở cửa bước vào, vừa bước vào thì hấn kéo nó vào sát tường mặt chạm mặt cho đến môi hấn cắn chặt môi nó, mắt nó mở to như trời trông. "Ák lại bị cướp hôn rồi biết ngay mà đầu tốt lành gì, biết vậy không vào rồi," nó thăm nói sau ngu vậy không biết.

- Đang nghĩ gì.-hấn vẫn giữ nguyên tư thế làm nó khó chịu.

- Anh quá đáng.-nó liếc nhìn hấn ánh mắt toé lửa nhưng đầu đó cũng có chút rung động.

- Em nói anh thật ra em không xem anh ra gì cả.-hấn cười buồn nụ hôn đó hấn chỉ trả thù nó dám lãng quên hấn mà thôi.

- Anh lại lên con ak.-nó nhìn thẳng mặt hấn như nghi ngờ làm hấn càng tức.

- Đứng vì em đó...nếu em dám lãng quên tôi như hôm nay em sẽ không yên với tôi đâu.-hấn nhìn thẳng mặt nó mà nói, xong buông tha cho nó tiến lại ghé ngồi xuống.

"Tên chết bầm sau không chết đi...anh hăm dọa tôi hả anh gan lắm...ai lấy anh chất khổ suốt đời quá...đồ khó ưa...biến thái..." nó thăm ***** rửa hấn, nếu hấn nghe được không biết sau ha rồi nó lại cười.

- Em vào đây làm gì không lẽ nhớ anh sau.-hấn nói gác chân lên bàn thái độ khó ưa.

- Ồk ha, tôi có chuyện nhờ anh.-xém chút quên mất.

- Chuyện gì cứ nói còn có giúp hai không là chuyện khác.-hấn thấy vui vui khi nó nhờ hấn, "em nhờ tôi ý gì tin tưởng tôi sau".

- Anh có cổ phần trong tập đoàn họ Nguyễn.-là công ty ba nó.

- Ồk thì có khoảng 10%...làm gì.-hấn nghi ngờ nếu nhớ không lầm công ty ba My mà.

- Tôi mua số cổ phần đó anh trả giá đi.-nó ra đề nghị vì chỉ có cách đó.

- Nếu anh nói anh không bán.-hấn cười gian để chân xuống.

"Không biết tên này muốn gì nữa đây, nhất định phải có...My ơi mầy thông minh lắm mà" nó suy nghĩ.

- Nói đi điều kiện.-nó cười lạnh chứ rồi không nghĩ được gì nữa.

- Thông minh lắm nhóc nhưng phải suy nghĩ đã, và bây giờ đi ăn thôi, chuẩn bị đi.-hấn nói như ra lệnh.

Nó đành phải đi theo thôi đầu có lựa chọn, nhưng cũng hơi dỗi dối. Nó diện quần thun rách trắng, áo sơ my trắng, tóc xoã vai nhìn cứ dễ thương. Còn hấn thì sơ mi đen quần jean đen ngược màu với nó. Hấn và nó tiến ra xe mà phóng nhanh đi.

.....Nhà hàng.....

Vừa bước là mọi người khá chú ý, phong cách ăn mặc của nó và hấn thăm khen ngợi trời xinh một cặp. Nhà hàng khá rộng và sang trọng vì nhà hàng này là dành cho người giàu có và cũng có nhiều dịch vụ rất độc đáo còn món ăn thì rất đặc biệt, nó vô tư gọi món, gọi cho phí tiền hấn chứ ăn vừa đủ. Thanh toán xong hấn kéo nó lên sân thượng của nhà hàng mà đã đặt sẵn.

- Anh định làm gì.-nó nhìn xung quanh thì rất ngạc nhiên.

- Khá nhanh đó nhóc.-hắn cười nhìn nó.

Nụ cười đó đúng chính nó, đã in sâu trong tim nó rồi, đứng bất động.

- Nhìn đủ chưa, bắt đầu thực hiện đi.-hắn tiến gần nó.

- Thực hiện gì.-nó quên hẳn chuyện gì ta.

- Không nhớ...thì thôi.-hắn quơ quơ tờ giấy nhượng quyền sở hữu cổ phần tập đoàn Nguyễn trước mặt nó rồi quay lưng bước đi.

- Nhớ...tôi nhớ rồi.-nó kéo hắn lại chợt tỉnh.

Hắn đưa gió giấy chuyển nhượng sở hữu nó cười mẫn nguyện, xong rồi chuẩn nhưng nó lại bị hắn...hazz chán quá.

- Hôi đi...nhanh.-nó cất nhanh giấy rồi chấp nhận sự thật.

- Không phải lúc này, xuống ăn sáng.-hắn nắm tay nó xuống nhà làm nó hơi ngượng.

Nhưng nguy hiểm đang chờ nó xuống. Hắn cười trong hạnh phúc, "tôi sẽ cố giữ và sớm thành tương lai thôi.

- Chuyện gì xảy ra.-nhỏ thấy nó tình tứ tay trong tay với hắn, không lẽ trời mọc đằng tây.

- Nó điên rồi.-cô nhìn không chớp mắt.

- Em có thấy giống anh không.-cậu hỏi nhỏ.

- Không phải đang mơ.-anh nhéo mặt mình "đau" không phải mơ.

Hắn kéo nó ngồi lấy thức ăn cho nó mặt xác bốn cặp mắt nhìn không chớp mắt, hắn gấp đồ ăn cho nó còn đút nó ăn.

- Ăn đi.-hắn gấp trước miệng nó.

"Không ăn" nó nhìn hắn "hợp đồng" hắn vẫn thản nhiên nhìn nó, nó nhìn hắn mà ăn ngon lành thậm chí rửa nhưng cũng thấy vui vui, còn mọi người đơ toàn tập.

- My mấy sau vậy.-nhỏ không nhìn được nên hỏi.

Bình thường nó đâu ưa hắn với lại nó ghét chuyện tình cảm lắm mà vì toàn là giả tạo, sau hôm nay gì mà tình tình ái ái ghê vậy.

- Sau là sau.-không hiểu nhỏ muốn gì.

- Mấy thật tình bình thường.-cô không tin.

- Chứ mấy với Phong làm trò gì vậy.-nhỏ hỏi.

Còn cậu và anh cũng có nhiều câu hỏi muốn hỏi hắn nhưng không phải lúc.

- Ăn đi.-nó lảng tránh không trả lời, biết nói sau giờ chất **** sớm quá.

Nhỏ và cô thấy có khó chịu nên đành im lặng không nói hỏi nữa.

- My từ hôm nay sẽ là bạn gái tôi, biết vậy được rồi.-hắn bình thản bước lại sô-pha ngồi để mặt nó đối phó.

- CÁI GÌ.-bốn người đồng thanh.

- Không phải như mọi người nghĩ.-nó cố giải thích, tên này chỉ biết gây rắc rối.

- Đi theo tao.-nhỏ nói kéo nó lên phòng, cô cũng đi theo.

Hắn cậu ra tay dọn dẹp xong tiến lại sô-pha chỗ hắn ngồi.

.....Phòng nó.....

Nó thàn than khổ nhưng cũng đi theo hai nhỏ về phòng.

- Phong nói là thật, mà sau có thể hai là nói đùa.-nhỏ nghĩ theo hướng tích cực

- Chết giả rồi chứ My đâu thích mấy chuyện đó.-cô cũng tán thành ý kiến.

- Không...là thật.-nó đâu ngờ chuyện ta nông nổi này.

Nó cũng không biết mọi người phản ứng như vậy, nó cứ nghĩ là chuyện rất ư bình thường.

- Mày...sau có thể.-nước với lửa mà, hôm qua không ưa nhau hôm nay người yêu của nhau, khó tin thật.

- Tao thích ai là chuyện của tao với lại Phong có gì không tốt.-nó không biết tại sao lại nói ra chuyện này, nhưng cảnh nhiều người biết sẽ không tốt...nhanh thôi.

- My àk mày có biết mày đã thay đổi hoàn toàn rồi không.-cô không biết lí do không lẽ vì hấn.

- Tao biết tao đang làm gì, nên đừng nói nữa ra ngoài đi.-nó trầm giọng.

- Phong cũng tốt với lại đủ khả năng che chở là chỗ dựa của mày, nên phải suy nghĩ cho kĩ.-nhỏ hỏi và đi ra ngoài cô theo sau.

Chỉ còn mình nó với một khoảng không gian rộng lớn. Đúng nó đã thay đổi rất nhiều, từ người lạnh lùng, ít nói, vô cảm, biết chấp nhận. Nhưng khi gặp hấn nó biết cười, nói nhiều chút, nóng tính, dễ tức giận và biết gì gọi là tình cảm và hạnh phúc. Nó như lặng đi tự kỉ thu mình vào một góc để giảm bớt sự cô đơn.

.....Dưới nhà.....

Cậu ngồi đối diện với hấn, lại im lặng không biết tất cả đang nghĩ gì.

- Muốn hỏi gì sau.-hấn lên tiếng vì không khí hơi khó chịu.

- Quên được rồi sau.-cậu hỏi.

Cũng vì cô ta hấn thành ra như vậy, hấn quên được cậu và anh cũng mừng, chỉ sợ hấn xem nó là người thất thế thì tội nó.

- Cứ cho là vậy.-hấn cũng không biết đã quên được chưa và chính mình đang muốn làm gì.

- Nhưng tại sao.-anh nhìn hấn.

- Đơn giản tại tao thích, từ lúc gặp lần đầu tao có cảm giác rất lạ, My có thể lấp đầy khoảng trống đó cho tao, mỗi lần My tiếp xúc với đứa con trai khác tao rất khó chịu chỉ muốn nắm tên đó ra trận.-hấn trả lời nhanh.

- Nhưng sau tiến triển nhanh vậy.-cậu

Nó và hấn hình như có xảy ra chuyện gì thì phải.

- Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra.-hấn nhếch môi tạo vẻ nguy hiểm khó lường.

- Tại sao muốn hỏi mấy câu.-anh nghiêm giọng.

- Hỏi đi.-hấn

- Nếu ngày nào đó mày tìm gặp được nhỏ đó, và nhỏ đó trở về thì mày chọn ai.-cậu hỏi thay cậu hai người có chùng suy nghĩ.

- Tao chưa nghĩ tới nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra.-hấn phản chất chần. (Tyty:chưa chất đâu)

Nhỏ và cô đi xuống hấn biết nó đã trả lời hết rồi, mà không biết nó có nói gì không ha, có thể là không vì thái độ của nhỏ và cô không thay đổi. Nếu nói chỉ vì hợp đồng hấn ép nó vào đường cùng chất thái độ rất hung tợn, nghĩ thôi đã nổi da gà rồi.

- Giỏi lắm, có tương lai.-nhỏ khen hấn.

- Hai người làm trò chả vui.-cô nhìn hấn, phải có uẩn khuất gì nè.

Hấn chẳng nói gì đi lên phòng nó đâu tha dễ dàng vậy, nó không nói gì về chuyện đó cả.

- Êk Phong có nói lí do không.-nhỏ ngồi xuống.

- Không.-cậu nói nhanh.

- Chết lên con sản hết rồi, hay là trói tụi nó lại rồi dẫn đi khám.-anh.

- Muốn chết cứ đi.-không biết trói được không hay đụng nhẹ đã nằm đóng rồi.

~~~~~

Vây là hết hè thời gian trôi qua rất nhanh, chúc học tốt nha....!!(@@)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 72: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại

Về phòng nó chán nản lấy giấy ra thiết kế mấy mẫu thiết kế mới, cũng khá lâu không có thiết kế. Hắn đang chuẩn bị lên kéo nó đi chơi thì có điện thoại từ tập đoàn cần hắn giải quyết công việc, tiến vào phòng nó lại không gõ cửa.

- Anh đúng là mất lịch sự.-nó cúi phồng con gái ra vào phải gõ cửa chứ, biến thái đúng không sai.
- Anh không ngủ chung với em mà mai mần lăm rồi đó.-hắn cốc đầu nó.
- Muốn chết ak đi ra.-nó ngồi dậy liếc hắn, nghĩ sau đòi ngủ chung với nó.
- Anh nói thật nhưng bây giờ có chuyện đến tập đoàn, em yêu ở nhà ngoan, không ra ngoài chờ về, nhớ đó.-hắn xoa đầu nó đi ra ngoài.
- Êk tên kia tôi là con người nha.-làm như nó là cún của hắn vậy nhưng cũng thấy thích thích theo nó đoán đây là cách biểu hiện tình cảm.
- "My ak, mày điên rồi, sau có thể được" nó cò đầu bức tóc. Cửa vẫn tiếp tục mở.
- Sau chưa đi.-nó noi lớn tưởng hắn.
- Mày nói ai vậy.-nhỏ và cô lên tiếng.
- Ờk không nhầm ấy mà vào phòng tao làm gì.-nó lảng đi chuyện khác.
- Êk đi mua sắm đi chán quá.-nhỏ kéo tay nó.
- Tao bận tụi mày đi đi.-nó cầm cuối viết viết vẽ vẽ.
- Mày không đi, tao không đi.-cô nói.
- Không ngờ My ích kỉ với tụi mình quá.-nhỏ vờ rớt nước mắt.
- Thôi...thay đồ đi nhưng nhanh về.-nó không chịu nổi hai nhò bạn đúng con nít mà đành phải bỏ quên lời hắn nói, nhưng nếu mình về hắn sau.

Nó mặc quần jean ngắn, áo cop-top trễ vai, tóc xoã ngang vai nhìn cực xì tin. Nhỏ vậy đen ren kết hợp với áo thun ôm sát người, tóc buộc cao xinh như thiên thần. Riêng cô mặc áo kaki xanh, quần thun đen, tóc uốn cong buộc phân nửa trong rất mạnh mẽ, chất.

Cậu và anh cũng có việc đi từ lúc nào, hẳn thi đến tập đoàn làm gì đó nên tụi nó tha hồ quậy. Nó viết miếng giấy đề trên sô-pha "Tụi tôi đi mua sắm, rồi về liền khỏi tìm". Xong đi ra ngoài.

- Đê tao đi lấy xe.-cô nhanh nhen.

Cô chạy xe ra nhỏ và nó bước lên với vẻ mặt sản khoái, lâu lâu mới thoát khỏi tui hấn mà.

.....Trung tâm thành phố.....

Tụi nó bước xuống trước sự chú ý của mọi người, nào là xe đẹp, nào là người đẹp, nào là xin chữ kí tụi nó phi nhanh vào trong.

Do đây là trung tâm lớn rất nhiều tầng và khu nên gì cũng có, đồ ăn thức uống, khu quần áo, khu sách, khu truyện, khu trang sức, khu giày dép, khu điện tử....rất đa năng. Điều trước tiên tại nó làm là ăn đã.

- Êk ăn gì.-nhỏ hỏi.

- Gì cũng được miễn sau no.-cô nói nhưng bụng dạ của tụi nó biết khi nào mới no.
- Êk hình như có ai theo dõi mình thì phải.-cô thấy ón ón sau lưng ak.
- Đúng đã đi theo từ lúc chúng ta ra khỏi nhà.-nó nói như không chuyện gì.
- Vậy sau mấy bình tĩnh thế.-nhỏ khó hiểu.
- Hôm trước Bin nói tụi nhỏ Kim với Nhi thuê người tụi mình bắt tụi mình trả thù.-nó kể lại.
- Mấy đứa ak bởi vậy mấy bình tĩnh vậy.-nhỏ và cô cười nửa miệng.
- Hôm nay lại không được đi chơi trọn vẹn rồi.-cô than vãn, lần nào đi đâu chơi cũng có chuyện xảy ra.

"Đơn giản vậy sau" có có cảm giác bất an, nhưng chắc không phải, do mình suy nghĩ quá nhiều.

- Chuyện gì đến cũng đến, ăn đi chuẩn bị chiến đấu.-nhỏ vừa nói vừa ăn.
- Phải cẩn thận tap có cảm giác không an toàn cho lắm.-nó nhắc nhở hai nhỏ.

Nhận được gât đầu của nhỏ và cô nó cũng yên tâm phần nào. Nhưng vẫn thấy không ổn nên gỡ đồng hồ ra bật chế độ định vị tụi nó gắn ở dưới bàn một cách cẩn thận nhất "Phong người thấy nó phải chính là anh" nó bây giờ chỉ muốn hấn bên cạnh mà thôi, nếu hấn không thấy thì sau chính nó cũng không biết.

Đúng là không ngoài dự tính vừa bước ra khỏi cửa trung tâm, có một đám áo đen nhảy xuống bắt tụi nó lên xe, nhỏ và cô cứ tưởng người của Bin nên không phản kháng dễ dàng bắt tụi nó lên xe. Còn nó chỉ ra vài chiêu dò ý không ngờ đám kia ra tay không thương tiếc, đáng lý nó có thể thoát nhưng còn hai con bạn nên giả vờ thua rồi được đưa lên xe.

.....Tụi hấn.....

Cậu và anh xử lí vài chuyện ở Bar xong về thẳng nhà, tính định rủ nhỏ với cô đi chơi nhưng quan trọng là không có ai ở nhà.

- Đâu hết rồi.-cậu kiểm quanh nhà.
- Chắc có lẽ đi mua sắm.-anh cầm tờ giấy quơ quơ trước mặt cậu.
- Tụi em cũng tranh thủ dự định trốn đi chơi với ai ak.-cậu bực mình vậy còn tính về rủ nhỏ đi chơi chứ, biết vậy lúc sáng ở nhà rồi.

Hấn từ ngoài đi vào thấy hai thằng bạn mặt mặt một đống, mà chẳng hiểu chuyện gì.

- Gì.-hấn lạnh giọng.
- Tụi nó bỏ ra ngoài hết rồi, đúng là chỉ một phút lơ mà đi không nói tiếng, chỉ để lại tờ giấy.

Hấn lật đọc khế nhủ mày, em lại đi đâu không biết bạn gái mà không nghe lời gì hết. (Tyty:không biết đến khi nào).

- Đi trung tâm thôi.-cậu đứng lên.
- Tao đi với mày.-anh tán thành.
- Không đi đâu đến, bây giờ chỉ mới chín giờ họ đi rồi cũng về chứ khònh có gan đi luôn đâu, tìm chi phí sức.-hấn nói đi lên phòng.

Cậu và anh ngồi ngẫm nghĩ cũng đúng làm quá tụi nó lên mặt khỏ nữa, mà thấy lo thiệt nhưng theo ý hấn đợi tụi nó về.

.....Tụi nó.....

Bọn nó bị bắt tụi nó lại dẫn đi vào đường mòn có vẻ rất xa, nó thấy rất rất không bình thường, nhỏ và cô lúc này thấy sự khác biệt đang ở đây. Đưa tụi nó vào cái nhà hoang xò tụi nó ngồi xuống gỡ khăn bị mắt, đi ra ngoài canh cửa.

- Đóng giả sau mạnh tay vậy.-nhỏ liếc nhìn dù chưa gỡ bị mắt.
- Giống lắm có đầu tư mà hơi đau thì phải.-cô cảm giác tay mình chảy máu vì trời quá chặt.
- Không xong rồi bởi vậy.-nó thất thần, nó đã nghi ngờ từ lúc đầu nên mới ra tay thử khònh ngờ tụi nó chơi thiệtA

vì nghĩ không có khả năng, bây giờ khỏ rồi.

- Chuyện gì.-nhỏ và cô nghe.

- Đúng là xảo nguyệt tội mình bị lừa rồi, bọn nó không phải người của mình.-nó bắt đầu đổ mồ hôi tình hình này có ổn không.
- Mày nói gì tao bắt đầu rồi đó.-cô không hiểu ý nó.
- Bây giờ phải thoát khỏi đây vì bọn nó không phải người mình, nếu chỉ có ba chúng ta sát xuất nguy hiểm khá cao.-nó phân tích làm nhỏ và cô ngỡ ngác.
- Tao hiểu nhưng thoát sau.-nhỏ và cô chung suy nghĩ.
- Dao tự vệ có đem.-nó hỏi vì lúc nào nó cũng đem theo.
- Có.-vì thân phận tội nó rất nguy hiểm nên lúc nào cũng đem theo phòng thân.

Nhỏ quay lưng lại cổ dùng tay bị trói phía sau lấy dao bên hông của nó, cửa vấp sợi dây trói tay nó, do chính là dao chuyên dụng nên rất bén, không tốn chút công sức cắt đứt, nó tự cởi trói chân quay sang cởi trói cho cô và nhỏ.

- Không biết nhỏ Kim có âm mưu gì.-nhỏ thắc mắc.
- Chuyện này chắc chỉ có nó mới biết còn bây giờ tìm cách thoát thôi.-nó nói nhanh không biết hẳn có nhận ra sự mất tích của tội nó.

Chạy nhanh xung quanh đây chính là căn nhà hoang kì lạ nhất. Một tiếng trôi qua, cửa sổ ở nơi rất cao khó trèo lên nếu không có dụng cụ gì sau lên được, cuối cùng cũng nghĩ ra.

- Đồng hồ tội mày đâu.-nó hỏi.
- Đây.-nhỏ và cô rồi lên.
- Dùng chức năng thoát hiểm tao cài vào nhảy qua cửa sổ trốn ra trước đi nhanh.-nó nói nhanh nếu không chủ quan quá tốt rồi.
- Nhưng còn mày, đồng hồ mày đâu.-nhỏ thấy nó là lạ, tại sao phải ra trước mà không phải cùng một lúc.
- Ồk thì tao đã dùng nó vào việc quan trọng rồi, tao ổn mà đi tìm viện binh trước đi.-nó nhớ là đồng hồ đã để lại chỗ trung tâm rồi còn nhưng hai nhỏ không thể mạo hiểm ở lại với nó.

"Bình thường nó là người rất kĩ mà, sau lại không đem mà làm việc gì", mà dù sau thì nhỏ và cô đâu thể bỏ nó ở lại, làm như vậy đâu phải tội nó.

- Mày ở đây tội tao cũng ở đây.-cô khẳng định.
- Không được đi đi nhanh.-nó toà ra sát khí.
- Tao không đi, dù gì ba người vẫn hơn mình mày.-nhỏ nhắc nó.
- Đây là mệnh lệnh.-nó giận đỏ mặt, tính mạng của nó tự nó có thể bảo vệ không cần ai can thiệp.
- Xin lỗi tao không làm được.-Cô không bao giờ bỏ nó ở lại đây một mình.
- Mày không xem tội hai tao là bạn.-cô nhìn nó ánh mắt đỏ ngầu.
- Được tao không để tội mày ***** đây đâu.-nó cười nụ cười ỷ mị nhất của nó.
- Tội mày khá lắm nhưng không ai được ra khỏi đây.-một đám con trai tiến vấp phía sau hai đứa con gái giọng rất là quen.

Tội nó chăm chú nhìn người đang mạnh miệng đó, gan cũng lớn đó và nó khẳng định đâu là không phải người của nó.

.....Tội hẳn.....

Bây giờ là bốn giờ chiều bảy tiếng trôi qua, tội nó chưa về.

- Êk sau tao thấy bất an quá vậy.-cậu đi tới đi lui.
- Tao cũng vậy, hình như sắp có chuyện gì xảy ra.-anh bất an không biết cô đang đâu.

Hắn trầm lặng "tại sao tìm lại nó?" hắn tự hỏi không lẽ nó có chuyện gì sau, tại sao hôm nay khác mọi hôm như vậy.

- Đến trung tâm.-hắn đi nhanh ra xe, chờ không được nữa rồi, mua đồ gì mà bảy tiếng vẫn chưa lệch xác về.

Hai cậu nghe hắn nói cũng nhanh chóng ra xe, lo lo sau lưng ak, chắc không có chuyện gì đâu, tội hẳn tự trấn an nhau. Tìm hắn càng nhói và đau, có linh cảm chẳng lành, chạy tốc độ nhanh nhất thẳng trung tâm thành phố.

Tại hân cần mắt nhìn, thấy rồi bóng đang đó sau cang nhìn cang lo, đúng là tui nó tới đây và vào khu ăn trước. Hân quan sát nó, nét mặt nó có chút lạ thường, tui nó đang ăn...hình như nó đang gắp vật gì dưới bàn đó một cách từ tốn không biết là gì. Nhỏ và cô vẫn bình tĩnh ngồi ăn. Và rồi tất cả dừng

dậy đi ra ngoài...nhanh chóng một đám tiến lại bắt lên xe phóng đi, nó đã chống trả nhưng bất lực. (Tyty:là nhường đấy chứ chị ấy mà bất lực).

- Có cần báo cảnh sát.-giám đốc đó cũng nhìn thấy cảnh tội nó bị đưa đi.

- Không xem như ông chưa từng thấy.-cậu biết hẳn không muốn dính líu tới cảnh sát nên nhanh miệng.

Tội hẳn đi nhanh tới bàn nó ngồi lúc sáng lấy vật dưới bàn, cậu và anh cũng không biết đó là gì. Hẳn để tay dưới bàn đúng là có gì đó rất mai mỉa còn...đồng hồ. Nhưng hình như là đồng hồ định vị, nếu nhìn không lầm thì chỗ đó chính là nhà hoang ngoại ô, nơi đó ít nhất đi qua một đoạn đường vắng, bỏ xe đi bộ vào trong một khoảng mới đến. Tội hẳn thầm khen đám đó biết chọn địa điểm, là nơi ít ai có thể nghĩ tới vì rất vắng vẻ.

Nhanh lên xe lần này hẳn lầy, nếu không phải đường vắng chắc có án mạng xảy ra, tốc độ cực khủng.

- Cậu cho người đến nhà hoang ngoại ô, tôi cho cậu hai mươi phút.-cậu tìm viện binh phòng trường hợp kẻ thù đông hơn.

Anh ngồi im lặng bây giờ thần khẩn trời đất tội nó không sau. "Nếu em để lại cho tôi tìm em thì nhất định em phải chờ tôi...nhất định biết không" hẳn không khỏi lo lắng.

.....Tội nó.....

Đang tranh cãi thì cách cửa lại mở ra một đám tiến vào, cơ hội kết thúc không ai trốn được.

- Tao biết những sợi dây này không thể trói tội mày được, chỉ còn cách không cho tội mày có khả năng trốn nữa là được chứ gì.-nhỏ Kim nhỏ thật sự muốn giết chết nó.

- Xin chào chúng ta gặp nhau rồi.-tên đứng sau nhỏ Kim bịt mắt tạo cho người khác cảm giác tò mò.

- Devil bang chủ Dask Hero.-nó lạnh giọng nói. "Tại sau lại xuất hiện ở đây, kế hoạch là gì...lúc muốn gặp không gặp, lúc không muốn gặp lại gặp".

Dask Hero bang nhóm tội nó luôn dè chừng, vì trước giờ không phải thì nhưng chưa chắc là bạn, đứng nhất về bí ẩn khó tìm, bang nó mất thời gian khá lâu mới được tí thông tin. Luôn mục đích thâm tóm bang khác đặt biệt bang nó và hẳn. Devil chỉ là tay sai còn tên trùm vẫn còn bí ẩn.

- Đúng, xem ra đây là những gì cô điều tra, cũng khá đó.-Devil nhìn nó về mặt gian không tả nổi.

- Đây chính là Devil sau, nghe danh đã lâu bây giờ mới được gặp.-nhỏ cười nhưng trong nụ cười sự khinh bỉ.

- Mà nè hâm mộ gì nhau mà theo dõi suốt vậy không chán ak.-cô nói lớn làm tên kia sợ người.

"Bị phát hiện sau, không thể nào" tên đó nhìn tội nó đứng là người trong bang Black Girl có khác.

- Tội mày im đi, ở đó mạnh miệng, hôm nay tao sẽ đòi lại những gì đã mất.-nhỏ Kim hét.

"Tại sau Dask Héo lại nghe lời nhỏ Kim" nó không hiểu lý do đường đường một bang nhóm thoát ần thoát hiện hơn bang nó mà sau có thể.

- Chào hỏi tới đây được rồi, hôm nay chúng ta là thù và mãi mãi về sau chứ không phải bạn.-Devil bắt đầu trầm giọng đứng dáng chỉ huy.

- Bang Dask Hero mà cũng nghe người khác sai bảo sau.-nó gằn giọng.

- Bình thường thì không nhưng đối tượng lần này không giống bình thường.-Devil tiếp.

- Mày không sợ sự trừng phạt của Black Girl sau.-nó dọa dù biết không có tác dụng.

- Mày nghĩ sau....sợ đâu bắt tội mày làm gì...mà làm gì phải sợ.-tên đó nói lớn làm tội nó tức điên.

- Nói nhiều làm gì, xử hết đi.-nhỏ Kim ra lệnh.

Không ngờ Kim lại thâm độc đến vậy, nhưng lần này không tha được nữa rồi, hãy đợi đấy.

- Lên.-Devil ra lệnh hơn mười thẳng tiến lên.

Tội nó chỉ tồn ít công sức là nằm la liệt nhiều đây nhằm nhỏ gì. Không biết tội hẳn thấy đồng hồ chưa nữa, nhìn phía sau Devil cũng khá đông đó.

- Tiếp đi chưa khởi động xong nữa.-nhỏ xoay xoay cổ tay.

- Từ từ trò chơi còn dài cần gì gấp vậy.- Devil khẽ cười một nụ cười ma mị gian ác khiến nó phải phát khinh.

Mười tên lại mười tên lại mười tên....cứ mãi vậy. Tội nó lúc đầu nương tay lúc sau thẳng tay, diệt cỏ tận gốc tên nào hạ tên đó cho không sức chiến đấu. Quân Devil dùng gậy còn tội nó chỉ một dao và hai súng Mini từ đồng hồ lắp thành vũ trụ tới bầu giờ giờ lắm rồi. Cả đám đứng khâm phục sức chiến đấu tội nó. Nhỏ mặt vậy nên chủ yếu dùng tay vì không tiện lắm, cô biết nhỏ khó chịu cái vãi nên cởi ngay áo khoác đưa qua cho nhỏ, nhỏ nhận lấy cột

ngang hông, như vậy rất thoải mái xem đá chân của chị đây. Nó liếc nhìn hai nhỏ lại tại nó, tại nó mà hai nhỏ mới bị bắt, nó càng dùng sức nhiều hơn mong còn lối thoát cho tụi nó.

- Khá lắm để xem chống cự đến đâu.-theo điều tra tụi nó thân cận ba tí ti quyền lực nhất trong Black Girl nên dùng tụi nó để làm mồi như Lilia, Rendy,... (Tyty:là ba người đó còn gì nữa mà như gi).

- Tiếp đi nói nhiều.-tụi nó đang rất hăng tuy sức lực có phần giảm

- Vậy thì chiều, lên tiếp đi không được ngừng.-nhỏ Kim bày đặt la í ới ức quá mà, loại người đó sau sống lâu vậy không biết

Tụi nó nghe mà liếc xéo mắt nhỏ Kim làm nhỏ lui sau vài bước ám khí quá lớn. Lần này bọn kia vừa sử dụng gây cộng thêm dao rất thuận thực là khác, nếu mấy tập trung sẽ bị thương ngay. Do nó, nhỏ và cô ý định mua sắm rồi về nên mặt đồ khá đơn giản, nên chỉ cần dao cứa nhẹ đã có vết thương rồi.

- Tại tụi mày mà tao ra nông nổi này nên đừng trách tao ác.-nhỏ Kim có vẻ đầy thích thú nhìn tụi nó.

Nó thầm nhớ tới hấn, không lẽ hấn không tìm ra vị trí của nó, nó không sợ **** nhưng nhỏ và cô nhất định không được ****, vậy là nó cứ lao vào bắt chặp dao gây vô tình cứa nó. Tụi nó dần kiệt sức chiến đấu niềm tin thôi chứ biết sau giờ, nó bây giờ chả sợ gì cả một dao là một mạng, như vậy diệt trừ bớt, nhỏ và cô không khác gì một viên đạn một tên cứ như vậy hai bên xô sát nhau, với số lượng chênh lệch rất nhiều vẫn không phân thắng thua.

- Ổn chứ.-nó lui về sau để lấy sức.

- Có hơi hơi mất sức nếu tiếp tục tao nhất định không thua.-nhỏ nói mạnh bạo nhưng nhìn nhỏ biết chất rất đuối rồi.

- Tao không sau mới bị vết thương nhỏ thôi.-cô cũng lấy hơi nói, nhưng cô gần hết chiến đấu nổi rồi.

- Cố lên tao nhất định không để tụi mày bị gì có tao đây.-nó nhìn hai nhỏ đầu nghị lực tiếp tục trận đấu.

Nó cũng không khá hơn nhiều cũng chống cự không nổi rồi, không biết đưa đến bao nhiêu người rồi mà đánh hoài không hết là sau, nó cố tập trung vừa quan sát những tên xung quanh vừa quan sát nhỏ và cô. Nhỏ và cô cũng lao lên tiếp tục, không ai hại nó.

Một đám dao tiến về phía nó, nó diệt hết nhưng vẫn sót vậy là trở tay không kịp...một cây dao đâm vào bụng nó, nó ngã quỵ vì cũng khá đau thì phải.

- My.-nhỏ và cô chạy lại phía nó.

- Dù ra sau tao vẫn bảo vệ tụi mày chứ không phải gánh nặng.-nó thấy hối hận vì quá chủ quan.

- Điền à nhỏ kia mày nói vớ vẩn gì vậy.-nhỏ rơi nước mắt.

- Tao không sau.-nó vẫn còn sức đứng dậy, nó là ai đâu phải người bình thường.

- Bị vậy không sau.-cô bắt an càng bắt an hơn.

- Ấy da ầy da...bị đâm rồi à đúng là thấp kém-Devil cười ra mặt nếu nó không sợ xuất đầu dẫn đến chuyện này.

- Đáng khinh bỉ.-tuy bị thương nhưng tính khí không thay đổi, không có gì phải sợ cả.

Bọn kia thấy nó mạnh mẽ tiếp tục lao vào.

Nó, nhỏ và cô tiếp tục, nó một tay để vết thương một tay cầm dao tiếp tục. Nhỏ vừa đánh nhìn nó nước mắt cứ tuôn như suối. Cô người nóng nhìn nó quặng lòng "tao mới là người xin lỗi, là tao không bảo vệ được mày" cô cũng khóc vì sức chiến đấu của nó, cô biết nó rất lo cho cô và nhỏ.

Nó dần hết sức và rồi cái gì tới cũng tới nó bắt lực cho tụi kia đánh nó, hết sức chống trả, tụi kia đánh nó không thương tiếc như rả rời cơ thể.

Một tên tướng tá to con đâm mạnh bụng nó nhưng mai không ngay vết thương, nhưng đến nỗi nó ói ra máu, bụng đau thắt như không thở nổi nữa.

- My...tụi mày ác lắm trời chu đất diệt chúng mày.-nhỏ suy sụp rất muốn chạy sang nó nhưng bọn kia bao quanh không cho nhỏ đi, nhỏ bắt lực nhìn nó bị đánh ói máu bây giờ nhỏ chỉ biết khóc.

- Tụi mày đánh nữa đừng trách tao.-cô chỉ biết hăm dọa thôi chứ cũng bị bao vây kín hết rồi, cô khóc rất nhiều là khác, cô chỉ sợ mất nó mà thôi, người mà luôn luôn quan trọng với cô.

Vậy mà bọn kia không màng lời tụi nó nói đánh nó muốn tã tời. Nhỏ Kim đứng nhìn tụi nó vật vờ cười như điên. Devil chỉ chờ mong Lilia xuất hiện nhưng sau không thấy bóng dáng vậy, "tiếp tục nhỏ bị đâm sẽ mất mạng như vậy cũng có gì mình còn hai con mồi mà" Devil suy ngẫm.

- Dừng lại.-ken hét lớn.

Tất cả ánh mắt dồn về người vừa phát ra tiếng nói, vừa kinh ngạc vừa vui mừng vừa khinh sợ nhìn thấy người đó. Nó nhìn "bóng dáng quen thuộc, cuối cùng cũng đến"

- Được Ken đặc lên tiếng sau không nghe được thả bọn nó không còn lợi ích gì nữa, vô tích sự.-Devil ra lệnh tất cả tăng ra dành đường cho tụi nó đi, dù gì Lilia không xuất hiện kéo dài thời gian vô ích. (Tyty:có mà không để ý, còn thả cho đi còn gì).

- Không được, tội mày làm gì vậy.-nhỏ Kim quay lại đồng bọn, rõ ràng bắt tại sau lại thả.

Cậu phóng dao xéo qua mặt ả làm ả đứng hình, im phăng phắc chẳng dám hó hé mà trong lòng tức lộn ruộc.

Xem tội tao chỉ con mồi của mày thôi sau, nhớ đó nhớ những gì tội mày làm đến một ngày mày còn thảm hơn tội tao bây giờ.

- Mày có nhắm thì nhắm vào tội tao, đừng đụng bọn họ.-cậu chỉ mặt Devil.

- Kín làm gì nóng vậy chuyện gì từ từ nói chứ.-Devil từ tốn.

- Tội mày có tư cách nói chuyện với tội tao sau.-hắn liếc Devil cháy mắt

- Làm gì lên mặt dữ vậy hôm nay tội này chỉ muốn dụ Lilia bang chủ Black Girl ra thôi, vì nghe nói mấy nhỏ hồi này rất quen đại nhị tam nhi ở đó, không thời gian lắm nên hẹn hôm khác chơi tiếp, tạm biệt.-Devil vừa nói dứt câu tất cả biến nhanh không chút dấu vết, đúng là thâm hậu như đào tạo điều luyện mới nhanh như cắt mắt tinh tích cũng giống như biệt danh.... BÍ ẨN.

Trống vắng chỉ còn lại tội hắn người tội hắn và tất nhiên ả ta rồi.

- Tôi...tôi đi trước.-nhỏ quay đi xong chuyện.

- Khoan gây chuyện xong bỏ chạy ak.-cậu nói có chuyện dễ như vậy sau.

- Mà chuyện của tôi mất mớ mấy anh.-nhỏ cãi lại.

- Cô không yên đâu, bắt về.-anh ra lệnh bọn đàn em rầm rập nghe theo.

Hắn chỉ muốn xem nó xử sau và trả lời câu hỏi của hắn ra sau, biết phải hỏi nó chuyện gì rồi.

.....Bệnh viện.....

Tội nó đi qua đi lại chống mặt, mà vẫn không chịu ngồi, cũng chưa đi xử lý vết thương mà thấp thòm lo âu.

- Hình như là bang đó.-nếu nhỏ nhớ không lầm chính là bang khá mạnh nhưng đặt biệt rất nhiều bí mật hơn bang nó, nhưng sau hôm nay không được chủ quan nữa.

- Bọn chúng hành động đối tượng là tội mình.-cô đoán vì cứ chỉ tên Devil rất lạ.

- Chuyện gì đến sẽ đến nên trước tên nó phải bình an khoẻ mạnh cái đã.-nhỏ như cầu khẩn.

Một lúc sau tội hắn hốt ha hốt hải chạy vào nhất là hắn, chạy ma đuổi.

- Chưa ra sau.-hắn hỏi nhanh người hắn như lửa đốt lo cho nó.

- Chưa.-nhỏ trả lời rầu rĩ.

- Đi băng bó vết thương trước.-cậu kéo nhỏ đứng dậy, người toàn vết thương, mai là người nằm trong đó không phải nhỏ.

- Không chờ My ra đã.-nhỏ không chịu đi vết thương này nhằm nhỏ gì.

- Nhanh không nói nhiều.-cậu lạnh giọng.

Nhỏ đành đi theo hôm nay nhỏ có lỗi mà, đã khiến cậu phải lo.

- Em cũng đi băng vết thương lại, anh đi cùng em.-anh nhìn cô đầy tình cảm.

- Nhưng...-cô nhìn vào phòng cấp cứu ánh đèn chưa tắt cô không muốn đi.

- Bây giờ em tình nguyện hay là.-anh bày bộ mặt gian tà nhìn cô. Cảm giác rất lạnh thì phải, miễn cưỡng đi.

Chỉ còn hắn lúc nào cũng vậy, cảm giác hồi hộp lo sợ trước phòng cấp cứu, vẫn chính là người con gái đó, hận không thể bảo vệ, hận đã lo nó, hắn tự trách mình. Nhìn chăm chăm phòng cấp cứu như chờ đợi điều kì diệu xuất hiện "Anh luôn ở đây bên cạnh em, em phải trở về với anh đó, anh còn rất nhiều chuyện muốn hỏi em" hắn tự suy ngẫm tự cười mình, nếu có người đi ngang chất tường hắn bị điện. Hồi im lặng không gian đáng sợ u ám rất lạnh do sát khí hắn toả ra rất nặng, đứng gần bị đóng băng mắt.

Tội nó và hai cậu về tới họ như đã được băng bó kĩ càng lại rất sạch sẽ là khác, cũng không nói gì cả vì không ai có tâm trạng cả. Cuối cùng đèn cũng tắt, cửa lại mở bác sĩ từ từ bước ra.

nhìn thấy cảnh này. Hấn lạnh như băng bước vào làm hai chàng nhanh mắt hướng về.

- Vào rồi ak, nhanh vậy ăi gì chưa.-cậu hỏi hấn.

-....-im lặng ngồi cạnh nó, nắm tay nó nhìn nó.

- Mày hết nói.-anh lắc đầu quay đi.

- Chuyện của nhỏ Kim tính sau.-cậu nhìn hấn.

- Giết.-hấn phán đoán làm nó ra như vậy còn cách khác sau.

- Không được nó không muốn như vậy đâu.-cô vờn vai ngồi dậu cũng nghe phần nào.

- Sau em biết.-anh.

- Vì chưa hiểu lí do còn một số chuyện không rõ ràng.-nhỏ chán nản tĩnh lại, đem qua lo nó mà có ngủ được gì đâu.

- Tùy.-một từ phun ta làm cả đám mất sức sống, hấn đã trở về làm chính hấn.

Đang định nói tiếp Bin đâu hốt hảy chạy như bay vào, tối qua điện cho nó không được tới sáng mới biết tin nó nhập viện nên tới ngay.

- My ơi, sau rồi sau thành ra...nè.-Bin hốt hoảng khi nhìn thấy nó càng hoảng hơn hết lớn.

- Im lặng ngay.-nhỏ bùm miệng Bin lại nếu không toàn bệnh viện nào loạn cả lên.

- Chuyện gì xảy ra.-Bin dần bình tĩnh truy xét.

- Em hỏi anh này nha, mấy hôm trước có người gọi nhờ anh xử tội em, chủ nhân là nhỏ Kim.-nhỏ hỏi Bin để chắc chắn nó không nói sai.

- Đúng chính anh nói cho My nghe mà.-Bin gật đầu chấp nhận.

- Vậy bọn chúng dối ý hai hủi kèo hay có chuyện gì.-cô hỏi không kém.

- Không chuyện gì hết mà chỉ có điều khi tội anh đến chỗ mà nhỏ Kim nói thì không thấy nó đâu.-Bin nói vì bất an nên gọi ngay cho nó nhưng không liên lạc được.

- Chuyện gì xảy ra.-cậu nghĩ mãi không ra.

- Đi tận nơi hỏi tận người sẽ biết.-hấn nhờ cô i tá chăm sóc nó đi nhanh ra xe.

Cậu, anh, Bin, nhỏ và cô biết hấn đi đâu nên vội theo, chính là tới Bar PNK căn cứ tội hấn.

Mọi người đi với vận tốc rất nhanh phải đòi công bằng cho nó chứ.

.....PNK.....

Tất cả tiến vào bộ mặt không còn chỗ nào gọi là người tốt, vừa lạnh lùng vừa sang trọng nhưng có vẻ ác. Hấn đi nhanh xuống tầng dưới, ai ngờ có ngày tội nó lại vào đây lần hai nhưng vẫn còn thiếu.

- Đưa ra.-hấn khoát tay.

Rất nhanh nhỏ Kim quỳ trước mặt tất cả bộ dạng vô cùng thảm.

- Các người muốn gì.-nhỏ Kim vênh mặt.

- Muốn giết cô.-cậu nhỏ giọng nhưng đủ làm người khác thất thần.

- Không được, các anh đùa ak.-vẫn không sợ.

- Mục đích của cô tại sau chuyển hướng.-nhỏ lệnh giọng vì đây chính là chủ đề.

- Tại vì đề phòng trường hợp xảy vì Black Girl không hợp tác lắm.-khi nhỏ Kim bàn chuyện tội nó Bin đều nói lắng chuyện khác làm nhỏ khá tức.

- Vậy là hôm đó tại tội đến muộn...đúng là kế hoạch hoàn hảo.-Bin tấm tắc khen nhưng cũng tự trách bản thân.

- Cô đúng loại người độc ác mu mô mà.-nhỏ chỉ mặt nhỏ Kim như muốn xé hấn vậy.

- Đúng là tính nào tật nấy hôm nay cô không yên tại nầy đâu.-cô bày ra mặt gian không tả nổi.

- Xứ đâu tao đi trước.-hắn nói đi thẳng ra xe chạy nhanh đi, hắn chỉ muốn ở cạnh nó mà thôi đúng là phí thời gian.

Đơ người vài giây tụi nó xài chiêu cũ, rất chửi ới, thêm tí chanh đem ra như vật nặng đè trúng nó biết sau giờ.

- Tôi biết sai rồi đừng đừng làm vậy với tôi.-nhỏ Kim rút nước mắt cá sấu.

- Đã biết sau còn làm ráng chịu đi.-nhỏ nói từ từ hành hạ.

- Nếu mây không bày trò nó đâu bị nặng như vậy nên đáng lí ta còn nặng hơn, nhưng nghĩ tình nó lên tha mây mạng.

- Sau My chưa tỉnh sau nó sẽ mãi mãi không tỉnh lại.-đến lúc này miệng còn lớn lắm để xem lớn đến mức nào, không đường xuống nên leo luôn

Nhỏ không nói thêm gì nữa dùng dao rạch mặt nó hai đường dài, nhỏ thét như điên, cô từ từ rắc ot với muối thêm chút gia vị nữa là chanh. Rót cả nước mắt đau hơn là ****. Cậu và anh nhìn rùng mình có khi nào đây chính tương lai tụi mình không đúng là con gái thật đáng sợ. Tuy không làm gì nặng tay nhưng đối với người trọng vẻ đẹp như vậy thì **** sướng hơn.

- Ném ra ngoài.-nhỏ hết.

- Khoang - cô nhanh nhẹn lấy kéo cắt tóc tứ tung tiện tay xé vạt áo nó. - cô phát tay xong

Một đám kéo nhỏ Kim quăng ra đường làm nhỏ bị chỉ cở quá trời như nhiều người chú ý mặt hình tượng. "Cái giá phải trả đúng thật rất đắt"

- Mày giỏi lắm Duyên ak.-nhỏ cười với cô.

- Hà giận chưa giờ về nha.-câu rử nhỏ vì này giờ rửa mắt đủ rồi.

- Về.-nhỏ và cô tung tăng nắm tay chạy ra xe.

- Tao bắt đầu sợ rồi đó.-anh rùng mình không biết lai lịch của coi thế nào.

Một mỗi chán nản chạy về nhà, nhỏ và cô biết hẳn vào với nó nên yên tâm phần nào mà về.

Hắn bước vào phòng bệnh nó, tim hắn lại đau nữa rồi, thật sự tim hắn rỉ máu rồi nó không tỉnh dậy chất hắn điên mất quá.

- Em lì hơn anh tưởng, nhóc ak.-hắn cóc đầu nó bệnh cũng không tha.

-Ồk anh đọc báo em nghe.-hắn nhanh tay vớ quyển truyện đọc say sưa hết trang này trang khác không biết nó có nghe không.

- Đọc xong hăn lại rũ nó xem phim ma.-hăn mở lên kể từng chi tiết nó nghe thật rùng rợn.

Nó nghe được âm thanh rất quen nhưng chưa cảm nhận được, tự nhiên nó tìm nó rất đau, cảm giác tuyệt vọng, nước mắt rơi rồi không biết nguyên nhân, nhưng nó đang bị nhốt căn phòng rất tối, xung quanh không có gì cả, không có đèn, nó rất sợ thật sự rất sợ. Hẳn quạ sát nó dùng tay lao nhẹ giọt nước khoé mắt nó.

- Em lại khóc sau.-nhìn thấy nó khóc hẳn không cảm lòng được không biết nó đang nghĩ gì có nhớ tới hẳn không.

- Nhóc không mau thức dậy anh giận nhóc luôn đó.-hắn hờn nhìn nó.

Vuốt nhẹ khuôn mặt mái tóc này, sau hấn sợ mất nó quá, không lẽ cả nó một người con gái quan trọng hấn nhất cũng bỏ mặt quay đi, vậy trên đời không còn niềm vui rồi. Hấn trầm mặt lạnh lùng đúng là điên thây rồi, nở nụ cười tự chế giễu mình.

~~~~~

Ahihi cả nhà nn...mệt mỏi Tyty nghĩ ngơi đây hên gặp lại....!(^^)!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Cách Cứu Nó Nhưng Rất Mạo Hiểm Cũng Có Thể Hai Nó

Một ngày trôi qua nó vẫn nằm đó không chút động tĩnh, nhỏ và cô suy sụp tinh thần, cậu với anh thì thương cảm cho thằng bạn nhưng hai cậu cũng không nhiều thời gian nên chủ yếu chăm sóc, an ủi hai nàng. Một tuần kể tiếp vẫn cứ như vậy, hấn thì suốt ngày ở bệnh viện, chiều về thay đồ xong chạy vào với nó trên tay cầm bó hoa hồng nhạt, hấn không thể bỏ nó ở một mình nó cũng cảm nhận được có người luôn bên cạnh chăm sóc nó, loài hoa nó thích. Nhưng ý thức không cho nó biết người đó là ai và ngay cả mùi hương hoa hồng dễ chịu lan tỏa khắp nơi. Một tháng sau...

- Êk Phong ăn gì chưa.-nhỏ thấy hấn có vẻ suy tư.

- Mặc kệ, để nó yên đi.-cậu kéo nhỏ lại ghé ngồi.

- Con nhỏ này không biết có gì vui mà nó cứ ngủ hoài không thức một tháng rồi ít gì.-cô bức tức liếc nó.

- Chỉ tội thằng Phong không hôm nào yên giấc.-đúng là vậy hấn cứ lo cứ chăm sóc đủ thứ nên nghĩ ngợi còn không nữa là.

- Tại sao chứ con bạn tao ngày nào bây giờ ra nông nỗi này.-nhỏ liếc nhìn nó, trước giờ nó không phải người vô tâm tại sao bỏ quên mọi thứ vậy ở ngoài có biết mọi người đau khổ tới mức nào không.

Lúc khuya hôm nó nhập viện khi tại nó về bác sĩ có gọi hấn ra nói chuyện của nó.

- Ông nói đi.-hấn bình tĩnh lại.

- Lúc trước cô ấy có bị sốc về chuyện gì hay là bị ám ức hay gia đình cô ấy xảy ra chuyện gì không.-bác sĩ đồng dạng nói vì chuyện có vẻ quan trọng.

- Ý ông là sao.-hấn nhìn bằng ánh mắt khó hiểu.

- Nguyên nhân xảy ra chuyện này một phần không phải vì vết thương, mà là bị chấn động tâm lý lúc trước khiến cô ấy không thiết sống nữa, nên nói cách khác cô ấy không muốn tỉnh dậy, tình hình cho thấy lí trí cô ấy bị mất kẹt đầu đó nếu như vậy không bao giờ tỉnh lại.-ông nói tiếp nhìn thấy mặt hấn hơi căng.

- Cách giải quyết...có cách không.-hấn lớn giọng nghĩ sau nói hấn chuyện chứ.

- Lấy độc trị độc tạo thêm cú sốc thật lớn đối với cô ấy làm tâm lý hồi phục trở lại thì có khả năng.-ông nói nhẹ nhàng chuyện không chỉ như vậy.

- Sau không làm còn đứng đây nói.-hấn có vẻ tức giận lạnh giọng nói nhìn ông ánh mắt toé lửa.

- Cậu bình tĩnh lại đã.-dù không muốn nói nhưng nếu bất bình tĩnh thì hiểu sai ý ông muốn nói.

- Rồi tiếp đi.-hấn đã quá lo lắng rồi có cách chữa trị cho nó mà, bình tĩnh mà nghe.

- Quan trọng người đó phải là người cô quan tâm yêu thương nhất thì tỉ lệ thành công rất cao. Tuy nhiên nếu không phải thì lí trí cô ấy sẽ bị cô lập càng nặng thêm và không bao giờ hồi phục được nên phải tìm đúng người đúng thời điểm.-ông lại tiếp nhưng sự việc không dễ thành công nhưng rất dễ thành công.

- Có phải ông nói như không nói không lẽ tôi tự đưa cô ấy vào nguy hiểm.-hấn tự hỏi lòng tuy có khả năng nhưng nếu sơ xuất hấn sẽ mất nó vĩnh viễn.

- Tôi chỉ nói vậy thôi còn làm hay không tùy cậu quyết định.-ông bác đi quay đi ngang hấn vỗ vai hấn cái đi khuất xa.

Hấn trầm mặt suy nghĩ những gì ông bác sĩ nói một tháng trước, có nên liều một phen không "tại sao người nằm đây không phải là anh, em nói anh phải làm sao đây" hấn tự vuốt tóc nó nhìn chăm chú. Bín từ cửa bước vào.

- My sau rồi.-Bín để vỏ trái cây lên bàn lại cạnh giường My.

- Bình thường chả gì mới.-nhỏ chán nản mấy hôm nay nhỏ mất ngủ mấy ngày liền rồi, nó như vậy ngủ không yên.

- Tôi chỉ vậy anh bạn.-cậu khoát vai Bín ngồi xuống.

Bín khẽ nhìn hai nhỏ không cử chỉ gì mà ngay cả hai cô cũng muốn biết nên nói ngay.

- Tôi có chuyện của My nhưng tình hình này không biết tính sau.-Bín lúng túng.

- Chuyện gì cô ngừng hoạt động nhìn Bín.

- Cuộc họp hội đồng My có nhờ anh tổ chức một cuộc họp để My ra tay nhưng bây giờ như vậy làm sao được, cuộc họp ra sao, chỉ có mình cô ấy biết cô ấy đang làm gì.-Bín không muốn nói nhưng cũng phải nói hết cách. Hấn cũng nghe những gì Bín nói bất giác nghi hoặc nó nhưng My vẫn chưa tỉnh, quyết định cuối cùng nói ra.

- Tôi có cách.-hấn lên tiếng làm mọi người sững sờ.

- Cách gì nói coi.-anh lên tiếng cũng mừng hấn mấy hôm nay vì nó không được đi chơi gì cả.

Tụi nó cậu và anh đứng trước cửa nhìn hấn thấy thương, khổ nỗi gần điên vì nó rồi.

- Làm gì nói vớ vẩn như điên vậy.-cậu tiến vỗ vai hấn.

- Một đứa đã mệt lắm rồi đừng tới đứa thứ hai luôn nha.-nhỏ trêu hấn.

- Mặc xác tao.- hấn vẫn cứ nhiên nắm tay nó mãi hấn sợ rất sợ bàn tay này, con người này không bên hấn nữa.

- Mấy hết nói nỗi rồi. Ờk mà mọi người biết tin gì chưa.-anh nói với hấn quay sang nhỏ cô cậu.

- Tin gì.-cô cũng muốn biết anh nói gì.

- Tập đoàn Nguyễn Thị gần phá sản rồi bây giờ nghe nói đang nhờ tập đoàn lớn nào giúp đỡ hình như là...cái gì ta.-anh kể quên đầu quên đuôi.

- Tập đoàn VMPT.-nhỏ thản nhiên nói.

- Đúng đúng tập đoàn đó nghe nói hùn mạnh không ai sánh bằng.-anh cười tươi vì cuối cùng cũng nhớ. (Tyty:là chị Kiều nói cơ).

- Sau tụi em biết.-cậu hỏi tin này bảo mật mà vì liên quan công ty lớn, tại tụi hấn điều tra tình cờ hóng thấy thôi sau tụi nó có thể.

Nhỏ nhìn cô ý hỏi nói hay không, cô không trả lời đồng ý dù gì cũng gần kề cuộc họp cần cười giúp đỡ trừ trường hợp nó không tỉnh lại.

- Đó chính là tập đoàn của My là của riêng còn Lâm Gia là của ba nó.-nhỏ nói lại tạo cú sốc khá lớn.

- Nhìn nhỏ nhắn vậy cũng tài dữ ha tập đoàn đó cũng ngang ngửa tập đoàn Phong.-cậu liếc nhìn cảm xúc của hấn hình như không ổn lắm thì phải.

- Có điều bây giờ nếu nó không tỉnh lại cuộc họp xem như huỷ, nếu như để cổ đông khác biết ảnh hưởng đến nó không ít nha.-cô suy ngẫm vì hiện trạng tình hình cũng nó như nghìn cân treo sợi tóc có thì đứt bất cứ lúc nào nhưng cũng có thể có phép màu.

- Tao về đây, vào ngay.-hấn nói đi nhanh ra xe với thái độ kì lạ.

- Bị gì vậy.-cậu chỉ chỗ hấn.

- Kệ đi, dạo này thằng đó bất thường lắm.-anh thấy cử chỉ kì lạ.

- Hình như Phong có ý định gì đó.-nhỏ thấy hấn trầm tư suy nghĩ gì đó.

- Ờk chuyện Phong nói mấy hôm trước tao nghĩ Phong chính là người đó.-cô biết nó có tình cảm với hấn trên cả bình thường.

- My sẽ tỉnh lại, yên tâm đi.-cậu và anh an ủi hai nàng thơ của mình.

Hấn ra xe đầy tâm trạng đi thẳng ra biển hóng gió biển, chỉ riêng hấn một mình có vẻ bơ vơ nhưng không ai hiểu hấn.

- Em còn giấu tụi chuyện gì nữa không em nói đi tại sau lại như vậy.-hấn nghĩ trường hợp nó không tỉnh cảm với hấn nên không gì phải nói hấn nghe.

- Tại sau ánh mặt trời duy nhất của tụi ông cũng cướp, ông có phải con người không, tụi sẽ không để ông cướp dễ vậy đâu.-hấn nằm dài trên cát nói đủ loại người nhưng chuyện không liên quan đến họ đó là định mệnh.

Suy nghĩ, rửa trôi, tạo vết bản ngày càng nhiều rồi lại bảo nữ trôi làm sau có thể. Hấn tự nghĩ tự cười mọi người đều nhìn bằng ánh mắt khác lạ, nhưng đâu quan tâm họ miễn sau mình vui và hạnh phúc là được, nhưng hiện tại thì ngược lại

.....Nó.....

Nó thu mình lại góc không có ánh sáng, không có tương lai chỉ ở hiện tại bỏ mặt quá khứ (Tyty:liên quan quá ha). Tự nhiên có tiếng gọi và rồi ánh sáng chiếu vào nó hồi thúc đi về hướng ánh sáng đó, nó bình tĩnh đi từ từ tới ánh sáng dẫn đường.

- Cuối cùng cũng tới ngày này ta đã gặp được con.-một giọng nói trong trẻo ấp áp lan toả xung quanh nó.

- Người là...mẹ...mẹ phải không.-nó hét lên khi nhận ra được giọng mẹ mình, giọng nói không lẫn vào đâu được.

- Đúng chính ta, ta luôn ở bên cạnh theo dõi con tại con không nhìn thấy mà thôi.-mẹ nó bước ra.

Một bộ đồ trắng tóc xoã ngang vai, bình thường nó chạy mất rồi đây là mẹ nó, thật sự nhầm người không phải ai cũng sợ cả.

- Chính là mẹ con rồi... mẹ đến dẫn con theo sau.-nó vui ra mặt trước giờ nó luôn nhớ tới mẹ mà là toàn cảnh mẹ nó nằm bất động vật vả trên đường không ai thương tình giúp đỡ mẹ cả.

- Không, ta đến đưa con về hiện tại.-mẹ buồn nói ra nhẹ nhàng như bà tiên.

- Không, con muốn bên mẹ cơ.- nó dựa lòng mẹ nó như khao khát tình thương của người mẹ.

- Mẹ và con hai người âm dương cách biệt, không thể ở bên nhau với lại ở đó có rất nhiều người lo lắng cho con cả con rể của ta, con mà không về nó theo con tới đây đó. -mẹ nó bảo nà cười tươi nhấc từ con rể.

- Mẹ này con đã có bạn trai đâu mà mẹ đã có rồi rồi.- nó trẻ môi không tha mẹ nó nằm luôn vòng tay mẹ.

- Đó là người tốt cậu ta sẽ là người giúp đỡ con rất nhiều, là người lo lắng chăm sóc cho con, mẹ rất yên tâm giao con cho cậu ta.-mẹ no vẫn khẳng định chuyên đã rồi.

- Người mẹ nói là ai - không lẽ là Phong bây giờ nó mới nhớ đã gần hai tháng nó không tỉnh không biết mọi người ra xai ỏn không còn tên đáng ghét đó nữa.

- Con nghĩ gì vậy.-me cảm giá nó suy nghĩ điều gì đó.

- Không gì mắc kê con ở đây với mẹ luôn không đi đâu cả.- nó kiêng đĩnh đứng phất dây.

- Con phải về tí nữa sẽ có người làm con phải tỉnh lại, nên nhớ sống cho tốt, làm chuyện gì phải suy nghĩ cẩn thận nếu không mất tất cả, con yên tâm ta luôn bên cạnh con. Còn nữa con đường con chọn còn rất nhiều cạm bẫy chờ con bước vào nên nhớ bình tĩnh không được gục ngã mạnh mẽ lên con gái, con sẽ làm được.- mẹ nó nói dần khuất bóng chỉ còn tiếng vọng lại phía sau.

- Đừng đi...mẹ đừng bỏ con.- nó gào thét như chết lặng mẹ lại rời xa nó.

Mọi thứ trở về căn phòng tối mọi khi, mọi ánh sáng mất đi như mơ trong giấc mơ thật kì lạ. Tinh thần vẫn còn hỗn loạn chưa định thần lại kịp.

.....Hiện tại.....

Bác sĩ chạy vào rất gấp nhanh chóng tiến vào phòng bệnh của nó nơi nhỏ, cô, cậu, anh vẫn ở đó, ông không kịp thở nói nhanh.

- Cậu chủ...tổng giám đốc bị tai nạn giao thông đang phòng cấp cứu chưa biết sống chết, các cô cậu qua đó ngay kẻo không kịp.-ông hét lớn làm mọi người đứng hình nói nhảm từ, lúc tiếp thu được nhảy tung tung cả lên không biết chính mình phải làm gì.

- Hai người ở đây với Mỹ tui anh qua bên Phong.-câu nói chạy nhanh sang khoa cấp cứu.

- Không sau đâu ỏn cả thôi.-anh trấn an chạy nhanh theo câu.

Hai chàng không biết làm gì nếu hắn có chuyện gì hai cậu làm sau đây, cậu và anh từ lâu đã xem hắn như anh em ruột rồi nên sự lo lắng càng dâng lên tột độ.

- Mỹ àk mầy nghe gì không Phong bị tai nạn sắp chết rồi kìa.-nhỏ lay mạnh người nó mong nó mau tỉnh dậy.

- Tỉnh lại ngay cho tao nếu mày không muốn hối hận suốt đời-cô ra sức gọi nó dậy mong chờ một hi vọng, nhưng nó không động tĩnh làm hai cô điên lên, đi qua đi lại không biết Phong thế nào rồi anh ta như nó chết...bây bây không thể nào...tình hình không ổn chút nào.

- Chuyện gì Phong anh ta làm sau...gì mà tai nạn...gì mà sắp chết...gì mà lần cuối...gì mà hối hận. Đã xảy ra chuyện gì rồi, không được mình muốn biết chuyện gì đang xảy ra.-nó cố đánh thức lí trí, xúc cảm của mình, nó không muốn hẳn có chuyện gì, nó chỉ chỗ dựa là hẳn không thể nói đi là đi được. "Phong ak anh phải đợi em, anh không xảy ra chuyện gì đó". Nó cố thoát ra khỏi nơi u ám đó lúc này nó biết rằng còn nhiều người luôn bên cạnh nó, nó vẫn còn có bạn và đặc biệt là hẳn, chứ không phải như nó đã nghĩ, làm mọi người khổ nhiều rồi, nếu Phong chuyện gì nó chắc chắn sống không nổi.

[illegible]

Độc hay nha...Tyty yên giấc đây...hơi đuối... cả nhà mơ đẹp hết nha.....)>

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Kịch Bản Hoàn Hảo 1

Bác sĩ đi vào xem tình hình nó, cô và nhỏ tranh thủ chạy qua xem hẩn chứ để nó mình không yên tâm, tụi này thích bệnh viện gè đũa này chưa hết đũa kia lại vào. Cậu và anh đang chạy nhanh khoa cấp cứu thấy hẩn thân nhiên đi ngược lại, hú hồn hú vía, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra không lẽ Phong có anh em song sinh. Hẩn ngày càng tiến gần hai cậu.

- Mày còn sống àk.-cậu nói cách xa hẳn mười mét.

- Chuyện gì nữa đây.-anh nghiêm mặt.

Nhỏ và cô cũng dần thấy tại hấn.

- Lại chúa anh không sau.-cô như đoán ra phần nào.

- Tường đi diện kiến diêm đế rồi chứ...mà sau lại-cô cũng rớt tim.

- Còn nhớ chuyện tôi kể mấy ngày trước.-hấn tựa lưng vào tường có vẻ mệt mỏi.

- Có rồi sau.-cậu nói thay tất cả.

- Tôi qua tôi suy nghĩ rất nhiều và tôi quyết định thực hiện, dù bất cứ chuyện gì xảy ra tôi cũng mãi mãi không xa cô ấy.-hấn nói kiên định cho người khác cảm giác tin tưởng.

- Nhưng My nó...-nhỏ tính nói nó vẫn chưa tỉnh.

- Về xem tình hình thế nào.-cô ngăn lời nhỏ kéo tất cả trở lại phòng nó.

Bác sĩ vẫn khám như bình thường, đột nhiên nó cử động dần mở mắt, trước mắt nó lúc này màu trắng dần hiện ra tất cả, mùi thuốc sát trùng của bệnh viện thật khó chịu. Cuối cùng nó cũng tỉnh lại nhưng không biết hấn sau rồi, cũng vì hấn nó cố tỉnh lại và cũng chính nó đã làm được nên không muốn hấn lại như nó. Ông ta chỉ tay y tá bảo.

- Gọi chủ tịch ngay thành công rồi nói cô ấy đã tỉnh.-ông cũng rất vui mừng vì nó mà ông khổ sở biết nhường nào.

- Khoang...đã..aa.-nó cố nói do đã lâu không mở miệng nên miệng hơi khô có chút khó chịu nếu nhớ không lầm thì chủ tịch bệnh viện chính là TRỊNH HOÀNH NHẬT PHONG không lẽ.

- Hình như chủ tịch và các cô cậu tiểu thư đang vào.-y tá nghe tiếng bước chân đang tới lại rất nhanh.

- Im lặng làm ơn.-nó nói rất nhẹ nhàng như cầu khẩn nó không nghĩ như vậy, dần nhắm mắt không chuyện gì xảy ra.

Bác sĩ không biết làm sau, tại sau nó lại muốn giấu nhưng cho dù không muốn bao che ông cũng không nỡ đành phải vậy rồi.

- My nó có tiến triển.-nhỏ thấy nó như vậy.

- Ông mau nói đi.-cậu tiến lại.

- Dạ...thưa...vẫn không tiến triển ạ.-ông nói mờ hồ tuôn tuôn, lơ lơ rồi nên cố leo tới.

- Ông chắc chắn.-anh cũng tiếp.

- Kiểm tra kĩ chưa.-cô thì lạnh giọng hơn, đầu cơ hội cuối cùng rồi.

- Tình trạng không khả quan lắm.-chuyện hấn làm ông cũng biết, và nó cũng tỉnh lại nhưng không muốn cho người khác biết, bị kẹt giữa làm sau nhưng lỡ rồi diễn luôn.

- Ông nói sau ý ông không thành công là thất bại.-hấn đập mạnh tay lên bàn để gần đó, cái bàn gãy đôi, đúng là chọc không đúng người rồi.

"Đúng là anh rồi, đợi tôi sau, lần này cho anh biết, dám hù dọa tâm hồn bé nhỏ của tôi, đi chết đi" (Tyty:òk bé nhỏ quá), nó thầm rửa hấn, khi nghe tiếng nói đó nó rất vui vì chính là hấn, vẫn khoẻ mạnh, tốt rồi.

Nhưng hiện tại tình hình không ổn chút nào, hi vọng cuối cùng biến mất, nhờ ra hiệu cho bác sĩ đi ra ngoài nếu không chết mạng không còn.

- Xem chừng ngày nó tỉnh lại không phải hôm nay.-nhỏ nói rất có khả quan.

- Đứng đứng không chuyện gì đâu bình tĩnh lại.-cô ra sức nói.

- Mày như vậy sau lo được cô ấy chứ.-cậu ôm hấn vào lòng.

- Mày cần mày nên phải mạnh mẽ lên mày là ai chứ.-anh tiếp sức cho hấn.

- Đúng tao không sau chỉ là tao không phải người đó, người đó không phải tao, ra ngoài hết đi.-hấn hét lớn tiến lại ngồi cạnh nó, không lẽ kết thúc rồi sau.

Biết đi tất cả ra ngoài chỉ còn lại hấn vẫn ở đó cùng với nó, đúng là rất lạnh.

- Anh không phải người đó sau, em thật không quan tâm sống chết của anh.-hắn rơi vào trầm mặc hỏi nó.
- "Không vì anh tôi mới biết cái gì gọi là tình cảm, sống chết của anh tôi luôn muốn quản"-nó nghĩ nếu sống chết của hắn nó giữ thì chắc chắn hắn không bao giờ rời xa nó được.
- Dù anh không phải người đó cũng không sao chỉ cần em tỉnh lại.-hắn nắm chặt tay nó giữ điệu nhẹ nhàng nếu mãi như vậy hắn cũng sẽ theo nó mất.
- "Anh quan tâm tôi, đùa đã chưa, tôi không cần thương hại" nó nghĩ vì nó không biết hắn lo thế nào.
- Em không tỉnh lại tôi phá nát cái bệnh viện này dám lừa tôi, làm em nặng thêm thôi.-rất lạnh đúng hắn sẽ đẹp luôn bệnh viện này vì nó.
- "Có khí phách dữ nhưng thích ra oai ak, nhưng anh cũng hù tôi, để xem ai hơn ai" nó không vừa nghĩ là làm.

Hích hơi thật sâu nín thở khả năng của nó chất ba phút, nếu chỉ bệnh nhân nín thở mấy sẽ báo ngay lập tức, và tiếng chuông khẩn vang lên, hắn không tin mắt mình tình trạng chuyển biến tệ sau, nó ngừng thở mất rồi.

- My em sau vậy, tại sao em không nói.-hắn hét lên bất lực.
- Em chờ anh.-không lẽ không nên dọa nó, không lẽ làm vậy chỉ hại nó thôi. Chạy nhanh ra ngoài gọi bác sĩ, nhanh cơ hội thở đủ khi mọi người ủa vào nó tiếp tục, bác sĩ sơ cứu biết nó vẫn bình thường tại sao làm vậy, chỉ còn cách hỏi trực tiếp chứ cứ mãi dạy chất giảm tuổi thọ rất nhanh.
- Chuẩn bị đưa vào phòng cấp cứu.-ông hét gọi người đẩy nhanh nó ra ngoài như mọi chuyện rất ư không ổn.
- Tại sao lúc này ổn mà.-cô ngã quỵ anh tiến lại gần cô hơn.
- Mẹ nó ông có tin tôi bầm ông ra cho cá ăn không.-cậu nổi cáu.
- Tôi theo vào chung được chứ.-nhỏ tuy nhìn vậy nhưng cũng biết về y học có thể gọi là cực ổn, nếu có gì sẽ giúp.
- Được...cô...oooo...đi...iii...theo...tôi...iii.-nói không ra tiếng, nhưng cô ấy biết rồi sau, thôi mặc kệ không sao đâu.

Nhang tiến vào phòng cấp cứu, mọi người đứng ngồi không yên, hắn dựa lưng vào tường im lặng chẳng nói gì cả, chính hắn không biết nó rất không ổn rất rất không ổn.

Bước vào trong, ông tháo khẩu trang ra bình thần ngồi ghế rót nước uống, nhỏ không tin đây phòng cấp cứu luôn ak, trước cảnh người bệnh nằm không biết sống chết mà ông ta bình tâm vậy sau.

- Ông muốn chết ak.-nhỏ tiến lại nắm cổ áo bác sĩ.
- Tôi thật rất mệt mỏi, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.-ông nói lớn đủ để nó cùng nghe.
- Ý ông tôi không hiểu.-nhỏ hoang mang.
- Hỏi cô ấy.-chỉ tay về phía nó.

Nó nghe tất cả, dần ngồi dậy như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng nhỏ đứng chết chân rồi không nói tiếng nào.

- Tao tỉnh lại không vui ak, làm gì phần nộ dữ vậy.-nó bước xuống tiến lại gần nhỏ nhưng vẫn còn yếu nên nhanh ngã người nhỏ nhanh tay hơn đỡ nó lại ngồi xuống.
- Mày tỉnh hồi nào tại sao phải giấu, có biết mọi người lo thế nào không.-nhỏ gắt nó đứng vô tâm.
- Tao có lí của tao nên mày phối hợp đi tại sao ta dọa tao, bài đặt lo lắng tao muốn dọa hắn lại cho hắn biết.-nó nghĩ vậy nên nói vậy.
- Mày nói Phong.-nhỏ ngơ người.
- Đúng chính tên đó mà cũng nhờ hắn mà tao tỉnh lại.-nó cũng cảm ơn hắn nhưng trước tiên cho hắn nếm chút mùi vị cái đã.
- Mày nghĩ sai Phong rồi, tuy mày mới tỉnh lại nhưng tao không tán thành việc mày làm.-nhỏ hạ giọng có vẻ là thật.
- Tao không sai, tao hù tên Phong một trận.-nó rất chắc chắn.
- Nhưng mà Phong nó...-đag nói nó cắt ngang.
- Không cần biết mệt rồi, tao ra ngoài trước đây, hẹn Duyên tại Bar đi, nên làm gì ông biết mà thuận ý tôi nếu không ông hiểu chứ.-nó nói đi ra hướng cửa sau, chỉ nơi đó nó rất nhanh có thể ra ngoài không đụng mặt tụi kia ở ngoài.

- Tụi mày nếu uống cùng tao tiếp, còn nếu khuyên tao thì biến hết đi, tao không hứng thú.-chất chỉ có rượu khiến hấn vui đi phần nào nỗi nhớ nó bấy lâu.

"Anh không cứu được em mà còn hại em chính là lỗi của anh, tại sau em không nghe lời anh nếu ngày hôm đó chờ anh về thì tốt rồi" hấn tự nghĩ tự cười rồi im lặng.

Bây giờ có nói tới sáng nó cũng không nghe, không biết giống ai cố chấp không bao giờ nghe lời người khác, chỉ biết có mình mà thôi, đúng khó dạy. Vậy là cậu với anh ngồi uống cùng nhưng trọng tâm là hấn, không biết xem rượu là nước hả gì mà bình tĩnh không gì xảy ra. Còn anh với cậu nói uống chứ cầm cho vui. Cuối cùng hấn nằm la liệt, mặt đỏ ngầu bây giờ đem hấn ra xử tử hấn cũng không biết," hai cậu lát đầu chán nản kè hấn ra xe phóng thẳng về.

.....Bar EKO.....

Do còn đau nên không cử động được nhiều, đành gọi Bin ra đón mà chuẩn bị tâm lí tra khảo rồi đó.

- Alo ai vậy.-Bin nghe gọi có lẽ không xem tên nên bình tĩnh.

- Ra ngoài đón em đi.-nó nói giọng có vẻ chưa bình phục hấn.

- Ai chứ người biết ta là ai không mà còn gọi cả ta.-Bin chất chứa biết ai tưởng chừng ai gọi phá.

- Không nói nhiều nếu không hậu quả biết lấy.-nó lạnh giọng không đùa nữa.

- Mày là em...không phải em đang...chuyện gì xảy ra.-giọng nói tuy hơi lạ nhưng tính cách này ngoài nó còn ai nữa nhưng rõ ràng nó vẫn đang rất nguy kịch mà.

Nó không nói nữa tắt máy, nhìn bên ngoài xe chạy tấp nập, đã lâu rồi không thấy cảnh này, tâm trạng giống như đi xa rồi lại quay trở lại vậy, mọi thứ dần thay đổi không biết người đó có thay đổi gì không. (Tyty:đang nghĩ tới anh Phong chứ ài). Vừa tới cửa Bin trực sẵn trước cửa, nó bước xuống Bin chạy ngay lại đỡ nhìn nó chưa ổn lắm.

- Sau lại ở đây còn...-hàng trăm câu hỏi trong đầu Bin đang cực kì thắc mắc.

- Vào trong đã.-nó gắt biết là muốn hỏi gì rồi không chờ vào trong đã ak.

- Đi anh dìu em.-nó nhăn mặt vết thương chưa lành, mới tỉnh dậy xuất viện còn gì.

Nó ngồi xuống mới bớt đau hấn chất tại cử động mạnh, Bin nhìn nó như sinh vật lạ, nó biết thắc mắc chứ gì mà làm vậy có xui khó chịu.

- Bây giờ nói đi, em biết anh muốn hỏi gì mà.-Bin chăm chú nhìn nó như chưa từng được nhìn.

- Chờ Kiều với Duyên tụi nó gần tới rồi.-nó nói vậy làm Bin càng tò mò.

Đúng là nó thoáng chưa đầy năm phút cô và nhỏ đứng trước mặt anh, cô thì một phen giật mình cứ tưởng nó là ma.

- Sau lại...không phải...lúc này còn...-cô không nói được câu nào hoàn chỉnh.

- Chuyện gì đang xảy ra.-Bin khẽ nhăn mặt.

- Tao cũng rất muốn biết nói nhanh đi con kia.-nhỏ hét.

- Mà khoảng đã nói gì nào.-tự nhiên nói nhiều quá nó cũng không biết nói gì đang áp lực.

- Mày...tại sau lại giả vờ chưa tỉnh.-nhỏ rất muốn biết, hấn đã rất lo.

- Chuyện đó tính sau đi, có chuyện quan trọng hỏi anh.-nó nghiêm túc.

- Cứ nói.-Bin dù chưa biết gì nhưng nó thay đổi cách lạ thường.

- Hôm trước bị bắt anh có nói là tụi nhỏ Kim mượn người của mình, nhưng tại sau biến thành người của Dask Hero.-nó hỏi vì thấy có gì đó không đúng.

- Ồ ha chuyện đó em cũng thấy kì kì mà mấy hôm nay quên hỏi.-nhỏ cũng không hiểu lắm.

- Đúng biết không phải quân của mình thì đâu dễ dàng bị bắt.-cô cũng hơi ảm ức.

- Chính anh không rõ hôm đó anh cũng tới đúng hẹn nhưng không thấy tụi em đâu, nghĩ chất tụi em về hẹn nhỏ đó hôm khác nhưng không liên lạc được rồi mất dấu, cũng thấy khó hiểu nhưng em nằm đó không hỏi ai được nên cũng dần quên mất.-Bin nói rõ nhưng cuối cùng Bin cũng không biết.

- Vậy có lẽ chỉ có Dask Hero cũng chính Divil mới giải thích được chuyện này.-nó cười khinh tở khinh thường.

- Ồk mà Divil là ai có thù oán tụi mình mà phải ra tay ác đến vậy.-hôm nó đứng là ngày đáng nhớ.

- Chính tao không điều tra được gì nó còn là một ẩn số, còn chuyện hợp cổ đông-nó giao chuyện này cho Bin đúng là chỉ nghĩ ngợi chút đã có rất nhiều việc phải làm rồi.

- Đã có ngày cụ thể, hiện nay VMPT chiếm nhiều cổ phần trong Nguyễn Thị và tập đoàn nhà Nguyễn đang suy sụp nặng.-Bin kể vui sướng ra mặt nhỏ và cô cũng vậy chỉ có nó tại sau không thấy vui, đáng lí ra rất vui đúng chứ.

- Chuyện mây tính sau mây hiểu lầm Phong rồi.-nhỏ nhìn nó trách vấn.

- Tại sao tao nghĩ đúng cho hấn rồi dọa tao xem rồi tìm.-nó đã rất lo lắng cho hấn, nên không nghĩ gì cố sức mở mắt chỉ mong hấn không sau đó gọi là gì.

- Mày biết nó làm vậy để cứu mày không, tao nghĩ bây giờ hấn đang rất khổ tự trách đã hại mày.- cô suy đoán vì lúc hấn nghe chắc đã rất sốc.

- Là sau tao không hiểu.- nó ngơ ngác như nai con chưa hiểu chuyện.

- Chuyện là...-nhỏ tường thuật lại.

- Thiệt là vậy tao đã trách lầm hấn rồi.-nó chợt tỉnh ra như thấy mình rất có lỗi rất tệ thì phải.

- Tụi tao chỉ nói cho mày biết thôi nên làm gì tùy mày.-cô chen vô.

- Tôi nay ngủ đây đi, không cử động nhiều chuyện gì từ từ tính về trước.-nhỏ nói bây giờ khá trễ.

- Ồk biết rồi về đi.-nó biết số phận bây giờ, nhưng thấy phần nào tự do.

- Đề anh đưa hai em về.- Bin ga lẳng với con gái.

- Không cần anh lại chăm con My đi tụi en tự về được.-cô ra đầu bay rồi đi ngay về.

- Bây giờ tệ gì cũng một hay giờ sáng - nó tính quá trễ còn gì.

- Thôi nghỉ ngơi chút đi.-Bin nói dịu nó đi xuống mật thất.

Vì là căn cứ nên nó có phòng riêng đầy đủ tiện nghi nên ngủ được. Nó vẫn không ngủ được, không biết giờ này hấn ra sau, có bị gì không, sốt ruột chết được, sẽ nhanh chóng lại trở về như trước thôi Phong ak.

.....Về nhà.....

Nhỏ và cô đi nhẹ hết mức có thể để tụi hấn không phát hiện, an toàn đến cầu than mừng thầm được thoát nạn không ngờ.

- Tụi em đâu mới về.-câu bật đèn sáng hết nhà.

- Thì bệnh viện mới về.-nhỏ nói đại không biết nói đâu.

- Thôi trề rồi lên nghĩ đi sáng nói.-anh nói.

Nhanh chân câu và anh đi ngay lên phòng để mặc tui nhỏ đây nghi vấn.

Cậu và anh biết trước hai nhỏ về trẻ không phải bệnh viện mà là bar EKO, do lo tụi nhỏ bị sự cố nên cậu anh có sai vài người bảo vệ hai nhỏ. Nhìn thái độ rất lạ nhưng cũng khuya nên đi lên ngủ không bàn cãi gì nữa, mọi người rất nhanh yên giấc.

~~~~~

Buổi tối vv...ngày mới tốt lành...!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 81: Cuối Cùng Cũng Giấu Không Được

Một giấc ngủ yên bình nhưng sau không nay tự nhiên một sớm, nhỏ và cô lệch thân xuống dưới nhà thấy cậu và anh ngồi sa-long. Nhìn thái độ này là sau đây không lẽ tui hẳn biết điều gì.

- Phong đầu tự ki ak.-c
- Tôi qua hai người đi đâu?.-cậu lạnh giọng, không mau khai giấu giếm tội chỉ thêm nặng mà thôi.
- Ồk...thì...tôi qua đi...đi bệnh viện chứ đâu.-nhỏ chột tỉnh táo cũng có tí áp ứng.
- Tại sao phải giấu không phải tôi qua các em đi Bar EKO sau.-anh nhìn chăm chú xem biểu hiện của cô.
- Là theo dõi sau.-cô gắt gỏng tại hôm qua gấp quá không để ý xung quanh.
- Cũng không hẳn chỉ bảo vệ các em thôi vào vấn đề chính đi.-cậu kéo tất cả trở về.
- Ồk tao đói quá làm bữa sáng đi.-nhỏ lảng tránh chuyện đối bụng đi ngay vào bếp.
- Các anh ngồi đây đi làm bữa sáng.-nói xong cô theo nhỏ vào.
- Khoảng nếu các em đói anh sẽ gọi đồ ăn đến ngay còn bây giờ nói cho xong chuyện cái đã.-anh chặn đường cô và nhỏ không tha.
- Chuyện gì...ai biết gì thì tôi hôm qua chán quá nên đến Bar chút thôi có cần tra khảo vậy không.-nhỏ cau mày nhìn mặt dù tim rớt ra ngoài rồi.
- Nói hay không, My không ổn sau các em bình tĩnh vậy.-cậu dò xét thái độ của nhỏ hôm qua rất lạ nhưng vì đi theo hẳn không hỏi.
- My là bạn thân tôi sau tôi không lo anh điên ak.-cô bắt đầu khó chịu nhưng không thể nói ra hết được tới đâu tính tới đó.
- Các em liệu hồn khai ra nếu không anh sẽ cho người theo dõi mọi lúc và mọi nơi.-anh nói thản nhiên nhưng ý tứ có vẻ rất chắc chắn.

Hắn đã xuống lầu nhưng nép sau bức tường, phần nào cũng biết diễn biến câu chuyện, cũng có chút nghi ngờ. "Tại sao bệnh nặng mức nào cũng phải cho vào thăm chứ, nếu không cũng được quan sát từ bên ngoài tại sao không cho gặp" lúc này hắn như tự đánh thức mình rõ ràng là có nguyên do.

- Không được.-ai người đồng thanh vốn thích tự do bay nhảy mà bây giờ bị giám sát sau có thể.
- Nói hay không.-cậu nhấn mạnh từng chữ làm ngữ điệu nhỏ và cô cũng có chút miễn cảm.
- Cô nhìn nhỏ "sau tao không biết đâu tại mày đó", nhỏ nhìn lại "nói cũng không được mà không nói cũng không xong" bây giờ làm sau, cô ý cười "làm sau làm nó xử mày tao không cứu được đâu nhưng tại hắn làm thiệt chất sống không yên quá" một hồi đầu trí với nhau nhỏ cũng có quyết định.
- Em nói nhưng các anh không được nói với Phong.-nhỏ thở dài nhưng hết cách.
- "Chuyện gì tính giấu tôi, các cô khá lắm" hắn căn nhắc không phát ra tiếng vì nếu xuất hiện thì chuyện này sẽ không được nói ra.
- Được tụi anh hứa.-cậu anh đồng thanh.
- Mày nói thật cơ.-cô ngạc nhiên tưởng giấu tới cùng chứ.
- My... nó... đã tỉnh rồi.-nhỏ không trả lời nói từ tốn chậm rãi, nó biết nhỏ để lộ chất xử đẹp luôn quá.
- Cái gì.-cậu anh đứng lên đúng là rất bất ngờ.

- Các anh điên ak nhỏ nhỏ coi.-cô nhìn xem hắn xuống chưa lỡ hắn biết sự việc trầm trọng hơn.
- Các cô vừa nói gì, nói lại.-hắn lúc này tiến ngay đứng ngay trước mặt nhỏ với thái độ cực kì khó coi vì đã nghe được thứ rất ư quan trọng.
- Anh ở đâu...đâu ra vậy.-cô lắp bắp lần nàu xong rồi đúng là tự hại mình mà.
- Tôi không liên quan.-cô nhìn mặt hắn sát khí đầy nên nhanh chóng trốn sau lưng anh.

Cậu thấy vậy đi lại gần nhỏ lỡ hắn quá bức xúc làm vậy rồi sau. Nhỏ nhìn cô cháy mặt đúng là bạn thân mà là thân ai nấy lo.

- Mày tỉnh lại từ tôi qua do nó chưa ổn định nên không muốn gặp ai.-nhỏ cố biện hộ.
- Bây giờ đang ở đâu.-hắn vẫn giữ thái độ bất cần nhưng trong lòng tung tăng nhảy múa.
- Ở trung tâm nhi đồng thiện nguyện khu A.-đúng ra không nên nói nhưng lỡ miệng mất rồi thấy hắn lo cho nó.

Hắn không nói lời nào chạy ngay ra ra xe.

- Là tình cờ không được nói tụi tôi nói nhớ đó.-cô hét lớn không biết hắn có nghe nạn này không biết tránh khỏi không.

Hắn đã nghe không nói nhanh chóng đi ngay, bây giờ chỉ muốn nhìn thấy nó đứng trước mặt hắn vẫn khỏe mạnh, như vậy đã bù đắp phần nào nỗi sợ mất nó bấy lâu nay.

- Trung tâm nhi đồng làm gì.-nhìn là biết ngay cậu hỏi nó tại sau phải đến đó rồi.

- Nó rất thích đến đó, không biết lí do, khi đến nó mua đủ thứ đồ cho mấy em nhỏ, lâu lâu nó đi một lần hôm nay cũng vậy, nó đã đi từ sớm có khả năng bây giờ đã tới nơi.-nhỏ nói rõ ràng ngồi ngay xuống ghế dựa vào cậu.

- Mong sự việc có tiến triển chứ tình hình này haz.-anh thờ dài mấy hôm nay hắn không phải là hắn.

- Mong là vậy.-cô đi vào bếp làm bữa sáng.

Anh cũng đi vào phụ cô vì làm biến gọi đồ ăn, ăn đồ ăn cô nấu ngon hơn nhiều.

•••••Trung tâm nhi đồng•••••

Nó đi vào trong đã thấy vui ra mặt, lần nào đến đây nó cũng có gì đó động lại đưa nó về lúc nhỏ. Vì từ nhỏ xa mẹ ba thì bỏ rơi nên nó rất cảm thông hoàn cảnh những đứa trẻ ở trung tâm, từ nhỏ đã bị ba mẹ bỏ rơi không cần bọn nhỏ nữa, nên tất cả trẻ em ở đây đều rất đáng thương rất cần sự yêu thương giúp đỡ của mọi người. Do vẫn chưa lành hẳn nên nhờ bác tài xế đi cùng cầm giúp nó rất nhiều thứ cho bọn trẻ.

- Mẹ xinh đẹp.-tất cả bọn trẻ đang vui chơi thấy nó tới bỏ tất cả chạy ngay về phía nó

- Các con có ngoan không.-nó nhẹ giọng cười tươi, chỉ khi đến đây nó mới thoát khỏi vẻ lạnh lùng của mình mà trở về làm Ánh My mười mấy năm về trước.

- Có ạ, mẹ xinh đẹp đến chơi cùng tụi con đi.-tụi nhỏ lôi kéo nó, đối với bọn trẻ nó vừa là mẹ mà cũng là người bạn rất tốt và yêu thương chúng.

- Các con ngoan ra kia chơi mẹ lên chào hỏi bá mẫu cái đã.

Do gọi nó mẹ xinh đẹp vì trong mắt tụi nhỏ nó rất đẹp xinh như tiên. Bá mẫu chính là người đứng đầu trung tâm này, luôn chăm sóc rất quan tâm bọn trẻ từng chút một nên nó rất kính trọng gọi là bá mẫu.

- Dạ mẹ xinh đẹp đi nhanh ra chơi cùng tụi con nha.-bọn trẻ rất dễ thương nói chuyện lại rất lễ phép thương chết được.

- Ừm mẹ đi chút sẽ ra ngay.-nó nói đi ngay vào trong.

Vừa đến mọi phòng mở cửa bá mẫu ngồi viết gì đó hình như đang tính sổ chi tiêu thì phải.

- Bá mẫu.-nó lên tiếng giọng nói rất nhỏ nhẹ nhưng rất vui.

- Ak My con tới rồi vào đây đi đứng đó làm gì.-bà gấp quyển tập nói với nó.

- Tại thấy bá mẫu chăm chú quá con không dám làm phiền.-nó cười ra mặt tiến lại cạnh người.

- Đứa nhỏ này không biết khi nào mới hết trẻ con đây, con đến thăm bọn trẻ sau.-bá mẫu vuốt tóc nó.

- Đúng một thôi còn đây nữa.-nó lấy trong người ra một tờ chi phiếu số tiền rất lớn đưa cho bà.

- Con làm gì đưa ta nhiều vậy, cảm ơn con đã có lòng nhưng ta không dám nhận.-lần nào nó đến đều gửi tiền cho bà lo cho tụi nhỏ nhưng lần này nhiều quá bà không dám nhận.

- Đạo này con có một số chuyện và còn rất nhiều việc cần đến con, con không đến thường xuyên được nữa nên nhờ bá mẫu lo tụi nhỏ.-nó để ngay số tiền lên bàn.

- Nhưng ta...con...-bà vẫn từ chối.

- Thôi bá mẫu cứ giữ con ra ngoài chơi bọn trẻ đây.-nó chạy nhanh ra ngoài không để bà nói.

"Đứa con gái này đẹp người đẹp nét lại rất tốt bụng đúng là bất thang cũng khó mà tìm" bà nghĩ ngợi nhìn theo bóng nó rồi đi.

Hắn lúc này từ ngoài tiến vào, ở dưới không gặp nó, vừa thấy bóng dáng nó trên đây, chạy ngay lên đây cũng không thấy là sau.

- Cô gái đó vừa đi đâu rồi.-hắn hỏi ngay.

- Vừa đi xuống chơi bọn trẻ rồi cậu là ai.-bà nhìn hắn mới về mặt hiền từ niềm nở.

- Là bạn trai cô ấy.-hắn trầm giọng.

cho hần hiểu, và thật sự hiểu.

- Tôi...con đã hiểu cảm ơn bá mẫu.-hần hiểu hơn bà thay đổi cách xưng hô. Nhờ bà mà hần hiểu thêm về nó cũng lí giải nhiều chuyện.

Bá mẫu gật đầu cuối cùng cũng hiểu, bà chỉ muốn giúp nó chút ích việc nhỏ thôi.

Nhìn cảnh vui đùa bọn trẻ thật thanh bình, như cả thế giới thu lại chỉ bằng nó, người gái hần đã yêu, yêu say đắm bắt chắp mọi thứ. Chơi cả trò nghịch nước tất cả ước nhem nhem trên mặt nó luôn luôn cười rất tươi. Nó ở đây và nó lúc trước là hai người khác nhau hoàn toàn, người ở đây vui cười, hồn nhiên, trẻ con và tinh nghịch, còn người lúc trước lạnh lùng, vô cảm, ít nói chuyện, ít cười suốt ngày chỉ thể hiện một bộ mặt không hồn. Bây giờ hần đã biết nó đã mệt mỏi nhiều như thế nào khi cố giấu đi tất cả.

- Aaaa...-nó la ôm bụng ngồi xuống cỏ.

- Mẹ xinh đẹp mẹ sau vậy, mẹ xinh đẹp bị đầu đầu hà.-tất cả vây quanh lo lắng cho nó.

- "Đúng là hậu đậu mà".-hần trách khừ nó.

Rất nhanh chân tiến về sân. Bá mẫu thất nó không ổn chạy theo sau.

- Em có thể đừng làm người khác lo lắng nữa được không.-hần hét tiến dần phía nó rất gần.

- Sauuu có...có...thế.-nó nhìn hần chết trân, sau hần biết nó ở đây, không lẽ từ lúc nó cảm giác lạ chính là hần nhìn nó sâu.

Không phải là mơ, nhưng nếu là thật thế nào, nó hoang mang nhìn hần, ngây ngô không nói gì.

- Nhìn đù chưa.-hần đưa tay đỡ nó đứng dậy.

- Tôi...anh đứng đó.-hần buông hần, nó cách xa hần tận vài bước, nhìn tui nhỏ ngây ngốc nhìn.

- Em muốn anh chết vì em em mới dừ lòng sau.-hần vui mừng khi biết nó đã tỉnh, không gì vui bằng, mà bây giờ nó cố giữ khoảng cách.

Nhưng nó cảm giác đau thật chất tại cù động trúng vết thương rồi, nó khè nhăn mặt.

- Em đúng là không phải con gái.-hần tức giận bước tới bế nó ra ra, đau cũng không mờ miệng nhờ một tiếng, ôm bụng chịu xem hần vô hình mà.
(Tytyhai người kia các người đang đầu độc tâm trí của trẻ thơ có biết không.)

Nó không chịu cũng không được rồi đi đâu nổi. Tim ơi đừng đập nữa tao biết mày rất vui...thích nữa chứ, nó cười nụ cười hạnh phúc.

- Bá mẫu con đi trước, con sẽ đến sau người chăm sóc bọn trẻ giúp con nha.-nó nói vọng lại vì chưa chào hỏi gì cả.

- Bá mẫu biết rồi con yên tâm.-bà cũng hét lên cho nó nghe được.

- Chẳng phải mẹ xinh đẹp không có người thân sau vậy là ai vậy mẹ.-tụi nhỏ ngây thơ hỏi làm bà cũng không trả lời được đành cười trừ.

- Các con còn nhỏ không hiểu đầu đội khi lớn, ta nói cho biết người đi cùng mẹ xinh đẹp là ai, còn bây giờ đi thay đồ kéo bệnh.-bà nói cho qua chuyện chứ không biết bắt đầu từ đâu.

Nó đi rất xa và ra khỏi cổng, hần vẫn ôm nó trong lòng cho đến đi ra đến xe, đỡ nó đặt nhẹ nhàng ghé cạnh hần phía trước để tránh vết thương nặng hơn. Vào xe hần quàng người nó cái áo khoác của hần, do chơi lúc này bọn trẻ nên ước gần hết người rồi. Bây giờ hần mới đi đến tận cùng của hạnh phúc, hần đã biết được yêu một người là như thế nào. Nó cũng đã rất lâu trong thời gian hôn mê, nó biết hần cũng luôn luôn bên cạnh nó không bao giờ bỏ rơi nó, nhưng vẫn không cảm nhận được và bây giờ cảm nhận được hết rồi rất hạnh phúc hôm nay một ngày rất tuyệt vời.

- Đây cách nhà rất xa, anh sẽ ghé vào khách sạn nhà anh để xem em thế nào, tiện thể thay đồ rồi về nhà, nếu đau quá thì phải nói, ngốc nghe rõ.-giọng nói trầm bổng phát ra từ hần.

Nghe không thiện cảm mấy nhưng thể hiện rõ sự quan tâm, hần mà càng như vậy thì nó càng thấy có lỗi, vì nó bắt hần chờ đợi nó quá lâu trong vô thức.

- Xin lỗi, tôi ờn.-nó tự nhiên muốn khóc, nó nói rất nhỏ nhìn ra cửa nhưng nó biết hần nghe.

- Anh biết... lúc trước rất tức giận nhưng bây giờ giảm được phần nào.-hần nói vẫn tập trung lái xe thiệt lúc hần biết tin này rất là tức nhưng khi gặp nó mọi muộn phiền bấy lâu nay tan biến

- Tại sau.-nó hỏi.

- Vì em quá ngốc, và rất đáng yêu nên anh nhẹ dạ tha cho em một phần, tất nhiên phần còn lại không tha nên em phải bù đắp cho anh tất cả.-hần nói như kiên định nhấn mạnh từng chữ.

Nó không cần gì hết chỉ cần như vậy thôi đã đủ rồi, hần rất quan tâm chăm sóc thương yêu nó dù nó giấu hần chuyện lần này hần cũng không giận.

- Ai biểu các em nghe làm gì mà khó chịu.-cậu nhìn nhỏ buồn cười.

- Chuyện tại nó tự tại nó giải quyết đi về phòng thôi.-anh kéo nhỏ đi về phòng, ở đây hơi chật cô đạp cửa xông vào quá.

Vậy là hai cặp nhiều chuyện nhà ta không hứng thú nữa mà về ngủ, tưởng nghe được một màn lãn mạng khóc sụt mướt ai ngờ nó quá phù.

•••••Trong phòng•••••

Nó vẫn làm ra vẻ bất cần đời nhìn ngoài cửa, hần cảm nhận được nó cảm giác cô lập, lạnh lẽo, tự mình gánh lấy tất cả.

- Cái đó hết đau chưa.-lúc ở trung tâm nó không bình thường thì phải.

- Tôi ổn.-nó nói chẳng nhìn hần.

Hần đẩy nó ngồi ghế đi tìm hộp sơ cứu, kéo áo ra đúng là chảy máu cũng hơi nhiều chất chảy giốn hồi chiều nên mới vậy. Từ từ lấy bông gòn cũ ra rửa vết thương sạch sẽ, lấy bông gòn mới dán vào, chất cũng thường tự sơ cứu cho mình nên nhìn cũng tạm được.

- Anh là thật lòng có thể anh không tặng em được màn tỏ tình lãng mạn, nhưng anh có thể dùng cả tính mạng bảo vệ lo lắng cho em, nhất định.-hần nói đủ hai người nghe nên có hơi cảm động nhìn hần.

- "Đồ ngốc, anh có biết làm như vậy tôi sợ lắm không, anh dọa tôi, tôi rất sợ anh sẽ mãi mãi rời xa tôi, tôi thật sự rất sợ".-nó chỉ dám nghĩ chứ không dám nói, không biết tại sau quay sang ôm hần rất chặt rất ấm áp, nó không muốn lạnh lùng nữa, tất cả chỉ là ảo đây mới là bản chất thật sự của nó cần chỗ dựa

- Anh rất vui, em biết tại sau.-hần nhỏ giọng. Đôi khi chỉ là cái ôm cũng biết được người đó đang nghĩ gì.

- Sau.-nó ngược mặt lên trên mặt đầy nước mắt nhìn hần.

- Bởi vì anh rất quan trọng với em, em không phải người lạnh lùng như vậy, anh tìm được người...-hần im lặng người thật thể người lấp chỗ trống không phải là gì.

- Thôi tôi mệt rồi về phòng đi cho tôi ngủ.-nó biết hần giấu nó điều gì, không muốn nghĩ đến không muốn biết đến quên hết đi nhưng cũng hơi nhói đây đây trong tim đó.

- Anh cũng buồn ngủ lắm rồi.-hần nói nằm dài giường của nó.

- Đây đây là giường tôi đây.-nó hét tên này sau tính khí bất thường không biết.

- Anh mệt rồi im ngay.-hần liếc nó chầm kín mít hết người.

Nó hết nói nằm xuống cạnh hần ngủ, hần mờ mắt xích gần ôm nó, nó biết nhưng rất dễ chịu. Vậy là hai người ôm nhau ngủ rất ngon. (Tyty:lãng mạn phía sau chưa gì về phòng rồi đúng là rất tiếc).

•••••Sáng sớm•••••

Hần thức dậy rất sớm thấy nó ngủ rất ngon nên cho nó ngủ thêm chút về phòng thay đồ, chạy sang phòng gọi nó dậy tập thể dục buổi sáng, hoạt động đúng cách giúp có thêm sức khỏe vết thương co giãn thích hợp.

Lúc trước hần cũng thường xuyên tập cùng một người nhưng khi từ ngày đó hần không ra đường tập thể dục buổi sáng nữa, không muốn nhớ cảnh đó, nhưng dù gì cũng phải vượt qua nó hôm nay tiết tực bắt đầu lại.

- Dậy mau đi tập thể dục cùng anh nào.-hần kéo nó.

- Không tôi không đi anh điên ak.-nó kéo mền chầm kín mặt.

Hần kéo quăng mền ra cuối người xuống gần gần rất gần, nó như cảm giác điều gì chẳng lành, xô mạnh vật phía trước ngồi bật dậy VSCN.

- Em quá đáng.-hần bị nó xô bắt ngờ nên tiếp đất ngoạn mục, có thể rất đau.

- Đáng đời.-nó nói vọng ra từ nhà tắm

- Anh chờ em dưới nhà nhớ nhanh đó.-hần nói đi xuống.

Cuối cùng cũng xông, lê bước xuống nhà, giờ này chưa ai dậy trời vẫn còn rất sớm, tên trời đánh bây giờ không ngủ thứ sớm chi không biết, đúng là không có tính người mà.

- Thôi đừng rửa anh nữa đi thôi.-hần xoa đầu choàng vai nó đi ra ngoài.

"Tên này ngay cả mình rửa hần mà hần cũng biết không biết là loại người gì nữa, nó giữ về mặt rất không ngủ đủ giấc, thiếu sức sống.

- Tôi không chạy đâu lên ngủ đây.-nó rất buồn ngủ.

- Không được.-hần ngăn lại.

- Tôi thật sự không muốn chạy.-nó bày ra mặt rất tệ.

- Chạy thôi, ai tới công viên, rồi vòng về nhà trước sẽ dành thời gian người thắng nguyên ngày chi trả toàn bộ chi phí của người thắng.-hần treo giải để nó phần chán hơn nhưng dù thắng hay thua hần vẫn có lợi nên thắng thua hần không quan trọng.

- Tạm được.... tôi sẽ thắng anh chờ dẫn tôi đi chơi đi.-nó đất thắng chạy trước bỏ xa hần, hần quyết định có nói gì cũng vô ích.

- Chậm thôi động vết thương đấy.-hần hét nó mới tỉnh đây cũng chưa lành hần đâu.

- Biết rồi anh mà đứng đó thua tôi đấy.-nó nhìn.

- Em dễ thương như vậy sau anh chịu nổi cơ chứ.-hần nhìn theo nó cười mặt dù bị nó bỏ xa.

- Sau đứng yên không chạy ta.-nó nhìn lại thấy hần không xuất phát nhìn nó đăm đăm.

- Em nhìn gì vậy.-hần chạy gần với nó, lâu rồi không chạy nhưng thể lực hần nếu cứ như vậy hần sẽ thắng.

- Anh hồi nãy còn.-nó nhìn hần rõ ràng đã bỏ xa mà.

- Em chuẩn bị thua đi.-hần cười nụ cười đất thắng.

Hai người cứ như vậy nó cố gắng chạy như điên, hần chạy theo không tốn ít sức lực nào làm nó hoang mang.

- Chuyện họp cổ đông khi nào.-hần tiện miệng hỏi.

- Chết khỏe lại vết thương vẫn chưa ổn lắm.-nó nói tự nhiên, nó quên luôn chuyện này không biết Bin làm tới đâu rồi.

- Hôm đó anh đi cùng tôi.-nó vừa chạy vừa từ tốn không biết tại sao nó rất muốn cùng hần đến cuộc họp.

- Tất nhiên em mà không đi với anh thì đi với ai.-hần tự tin nó không nhận được được phì cười tự tin thái hoá.

- Ồk mà hôm nay đi đâu.-nó cũng không biết nên đi đâu nữa.

- Người thắng toàn quyền quyết định.-hần giữ tốc độ chạy cạnh nó, như sức lực tràn trề.

"Không lẽ thua ta không được phải thắng mới được" nó suy nghĩ cách thắng hần dùng sức thua chắc, hần biết nó sẽ không ngu tới mức chạy nhanh vết thương nặng thêm thôi nó không thích cảm giác đó mấy, chỉ còn cách dùng mưu thôi, suy rồi lại nghĩ đang trên đường về rất gần đến nhà cuối cùng cũng có.

- Aaaa đau quá.-nó đang chạy ngời xuống nhả mặt ôm bụng, la hét.

- Em sau vậy, vết thương bị động ak.-hần bên cạnh lo lắng ra mặt vội đỡ nó, rõ ràng rất chậm dùng lực rất ít tại sau lại đau.

- Không sau, tôi muốn uống ít sữa tươi anh mua cho tôi đi nha lúc này chúng ta đi qua đó, tôi về nhà chờ anh, nhanh đi đi.-nó xoa tay về mặt của nó hần gạt đầu đồng ý.

- Thôi được anh mua ngay, em từ từ về.-hần quá lo chạy nhanh đi mua cho nó quên mất là đúng hai sai, thật hai giả.

Nó thấy hần khuất ngời dậy ba chân bốn cẳng nhanh về nhà, mặt tươi rói, vừa vào nhà rất sản khoái cuối cùng cũng thành công dù có chơi xấu tí. Vào nhà mọi người thức dậy ngời đó.

- Đầu dậy sớm con kia.-nhỏ hỏi.

- Chạy bộ thôi, nào thấy phong nói tao đang thay đồ chuẩn bị đi.-nó nói đi lên phòng.

- Nhỏ này sáng sớm sản gì vậy trời.-cô nhìn theo.

- Bình thường không chuyện không bao giờ chịu rời giường sớm vậy, còn chạy bộ nữa, tao nhớ nó không thích tập thể dục mà tại tốn thời gian thả ngủ sướng hơn.-nhỏ kinh ngạc.

- Tụi này không lẽ gì mờ ám.-cậu xoa cảm về nguy hiểm.

sự việc không bao giờ hẳn có thể quên vì nó. Hai người đầu tiên đến khu ăn vì lúc sáng nó và hẳn đã ăn gì, mặt cho nó than vãn không muốn ăn hẳn cũng kéo nó đi.

- Ngồi xuống, uống sữa thì lấy đầu dinh dưỡng, ăn gì chút đã anh lấy đồ ăn.-bỏ lại câu cùng đó ăn quay đi lấy thức ăn cho nó.

Chỉ một lát sau hẳn tay cầm hai khay com đem lại cho nó, để trước mặt. Phần com của nó đầu tiên trứng luộc, sau đó cải xanh với com trắng nhìn đậm nhạt. Còn phần com của hẳn mì xào cay, thịt chiêng, com trắng nhưng nhìn rất hấp dẫn, nó nhăn mặt khó chịu.

- Tại sao là trứng và cải xanh.-nó hỏi hẳn không hiểu không lẽ hẳn keo kiệt tới mức đó.

- Không phải con gái thích ăn vậy sau, tại căn-tin trường không có trứng nên anh lấy thịt còn ở đây thì có anh tưởng em thích ăn.-hắn nói rõ nó nghe.

- Tại sao con gái thích ăn như vậy.-nó càng không biết ăn gì mà không được tại sau thích ăn những món nhạt nhẽo như vậy.

- Đúng anh quên mất em không phải con gái. Tại vì trứng có rất nhiều chất dinh dưỡng, ăn nhiều rau xanh giữ dáng, không quá nóng càng không nổi mụn nên con gái ưa lựa chọn thứ này. Riêng con trai chẳng sợ gì nên anh không quan tâm hay là em không muốn ăn, nếu không ăn anh đổi món khác anh không quan tâm về đẹp của em dù xấu vẫn là người đó.-hắn giải thích tỉ mỉ, lần đầu tiên hẳn nói dài dòng như vậy, nhưng cũng thú vị đúng là cô gái anh thương không phải như anh đã từng nghĩ.

- Thì ra là vậy, tôi quả thật không biết, thôi dù gì cũng lấy ăn vậy.-nó cầm muống đĩa nó chưa ăn thức ăn như vậy nhìn không thiện cảm nhưng ăn rất ngon, rất có gia vị.

- Thấy sau.-hắn hỏi nó, đúng là có lì.

- Đúng là không như những món khác nhưng cũng rất ngon, tôi rất thích.-nó ăn đầy miệng chu mỏ mà nói, đúng là không sợ mất mặt là gì, đáng lí ra phải ăn uống nhẹ nhàng từ tốn mới đúng chứ.

- Ăn tốt cho sức khỏe nhưng lạm dụng nhiều quá cũng phản tác dụng.-hắn thấy nó ăn ngon cũng rất vui.

- Ồk tôi biết mà tôi cũng có chuyện hỏi anh.-nó từ tốn.

- Nói đi.-hắn buông đầu xuống nhìn nó.

- Làm gì mà nghiêm túc vậy chuyện lần trước đồng hồ tôi anh giữ ak.-nó nói chỉ hẳn thấy đồng hồ mới tìm được chỗ nó.

- Đúng và anh cũng có câu hỏi đầu tiên hỏi em như trong hợp đồng.-hắn nhấn mạnh từ hợp đồng làm nó cảm giác trống vắng.

Nó không lên tiếng chỉ gật đầu ý nói hẳn cứ tiếp tục, nếu nhìn không lầm hẳn có rất nhiều chuyện cần nó giải đáp.

- Em và bang Black Girk đại tỉ Lilia có quan hệ như thế nào.-hắn nghiêm chỉnh hẳn việc này rất quan trọng.

- Là chuyện này sau có lần còn bé trên đường về bị người khác chặn đường gây khó dễ, chính nhờ tỉ Lilia cứu giúp nên tôi rất biết ơn từ đó về gia nhập tổ chức cũng gọi là thân, và bây giờ thì tôi rút ta khỏi chỗ chức lạ rồi vì thị phi quá.-nó nói toàn lời bịa ra, không biết khi nào nó thoát cảnh chém giết máu me đó đúng là thảm họa.

- Tốt rồi, đồng hồ em khi nào tôi thích tôi sẽ trả.-hắn nói đùa.

- Không được.-đồng hồ đó vật bất li thân với nó cũng vũ khí quan trọng đối với tụi nó, nên không thể thiếu được.

- Thôi tính sau ăn đi rồi đi chơi.-hắn chỉ phần com trước mặt. "Rất quan trọng sau,tôi còn suy nghĩ lại"

Chỉ giây lát tụi nó rời khỏi khu ăn, chuyện đồng hồ tối nay sẽ nói sau, tiếp theo khu sách.

- Đáng lí phải là khu trang sức quần áo chứ.-con gái thích ăn mặc đẹp có nhiều trang sức chứ.

- Tôi không thích đồ vật xa xỉ đó đó không chân thực, hiện tại tôi thích vài cuốn về thiết kế nên mua cho đủ.-nó nhìn hẳn nụ cười ầm ầm của ngày khiến hẳn cũng bị cuốn theo.

- Cứ mua anh không nói gì nữa.-hắn ngạc nhiên cứ tưởng hôm nay tiêu tiền như nước nhưng đâu tốn nhiều số ít của hẳn cũng chưa tới.

Đến trưa cũng hết thời gian mua sắm tất nhiên toàn bộ chi phí là hẳn chi trả nhưng đối với hẳn chỉ là chuyện nhỏ, rất lâu rồi nó không đi chơi riêng với hẳn, nó và hẳn dạo bước trên đường cảnh tượng này rất ư áp áp.

- Bây giờ về ha.-hắn đề nghị vì ở đây ngoài chỗ ăn uống rất nhiều tuy nhiên chỗ vui chơi rất ít cũng đã hơn giữa trưa.

- Không hôm nay tôi dẫn anh đến chỗ anh chưa từng đến, trò mà anh chưa từng chơi.

- Trò gì mới được chứ.-hắn ngáy người trên đời này trò gì hẳn chưa được chơi chứ.

- Làm gì mà điều cũng phải nghe lời anh, tại sau tôi thả không bay anh thả lại bay.- nó tiếc nuối biết vậy nói mẹ chỉ rồi.
- Trên đời này tất cả đều nghe lời tôi, chỉ riêng em lạnh lùng bướng bỉnh nói chẳng bao giờ nghe.-hắn xoa đầu nó chứa đầy tình cảm
- Mẹ vẫn thường đưa tôi ra ngoại thành chơi, mẹ nói tuổi thơ quan trọng nên những gì mẹ biết tôi cũng biết, lâu rồi tôi không đến đây tôi sợ sẽ không muốn về.-mỗi lần tới đây nó có cảm giác mẹ ở đây nên nó cũng muốn ở đây với mẹ chỉ có điều âm dương cách biệt không thể gặp nhau được đành chịu.

Tuy là con nhà giàu nhưng những kỉ ức đẹp với những trò chơi của đa số đứa trẻ vùng quê mẹ nó đều chỉ dạy nó, nếu người ta không biết nói những trò quê mùa nhưng đối với nó thì rất chân thật, không quá cầu kì rất đơn giản, nhưng nhận lại không hề đơn giản cả tuổi thơ đầy thơ mộng nó có được. Nó cầm điều chạy ra cùng hắn, hắn rượt đuổi theo nó, nó cười nụ cười rất tươi rất hạnh phúc làm tim hắn như nhảy ra ngoài. Nó hắn rượt chạy vòng vòng thắm mệt dừng lại cô thở lấy tinh thần.

- Khoang nghĩ chút đã.-nó cua tay đi phía bóng mát.
- Em biết chỗ này thật rất tốt trong lành yên tĩnh.-hắn chưa bao giờ đến đây nên rất thích cảnh vậy tự nhiên không phải giả tạo như cuộc sống của hắn.
- Tôi còn rất nhiều chỗ thú vị, hôm nào tôi dẫn anh đi.-nó nhìn hắn đầy phấn kích.
- Tôi không phải loại người nod đi là đi.-hắn lên giọng với nó. Hắn quên nó là ai ak.
- Tôi nghĩ anh nên hành diện khi được tôi dẫn đi vì đây lần đầu tiên tôi dẫn người tới đây ngay cả hai nhỏ kia còn chưa biết.-nó dùng ánh mắt quan trọng hoá vấn đề.
- Vậy sau.-hắn áp người vào nó họ hôn nhau khung cảnh này lẫn mạng.
- Anh cứ như vậy thì ai chịu được tính khí này.-nó không ngạc nhiên mấy quá quen thuộc hành động biến thái hoá này rồi.
- Không cần ai chỉ cần em nên cố thích nghi đi.-hắn lấy điện thoại ra app snow chụp ảnh với nó.
- Tôi xinh ghê.-nó tự khen mình, rồi còn chụp một đóng đủ biểu cảm hắn nhìn nod buồn cười đúng là không khó có ảnh nó trong điện thoại.
- Ồk xinh rất xứng đôi.-hắn chỉ tay về mình làm nó hơi ửng đỏ.
- Với ai chứ anh đùa.-nó nói không nhìn hắn.
- Với em.-hắn vòng tay qua ôm nó, rất dễ chịu.

Nó cảm nhận được có vật thể lạ đang đụng đến mình, nhưng người đó là Phong, "Trời đánh nhà anh, tôi mà mạnh hơn anh tôi em anh quăng xuống sông" nó nói vậy nhưng cũng thấy vui vui.

- Suốt đời này anh chỉ muốn bên cạnh em, mãi như vậy.-hắn nói nhẹ tai nó, rất dễ thương cảm động làm nó gục ngã.
- Tôi nhớ lời anh nói, nếu không như vậy anh biết tay tôi.-nó nói rất nhỏ không nhìn hắn, nhưng nó biết hắn nghe lại còn rất hạnh phúc.

Chuyện gì phải từ từ, rồi em sẽ mãi là của anh mãi bên anh, không ai cướp em ra khỏi anh. Hai người cứ như vậy hắn ôm nó, nó tựa đầu vào vai hắn nhìn xa về hai cánh diều.

Thật ra đây cũng là quê ngoại của nó, nhưng khổ nỗi nó không biết đường đi, mẹ hay chở nó đi trên đường toàn ngủ đến nơi mẹ gọi dậy nên chút kỉ ức cũng không có, từ lúc mẹ nó bị tai nạn thì nó không còn nhớ nhà ngoại ở đâu nữa, nó cần lực điều tra không còn cách nào khác. Đến khi nó biết được chỗ ở ngoại thì ngoại dọn nhà đi đâu mất rồi, mọi dấu vết được phát hiện lại biến mất từ đó không còn manh mối, mấy năm nay nó không ngừng tìm kiếm kết quả con số không.

Thôi như một chuyến du thành bầu giờ trở về cuộc sống nhân dân cấp cao thôi.

- Bây giờ đi đâu tiểu thư.-hắn nhẹ giọng hỏi điệu bộ tài xế xe.
- Đi đâu đi mua đồ ăn đem về đi.-nó đi từ sáng đến giờ tụi kia ở nhà chất cũng nhấc nó rồi.
- Tuân lệnh đi thôi.-hắn nhanh chóng cho xe chạy đến nhà hàng sang trọng lộng lẫy xa hoa khác xa cánh đồng lúa lúc này. Đi thẳng vào trong con đường ánh đèn lấp lánh mới thấy quầy tiếp tân. Hắn mua xong thức ăn đưa cho nó đi ra xe.
- Nè anh phải con trai không.-nó hét mặt chút bức, đáng lí ra trong truyện chuyện gì nặng nhọc chàng trai đều làm còn đây là sau ích kỉ, không thương hoa tiếc ngọc gì cả.
- Khi nào em trở thành con gái anh sẽ là con trai.-hắn định xách nhưng thấy nó đưa nó xách, quả thật túi không nặng rất nhẹ chỉ chọc tức nó thôi, nó gần tới hắn giật lấy quăng xe, quăng luôn cả nó lấy xe về. "Đúng là không muốn mình hiền, đợi rù mới làm" nó nghĩ thầm. Cuối cùng về đến nhà, nhìn mọi người nó thấy hơi buồn cười nhỏ và cô nằm tự vào người cậu và anh mà ngủ, và lại cậu và anh cũng ngủ nhưng có điều gì không đúng mới bây giờ mà.

- Nè không mau ngồi dậy đừng trách.-nó hét lớn còn giả tất cả đóng phim nhau xem ak, con này không ngu cảm thấy có lỗi tội bây.
 - Đúng là mày sau biết tội tao giả.-nhỏ mở mắt đứng dậy.
 - Đồng hồ.-nó nhìn phía đồng hồ chỉ đúng bảy giờ, mọi khi tội này ngày nào gần mười giờ mới ngủ đùa nó ak, nhìn cứ tưởng mười hai giờ không bằng.
 - Mày chỉ dùng đồng hồ phán đoán được sau.-cô đứng dậy nó không bị gạc có chút vô vị.
 - Không hẳn trực giác thôi, nếu tội này buồn ngủ lên nghĩ đây, bữa ăn tối nay khỏi dùng cũng được.-nó chỉ hay túi đồ ăn lớn hẳn đang cầm.
 - Không tao cũng muốn ăn, thôi mà Mỹ xin đẹp, để tội tao đem đồ ăn ra.-nhỏ và cô nhận hai túi đó trên tay hẳn đi vào bếp.
- Nó cảm giác không thoải mái tiến vào bếp tội nhỏ.
- Êk đi đâu về, có tiến triển.-cậu liếc hẳn khả nghi.
 - Không.-hắn ngó lơ ý tứ đúng là không gì xảy ra.
 - Đi một ngày không gì xảy ra cần anh đây dạy vài chiêu không.-anh ra về ta đây làm hẳn cũng phải nhin cười.
 - Khỏi đi, đen chiêu thức đó giữ Duyên đi.-hắn vỗ vai nó đa lại bàn.
 - Đúng đó Phong mày chỉ lí.-cậu hùa theo làm anh quê độ.
 - Tội này được lắm đợi đây thù này ông sẽ trả.-anh tiến lại bàn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Phong Ak Em Xin Lỗi Vì Tất Cả Vẫn Tiếp Tục Giấu Anh

- Mỹ đạo này chán quá không có gì mới ak.-cả bọn ngồi ăn sáng nhỏ lên tiếng hỏi nhưng nó biết nhỏ muốn hỏi gì.
- Chán sau tao nghĩ nên mừng mới đúng, sắp tới tha hồ mà chơi.-nó nói vậy nhỏ cười tươi mấy hôm nay nhà không được vận động tốt biết mấy.
- Vậy ak.-cô nhìn nó.
- Ồk chán thiệt đi đâu không.-cậu lên tiếng.
- Gần đến họp cổ đông tập đoàn gì đó hình như VMPT, tập đoàn tao cũng có tham gia nên dạo này không thời gian lắm.-anh có vẻ mệt mỏi.

- VMPT sau.-hắn nhấn mạnh.

Cậu và anh quay sang nó đúng là tên này rất là quen, hình như nghe đâu rồi. Nhỏ và cô cũng vậy đây không phải cuộc họp tập đoàn nó sau.

- Cuối cùng cũng đến lúc.-nhỏ nói uống hết ly sinh tố.

- Mà thôi đi.-cô tính hỏi nó tính làm gì nhưng đây chuyện của nó, nó làm gì cô điều không ý kiến.

- Hôm đó mời tất cả mọi người đến xem kịch.-nó cười khỉnh làm tội hắn thêm tò mò.

- Ồk mà chút nữa cần tao đi cùng không.-như thời gian thì chính là hôm nay nhỏ tiện hỏi.

- Không tao tự đi được.-nó nói buông đũa lên phòng.

Nhỏ nói vậy là có ý gì nhưng hình như còn chuyện chưa hỏi, hắn tính hỏi lâu rồi nhưng mấy hôm nay quên mất tự nhiên chợt nhớ hỏi luôn.

- Khoan đã, anh còn chuyện nói.-nó chặn nó lại.

- Tự nhiên.-nó ngồi xuống.

- Chuyện Lilia liên quan tới em, không đúng phải là...có luôn hai cô nữa.-hắn hỏi nó quay sang nhỏ với cô.

- Là chuyện này sau.-nó trầm giọng.

- Đúng.-hắn toả ra khí chất làm người khát nghệt thờ.

- Vậy không giấu được các anh rồi thật ra thì.-nó mở miệng định nói tất cả, cuối cùng hắn cũng nghi ngờ.

- My không được.-nhỏ đứng dậy.

- Tao nghĩ chưa đến lúc đâu.-cô nhấn mặt.

- Em nói vậy có ý gì em không xem anh ra gì sau.-cậu liếc nhìn nhỏ làm nhỏ thấy có lỗi.

- Còn em nữa anh là gì của em.-anh cũng muốn biết cô có gì muốn giấu.

- Em không ý đó.-nhỏ cô đồng thanh thanh minh cho chính mình, nhưng chuyện này không thể cho người khác biết.

- Em nói nhanh.-hắn nhìn thẳng mặt nó.

- Thật ra thì ba đứa tôi chính là...hậu vệ của ba tỉ bang Black Girl.-nó ra vẻ áp úng.

Nó nói đại vì mâu thuẫn càng ngày càng nhiều, nếu không giải quyết chỉ tạo thêm nghi ngờ cho bọn họ, tuy không thể nói thân phận thật nhưng như vậy đủ tạo con bão nhẹ rồi.

- Hà.-nhỏ cả cô tròn mắt kinh ngạc, hậu vệ khi nào là nhân vật chính mà.

- Quá đáng lắm.-cậu đi ra vườn chuyện vậy giấu tới bây giờ đúng là sau.

- Nam.-nhỏ tuy chưa tiêu hoá kịp lời nó nói chạy theo biết cậu đang rất giận.

- Em theo anh.-anh không như cậu kéo cô lên sân thượng.

Bây giờ chỉ còn hắn và nó, nó biết nó đã giấu hắn rất là nhiều, bây giờ không thể leo xuống nữa rồi, nó cuối đầu xuống đấu tranh tư tưởng bản thân.

- Vậy cũng tốt.-hắn mở miệng nhưng không vui lắm.

- Là sau.-nó ngước mặt lên.

- Làm gì cũng được nhưng em không được giống như Lilia.-hắn trầm mặt lạnh giọng.

- Tại sau.-phong tại sau lại như vậy chứ.

- Anh không muốn tay em nhuộm máu càng không muốn em bị thương chỉ mình anh đã đủ lắm rồi.-đúng hắn công nhận trong thế giới đêm không ai xem hắn là bạn.

Vì hắn quá tàn nhẫn máu lạnh, giết người không chớp mắt, ai không vừa ý thì ngay lập tức không thấy mặt trời, hắn chưa từng xem ai là bạn nhưng chỉ có cậu và anh là trường hợp ngoại lệ chịu nổi tính khí của hắn. Đôi khi cũng thấy mình ác nhưng không làm như vậy thì bang Coung Kings đã bị diệt lâu rồi

đầu gối lên đứng đầu thế giới ngầm, vì vậy hắn càng không muốn chính nó giống hắn.

Nó trầm mặt sự yên lặng bao trùm, chính hắn không biết nó đang nghĩ gì. Lúc này cậu nhỏ, anh và cô cùng nhau đi vào lại cười cười nói nói có vẻ hoà rồi. Nhưng hình như nó với hắn không ổn cho lắm, Bin bước vào cũng không hiểu gì xảy ra, Bin tới đưa hồ sơ cho nó.

- Bin anh đến đây làm gì vậy.-nhỏ lên tiếng bốt không khí.

- Chuyện cuộc họp sắp tới ak mà.-Bin cũng nói tiếp lời nhỏ.

- Ngồi xuống rồi nói.-cậu nói Bin cũng tiện thể ngồi xuống.

Nó không nói tiếng nào rơi vào trầm mặt.

- Mai nói.-nó đứng dậy lên phòng.

Tất cả ánh mắt dồn về nó xong nhìn hắn không biết lúc nãy hắn nói gì, chỉ có gì nó khiến nó thay đổi vậy.

- Chuyện gì đang xảy ra.-Bin hỏi lí do nó suy tư vậy.

- Chúng tôi cũng muốn biết.-đồng suy nghĩ trừu tượng.

"Em đang nghĩ gì, tại sao anh không đoán ra em đang nghĩ gì, em làm sau vậy, đúng là không đoán ra" hắn nhấn mặt bước ngay vào lên trên không nói tiếng nào.

- Hai đứa này bị gì vậy ha.-cô nhìn theo.

Tất cả đều lắc đầu chả hiểu, rồi ai vào việc nấy mặt kệ nó và hắn.

.....Phòng nó.....

Những lời hắn nói nó đều hiểu hắn rất lo cho nó, nhưng nó chả làm được gì cho hắn suốt ngày gây hoạ mà thôi.

- Em xin lỗi tay em nhuộm đầy máu từ rất lâu rồi, trước giờ em vẫn như vậy, em không khác gì anh. Em xin lỗi đã giấu anh. Em xin lỗi làm anh lo lắng cho em. Em xin lỗi vì em bây giờ không phải chính em. Em xin lỗi anh...Phong ak em xin lỗi vẫn tiếp tục giấu anh...tất cả.-nó khóc, khóc vì không thể nói thân phận của mình, vì nó sợ nếu nói ra tất cả đều không như trước có thể sẽ phá huỷ hết mọi thứ mà nó đang có.

Nó dần nhận ra từ khi nào nó biết khóc, khóc nhiều hơn là khác từ khi gặp hắn mọi cảm xúc lại trở về với nó, khóc có thể giải quyết những khó chịu trong lòng. Khóc xong nó lăn ra ngủ chẳng màng bên ngoài.

Bốn giờ chiều, bữa buổi trôi qua, bình thường giờ này nó xuống kiểm thức ăn mà sau giờ không thấy mặt mũi đâu vậy. Mọi người ăn tối xong vẫn không thấy nó xuống. Mọi người lo lắng không biết nó gặp chuyện gì. Hắn bây giờ ló mặt ra, không thấy nó tưởng nó ăn xong lên rồi.

- My cô ấy ăn xong rồi sau.-không định hỏi nhưng cũng phải hỏi.

- Nó vẫn chưa xuống ăn.-nhỏ chán nản con này hôm nay ăn trứng gì ak.

- Bây giờ bây giờ chưa ra khỏi phòng.-hắn nhìn đồng hồ đúng là trễ mấy tiếng rồi.

- Đúng hay là anh đem đồ ăn lên phòng cho nó giúp tôi được không.-nhỏ đề nghị cod thể chỉ có hắn khuyên được nó.

- Được.-hắn từ từ ăn ngắm nghĩ bây giờ nó đang làm gì.

- Lúc sáng mày nói gì vs My sau.-cậu hỏi.

- Đúng từ lúc đó tao thấy hơi kì kì.-anh tiếp lời cậu.

Hắn không trả lời buông đũa đem thức ăn lên cho nó, tụi nó lại một phen khó hiểu.

Hắn mở cửa bước vào phòng nó, không một ánh đèn tối đen như mực, nhưng có bóng nó ngoài cửa, hắn mở đèn để thức ăn lên bàn.

- Vào làm gì.-nó biết đây là hắn vì chỉ có hắn tự tiện vào phòng nó không cần sự cho phép.

- Em chưa ăn gì mai lại ăn chút gì đi.

- Không sau ra ngoài đi.-nó không quay mặt lại.

- Em bị gì vậy hả nói xem.-hắn quát không biết nó đang làm trò gì.

- Làm gì chuyện của tôi, còn anh ra ngoài đi, tôi yên tĩnh.-ngay lúc này nó không muốn nhìn mặt hắn vì nếu không nó sẽ nằm lòng nói ra hết.

- Anh biết em không muốn anh biết chuyện này nhưng anh không biết lí do em như vậy, nhưng ănn gì đi, anh ra ngoài.-tuy không muốn hắn vẫn bước ra ngoài, cánh cửa dần khép lại nỗi sợ của nó càng nhiều. Tất cả giải quyết xong nhưng nó không thật thì phải, tất cả chỉ là giả tạo. Nhìn nó như vậy tim hắn đau như ai bóp chặt vậy, ngồi dựa vào tường phòng nó, hắn không muốn ngủ chỉ muốn mãi mãi ở đây ...bên cạnh nó.

~##~##~##~##~##~##~##~##~

Xong rồi Tyty nghỉ ngơi đây....cả nhà nn mơ đẹp tối ảm Pppp zzz"

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Con Chíp Nghe Lén

Sáng nó ngủ không được dậy sớm ra ngoài đi dạo, với lại tránh hắn lại sang. Nói là làm ngồi dậy thay đại bộ đồ, gọn gàng sạch sẽ mang thêm giày thể thao, tóc buộc cao, nhìn dễ thương. Nó mở cửa nhẹ nhàng tránh có tiếng động, bước nhanh xuống lầu.

- Đi đâu.-hắn mệt mỏi đứng dậy, đứng tối qua hắn ngồi suốt đêm trước phòng nó.

- Anh làm gì ở đây.-nó nhìn hắn ngạc nhiên.

- Bình thường lại rồi sau, tưởng lên con chứ.-hắn tiến gần nó hơn.

Nó trở mắt nhìn nhanh chân thoát ra được, định đi ngay xuống lầu.

- Chờ.-hắn biết nó định ra ngoài bỏ lại câu về phòng thay quần áo.

Nó biết hắn muốn đi chung, không chờ không được nếu nó không muốn sống, nhưng hình như tâm tình tốt hơn rồi, nó tung tăng chạy ra cửa chờ hắn. Hắn đứng bên cửa sổ nhìn thấy hết cảnh nó tung tăng dưới nhà. "Hắn bình thường thật rồi" hắn cười tiến xuống nhà (Tyty:làm như bệnh điên không bằng)

- Tên này ngủ quên khi đi tắm luôn quá.-nó dậm chân hậm hực làm gì lâu không biết.

- Chờ lâu không nhóc.-hắn bước xuống xoa đầu nó như con nít đổi lại nụ cười chào sáng với nó.

- Đi thôi.-nhận được rồi đó chính là động lực, thật sự rất thoải mái, nó cười mỉm bước chầm chậm

- Chuyện tối qua anh muốn em nhỏ và cô rút khỏi bang, được không.-hắn tuy không muốn nói không cách khác thật sự rất nguy hiểm.

- Nếu tôi nói không thì sau.-nó bước nhanh hơn giọng nhỏ lại nhưng biết hắn nghe.

- Em mà không rút khỏi đó anh sẽ khiêu chiến với cô gái Lilia, cô ta là ai anh không sợ.-hắn lạnh giọng lời nói kiên định, nếu Lilia làm gì nó hắn tin sẽ có trận chiến lớn, vì nó dù chiến đấu Lilia nữ ác quỷ hắn không sợ.

- Không thể như vậy hi sinh nhiều mạng, bang Black Girl không phải muốn đụng đến là được.-nó đang cảnh báo hắn nếu như có ngày đó, nó cũng không biết phải đối mặt thế nào, rất mong ngày đó không xảy ra dù bất cứ giá nào cũng không thể.

- Nếu công bằng Black Girl và Coung Kings ngang nhau, đơn giản nếu không làm bạn được thì là thù.-hắn nhún mày không biết bang này thần bí mức nào hắn không thể tìm ra được bất kì sơ hở nào, nếu là thù chưa tí lệ thắng không cao.

- Thôi để tôi xin tí ấy rút ra, nếu không được sẽ nhờ anh.-hắn càng nói nó càng khó chịu, nó rất muốn nói nó chính là Lilia nữ ác quỷ ai nghe tới cũng sợ nhưng không đành giữ trong lòng, khiến nó cảm giác rất nặng.

- Được anh chờ tin vui, nhưng sau tự nhiên lạnh vậy ta.-hắn nhanh nắm tay nó với lí do vớ vẩn, mặt tự nhiên không biết nó cảm nhận thế nào.

Nó nhìn hắn đúng là khó có thể quên được tên biến thái này, cái gì đến sẽ đến tránh không được, bây giờ phải tìm cách tháo chỗ bị rối ra, nhưng hình như chính nó tự buộc chặt thêm cách nào tháo ra đây. Đẹp tan suy nghĩ tìm cách khác mới được, nhưng hiện tại tình hình không đúng lo lắng.

- Lợi dụng nói đại đi như vậy hết lạnh sau.-nó liếc hắn đứng biện minh nhưng không cảm giác ngại ngùng nữa, nó quá quen hắn rồi lạ gì.

- Mà anh có lợi dụng em làm gì anh nào, em đừng quên đồng hồ trong tay anh.-hắn tự đắc nắm chặt hơn nhưng chắc chắn không làm nó đau.

- Nè trả đi.-nó xuống nước nhẹ giọng.

Hắn đứng chút nữa nhẹ lòng rồi, nhưng không phải mạnh tay chút mới được.

- Anh không phải con gái nên đừng dùng chiêu đó.-nhìn mặt hắn gian gian biết ngay không dễ dàng lấy lại như vậy.
- Anh muốn gì đây.-nó trầm giọng hơn chỉ cần không quá giới hạn là được.
- Em nghĩ anh muốn gì.-hắn đứng lại đối diện với nó.
- Không biết.-nó cũng muốn biết hắn đang âm mưu gì.
- Anh muốn em đổi cách xưng hô.-hắn ngưng lại nhìn biểu hiện của nó.
- Đổi thành gì.-trước giờ vẫn vậy không phải rất tốt sau.
- Gọi anh thì đúng nhưng xưng em như vậy mới được, chứ không xưng tôi như bây giờ.-hắn không đồng ý.
- Không thể như vậy tôi.-nó phản bác lại sau có thể.
- Còn nữa đừng vội, trong cuộc họp cổ đông sắp tới, em công bố anh là chồng tương lai của em.-hắn nghinh mặt nhìn nó ra vẻ nhất định phải vậy, rất vừa ý những gì mình vừa nói.

Rõ ràng ép người quá đáng, chồng tương lai vậy còn gì sự tự do nữa, rồi danh tiếng của hắn còn ai dám đến gần nó, My ak đòi mày không thể nhanh chóng không có mùa xuân, lại gì đòi cách xưng hô đúng uy hiếp mà. Nhưng đồng hồ rất quan trọng, đó cũng như dấu hiệu của bang chỉ tại nó mới có, nếu không có biết nói thế nào, đó cũng chính vũ khí của nó do nó tạo ra nhưng tạo rất khó cần nhiều nguyên liệu, nếu nói làm lại càng tốn nhiều công sức với lại nguyên liệu không đủ.

- Anh đi chết đi.-nó không muốn đi nữa quay lại chạy nhanh về nhà, mắt húng rồi.
- Nè chậm thôi.-hắn rượt theo nó, đúng là đánh yêu mà.

Không đứng tại sau lại đau chứ, vết thương lành lại lâu rồi mà, nhưng rất nhói. Nó giảm tốc độ, chậm lại ôm chặt bụng.

- Làm sau.-hắn thấy nó nhăn mặt ôm bụng vết thương chưa lành sau.
- Không ổn mà.-nó đi từ từ không đến nỗi không đi được.
- Anh công về.-hắn đề nghị dù không biết nó vấn đề gì.
- Không tôi có chân.-nó gắt.
- Đã bảo đổi cách xưng hô rồi mà, vậy tự đi đi.-hắn lùi đi sau nó, hắn biết tính nó khi đã nói không có nói gì vô ích, chỉ biết đi sau nhìn nó.

Nó không nói bước từ từ về, đâu phải không có chân, cuối cùng về tới nhà, nó ngồi sô-pha nghĩ ngợi, lúc này rất đau nhưng bây giờ hết rồi, chuyện gì lạ vậy. Hắn ngồi xuống mặt khó chịu đứng rất buồn, khó trị biết đau không để hắn công về đỡ đau còn tự đi về cho chết luôn, miệng nói mắt nhìn nó xem nó đỡ chưa. Nhỏ cậu cô anh cũng thức từ lâu rồi.

- Sau chàng và nàng người im lặng vậy.-nhỏ lên tiếng.
- Tình hình không tốt cho lắm.-cậu thấy hắn tâm tình bất ổn có vẻ không ổn.
- Mày mày bị gì ak.-cô hỏi vì thấy nó hình như hoang mang xảy ra vụ gì nó đơ người.
- Lúc này thì có bây giờ thì không.-nó nói tiến nhanh lên phòng.
- Cô ta nói gì chả hiểu, đúng là rồi mà.-anh nhìn theo làm cô cốc đầu anh cho anh tỉnh ra.
- Ui da...đau.-anh xoa đầu, cô mạnh tay thật.
- Em tưởng anh không biết đau chứ, thôi ăn sáng chút nó xuống ăn sau.-cô nói dọn thức ăn ra.

Nhỏ nhìn cô ý bảo chuyện nó, hai người nháy mắt phải hỏi ra lẽ. Chuyện hôm qua làm các cô bị xoay như chong chóng.

Nó bước xuống nguyên cây đen, có thể bộ sưu tập của nó toàn màu đen. Nó ngồi xuống mọi người cũng bắt đầu ăn sáng

- Lát nữa bọn anh có tí việc phải ra ngoài.-cậu lên tiếng nhìn nhỏ.
- Rất nhanh bọn anh sẽ về.-anh tiếp lời nhưng nói để cô biết.

- Ở nhà đừng đi lung tung.-hắn nhấn mạnh từng chữ ý bảo nó, nể như lần trước không biết làm sau.
- Các anh là như tui tui con nít không bằng.-nhỏ chu mỏ cãi.
- Cần xem giấy chứng minh không tui tui có chân.-cô không đồng ý.
- Là con nít càng tốt.-hắn nói giọng chút giận dữ.
- Không đi đâu hết các anh đi đi.-nó nói đi về tủ lạnh lấy ly sữa tươi đi lại sô-pha ngồi.

Chỉ cần như vậy hắn yên tâm hơn lần trước, tui hắn nhanh tiến ra xe, ba người ba phong cách nhưng không ai thua ai, ai cũng như nam thần truyện cổ tích. Chờ xe dần ra khỏi cửa, nhỏ và cô mới chạy lại nó hỏi chuyện.

- My ơi chuyện hôm qua.-nhỏ nhanh nói lớn.

Nó đưa tay bảo im lặng, cô và nhỏ biết ý nói chuyện khác.

- Mày cho tui hắn biết hết rồi vậy bây giờ làm sau.-cô hỏi mà mắt nhìn nó đang tìm gì.
- À mà chị Lilia mày tính sau.-nhỏ cũng như không chuyện gì giọng nói bình tĩnh nhưng không kém nguy hiểm.
- Tao xin chị ấy rút khỏi bang, tui mày đi cùng đi.-nó như trả lời câu hỏi nhỏ cô nói mà mắt nhìn khắp nơi cả chậu hoa rồi điện thoại, dưới ghế bên hông vẫn không thấy, không thể nào.
- Tại sau.-nhỏ và cô tự nhiên nhưng câu hỏi này đúng thật lòng.
- Tại lỡ hứa một người, với lại tao không thích nơi đó nữa.-nó vẫn tiếp tục tìm, nó gắn con chip trên người có tác dụng phát hiện định vị hay máy nghe lén, và có thông tin truyền cho nó tại đây có hay máy nghe lén mà nó chưa xác định vị trí.
- Là người nào.-nhỏ nhìn nó phải có điều bất thường.
- Là người nào tui này biết làm gì có thể nói khá quan trọng, còn tui này chuyện hôm qua sau rồi.-chăm chú tìm nó nói vu vơ chẳng chú tâm mình đang nói gì, chỉ còn duy nhất một chỗ, nó nhìn xuống dưới bàn, đúng không sai mà, nó nhanh tay lấy lên con chip nghe lén, còn một con nữa đang ở đâu.
- "Con chip sau".-cả hai cô ngạc nhiên này giờ nó tìm thứ này sau, tui hắn là tui hắn muốn nghe lén chuyện tui nó để làm gì, là không tin tưởng sau.

Nó đưa tay ra dấu còn một con nữa nói nhỏ cả cô tìm giúp, nó hết biết nói gì rồi.

- Tuy Nam không đồng ý nhưng tao thuyết phục được anh ấy, anh ấy nói sẽ luôn bảo vệ tao nhưng mày rút ra thì tao theo mày.
  - Còn tao cũng giống như con Kiều nhưng bị phen giáo huấn nhưng cuối cùng cũng hiểu cho nhau nên huề.-cô cười thật nhưng nhanh tay tìm khắp nơi, tìm lại chỗ nó vừa tìm.
  - Tao nghĩ tui mình nên ngừng lại quá đủ rồi, ti Lilia sẽ hiểu mà.-nó nói lớn để hắn nghe rõ.
  - Đó cũng là cách tốt bây giờ cuộc sống rất tốt, rất thoải mái, Nam luôn luôn bên cạnh tao nên tao không cần gì nữa.-nhỏ nói vài câu tới cậu nhỏ biết cậu cũng nghe, tay thì không ngừng lục tung lên nhẹ nhàng.
  - Nói thật Kiệt có hơi cần nhand nhưng tâm tình anh ấy rất tốt luôn lo lắng cho tao, nên anh ấy đối với tao rất quan trọng.-cô nhẹ giọng tuy chỉ đóng vai nhưng đây là lời thật lòng lợi dụng cơ hội này cho anh nghe là tốt nhất.
- Nhỏ lật chậu hoa nhỏ trên bàn lên, hiện ra con chip rất nhỏ nhưng nội dung tui nó nói đầu dây bên kia chắc chắn nghe tất, đây con chip hiện đại người có con chip này đếm đầu ngón tay, tui nó cũng có ít sử dụng, loại chip hiện đại âm thanh nghe rất rõ nhất trong không bị nhiễu, dẫn âm rất tốt.
- Tao cũng nghĩ vậy, đến lúc chấm dứt tất cả, rồi tất cả sẽ ổn, đừng lo.-nó cười cuối cùng cũng tìm ra đúng tài thật, nhưng tốn không ít công sức, nó nghĩ chậu hoa nhỏ không ai để càng không ngờ chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất.
  - Thôi mệt rồi, lên phòng ngủ đây, tui hắn chắc còn lâu mới về.-nhỏ nói dậm chân nghe tiếng như đang lên cầu thang.
  - My lên ngủ với tao lâu rồi tui mình không ngủ chung.-cô nói.

- Nhưng tao ngủ đây mà, thôi ngủ tiếp cũng được bù tối qua.-nó nói giọng biểu cảm thích thú vô cùng, xong hai người dậm dậm chân vờ như đang lên cầu thang.

Nó chỉ ra hướng vườn nhà hắn, nó nhỏ và cô đi nhanh ra ngoài, đúng là một chết không có không khí gì cả. Cuối cùng thoát khỏi sự kiểm soát, nhưng tại sau tui hắn lại làm như vậy.

- Có một chút nhưng cũng phải thử mới biết, có thể tại mấy nói đúng.-hắn cảm giác có cái gì đó nhưng không biết là gì.

- Bang Black Girl cũng khá mạnh nếu hợp tác chất rất tốt.-cậu ra ý kiến.

- Đúng tại mình có thể đến gặp Lilia một lần.-anh mở to mắt nhìn hắn.

- Được thôi, tao cũng muốn xem cô ta lợi hại thế nào.-hắn cười nửa miệng, lúc đầu hắn tin chắc nó chính là Lilia tại vì một số lí do rất giống, vết thương đồng hồ, mối quan hệ, rồi trang phục rất nhiều thứ. Nhưng bây giờ yên tâm rồi nó rút ra khỏi bang là chuyện tốt.

"My dù em là ai anh vẫn không quan trọng chỉ cần em thành thật vậy đã rất đủ rồi" hắn tâm tư rất thoải mái hôm nay nó biết nghe lời hắn, hắn đã quá đa nghi rồi.

Bar PNK đã lâu rồi không đến, cũng với diện mạo cũ và lúc nào tại hắn cũng là trung tâm của sự thu hút, mọi người trang nhau khen tại hắn. Tiến thẳng vào trong, xuống sâu tầng hầm chính căn cứ của bang hắn.

- Bang chủ, nhị bang chủ, tam bang chủ .- tất cả quỳ xuống chào tại hắn.

- Chuyện ở bar sau rồi.-hắn hỏi Gin.

- Rất ổn điều tra có manh mối.-Gin nói ngay.

- Điều tra ai.-cậu hỏi Gin.

Gin im lặng không nói tiếng nào chờ hắn ra lệnh. Thấy hắn gật đầu mới dám nói.

- Dạ nhị bang chủ chính là cô gái tên Lâm Thị Ánh My con tập đoàn Lâm Gia.-Gin cung kính, nhưng anh cũng không biết tại sau hắn điều tra người này, không phải cô gái bang chủ rất thương sau.

- Thì ra tưởng ai.-anh cười đắc ý.

- Chuyện gì phát sinh.-hắn lạnh giọng từ lâu rồi hắn không như lúc này vô cảm.

- Chuyện hợp cổ đông tập đoàn VMPT có bang Black Girl nhúng tay vào, mình có nên ngăn cản.-Nếu như vậy bang tại hắn sẽ bị thiệt hại trong đó cũng có vốn của tập đoàn họ Trịnh.

- Đó là chuyện của tôi lui xuống.-hắn ra lệnh nếu làm vậy không lẽ hại nó sau.

Chờ Gin đi và mọi người đi ra xa cậu để nói chuyện hơn.

- Êk chính mày cũng điều tra My sau.-cậu hỏi hắn không tin tưởng.

- Chỉ tìm hiểu một số chuyện mày không liên quan.-hắn vất chân lên ghế nghênh mặt nói.

- Ồk mà dạo này yên bình vậy không có biến ak.-anh thấy chán.

- Nhân rồi thì dẫn nãy cục cưng đi chơi đi, đừng nhảm nữa.-hắn đuổi cậu anh đi.

- Mày nhớ đó.-cậu đá ghế hắn đang nằm ra ngoài, hắn không chút động đậy.

Hắn nói cũng đúng về dẫn hai nhỏ đi chơi lâu rồi không có không khí gì cả. Hắn tiến ra ngoài về nhà, chắc nó không dám cãi lời hắn đi ra ngoài đâu.

.....Tại nhà.....

Tại hắn bước vào cái cảnh tượng đầu tiên là tại nó nằm trên so-pha ngủ bất chấp, ngay cả nó cũng vậy chất chờ tại hắn đây mà dễ thương hết mức.

- Tao đi đây.-cậu bế nhỏ ra xe mặc kệ nhỏ đang mớ.

- Tôi nay chất về hơi khuya mày với My ăn tối trước đi.-anh không khác gì đem cô ra xe phóng đi, đúng là thú vị mà.

Hắn tiến gần phía nó, sau ngay cả ngủ dễ thương hết biết, hắn tựa lưng so-pha nhìn nó ngủ, không hiểu tại sao càng nhìn càng gần cho đến khi khoảnh cách rất gần.

- Biến thái.-nó biết nó người rất gần mình phản xạ tự nhiên xô người đó ra, hắn ngã xuống nhìn nó chằm chằm.

- Làm gì phản ứng vậy, biết đau không.-hắn hậm hực.

- Ai biểu anh...-nó đỏ mặt quay đi.

- Anh gì sau không nói tiếp.-hắn đứng dậy bước tới.

- Đứng lại...ngay tại đó.-nó đứng cách xa hẳn hơn đề phòng.

Nó định chạy lên lầu cầu cứu mấy đứa bạn khốn nạn của nó, thì có lực rất mạnh kéo nó từ phía sau, nó ngã ngay vào người hắn.

- Aaaa.-nó hét giật mình.

- Không có ai ở nhà đâu ngoại trừ anh và em.-hắn nói xong lại đặt môi nó nụ hôn, rõ ràng chiếm hữu nó đúng chết chôn, trong lòng thầm oán trách, hắn lấy hết không khí của nó mới chịu buông ra nụ cười thoải mái, nó liếc hắn chấy mắt.

- Bây giờ mới đúng là biến thái.-hắn cốc đầu nó đi lên phòng.

- Nè anh đợi đó.-nó định cho hấn một trận không ngờ chột chân ngã về sau, nhắm mắt chịu trận biết sau giờ.

Ngã rồi "đúng ngã ngời, nhưng tại sau không đau, nền nhà hẵn tốt thiệt" nó khen ngợi, ai ngờ ngay lúc đó hẵn kịp chạy tới đỡ nó kết quả là.

- En không mau ngồi dậy nặng lắm biết không.-hắn đỡ nó nên trực tiếp rơi mạnh xuống đất chịu toàn lực còn bị nó đè phía trên tình thế này nên nằm yên có thể không.

Nó nghe tiếng hiểu ngay tình hình ngôi đây, đúng là không phải nền nhà mà chính là hắn.

- Ak anh có sau không, đỡ tôi làm chi không biết.- nó đỡ hấn ngời dậy với vẻ mặt căng thẳng.

- Đúng thích thật mà em là heo sau cái vai hơi đau thì phải - hử sờ sờ nó cảm giác là lạ.

- Anh đi..chết..đi.- nó xô hấn mạnh làm hấn lại tiếp tục ngắc xuống.

Biểu cảm hấn khẻ nhãn mặt, không lẽ hấn nói thật.

- Anh đau vai là thật sau.- nó nhìn hấn.

- Anh không thích giỡn.-hắn trầm giọng.

- Ai bảo bình thường anh có nói thật đâu tôi cứ tưởng - nó lấp bắp đỡ hấn dây ngồi xuống.

- Em phải tùy vào hoàn cảnh mà xem xét thật giả chứ.-thì ra nó tưởng hấn chỉ đùa đúng thật bình thường hấn luôn đùa như vậy.

- Im đi nói nhiều.- nó đi ngay vào bếp luộc quả trứng chắt bị bầm rồi.

Đúng là phát hoạ hẩn mà, nhưng nghĩ lại không nhờ hẩn không biết lúc nãy ngã đến cỡ nào, với đũa như nó chắc bằm đầy mình quá. "Tụi bây về biết tay bà", đi chơi mà không rủ nó để xảy ra chuyện này vào bây giờ chịu hầu hah hẩn thôi, nhìn hẩn cười khinh khinh nó thấy bình thường mà mình nhận ơn rồi đành chịu.

[illegible]

Lại trẻ...dao này bảo giữ quá mọi người mền kĩ vào kéo bệnh và nên nghỉ ngơi sớm....Ppp!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 89: Di Ứng

Nó diu hẳn lại so-pha ngồi, nhẹ nhàng kéo áo chỗ vai hẳn xuống, đúng là bầm ròi rất đậm mà nhìn mặt hẳn tỉnh như không gì xảy ra.

- Đau không nhìn vui ra mắt vậy.- nó xem xét kĩ vết bầm.

- Em quên anh là ai ak với lại bị thương mà được em chăm sóc, rất xứng đáng.-hắn đùa lại cười với nó nu cười ôn nhu tao người khác cảm giác dễ chịu.

- Để tôi đi lấy cái trứng.-nó đi ngay vào bếp luộc trứng.

Sau một lúc chờ đợi nó cũng bước ra với dụng cụ làm tan máu bầm trên tay.

- Tự làm đi.-nó đưa cho hắn.

- Giúp thì giúp cho trót xoa lên cho anh đi.-hắn ngồi xích gần nó hơn tiện cho nó xoa, cũng gần hơn với nó.

Chính nó cũng không biết lợi hay là hại nữa. Nó lẩn nhẹ quả trứng lên vết bầm cứ thế mà lăn, đáng lí ra phải từ chối nhưng tại sau lại không thể.

- Chuyện anh nói với em suy nghĩ tới đâu rồi.-hắn trầm giọng tuy rất muốn biết kết quả.

- Vẫn chưa suy nghĩ.-nó trả lời không chút đắn đo làm tim hắn rối bời.

- Được anh sẽ chờ, nhưng anh biết ngày đó sẽ không xa đâu.-hắn khẳng định nhìn trong ánh mắt có phần lạnh lẽo.

- Xong rồi đi ăn được không, tôi đói.-nó bải bộ mặt đói bụng thảm thương chính hắn cũng thấy thương.

Đúng là hôm nay không nay ở nhà cũng không ai vào bếp, nên nó rủ hắn ra nhà hàng ăn, hắn đồng ý ngay, chuẩn bị xong phóng xe tới ngay nhà hàng hắn thường ăn nó cũng thảnh thơi, chuyên phục vụ khách vip, khách quen, hắn thường xuyên lui tới nên được hưởng những dịch vụ đặt biệt đầy đủ nhất của nhà hàng, không ai dám phật lòng hắn.

- Dạ chỗ của quý khách đây ạ.-nhân viên cung kích bước ra chỉ đường tụi nó.

- Được rồi.-nó nói ngồi xuống.

Chỗ này cảnh rất đẹp, xung quanh cây cảnh, có hồ nước kế bên, tiếng chim hót đúng là khung cảnh thiên nhiên rất dễ chịu.

- Em ăn gì.-hắn hỏi nó có về rất thích nơi này.

- Tùy anh thôi.-nó chán nản nhìn xung quanh có phần hơi dỗi nhưng tính cách của nó phải nhẫn nhịn.

Hắn gọi lên tất cả món ngon trong nhà hàng, có món rất lạ toàn là rau nhưng có thứ nước gì đó bên trong nó lấy muỗng thử một chút đúng là rất ngon, nhà hàng ngày làm đồ ăn rất khá. Ở nhà cô làm còn ngon hơn nhiều, nhưng thứ nước đó là gì sau nó cảm giác có thể không bình thường cho lắm.

- Phong món này gọi là gì.-nó cuối cùng mở miệng hỏi hắn.

- Rau xào nước sốt hải sản, thế nào có vấn đề.-hắn nghi hoặc nếu có vấn đề nhà hàng ngày không xong với hắn rồi.

(Tyty: nói đại không biết có không nữa).

- Không phải món ăn có vấn đề mà tôi có vấn đề.-mặt nó có chút hơi lo, vì cảm giác ngứa dần lan toả.

- Em bị chuyện gì đừng nói với anh em bị dị ứng hải sản.-hắn nghi hoặc nhìn nó, cử chỉ nó rất giống.

- Anh nói không sai.-nó cố nhịn gãi đồ mặt chính sát nó không muốn nặng thêm.

- Đúng là ngứa mà.-hắn bế nhanh nó ra xe phóng đi.

Di nhà hàng này biết nó với hắn là ai nên không cản trở tiền ngay, hắn sẽ chuyển khoản sau nên không ai chặn đường cản lối. Nó liếc nhìn hắn rất lo lắng thì phải.

- Làm gì quan trọng vậy chỉ là dị ứng.-nó bầu giờ không mấy quan tâm.

- Dị ứng không phải không nguy hiểm nên đi bác sĩ cái đã.-hắn chạy tốc độ nhanh nhất, xe như bay hắn sợ nó khó chịu khi đang đến đó, nên cố nhấn hết ga.

Nó im lặng như thế cũng tốt mà nó rất ghét bệnh viện, nhưng tại sau cứ vào ra hoài. Hắn cũng vậy nó rất ghét nhưng bây giờ thì khác rồi. "Điện ẠK tự nhiên suy nghĩ hắn làm gì, mà nếu hắn cứ như vậy sau nó có thể buông bỏ đây". Trên đường dài đến bệnh viện nó im lặng không nói tiếng nào kìm nén cơn ngứa, hắn thảnh thơi nhìn nó xem thế nào. Cuối cùng cũng tới thẳng xe lại hắn bế nó lên, nó không ngại ôm cổ hắn dựa vào hắn, lúc này thân thể không ổn cho lắm.

- Nhanh bị dị ứng.-hắn không thủ tục gì cả đưa thẳng đến phòng khám.

- Dạ cậu chủ.-ông nghe hắn nói nhanh chóng gọi bác sĩ bước vào nếu không nguy rồi.

Không lâu sau mấy bác sĩ chạy như bay vào, tình hình cầu thang đang khởi động nên mấy người này nhanh chân đi cầu thang bộ nên mồ hôi ứa ra khắp người. Nó thoáng quan sát cử chỉ đúng là rất sợ, mọi người tranh nhau thở gấp.

- Sau không nhanh đi.-hắn trừng mắt quát, một đám vô dụng.

- Dạ chúng tôi làm ngay.-tất cả tranh nhau khám rồi tìm nó liều thuốc giảm bớt, đúng mọi đứa con gái không thích tim nhưng đối với nó cũng như kiến

cẩn.

- Nghiêm trọng sau.-hắn nhìn đứng ngồi không yên, phải để tình trạng tim sau, bình thường nếu nhẹ đã uống thuốc rồi hết.
- Do đây di chứng từ nhỏ nên bắt buộc phải tim, bây giờ ổn rồi.-một người bác sĩ trả lời hắn.
- Mai là đến kịp nếu trễ một chút có thể nghiêm trọng hơn, còn đây thuốc uống, nhớ uống đầy đủ.-một người nữa nhanh tay đưa thuốc cho nó không nhìn hắn lúc này hắn rất khó chịu.
- Xong rồi.-hắn toả ra từng khí lạnh trước những người hắn gọi là không quen biết.

Nhận được sự trả lời hắn định bế nó ra xe nhưng nó không chịu.

- Bây giờ em muốn gì.-hắn ôn nhu hỏi làm mấy tên bác sĩ nhìn không chớp mắt, tính cách của hắn đâu phải như vậy đứng ra hắn không quan tâm nhưng đây chính là sự thật.
- Cồng.-nó thích cồng hơn dễ chịu hơn dù gì nó không nhát chân nổi.
- Được lên.-hắn để đỡ nó lên, nhanh chóng nó tự lưng hắn.

Hay tay hắn giữ chặt nó bước nhẹ nhàng chậm rãi ra xe, bây giờ không sau rồi đi, bệnh này của hắn chỉ riêng một mình nó mới trị được mà thôi.

- Sau không nhanh như lúc vào.-lúc vào hắn chạy như bay nhưng đổi lại bây giờ rất là chậm.
- Anh thích.-hắn trả lời như không trả lời.
- Không nặng ak.-nó hỏi thật vì có không nhẹ cân lắm.
- Không.-hắn càng chăm hơn.

Hắn muốn như vậy ở bên nó lâu hơn, chỉ như như hai người cùng chung một hoạt động rất dễ chịu, một bước người đi bộ bằng hai bước của hắn. Chậm rãi mọi người xung quang hiếu kì nhìn sang, nhưng hắn không quan tâm giữ nguyên tốc độ nhưng nó cực kì thích ôm chầm lấy hắn.

Ra đến xe hắn đặt nó ghế kế hắn, từ từ chậm rãi lái xe về nhà, bây giờ không gấp. Nó với hắn lúc này ở bên nhau lại còn rất gần giữa họ dần không có khoảng cách.

Hắn cồng có lên tới phòng, đi xuống lấy cho nó ly sữa nhắc nó uống thuốc. Cảm giác thoải mái rất nhiều, con ngựa không còn nữa đã giảm đi rất nhiều, bác sĩ rất có năng lực, mà nếu không có năng lực đâu đứng vững như vậy, phải nói hắn cũng rất tài giỏi.

- Nè uống đi.-hắn đưa nó ly sữa lúc sáng nó vẫn chưa uống nên bây giờ uống bù.

Nó đưa tay lấy một hơi uống hết ly sữa rất nghe lời vì hôm nay rõ là nó chưa đựng đến một giọt sữa, hắn chỉ cần nó biết nghe lời như vậy đã hạnh phúc lắm rồi.

- Hôm nay em tự nhiên không cãi lại.-hắn hiếu kì mọi hôm muốn nó làm gì đầu võ mồm một trận mới chịu sau hôm nay nghe lời đột xuất vậy.
- Tại không còn sức để cãi hôm khác tính sau.-nó nói năn chưa hồi phục hoàn toàn nên không sức lực dư giả tay đôi với hắn.
- Như vậy rất tốt anh về phòng trước.-hắn nói chân bước ra ngoài.

"Về phòng" sau nó cứ tưởng ở lì trong đây không chịu về chứ, bình thường đuổi còn không chịu về mà, rồi còn đứng là đã suy nghĩ quá nhiều. Nó lấy bản thiết kế ra chỉnh sửa lại phối màu vào cũng đến tối, nó dần rất mệt mắt tắt đèn nhanh đi ngủ. Nằm xuống giường đắp chăn lại thì có ai mở cửa bước vào, rồi nằm xuống gần nó, còn quay sang ôm nó. Là ai nó định quay sang đánh tên không biết trời đất một trận dấm đựng đến bà hả.

- Là anh ngủ đi.-hắn lên tiếng cho nó biết không phải ai khác ngoài hắn dán đựng vào nó, dựa người vào nó cảm giác rất mệt mỏi làm nó không nỡ đẩy hắn ra.
- Anh như thế nào sang đây.-nó gắt, thân thể tốt hơn rồi sức lực tràn trề nên đủ tay đôi với hắn.
- Không thích ngủ một mình.-trả lời rất nhẹ nhàng có chút dĩ nhiên nhưng hắn còn có mục đích khác xem nó thế nào khỏi hắn chưa.
- Bình thường vẫn vậy.-nó nói tiếp bình thường ai vẫn ngủ phòng này mà.
- Nhưng hôm nay không phải bình thường, trường hợp ngoại lệ.-hắn vẫn trầm giọng nhẹ nhàng bên tai nó có vẻ giảm bớt rồi, đành phải chịu thua hắn có nói đến đâu hắn cũng không về phòng mình nói chỉ tồn sức.

Cứ tưởng là ai nếu là người khác hôm nay xong đời nó rồi, nhưng đây là hắn vậy mà nó cứ tưởng hôm nay hắn không tái phát bệnh nữa, mà quên hắn đâu tốt đến vậy. Thôi mặt kệ hắn nó rất yên tâm nhắm mắt ngủ ngon lành. Hắn nhìn sang nó đã ngủ khê nhủu mảy "Nhóc chỉ được như vậy mới một mình

.....Ở nhà.....

Nhỏ và cô lếch xuống lầu, cô nhanh tay đi làm đồ ăn sáng, cậu với anh cũng đi ra với vẻ mặt tỉnh táo, nhỏ nằm dài bàn.

- Nè vợ mới sáng sau một mệt quá vậy.-cậu choàng tay vai nhỏ.

- Nhớ chồng quá ngủ không được nên ngủ không đủ giấc.-chết nhỏ không nói tối qua xem phim quá khuya nên ngủ trễ hậu quả sáng như gấu trúc đành bịa ra.

- Nhớ đến mức nào, hay tối nay anh ngủ cùng em nha.-cậu ra ý kiến.

- Em nói đùa thôi nên không cần.-nhỏ bác bỏ nghĩ sau vậy như vậy sau nhỏ xem phim khuya được.

- Nè anh là chồng em đó.-cậu quát nhỏ không quan tâm úp mặt xuống bàn.

Cậu cứ nói hết này tới cái khác từ lí thuyết tới bài tập mà nhỏ nào nghe, chỉ nước đổ lá môn thôi.

Cô biết nhỏ cố bịa ra không khỏi cười lúc tối cô xem chung với nhỏ, phim thật sự rất hay. Anh thấy bóng dáng nhỏ trong bếp đi ngay vào.

- Cần gì không anh giúp cho.-anh có vẻ chăm chỉ nhìn cô.

- Anh rửa hộ em rửa rau đi, em cũng sắp xong rồi.-nhỏ lên tiếng.

cậu nhanh chóng rửa hết chỗ rau ấy đứng nhìn cô làm cô ngại chết mất.

- Làm gì nhìn em hoài vậy.-cuối cùng không nhịn được.

- Tại em đẹp, em dễ thương và em là bạn gái anh cũng sắp trở thành vợ.-anh cười ngụ ý trong câu nói làm cô đỏ mặt.

- Êk mọi người thấy My với Phong đâu không.-nhỏ cảm giác thiếu thiếu.

- Chết còn trên phòng.-cậu đoán thôi, mắt nhìn cử chỉ của nhỏ.

- Phong dạo này tập thể dục buổi sáng cùng My chất ra ngoài từ sớm.-anh lên tiếng giải quyết thắc mắc mọi người.

- Nhỏ này từ khi nào siêng năng đến thế không biết, rõ ràng nó yêu giấc ngủ của nó lắm mà.-cô không khỏi suy là vì hấn sau.

- Nó bây giờ không phải là nó trước kia.-từ lâu nó đã thay đổi tất cả nhờ hấn, nhỏ cũng không khỏi lo lắng, chỉ mong hấn đối với nó là thật lòng nếu không nhỏ không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"Ting ting" chuông cửa nhà hấn, nhỏ nhìn cậu, cậu giả ngơ lười hơn nhỏ, đành chịu ra mở cửa, cậu cười đất thẳng.

- Chết My với Phong về.-nhỏ nghĩ vậy.

- Nếu tụi nó bấm chuông làm gì.-cậu nói vì tụi nó có thể vào được đâu cần bấm chuông.

Nhỏ bước vào phía sau một coi gái phong cách rất lạ. Tóc buộc cao, môi sẫm màu đen, đồ trên người toàn là đen, khoét bụng, bộ dạng không phải người bình thường nhưng nhìn sơ qua chất con nít học đòi.

- Nè nhóc chào hỏi ai chưa vào đây làm gì.-cậu hỏi.

-...-đứng đó rõ là nghe không trả lời.

- Sau không nói bị câm ak.-anh cũng mở miệng.

* Nhân vật mới: tên Trương Khiết Băng, biệt hiệu Pinky, nhỏ hơn nó một tuổi, trợ lí nó về thiết kế, và là hậu vệ trong bang cực giỏi võ, nhưng đặc biệt Băng không nói chuyện ai hết ngoài tụi nó nhưng chỉ những câu cần trả lời. Ngoài ra còn một người nữa Băng rất thân thiện.

- Ak là em nuôi Tụi em ak mà, đừng quan tâm.-nhỏ xoa dịu cậu.

- Khiết Băng em tới làm gì.-cô hỏi đang yên đang lành ở bên Mỹ xuất hiện làm gì.

Không trả lời nhưng trên tay cầm vài túi đồ chất đưa cho nó chứ đâu, khí chất không thay đổi rất giống nó còn hơn nó nữa là, hết thuốc chữa.

- My ra ngoài tí nữa về tới.-nhỏ nói rõ cho Băng hiểu.

- Đến nhà người ta mà không chút lễ độ, em nuôi sau đứng khó có thể chịu được.-cậu vẫn tiếp tục nhìn.

- Nè có tin anh cho nhóc một trận không hả.-anh đứng dậy xem vô hình sau.

"Thử đi rồi biết" suy nghĩ của Băng thoi, lâu rồi chuyên tâm thiết kế không vận động tay chân. Vẫn im lặng không nói tiếng.

- Em xem em của tụi em nó chả xem tụi anh ra gì, bất đồng mà.-cậu nhìn nhỏ mặt đỏ bừng tức.

- Thôi mà bình tĩnh người trong nhà nhìn chút đi.-cô lên tiếng nếu xung đột không biết bên đội nào.

Anh cậu đập bàn ngồi xuống, không khí không tốt cho lắm sự im lặng vẫn bao trùm, Băng đứng đó không nói tiếng nào, kiên nhẫn chờ nó về.

- ÊK chuyện hôm trước khi nào tiến hành.-hấn nhắc nhở nó.

- Chuyện đó sẽ không xảy ra.-nó nói mở cửa bước vào không quan tâm cảm xúc của hắn.

- Em không làm anh sẽ làm hấn nói bước nhanh vào nhà, bỏ nó phía sau.

- Nè anh đứng lại cho tôi.- nó rượt theo.

Hắn vừa vào khỏi cửa không đi tiếp đứng chôn chân, đang chuẩn bị hỏi.

- Chuyện gì.- nó thấy hấn tự nhiên không đi nữa.

Nó đi lên phía trước, thì ra là.

- Khiết băng.- nó nhờ lúc tối.

Tôi qua nó thiếu một số nguyên liệu nên nhờ Băng đem sang, sẵn giúp nó vài việc, việc trước tiên tạo ra trang phục chuẩn bị cho cuộc họp sắp tới của tụi nó và tụi hần. Vừa nghe giọng nói, Băng quay lại đúng thật là nó.

#~#~#~#~#~#~#~#~#~#

Ra truyện đúng lịch nên truyện nó phản hồi nhanh...Tyty biết điều đó chỉ mong mọi người thông cảm Tyty và luôn ủng hộ truyện...nn..Ppp...(@=@)!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Mọi Chuyện Vẫn Rất Bình Thường

Nó và hần bước vào đã thấy một người khác hiện diện trong nhà hần, điều đầu tiên hần nghĩ chính là lai lịch cô gái này. Nó tiến lên phía trước thuận tay cầm lấy túi đồ nờ nư cười.

Băng nhìn nó trân trân là thật sau nó đang cười, đúng thật từ trước đến giờ chưa từng thấy nó cười, điều gì làm nó thay đổi. Như nhận thức được thái độ kì lạ của Băng nó trầm mặt lại, nó cũng không biết tại sao lại cười là vui sau.

- Về sau không nói.- nó nhanh nhẹn ngồi xuống.

- Không cần.-Băng lên tiếng rồi bước đi.

"Thì ra cũng biết nói chuyện" cậu không ưa được tính này loại người khó đoán, "Thứ này đầu ra mà có chút đáng sợ" đúng chất lạnh lẽo hơn cả nó anh vẫn nhìn theo.

- Đi đâu.-lâu không gặp tính tình vẫn vậy khiến nó khó chịu hành động này.

- Bar.-một tiếng phát ta toả sát khí ngàn dặm. Nhưng mọi người đã quá quen thuộc vì ở đây cũng có tới hai tấn băng.

Trước tiên phải đi tìm một người rất quan trọng Băng luôn thầm mong nhớ rất muốn ở cạnh khi ở tận bên Mỹ.

- Nhìn gì dữ vậy, cô ấy là là người xem như rất thân nhỏ hơn chúng ta một tuổi, tôi cần một số thứ nên nhờ đem qua.-nó nói lí lo Băng có mặt nhà hân.

- Tôi cứ tưởng nhỏ đó bị câm.-câu hò hững.

- Không phải vậy chi Băng rất ít nói, chỉ những câu hỏi quan trọng đối với nó. Ngoài ra Băng chỉ trả lời hai người là con My và một người nữa...-nhỏ biện mình đang nói thì.

- Thôi không việc gì đừng gọi tao.-nó bỏ đi lên phòng.
- Định làm gì.-hắn kéo nó lại.
- Làm người.-nó trả lời.

Nhỏ cô cười haha, cậu và anh bụm miệng cười, hắn thấy vậy nhìn chấy mắt, nhìn phía nó.

- Em nói sốc anh ak.-hắn sẵn tới gần nó.

Nó nhanh chân chạy ngay lên phòng, đóng cửa chạy thật chặt, thần nhiên mở túi đồ nhờ Băng tìm hộ. Đúng là rất có tâm tất cả thứ nó cần Băng đều tìm thấy. Hình như có gì đó, nó thấy thứ rất lạ, vậy có ý gì. Nó cất mở xem đúng là rất chu đáo, một nụ cười mãn nguyện đã xuất hiện.

.....

Giữa trưa nó mãi miết cắt cắt dán dán, nhìn chăm chú, lắc đầu lại gật đầu. Nó bận tâm sáu mẫu thiết kế trong cuộc họp sắp tới. Cảm giác mình cũng rảnh đáng lí chỉ ba mẫu, tự nhiên thêm hai mẫu nam cũng tại hai con nhỏ đại trai đó mà mình khổ(Tyty nói Kiều và Duyên) mà thôi kệ xem như làm chuyện công đức vậy. Đúng là nó đóng cửa rất chặt nhưng không khoá, hắn mở cửa bước vào trên tay cầm ly sữa tươi.

- Lại bài trò gì.-hắn nhìn thấy phòng nó toàn chất liệu thiết kế nhưng rất đặc biệt, có vài mẫu hắn vẫn chưa từng thấy.
- Chuẩn bị cho tiệc ăn mừng.-nó trầm mặt đúng là hình như có gì sai sai, nó nhìn bộ váy của hai nhỏ.
- Cũng khá đó.-nó cũng biết thiết kế, cô ấy cũng biết nhưng mẫu mã của nó rất thẩm mỹ tạo được người nhìn cảm giác thích thú.
- Học lên thôi nên biết chút ít nhưng đảm bảo sẽ không bị mất mặt.-nó nhấn mạnh mất mặt làm hắn rất tin tưởng.
- Em là thiết kế cho anh sau.-hắn nhìn hai bộ đồ com-lê phía trên.
- Không là Nam và Kiệt, Kiều với Duyên nhờ tôi.-nó bình tĩnh không hấp tấp chứ mặt ai kia đằng đằng sát khí.
- Em...nhớ đó.-hắn nói đi ngay ra ngoài, nếu ở lại chất tiếp tục tay đôi với nó.

Nó tranh thủ làm nhanh tay chuẩn bị cho ngày ăn mừng sắp tới, tuy chưa ra tay mà nó biết phần thắng nằm chắc trong tay. Hắn chợt nhớ lại ăn mừng là chuyện gì chứ, dẹp tan suy nghĩ xuống rù cậu và anh đi ra ngoài, lâu lâu được hắn rù nên cả bọn dần nhau đi. Cũng gần chiều rồi nhỏ và cô chán nản lên phòng nó gõ cửa. Không tiếng trả lời nhỏ mới nhớ nó nói đừng làm phiền nó, bởi vậy gõ mãi không tiếng động.

- My ak tại tao vào được không.-cô biết ý lên tiếng.
- Đúng đó đang chán chết đây.-nhỏ than.
- Vào đi.-nó lên tiếng giọng nói trầm bổng nghe rất rõ.

Tụi nhỏ bước vào, đúng là nhà thiết kế có khác khắp nơi toàn là vải, chăm chú vào công việc xem hai người như vô hình.

- Nè kiểm mầy nói chuyện phím chữ không phải vào nhìn mầy toà sát khí-cô nhìn nó từ lúc vào tới giờ nó không nói tiếng nào.
- Tao không rãnh, sau không kiểm mấy chàng của tụi mầy đi.-nó không quan tâm nhỏ và cô.
- Tụi hắn kéo nhau ra ngoài rồi nếu không tao đâu ở đây.-nhỏ nghĩ vậy nếu không đã đi cùng với Nam rồi.
- ...-nó im lặng nhưng trong lòng rất quan tâm "ra ngoài rồi sau"
- Ồk lần này con Pinky ak không Băng về đơn giản chỉ là vậy.-cô quên nếu không ở trong bang không được nhắc biệt hiệu riêng liếc sang thấy biểu cảm nó có chút thay đổi.
- Đúng.-nó hiểu ngay ý cô nói.
- Chuyện gì tao không quan tâm nhưng nếu hành động thì không được đi một mình.-nhỏ thấp giọng ả ý nhiều điều khiến nó suy tư.
- Tao tự biết cân nhắc, tụi mầy đang làm tao phân tâm.-nó buông kéo trên tay xuống quay mặt lại đối diện hai nàng.
- Thôi vậy mầy cứ tiếp tục nhớ mẫu mới của tao không được trục trặc.-cô và nhỏ đồng ý kiến.

Vậy là có thể tập trung vào công việc, cũng gần hoàn thành tất cả nhưng vẫn còn thiếu một thứ rất quan trọng.

Hai ngày nữa sẽ là cuộc họp, ăn mừng ngay hôm sau. Đoán xem chất sẽ rất thú vị.

Bây giờ kém tụi hấn mò về nhà, cậu và anh nòng nặc mùi rượu tất cả do hấn mà ra. Ngoài mặt thì rất tỉnh thật ra bên trong của hấn vẫn đang mơ. Mới vào nhà đã nghe tiếng nhỏ.

- Đi đâu ra như vậy nè, xem xem khổ không.-nhỏ cầu nhau
- Em đưa về phòng.-cô diu cậu về phòng.
- Tại Phong chứ không phải tại anh.-cậu thanb mình.
- Đúng chính mầu rù bọn tao mà.-anh thêm vào tránh phiền phức.

Hấn lắc đầu vô tội mà không vẫn còn thiếu. Hấn định hỏi thì

- Kiếm My chứ gì, nó vẫn chưa xuống anh giúp tôi đem phần com lên cho nó đi.-nhỏ kéo cậu về phòng.
- Tụi tui giải quyết của nợ nên không đi được giúp giùm.-cô nhanh chân đưa cậu về nghỉ.

Hấn giữ nguyên trạng thái thất thần đem thức ăn lên cho nó. Tại câu nói của nó lúc sáng khiến hấn chán nản rù gê hai cậu đi uống rượu đến bây giờ.

Mở cửa bước vào mọi thứ như hoàn thành một nửa, nod nằm lên bàn ngủ quên có vẻ mệt mỏi. Thấy nó như vậy mọi tức giận của hấn dường như tan biến chỉ động lại tình cảm rất đáng có.

- My dậy ăn chút gì đi.-hấn lay người nó.
- Anh vào khi nào.-nó vươn vai thờ dài.
- Mới thôi ăn đi nghĩ ngơi đi không cần trang phục đẹp chỉ cần sức khoẻ của em.-như hấn hiểu được sự mệt mỏi của nó lúc bấy giờ, cũng không cần mất thứ trang phục nữa hấn không thiếu. Không đợi trả lời ăn xong hấn ôm nó lên đặt lên giường kéo chăn đắp cẩn thận cho nó đi về phòng.
- Anh...-nó thất lạ bình thường nhất định không chịu về mà.
- Chuyện gì.-hấn quay lại nhìn nó về mặt gian tà như hiểu được sự khó hiểu của nó.
- Không gì.-nó im lặng nhắm mắt nghĩ ngơi.

Mở mắt ra hấn đi ra từ lúc nào, lại cảm giác buồn cô đơn xuất hiện, ai mà ngờ tối đến hấn đi phòng nó cuộn tròn trong chăn với nó ôm nó ngủ, biết ngay là hấn.

- Hôm nay anh uống rượu sau.-nó ngửi được mùi nồng của rượu trộn lẫn mùi sữa tắm trên người hấn.
- Có một ít.-hấn nói hơi thờ ơ nhàn nhàn sờ ấm tim nó.
- Lần sau không được như vậy.-nó biết chắc có chuyện gì đó mà đoán không ra, chỉ biết dùng lời như vậy dụ đi nỗi lòng của hấn không biết chính mình tạo ra.
- Anh biết ngủ đi em vất vả nguyên hôm nay rồi, vậy không ăn uống gì, nếu anh không về em nhịn đói luôn ak.-hấn hỏi nó không mấy quan tâm sức khoẻ.
- Có khả năng mà lúc này tôi cứ tưởng.-nó tưởng hấn về phòng luôn chớ.
- Thiếu em ngủ không được.-hấn ôm nó chặt hơn nhưng lực vừa đủ không làm nó đau.

Nó yên tâm ngủ ngay, mệt mỏi thật lúc này mới là lúc cho đầu óc thư giãn. "Nhóc lạnh lùng ngủ ngon" hấn tựa vào nó ngủ yên bình, hai người cùng nhau tận hưởng hương vị chuyện tình mới hé nở //Mọi chuyện vẫn rất bình thường//

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cuộc Hẹn Cổ Đông

Cuối cùng ngày này cũng đến tinh thần rất thoải mái từ sớm cùng hấn chạy bộ, về đến nhà mọi thứ chuẩn bị hoàn tất. Nó thay một sơ mi với quần thun ôm sát hồng rất tự tin. Hấn mặt sơ mi trắng thể hiện sự trang trọng sạch sẽ.

- My anh tới đây.-Bin chạy vào ngay vào.
- Nhanh vậy sau.-nhỏ trêu Bin.
- Sau sắp ra trận mà mọi người không chút gì lo lắng vậy.-cô nhìn nó đúng là thần nhiên uống ly sữa.
- Có tui tui đây đừng lo.-cậu và anh lên tiếng
- Hình như em biết sẽ thắng.-hắn nghi hoặc nhìn nó.
- Không hẳn nhưng chưa chắc đã thua, đi thôi.-nó đứng dậy

Cậu anh và Bin đi xe chung. Hắn và nó dĩ nhiên đi chung rồi hắn ra lấy xe trước.

- Êk mầy định làm vậy thiệt sau.-nhỏ hỏi không khí hơi căng thẳng.
- Tao nghĩ tới đây nên dừng lại.-cô không muốn chính nó hại ba nó.
- Mọi việc rất tốt tại sau phải dừng.-nó khẽ nhủ màu hồng lại với giọng điệu u ám đây mới chính bản chất của nó.
- Tao biết chuyện gì mầy quyết sẽ không thay đổi nhưng suy nghĩ lại.-nhỏ khuyên nó.
- Suy nghĩ ak vậy lúc đó nếu ông ta suy nghĩ thì mẹ tao không bỏ tao.-nó hét mọi chuyện đúng là vậy.

Cô và nhỏ đành chịu theo nó, nếu nói thêm chắc xảy ra chuyện. Nó không nói nữa bước ngay ra ngoài, cô và nhỏ nhìn nó nhìn nhau đúng là không tính tình vẫn vậy. Nếu ông ta có chút lương tâm mẹ nó không mất, nó không phải trở thành một người máu lạnh như bây giờ. Rất hận và không bao giờ có thể tha thứ dù ông ta làm ra bất cứ chuyện gì, hôm nay chính là ngày nó lấy lại tất cả. "Mẹ con ơi con sẽ lấy lại đời lại tất cả". Thấy nó đến hắn bước mở cửa cho nó liếc thấy tâm trạng nó không tốt. Lên xe nó không nói tiếng nào cứ mãi nhìn ra cửa, hắn biết nó đang nghĩ gì nên kiếm chuyện nói với nó.

- Làm gì căng thẳng vậy hai là không đi nữa.-hắn nhìn sang.
- Tôi là người như vậy.-lạnh nhạt đúng là hắn bị nó hất vào nước vào rất lạnh.
- Dù chuyện gì xảy ra cũng đừng quên chuyện hôm trước anh nói.-đề thấp âm lượng trêu tức nó.
- Đây là uy hiếp.-liếc hắn một góc chín mươi độ.

Đường đường nó là ai nhưng thứ đó không thể không có, hay làm cái khác mà rắc rối lắm.

- Không đúng em chạy đằng trời cũng không thoát.-hắn cười gian. Nó có chút thoải mái hơn.
- Trên đời này chưa có người nào có thể ngăn cản tôi, sợ anh chết.-nó nghiêng mặt xem hắn làm gì.
- Cũng được tôi sẽ huỷ cái đồng hồ.-hắn tự nhiên nói ra biết nó rất quý cái thứ đó.
- Anh dám.-nó như hét lên.
- Thử xem tôi dám hay không.-lời nói dứt khoát nhưng đối với nó rất có hiệu lực.
- Được được tôi biết làm gì rồi.-mặt kệ chuyện này có chút rắc rối nhưng cũng chẳng sau.
- Vậy phải ngoan không mà thứ đó có gì quan trọng.-hắn vừa lái xe vừa nói nhưng cũng rất tập trung.
- Bí mật.-nó không thể nói giấu được lúc nào hay lúc đó.
- Rồi anh cũng biết.-hắn khẳng định, không phải chuyện đó mà tất cả chuyện của nó.

Đây chính là điều nó sợ nhất, nếu hắn biết nó cũng không biết phải đối diện với hắn như thế nào, với con người của hắn có tha thứ cho nó không. Nó biết đó là sai, đó là không tin tưởng hắn nhưng mọi việc bắt buộc phải diễn ra như vậy và đã rất nhiều lần.

.....Cuộc họp.....

Ông Nguyễn sai người chuẩn bị mọi thứ rất chu toàn. Lần này cuộc họp toàn cổ đông, nhất là hai cổ đông lớn VMPT và MT Băng (tập đoàn hắn và nó) có thể quyết định tương lai công ty nhà ông. Có thể chỉ cần câu nói của hai người đó công ty ông hoàn toàn thoát khỏi tình trạng khủng hoảng hiện nay.

Cuộc họp bắt đầu mọi người vào hết chỗ ngồi, chờ đợi ba thành viên nắm quyền MT Băng và vị nữ doanh nhân nắm giữ VMPT, nghe nói bà ta rất lợi hại.- Lần này chủ tịch VMPT sẽ đến.-ông Dương cũng có chút ít cổ phần nên có mặt trong cuộc họp này.

- Nghe nói họ và MT Băng có quen biết lẫn nhau.-một người nữa lên tiếng.
- Lí do cuộc họp này diễn ra là thôn tính Nguyễn Thị thì phải.-thêm người nữa lên tiếng nhìn sang ông Nguyễn.
- Không phải là họ đến giúp tôi vì tôi và họ không thù oán gì với lại tập đoàn họ rất mạnh, không lí do gì đi nắm giữ công ty nhỏ này.

Đúng chín giờ là bắt đầu cuộc họp bắt đầu, cậu anh và hấn bước vào, mọi người đứng dậy.

- Xin chào mọi người chúng tôi là người của MT Băng được mời đến tham gia cuộc họp này, có gì sai sót mọi người bỏ qua.-cậu thay tụi hấn nói, anh thì cười tươi thể hiện sự chào hỏi, hấn im lặng về chỗ, đối với người hấn không thích thì không cần phí lời.

Đúng là người tập đoàn lớn có khác rất có uy lực, hào khí rất lớn, tính cách rất đặc biệt, nhìn mặt thì còn trẻ nhưng rất chừng mực thông minh lại rất biết ăn nói. Nếu nhìn không nhầm người ít nói lạnh lùng nhất chính là người đứng đầu MT Băng. Mọi người truyền nhau là người này rất khó tính không dễ tiếp xúc. Họ nói không sai người đó chính là hấn.

- Các vị quá khiêm tốn rồi những người ngồi đây không ai bằng một góc của ba vị, mời ba vị ngồi.-ông Nguyễn nhanh chân kéo ghế ra tụi hấn.

Vị cứu tinh thứ nhất của ông ta đến rồi. Và tiếp theo là vị chủ tịch VMPT nhân vật chính hôm nay, nhờ phúc của nó mới có cuộc họp này. Nó bước vào theo sau là Bin kim chức thư kí. Hàng ngàn ánh mắt ngó ngàng phóng về nó làm nó hơi khó chịu. Nó liếc thấy tin thần ông Nguyễn có phần suy sụp trợn mắt nhiều cảm xúc.

- Cũng như mọi người đã biết tôi chính là người thường giao dịch mọi người. Nhưng người nắm giữ quyền lực nhất chính là vị này, hôm nay có dịp nên có thể nói đây lần đầu tiên tiêu thụ lộ diện.-Bin cân nhắc mọi người biết tránh hành động thiếu suy nghĩ.

- Tôi chính là người đứng đầu VMPT mà bất lâu nay giấu mặt, hôm nay tôi họp mọi người lại là tôi muốn lấy lại quyền nắm giữ Nguyễn Thị, ông Nguyễn ông thấy sau.-nó chăm chú nhìn người đứng trước mặt mình, cái giá phải trả chính là cái sản nghiệp này của ông.

- Đúng là tuổi trẻ tài cao chúng tôi phải học hỏi rồi.-một người tỏ vẻ ngưỡng mộ.

- Nhìn đánh về rất có khí chất lãnh đạo, con đường sự nghiệp khá thành công.-một người nữa khen nó.

Toàn là những lời câu nịnh mà nó chưa nghe, chỉ là lời nói giả tạo nghe không ưa tai lắm. Chủ yếu chỉ muốn lấy lòng nó vì hiếm khi mới được gặp mặt.

- Chủ tịch là vậy mọi người quá lời rồi.-Bin nhanh nhẹn đáp trả thay vào đó là sự im lặng của nó.

- Sau có thể...không thể nào...tại sau lại là cô.-ông lên tiếng, đứng hình khi nó bước vào, xem như sự nghiệp của ông bao năm qua sụp đổ hoàn toàn nhưng không vẫn còn cơ hội.

- Ngạc nhiên lắm sau tất cả sẽ kết thúc ngay ngày hôm nay.-nó khẳng định ông thấy rõ ánh mắt hận thù và lời lẽ kiên định của nó.

- Cô không được lấy chuyện công tư thù riêng.-ông Nguyễn đứng dậy rõ ràng thực sự nó không chịu ngồi yên.

- Vậy sau vậy xin hỏi tôi tư thù riêng chuyện gì, ông có bằng chứng.-không lẽ ông ta nói chính ông ta ba của nó rồi đuổi nó và mẹ ra ngoài. Nó mới hận ông hôm nay mới xuất hiện ở đây.

- Giỏi lắm nhưng cô nên nhớ cổ phần không chỉ một mình cô nắm giữ.-ông nhớ tuy nó có phần trong công ty nhưng tất nhiên không đủ còn một số của công ty khác.

- Vậy sau ông đã quá xem thường tôi rồi.-nó khinh bỉ nhìn ông ta.

- Trước tiên là công ty nhà Triệu số cổ phần của ông đâu.-nó hỏi.

- Tôi đã chuyển cho một người là ai thì tôi không biết.-ông ta trả lời.

- Không chỉ nhà Triệu và tất cả đều nằm trong tay tôi chiếm bốn mươi phần trăm.-nó nói kết quả nhưng đây không phải là kết quả chính thức.

- Hahaha tôi đang chiếm tất cả bốn mươi lăm phần trăm cô nên ngừng lại đi, cô vẫn còn thiếu.-ông ta chỉ như vậy đã lên mặt với nó làm nó càng phản kích, còn thiếu cổ phần trong tay MT Băng do hấn nắm giữ mà chưa từng có ai có qua mặt được hấn ông tin là vậy.

- Trước tiên tôi công bố một chuyện, đó là người đứng đầu MT Băng TRỊNH HOÀNH NHẬT PHONG chính là chồng sắp cưới của tôi nên chuyện đó là dĩ nhiên, phải không anh.-nó kim nén tất cả nói ra câu đó còn giọng điệu rất tự nhiên.

- Đúng ai dám trái.-hấn hỏi không ai trả lời vì tất cả đang sốc rất nặng. Trước giờ hấn không tiếp xúc cô gái nào, tại sau cô gái này chắc có thể rất đặc biệt. Hấn làm mọi người càng thêm tin tưởng nó hơn.

Tất cả chột nghe kết quả, hấn vừa lên tiếng khiến mọi người rùng mình âm thanh thật đáng sợ. Vậy xem như nó đã có năm mươi phần trăm, nhưng nếu chỉ nhiều đó không thuyết phục lắm.

- Cậu trai trẻ như vậy đâu công bằng nếu như số cổ phần đó tôi lấy được, thì không phải tình thế đã đảo ngược lại sau.-ông ta dần bình tĩnh hơn trụ vững như người khác.

- Em như thế nào không tính chuyện này.-hắn khẽ sát tai nó.

- Không phải tại anh sau.-mấy hôm nay hắn cứ ám nó làm nó quên mất chuyện quan trọng, nếu hôm nay không kết thúc thì lúc nào mới kết thúc được.

- Sau chủ tịch VMPT cô đang làm mất thời gian của chúng tôi đó.-ông ta không kiêng nể gì cả lên giọng.

- Nè ông biết đang nói chuyện với ai vậy hả.-Bin tức thay nó, dù gì nó cũng là người công ty lớn mà không sợ gây thù khó sống sau. Nó nhìn sang Bin nhanh chóng lui về sau, nếu ở ngoài Bin khẳng định không tha ông ta cũng tại nó quá yếu đuối.

- Tôi cần thời gian.-nó biết không thể trì hoãn thêm nhưng không nó sẽ thua mất, không những không lấy lại được Nguyễn Thị mà mất luôn danh dự VNPT.

- Cô tập đoàn lớn một câu nói của coi thay đổi tất cả, nhưng dùng quyền lực ra lệnh chúng tôi không phục.-một người đứng lên không chút lo sợ lên tiếng.

Tại hắn thấy tình hình đang bất lợi cho nó, rất muốn giúp cũng không biết cách nào. Nó cũng không ngờ sự việc đi ra như vậy ngoài dự tính, chính nó cũng không biết làm cách nào.

- Có vẻ náo nhiệt nhỉ.-ngoài cửa một người bước vào dáng người rất cao thượng.

Sau đó là hai người mà nó rất rất quen thuộc chính là ba mẹ nuôi của nó.

- Ba mẹ hai người- nó lên tiếng xen lẫn sự ngạc nhiên không phải ba mẹ đang ở bên Mĩ sau lại ở đây.

- Chuyện này từ từ nói ta đến giúp con.-ông Lâm và bà Lâm đi vào phong thái quyền quý cai thương khiến tất cả kính nể phần nào đứng lên chào hỏi.

- Chào con ta là họ Trần cứ gọi ta ông Trần ta sẽ chuyển tất cổ phần trong tay ta cho con.-ông Trần nhanh nói vì ông biết phải có ông mới có thể thay đổi trận đấu này.

Ông cũng được ba mẹ nuôi nó kể một phần về nó làm ông cảm giác nó rất đặc biệt. Bây giờ gặp mặt đúng là rất xứng đáng với VMPT rất khó khí chất lãnh đạo.

- Bác Trần rất cảm ơn bác.-nó nhanh chóng cảm tạ vị cứu tinh của nó.

Nó mời ba mẹ và bác Trần ngồi xuống cùng tham gia cuộc họp lần này, cũng muốn cho ông ta biết gia đình thứ hai nó hạnh phúc như thế nào.

Tại hắn cũng bất an nhưng khi thấy nhân vật lạ xuất hiện, hắn có cảm giác mọi việc nhanh chóng kết thúc.

- Vậy hiện tại tôi có đủ số còn lại và tổng cổ phần tôi có đủ hạ ông một cách quang minh, nhưng tôi vẫn còn một thứ nữa.-nó nói xong Bin hiểu ý đem hồ sơ mật mà na tìm được trong thời gian qua.

- Mọi người hãy xem qua đây là những bằng chứng công ty Nguyễn Thị làm ăn bất chính, vụ lợi cá nhân và người lãnh đạo chính là ông Nguyễn đây.-nó tuy thấy mình trên đà nhưng chiến thắng này có thật sự vui vẻ.

Đầu tiên bất ngờ xong chấp nhận và rồi khinh bỉ, tất cả mọi thứ chỉ về ông ta, không còn lời nào để nói nữa, ông ta đúng là không bằng một đứa nhóc con, bây giờ ông mới biết cảnh cha con ruột đối đầu nhau như thế nào. Không lẽ ông thua dễ như vậy, nhưng bằng chứng quá xác thực làm sau có thể xoay ngược tình thế đây đành chịu, nếu như không quá tin tưởng cô thư kí không đến nỗi này, trên đời này không tin tưởng ai ngoài chính mình.

- Con sau làm vậy với ta, ta chính là...-phương án cuối cùng cứu lấy công ty, lúc đầu pong cứ tưởng mọi thứ chuyện đơn giản nhưng bây giờ ông cũng nó tay, chưa nói hết câu bị nó chặn ngay lại.

- Xin lỗi tôi không phải con ông, tôi chính là con gái duy nhất Lâm Gia, chủ tịch VMPT ông nên cẩn trọng lời nói .-nói ra lời này sau thấy nặng lòng quá rõ ràng lúc trước không phải như vậy.

Ba mẹ đến bên cạnh nó loại người như vậy nó phải cứng rắn lên không nên mềm lòng, ông ta không phải người cha đúng hơn không phải con người.

.....

***Hồi ức năm

xưa.

Cả ba người cùng ngồi xum vầy bàn ăn.

- Ba ba con muốn ăn cái này.-một cô bé chưa đầy bốn tuổi đang đòi ăn.

- Được ta lấy cho con.-người ba thương con gái mình gấp thức ăn con mình thích.
- Con đã ăn quá nhiều rồi không được ăn thêm với lại tự lấy mà ăn con biết dùng đũa rồi mà.-người mẹ nhin không được lên tiếng chiều quá sinh hư.
- Thôi con muốn ăn em cứ để con ăn, anh cũng muốn chăm sóc con.-người ba con bên vực con mình.
- Ba ba con thương ba nhất.-cô nhóc ông ẹo chu mỏ nhìn dễ thương vô cùng.
- Ba cũng thương con nhất.-người ba nhìn đứa con buồn cười đứng con nít biểu cảm kì lạ.

Một ngày đẹp trời cả gia đình cùng đi công viên chơi, thời gian đó mọi thứ đầy màu hồng.

- Ba chơi xe lửa đi.-cô nhóc thích thú chạy lung tung.
- Anh xem con kìa.-người mẹ trên môi đầy nụ cười choàng tay vào tay ba cười nói vui vẻ.
- Từ từ thôi con ngã đó.-ba nhìn theo bóng dáng cô bé rất xinh dễ thương càng thông minh.
- Trình ơi lại đây ngồi chút đi chạy lung tung mồ hôi đổ ướt áo kìa.-người mẹ dặt tay đứa con ngồi xuống.
- Không con muốn chơi cái kia cái kia rồi cái kia nữa.-cô nhóc chỉ lung tung làm mẹ nó nhìn chống mặt.
- Nghĩ ngơi chút để ba đi mua vài thứ cho mẹ với con ăn, rồi ba sẽ dẫn con đi chơi tiếp chịu không.-ba xoa đầu nó đầy cưng chiều.
- Dạ ba muôn năm ba là số một.-cô nhóc trong đầu lúc nào đầy từ ngữ ca ngợi về ba mình.
- Hai ba con bỏ rơi mẹ.-người mẹ lên tiếng nhưng chỉ lời nói đùa.
- Đâu có đâu ba là số một mẹ cũng là số một trong lòng con.-cô nhóc chạy vào lòng mẹ ôm chặt lấy mẹ.

Mỗi ngày ba nó đều đến trường rước nó, hai bố con cùng về nhà còn mẹ ở nhà nấu cơm chờ hai bố con về.

- Mẹ ơi con về tới rồi đây.-đứa trẻ ngây thơ chạy ngay lòng mẹ.
- Thế nào học có ngoan không, có bị cô mắng không.-mẹ nhìn nó hỏi chuyện học.
- Dạ con học ngoan lắm hôm nay con được hai điểm mười nữa.-cô bé khoe điểm với mẹ mình.
- Giỏi lắm con gái hai bố con lên tắm rửa sạch sẽ xuống ăn cơm.-mẹ vui vẻ nhẹ nhàng nói chuyện hai bố con.
- Anh xuống liền vợ yêu, đi thôi.-người ba dẫn tay đứa bé lên phòng.

Tối đến cả nhà xem tivi cười nói khiến đứa nhóc nhin không được, ngồi giữa cả ba và mẹ thật sự là gia đình hạnh phúc mà rất nhiều người mơ ước.

- Ba nó công việc anh thế nào rồi.-người mẹ hỏi.
- Anh sắp được làm giám đốc công ty tuy không lớn lắm nhưng rất có tương lai.-người bố tun tưởng điều đó.
- Vậy sau nhưng chú ý giữ sức khỏe khéo bệnh thì khổ.-đây những lời nói thật lòng làm biết bao nhiêu người đàn ông mạnh mẽ đến đâu cũng phải có chút cảm động.
- Anh biết em yên tâm, anh sẽ lo cho hai mẹ con em thật đầy đủ.-người bố nở nụ cười, nụ cười chất chứa sẽ như vậy.
- Ba mẹ đang nói gì vậy con muốn xem hoạt hình.-cô nhóc mãi mê tivi không biết ba mẹ mình đang làm gì.

Nhưng đối với đứa trẻ như thế có nghe cũng chưa chắc gì hiểu, ba mẹ chỉ biết nhìn nhau cười nhìn lại đứa con.

- Được để ba mở cho con xem ha, con gái yêu.-ba nó lại cưng chiều nó, nó thích nhất những lúc này.
- Uống sữa đi con, sữa tươi tốt sức khỏe, mỗi ngày uống ly sữa rất tốt.-người mẹ đặt tay cô nhóc ly sữa tươi.
- Nếu con muốn mỗi sáng khi uống xong ly sữa ba mẹ ở trước mặt con có được không.-cô nhóc cười toe toét như ra điều kiện.
- Được thôi chỉ cần con của ba mẹ ngoan và biết nghe lời chuyện gì cũng được.-ba vỗ vai nó khẳng định.

Cả gia đình vui vẻ bên nhau. Khi cô nhóc lên năm tuổi tưởng chừng sẽ rất hạnh phúc và mãi cũng như vậy nhưng không ngờ chỉ thời gian sau. Ba nó lên chức giám đốc xong đặt tên công ty Nguyễn Thị, do mới làm nên ông học hỏi và rất nhiều công việc cần làm, thường xuyên về khuya không ăn con tối

với người mẹ và cô nhóc, tâm

trạng mẹ không được vui, ba thì tận khuya mới về tới nhà, có nhảm hôm trên người ba đầy mùi rượu làm mẹ khó chịu hai người lớn tiếng với nhau.

Hôm nay ba đến rước cô nhóc về đội mãi không thấy ai, nhóc không kiên nhẫn đi bộ về nhà tuy nhà hơi xa nhưng nhớ đường nên không xa lắm. Về đến nhà đã nghe tiếng ba mẹ nó ầm ĩ với nhau.

- Sau anh không rước con lại về.-người mẹ hỏi.

- Cô có giỏi thì đi rước suốt ngày cô có ở nhà, còn tôi trăm công ngàn việc nên không rảnh thời gian.-người bố nhìn người mẹ ánh mắt sắt lạnh.

- Trước giờ vẫn vậy sau anh lại.-người mẹ vẫn không muốn nghe.

- Lúc trước là lúc trước, tôi chẳng phải đưa nhiều tiền cho cô sau hay cô chê không đủ, tôi biết cô mà suốt ngày chỉ biết tiền của tôi thôi.-ông bố ông kiên kị mà hạ nhụt người mẹ.

- Anh thay đổi rồi.-người mẹ khóc, không tin chồng mình nói ra những lời đó, đồng tiền làm mờ mắt con người sau.

- Cô nói tôi vậy còn cô bày đặt thanh cao nhìn cô tôi mắt ngán tận cổ đây.-bước chân lên lầu sau khi nói câu nói đầy tuyệt tình nhất, người mẹ khóc khóc rất nhiều.

- Mẹ con về rồi.-nhanh nhẹn đi vào khi biết ba lên phòng.

- Về rồi sau ba xin lỗi con ba bận công việc không rước con được, mẹ định đi nhưng con tự về hôm nay con rất giỏi.-nhanh tay lau đi những giọt nước mắt.

- Không sau, ba dạo này không thương con nữa sau mẹ.-đối với đầu óc đứa trẻ chỉ nghĩ thơ nói ba không còn thương chứ lâu rồi cô nhóc và ba không nói chuyện.

- Con ngốc à ba bận việc, ba thương con nhất, thôi vào đây mẹ con mình ăn cơm.-người mẹ dẫn tay con vào.

- Để con gọi ba.-cô nhóc đứng dậy.

- Thôi ba bận việc đừng làm phiền hai mẹ con mình ăn trước chút ba ăn sau.-vẫn nở nụ cười nhưng cô nhóc biết mẹ rất cô đơn thì phải.

Đến ngày cuối tuần là ngày theo thường lệ ba dẫn con đi công viên.

- Mẹ khi nào ba về.-đã tám giờ tối vẫn chưa thấy ba.

- Chút nữa ba về chút nữa thôi.-mẹ nó nhìn đồng hồ.

Một tiếng trôi qua.

- Ba có về không mẹ.-cô nhóc lại hỏi.

- Ba sẽ về mà xem chừng ba kẹt xe nên về trễ.-vẫn tiếp tục chờ đợi.

Lần này là hai tiếng mười một giờ, cô nhóc chờ không được nữa nằm xuống bàn yên giấc.

Người mẹ lo lắng đứng ra đã về từ sớm không lẽ có chuyện gì xảy ra, tâm trạng bồn chồn không yên. Mẹ bế cô nhóc lên phòng ngủ tiếp tục xuống chờ cửa. Cho đến khi ba bước vào trên người cũng đầy mùi rượu.

- Anh đi đâu giờ này mới về.-cũng hơn một giờ kém.

- Tôi đi làm ăn cô không biết đừng hỏi nhiều.-trả lời thái độ lạnh nhạt.

- Bây giờ làm ăn cái gì anh nói rõ xem.-đã nhiều lần như vậy nên người mẹ nhịn không được lớn tiếng nói.

- Đó là chuyện của tôi cô chỉ cần làm tốt vai trò của cô là được.-lời nói cay đắng nhất vừa thốt ra làm tim người mẹ như vỡ nát.

- Tại sao anh nói với em những lời như vậy em biết nói với con thế nào.-nước mắt bắt đầu rơi nhưng cũng phải cố hời từng chữ theo tiếng nạt nghẹn ở cổ.

- Tôi là như vậy cô chịu được thì chịu không thì thôi, còn con cô muốn nói gì cứ nói, tùy cô.-nói xong như phui bỏ tất cả bước lên bậc thang.

Người mẹ suy sụp ngã quỵ xuống đất khóc nức nở. Cô nhóc núp ở cửa nhìn những gì ba làm với mẹ cô thấy hết vội chạy tới ôm mẹ vào lòng, nhay nhanh giọt nước mắt trên mặt mẹ. Từ ngày hôm đó cô nhóc không còn yêu thương ba nữa không cần ba phải tránh mặt cô, mà chỗ nào có ba cô nhóc đi chỗ khác như vậy cô thoải mái hơn, lâu dần trở thành thói quen nên tình thương của hai ba con dần trở nên phai mờ và nhạt dần. Ngày nào cũng chỉ hai mẹ con và cứ như vậy chỉ hai mẹ con cùng ăn cùng vui chơi cùng đùa và cùng mua sắm, nguồn sống duy nhất của người mẹ bây giờ chính là đứa con. Nhưng cuối

cùng ngày đó cũng đến, ngày định mệnh xảy ra khi cô nhóc vừa được sáu tuổi. Những gì không bao nghĩ tới đã hiện diện trước mặt cô nhóc, làm cô nhóc không kịp chấp nhận mọi chuyện cũng rất rõ ràng. Ba có vợ và con riêng bên ngoài.

*****

***Hiện tại:

Đó chính là quá khứ còn sót lại của chính nó từ đó mới có sự hiện diện cô gái tên Lâm Thị Ánh My, những kí ức tươi đẹp đầy hạnh phúc dẫn theo sau đây đau thương và tàn nhẫn chính cũng vì danh lợi, tiền tài, vật chất làm con người ta thay đổi. Từ hai bố con rất yêu thương nhau trở thành hai đối thủ không đội trời chung, một mất một còn không ai ngờ đến chuyện đó lại xảy ra.

Nhưng thật nó đã xảy ra ngay ngày hôm nay hiện tại. Những kí ức tua đi tua lại như cuốn phim, tình tiết vui buồn lẫn lộn làm cảm xúc của nó cũng bị cuốn theo.

- Không ngờ ta cũng có ngày hôm nay.-ông ta đỏ mặt sản nghiệp của ông không cánh mà bay nhưng không phải là người lạ.

- Ông Nguyễn ông yên tâm con bé sẽ giữ Nguyễn Thị thật tốt.-ba nó ra ngoài đi ngang qua nói nhỏ vào tai nó.

- "Ta có chuyện muốn nói về con và mẹ con, tối nay con đến nhà ta nhớ đừng cho ai theo".-không cần trả lời ba nuôi nó đi thẳng ra ngoài. Dù gì cũng đã rất mệt mỏi rồi mọi việc nên nói cho nó biết.

Nó nghe xong cũng không biết ông ta là giả hay đùa nhưng phải đi thử một phen, dù gì cũng liên quan tới mẹ nó. Hắn nhìn nó ánh mắt dò xét đúng là hôm nay hắn đã có vị trí trong nó rồi, để xem ai dám tới gần nó, không biết không có tội mà biết rồi còn dám gần nó thì không thể không xử, hôm nay nó quá mệt mỏi rồi.

Mọi người dần ra bắt tay nó và hắn nhưng nhanh chóng bị Bin cậu và anh ngăn lại xã giao. Nó nhanh chóng đưa ba mẹ ra ngoài, hắn theo sau.

- Để con đưa ba mẹ về nhà nghỉ ngơi.-nó ân cần ba mẹ mới sang chắc còn mệt.

- Không ba phải bay về ngay còn rất nhiều việc phải làm.-ông Lâm lên tiếng ông thật sự rất bận.

- Mẹ nói hết lời ba con mới cho mẹ sang, dù không nhiều thời gian nhưng gặp con cũng là mẹ vui lắm rồi chứ ba con suốt ngày có công việc.-bà chỉ trích ông Lâm

- Mà sau tự nhiên ba mẹ lại sang đây.-nó muốn hỏi bây giờ mới được hỏi.

- Tin này có người báo cho ba mẹ, biết ngay con cần tới sự giúp đỡ bác Trần, nên ba đích thân đi nhờ ông bạn già này, không ngờ mẹ con cũng đòi theo.-ba nó nói hiện ý cười ra mặt.

- Mà bác Trần đâu rồi ba sau con không thấy.-nó nhìn xung quanh cũng chẳng thấy ai.

- Bác ấy có việc gấp đi trước hẹn khi khác sẽ gặp con, bác ấy cũng khen con rất nhiều.-ba nói trả lời ngay nó cũng hiểu vấn đề.

- Không nói chuyện gì ngoài chuyện người dung ak. Đưa con gái này không cần ta chứ gì biết vậy bỏ quách con cho xong.-bà Lâm vờ đi.

- Mẹ ak con đã có ý đó đâu, bây giờ mẹ cùng ba về rảnh con sẽ sang.-nó bóp vai mẹ nó rất chu đáo.

- Ồk mà này con đã nghỉ học sau không về Mi ở đây làm gì, sẵn hôm nay xong mọi chuyện về cùng với ta.-ba nắm chặt tay nó kiên định.

- Mẹ con còn chuyện ở về chưa về được mẹ về trước con hứa xong hết con về ngay.-nó chưa thể đi khi mọi chuyện chưa hoàn thành.

- Đưa con gái này không mau về lấy chồng lớn như vậy rồi không lo hạnh phúc của mình đi.-mẹ nó lại cầu nhàu.

- Đi thôi tôi sắp trễ cuộc hẹn rồi, chuyện của con nhỏ để tự làm theo quyết định của mình, để cho con bé tự do làm điều mình thích.-ông Lâm bên vực nó, nó cười ra mặt.

- Hai ba con người định hứa ak, về thì về người khi nào về biết tay ta.-mẹ nó dọa.

- Dạ để con đưa hai bác ra sân bay.-hắn này giờ mới lên tiếng

- Cậu là ai.-mẹ nó nghi hoặc hỏi.

- Dạ con là bạn My con trai Trịnh Gia.-hắn giới thiệu làm nod hú hồn tưởng hắn nói làm gì khác của nó không biết nói sau.

- Thì ra đây cậu ấm nhà Trịnh, nghe nói rất tài, trí tuệ hơn người, rất có khí chất.-ông Lâm khen hắn đặc biệt từng nghe qua danh tiếng của hắn.

- Dạ bác quá khen con vẫn còn thua xa bác Lâm đây.-hắn nói chuyện kính nể một phần, lần ông Lâm càng vừa ý.

- Tụi mày đang nói gì tao chả hiểu.- nó tựa lưng vào ghế hơi mệt mỏi.

- Vậy mày xem đi.-cô nhanh chóng đưa lop-top sang cho nó.

Nó mở mắt đọc cái thứ nhỏ và cô xem như chuyện nhỏ và cô tỏ thái độ rất lạ tin tức mới nhất hôm nay.

*Bài viết đầu tiên: Báo động báo động cô chủ nhỏ VMPT hôm nay tuyên bố có chồng sắp cưới, không chừng không lâu sau sẽ tổ chức đám cưới.

*Bài viết thứ hai: Tin khẩn tin khẩn nam thần lạnh lùng Nhật Phong đã có ý trung nhân quyết định lấy vợ.

*Bài viết thứ ba: Tin động trời hôm nay tiểu thư băng giá cùng hoàng tử lạnh lùng, cùng đi chung đến cuộc họp cổ đông đúng là tai tài gái sắc...hot hot.

..... Còn rất nhiều ảnh minh họa không biết lấy đâu ra, mẹ nó đâu ra mấy tin nhảm này, không lẽ những gì nó nói đã lan rộng như vậy, vậy thì chết tôi rồi.

- Là toà soạn báo nào.-nó đứng phắt dậy nhìn nhỏ và cô.

- Sau tính phi tan chứng cứ ak.-nhỏ trêu.

- Mày quá lăm rồi tao nghĩ ba mẹ mày cũng đã biết rồi.-cô đùa.

Tự nhiên đt nó reo lên, nó mở màn hình là mẹ nó, lần này xong rồi, chắc họ biết hết rồi làm sau đây, nhỏ và cô bay ngay qua thấy điện thoại để dòng chữ mẹ yêu hai con bạn tự nhiên bụm miệng cười.

- Mẹ về tới rồi ak sau không nghĩ ngại đi cho khoẻ đã.-nó nhẹ giọng đề phòng bắt trác.

- Chuyện gì đây con có bạn trai không không nói mẹ biết một tiếng, là cậu lúc này.-mẹ nó hét lớn xém chút lưng màn nhĩ rồi.

- Dạ đó là chuyện ngoài ý muốn, vậy nha mẹ giữ gìn sức khoẻ nha xong việc con về ngay.-nó cúp máy không biết phải nói thế nào, nó với hấn đã là yêu nhau sau.

Nhỏ và cô cười nghiêng ngả trước sự lúng túng của nó.

- Sau sau dùng cách quảng bình ak.-nhỏ lại trêu nó, còn nó bây giờ chỉ nhớ tới hấn tất cả.

- Tao mệt lăm bốt nói tí đi.-tương xong chuyện ai ngờ không biết lại chuyện gì nữa đây.

- Đúng rồi hôm nay chuyện sau rồi.-cô nhớ lại.

- Ổn cả chứ sau mày có về.-nhỏ tiếp lời.

- Thật là...-nó kể lại hết cho nhỏ và cô nghe.

- Như vậy như ý mày rồi còn gì.-nhỏ nói từ đầu nó nói như vậy mà.

- Mày nên đa tạ Phong đi.-cô nhắc.

Đang nói tụi hấn từ cửa đi vào, hấn rất thoải mái nhìn nó, cậu và anh đi nhanh về phía hai nhỏ.

- Chúng ta nên lên trên.-cậu kéo nhỏ đi ngay không gian không cho phép.

- Ra ngoài với anh chút.-anh kéo cô đi chỉ còn lại nó và hấn.

Nó không nhìn hấn ngồi đó không lên tiếng, hấn cũng vậy định thử thách lòng kiên nhẫn ak, nó đứng dậy đi lên phòng hấn cứ nhìn chăm chăm mãi.

- Nè đi đâu.-hấn kéo nó ngồi xuống.

- Tôi làm theo ý anh rồi còn gì.-nó dùng biểu cảm bắt cần làm tim hấn có chút nhói.

- Em chỉ xem đó là yêu cầu của anh và em phải thực hiện thôi sau.-hấn hỏi lại mong rằng chỉ là hấn suy nghĩ quá nhiều.

- Đúng chứ anh nghĩ tôi, thôi hôm nay tôi cảm ơn anh, cũng mệt rồi nghĩ ngại đi.-nó kéo tay hấn ra khỏi tay nó rồi đi ngay lên lầu "Tất cả không phải vậy chỉ là em không muốn anh yêu em, rồi anh sẽ thất vọng vì em".

Hấn chợt tỉnh không thể, "em dám cứng đầu, để anh xem em lạnh tới mức nào anh cũng có cách làm tan chảy nó", hấn lên phòng đóng chặt cửa lại.

Buổi chiều cậu và nhỏ ngồi xem tivi, cô và cậu loay hoay trong bếp làm bữa ăn cho cả nhà, nó thức dậy đang căn mắt ra trên màn hình máy tính, tập

đoàn vừa sát nhập thêm Nguyễn Thị nên có phần khác hơn, ngay cả công văn cũng phải làm ngay đúng là rắc rối biết vậy giao lại hết cho Bin.

Hắn từ từ lét thân xuống, tựa người vào nó nhìn nó làm việc, nó mặt xác cái bản mặt của hắn tập trung. Nhỏ khó chịu lên tiếng.

- Hai đứa tụi mày mới đó đã.-nhỏ nhìn không chớp mắt.
- Kệ gia đình người ta đi vào đây giúp tao dọn thức ăn ra nè.-cô gọi nhỏ.

Cậu đi ngang còn biểu hiện cho hắn một ngàn like đúng là hết nói.

- Mặt kệ em xem anh là gì anh vẫn mãi bên em.-hắn nói nhỏ vào tai nó.
- Anh đi chết đi.-nó quay sang bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình khoảng cách rất gần. Đứng hình vài giây nó quay mặt chỗ khác đó hết cả mặt.
- Đi ăn thôi.-hắn biết nó đang ngượng ứo lop-top lại kéo nó đi lại bàn ăn.

Đúng là cô hôm nào nấu cũng rất ngon chất lượng hơn cả nhà hàng, siêu siêu nhưng cũng tốn không ít sức lực, ngồi vào bàn đã thấy sức mùi đồ ăn thơm nức mũi. Mọi người cầm đũa bắt đầu chiến đấu.

- Ồk tại sau mấy hôm nay không thấy cô nấu món ăn có hải sản vậy.-cậu thấy lạ bèn hỏi hai là cô không biết nấu.
- Đúng rồi em yêu hay ngày mai mình đổi món đi.-anh đề nghị.
- Em không nấu đâu My nó bị dị ứng hải sản từ nhỏ có lần suýt chết đấy nên từ đó tới giờ em không nấu nữa.-nhỏ nói nhìn anh ý là vậy.
- Không sau vợ anh nấu gì anh ăn đó không ý kiến.-anh lại giờ trò nịnh cô làm cô thẹn đỏ mặt.
- Ai bảo này khai.-nó liếc cái này gọi là không đánh mà khai.
- Bởi vậy từ đây về sau không ai được ăn hải sản.-hắn khẳng định lại tránh nó ăn phải.
- Không cần như vậy không nghiêm trọng đến vậy.-nó nói không cần mọi người vì nó mà từ bỏ.
- Cũng không sau đây là vì mọi người lo cho cô chứ không phải vì cô.-cậu biết ngay nó không đồng ý, với tính cách của nó không muốn liên lụy đến ai.
- Tôi không cảm ơn đâu.-nó từ tốn mà ăn.
- Tụi tôi không cần.-anh cười nói nếu như cô gái khác anh không thích như vậy có chút kiêu kì, nhưng đối với nó đây lại rất chân thật.

Mọi người im lặng mà dùng bữa không ai nói tiếng nào, hắn cứ gắp thức ăn cho nó làm nó ăn no căn cả bụng, cử chỉ ân cần của hắn làm cô và nhỏ cũng phải ghen tị. Mọi người ai lại việc này nó đi ra vườn hóng gió, hắn lèo đèo theo sau.

- Anh có thể đừng đi theo tôi.-nó gần giọng.
- Không.-hắn biết ngay nó biết hắn đi theo lên nên tiếng.
- Vì cái gì.-câu hỏi không đầu không đuôi nhưng hắn hiểu rất rõ.
- Vì anh không muốn xa em.-ghế sát vào tai nó giạt mình chết mất nó quay đi.
- Chuyện hôm nay em nên quên đi, anh biết em không vui.-hắn nói khiến nó cảm giác đúng như vậy, tuy rất hận nhưng cũng không nổi giận, dù sau mọi chuyện cũng đã rồi không muốn cũng không thể thay đổi.
- Không phải tôi đang rất vui sau, những gì họ nợ mẹ tôi đã đòi lại được.-nó nói về mặt có chút suy tư.
- Em chỉ về bề ngoài thật ra em không nổi nhìn thấy ba em mất hết gia sản, em không qua mặt anh được đâu.-hắn đi lại phía ghế đá ngồi xuống.
- Anh làm thầy bói đi là vừa.-nó cười đó là lời nói thật lòng hắn như con sâu trong bụng nó vẩy cái gì hắn cũng biết.
- Vậy sau.-hắn kéo nó ôm vào lòng.
- Anh làm trò gì vậy.-nó cố thoát ra nhưng không thể hắn quá mạnh nhưng lại rất nương tay với nó.
- Có một chuyện anh không đoán được chính là tâm tình của em.-hắn nói âm lượng vừa đủ nghe làm nó rung mình.

Nó vội thoát ra khỏi hắn đi ngay vào nhà. Tâm tình của nó hắn không bao giờ đoán ra được tất cả rất mơ hồ không lường trước được. Lúc thì hắn rất khẳng định lúc thì khờnh chất chần chừ được điều gì. Nó đi ngay lên phòng, "anh cứ như vậy em biết phải làm sau đây".

Nn hết nha cả nhà!!!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Nó ở lì trong phòng cho đến tối mới vác mặt xuống, ăn xong không nói tiếng nào đi ngay lên lầu khoá chặt cửa, lần này nó khoá ngay cửa tránh việc hấn lên vào. (Tyty:người ta là đường đường chính chính lên khi nào).

- Êk nó bị gì vậy.-nhỏ hỏi.
- Chắc tao biết mà đảm bảo với mày nó đang nghĩ đến ông Nguyễn, tao biết nó không hận ông ta đến mức đó.-cô nhún mày vẻ nghiêm trọng.
- Cũng phải nói cô ấy rất giỏi, tinh thần rất có khí chất.-nhớ lúc sáng dù chuyện gì xảy ra rồi tới mức nào mặt nó cũng một thái độ, không chút trở ngại giống như hấn.-cậu điểm tình lúc nào cũng rất phong độ
- Nếu là tôi có lẽ không bình tĩnh như cô ấy.-anh đúng là có phần kính nể.
- Nói thật nếu tôi nhớ không nhầm từ lúc tôi gặp My thì tính tình nó đã như vậy.-nhỏ thấy nó cứ như vậy quá mệt mỏi.
- Về sau nó vẫn như vậy có người gọi nó là thần chết hay phù thủy có người gọi ma nữ đại khái là vậy, nhưng nó không quan tâm trước giờ cũng không kết bạn với ai ngoài hai đứa tôi, với nó tất cả đều giả tạo.-cô nhìn nó thấy đau.
- Dù gì cũng đã trải qua rồi cô ấy cũng như trước thôi.-cậu nhanh miệng.

Nhỏ và cô mắt ỉu xù phải làm gì cho nó đây. Cậu quay sang đánh anh cái, nhìn sang anh thấy mình quá ngu ngốc.

- Thôi nè ăn trái cây đi.-cậu đưa vào miệng nhỏ miếng trái cây làm nhỏ đỏ cả mặt nhìn rất dễ thương
- Anh đổi chỗ nhảy sang ngồi kế cô đòi coi đút cho ăn với thái độ không dễ từ chối.-cô cười ra mắt.

Cũng cầm đút cho anh ăn ngon lành. Thứ loại tình cảm ân ái này hẳn thấy rất chướng.

- My và Black Girl sau rồi.-hắn hỏi chuyện này hắn tính hỏi nó nhưng không cơ hội.
- Nếu nói thì đã không liên quan.-tội cho anh lại dễ như vậy bị gạt rồi, dám nghe lén bọn tôi sau.
- Vậy sau.-hắn biết được như ý mình muốn đi ngay lên lầu nhưng cũng phải đến Black Girl một phen.
- Tên này đang nói đi đâu vậy, còn các em sau rồi.-cậu hỏi.
- Dù gì tụi anh cũng phải đến nơi đó.-anh ngưng lại khí lạnh lại toả ra, đi chung với hắn riết bị nhiễm rồi.
- Làm gì.-nhỏ với cô đồng thanh với thái độ cực thái hoá như kinh hãi.
- Không gì chỉ là nói chuyện.-anh có chút nghi ngờ không biết nghi ngờ chuyện gì nhưng cũng phải đối mặt.
- Àk là vậy.-nhỏ chỉ mong không chuyện gì xảy ra.
- ÊK Kiêu tới rồi hôm nay sang ngủ với tao.-nhỏ rù cô.
- Không được.-cậu đứng dậy.
- Đứng anh không đồng ý.-anh cũng khó chịu.

Bình thường ngủ cùng nhau không lẽ hôm nay cậu ngủ chung với anh sau không được sau có thể.

- Tai sau.-nhỏ không biết tai sau hai người này phản đối kịch liệt vẫy với đầu óc ngây thơ của nhỏ không nghĩ được gì.

- Không nói nhiều anh hôm nay ngủ với Nam em đã quyết.-nói xong cô kéo nhỏ lên.

Cậu quay sang liếc anh cháy mắt như muốn bóp chết anh

- Chuyện gì.-anh có cảm giác bất an.

- Mày nói không tại con Duyên mà tối nay tao không được ở chung với Kiều không.-cậu hơi tức.

- Mày tưởng tao thích.-anh nói đẩy ghế mạnh ra đi lên phòng.

Cậu từ từ đi theo, vậy là tối nay bị chia cắt không biết phải ngủ làm sau, riêng nhỏ và cô rất vui có thể tâm sự cả buổi tối.

Thời gian cũng dần trôi qua thời gian điểm chín giờ tất cả đèn trong nhà nhanh chóng tắt chỉ còn những ánh đèn màu le lói chiếu đủ màu sắc. Nó chuẩn bị một bộ đồ đen cộng thêm khẩu trang đen, nón che đủ được khuôn mặt, khoác thêm áo jean phía ngoài. Nhìn sang đồng hồ đã tới giờ có lẽ bây giờ mọi người đã ngủ hết rồi, vì cô và nhỏ sợ thức khuya nổi mụn nên ngủ khá sớm, cậu và anh không hứng thú cũng về phòng. Nó nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài, thời gian tí tách trôi qua, nó tiến ra cửa nó quên mất không có chìa khoá nhà, chỉ còn cách này, nó lấy hết sức phóng mạnh vào cửa lấy thăng bằng phóng cao lên cuối cùng đã tiếp đất nhưng do cửa quá cao nên nó hụt chân kết quả là té xuống, cổ về hơi đau đã lâu rồi không vận động có chút sơ suất nhưng mặt kệ nó nhanh đứng dậy. Nhanh chân đón taxi, mai là taxi nó đã đặt trước nếu không bây giờ muốn có xe đi cũng khó. Hướng nhà họ Nguyễn thẳng tiếng, lúc đầu không muốn đi nhưng nghĩ lại dù gì cũng chuyện mẹ nó nên không thể không đi. Cuối cùng cũng đến đứng trước nhà họ Nguyễn nó như chết đứng tại chỗ đứng là không gì thay đổi, nó không tin lại có một ngày nó lại trở về ngôi nhà này, nơi mà nó hận không thể đập nát tất cả. Hình như trong nhà vẫn còn thức, hazz lại phải gặp nữa rồi thật phiền. Nó bước tới án chuông nhanh chóng đã có người chạy ra nếu nhìn không lầm thì là cô Thu người giúp việc khi nó còn nhỏ, bà đã già rồi.

- Xin hỏi cô tìm ai.-bà nói dịu nhẹ.

- Thu Thu đã quên con rồi, buồn Thu Thu gê.-nó vẫn như cũ luôn tỏ vẻ quen thuộc đối người nó xem như người thân.

- Cô là Trinh là con sau.-bà mở to mắt nhìn trên đời này chỉ có một người gọi bà là Thu Thu chính là tiểu như bé nhỏ của bà. (Trinh là tên khi nó còn ở nhà này).

- Dạ Thu Thu con nhớ người lắm.-đã lâu lắm rồi nhưng hoàn cảnh chính là vậy.

- Con bé này bây giờ ta cũng gặp được con.-bà Thu nước mắt rơi rớt như mưa.

Nó rất thương Thu Thu nhưng không còn cách nào khác, lâu rồi không gặp nhưng ánh mắt nó lúc này chỉ còn thù với hận.

- Thôi mà Thu Thu con có việc gặp ông Nguyễn.-nó nói ra như cắt đứt quan hệ tại đây.

- Cha con.-bà không hiểu lắm lời nói của nó.

- Dạ không phải là cha mà là ông Nguyễn.-nó lại một lần nữa khẳng định lại.

- Để ta dẫn con vào.-bà Thu cũng nghe phần nào câu chuyện, và lí do chính là chuyện đó gây nên, để hai cha con phải đối đầu với nhau.

Nó không nói gì đi theo sau, vào nhà đã thấy con ...và mẹ nó ngồi xem Tivi chăm chú, bàn thì để đầy thức ăn, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ còn tâm trạng sau. Hai mẹ con ả vẫn như vậy tính tình không chút thay đổi.

- Bà Thu lấy tôi ly nước coi.-con Kim lên tiếng.

- Già cả chậm chạp biết vậy đuổi quách cho xong.-bà ta lên tiếng, ngay cả nó nghe cũng khó chịu vậy mà Thu Thu của nó hằng ngày sống loại người này sau chịu nổi.

Bà Thu xem như không nghe thấy đi ngay lên lầu gọi ông Nguyễn, bà cũng không ưa loại người này có lúc bà cũng phải giả nơ.

- Cái bà này My thì ra là có khách quý nha.-nhỏ nghinh mặt.

- Sau...không ai chứa mò về ak nhưng đâu dễ, Thu đâu đuổi con này ra khỏi nhà ngay.-bà đứng dậy nhanh chân tiếng phía nó.

- Hừ.-nó liếc nhìn bà ánh mắt muốn nuốt tươi bà.

Tuy có chút ớn lạnh nhưng hai mẹ con là có khí thế.

Nó vẫn đứng yên, để nó xem ai dám làm gì nó, thử ra tay đi rồi sẽ biết.

- Đến rồi sau mau lên đây.-ông Nguyễn chỉ nói nhỏ nhẹ nhưng đầy uy nghiêm.

- Con đi nhanh lên trên.-bà Thu nói ý tranh cãi chỉ cho mặt.

- Là được mời về.-nó nói nếu không vì vậy có chết nó cũng không về.

Nó bước nhanh lên lầu, nói tiếng nói vừa phát ra là phòng mẹ nó, mọi thứ vẫn như cũ ngay cả tấm ảnh mẹ nó và nó vẫn còn nguyên vẹn, quần áo vật dụng của mẹ vẫn để chỗ cũ. Nó thật sự kinh ngạc một phen.

- Ngạc nhiên lắm sau, ta định hôm nay sẽ nói với con nhưng chưa thích hợp, xem như không uống công đã đến con thăm phòng mẹ một lát đi. Về sau con sẽ biết.-ông nói đi xuống nhà.

- Xin hỏi ông Nguyễn gọi tôi đến đây chỉ như vậy.-nó gọi hai từ ông Nguyễn là ông biết hiện tại nó như thế nào.

- Con hận ta lắm sau.-ông quay mặt lại nhìn nó, ánh mắt chứa đầy nỗi buồn.

- Hận không giết chết ông.-nó trừng mắt.

- Con như vậy ta biết nói làm sau cho con hiểu.-ông đứng dậy.

- Tôi không cần hiểu chỉ như vậy đã đủ lắm rồi, chỉ tiếc chưa khiến ông phải quỳ xuống van xin tôi như ngày đó.-nó không bao giờ quên ngày đó từng chi tiết từng câu nói vẫn nhớ rất rõ.

- Ta biết con sẽ như vậy cũng khó trách con tất cả tại ta.-tại sau nó lại thấy ông rất đau khổ, gì chứ không phải chỉ là nhìn lầm tất cả ông ta tạo ra. Con nếu như muốn hãy ở đây nhìn kĩ một chút ta ra ngoài.

Nó muốn biết ông đang nghĩ điều gì nhưng dù sau nó cũng biết, đảo mắt quanh phòng nằm lên giường mẹ thường hay nằm ru nó ngủ.

- Bé Trinh ngoan kể chuyện con ngủ.-bà mẹ cười hiền từ.

- Dạ.-cô bé cười tí mắt.

- Ngày xưa ngày xưa...-bà ngừng lại cô bé đã ngủ thiếp đi.

- Con bé này.-bà vỗ nhẹ người nó, đắp chăn ấm cho nó đi ra ngoài.

- Mẹ ơi mẹ mẹ ơi.-cô nhóc chạy theo mẹ quang phòng.

- Con dừng lại cho mẹ.-bà mẹ vui vẻ chơi đùa cùng con.

Thời gian của bà chỉ dành cho cô bé nên bà ở cùng cô bé vui chơi rất lâu, đó là khoảng thời gian nó không thể nào quên, mở mắt ra lao nhẹ nước mắt, lấy ngay sợi dây chuyền vàng ánh kim, trên dây đính các hạt liti tất sáng, ở giữa có hình mặt cười, đây chính cô chọn cho mẹ vì cô muốn mẹ lúc nào cũng phải cười. Lấy vội đi ra ngoài, chỉ nhui đó nó đã thấy rất đủ.

- Xem ra không mặt mũi ở lại mà thôi đi đi cho khuất mắt.-bà mẹ lên tiếng.

- Thật không biết xấu hổ.-nhỏ Kim thêm vào cùng mẹ.

- Khi nào các người biết cướp gia đình người khác là xấu hổ, hãy nói câu đó với tôi.-nó nói đi ra cửa ở trong đây giây phút nào nó muốn giết chết hết bọn họ.

- Mày.-bà tức đỏ mặt quát.

- Ngồi xuống.-ông Nguyễn trầm giọng nhưng đây mệnh lệnh.

- Rất nhanh cuộc sống huy hoàng của bà với cô ta kết thúc nhanh thôi.-nó nhếch môi khinh bỉ.

- Con quỷ kia mày có gì.-nhỏ Kim trở mặt không thể vờ không nghe.

- Thật tội nghiệp vẫn chưa biết sau, ông Nguyễn làm phiền ông rồi.-nó tạo lời nói rất cay nghiệt bước ra khỏi nhà này.

Nhìn thấy biểu cảm ông ta ông tốt, bà Thu nhanh chóng đưa nó ra cửa.

- Con về cẩn thận ta nhất định sẽ liên lạc con sớm.-ông Nguyễn nói đủ để nó nghe.

Mặt hai mẹ con bà ta giận bùng bùng.

- Ông xem vừa rồi là chuyện gì.-bà ta chỉ nó.

- Không liên quan.-ông Nguyễn không gấp gấp uống từng ngụm trà.

- Vậy sau ông còn không nói ngay cho tôi.- mặt bà lúc này tẻ hơn mông khi.

- Nguyễn Thị hiện tại My đang nắm giữ, tôi thừa con bé ngày hôm nay.-ông Nguyễn tuy thừa nhưng ông cảm giác rất dễ chịu, tất cả gánh nặng của ông dần tan biến, hiện tại ông không có gì bận tâm.

- Ông nói gì con quý đó, sau có thể ông đúng là đồ hèn.-bà ta giật mạnh cổ áo ông Nguyễn.

- Chát...-ông Nguyễn tát ả.

- Ông dám tát tôi.-bà vẫn lớn miệng.

- Chuyện của tôi bà nên câm miệng nếu không đừng trách tôi ác.-ông Nguyễn đi thẳng lên lầu.

- Ông tác tôi mắng tôi rồi bỏ đi ak, ông đứng lại ngay cho tôi.-trước lời nói của bà ông xem không nghe.

Bà suy tính bấy lâu nay không lẽ tất cả lại là của con nhỏ đó, tại sau chuyện ra nông nỗi này, ngay từ đầu bà đã không điều tra. Còn nhỏ Kim đứng hình tất cả củ con bây giờ tan biến, một cô tiểu thư muốn gì được đó, thích gì có đó mà bây giờ phải từ bỏ tất cả sau, đó phải chăng là hậu quả.

Nó được tiến ra cửa Thu Thu đưa nó ra tận nơi.

- Con nên bình tĩnh lại là chuyện gì phát sinh.-bà Thu sợ ông Nguyễn lại làm tổn thương nó.

- Cũng không gì quan trọng, con sẽ đến thăm Thu Thu sau, bây giờ đã gần khuya nên con nên trước lần sau nhất định ở lâu hơn.

- Vậy cũng được con cẩn thận giữ gìn sức khỏe.-Nhìn thấy nó gật đầu bà yên tâm phần nào.

- Con biết rồi hay là Thu Thu về nhà con đi.- nó thấy Thu Thu hằng ngày đối diện loại người như vậy đúng bản mặt.

- Dù gì ta cũng là người làm trong nhà này với lại phải ở đây giữ gìn đồ đạc bà chủ còn sót lại, con yên tâm ta không rất ổn.-mẹ con nhà nhỏ Kim bà không ưa mấy nhưng không nỡ rời xa ngôi nhà này.

- Tùy Thu Thu nhưng khi nào Thu Thu đổi ý liên lạc với con.- nó nhìn Thu Thu không nỡ quay đi dù gì nó không thuộc về nơi này.

- Nếu mệt mỏi quá thì buông xuống đi, sống là một người có ích, con sẽ cảm thấy dễ chịu.-nó đi rất xa, bà mới nói cũng không biết nó có nghe không riêng nó nghe rõ tất, Thu Thu tiễn nó khi nó đi khuất mới từ từ đóng cửa con bé này thay đổi rất nhiều không còn hoạt bát như lúc trước, cũng không phải mười mấy năm trôi qua, thời gian có thể thay đổi tất cả, chỉ mong con bé được hạnh phúc.

Nó vừa từ biệt bà lão cũng dần thấu hiểu mọi thứ, cái gì đúng và cái gì sai nếu phải từ bỏ nó không thể. Đột nhiên từ phía xa có chiếc xe hướng về phía nó, nó còn chưa ý thức xe tiếng sát đến gần nó.

- Aaa....-nó hét lón.

~#~#~#~#~#~#~#~#~#~#

Mấy hôm nay lịch học Tyty có phần thay đổi vì vậy lịch đăng truyện có sai sót, hiện tại Tyty cố gắng ra chương, khi nào Tyty rảnh là sẽ có chương nhưng không khẳng định thời gian nếu không mọi người chờ rồi thất vọng Tyty...thật xin lỗi.(@~@)>

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net.**

Chương 96: Đổi Cách Xưng hô

Nó kinh ngạc nhìn phía trước, không lẽ, xe còn chừng vài xăn-ti-mét đưa nó đi gặp diêm đế rồi, chợt xe thắng gấp làm nó hết cả hồn, đang suy nghĩ một người nào đó, cao to đẹp trai ai ngờ người bước ra là.

- Tai sau là anh.- nó lại một phen giât mình.

- Vây nhóc nghĩ là ai.-hắn đặt dấu chấm hỏi trong đầu nó.

- Theo dõi tôi.-lúc này nó cũng quá sợ ý.

- Thì sau đêm hôm ra ngoài ai biết em đi thẳng nào.-không có biểu cảm nào diễn tả thái độ hách dịch của hắn.

- Xi...về thôi.-không biết tại sao khi thấy hắn nó rất vui, nhanh chóng bước lên xe mặt kệ cảm xúc bây giờ của hắn.

- Nè em không hỏi lí do sau.-hắn thấy không đúng theo như hắn suy nghĩ.

- Tôi không cần biết, mệt rồi.-bây giờ mới có cảm giác đau đau ở chân thì phải.

Hắn đi sau nở nụ cười, tuy nhanh chóng biến mất.

- Sau không nói với anh.-hắn có chút uỷ khuất như vậy từ lúc trưa tới giờ không nói hắn biết.

Nếu như hắn không lo cho nó vội vàng đi theo cũng không biết chính nó hiện tại đang ở đâu.

- Chuyện không quan trọng, ông ta nói có chuyện gì nói tôi nghe, nhưng khi tôi tới ông ta vẫn không nói tôi biết.-có phần khó chịu.

- Cần giúp không.-hắn đề nghị mặt không chút biến động.

- Được thôi thành thật.-hắn chú tâm lấy xe, phải như tất cả nó đều nói hắn nghe thì tốt rồi.

- Mà khoan mới xưng hô là gì.-hắn trực tiếp hỏi nhìn thẳng mặt nó, làm nó ngỡ ngàng.

- Gì.-đột ngột chưa tiếp thu được.

- Em đang vi phạm hợp đồng, xưng hô lại đi.-hắn tiến sát mặt nó.

- Tránh ra.-xô mạnh hắn ra nhưng lực hắn quá mạnh không dễ gì thoát khỏi.

- Bây giờ chỉ có anh và em ở trong này.-càng ngày càng gần làm nó càng thêm lo sợ thái độ gian ác của hắn.

- Đờ hai mặt tránh ra, tôi tố cáo anh.-nó hét mặt hắn.

- Em nghĩ ai có bản lĩnh quản thằng Phong này.-từ trước đến giờ hắn không quản ai thì thôi, chứ tên nào đăng kí chết mới quản hắn.

- Thì...anh...anh muốn gì.-nó áp úng tuy hắn không phải loại đó nhìn hắn không thể không nghĩ đến.

- Ngốc, đổi cách xưng hô đi, còn bây giờ thì về đường dài nghĩ ngơi đi về tới sẽ gọi.-hắn cốc đầu nó rõ đau cười giễu nó khởi động xe.

Thì ra hắn đùa với nó ai ngờ dính bẫy, rất thú vị biểu cảm của hắn khó có thể phân biệt thật giả khiến nó cũng tin. Vấn đề đổi cách xưng hô có phần không quen nhưng hắn giúp nó rất nhiều, mà không phải hôm nay. Nghe lời hắn nhắm mắt để đó.

Hắn định hỏi nó xem tiếp theo nó vài chuyện, nhưng mới quay sang nó ngủ lúc nào không biết.

- Sau dễ như vậy đã ngủ không phải ai cũng được như vậy.-hắn nói nếu như là xe tên khác làm thế nào.

Má nó hồng hồng, môi bé bé xinh xinh trạng thái bất cần đời, nhìn chỉ muốn cắn. Đặt phốt nhe môi nó nụ hôn với nụ cười thoải mái, nó cảm nhận được thứ gì đó rất dịu nhẹ vừa mới "Aaa...đồ biến thái" nó thầm oán nếu mở mắt thấy hắn chắc ngượng chết mất ,đánh nhắm mắt không nhúc nhích cổ nhin. Hắn vén nhẹ tóc nó ra sau, khoát áo mình sang cho nó, phóng nhanh về nhà bằng tốc độ ánh sáng.

.....Sáng.....

Như bình thường hắn sang gọi nó nhưng tối qua nó ngủ rất trễ nên sáng hắn để cho nó ngủ, chính mình lấy xe ra ngoài. Nó dụi mắt ngồi dậy, quơ tay lấy đồng hồ đầu giường.

- Cái gì.-nếu nhìn không nhầm gần mười giờ.

Phóng xuống giường VSCN, nhỏ với cô làm gì mà sáng không gọi nó dậy mà nghĩ cũng đúng chỉ tên trời đánh đó dám gọi mình, ngoài ra không có ai.

.....PNK.....

Hắn cậu anh vào Gin chạy nhanh ra đón. Lúc nào cũng vậy tại hắn cao cao thượng thương làm người khác ớn lạnh. Đi nhanh vào trong xuống mặt đạo.

- Chuyện gì không nói tại nhà.-cậu gấp gấp gấp dài mười giờ rồi ít gì.

- Lâu rồi không ra ngoài rất thoải mái.-anh cho máy đưa em út ra ngoài hết rồi, bây giờ ở trong chỉ còn tại hắn.

- Tao khiêu chiến Black Girl.-hắn lạnh giọng.

- Ý này là sau, tại nó là người Black Girl.-giọng điệu cậu trầm tĩnh lại

- Tao nghĩ chỉ cần thỏa hiệp, tuy họ không chất hơn ta nhưng bọn họ quá bí hiểm.-anh khôi phục lại tính cách của mình trực tiếp nghiêm túc.
  - My nhỏ và cô hôm đó đích thị ở nhà đây là chuyện riêng tụi mình, không được truyền ra.-hắn quyết giữ ý kiến.
  - Tại sao phải tàn sát lẫn nhau, không phải chúng ta có thể cùng...-cậu vẫn kiên quyết dù gì cậu không thích phát động. Black Girl cũng không đụng tới Coung Kings.
  - Tao muốn vạch mặt bọn họ, chính họ khiến My thành ra bây giờ.-hắn thật sự tức giận đang cố làm My trở lại lúc xưa buông bỏ quá khứ sống hiện tại (Tyty:biết làm sau đây)
  - Tao biết có nói tới sáng vẫn vậy, được tao đi cùng mày.-anh đành chịu trước giờ hắn đều suy tính rất kĩ mới quyết định.
  - Có trách thì trách ông trời cho tao làm bạn mày tao cũng đi, thôi lỡ tới rồi ra ngoài uống chút gì đó.-cậu choàng vai hắn và anh kéo ra ngoài.
- "Anh sẽ kéo em thoát khỏi chỗ đó" nếu như hắn đều tra không sai, tụi nó vẫn không rút khỏi Black Girl chính hắn ra tay rồi, đừng nghĩ là ác quỷ muốn làm gì làm.

.....Nhà.....

Nó bước xuống lấy ly sữa ngồi tựa sa-long uống lấy uống để. Nhỏ và cô từ vườn đi vào thấy nó.

- Thức rồi ak.-nhỏ cười.
  - Tối qua làm gì ngủ trễ.-cô nghi hoặc.
  - Sau tụi mấy biết tối qua tao ngủ trễ.-nó chưa nói gì hết.
  - Phong mới sáng sớm nói câu rồi kéo nhau ra ngoài rồi.-nhỏ nói lại.
  - Đi khuất mắt....-nó ôm chặt bụng sau tự nhiên lại đau nhưng nhanh chóng không đau nữa.
  - Làm sao vậy.-nhỏ cô nhìn nó không ổn.
  - Không chất đối thoại.-từ sáng giờ đã ăn gì chất nguyên nhân là đây.
  - Vào đây ăn chút gì đi.-cô dọn ngay đồ ăn ra.
  - Tối thứ hai tuần sau sẽ mở tiệc tại nhà tao.-nó từ tốn nói.
  - Ồk dù gì cũng ổn rồi tùy mày thôi.-nhỏ không quan trọng mấy chỉ biết sắp được quẩy rồi.
  - Tao không hiểu chỗ này.-cô nghi hoặc nhìn nó đang ăn.
  - Nói đi dài dòng.-nó nhỏ giọng đủ nghe.
  - Bẵng nó về đây chỉ để đưa đồ.-nếu chỉ đưa đồ thì không phải người khác mà là Bẵng.
  - Chính tao cũng không biết.-nó nói ngay.
  - Mày đang làm tụi tao mâu thuẫn đó.-nhỏ nhăn mặt.
  - Linh tính nói với tao sắp có chuyện gì đó, tao không yên tâm nên gọi Bẵng về như vậy bớt lo phần nào.-nó uống hết ly sữa tiếp tục ra xem Tivi.
  - Thật sao.-cô nhìn nhỏ.
- Nhỏ lắc đầu ngán ngẫm ý cũng chả hiểu nó nếu như đúng không biết nó là thể loại gì. Tụi hắn tận bây giờ lết thân về, cậu và anh người nồng mùi rượu rất khó ngửi riêng hắn không chút biểu cảm khác lạ.
- Kiêu anh nhớ em quá.-cậu thấy nhỏ như thấy vàng.
  - Mới sáng sớm đã như vậy rồi uống không ít.-nhỏ không nhìn lấy cái.
  - Có đâu do sai nắng ak mà.-cậu biện hộ.
  - Bây giờ trời đang sắp mưa có nắng đâu mà say, say rượu thì có.-nhỏ hét mặt cậu.
  - Ôi đề thương quá đi mất.-cậu vêu mặt nhỏ đỏ hết cả mặt.

Chịu thua diu cậu lên phòng, nhỏ không nỡ bỏ cậu không lo.

- Duyên anh cũng say rượu rồi mệt lắm.-anh vờ nằm lì ra đó.

- Mặt xác nhà người.-cô xắn tay áo.

- Tại thằng Phong nó rũ anh chứ anh vô tội.-anh đỏ hết cho hấn.

- Loại người này không đáng tin.-hấn không cam tâm bị oan.

Cô quay lưng đi lên lầu.

- A nhưc đầu chết mất.-anh ôm chặt đầu.

- Uống chi có không biết.-cô cuối cùng cũng quay lại kéo anh lên phòng.

Trước khi bước vào anh cậu hợp tác xem ai thuyết phục được hai nhỏ, nếu dãi cả bọn đi ăn. Hai người quyết định giả yếu đuối, độ không mạnh bằng hấn nhưng đầu đến nỗi như vậy, kế hoạch thành công.

- Lừa người.-nó hết nói hai nhỏ như vậy cũng bị lừa, đúng là khi yêu không biết phân biệt đúng sai.

- Anh vô tội, rất thành thật.-lúc này hấn mặt áo sơ my trắng, quần đen, tóc hai mái, tat để vào túi đáng chuẩn men làm nó phứt chốc không thể không nhìn.

- Anh biết anh đẹp trai.-hấn cười tươi lộ ra răng trắng buốt cả nó cũng xiêu lòng, đẹo như vậy bởi nhiều chuyện thị phi xảy ra, đang suy nghĩ đâm chiều hấn tựa người vào nó.

- Nè anh làm gì em vậy.-nó vừa nói.

Hấn ngồi bật dậy như không tin mình nghe thấy.

- Em vừa nói gì.-hấn vui mừng ra mặt.

- Làm người phải biết giữ lời hứa.-nó nói không nhìn mặt hấn mặt đỏ dần.

- Rất ngoan từ sớm đã như vậy đi anh đưa em đồng hồ.-hấn không khỏi vui sướng kéo nó lên phòng.

- Có phần không thích hợp lắm.-nó kéo tay hấn lại không quen sau có lại thấy chính nó yếu đuối hơn.

- Em chỉ biết anh thích như vậy, đừng suy nghĩ nhiều.-hấn gỡ đầu nó rất nhẹ thể hiện phần nào sự cung chiều.

- Chỉ tạm thời.-nó biện hộ cảm giác hơi kì kì.

- Không thời hạn cũng như đến khi nào anh buông tay em rất tiếc sẽ không có chuyện đó-nếu hấn không buông thì mãi mãi như vậy.

Hạnh phúc là đây sau, tình yêu là đây sau. Đây có phải đang sở hữu không, tình yêu thật đẹp, em suy nghĩ rất nhiều quyết định cuối cùng em sẽ không buông tay.

~~~~~^_^~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Chồng Tương Lai

Hấn mở cửa phòng, mọi thứ trang trí như cũ, tên này cũng gọi là ngăn nắp đó, mọi thứ rất gọn gàng. Hấn lại phía tủ có hộp màu đen, lấy ra vật gì đó thì ra đó là đồng hồ của nó. Hấn tiến gần nó hơn, hấn tiến một bước nó lùi một bước, ước chừng gần tới bức tường nó lên tiến.

- Đã có ý muốn trả còn muốn giờ trò gì

- Có sau, anh không nghĩ vậy.-bộ mặt ngây thơ vô số tội.

- Nhưng tôi lại nghĩ vậy.-nó nhanh tay gạt đồng hồ.

- Tại sau lại là tôi rồi.-hắn nhìn nó.

Nó nhớ lại, đúng ha bị nhầm rồi. Có phần không quen lắm, như thế có phần không thích nghi kịp.

- Ồk thì tôi không em phiền chết mất.-nó hét với hắn.

- Tập từ từ đi vợ yêu.-hắn nói ý tứ rất rõ.

- Vợ cái đầu nhà nguoi.-nó cốc đầu hắn, hắn vin lại nhăn mặt rất đau.

- Đau em sẽ là vợ anh đó là định mệnh.-hắn lạnh giọng tạo người đứng cạnh cảm giác đóng băng.

- Em nói tất cả tại anh.-nó đỏ mặt chạy ngay ra ngoài.

Đề thương quá đi mất, hắn càng nhìn càng buồn cười, nó đã dần trở về như trước, biết bày tỏ cảm xúc hơn trước rồi.

.....Mấy ngày sau.....

Nhìn lại thời gian trôi qua khá nhanh, ngày mai nó nhỏ và cô phải thu dọn trở về nhà nó chuẩn bị buổi tiệc sắp tới, cũng đề họp giao với nhiều công ty hơn.

- Tôi nói tại sau các cô phải rời đi, tổ chức tại đây không tốt sau cả em nữa.-cậu không cam tâm xa nhỏ dù chỉ một ngày.

- Đúng thiếc nghĩ không nên đi.-anh buồn bực.

- Nếu như tổ chức tại đây không tốt lắm.-nhỏ biết nó không thích liên lụy tới ai.

- Với lại đi rồi cũng sẽ về có đi luôn đâu.-cô dùng lời nói dịu dàng với cậu cũng hạ quả một phần.

- Tụi mày có thói điệp khúc đó không, phiền chết đi.-nó nằm dài trên bàn, tối qua không biết nghĩ tới cái gì sáng ra mặt như gấu trúc.

- Để anh đưa em đi.-hắn lên tiếng.

- Thôi em có thể tự đi được với lại đây sang đó rất gần.-chuyện gì rồi cũng sẽ quen.

Nhỏ và cô mới để ý mấy ngày nay nó với hắn xem bộ thân hơn trước. Ngay cả nó cũng cười rất nhiều.

- Nhưng em chắc đảm bảo an toàn tới lúc anh tới.-hắn dịu giọng với nó hơn ngữ khí rất quan tâm.

- Em biết đừng quên tụi tôi có võ nha.-nó nghinh mặt.

- Võ mèo cào của em sau.-hắn nhin không được đùa câu.

- Anh nghĩ sau.-nó tiến gần hắn thủ võ dám xem thường nó hả.

- Thử đi.-hắn đứng dậy không ai nhin ai.

Nếu đem ra so sách nó không thua hắn bao nhiêu đâu.

- Mày nói tụi tao xem ra mày với Phong đang làm gì.-nhỏ cười tươi có vẻ đắc ý.

- Làm cái gì.-hắn trừng mắt.

Nhỏ và cô lui về đứng sau chỗ dựa vững chắc là cậu và anh.

- Có vẻ thân mật.-cô đứng sau anh mà nói lớn, có anh ngay đây cô không sợ.

- Mỵ là vợ tương lai của tôi đến lượt các cô quản.-hắn hạ thấp âm lượng gần cực điểm, nó bắt đầu lạnh dần.

- Cái gì Mỵ mày tại sau lại.-tên trời đáng này có nghĩ cũng ra.

- Tụi mày nghe tao nói chuyện gì cũng không xảy ra nhưng theo bên ngoài là vậy.-nó công bố tất cả rồi còn gì, lời nói của nó rất có sức thuyết phục, nó không dễ như vậy đã đồng ý.

Hắn một bên bốc hoá, muốn mắng nó một trận, đến lúc này còn cự tuyệt sau. Chỉ là trong lòng chứ bên ngoài im lặng không nói tiếng nào. Nó đứng dậy đi thẳng lên phòng.

- Êk đi đâu con kia.-nhỏ hỏi.

Nó không trả lời, không lâu sau nó bước xuống với bốn túi đồ ư nhìn đưa cho nhỏ và cô anh và cậu cũng có phần.

- Thì ra bởi vậy ta nói.-nhỏ ôm nó rất vui thì phải.

- Thôi mở ra xem đi, nam với kiệt nhờ phút Kiều với Duyên nhờ giúp nên tôi mới, nếu có gì đừng trách tôi nha.-nó nói mà mặt nhỏ với cô không hẹn mà đỏ tươi.

Nhỏ mở túi ra là bộ váy dạ hội màu tím, phần trên ôm lấy sát người, chân váy xoè ra cô tưởng tượng như đuôi cá, chú ý cổ áo được kết từ hột ngọc sáng loá rất đẹp, mà thứ này nó kiếm đâu ra vậy đây chính loại ngọc rất quý giá ở trong nước rất khó tìm. Kết hợp lại tạo nên một mẫu rất tuyệt vời nhỏ hứng thú.

- Tao rất thích đa tạ My My tao yêu lắm.-nhỏ cầm bộ váy mắt long lanh như tìm được vàng còn quý hơn vàng.

Cô thấy vậy cũng từ từ mở túi ra hiện ra một bộ váy màu trắng, chân váy rất rộng kết tinh với những đường nét thêu hoa văn rất tinh tế. Vai áo khoét rộng sang hai bên, ngay cổ có tận cái nơ rất to tôn lên vẻ tinh khôi của váy. Nó còn kết hợp thêm khăn choàng lông thú màu trắng, rất mềm dịu còn rất mát, cô cực kì vui nẩy mực trên người bộ váy này chất anh thích lắm đây.

- Tao không nghĩ mày có thể tạo ra nó tuyệt mỹ.-cô không kém nhỏ khen nó.

- Cũng một phần nhờ Băng mới được như thế.-những nguyên liệu tạo nên nó không dễ kiếm, nó nhờ Băng hết lời mới chịu giúp.

Cậu và anh không mở ra, như vậy không tiện lắm định về phòng sẽ xem thử thế nào.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, không quên liếc nó cái rồi mới chịu đi.

- Xem cậu ta thấy túi thân kia.-cậu cố ý nói cho nó nghe.

- My cô thật không chuẩn bị cho hắn.-anh nghi hoặc hỏi nó.

- Không tên đó thiếu gì đồ cần gì hao tổn sức lực.-nó nói không chút biểu cảm đi ra phòng khách.

Nhỏ và cô khó hiểu nhưng cũng không lên tiếng.

Cả ngày buồn chán hắn chưa về, ăn tối xong cô nhỏ cậu và anh bày trò chơi, nói trò chơi chứ chơi đánh cờ chia hai đội, tất nhiên nhỏ với cậu một đội, cô với anh một đội. Cuộc ai thắng sẽ đãi một trận lớn. Sau một lúc tranh đấu kịch liệt.

- Ấy đa thắng rồi.-kết quả cậu với anh thắng.

- Không tôi không phục.-nhỏ xắn tay áo rõ đau cậu đánh lộn con cò.

- Tại sau là Nam nó đi sai đường bởi vậy chịu thua đi.-ang vịn vai cô cười ha hả.

- Thôi không chơi nữa đi ngủ đây.-nhỏ đánh trống lảng định trốn.

- Khoang vậy trận này xem như chúng tôi thắng.-cô chặng nhỏ lại.

- Được rồi tôi chịu thua vậy trận này là Nam chịu mọi người yên tâm.-nhỏ đổ hết cho Nam dùng ngữ điệu động lòng người với cậu.

- Dễ thương chết đi mất, em chỉ cần bên anh tất cả anh sẽ lo.-cậu ôn nhu nói với nhỏ đưa nhỏ lên chín tầng hạnh phúc.

Mọi người bên này đùa giỡn chỉ có nó nãy giờ im lặng nhìn ra cửa, nết đoán thì đang chờ hắn về.

- Thôi anh với Phong lên trên trước, nhanh cũng lên ngủ đi.-cậu nói kéo anh đi lên.

Nhỏ và cô đi về phía nó đứng ngay trước mặt hướng nó đang nhìn.

- Làm gì người ta ra ngoài mới một lúc mà trầm tư chông ngóng người ta vậy.-nhỏ ghẹo nó ra mặt.

- My ak bây giờ chưa trễ lắm Phong chắc có việc nên về muộn lắm đừng lo.-cô lên tiếng.

- Ai nói tao lo chỉ mong tên đó đừng về.-lời nói đi ngược suy nghĩ lúc này.

- Mày thay đổi rất nhiều là vì Phong, mày tưởng tại tao không biết ak.-nhỏ hạ thấp giọng nói với nó.

- Có sau không phải tao vẫn như trước.-nó biểu cảm vẫn vậy chỉ có hơi bất ngờ lời nói đó.

- Nếu cho tao lựa chọn tao chọn My của bây giờ.-cô dùng ánh mắt như muốn nhìn thấu con người của nó.
- Đúng tao có thay đổi nhưng tất cả không thể như lúc trước.-nó lạnh dần.
- Tại sau tất cả đều có thể thay đổi.-nhìn trong mắt nhỏ thoáng tia buồn.
- Đừng tự lừa gạt mình, mày chấp nhận gờ bó cái vỏ bọc rất dày của mày rồi.-cô ôm chầm lấy nó.
- Hai đứng mảy thôi ngay lên phòng ngủ trước đi, tao ra ngoài hóng gió đừng làm phiền tao.-nó không nói thêm gì bước thẳng ra sân vườn.

Tại sau lại nổi nóng tại sau lại dễ như vậy đã thấy khó chịu. My ak mày thay đổi thật rồi. "Mẹ con nên làm gì ngay bây giờ, con đã lấy được Nguyễn Thị con gái của mẹ đã làm được rồi" nó im lặng, không gian có thể khiến người ta chết lặng đi, ánh đèn nhiều màu sắc thể hiện đủ sắc thái nơi này. Bây giờ nên vui mới đúng chứ.

- "Đi lâu như vậy chưa về không lẽ giận mình rồi".-lúc này chỉ biết suy nghĩ tới hấn.

Tự nhiên từ phía sau có bàn tay choàng ôm nó làm nó giật cả mình, định cho tên nào to gan một trận ra hồn, cả bà cũng dám đụng.

- Làm gì còn ngồi đây chờ anh ak.-hấn ngồi xuống cạnh nó tay vẫn để trên vai nó.
- Tôi ak không em thích chỉ vậy.-ngữ khí vẫn vậy.
- Vậy sau.-hấn đứng dậy quay lưng đi vào nhà
- Nè...-nó quay người lại định xử hấn ra hồn dám bỏ nó lại

Vừa lúc hấn không đi mà đứng ngay đó nganh nhìn nó, với khoảng cách rất gần nó có thể ngửi được cả mùi nước hoa trên người hấn rất dễ chịu. Ngay lúc này hấn lại gần nó hơn chạm nhẹ môi nó, lấy hết không khí của nó mới chịu buông nó ra, trên mặt hiện rõ ý tứ.

- Rất ngọt đúng không.-hấn tiến gần nó hơn.
- Lưu manh.-nó đẩy mạnh hấn ra, hấn mất đà ngã xuống.
- Nè em đang ám sát chồng em đó có biết không.-hấn la hét với nó nhưng đối với ngữ điệu này.
- Ai cần cho chết luôn.-xô mạnh hấn đi một mạch.
- Từ từ.-hấn nhanh nắm tay nó.
- Lại chuyện gì.-nó gắt.
- Em thiệt không chuẩn bị đồ cho anh.-hấn tuy rất nhiều đồ nhưng không thể không hỏi.
- Không.-nó không suy nghĩ nói nhanh.
- Em quá đáng.-hấn giận thật rồi, tưởng chừng nó chỉ trêu hấn thôi, cả ngày hôm nay bận rất nhiều công việc công ty, nhưng không chuyện nào ra hồn không phải vì nó sau, lúc về vừa thấy nó ngồi một mình có chút đau, cứ tưởng nó đang chờ hấn về, còn nghĩ nó chuẩn bị lễ phục cho hấn rất đặt biệt nữa là, giận đúng thật muốn phát hỏa rồi.

Nó không nói gì chỉ nhìn hấn lên cười thôi, lớn rồ mà như con nít để xem em trị anh ra sau, nó chậm rãi bước lên phòng. Nó gửi tin nhắn cho cô với nhỏ.

- Sáng mai đi lúc năm giờ không cần tụi hấn biết, bằng không tụi mày luyện tiết không tha. Đứa nào mê ngủ hay không nỡ biết tay tao.-để lại tin nhắn hoa nó cài ngay báo thức bắt đầu yên giấc.
- Yên tâm.-cô nhắn tin lại.
- Tao biết rồi không dám chống.-nhỏ không nỡ đi thiệt, dù gì bên nhà cũng hai ba ngày mới được về lại đây.

Hấn lúc này mới tắm xong quần khăn tắm bước ra ngoài, mở tủ lạnh lấy ra lon bia mở nắp từ từ uống.

- Em đó không nói chuyện luôn cho biết mặt ngốc mà.-hấn cầm điện thoại mà mẩn.

Cũng mai hấn có vài tấm hình của nó để bây giờ có hình để rửa. Một mồi nằm ngay, tắt đèn một màn đêm lại bao trùm chuẩn bị tương lai đầy tiếng cười hay chỉ toàn là nước mắt.

~~~~~(^~)~~~~~

Chương 98: Sự Thật Bản Hợp Đồng

Hắn thức rất khuya cứ nghĩ đến nó là ngủ mãi không được, gần đến sáng ngủ được một chút tới gần tám giờ mới thức. Chán nản bước vào VSCN, xong định xuống lầu thì thấy được thứ gì đó trên bàn phía dưới còn có tờ giấy nhỏ. Hắn từ từ đọc:

- "Phong ak, đây là thứ mà em muốn đưa cho anh lâu rồi, ai biểu chống em làm chi, định cất luôn mà lỡ rồi, mặc hay không thì tùy. Ờk mà em sẽ về nhà một thời gian, có thể không trở lại, đừng nổi nóng vì em đã đi rồi, có thể gọi là trốn, chi vậy. Kí tên My.-lời nói có vẻ hơi khó chịu, nó đoán không sai hẳn nổi nóng thật nhưng có chút vui vì trong lòng nó có hắn, nhưng đi không nói tiếng nào chuyện này thật không thể tha.

- My em khá lắm.-mặt hắn nhăn lại cực khó coi.

(Tytyđổi cách xưng hô nhân vật nữ chính hơi yếu đuối nhi phải không? nhưng về sau sẽ khác, thời gian này cho anh chị ấy tình tứ tí.)

Thực ra nó chuẩn bị trang phục cho hắn đầu tiên, chính nó cũng không biết lí do, mà lại rất chỉnh chu nữa là khác, lúc sáng nó mở cửa phòng hắn rất nhẹ nhàng đi vào, nhìn hắn ngủ nó thầm nghĩ "cái tên này ngay cả khi ngủ cũng rất đẹp trai nha" tự cộc đầu mình tỉnh mộng nó để túi gì đó lên bàn chạy ngay ra ngoài, nó không cho tụi hắn biết vì muốn im lặng rồi khỏi nếu không phiền phức có khi không đi được. Do nó nhỏ và cô được xem rất nhanh nhẹn nên không khó đã ra ra khỏi nhà hắn. Nhỏ và cô không muốn đi nhưng không thể bỏ nó về một mình, cũng không dám nói tiếng nào vì tính nó chất không cần nhỏ và cô nữa. Hắn chưa xem qua túi đồ đã phóng một mạch xuống nhà. Bước xuống nhà thấy cậu và anh mặt mày buồn rầu chờ hắn, tất nhiên không can đảm gọi hắn dậy.

- Đi từ lúc nào.-không đầu không đuôi nhưng người trong cuộc hiểu rất rõ.

- Chết là khoảng năm hoặc sáu giờ, không chút tiếng động.-cậu thở dài tuy gọi điện rồi nhưng cũng không thoải mái cho lắm.

- Tức thiệt chứ tại sau không nói chúng ta một tiếng.-anh nắm chặt tay.

- Đi thôi.-hắn lạnh giọng bước ra ngoài, tối qua do thức khuya nên khi ngủ rất say ngay cả nó vào phòng hắn cũng không biết thiết đã quá vô ý.

- Đi đâu.-cậu nhìn hắn.

- Nhà này không phải muốn đi là được...sẽ không thoát.-hắn dăm chiêu, biết ngay hắn nói gì nhưng tại sau hắn lại muốn nó ở lại chẳng phải không muốn xa nó sau.

- Được tao lấy xe.-cước bộ của anh cũng nhanh dần.

- "Lại phải dùng đến thứ đó, đã lâu không nhắc đến thứ đó tạm thời hắn là quên".-hắn cười tà mị ngay cả cậu cũng bị ảnh hưởng phần nào, hơi lạnh thì phải.

•••••Biệt thự nhà nó•••••

Tụi nó về đến nhà nằm la liệt mai là còn quản gia Sang, với bảo mẫu Linh của nó nên rất gọn gàng sạch sẽ.

- Ba đưa đi đâu mà lâu không về làm ta nhớ lắm biết không.-bà linh đem nước ra cho tụi nó.

- Chỉ là loanh quanh đây thôi mà, mẹ với ba con có ghé đây không.-nó hỏi.

- Không ông bà chủ đi công tác rồi đi du lịch nữa nên vẫn chưa về bà chủ nói có thể định cư luôn bên đó.-bà nói.

- Ở nhà có chuyện gì không.-nó tiếp cũng lâu rồi ở nhà hắn không biết nhà thế nào.

- Con yên tâm mọi chuyện rất ổn chỉ có vài hôm trước có một người lạ đến đây tìm các con.-đúng là mấy hôm trước có người tới tìm.

- Người lạ là ai.-nhỏ tính hắn, vừa nghe như hết một tập trung cao độ.

- Có nhìn thấy mặt.-cô không khỏi ngạc nhiên.

Tụi nó làm gì có bạn mà đến tìm, với lại nếu có chuyện gì phải điện thoại tụi nó một tiếng chứ.

- Nhìn người rất lạ cứ muốn vào nhà, nhưng ta không cho vào vì tụi con không có ở nhà, hắn còn nhìn ta với ánh mắt kì dị nhưng cũng nhanh rồi đi nếu không ta cũng không biết làm sau.-bà thành thật nói cho nó biết.

Nếu hắn có gan cứ vào ngôi nhà này từ trước nó đã để một số người trong bang ở đây canh giữ sợ rằng tụi nó không đây sẽ có người mạnh động, đúng như nó nói chính xác có người tới, rất tiếc không biết là ai.

- Dạ con hiểu rồi bà cứ đi làm việc.-nó nhìn bà, bà cũng hiểu ý đi làm việc của mình dù gì bà cũng là người làm.

- Mày nghĩ là ai.-nhỏ hỏi nó nếu thật là vậy thì không phải chuyện bình thường rồi.

- Chắc bọn đó nữa chứ ai.-cô nói nếu để cô biết căn cứ bọn đó sớm đã xử ngay rồi.

- Tao nghĩ không sai bọn chúng đã có biến động mục tiêu chính là tụi mình. Đi xem.-nó đi thẳng về phòng.

Nó lắp đặt toàn bộ camera trong nhà này đều đặt phòng của nó để nó dễ kiểm soát. Chính ngay camera ngoài cổng vào ngày mà bà Linh nói, thời gian chậm chậm trôi qua, đúng là có người đàn ông đứng ngoài cổng còn bà Linh trong nhà. Tên nó mặt áo khoát đen trùm kín đầu đeo khẩu trang và cả mắt kính nên không thấy mặt. Nó tua lại đoạn clip ngay lúc này dừng lại nó nhìn thật kĩ.

- Đúng là không sai.-nó tạo vẻ nguy hiểm làm cô càng khó hiểu.

- Ai nào.-nhỏ nhìn không ra ai là ai.

- Mày nói cho rõ coi.-cô không biết ý nó là gì.

- Thuộc hạ Dask Hero trên ngón tay có chiếc nhẫn con dơi, đó là vật bất li thân của người trong bang nếu, tao nhìn không sai, nhưng chỉ là bọn tiểu tốt mà dám phái đi sau, quá xem thường tao rồi.-nó nhấn mạnh từng chữ làm người khác rung mình rung sợ, nhưng đối với cô và nhỏ ánh mắt có chút âm u.

Bang tụi nó chính là ba cái đồng hồ với chiếc súng thu nhỏ đó đại diện người đứng đầu, thuộc hạ chỉ cần đeo mặt nạ màu đen là đủ. Bang hắn thì ai cũng biết nên không cần những thứ đó. Còn lại chính là Dask Hero với chiếc nhẫn con dơi là thuộc hạ còn Devil chính là nhẫn đầu lâu, nên khẳng định tên đó chỉ nghe lệnh mà làm.

- Thì ra là vậy dám điều tra tận nơi sau họ không biết tụi mình là ai.-nếu dám ra tay thì tên đó chắc không toàn mạng về với đội ngũ quân lính nhà nó.

Nhưng không phải nói, trước giờ mọi thứ nó nghĩ và nó sẽ làm đều rất chính xác ngay cả chuyện này nó cũng tính trước sẽ phát sinh, nghe theo nó không bao giờ là sai.

- Hạ chúng luôn đi tao không thích bị theo dõi.-nhỏ nói với nó.

- Đúng tao nghĩ vậy dù gì tụi mình cũng ngang sức nhau mà.-cô thêm vào.

Bây giờ chỉ cần nó hạ lệnh cô và nhỏ sẽ ra tay ngay lập tức.

- Từ từ họ chưa đụng đến ta tại sau ta lại đụng đến họ, để xem chúng làm gì tiếp theo. Tao khẳng định họ chỉ nghi ngờ chứ không có một chút thông tin nào của tụi mình đâu.-nó tạo vẻ bí hiểm ngay cả cô và nhỏ cũng bắt đầu hứng thú vì mọi thông tin tụi nó đã được bảo mật rất kĩ không truyền ra được.

- Mày đúng là khó hiểu, ờk mà buổi tiệc xong chúng ta vẫn ở đây chứ.-nhỏ hỏi tự nhiên thấy nhớ cậu, lúc này cậu có gọi điện với giọng rất không vui.

- Lúc sáng thức sớm không nói tiếng nào đã đi, và tạm thời rất buồn ngủ.-ngay cả cô còn chịu không nổi thì nhỏ nằm dài giường nó.

- Tao không biết, nếu như còn nhà hắn chuyện của tao chắc không giữ được lâu sẽ bị lộ mất, thôi nghĩ ngơi thoải mái vài ngày đi chuyện kia tính sau.-nó nói cũng muốn ngủ tí, làm heo mà thức sớm thì phải có thời gian ngủ bù.

- Bây giờ tụi hắn đến chất vui lắm nhì.-nhỏ chỉ nói đùa thôi nhưng cô liếc nhỏ rót mắt, tuy nhỏ cũng vậy nhưng tạo không khí ấy mà.

Mới vừa nhắm mắt lại lúc này cũng gần với mười một giờ, đột nhiên có tiếng gõ cửa.

- Cứ vào.-nó mở mắt ngồi dậy.

- Mấy đứa nhóc này sau nhìn không ổn chút nào, có người tìm tụi con hiện tại đang ở phòng khách.-tuy bà Linh là người làm nhưng nó rất coi trọng nên không cần phải phân biệt, cứ xem tụi nó là con cháu trong nhà là được rồi.

- Là ai mà sớm không đến muộn không đến mà đến ngay lúc này, bà có biết ai không.-nhỏ có chút bất mãn.

- Tao còn tưởng hay là.-cô đưa nghi hoặc về phía bà Linh dừng để cô đoán trúng nha. Cũng tại miệng con Kiều mà ra.

- Là ba cậu con trai rất đẹp trai nha, cũng đến đây vài lần thì phải.-bà Linh trả lời rất bình thường như không chuyện gì xảy ra, còn trên tụi nó nữa.

Nhưng lúc này vừa nghe dì Linh nói ba đứa đơ toàn tập, và phản xạ kể tiếp là.

- Cái gì.-tụi nó hét lớn nhưng ý thức được vội bịt miệng nhau lại.

Ba cậu con trai tới đây nhiều lần chỉ có tụi hấn chứ còn ai nữa.

- Bày trò gì đâu mấy cô nương, thôi ta xuống trước để khách ở đó không tiếp rất mất lịch sự.-nói xong bà đi ngay ra ngoài.

- Trời ơi chết tao rồi làm sau đây.-nhỏ tuy mặt bình tĩnh nhưng âm lượng rất nhỏ sợ dưới nghe thấy.

- Tao không nghĩ bọn hấn nhanh đến vậy, Kiêu tại mầy hết đó, mầy có tin tao khâu miệng mầy lại không, có khi nào đến lời chúng ta về, hay xử tội chúng ta...-càng nghĩ càng đáng sợ cô có chút khản trương

- Muốn biết không.-nó đưa câu hỏi về ba nhỏ như nó biết rất rõ.

- Tất nhiên mầy nhiều lời rớt cục tới làm gì không phải từ sớm có gọi điện.-nhỏ vẫn vậy cứ bòn chòn trong lòng

- Nghĩ nhiều không đến nỗi vậy, xuống biết ngay thôi, đi.-nó không chút lo lắng đi xuống.

Nhìn bề ngoài thì không biểu hiện nhưng nội tâm có chút lộn xộn, nó "có gì phải sợ chứ" tự nhắc bản thân nhưng tim vẫn đập rất hơi nhanh.

- Mý mầy không sợ Phong ak.-cô thấy mấy hôm nay nó nghe lời Phong thì phải nhưng hôm nay không biết ra sau.

- Lâm Thị Ánh My trên đời này không có ai khiến tao phải sợ.-giọng điệu chắc nịch, nhỏ và cô cũng quên mất nó là ai.

Bước xuống cầu thang càng bước càng chậm dần, nó "không biết phải đối mặt hấn sau là xin lỗi hay vẫn bướng bỉnh đây, thôi tới đâu tính tới đó hấn chất không nhỏ mọn vậy đâu." Nghĩ đến đây nó thất dễ chịu hơn như vậy với suy nghĩ không đáng tin đó thúc đẩy tinh thần nó bước nhanh hơn.

- LÂM THỊ ÁNH MY.-giọng hấn thanh âm rất rõ.

Nhưng giọng nói có phần sát bén còn ánh mắt của hấn đúng là dọa người, tuy khoảng cách hơi xa nhưng nó cảm nhận sát khí rất nặng, đúng là không ổn rồi. Chết là cái chết...huhuhu, có nên bước tiếp không đúng là chẳng biết làm sau tại sau có cảm giác này, từ trước tới giờ không lúc nào bối rối như lúc này, nó vẫn thản nhiên ngồi xuống.

- Tới đây làm gì.-nó hỏi chứ biết nguyên nhân rồi.

- Thu gọn đồ về ngay cho anh.-hấn gần từng chữ.

- Không được.-nói trả lời ngay.

- Em dám không nghe.-hấn tiến gần nó hơn với khuôn mặt không mất thiện cảm.

- Anh em là có nguyên nhân với lại ở đâu cũng vậy mà.-không cương được thì nhu.

- Không nói nhiều.-hấn chút nữa đã mềm lòng rồi.

- Không là không còn anh tại sau.-nó đưa ánh mắt tới hấn, tại sau lại muốn nó trở về.

- Vì...tại sau phải ở chỗ này mà không phải chỗ khác.-không lẽ nói vì không muốn xa nó, nhanh đổi đề tài.

- Đơn giản tại thích.-nói đơn giản nhưng nó biết chuyện này tận dụng kẻ xấu ra tay nhưng để xem bọn chúng có bản lĩnh gì. Một phần vì muốn biết cũng không muốn liên lụy hấn nên mới trở về. Phần khác nhà nó lắp camera khắp nhà nên dễ quan sát hơn bên ngoài

- Vậy sau ra đây.-bây giờ mới thấy trên tay hấn có cầm thứ gì đó.

Đi một mạch ra sân vườn nhà nó, nó thông thả bước theo hấn đột ngột hấn dừng lại nó dừng không kịp nên đâm thẳng người hấn. Lợi dụng cơ hội hấn xoay người ôm nó vào lòng.

- Nè buông ra coi.-nó không ngừng đánh người hấn nhưng với sức của hấn mặt kệ nó làm gì không buông nó ra.

- Hợp đồng em xem qua chưa.-hấn giơ lên trước mặt nó.

- Có gì để xem.-không phải chỉ là chuyển đổi quyền sở hữu không sau.

- Em có xem trang sau không.-mặt hấn lộ rõ vẻ gian ác, chất chần là nó chưa xem nếu không đâu bình tĩnh đến vậy.

- Điều gì.-nó tưởng chỉ vậy nên nhanh nhẹn đã kí tên mất rồi.

Hấn không nói đưa hợp đồng hấn có mang theo cho nó xem.

- "Phần một đúng là nói về việc chuyển cổ phần. Bên A: Trịnh Hoàng Nhật Phong, bên B: Lâm Thị Ánh My. Bên A chuyển nhượng bên B chỉ cần chữ kí bên A thì số cổ phần đó sẽ thuộc về bên B."-đúng nó đã đọc phần này.

- Qua trang tiếp theo cái gì mà, "phần hai điều khoảng mà bên B phải làm khi chuyển nhượng cổ phần từ bên A."

+ Bên B phải đáp ứng toàn bộ yêu cầu bên A không được lên tiếng.

+ Tất cả thời gian của bên B là của bên A.

+ Bên B không được thân thiết người con trai nào khác trừ bên A.

+ Bên B không được đi quá khuya trước mười giờ phải về tới nhà, trừ khi ra ngoài với bên A thì thời gian bên A quyết định.

+ Khi bên B định hoặc dự định làm chuyện gì phải nói bên A biết không được giấu bên A.

+ Bên B không được mặt đồ quá đẹp khi ra ngoài một mình chỉ được khi đi với bên A.

+ Bên B không được có quyền lên tiếng hay cãi lại bên A.

+ Bên A phải là nhất còn tất cả bên B phải nghe theo bên A.

+ Bên B không được trang điểm quá đậm vì bên A không thích.

.....Còn rất nhiều là phải đọc miết cũng không hết, tại sau có những thứ kì quái này. Cuối trang.

+ Hợp đồng có hiệu lực khi cả hai bên cùng kí vào, hết hiệu lực khi bên A tự tay huỷ hợp đồng.

Nó đọc lúc đầu rất bình tĩnh, nhưng càng về sau càng mấy bình tĩnh, tức hấn nó gắt gao xé luôn tờ giấy nhìn hấn căm phẫn.

- Làm gì nóng vậy nhóc.-hấn càng tỏ ra vẻ tà mị thì nó càng tức hơn.

- Anh gian lận không tính huỷ ngay cho em.-nó còn không biết hợp đồng có điều lệ đó mà.

Không khác nào là kí bán thân cho hấn, hấn biểu gì phải làm cái đó còn gì là nó nữa, không đồng ý.

- Anh nào có chính em xem không kĩ đã kí rồi.-vô tội đã đổ hết tội cho nó rồi.

- Nhưng tại sau anh không nói thôi đi.-nó vẫn chưa bình tĩnh, không muốn nghe hấn nói nữa.

- Nè bình tĩnh anh sẽ không quá đáng chỉ cần nghe lời anh là được.-hấn kéo mạnh nó lòng hấn.

Đúng hấn chỉ cần nó nghe lời hấn còn chuyện khác hấn không cần.

- Là thật.-nó giương ánh mắt ngấn nước nhìn hấn. Lần này là hấn quá đáng rồi, nó muốn khóc vì quá tức với lại hấn không xem trọng nó.

- Đồ ngốc như vậy đã khóc rồi, em bản lĩnh lắm mà.-một cô gái mạnh mẽ lạnh lùng ương bướng trước mặt hấn bây giờ lại vì những thứ này mà khóc sau, hấn đã không nghĩ tới.

- Ai bảo anh quá đáng.-nó vẫn giọng điệu không giảm tí nào.

- Bình tĩnh lại và vào nhà đem hết đồ về với anh, anh sẽ tìm chỗ cho em tổ chức.-có rất nhiều chỗ hấn có thể tìm cho nó tại sau nhất định là ở đây.

- Em đã nói là không được.-nó vẫn kiên quyết từ chối.

- Chịu thua em vậy anh cho em ba ngày, sau ba ngày anh tới đón em.-không cho nó nói, hấn ôm eo nó bước vào nhà. Nó không nói gì nữa, cũng không từ chối mà im lặng, điều này làm hấn càng khó chịu.

- Sau sau kết quả.-nhỏ và cô muốn nghe cuộc đối thoại của nó nhưng bị cậu và anh giữ lại không cho đi.

- Ba ngày.-nó nói nhưng không muốn rõ ràng đã thoát, tất cả cũng tại nó quá chủ quan rồi.

- Haha haha.-nhỏ và cô ôm nhau cười mặt kệ cảm xúc của nó.

- Nè tội mầy phe ai.-định phản hết rồi.

- Không có... tội tao tất nhiên phải theo bạn My xinh đẹp rồi, bạn My có hiểu lòng của tội tao không.-Nhỏ và cô vờ khóc nhận thương cảm từ nó.

- Không đưa nào không thích ở đây cuốn gối đi ngay, phiền chết mất.-nó thẳng thắn đi ngay, từ sáng định nghỉ ngơi rồi thật mệt mỏi.

- Khoảng năm giờ chiều ra ngoài với anh.-hấn nói lớn cho nó nghe.

- Biết rồi.-nó trả lời lại nhưng không dừng bước.

Hiện tại dòng chữ "thời gian của bên B là của bên A" lại hiện trong đầu nó, một Ánh Mỹ của ngày nào tại sau lại ra nông nỗi này.

Hắn chỉ biết lắc đầu với đó, cô nhóc này khiến hắn say đến chết mất.

Cậu và anh nãy giờ im lặng nhìn hai nhỏ. Hai nhỏ cũng muốn quay về nhưng không được như vậy nó giận mất.

- Tại sau lại ba ngày.-cậu nhìn hắn.

- Mà không ngay bây giờ.-anh tiếp lời cậu.

- Tao cho cô ấy thời gian.-nếu không vì những giọt nước mắt lúc nãy khẳng định hắn đưa nó về cùng.

- Từ khi nào mà dễ thỏa hiệp như vậy.-cậu gắt, nếu hắn quyết tâm tại nó sẽ đi ngay hôm nay.

- Khi biết được thứ gì quan trọng.-cho nó thời gian tiếp nhận tất cả, cuộc đời của nó từ đây về sau sẽ là của hắn, nên hắn có trách nhiệm. Hắn còn có việc phải làm, nói ba ngày nhưng trong ba ngày này hắn sẽ sang nhà nó mỗi ngày vậy là được chứ gì.

- My sau tùy cô ấy về với anh.-cậu hung hăng kéo nhỏ đi.

- Em nữa đi ngay.-anh cũng vậy.

- Không được mà.-hai nhỏ đồng thanh.

- Em không thể bỏ My một mình.-nhỏ dùng lời nói dịu nhẹ nhất có thể.

- Càng không thể đi cùng anh.-cô tiếp lời nhưng ngữ điệu thấp dần.

- Tại sau cô ấy lớn rồi có thể tự lo cho bản thân mà.-cậu hung hăng, nghĩ đến xa nó ba ngày như ba năm.

Nhỏ cô không gì để nói nhưng nhất định không đi, nếu cậu và anh không hiểu đành chịu vậy. Bốn người đầu tran tư tưởng không nói chuyện với ai cuối cùng anh lên tiếng.

- Mệt chết đi, ở lại thì ở nhưng mỗi ngày anh sẽ sang đây nên liệu hồn đó.-anh nói nhìn cô.

- Được thôi em chấp thuận anh muốn sang lúc nào cũng được.-cô cười tươi.

Nhìn thấy nụ cười của cô anh như tan chảy mọi uất ức trong lòng cậu sáng tới giờ tan biết.

- Còn anh.-nhỏ nói không dám nhìn cậu.

- Đã như vậy có thể thay đổi sau.-anh nói có phần không đúng nhưng đã tốt lắm rồi.

- Vậy mới đúng chứ.-nhỏ lúc này ôm chầm lấy cậu thể hiện sự vui mừng trong lòng.

Cậu đỡ người nhỏ ôm cậu là thật môi khẽ cười thật dễ chịu. Cuối cùng cậu và anh cũng ngồi yên ra xe, hắn vẫn kiên nhẫn chờ cậu và anh trên xe, nhanh chóng không chậm trễ anh lấy xe lao đi như tên, nhỏ và cô đứng ở cửa chờ khi xe khuất ở cổng mới lên lầu xem nó làm gì.

~~~~~^_~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Đồ Biến Thái Đáng Yên

Hai giờ chiều nằm ngủ mãi mà không được nó xuống nhà, cô với nhỏ bây giờ vẫn còn ngủ. Chán nản nó thay đồ ra ngoài một chuyến dù gì tới giờ về là được chứ gì. Quyết định cuối cùng nó phóng tới Bar EKO. Bước vào Bà với áo choàng đen cùng chiếc mặt nạ của đại tì Black Girl tạo co nó sự quyến rũ thần bí, tuy thích yên tĩnh nhưng phòng chuyện người khác thấy thì lắm chuyện, với thân phận này thì nó chẳng sợ ai. Bước vào đã có vô số ánh mắt nhìn nó nhưng không ai dám làm càng vì biết rõ nó là ai, không muốn chết cứ đứng vào. Cũng như mọi ngày nó tìm chỗ ít có ánh sáng nhất để ngồi không bị ai chú ý. Bin thấy vậy chạy ra.

- Đến hồi nào sau không nói tiếng.-Bin nói ngồi xuống đưa nó ly rượu mạnh.
- Không lâu.-chỉ một từ làm Bin hiểu bao tâm tư của nó, nét mặt lạnh thấu xương của nó khiến người khác phải đau lòng.
- Sau hôm nay phải mặc như vậy.-Bin thắc mắc cũng đâu chuyện gì quan trọng.
- Không muốn người khác nhìn thấy thôi.-hắn đã nói từ đây tới lúc gặp hắn phải ở nhà, chỉ có thể dùng thân phận khác mà ra ngoài thôi.
- Lại chuyện gì anh cảm giác em đã khác xưa rất nhiều.-lời nói của Bin ngụ ý nhiều điều.
- Thật vậy sau.-nó cười lạnh đúng nó đã thay đổi.

Nhìn nó anh thật khó chịu, ánh mắt đó cho thấy một nỗi buồn không bao giờ vui được.

- Anh không thích em lúc này quá cô đơn.-Bin nhú mày.
- Từ nhỏ đã vậy dần quen rồi.-cuộc sống này quá vô vị.
- Nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi em nên buông bỏ đi.-đối với nó chính lý do này.
- Buông xuống em không làm được.-tuy nó có phần tha thứ cho ông ta nhưng chuyện ông đã làm nó mãi mãi không bao giờ quên.

Chợt nhớ ra điều quan trọng.

- Hôm qua Bang Coung Kings gửi thư đến nói muốn gặp em. Anh định nói với em nhưng khuya quá nên anh định hôm nay nói em biết, sẵn tiện em tới đỡ phiền phức.-Bin nói vừa thông thả uống ngụm bia.
- Gặp thì gặp ai sợ ai.-chính nó cũng biết nguyên nhân hắn muốn gặp nó là gì.
- Nếu dám làm loạn.-Bin chỉ cảnh giác thôi nếu xảy ra thì phiền phức lắm.
- Họ không dám đâu.-nó bình tĩnh cảm xúc không mấy biến hoá vì chuyện này sớm đã nghĩ ra.
- Nhưng cũng phải đề phòng.-chuyện này không xem nhẹ được.
- Tùy anh muốn làm gì thì làm.-nó không quan tâm chỉ cần hắn không biết là được rồi.
- Chị My.-Ni chạy ngay lại choàng cổ nó.

Lúc bình thường ít nói nhưng khi chỉ riêng nó thì khỏi nói y rằng như nhỏ vậy, nhưng ngay lúc này nó đã căn dặn nếu mặc đồ Bang thì tuyệt đối không được gọi tên thật đó là điều cấm kị của Black Girl.

Thấy nó có vẻ lạ Ni khó hiểu, thôi chết rồi lỡ nói không xong rồi, Ni dùng ánh mắt hối lỗi nhìn nó.

- Lilia ti em không cố ý.-Ni hạ chân quỳ xuống vì đây là cấm kị nên cũng không thể xem nhẹ.

Lướt nhẹ người Ni nó có chút giãn ra, trầm giọng lên tiếng.

- Đứng lên chỉ lần này.-nó liếc nhìn, vì lâu quá không gặp tại Bang nên nhầm là chuyện thường xem như bài học.

Bin khi nghe Ni gọi sát mặt biến hoá, nó tha cho Ni Bin vui ra mặt nhanh chóng đỡ Ni ngồi dậy.

- Em biết Lilia ti rất tốt mà.-nhanh chóng đổi sát mặt bay lại ngồi gần nó.
- Không như bình thường được sau.-ngay lúc này nó thích vẻ lạnh lùng của Ni tuy không thiện cảm nhưng phù hợp tâm trạng.
- Tất nhiên là không rồi.-Ni bay sang Bin nhìn ánh mắt của Bin là biết ánh mặt trời của cậu ta bây giờ là ai rồi.

Nhìn là vậy nhưng có thể nói lúc này Ni mới có thể dẹp bỏ cái thứ đó, nó quá mất tự nhiên nên như vậy là thích nhất, bộ mặt đó cũng do nó tạo ra cho Ni, nó bảo chỉ có vậy mới không bị người khác khinh thường.

- Nè ai cho em lớn tiếng vào bảo bối của anh.-Bin làm mặt giận khiến nó cảm thấy buồn cười.
- Không cho thì đi mà đóng thùng rất kĩ đừng để đi lung tung.-nó không thích tranh cãi thêm nó đến đây chỉ thời gian mau qua thôi.
- Ồk mà lúc này hai người đang nói gì vậy.-Ni lên tiếng.
- Biết rồi còn hỏi quá nhàm chán.-nó nói tất nhiên Bin đã kể hết cho Ni nghe rồi.

- Ak là chuyện đó mà tại sau chị... muốn giấu anh ấy.-tuy tiếp xúc hẳn không nhiều nhưng có cảm giác nó rất quan trọng với hẳn.
- Cũng không biết chất tại không thích.-nó rất sợ hẳn biết rất sợ phản ứng của hẳn lúc đó.
- Haz mặt kệ chị hai tí kia đâu.-Ni hỏi chứ bình đi đâu không có ba người.
- Lúc đi còn ngủ nên không gọi.-hai người này muốn tìm sự yên tĩnh mà phiền chết mắt.

Lúc này mọi người chăm chú nhìn ngoài cửa ngay cả nó cũng thấy lạ hướng mắt nhìn theo, không ngờ là tụi hẳn bước vào nó như chết lặng. Bìn định lên tiếng gọi nhanh chóng nó ngăn lại, Ni cũng không biết nó muốn gì.

- Là tụi Phong hôm nay đông vui nhỉ.-Bìn nhếch môi thích thú.
- Lịch hẹn khi nào.-nó hỏi.
- Sau buổi tiệc nhà em một ngày.-như lời Bìn nói còn bốn ngày nữa, như vậy hôm nay tụi hẳn đến chơi thôi, tốt rồi.
- Không phải lúc này, em muốn ra khỏi đây.-nó lạnh giọng tạo sự nguy hiểm.
- Được thôi với thân phận này ai dám ngăn cản chị có thể dễ dàng bước ra.-Ni lên tiếng.

Nó im lặng thân phận này thật sự nó không cần, chính vì quá quyền lực nên có khi gây cho nó một áp lực rất lớn.

Hắn liếc nhìn xung quanh chú ý ngay cái bàn của nó nhưng thật không thấy rõ mặt chỉ có cảm giác quen thuộc đâu đây.

- Êk thằng kia nhìn ai mà chăm chú vậy.-cậu quơ quơ tay trước mặt hẳn.
- Mặt kệ tao.-hắn liếc sang cậu buông tay xuống.
- Làm gì cần thẳng vậy mà sau này giờ không thấy Bìn ha.-anh nhìn xung quanh.
- Đang ở bên kia.-theo ánh mắt cậu là bàn trong bóng tối kia tuy không thấy ai nhưng thoáng qua đó là Bìn cô gái kì lạ đó (Tyty:là nói Băng ak) và một người nữa là đại ti Black Girl.
- Có nên chào hỏi một phen.-anh nhìn hẳn.
- Tất nhiên rồi.-đổi đại ti Black Girl hẳn không thiện cảm, là người đang nắm sự tự do của nó, nhưng mỗi khi đối mặt thì cảm giác đó không phải chán ghét mà là rất gần gũi. Nó biết tụi hẳn đang chú ý đến nó, không bận tâm nhiều đến vậy nhanh chóng bước ra cũng sắp tới giờ hẹn rồi.
- Xin chào.-đang đi nghe tiếng hẳn làm cản đường nó.
- Phong lại chuyện gì đây.-Bìn tiếng lên đứng trước mặt nó.
- Ai da đó không phải là đại ti Lilia sau rất hân hạnh được gặp cô.-cậu nói có ý cười làm Bìn cảm giác khó chịu.
- Tụi tui có làm gì cô đâu tại sau phải đưa Bìn lên làm lá chắn.-anh cũng chen mồm vào.
- Chuyện này không liên quan các người.-Ni lại trở về như trước không màng người phía trước là ai.
- Vậy sau nhưng tôi thích liên quan rồi sau.-cậu sấn tới.
- Nè đừng quên đây địa bàn của ai, đừng làm mất tình anh em.-Bìn rất khó chịu thì nó cảm giác thế nào, phải đảm bảo nó ra được khỏi đây.
- Bình tĩnh làm gì nóng vậy, không thể để cô ấy nói chuyện chút được sau.-hắn muốn nhìn thấu tâm tình của nó nhưng nhìn sau cũng không được.
- Không chuyện gì phí thời gian.-nó lên tiếng Bìn lùi về phía sau cùng Ni.
- Cô đứng khí chất hơn người khiến tôi cũng muốn.-cậu ngay lúc này muốn so đo với nó.

Biết ngay có ý đồ Ni nhanh chân tiến lên cản cậu lại. Hai người đấu nhau một trận. Cậu thì ý định không phải Ni mà chính nó, cũng hơi thất vọng, không đánh trả lại chỉ toàn đỡ cho Ni ra đòn. Mọi người xung quanh cũng căn mắt ra nhìn phim hay, chắt không lâu chuyện của Bang Coung Kings và Bang Black Girl đại chiến sẽ lên báo nhanh nhất quá. Một là người không ai chịu thua, nếu tình hình này một trong hai người sẽ có một người thua và một bang sẽ mất mặt. (Tyty: không biết diễn tả cảnh đánh nhau thế nào nên mọi người chịu tưởng tượng dùm Tyty nha).

- Dừng lại.-Hắn và nó đồng thanh, sắt mặt không tốt lắm

Hai người lúc này dừng ngay lại trở về vị trí. Nó quay không thèm mắng nhỏ chuyện này truyền ra ngoài làm sau. Hẳn cũng không kém tuy biết cậu sức

lực nhiều hơn cô gái đó nhưng thà thêm bạn còn hơn kết thù.

- Xin lỗi đã mạo phạm, dù gì cũng có buổi hẹn, lúc đó tôi sẽ gặp các anh. Còn bây giờ tôi có việc xin phép đi trước, chuyện hôm nay kết thúc.-giọng của nó lãnh khốc, không đợi tụi hấn trả lời nó đi ngay ra xe phóng nhanh về.

- Tất cả tại các anh.-Ni không có ý nhin.

- Thôi thôi bỏ qua đi tới đây.-Bin giãn hoà.

- Em vào trong trước.-Ni không thích mấy người này nhất là cậu người vừa mới đánh nhau với cô.

Bin nhìn sang Ni đã đi vào trong rồi, tức cười vì tính trẻ con của nó.

- Sau không anh em gì mà.-cậu trêu Bin.

- Đó là nghĩa vụ tôi phải làm ai bảo các cậu cản chân tôi làm gì.-Bin còn chưa hỏi tụi đã đến lược cậu.

- Không phải nên chào hỏi một tiếng.-anh thật chỉ nghĩ vậy.

- Các người đừng quên Lilia là người ra sau ghét nhất phiền phức, muốn gặp mặt phải có cái hẹn, lúc này các anh không nhường đường chắt tôi xong mạng này rồi.-nó mà nóng lên đứng nói cậu cả Bar này chắt bay theo gió.

- Vậy sau.-hấn nhìn theo hướng nó đi ra mãi, tại sau lại quen đến mức lạ lùng vậy không biết.

- Đúng là vậy vì không muốn rắc rối biết không ổn, khi các anh tới nên đi ngay.-Bin từ tốn nói.

- Thật khác người.-thể loại quá thần bí có nên là bạn khi không hiểu lẫn nhau.

- Đi về.-hấn đứng lên vì cũng gần tới giờ hẹn với nó rồi, cũng mất hết hứng rồi.

Vừa ra xe nhanh chóng có người không tên gửi cho nó bức ảnh, chính bức ảnh này hấn không quan tâm tốc độ tiến thẳng nhà nó mà lấy, cậu và anh cả kinh nhìn hấn nhìn sang điện thoại hấn, thì ra là vậy.

Về tới nhà nó đi nhanh lên phòng vì biết tụi hấn bây giờ chưa về tới. Bây giờ cũng bốn giờ kém cũng còn sớm sẽ đánh một giấc nhưng mới vào nhà.

- Đi đâu vậy, định trốn bà ak.-nó không thấy sự hiện diện của hai nhỏ định đi lên phòng nhưng ngược lại nhỏ và cô đâu dễ tha cho nó.

- Tụi mầy ngủ như heo tao đã gọi mà có nghe.-nó nói vậy chứ có gọi đâu, nhưng nhỏ và cô tin nó mới gē.

- Mầy đã gọi sau tao không nghe, tới Bar ak.-nhìn trang phục của nó là biết ngay.

- Ồk còn gặp tụi Phong nữa.-nó gỡ mặt nạ ra ngồi xuống.

- Rồi sau có bị.-nhỏ bụm miệng không dám nói nữa.

- Không nhưng...tới đâu hay tới đó tụi mầy mà nói tao bē cổ tụi mầy.-nó hăm dọa đi thay quần áo.

Vừa lúv này tụi hấn cũng vừa chạy tới, hấn bước nhanh vào chạy thẳng lên phòng nó, cậu và anh thông dong đi vào kiểu như bắt cần. Nhỏ và cô ý thức được thì chạy ra ngăn hấn lại bị như thiếu đốt hai nhỏ.

- Nè đi đâu một chút nữa My xuống.-nhỏ nhanh miệng, nó chắt chưa thay quần áo xong đâu.

- Tránh ra.-hấn đẩy mạnh nhưng khi nhỏ và cô cương quyết thì hấn cũng khó mà qua được.

- Đã bảo ngồi chờ anh điếc ak.-cô cố ý hét lớn cho nó nghe.

- Cút ngay.-hấn nhanh chân hơn thoát được hai nhỏ, nhỏ và cô là cố ý kéo dài thời gian.

"Rầm" cánh cửa không thương tiếc bị hạ xuống, vừa lúc nhỏ và cô cũng chạy tới, cậu và anh cũng theo sau xem kịch vui. Nhưng không ngờ nó đang nằm ngủ ngon lành trên giường. Hấn không nhìn tới nó mở ngay cửa sổ nhìn ra ngoài, trong phòng tắm không bỏ sót chỗ nào nhưng không có. Nó nghe tiếng động mở mắt ngồi dậy kéo theo cái chăn đắp lên người, lộ vùng vai trắng ngần, nếu người khác nhìn vào cứ tưởng lúc nó ngủ không mặc áo. Lúc này nhìn nó cậu và anh thấy ngượng ngượng sau nên kéo nhỏ với cô xuống dưới nhà. Trong phòng chỉ còn hấn và nó.

- Anh làm loạn đủ chưa.-nó hỏi tay vẫn vịn chần không buông, cửa phòng yêu quý của nó.

- Em có thói quen ngủ không mặt đồ ak.-lúc đầu hấn thấy rất khó chịu chỉ mong nhanh tìm được người đó, nhưng khi nhìn nó hấn cảm giác rất lạ.

- Thích rồi sau.-nó trả lời thân nhiên làm hấn bị thu hút độ ngây ngô của nó.

- Anh cũng thích.-hoàn cảnh này hẳn không khỏi tò ra về biến thái của mình tiến gần nó.
- Nè đứng lại tại vị trí đó không được đi tới.-nó lỉnh quính hết lên, tại sau phải sợ hẳn chứ ngay cả nó cũng không biết.
- Nếu không thì sau.-cho đến khi hẳn sát người nó, hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.
- Anh ra ngoài ngay cho em nghe không.-nó cắn hẳn rõ đau khiến hẳn cắn rằn chịu đựng không nói nữa lời, gặp nữ nhân nào khác đã ngủ mê phan thây rồi.

- Dù chưa rốt cục em muốn anh ra ngoài, đứng tại chỗ hay ở đây gần em.-nó không chịu buông hẳn như cảm giác đau biến thành đau trong hạnh phúc.

Nó ngược mặt lên đang định nói hẳn mau rút ra ngoài thì cảm nhận được vùng cổ hơi ẩm nhưng có tí đau, nhìn xuống hẳn đang ăn thịt chỗ cổ trắng ngần của nó.

- Buông ra.-nó xô mạnh hẳn ra nhìn lại chỗ đó có ngay vết cắn đỏ rực đỏ tươi vùng cổ.

Nó nhìn hẳn như căm thù tột độ nhưng không thể buông chấn ra đánh hẳn một trận. Hẳn biết nó đang nghĩ gì còn cố ý trêu ghẹo rất mãn nguyện.

- Sau nhỏ nhỏ xinh xinh.-hẳn nhìn chăm chú chỗ đó rất dễ thương.

- Biến thái.-mắng hẳn nhưng hẳn không giận ngược lại còn chấp nhận.

- Đúng vậy em nghĩ một tên biến thái tiếp theo sẽ làm gì.-hẳn tạo cho nó một suy nghĩ đen tối, nó không muốn nghĩ đến cách xa hẳn ra ngàn dặm, nếu hẳn làm thật nó kêu cứu ai bây giờ.

- Không anh là đại nhân làm ơn ra ngoài.-nó nhỏ giọng với hẳn như cầu xin vậy rất chân thành.

- Ngốc em nghĩ anh loại người gì, thay quần áo xong xuống nhà anh có chuyện muốn nói.-không đợi nó trả lời hẳn đi nở nụ cười dịu dàng với nó rồi đi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa hẳn. Nó ngây người nhìn hẳn sức hấp dẫn quá lớn đứng hình rất lâu mới bình tĩnh lại được, lắc đầu không suy nghĩ nữa chuẩn bị nhanh xuống lầu.

Cuối cùng cũng xong nó chậm rãi bước xuống, bốn cặp mắt nhìn mình như sinh vật lạ, chỉ có hẳn vẫn trầm ngâm nhìn nó, thấy hẳn nhìn nó thoáng đỏ mặt không dám nhìn thẳng mặt nó.

- Người này đâu rồi.-mặt hẳn nghiêm túc hơn đưa cho nó điện thoại vừa nhìn trong lòng nó có chút chấn động.

Không ai khác người trong hình không ai khác chính là đại tỉ Black Girl, nó chứ ai. Lúc nó vừa bước vào cổng nhà mình đã vô ý bị chụp được, mai mốt là nó vẫn đeo mặt nạ nên không nhìn ra nó. Nhưng không đứng sau hẳn lại có ảnh này không lẽ hẳn lại cho người theo dõi nó sau. Nó nhìn hẳn mọi thắc mắc trong lòng làm nó càng lo lắng.

- Em...em không biết.-nó không nhìn mặt hẳn hơi ấp úng có chút lo sợ.

- Em nhìn thẳng mặt anh.-hẳn đứng trước mặt nó.

- Chị ta đến đây làm gì em cũng không biết.-nó quay sang cô và nhỏ.

Đối với tụi hẳn ánh mắt dò hỏi, nhưng đối với tụi nó ánh mắt phối hợp.

- Thật ra chị Lilia tỉ có đến tìm mầy, nhưng Phong hùng hổ quá chất tỉ ấy nghe thấy nên đi rồi.-nhỏ nhập vai liền ngay cả thái độ cũng rất hợp lí.

- Chất không chuyện gì đâu nếu không đâu dễ dàng vậy mà đi.-cô cũng theo vai diễn bay vào.

Cậu và anh rất tin lời nhỏ và cô chỉ có hẳn không tin lắm.

- Không được tao phải đi gấp tỉ ấy.-nó như thật đi nhanh ra ngoài.

Hẳn thấy hành động của nó ngăn lại, không tin cũng phải tin, lúc này nó đang ngủ, với lại nhỏ và cô biểu cảm không giống đang nói dối lắm. Hẳn không muốn nó gặp cô ta một con người quá gian xảo, nếu có chuyện gì với nó hẳn cũng không biết làm sau. Vì quá lo lắng cho nó nên thật giả hẳn mất mình mất phán đoán mọi việc.

- Chuyện này để anh giải quyết em đừng đi.-hẳn kéo tay nó.

- Nhưng.-hẳn như vậy chỉ làm nó đau thêm thôi.

- Anh sẽ đưa em ra khỏi đó, em và Black Girl sẽ không quan hệ gì.-hẳn ôm nó vào lòng.

- Cảm ơn anh đã giúp em.-nó rung rung nước mắt, anh đúng đã giúp em nhưng càng khiến em thấy có lỗi với anh rất nhiều "Em xin lỗi".

- Thôi thôi đang diễn cảnh lãng mạng trong phim Hàn Quốc ak.-cậu vỗ vai hấn, nhẹ nhàng buông nó ra.
- Xem kia người ta hạnh phúc gê ta.-anh miệng ghen tị nhưng cũng đang ôm eo cô ngồi xuống.
- Ai cần, mà khoảng làm sau anh có bức ảnh đó.-nó bắt đầu tra hỏi.
- Thì tình cờ thôi.-hấn biết được câu trả lời tâm tình tốt hấn tránh lời nói sát bèn của nó.
- Tình cờ cái gì là tình cờ.-hấn càng tránh nó càng muốn biết, không lẽ ngang nhiên trong điện thoại có ảnh này.
- Ak anh khác nước quá nước trong bếp ak anh lấy uống nước đã.-hấn không trả lời tránh chuyện khác đi ngay vào bếp tìm nước vì không muốn nó suy nghĩ quá nhiều.
- Anh đi chết đi.-nếu hấn không muốn nói nó hỏi cũng như không dù gì nó cũng biết rồi hỏi thêm cũng vậy thôi.

Có quá ngốc mới nhìn không ra hấn không muốn nói, nhưng cô và nhỏ không biết tại sau nó không làm rõ ràng, định hỏi cậu và anh nhưng cậu và anh cứ nói không biết mặt cho nhỏ và cô mặt sức lôi kéo.

Cuối cùng hấn định đưa cả đám ra ngoài ăn nhưng nó không muốn ăn ngoài, cô đành phải vào bếp làm bữa ăn cho cả đám, anh cũng lè thân vào bếp phụ cô. Hai người vừa làm vừa cười nói vui vẻ. Sau bữa ăn ấm áp tụi hấn ra về, trước khi về hấn ghé sát phải hơi âm tay nó làm thoáng đỏ mặt.

- Ba ngày cũng không hấn là lâu, chỗ đó sẽ không biến mất.-nói xong ánh mắt của hấn dờ xuống vết đỏ trên người nó.
- Anh rút ngay về nhà ngay.-nó mạnh mẽ xô hấn ra ngoài không thương tiếc đóng cửa lại.

Nhỏ và cô nếu lấy không buông, riêng nó nói không đếm xỉa tới hấn nhưng cũng lên nhìn ra. Hấn nhìn thấy cử chỉ này của nó cũng vui trong lòng. Bớt xướt mướt khi xe ra khỏi cổng nhỏ và cô thở phào nhẹ nhõm đi vào trong.

- Tại sau không hỏi.-nhỏ vẫn không cam lòng.
- Đã biết bị theo dõi hỏi chi phiền phức.-nó từ từ nói không gấp gáp.
- Cứ để như vậy.-cô thất mắt.
- Không phải vụ con Chíp với thoát sau.-nhỏ chán nản cuối cùng vẫn bị theo dõi.
- Phải cẩn thận hơn mới được.-nó tin may mắn không mỉm cười với mình hoài, cũng sẽ có lúc nên thật cẩn thận.
- Tụi tao hiểu rồi, mà lúc chiều mầy đúng là nhanh thiệt mới đó đã đi ngủ, mà không mặt đỏ nữa chứ từ khi nào vậy, tụi tao cứ tưởng xong rồi.-cô tấm tắc khen nó.
- Tao đã nghe còn chuyện đó chỉ ngoài ý muốn tụi mầy không cần biết.-nó không nói cho hai nhỏ biết, lúc đó nó nghe nên không biết làm gì, cứ cuống hết lên.

Kịp suy nghĩ nếu bây giờ vào phòng tắm thì tính hấp tấp của hấn chất đập tung cả phòng quá, trốn hấn cũng thấy nên giả vờ ngủ chỉ kịp tháo cái áo. Phía trong cái chăn là tất cả sự thật nếu như lúc đó hấn làm càng quảng chấn ra, thì tất cả bay theo gió, xem như nó nhanh trí nhưng có chút mai mắn trên người mới thoát được.

Nếu nó không nói nhỏ và cô cũng không muốn biết làm gì hấn không quan trọng, công nhận nó rất thông minh. Đúng như nó nghĩ Phong đập văng cửa phòng nó.

- Lúc đó Phong rất đáng sợ đứng tăng băng ngàn năm, chính bộ mặt bang chủ Coung Kings, lạnh thấu xương.-nhớ đến nhỏ còn rùng mình.

Bởi vậy lúc đó tuy nó nhắm mắt nhưng phần nào cảm nhận được tâm tình bất ổn của hấn. Càng ngày càng lo lắng chuyện này có nên nói thật cho hấn biết, có lúc nó cũng nghĩ vậy.

- Lúc tụi tao xuống mầy với Phong làm gì một chút tiếng động cũng không có.-nói là đi xuống chứ thật ra lắng nghe xem động tĩnh gì không nhưng không nghe được gì hết.
- Không chuyện gì nếu xảy ra thì tụi mầy sẽ xảy ra chuyện đó đó trước tao.-nó còn quay ngược lại ghẹo hai nhỏ làm nhỏ đỏ mặt còn cô quay sang đại chiến với nó.
- Mầy mới nói gì con kia.-cô nhéo má nó đủ thứ kiểu còn nhỏ đứng kế bên cổ vũ.
- Thôi tạm thời tha cho tiểu thân hiện tại quân tử một rồi.-cô nói xong nằm thờ như làm việc nặng ngàn cân vậy.
- Tính không nói nhưng hôm nay vui nên nói tụi mầy biết trước Coung Kings muốn nói chuyện với chúng ta, chắc là chuyện của ba đứa mình.-còn chuyện

này không còn chuyện nào khác, bỗng nó thờ dài không khí trầm xuống.

- Mày tính sau chứ cứ giấu như vậy không phải là cách hay.-nhỏ nghĩ vậy.
- Đúng dù gì sau này tụi hần cũng biết.-cô biết nó mặt cảm nhưng rồi ai cũng hiểu cho nó mà, chuyện đó cũng không phải chuyện xấu xa gì.
- Tao sẽ suy nghĩ lại còn bây giờ nghĩ ngơi đi.-nó thờ thần nghĩ ngơi gì đó đầu nặng trĩu nỗi niềm không thể loại bỏ hết được.
- Yên tâm tụi tao luôn ủng hộ mày.-nhỏ và cô chạy nhanh choàng tay cổ nó cười tươi.

Nó phần nào nhẹ nhõm hần tươi tỉnh lại. Đến nơi mỗi người về một phòng, nó đóng cửa lại mọi thứ không quen lắm, nó cũng ở nhà hần khá lâu rồi. Chuyện của hần làm nó lẩn qua lẩn lại mãi không nhắm mắt được, đến tận nửa đêm nghĩ mãi không biết làm sau, là nói sự thật hay vẫn tiếp tục giấu. Suy nghĩ mãi không biết làm sau cho phải đến lúc cơ thể không cho phép, mắt không tự chủ nhắm lại ngủ lúc nào không hay.

~~~~~^ _ ^~~~~~

Có chương mới này bất ngờ không. Mọi người hóng truyện mệt lắm đúng không?, c.on đã luôn bên truyện. Tối ầm nha, nn, mơ đẹp nha. Tyty sẽ cố gắng sắp xếp thời gian ra truyện sớm nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Buổi Tiệc Vmpt

Ba ngày cũng trôi qua nhẹ nhàng, nhà tụi nó được trang trí long lanh. Bày biện sân khấu bàn ăn và quan trọng là đèn, nó đặt biệt trang trí đèn đủ màu tạo sự huyền bí cho buổi tiệc. Nói nhiều việc tụi nó ngồi đó bố trí mọi thứ còn mọi việc đã có người làm hết rồi. Tụi hần cũng sáng nào cũng ở nhà nó tận tối mới về, ngay cả bận công việc cũng đem hết hồ sơ qua nhà nó làm có đêm còn ở lại. Nói là xa cách nhưng mọi thứ vẫn theo trật tự của nó. Hần với nó càng ngày thân thiết hơn, hiểu ý nhau hơn.

Chiều đến buổi tiệc tụi nó chuẩn bị mọi thứ ngay cả bản thân mình. Bọn hần sớm đã về chuẩn bị cũng rất nhanh thôi.

- Êk kéo dùm tao sợi xích sau lưng coi.-cô nhờ cô.
- Mày tự làm đi tao còn chưa xong nữa là.-nhỏ ngồi cho nó trang điểm.

Hôm nay Mỹ nhà ta được thực hành trên mặt người, chứ bình thường toàn là giấy.

- Tụi mày làm gì như cháy nhà vậy còn rất nhiều thời gian.-nó chán nản lắc đầu.
- Tao cũng không biết mà này này biết làm không đó.-ngồi nãy giờ nó tô nó chét không biết ra sau rồi.
- Yên tâm tao rất có tài ngồi yên đi.-nó cười nhìn nhỏ, khiến sự tin tưởng của nó biết mất.
- Mày hình như có gì đó không đúng.-cô chăm chú nhìn nó.
- Chuyện gì.-vẫn tô tô vẽ vẽ mặt nhỏ.
- Mày sau chưa chuẩn bị.-cô nói ngay.

Nhỏ lúc này cũng nhìn nó đúng ha nó vẫn chưa đá đụng gì tới mình, vẫn chiếc áo thun, quần thun từ chiều tới giờ rất đơn giản.

- Từ từ thôi dù gì tao cũng không hứng thú.-nói tỏ chức tiệc vui chứ ai đến đây ngoài đó ra còn có âm mưu khác, rõ ràng hơn chỉ để thu lợi nhuận cho mình mà thôi.
- Đi nhanh.-nhỏ đứng dậy kéo nó đi thay trang phục.
- Ngồi yên có muốn nhìn mặt người.-nó cảm phẫn.

"Hai đứa này có điên, chuẩn bị làm gì thay đại cho xong" một lúc nữa nhà tạo mẫu mới tới, nó đã bảo từ từ dù gì họ tới cũng giúp ích rất nhiều, nhưng nhỏ và cô cứ khẩn khẩn chuẩn bị trước làm nó ngồi đây giúp hai người từ nãy tới giờ.

- Nếu tụi hần tới thì sau.-nhỏ ngập ngừng hỏi.

- Thì ra bây giờ tao mới hiểu.-nó có ý cười vậy mà làm rối cả lên.

Tụi hấn sau không biết có như hai đứa này không ha, như rằng hôm nay ngày đính hôn vậy chi buổi tiệc với lại chưa chất yên ổn.

- Mặt kệ tao.-nhỏ đi lại gần gương.

Không phải nói chứ nó trang điểm nhìn rất đẹp, tuy không má hồng môi đỏ ngằn ra chỉ rất nhạt nhưng nhìn rất dễ chịu ưa nhìn nhỏ rất thích, ngay cả cô cũng chuẩn bị xong. Nó đi đến tủ giường lấy ra ba hộp nhìn rất trang trọng, mỗi hộp là một màu khác nhau. Nó đưa cho nhỏ màu tím, cô màu trắng, còn cái còn lại màu bạc.

- Gì đây.-nhỏ cô kinh ngạc.

Sau giống mẹ tặng của hồi môn trước khi về nhà chồng quá vậy. Mỡ ra càng làm cho cô kinh ngạc hơn là trang sức gồm dây chuyền, bông tai và một chiếc vòng. Hình dạng như những bông hoa tuyết, long lanh thuần túy, kiểu giống nhau chỉ có điều mỗi hộp một màu phù hợp sở thích của từng người. Nhỏ cô nhìn nó ánh mắt hết sức cảm động như muốn khóc.

- Thôi tụi này như con nít, mấy thứ này tao đặt làm lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp hôm nay đưa thôi, cất kĩ vào rất quý đó không có bộ nào khác hoàn chỉnh vậy đâu.-nó vừa nói không chút biểu cảm, đây là thứ nó đặt nhà thiết kế trong ngoài nước chỉ bốn bộ nó đem về hết rồi.

- Cái kia.-cô chỉ hộp trên tay nó.

- Là của Băng.-dù gì băng cũng vì nó mới về đây phải có chút quà chứ.

- Mày thương Băng quá mức rồi tao còn phải ghen tị.-nhỏ cười lời nói của nhỏ không ác ý.

- Băng cũng như Zimba đều rất quan trọng, tụi này cũng vậy nên đừng bỏ mặt tao phải luôn bên tao và không phản tao.-nó tự dưng nắm chặt chiếc hộp.

Mấy hôm nay nó có cảm giác vô cùng bất an linh tính có chuyện không lành xảy ra với tụi nó.

- Mày điên àk con kia, không bao giờ có chuyện như vậy.-nhỏ ôm cô vào lòng, cô chỉ đơn giản vỗ nhẹ vai trấn an nó, nếu đã nói là thân thì sau có chuyện phản bội ở đây.

- Nhắc mới nhớ tao có chuyện muốn nói.-nó sực nhớ.

- Tao cảm được mày.-nhỏ nói rất đúng nếu nó muốn nói có dùng kim mai miệng nó lại nó cũng nói.

- Biểu cảm của mày tao sợ.-cô nắm tay nhỏ ra vẻ sợ sệt.

Tụi nó chịu không nổi cười phen đau bụng, cô mà sợ chất trời đất phải nổ tung hết rồi.

- Tao nói ra tụi này phải bình tĩnh.-nó trầm mặt lạnh tanh chậm rãi không gấp.

Bây giờ trời cũng tối dần, ngoài có chiếc xe trắng tinh chạy vào trong, là Bin với Ni vừa đến, Bin định chút mới đến nhưng Băng cứ muốn đến sớm hơn để ở lại chơi cùng tụi nó lâu hơn. Vừa đến không gọi nó Ni chạy lên phòng nó tâm trạng vui vui Bin nhìn thấy cũng vui lây, không đi theo Ni mà Bin rảo bước xung quanh nhà nó xem mọi thứ sắp xếp thế nào. Cũng vừa lúc đó vừa đến cửa phòng Ni định gõ cửa, nhưng vô tình tụi nó đang nói chuyện nên định khi tụi nó nói xong mới vào. Vậy là Ni im lặng đứng trước cửa phòng và nghe tất cả bên trong.

- Nói đi tạo về nguy hiểm.-im lặng lắng nghe, mọi hoạt động dừng lại.

- Chuyện này liên quan tới Băng.-nó tự nhiên áp úng hồi lâu.

Ni đứng ngoài lắng tai nghe, "liên quan tới mình là chuyện gì chất khen thưởng mình chứ gì" tự cười đất ý vì Ni làm mọi thứ nó cần bất chấp tính mạng này vì Ni xem tụi nó như một gia đình.

- Không muốn nói thì đừng nói, mày làm gì thì làm đâu cần hỏi ý tao.-nhỏ, cô tiếp tục hành trình đang tô tô xoa xoa lên mặt đáng yêu của mình.

- Tao muốn đuổi Băng ra khỏi Black Girl.-nó không muốn nói nhưng phải nói.

Chính lời nói này khiến cô rút luôn cây son trên tay văng tung toé, nhỏ thì đơ luôn. Ngoài cửa Ni mất hồn chuyện gì đang xảy ra Ni không tin vào tai mình nữa, Ni không muốn nghe những câu nói đau lòng, cảm nhận tim rất đau, không phải vì tình yêu mà chính là gia đình mộng ảo của Ni hoàn toàn sụp đổ, tất cả những niềm vui động lực của Ni giúp Ni quên đi quá khứ lại một lần nữa từ bỏ Ni, tụi nó vẫn tiếp tục.

- Tại sao mày định làm gì tao không đồng ý.-nhỏ hỏi.

- Chuyện này tao cũng vậy như vậy Ni mà nó biết nó rất buồn mày.-cô như lung lay người nó.

- Quá vướn chân vướn tay tao, tao không thích....-nó nói rõ tâm tình không ổn.

Nghe tới đây Ni không muốn nghe nữa, lao nhẹ nước mắt bước nhanh xuống. Người mà Ni tin tưởng nhất, người mà Ni yêu thương nhất, người mà Ni quý trọng nhất lại muốn đuổi Ni đi thật buồn cười. Lúc này Bin đang dạo quanh nhà nó mọi thứ khá ổn, thấy Ni bước xuống Bin đi tới về mặt Ni không ổn, không biết xảy ra chuyện gì.

- Bâng em sau vậy.-Bin nhìn biểu cảm Ni khác so với lúc mới tới, mắt đỏ ngầu như khóc vậy.
- Không sau em hơi mệt, muốn về.-Ni cau mày khó chịu Bin lo lắng.
- Hay là lên phòng My nghỉ ngơi đi tàn tiệc anh đưa em về.-Bin sờ trán Ni không nóng, dù gì ở đây nhiều người chăm sóc hơn.
- Không về cơ.-Ni như muốn khóc tin quá sốc tạm thời vẫn chưa thể chấp nhận chuyện khủng khiếp đó.
- Nhưng...được thôi em không khoẻ anh đưa em về, dù gì anh gọi nói My tiếng cũng được đi thôi.-Bin dìu Ni ra xe, nhìn Ni rất mệt mỏi Bin không yên lòng.

Ni không nói im lặng cho Bin dìu ra xe, hiện tại Ni không còn một chút sức lực, một chút cũng không.

Bin với My vừa về, một lúc sau nhỏ và cô bước xuống, nhỏ và cô diện trên người trang phục dạ hội hôm trước nó tạo ra, rất bắt mắt nhưng mặt hai người đượm buồn dư âm chuyện lúc nãy. Cũng được vào tập đoàn đến sớm nhất có thể để lấy cảm tình trước mặt tụi nó.

- Chào tiểu thư Nguyễn, tiểu thư Trương hôm nay hai người xinh hơn cả tiên nữ.-phía xa vừa thấy nhỏ và cô bước xuống ai nấy đều nhanh chân tiến lại.
- Đã quá khen, hân hạnh được các vị tới tham dự buổi tiệc ngày hôm nay.-đáp lại là nụ cười tươi của nhỏ động lòng người.
- Người quá khách sáo rồi đều là do chúng tôi được người mời, chúng tôi thật rất vinh dự.-ngoài mặt lễ độ phúc hậu bên trong toàn là độc có thể cắn tụi nó bất cứ lúc nào.

Nói là lần quen thật ra trên thương trường đều là kẻ thù, VMPT nhìn vậy rất nhiều kẻ thù, nó đã rất khổ sở mới chống đỡ VMPT rất vững chắc.

- Xin hỏi cô Lâm khi nào mới gặp được.-một người mạnh miệng cung kính hỏi nhỏ với cô, chủ yếu chỉ muốn gặp nó.
- Hiện tại My vẫn chưa xuống được, mọi người ăn uống tự nhiên, tới giờ tự nhiên sẽ xuống đây cùng mọi người.-cô bày ra nụ cười ngượng.

Đã bảo là nhanh xuống luôn không chịu đâu.

Ngoài cửa từ xa có chiếc xe đen huyền bí chạy vào đã thu hút ánh mắt hâm mộ của mọi người, nhìn chiếc xe như vậy hẳn không phải là tầm thường. Không ai khác từ trong xe chính là tụi hần, cậu bước xuống xe bộ âu phục màu tím, trên cổ viền chút kim tuyến màu đậm, bên tay áo nó thêu kẻ sọc rất chất, tóc vuốt cao như chàng hoàng tử đem đến hạnh phúc cho nhỏ. Còn anh bộ âu phục màu trắng bên hông in một hoa hồng tạo điểm nhấn trang phục anh còn tháo cả nút cổ ra, ngay lúc này anh sạch sẽ bánh trai, nước da trắng của anh thêm trang phục làm anh chói lóa trong mắt mọi người nhất là con gái ai đều hướng mắt về đây. Đây là nó mất nhiều công suy nghĩ tuy rất đơn giản nhưng để phối hợp làm sau hài hoà thuận mắt người nhìn nên nó phải kì công suy sết tính cách của hai người trang phục nam nó chưa từng làm thử. Chỉ mới hai người thu hút toàn bộ ánh mắt cuối cùng là hần cũng xuất hiện, mọi người trở mắt mà nhìn hoàn hảo. Nó không biết nhiều về hần nên dựa theo sở thích của nó thôi, nó chỉ tốn công thiết kế cho hần áo sơ my viền cổ ít hạt nhỏ kim cương càng nhỏ dần đến chỉ vài hạt li ti đến tận nửa áo, bên ngoài nó chuẩn bị cho hần áo ves cưỡi bình thường chỉ có điều tay áo nó thêu thêm vài nút bạc tinh khiết tăng phần nào phong cách trang phục, thu hút của người nhìn, cộng thêm quần vài tron sát chân hần đến đầu gối hơi rộng ra cũng hơi cổ điển nhưng rất phong cách. phong cách của hần đã lấn áp cậu và anh. Mọi người chưa định hình lại được không phải nữa mà cả nam cũng nhìn tụi hần ghen tị nữa là, nhưng tất cả trang phục này đều rất lạ thị trường chưa từng thấy, chưa thích tụi hần đã đứng trước mặt nhỏ và cô. Nó cũng rất tinh tế cậu và anh trang phục kết hợp với nhỏ và cô là một cặp, không hèn mặt hai nàng ỳnh hồng cả rồi.

- Làm gì.-cậu bước về phía đám đông nơi nhỏ với cô bị bao vây.
  - Xin chào.-anh bước vào mọi người cũng tản ra chừa đường tụi hần bước về phía nhỏ và cô.
- Hần bỏ tay vào túi thông thả đi ngoài mặt bình thường nhưng mắt nhìn khắp hướng tìm kiếm bóng dáng ai đó.
- Em hôm nay tuyệt đẹp.-cậu cũng đứng hình trước sự lung linh của nhỏ.
  - Thật không.-nhỏ không biết nói gì.
  - Tất nhiên cả thế giới không ai bằng.-cậu cung nựng nhỏ, mặt nhỏ lúc này chín thật rồi, mà không phải nói hôm nay cậu rất rất đàn ông.
  - Cũng được đó.-cô choàng tay anh.
  - Em là ai.-cậu nhìn cô kinh ngạc.
  - Gì.-cô cũng nhìn cậu tự nhiên cậu phản ứng lạ vậy.
  - Duyên đâu cô ấy đâu rồi, cô không phải Duyên của tôi vì cô xinh còn hơn tiên nữ trên trời.-anh cười tươi trên cô.

- Anh đi chết đi.-cô vờ đánh anh.

Anh không nói gì chỉ biết cười chọc quê cô thôi.

Lãng quên tất cả mọi người xung quanh, mặt kệ họ chúc cao vọng trọng gì, bốn cô cậu vẫn đứng đây khen ca ngợi lẫn nhau. Hân hình như này giờ cũng bị xem cười vô hình, định đi thẳng lên tìm nó.

- Xin chào cậu Trịnh tôi không ngờ hôm nay lại gặp cậu.

- Chào xin hỏi ông là.-hân đôi tác làm ăn rất nhiều nhưng người này chưa từng gặp qua, nhưng lúc này không phải lúc làm ăn

- Ak tôi là Lãnh Dương tập đoàn Lãnh Gia mà, do chúng ta ít gặp nhau nên cậu không quen tôi, riêng tôi đã nghe phần nào về cậu hân hạnh.-ông trạng tuổi ba nó nhìn hân không hỏi khâm phục còn nhỏ mà đã rất giỏi rồi.

- Quá khách khí rồi ông Lãnh nhưng tại sau đã gặp qua mà tôi không chút ki ức nào vậy.-hân là vậy người đã gặp qua rồi thì chỉ một phần hân cũng nhớ riêng người này thì không.

- Chết khi cậu quên rồi không sau quên hôm nay xem như có duyên quen biết vậy, tôi kính cậu.

Ông đưa hân ly rượu, nếu không uống thì thất lễ dù gì một ly cũng không ăn nhằm gì hân. Nở nụ cười lạnh băng hân uống cạn. Ông chăm chú nhìn "cậu nhóc này không phải người đơn giản rất có khí chất".

Trên phòng nó quan sát mọi thứ phía dưới qua Camera, một bên nhà tạo mẫu cận lực làm việc. "Tại sau vẫn rất bình thường vậy, không điều gì lạ cả" nó nhìn xung quanh, sau một lúc im lặng nó cũng nguôi ngoai phần nào, chuyện gì đến sẽ đến thôi. Hân đang chậm rãi tiến phòng nó.

- Làm gì lâu vậy quá chậm-chưa thấy bản mặt đã nghe tiếng rồi.

- Không chỉ chưa muốn xuống thôi.-nó đi ra ngoài đóng cửa phòng camera lại và tiếp tục trang điểm vẫn chưa thay trang phục, tóc chưa làm gì hết đang buột cao trên.

Cuối cùng cũng xong mọi người cuối đầu chào nó rồi bước ra nhanh, không đợi trả lời. Hân tiến tới ôm chặt nó.

- Đây em vẫn chưa tắm đó.-nó nói lớn từ chiều giờ đã tắm đâu.

- Anh không quan tâm em là gì cũng là em thôi.-hân ôm nó ngã xuống nữa, siết chặt hơn nữa.

- Em còn thay trang phục.-nó hét.

- Không thay cũng được.-hoi thở phà mặt nó rất ảm áp nhẹ nhàng nhưng nó thì.

- Anh bị bệnh ak sau không nói với em.-nó vờ trán hân không lẽ buổi tiệc trọng đại hôm nay mà mặc quần thun ngắn với áo thun là xong sau điên rồi.

- Anh rất tỉnh chỉ là không thích người ta ngắm nhìn em thôi.-hân chống hai tay trước người nó khoảng cách không thể xa hơn.

- Chỉ vậy không bị gì đâu mà, đi đi em...um-đang định xô hân ra lại bị Kiss đỏ mặt là cứ chi bấy giờ, hân lại nữa rồi biết không ôn mà.

Hân quần lấy nó đến khi nó hít thở khó khăn nó chìm đắm vào nụ hôn chết chóc đó nhẹ nhàng mới thả nó ra đối diện với nó, mùi hương trên người hân, rất dễ chịu nhẹ hân đi sự bối rối cũng có ít hơi rượu nồng ấm hương vị, không nó rời khỏi nó biết ngay hân có ý gì, nhanh chân định thoát khỏi hân.

- Trang phục của anh, anh rất thích nên không cần quăng làm gì.-hân nói với nó cứ làm cho người ta mà còn bảo không thích thì quăng, lạy trời hân không biết nó nghĩ gì

- Rất vừa, chờ em chút.-thừa cơ hội nó thoát ra thẳng VSCN.

Kính ngạc sự nhanh nhẹn của nó chỉ biết nhìn cảnh tượng nó vội vội vàng vàng chạy đi hân thấy rất vui. Hân ra cửa chờ nó, chờ sốt ruột cửa cũng mở, không tin vào mắt mình.

Nó mặt vấy dạ hội màu đen ôm phía ngực lại từ eo xuống xoắn dài ra, chất liệu loại tơ cực mịn thứ này My nhờ Băng kiểm rất lâu, rất đơn giản nhưng giống hân phần tả váy nó đặt biệt đính ngọc trai sáng lấp lánh tạo điểm nhấn sự thanh cao của nó, tóc lúc này búi cao bù xù nhưng bây giờ xoắn ngang vai hơi công phần đuôi tóc kì lạ thay không rối mà tất cả vào nếp thật hoàn mỹ.

- Nhìn đủ chưa.-nó nghinh mặt.

- Biết vậy không cho em mặt bây giờ khổ rồi bây giờ em thay ra cho anh hoặc anh đuổi họ về hết.-hân gần nó hơn, để người khác nhìn thấy nó bây giờ học máu hết quá hân không nỡ.

Nó không nói im lặng đi xuống thôi, hân nhanh hơn bước để tay nó lên tay hân.

- Vợ yêu như vậy mới đúng.-lời nói nói ra hần càng lần tới.

Đột nhiên điện thoại nó vang lên chính điện thoại cứu nó một mạng. Vừa nghe vừa đi xuống.

- My hà.- là Bin.

- Dư thừa.-nó gần, điện thoại nó không là nó thì ai.

- Hôm nay không giúp gì cho em được rồi Băng không khoẻ nên anh không thể bỏ Băng ở đây nhưng nếu cần gì anh sẽ sang ngay.-Bin nói.

- Chăm sóc Băng tốt vào có chuyện gì anh chết với tôi, xong việc tôi qua xem sau, vậy đi.-nó cúp máy.

- Anh nói chuyện ai vậy.-Ni vẫn không ổn trong giọng nói có chút sợ hãi.

- My nói xong sẽ sang đây xem em thế nào còn nói anh chăm sóc em thật tốt, My rất quan tâm em đó biết không-Bin vén tóc cho Ni.

- Thật vậy sau.-Ni cười nụ cười nhếch nhếch có phần khinh miệt.

- Em là có ý gì.-Bin nghi ngờ thái độ của Ni từ lúc về tới bây giờ.

- Không em mệt rồi, anh ra ngoài đi.-Ni im lặng xoay mặt vào tường.

Bin thờ dài lác đầu, không nghe tiếng động nữa Ni xoay ra Bin đã đi từ lúc nào rồi. My ôm chặt mền trùm kín cả mặt, Ni muốn xoá hết tất cả không cần thứ gì hết tất cả chỉ ảo mộng về một gia đình không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Buổi Tiệc Vmpt (1)

Hần nhìn nó có vẻ buồn bước dần chậm lại.

- Có chuyện gì sau.-âm thanh phát ra nó bưng tĩnh.

- Không.-làm nó chuẩn bị trang sức tặng cho con Băng mà nó không đến cũng hơi hụt hẫng, Bin lại nói con bé không được ổn không biết sau rồi.

Chưa xuống tới mà đã nghe tiếng người dẫn chương trình hò hét trên sân khấu, nó đứng khựng lại. Hạn thấy vậy.

- Em ra sau anh ra ngoài trước chờ em.-hắn rất ôn nhu với nó, nó nhìn hắn mãi đến khi khuất bóng.

Đúng là cảnh vật hôm nay rất đẹp mọi người hoạt động nhưng mọi thứ vẫn tĩnh lặng, vườn hoa hồng của nó vẫn cứ như ngủ đông, tại sau có lẽ mọi vật ghét cái nhộn nhịp này giống nó.

- Và sau đây xin mời nhân vật chính của chúng ta cô Lâm Thị Ánh My.-người dẫn chương trình giới thiệu nó.

Từ từ bước lên từng bậc trước vẻ đẹp của nó khiến mọi người sai đắm, hoàn mĩ từ trang phục đến dáng người. Mặt dù trên người toát ra hàn băng nhưng mọi người vẫn bị hút hồn.

- Ánh My em là của tôi.-một tên đứng núp trong gốc cây, ý nghĩ ngao ghẽ chăm chú nhìn nó không thôi.

Nó nhìn xung quanh cảm giác bị quan sát nó tí mĩ từng chi tiết làm nó khó chịu, và rồi nó ngừng ngay chỗ bóng tối có một người cứ nhìn nó nhưng không rõ mặt chỉ thấy ánh mắt anh ta rất quý dị khó lường. Nhưng không lâu anh ta bước ra ngoài và đi mất, nó định chạy theo xem tên nào mà không được khoảng cách rất xa nó không đuổi kịp.

- Con này bị gì ngậy người vậy không biết.-cô liếc thấy nó cứ đứng im.

- Nó đang nhìn gì mà chăm chú không biết, mọi người đang chăm chú nhìn nó vậy mà.-cô không vừa gì.

Hắn nhìn sang hướng nó nhìn đến thật chẳng có gì vậy nó đang nghĩ gì cơ chứ, không lẽ cuộc điện thoại vừa nãy.

- "Cô Lâm" kịp lúc người dẫn chương trình đánh tỉnh hồn nó.

Nó bưng tĩnh với những dòng suy nghĩ, nhìn xuống dưới tuy đây chỉ buổi tiệc mà cũng khá đông đủ, danh nghĩa là vậy nhưng ai tới đây chỉ muốn thu lợi

cho công ty mình.

- Mọi người cũng biết tôi Lâm Thị Ánh Mỹ người đứng đầu VMPT và lí do mọi người cũng đã rõ nên tôi không nói thêm, hôm nay mọi người vui vẻ thoải mái tôi tiếp đãi mọi người nhất định chu đáo.

Nói xong nó bước xuống, mọi người theo hướng nó mà đi tới.

- Cô Lâm hân hạnh.-một người tuổi cũng trung niên bắt tay với nó.

- Hân hạnh được ông Lý đây tới dự buổi tiệc nhỏ này.-nó nở nụ cười nhưng không có hồn.

Ông Lý đứng đầu Lý Âu tài sản của ông cũng không thể xem thường nếu được hợp tác cả hai cùng có lợi.

- Là cô tuổi trẻ tài cao khiến chúng tôi đây cũng khâm phục.-ông Lý vẫn tỏ vẻ ôn hoà khi nói chuyện với nó còn nó có cảm giác người này không đúng cho lắm.

- Đúng đúng hôm nay như chúng tôi chúc mừng cô nắm giữ được Nguyễn Thị này như vậy kính cô một ly.-mọi người vui tay nâng ly rượu chúc mừng, có người đưa nó ly rượu nếu không uống quá thất lễ. Nhưng đây loại rượu rất mạnh nếu không biết uống thì coi như xong, nó thì cũng biết chút chút. Hân đầu từ phía xa đi lại mọi người cũng hướng mắt đến, ở sau là hai cặp trời đánh đỏ là nhỏ cô cậu với anh.

- Mọi người định làm gì vợ tôi.-hắn ung dung đi tới với thái độ khó chịu nhìn đám người trước mặt nó.

Một từ vợ nói lên tất cả là vợ hắn, đúng không phải truyền thông đưa tin về hắn và nó rất nhiều sau, hắn tiến lại càng gần thì mọi người càng lùi lại.

- Không không chỉ là mời cô ấy ly rượu.-không sợ còn dám nói trước mặt hắn.

- Vậy sau mọi người là đang áp bức vợ tôi.-ngữ khí hắn cũng tăng dần lên.

- Vậy thôi xem như tiểu thư Lâm lợi hại không cần uống.-thấy hắn có hơi căng thẳng thuận ý hắn dễ sống.

- Chỉ là ly rượu có cần quan trọng hoá vấn đề.-mọi người kinh hãi hướng mắt về người cất tiếng nói là ông Lý.

Ông không sợ chết nhìn hắn, tại sau ông lại sợ hắn chứ không phải ông rất giàu sau.

- Ông Lý đây vẫn ép vợ tôi ly rượu này.-gan lớn lắm ngay cả Trịnh Phong này cũng dám chống ngược cường xem tôi trị ông ra sau.

- Đúng cô Lâm nhất định phải uống.-ông tiến lên đưa ly rượu về phía nó.

- Được tôi uống hộ cô ấy.-tên này không thể không xử lí một phen.

- Không tôi đây kính cô Lâm.-ông Lý vẫn cương với hắn khí thế hùng hổ cũng có lạnh lùng, nhưng ông nghĩ có gì phải sợ khối tài sản ông gây dựng mười mấy năm không lẽ không bằng một thằng nhóc miệng còn hôi sữa.

- Ông.-hắn liếc đến gân xang gân đỏ nổi lên mà ông ta vẫn đứng trân trân không nhút nhát, khiến hắn càng tức thêm.

- Thôi Phong không sau đâu em uống là được chứ gì.-nó nắm tay hắn, thấy nó lên tiếng hắn dịu phần nào nhưng vẫn nhìn ông ta bằng ánh mắt giết chết người.

Nó nhanh tay cầm lấy ly rượu nhắm mắt một hơi uống cạn, tuy không phải lần đầu uống rượu mà rượu lần này rất đắng uống tới đâu biết tới đó nóng ran cả cổ, mới một ly mặt nó đỏ bừng thắm oán ai đã đặt loại rượu đắng nghét này. Là tại hắn chứ ai ý định hại khách uống không đường về bề mặt trước mọi người, không nghĩ đến có tên cả gan ép nó uống hại nó ra như vậy, nhìn nó uống hắn định quăng luôn ly rượu vào người ông mà không kịp rồi, nó uống hết.

- Vợ tôi đã uống rồi ông Lý cũng nên trả lễ chứ, vợ tôi yếu ớt như vậy mà còn uống nổi một ly vậy ông Lý đây phải gấp đôi mới là đàn ông đúng không.-hắn tiến lên đỡ lấy nó.

Nó thì ngăn hắn lại ý nói không sau chính nó có thể chịu được, nó dù gì cũng đâu tệ hại đến vậy, không phải chỉ ly rượu thôi sau không làm khó được con Mỹ này. Hắn lúc này cố ý bắt bẻ ông, nếu ông không uống thì đối đầu tập đoàn nó và hắn cũng không xứng đáng người chân chính.

- Đúng rồi cậu Phong nói rất hay ông Lý không lẽ ông thua một nữ nhi sau.-một tên lên tiếng khích ông Lý.

Mọi người cũng lên tiếng phản bác, hôm nay xem ông đắc tội lớn rồi.

- Được vậy tôi cũng không khách khí.-ông nói vậy thậm thót mồ hôi, ông tuy người doanh nhân nhưng trước giờ không uống loại rượu mạnh như vậy, toàn là trợ lý uống hộ, uống hết hai ly không biết cảm cực nổi khỏi đây không nữa.

Hắn nhếch môi khinh bỉ hậu quả không chỉ vậy. Nó càng ngày mặt càng đỏ nhìn cử chỉ ông lý còn thảm hại hơn nod gấp mấy lần, là hắn lợi hại. Vì nhìn là biết ông Lý dính bẫy của hắn rồi cậu và anh một bên thần cũng khâm phục chiến lược của hắn, còn nhỏ và cô cũng hả hê được con giận.

Nhắm mắt uống hết hai ly ông chao đảo con người đứng còn không vững nữa là, trợ lý ông thấy vậy chạy lại đỡ ông.

- Tôi không sau.-ông lắc nhẹ ly rượu đặt ngay xuống.

Hắn lại một phen nữa có cơ hội.

- Tôi không ngờ từ lượng ông Lý mạnh đến vậy khâm phục khâm phục.-hắn niềm nở với thái độ ngạc nhiên làm ông Lý nghĩ hắn coi trọng ông.

- Không dám nhưng đây vẫn còn ít không tổn hại tới tôi.-nói ra rồi muốn rút lại không được chỉ mong hắn tha cho ông nhưng không ngờ là.

- Hôm nay tôi có thể kính ông ly, không biết ông Lý đây có chấp nhận kẻ như tôi.-hắn nói tỏ thái độ khiêu khích, trừng mà đem chọi với đá để xem tôi với ông ai lợi hại

- Được thôi tôi không dám không nhận.-ông nhú mồm nhưng cầm lấy ly rượu uống cạn.

Cậu và anh thấy vậy cũng tiếp tục trò vui, tiến lên mời ông Lý một ly rồi thêm một ly nữa. Cuối cùng tất cả mọi người đều mời ông cũng như hắn ông không thể từ chối nếu từ chối gọi là không nể mặt. Kết quả ông Lý nhất chân cũng không nổi, nói không nên lời đến ngất trợ lý dìu ông ra xe chờ ông về, thật vất vả. Ngay cả nó cũng khá thú vị cũng nhờ hắn hôm nay giúp nó phen.

- Mọi người cứ tiếp tục hôm nay không sai không về.-cậu và anh cũng rất hứng tính của hai người thì nhiều đây nhằm nhờ gì mặc sức mà vui.

Nó ngồi xuống mai nhờ hắn ra tay chứ ai cũng với danh nghĩa mời rượu nó không biết tính sau. Từ cửa quán gia Sang chạy vào hốt hẩy ghé sát tai nó nói khẽ.

- Dạ tiểu thư ở ngoài có người muốn gặp cô nói là vợ và con của Nguyễn Thị, họ la hét ngoài cửa nói muốn gặp cô nhưng tôi không cho vào bây giờ làm sau.-ông kể rõ ràng rành mạch cho nó nghe.

- Lại chuyện gì.-cô đứng gần nó nên nghe sơ vài thứ nhưng không hiểu.

Nhỏ thấy vậy cũng ngồi xuống lắng lắng nghe.

- Rất đông đủ càng vui chứ sau đi tiếp khách quý thôi.-nó đứng dậy đi ra phía họ.

Tụi hắn nhìn sang chưa hiểu gì cả cũng tiến theo sau.

- Hay là để tụi anh đây giải quyết cho.-hắn nhẹ giọng với nó cũng biết chút ít nếu như nó không thích gặp.

- Không cần đây là khách của em, em sẽ tiếp đón thật chu đáo.-nó chu chu mỏ vui ra mặt.

Gần tới cửa nghe tiếng hai mẹ con ả nhộn nhịp hắn lên.

- Xin chào dì ý lộn phải là bà Nguyễn mới đúng chứ.-nó vênh mặt.

- Mày con quý kia mày trả tất cả lại cho tao.-bà hét lớn mặt đỏ bừng.

- Tất cả là gì nào.-nhỏ hỏi với thái độ khinh bỉ bà càng tức hơn.

- Cổ phần Nguyễn Thị.-nhỏ Kim lên tiếng thì ra đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời vẫn lại là tài sản.

- Ồk nó đầu phải của cô loại người không biết xấu hổ.-cô định không nói nhưng không nhịn được quá mất hứng.

- Vậy sau hôm nay mày trả lại nếu không tao phá hủy buổi tiệc này.-bà xắn tay áo làm càng tiến vào.

Nhưng đây đầu phải muốn vào là vào vệ sĩ mạnh bảo chắc hai ả lại có dùng cách gì cũng không vào được.

- Phiền phức quá đi.-nó nói lớn làm hai người nghe rất rõ.

- Vậy trả lại đi chúng tôi đi ngay.-họ xuống nước nó bắt đầu sợ bộ mặt này rồi.

- Tất cả đã là của tôi lúc mười mấy năm về trước là các người cướp của tôi bây giờ lại trở về với tôi, bà và cô ta là thứ gì có thể giành lại một lần nữa từ tay tôi.-nó gần từng chữ ớn lạnh, nó lấy lại tất cả chỉ một thứ mãi mãi họ không trả lại được cho nó chính là "Mẹ".

- Cô dám.-ả Kim tiến lên tát nó.

Nó chưa kịp ra tay hắn nhanh hất ngay tay đó làm nhỏ mất đà ngã xuống đất, nhỏ Kim nhìn hắn ánh mắt ngấn nước chỉ mong hắn có chút thương xót bên vực nhỏ. Nhưng vô vọng hắn không mấy quan tâm còn hùng hổ hầm dọa.

- Cô còn dám đụng đến Ánh My có tin tôi cho cô lếch về nhà không.-hắn nhếch môi ánh mắt sắt bén nhỏ Kim im bật không dám mở miệng.

Đối với lời nói đùa cợt của tụi nó nhỏ Kim sợ lời nói sắt bén đầy dao nhọn của hắn hơn.

- My cô nuôi *** mà không nhốt kĩ để chúng làm loạn quá mất mặt rồi.-cậu không vừa.

- Đúng tao thấy phải làm chuông đảng hoàng chứ.-anh nói vậy ý là không nên tha cho hai mẹ con này.

Bà ta không nói gì đỡ nhỏ Kim đứng dậy, dùng ánh mắt đỏ chỏi nhìn nó nhưng nó không chút sợ sệt nhìn thẳng mắt bà.

- Vậy thì tao cho ba mày chết.-bà ta nói giọng điệu chắc nịch đậm nét ma mị.

- Ba tôi là ai.-nó hỏi lại không phải ba nó đang ở bên Mi còn người đó đã không còn là ba nó lâu lắm rồi.

- Tao không muốn kiếm chuyện với mày, tao đến nói cho mày biết ba mày ak, không ông Nguyễn do lấy xe không cẩn thận bây giờ đang nhập viện cấp cứu rất nặng chất không qua khỏi.-bà ta không chút lo lắng nói ra thái độ bình thản.

- Cái gì.-nó tròn mắt ông ta không thể nào.

- Tao nghĩ mày không nên tói thôi mẹ con mình vào chăm sóc cho ba đi mẹ.-nhỏ Kim nắm tay bà ta bỏ đi.

Cái gì mà chăm sóc có khi bỏ mặt ông ta chết bệnh viện cũng không vào, cho dù tài sản Nguyễn Thị mất nhưng hai mẹ con bà ta từ sớm đã có chuẩn bị nên xảy ra chuyện này cũng không đáng ngại chỉ hơi tiếc mà đến đôi thôi, không ngờ là đôi không được tức không làm gì được nên bỏ về thôi.

- Mày yên ổn chứ.-nhỏ hỏi nó.

- Tao nghĩ mày đến bệnh viện một chuyến dù gì ông ta cũng là ba mày.-cô khuyên nó.

- Anh đưa em đi.-hắn nói biết nó không đi nó dần vật mồi.

- Được.-nó nói ra đầy suy nghĩ trong đầu, nó không tin ông ta dễ chết vậy.

- Cô yên tâm mọi việc ở đây tôi với Kiệt giúp cô.-cậu lên tiếng.

- Ổn cả thôi.-anh vỗ nhẹ vai trấn an nó.

Nó không nói gì gạt đầu ngay lúc này nó rơi vào trầm mặt, mọi thứ lại ủa về ép nó muốn nghẹt thở.

Hắn chạy nhảy xe ra cổng nó bước lên xe. Hắn dùng tốc độ ánh sáng phóng đến bệnh viện. Trên đường đi nó không nói tiếng nào chỉ im lặng nhìn ra cửa, hắn vừa lấy xe có lúc nhìn sang nó thế nào chỉ biết lặng lẽ quan sát nó.

- Em...-nhìn nó cứ như vậy hắn đau lắm

- Không sau dù gì ông ta đối với em không quan trọng - no ngoài mặt là vậy chứ ruột gan nó nóng lắm rồi, nó rất lo thì phải.

- Anh có nói chuyện đó sau, hôm nay em rất đẹp.-hắn chỉ muốn giảm bớt căng thẳng cho nó còn tốc độ hắn bây giờ đạt đến đỉnh điểm

- Cảm ơn anh.-nó thờ nhẹ.

- Chuyện gì.-hắn ngu ngơ không biết gì.

- Vì tất cả.-thoáng nhìn đờm buồn.

Hắn vì nó làm tất cả ngay lúc này tâm trạng nó dần ổn định không phải vì hắn luôn bên nó sau. Nghe nó nói vậy tim đập nhanh khẽ mỉm cười với câu nói của nó, cuối cùng nó cũng hiểu lòng của hắn. Hai người lại im lặng cho đến khi tới bệnh viện. Nó bước xuống xe tự nhiên nó khựng lại có thể còn một chút gì đó nó không tha thứ ông ta đã giữ chân nó lại.

- Đi thôi.- hắn lặng lẽ kéo nó đi, hành động của hắn nó giật mình nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo.

~##~##~##~##~##~##~

Mọi người bỏ truyện nhiều quá nhưng không sau vẫn còn những bạn luôn bên truyện đó là động lực Tyty lúc này. Vì năm nay cuối cấp Tyty không có nhiều thời gian viết truyện. Nhưng dù chuyện gì Tyty sẽ hoàn thành truyện này. Cả nhà đọc vui về....tim...tim<3

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Cái Kết Đáng Lòng

Đứng trước phòng cấp cứu đúng lời bà ta nói ông ta nó rất nặng, cho dù bà ta biết đó chỉ là bà ta sợ mất hết tài sản còn ông ta bà ta không cần quan tâm, thật nực cười vậy bây giờ nó đang đứng đây làm gì chứ. Nhưng trong lúc này cô y tá chạy ra chạy vào làm nó càng khó chịu hơn.

- Không sau đâu.-hắn nắm chặt tay nó hơn nhưng đủ lực không làm nó phải đau.
- Em biết...mạng ông ta lớn lắm-mắt nó vẫn chăm chú nhìn nơi đó, một nơi nó ghét cay ghét đắng.
- Biết vậy tốt rồi đừng suy nghĩ nhiều.-càng thấy nó đau lòng tim hắn như thắt lại.
- Ông ta sẽ không sau phải không.-tự nhiên cảm giác bất an lại ủa về, mắt của nó giật liên hồi.
- Không sau nhất định.-hắn vẫn lại trấn an nó.

Điện thoại hắn chợt rung, hắn đi ra ngoài thì ra là Gin, hắn bắt máy bây giờ dù chuyện gì xảy ra hắn cũng phải ở đây bên cạnh nó.

- Gì.-giọng trầm hẳn.
- Dạ ở bang có chuyện gấp em vừa điều tra được hôm nay chuyện xảy ra nhà cô Lâm là có người nhúng tay vào, nhưng em không biết là ai, bây giờ làm sau, có cần giúp không.-Bỉn biết tại hắn rất quan tâm mấy người này nên hỏi hắn trước đã.
- Thông báo ngay cho Nam với Kiệt, hiện tại tôi có việc quan trọng, anh cũng qua đó hỗ trợ đi, có gì quan trọng phải báo cho tôi.-hắn tắt máy đi vào trong.

Lúc này bà Nguyễn với à Kim mới tới nhưng trên mặt không có chút gì là lo lắng, nó chẳng quan tâm với loại người này nhìn hướng khác nhưng nào ngờ ai đó lại kiếm chuyện với nó.

- Chà chà xem kia tiểu thư Lâm Gia sau nhanh như vậy đã đến đây rồi.-bà ta giễu cợt nó.
- Còn không phải tài sản ông ta sau, mẹ đừng xem thường loại người này.-à Kim rất chán ghét bản mặt của nó.

Hứ cô ta nghĩ ai cũng như mẹ con cô ta sau, thật nực cười chỉ có những người không phải người mới nghĩ người khác như vậy. Trong lòng lửa giận bùng hực rồi nhưng hiện tại chưa phát tát thôi. Còn hắn thì.

- Mày điếc hả con kia.-bà ta nắm cổ áo nó giật nhún nhó một phen.
- Mẹ mày không dạy mày ak, tao quên mất mẹ mày chết rồi mà, tội cho mày từ nhỏ không có mẹ nên bây giờ thảm hại như vậy.-nhỏ Kim ỏng ẹo trước mặt nó.
- Mà con tiện có sống cũng không dạy được nó đâu.-bà ta mạnh miệng nằng nặc mẹ nó.
- Tôi không cho phép hai người đụng đến mẹ tôi.-nó kim lòng không dặng xô mạnh nhỏ Kim ngã xuống chân vì thế đổ lên.

Bà ta thấy con mình bị ngã định xử nó một trận, hắn vừa đi tới thấy ngay cảnh này.

- Xảy ra chuyện gì.-nó đứng với vẻ mặt tức giận có phần khó chịu, nhỏ Kim thì nằm dưới sàn bệnh viện, còn bà ta đang định đánh nó sau. Thấy hắn bà hạ tay, đỡ con bé đứng lên.
- "Cậu ta chủ tịch Trịnh Gia là Trịnh Phong, đừng đụng cậu ta hậu quả gánh không nổi đâu".-nhỏ Kim kịp lúc nhắc nhở mẹ mình.

Mặt bà ta không ổn định, không ngờ người còn trẻ như vậy mà là chủ tịch một tập đoàn nhất nhì không thua kém ai, xem chút đụng ồ kiến lửa rồi.

- Thì ra là Trịnh Phong đây cậu cậu rất tài giỏi, nhưng nói cậu cái này cậu trên tránh xa cô ta, tâm địa độc ác đang định phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta, còn đây ngã cả con tôi ghen ăn tức ở ả, phải không cô Lâm.-bà ta nghĩ chỉ cần dậm thêm vào hắn trở mặt với nó mà về phía bà.
- Mẹ con không sau mà...ây da đau quá.-mẹ nói con phụ họa, nhỏ Kim định đứng lên nhìn sang nó lại ngã xuống như té rất đau vậy.
- Mỵ là em làm.-hắn nhìn nó nếu nó nói không hắn đuổi cổ họ đi. Còn nếu là có không sau bởi thường là được chứ gì.
- Đúng.-nó xoay mặt tại sau chứ, tại sau khó chịu đến vậy khi hắn quan tâm người khác.
- Cô có sau không.-hắn chỉ đứng nhìn chứ chưa hề đụng vào chỗ đau của nhỏ Kim

Nhưng đối với nhỏ Kim thái độ này đang chán ghét nó sau, xem ra vẫn chưa đến mức khó khăn đã làm hai người trở mặt nhau rồi.

- Không nhưng hơi đau.-nhỏ Kim bày mặt khổ sở nhìn hấn chỉ mong một chút ân uệ.

- Vậy cứ cho bác sĩ xem thử tôi bồi hoàn tiền My chỉ tức giận thôi.-hấn không chút thay đổi đứng đi đến ngồi xuống bên cạnh nó ý nói nó có giết cô ta cũng không gì xảy ra.

Không quan tâm đến nhỏ Kim chỉ một chút, hấn choàng tay vai nó xem như không gì xảy ra bình tĩnh. Còn nó hơi ngờ ngác nó cứ tưởng hấn bỏ rơi nó đi chăm sóc người khác chứ.

Định chia rẽ duyên của bà ak, xin lỗi con chưa đủ trình, nó vẫn im lặng vì bây giờ chưa đến lúc phải gây rối, ông ta mà có chuyện gì thì hai người cũng phải đi theo, để xem hai người có thể sống

Nhỏ Kim đờ người ngay cả bà ta không biết nói gì, cứ tưởng tại sau thành ra như vậy. Nhỏ Kim muốn giết nó, ngay lúc này mọi thứ huy hoàng sau lúc nào bao quanh nó là sau.

- Đây là khoa cấp cứu mong mọi người giữ im lặng giùm.-một cô y tá nhắc nhở.

- Được.-chỉ một từ của hấn cô y tá hiểu ý đi ngay.

Một bầu không khí im lặng, hấn cũng không nói chuyện đó cho nó nghe mắt công nó lo lắng, mọi chuyện cứ để hấn lo là được rồi.

Một đêm trôi qua nó không chớp mắt tí nào, hấn cũng vậy để nó dựa vào người, hấn bảo nó ngủ có tin gì hấn sẽ gọi nhưng nói mãi nó mới chịu nhắm mắt. Bà ta và ả chờ đợi một lát cũng về nhà ngủ ngon lành, không mấy quan tâm. Sáng sớm nó tỉnh dậy đã thấy hấn vẫn ngồi đó, nhìn đủ biết cả đêm hấn không ngủ còn làm điểm tựa cho nó ngủ nữa chứ.

- Anh.-nó đưa tay sờ mặt hấn quá nhệt nhật.

Hấn không nói gì biết nó tỉnh hấn chỉ dụi mắt cái sờ đầu nó ý nói không gì dùng lo. Ngay lúc nó bắt đầu lo lắng, đêm qua tuy nó ngủ nhưng nó đã mơ thấy điều gì nó hình như ba mẹ nắm tay nhau rất hạnh phúc thì phải. Không biết có gì không đã lâu lắm rồi không thấy ai ra cả. Ánh đèn cấp cứu chợt tắt, cánh cửa bật mở, vị bác sĩ cao cao thượng thượng bước ra, nó và hấn đứng dậy tìm nó bấn loạn phần nào.

- Xin hỏi ai là Lâm Thị Ánh My.-ông bác sĩ nói.

- Tôi ông ta sau rồi.-nó bước tới.

- Xin lỗi chúng tôi cố gắng hết sức, đã hết cách chỉ còn chút hơi thở cuối cùng ông ta muốn gặp cô.-ông vỗ vai nó cùng bước đi.

Nó đứng chết trân, chân nhất không được, không phải chỉ là mơ thôi, đúng rồi tất cả chỉ là mơ thôi. Nhưng không đúng tất cả đều là thật mà, My ak tại sau này lại khóc chứ không phải mây hận ông ta lắm sau, nước mắt nó đã rơi vì ông ta là thật sự. Hấn vội ôm nó vào lòng, lúc này hấn biết nó cần điểm tựa người đó không ai khác chính là hấn.

- Em bình tĩnh em có thể tựa vào.-hấn nhìn nó đau lòng

Hấn lau nhẹ những giọt nước mắt của nó, nó cứ như vậy hấn biết phải làm sau.

Gật đầu nó mở cửa bước vào, ông ta càng ngày càng không ổn, nhìn thấy cảnh này nó cứ khóc đứng đàng xa nhìn lấy, cho dù như thế nào nó vẫn giữ khoảng cách chưa sẵn sàng chấp nhận, nhìn kĩ mặt ông ta vài vết sẹo, tay chân bần tím, chân không hoạt động, có lẽ đây di chứng sau vụ tay nạn.

- My con, con lại đây.-ông đưa bàn tay chạy sần tím ngắt về phía nó.

- Ông phải khoẻ lại, ông chưa trả hết nợ cho tôi nên tôi không cho ông chết.-nó trầm mặt nhìn hấn.

- Ba xin lỗi nhưng ba không thể bên con, có có nhiều điều muốn nói.-Ba nắm chặt tay nó.

- Bây giờ còn chuyện gì quan trọng hơn mạng sống sống của ông hả.-nó trách ông.

- Ba để tất cả những điều muốn nói trong cái hộp màu đen để dưới gầm giường, con tự đến mà lấy, mã khoá là sinh nhật của con.-ông ta vẫn cố gắng nói ra từng chữ một.

- Không chính ông phải tự tay lấy cho tôi ông nghe không.-nó không cam tâm ông ta lại bỏ nó.

- Ba yêu con, con gái cưng của ba.-đến cuối cùng vẫn một tiếng con gái triu mến của ông đã lâu lắm rồi ông không dùng cảm nói ra nữa. Nói dứt lời ông ta nhắm mắt hơi thở ngưng hấn.

- Baaaaaa....-nó thấy cử chỉ của ông nó lay người ông gọi một tiếng ba mà từ lâu nó không cho phép mình gọi như vậy.

- Ba dậy đi con không muốn ba bỏ con đâu...ba...ba...-nó đã khóc như đứa trẻ đòi kẹo mà phải nói không bao giờ có kẹo nữa, mãi mãi mất kẹo rồi.

như thế nào.

Chẳng thèm trả lời hai mẹ con bà, nó đi lướt qua đi thẳng lên lầu chính căn phòng của mẹ, ba nó rất kĩ tính nên chắc chắn không để ở phòng bà ta. Hấn không nói gì chỉ đi sau nó quan sát từng cử chỉ của nó thôi. Mở cửa ra căn phòng rất ngăn nắp, có lẽ Thu Thu dọn dẹp rất là kĩ thì phải. Hấn nhìn căn phòng kĩ hơn cuối cùng hấn dừng lại tại bức tranh treo cẩn thận trên tường. Khuôn mặt rất phúc hậu, mái tóc trẻ trung nhưng thuộc người trung niên rất giống với nó, bà ta là ai không lẽ. Chỉ nhìn qua hình đã biết tính cách một người đối với nó không khác điểm nào.

- Có xinh đẹp không là mẹ em đó.-nó hí hửng trước mặt hấn.
- Không bằng em.-hấn gật đầu đồng quan điểm.
- Anh chỉ gọi lẻo mép, giúp em đem hộp dưới giường ra đi.-nó là đang nhờ hấn đó.
- Được thôi.-nhanh tay lẹ chân còn nhảy mất với nó cái mới chịu.

Hấn khum người lúi dưới giường ra một cái hộp còn rất nhẹ nữa chứ đối với hấn dễ như trở bàn tay thôi. Rất nhanh đã đặt ngay gần ở trên bàn. Nó không phải không làm được nhưng trong lòng muốn hấn giúp, mấy hôm nay nó cảm giác rất lạ khi tiếp xúc với hấn tìm cứ đập liên hồi cứ như nhảy tung ra ngoài. Nó bấm từng số trên chiếc hộp ngày sinh của nó mà ba vẫn luôn nhớ. Khoá đã được mở tự động nó không có can đảm mở ra, đây chính là điều mà ba muốn nói, đây chính là điều ba muốn nó biết, đây chính là lý do ba đối xử rất tệ với mẹ sau. Hấn biết nó đang tự dần vật chính mình, nhẹ nhàng đi tới ôm nó vào lòng động viên nó đừng cảm hơn.

- Em không sao, buông em ra.-nó quay sang nhìn hấn.
- Quá ngốc.-hấn cốc đầu nó, nhưng cũng buông nó ra, hấn là ai mà còn định lừa hả, nhìn mặt dễ dụ lắm sau.

Từ từ mở ra mọi vật bên trong dần hiện ra trước mắt nó. Ngoài cái đĩa phim với USP còn giấy chuyển nhượng quyền sở hữu căn nhà này cho nó, tất cả chỉ dành cho nó thôi, đơn giản chỉ vậy. Nó cảm lên, rất muốn biết bên trong có thứ gì, đó bí mật khiến nó không phải con người suốt bao năm qua.

- Về thôi.-nó nói đi ra ngoài.

Hấn cũng vậy im lặng đi ra theo nó, bây giờ tâm trạng nó không ổn cho lắm, nó đang cần người bên cạnh và người đó không ai khác chính là hấn. Lại là những gương mặt không ưa nhìn.

- Về hả con gái, hay ở đây ăn cơm tối với dì nha.-bà luyên thuyên trước mặt nó, đúng khó chịu mà.
- Chị ăn cơm với em nha, chị yêu của em mà, em thương chị lắm.-nhỏ Kim làm mặt dễ thương nhưng nó thương không nổi, chỉ nhớ tới lúc trước nhỏ Kim hại nó không bao giờ nó quên được.

Nó không nói một lời bước ra về, nhưng bà ta và nhỏ Kim đâu để cho nó yên, con mồi đã xuất hiện đâu thể nào để thoát dễ dàng như vậy. Không thể không nói, tại sau không để cho nó hiện được một ngày cơ chứ.

- Bây giờ thì tôi biết tại sao My làm như vậy với các người rồi, từ thái độ cử chỉ không giống như con người.-hấn nói lời lẽ thâm độc khẻ nhả mặt trước cử chỉ đó, nếu con người đã không làm như vậy, đây là đang lợi dụng nó đó.

- Cậu... My nhà tôi không cần thứ như cậu, tôi biết cậu là ai nhưng tôi không sợ cậu đâu, cậu có tin tôi nói một tiếng là My con gái ngoan của tôi cho cậu cút đi không, không biết tôi là ai sau.-bà ta tưởng từ nãy giờ đã làm nó xiêu lòng cảm thương cho bà chút gì đó, bà ta đâu có biết đã rất sau lần khi nghĩ điều đó có thể xảy ra.

- Cút ra.-nó hét mất đồ rục vì tức.
- Cậu nghe rõ chưa là con tôi nói cậu cút khỏi đây, mẹ biết con thương mẹ mà.-thấy tình hình xuống sẽ bà ta đổi cách xưng hô.
- Chị àk sau chị lớn tiếng với anh Phong em biết chị nghe lời mẹ nhưng chị không làm vậy được.-nhỏ Kim vịn tay hấn nhỏ chỉ chờ cơ hội này thôi đã tới lúc rồi.
- Tránh ra đi, anh ra xe đợi em loại người này nhìn chướng mắt lắm.-hấn khó chịu nhìn nhỏ Kim, người gì có thể trơ tráo đến mức như vậy.
- Anh...-nhỏ Kim không ngờ hấn có thái độ này, không phải con trai là thích dụ dỗ nhỏ nhẹ sau, đã làm gì sai chứ.

Nó im lặng nhìn hấn ra xe, tính hấn trước giờ là vậy hấn không thích con gái đến gần hấn, hấn chỉ loại trừ một người thôi là nó còn một người nữa chính là cô gái ấy là không thôi.

Con người mà sức chịu đựng cũng có giới hạn chứ dám nói hấn như vậy, ngay cả nhỏ Kim hiểu nhầm mà đến gần hấn nữa chứ, đúng nó hết chịu nổi rồi. Quan trọng là bà ta vừa nói gì mẹ sau thật nực cười bà ta nghĩ bà ta là ai chứ.

- Bà từ khi nào là mẹ tôi hả.-nó hét vào mặt bà ta đẩy rất mạnh bà ta ngã ngay xuống sàn nhà cũng rất mạnh.
- Ta chi...là...-bà vẫn chưa hoàn hồn rõ ràng lúc này là sau.

- Tôi nói cho bà biết bà không phải mẹ tôi trên đời này tôi chỉ có một người mẹ duy nhất, tôi chỉ xem bà không bằng một gốc của Thu Thu, tôi nghĩ bà nên học hỏi Thu Thu đi. Chuyện của tôi và Phong không đến lượt bà quản bà nghe rõ chưa.-nó cảm phần nhìn bà nhiệt độ gần 1000°C rồi.
- Chỉ không được nói với mẹ như vậy.-nhỏ Kim không biết sợ còn giáo huấn nó nữa chứ chạy đỡ mẹ mình.
- Cô có biết đụng vào chồng tương lai của người khác là rất mất lịch sự không.-nó giảm bớt nhưng vẫn không thích nhỏ Kim đụng vào người hấn như vậy nó rất khó chịu.
- Cái gì chồng tương lai.-nhỏ Kim không hiểu, mấy hôm nay toàn đi chơi ít cập nhật tin tức.
- Cô tự tìm hiểu đi, bộ mặt các người tôi hiểu quá rõ rồi nên đừng giả tạo trước mặt tôi.-nó chỉ mặt bà ta.
- Thôi xã giao đi cho dễ nói chuyện, mày là ai tao không cần biết nhưng trên danh nghĩa mày vẫn là con của ba và tao cũng vậy nên mẹ tao cũng là mẹ mày và mày phải chu cấp cho mẹ con tao.-đây là con người thật sau, bao giờ sống đúng với bản chất của mình cũng rất đáng sợ.
- Hừ.... vậy sau...tôi nói hai người biết lắng tai ra mà nghe cho kĩ, tôi và hai người không quan hệ quyết thống gì hết nên đừng nhận quan hệ gì đó với tôi. Còn nữa ba tôi đã chuyển nhượng chủ sở hữu căn nhà này cho tôi rồi. Nên các người nếu muốn yên ổn có chỗ ở ngày ăn ba bữa thì liệu hồn đó. Nếu không tôi tống cổ hai người ra đường.-nó không thể nang gì hết, lời nói dứt khoát không mất thiện cảm với người đang đối thoại với nó vì với bà ta nó không cần phải có sự tôn trọng.
- Mày nói láo mày nghĩ mẹ con tao tin mày.-bà ta trở mặt, không thể đứng yên nhìn tất cả tài sản vào tay nó, không nhu được thì phải cương thôi, tất cả lúc này chỉ diễn tả được bằng hai từ "giả tạo"
- Đúng giấy chuyển nhượng đang nằm trong tay mẹ con tao đâu ra mày đang giữ chứ.-nhỏ Kim lên mặt rõ ràng hôm trước mẹ mới đưa cho xem đây, hai mẹ con còn tổ chức ăn mừng nữa là.
- Tự xem kĩ lại đi, tôi chưa từng nói đùa nếu không cứ thử làm đi rồi biết, đến lúc đó đừng trách tôi ác với các người. Ak còn một chuyện nữa, nhà này là của tôi nên từ bây giờ tôi chuyển giao quyền chủ nhà cho Thu Thu. Mọi quyền hành Thu Thu quản không đến lượt các người xen vào. Thích thì ở không thích thì cuốn đồ ra ngoài ở.-nó vừa nói vừa nhìn Thu Thu ý nói không có gì phải sợ.
- Bà ta xem mà mặt tái mét, đứng tờ giấy này rồi nhưng tên sở hữu hợp pháp là.... tức là Lâm Thị Ánh My của bây giờ. Như vậy là ông ta đã có sự chuẩn bị trước, không lẽ tất cả công sức của bà đổ sông đổ biển hết sau, không thể nào, không phải như vậy ta không thể thua được, không bao giờ.
- Mày cả ba mày nữa tao không...ta không tha cho mày đâu.-bà ta như hoá điên rất đáng sợ.
- Đừng ngốc tìm cách trả thù, nếu các người dám đụng đến tôi một lần nào nữa, tôi cam đoan bầm các người cho cá ăn, tôi không phải là một đứa khờ đại như lúc trước, tôi đủ thông minh đối phó với loại người như bà.-nó quay mặt đi thẳng ra xe không cần nhìn lại, đứng tức chết mà đáng lí ra nó xử họ rồi tại bà ta cũng có công chăm sóc ba nó trong suốt thời gian qua nên nhẹ lòng tha cho. Hai mẹ con bà ta không còn biết chết là gì sau còn dám kiểm chuyện với nó, Thu Thu cũng đi theo sau tiến nó.
- Kim...con đâu rồi...con của mẹ Kim con ở đâu...-bà ta ôm đầu nhắc tên nhỏ Kim.
- Mẹ có sau không con con đây nè mẹ.-nhỏ Kim rất lo cho bà ta.
- Mất...haha...mất hết rồi...hahahaha...mất hết thật rồi.-bà ta ôm đầu rồi lăn ra đất, còn quần quai la hét.
- Mất cái gì mẹ đừng làm con sợ mà.-Kim lay người bà thật mạnh nhưng mặt bà biểu cảm kì lạ khó hiểu.
- Tài sản...tiền...còn nữa là tất cả chứ....hahaha...mất hết rồi....là tay trắng...đúng ta thua rồi...hahaha...thua rồi.-bà vừa cười vừa nói cũng vừa méo như vậy là sau.
- Tỉnh lại đi mẹ...-chữ mẹ nhỏ Kim hét lớn nhưng bà vẫn vậy không có gì gọi là thay đổi.
- Mặt cho nhỏ Kim gọi bà, bà vẫn vậy hết vò đầu lại bực tức như một đứa trẻ vậy. Nhỏ Kim rất hoảng không lẽ mẹ nó vì tài sản mà hoá điên, nếu như vậy thì tất cả do nó ban cho, thế rằng mối thù này tôi nhất định phải trả đủ.
- Ta không được đâu.-Thu Thu còn bản khoăn chuyện lúc này.
- Thu Thu nghe con, xem như con tặng Thu Thu ngôi nhà này là trả công cho Thu Thu, sau này chuyện của căn nhà này Thu Thu có thể tự quyết, cũng có thể đưa người nhà Thu Thu lên ở con chỉ mong Thu Thu sống tốt.-nó ôm chặt bà, bà rất tốt bà xem nó như con vậy, ngay cả mẹ nó bà cũng vậy nên nó rất quý bà.
- Nhưng đây là nhà của ông bà chủ, với nó quá đắt Thu Thu không dám nhận.-bà không đồng ý chuyện này vì bà là người thật thà không trọng tài sản.
- Nếu Thu Thu không nhận con sẽ bán căn nhà này, nhưng con sẽ xin cho Thu Thu tiếp tục làm công việc hiện nay.-nó làm mặt cần thẳng.
- Không được nhà ông bà chủ dù gì cũng là kỉ niệm sau có thể để người lạ vào chỉ hai người họ đã đủ lắm rồi.-Thu Thu càng không muốn như vậy.

- Vậy như vậy xem như con nhờ Thu Thu nắm quyền sở hữu chăm sóc nơi này, khi nào con cần con sẽ lấy lại chỉ mong Thu Thu thường xuyên vào dọn dẹp phòng mẹ con.-nó biết bà sẽ xiêu lòng, nếu bà không chịu nó cũng không bán, nó chỉ liều với bà thôi. Chứ nhà kỉ niệm của mẹ và nó sau nó bán được.

- Con đã nói vậy ta có thể từ chối sau, ta sẽ làm như ý con. Con yên tâm và con nên nhớ ngôi nhà này lúc nào cũng chào đón con.-bà khóc vì nó, là bà đang khóc đó.

- Con biết rồi Thu Thu thôi con đi đây Thu Thu vào nhà đi.-nó lao nước mắt cho bà, nhìn bà khóc nó chịu không nổi.

- Ừk con đi đi bạn con đang chờ, ta muốn nhìn con thêm chút nữa.-đối với nó bà dùng lời dịu dàng rất dễ nghe, bà là người tốt nên bà rất xứng khi làm chủ căn nhà này.

Nó vào xe nhìn lại Thu Thu vẫn nhìn theo nó, trong lòng bỗng ấm áp không ngờ trên đời này còn có người phúc hậu như vậy rất đáng kính trọng.

- Bà ấy là người tốt.-hắn biết nhìn người.

- Đúng là người thay mẹ chăm sóc cho em những lúc mẹ đi vắng, em xem bà như mẹ vậy.-Thu Thu vẫn là tốt với nó nhất.

Không khí lại im lặng, nó không nói gì nữa, hắn cũng vậy. Hắn lấy xe ra khỏi cổng, bây giờ nó rất muốn biết nội dung bên trong những thứ này thôi. Bây giờ cũng đã khuya rồi, không nhanh không chậm hắn đưa nó về tới nhà, nhìn sang nó vẫn rất bình tĩnh. Nhưng nó đang cố tỏ ra như vậy, vì nó không muốn hắn lo lắng thêm thôi, và điều này hắn cũng đã biết.

- Ăn gì không.-hắn kiểm chuyện nói với nó thôi nhưng nếu nó muốn ăn hắn sẵn sàng đi nấu.

- Không em muốn đi ngủ.-nó cười tươi với hắn chạy ngay lên phòng.

Hắn nhìn theo bóng dáng của nó đi theo phía sau, nhưng tới nơi mỗi người về một phòng, người khác nhìn vào không khỏi đau lòng.

Vào phòng nó nhanh nhẹn thay bộ váy ra. Khoác trên người áo sơ mi đen tay ngắn chất liệu vải sợi mềm rất dễ chịu, chung với quần thun ngắn trên gối sẽ thoải mái hơn, tóc nó búi cao nhìn nó lúc này rất khác so với lúc chiều. Lúc chiều là một thiên thần thần diệu dàng yếu đuối, còn bây giờ là ác quỷ mạnh mẽ. Vì ngay lúc này nó không cho phép mình yếu đuối. Cầm cái đĩa, USP và lop-top nó mở hé cửa nhìn sang phòng hắn rất tối, chắc đã tắt đèn và đi ngủ rồi, cũng đúng nguyên buổi chiều ra ngoài chắc cũng mệt rồi. Rảo bước xuống cầu thang, lúc về phòng nhỏ và cô còn sáng đèn nhưng bây giờ đều đã tắt cũng phải đã khá khuya họ nên đi ngủ rồi. Lại bàn đá đặt kê bên hồ trong vườn nhà hắn, phía trên có bóng đèn màu nhạt phát ánh sáng nhỏ nhoi nhưng cũng đủ đối với nó bây giờ. Nó ngồi xuống nhanh chóng khởi động máy, cảnh về đêm thật im lặng, im lặng đến nỗi làm người khác khó chịu. Ý định xem trong phòng, nhưng trong phòng lại cảm giác ngột ngạt khó chịu, ngoài này không khí trong lành thích hợp hơn. Máy khởi động xong nó gắn đĩa vào, im lặng chờ đợi từng tiếng nhạc du dương phát ra, nhưng màn hình chỉ toàn một màu đen. Khi tiếng hát cất lên màn hình cũng hiện lên dòng chữ "GỬI CON GAI YÊU" rất bắt mắt tiếp đến những tấm ảnh mà nó không bao giờ dám tin vào mắt mình.

Đó là những tấm ảnh lúc nó mới sinh ra trong bụng mẹ dễ thương, bên cạnh luôn là ba mà mẹ nó. Rồi lần sinh nhật một tuổi, hai tuổi rồi ba tuổi, nhớ nhất lần sinh nhật bốn tuổi nó còn nhớ nhất sinh nhật bốn tuổi là ba xin nghỉ phép một tuần dẫn cả nhà đi du lịch.

Cả gia đình bé Trinh đi biển đang cắm trại cạnh vùng biển Trinh rất thích, từ nhỏ Trinh đã rất thích biển, nhưng ba Trinh bận công việc suốt không thời gian đưa bé đi nhưng đây chính điều ước sinh nhật Trinh đã ước và ba đã thực hiện làm con bé rất vui và rất thương ba của mình.

- Uống sữa nè con gái.-ba dịu dàng đưa cho nó bình sữa.

- Trinh Trinh thích uống sữa.-con bé nhanh tay lấy ngay bình sữa.

- Hai cha con làm mẹ ghen tị quá đi huhu.-mẹ Trinh vờ khóc.

- Không Trinh thương ba Trinh càng thương mẹ, mẹ đừng khóc.-bé Trinh buồn hùi nhìn mẹ mình.

- Trinh này con bị mẹ con gạt rồi, lại đây với ba.-ba Trinh dang rộng vòng tay đón Trinh

Trinh quay sang mẹ, mẹ cười tươi vì gạt được đứa con mình, còn nựng mặt bé nữa. nhanh chân ngồi vào lòng ba, ba cốc nhẹ đầu Trinh vì bốn tuổi rồi phải thông minh lên sau dễ bị gạt như vậy, về sau còn phải tự lo cho bản thân ba mẹ đâu thể bên con hoài được.

- Vâng tại Trinh thương mẹ mà.-nhưng mỗi lần ba cốc đầu Trinh rất thích nó không đau vì con bé biết đó cũng là cách thể hiện sự yêu thương của ba.

- Ba biết nhưng sau này không được dễ tin người dù người đó người rất thân với mình như vậy không tốt, con phải biết suy xét đánh giá thật kĩ người đó có đáng tin không trong mọi tình huống, đó là một bài học cho con gái của ba, con hiểu không.-ba ôn tồn dạy bảo.

- Dạ Trinh hiểu ạk sau này con sẽ là một người rất thông minh ba ba đừng lo, ba hát cho Trinh nghe đi ba.-con bé hí hửng như muốn kẹo trước mặt ba mình.

- Hà...hát sau.-mẹ nó mỉm cười khi nó nói chuyện này.
- Sau vậy mẹ.-đổi với tình huống này con không hiểu cho lắm.
- Từ trước giờ ba con chưa từng hát, mỗi lúc yêu cầu ba con hát ba con đều tránh, mẹ nghĩ ba con hát rất dở.-mẹ cười ghẹo ba cũng gỡ bánh đưa cho nó ăn.
- Thiệt sau ba.- vừa hỏi vừa dùng ánh mắt ngậy thơ nhìn ba mình.
- Ồk thì như mẹ con nói.-ba nó áp ứng thật giả khó lường, nhưng đối với một đứa bé bốn tuổi con bé tin mẹ tuyệt đối ba hát rất giỏi.
- Nhưng Trinh muốn ba hát Trinh nghe cơ.-con bé bày ra bộ mặt dễ thương, mắt lấp lánh nhìn ba, đối với tuyệt chiêu này ai thấy cũng phải xiêu lòng nhưng ba nó.
- Thôi ba chụp hình cho gia đình mình.-ba nó lảng tránh bước lên gần máy ảnh.
- Baaa...-chuyện này Trinh hiểu ba cố tình thôi.
- Thôi tha cho ba con đi lại đây chụp hình nào.-mẹ là đang giúp ba thoát.

Bỏ qua chuyện đó Trinh lại vui vẻ trở lại nhưng cũng buồn trong bụng, ba người ngồi gần với nhau 1....2.....3 một tấm ảnh được chụp hình rất đẹp nó cứ nhìn mãi còn đủ thứ kiểu hết.

- Trinh thích không.-mẹ nó hỏi.
- Thích rất thích sau này Trinh muốn được đi chơi cùng ba mẹ.-bé Trinh làm nũng.
- Được sinh nhật năm tới ba dẫn con đi được không.-ba hứa với bé
- Dạ được.-Trinh ôm chặt ba mình.

Những hình ảnh như thế này mẹ Trinh đều chụp lại, nhìn thấy hai ba con yêu thương nhau như vậy mẹ Trinh cũng rất hạnh phúc có lúc còn tưởng bị bỏ rơi nữa chứ.

 Đây là những gì còn sót lại lúc sinh nhật bốn tuổi của nó, những hình ảnh trong màng hình làm nó day dứt không nguôi, tất cả ba nó vẫn còn giữ đến bây giờ, đang đang định tắt lỏp-top vì những thứ hạnh phúc đó chỉ diễn ra trong suốt bốn năm khi nó được sinh ra đời màn hình cũng tối đen một lúc lâu.

Nhưng khi đụng tay vào màn hình ngay lập tức từng bức ảnh nữa lại hiện ra dòng chữ.

"KHI CON LÊN NĂM TUỔI" Những hình ảnh này là sinh nhật lúc năm tuổi của nó nè nhưng chỉ có mẹ và nó, hình ảnh rất xa vì lần này ba nói là đi công tác không thể về được, nó biết mẹ nó cũng rất buồn nhưng tại sau?.

Kế tiếp dòng chữ "KHI CON LÊN SÁU TUỔI", lần này thì ba nói có cuộc họp rất quan trọng ba đến khuya mới về nên cũng chỉ có mẹ đón sinh nhật với nó vậy những hình ảnh này từ đâu mà có. Đến đây nước mắt nó bắt đầu rơi bắt đầu rơi tiếng nấc cũng phát ra tiếng đứt quãng, mắt vẫn không rời màn hình.

- Thì ra là ba gạt con, ba không đi công tác, ba không có cuộc họp quan trọng, từ đầu đến cuối ba vẫn ở cạnh con nhưng ba không cho con biết, dù gần nhưng xa ba làm vậy bà sau hả ba, ba có biết lúc đó con nhớ ba lắm không.-như vỡ oà tất cả nước mắt thì nhau rót cứ tưởng tượng không thể nào ngưng.

Nhưng nó đâu biết những lần đó ba nó đã khóc khi chỉ biết những xa nhìn con mình, rồi lên chụp lại những khoảnh khắc đó trong âm thầm, những lúc đó ba nó cũng đâu vui sướng gì đâu mà rất đau khổ là khác.

"KHI CON LÊN BẢY TUỔI" chữ to rõ nhưng lần này chính ba đã đuổi nó ra khỏi nhà và mai mốt nên được đón sinh nhật với gia đình mới là ông bà Lâm ba mẹ nuôi nó bây giờ. Trước sự háo hức hạnh phúc của ông bà đáp trả khuôn mặt lạnh tanh của nó vì từ lúc này nó mất hẳn nụ cười.

- Chuyện này là sau tại sau ba không nói cho con biết.-không lẽ ba nó luôn theo dõi nó, luôn quan tâm lo lắng cho nó sau, những lúc này là nó cần ba nhất nhưng cũng hận ba nhất.

Lần lược "KHI CON LÊN TÁM...CHÍN....HAI MƯƠI" từng hình ảnh trong năm tuổi đó lại hiện ra những lúc nó sinh hoạt thường ngày cũng có. Không lẽ cái người bà Linh gặp là người của ba nó sau. Đúng vì sau này việc bảo vệ nó rất kĩ nên những hình ảnh sinh nhật không chụp được nhưng thay vào đó những ảnh sinh hoạt của nó trong năm tuổi đó. Cuối cùng có thêm dòng chữ như chiếm hết màn hình "YÊU CON, CON GÁI NHỎ CỦA BA" đối với ba nó nó lúc nào cũng nhỏ cũng là bảo bối của ba nó, tuy ba nó không ở gần nó nhưng mọi chuyện về nó ba nó đều biết, biết hết nhưng chỉ biết đứng xa nhìn nó, nhìn nó xem ông như người xa lạ.

Nó khóc nước mắt tuôn như mưa vậy, vậy mà ba không nói cho nó biết, ba cũng đã quá ác với nó rồi. Màn hình vụt tắt tất cả đã kết thúc, nó cũng

chẳng còn sức lực để xem nữa nó ôm mặt khóc, chỉ một mình những lúc như thế này nó đã quen rồi với sự cô đơn này. Còn một sức nữa nó gấn USP vào đây không phải là hình ảnh nữa mà là một đoạn thoại của ba nó.

- Con gái cưng của ba, bảo bối của ba, chắc con đã xem qua rồi phải không, tuy hình ảnh không được đẹp lắm nhưng đó là tất cả tình yêu thương của ba dành cho con.-ba nó ngập ngừng là ba đang khóc sau.

- Ba rất muốn bên con nhưng có một điều khiến ba không thể ở cạnh con và mẹ, ba chỉ biết ngắm nhìn con từ xa...chụp lại những hình ảnh khi con sang tuổi mới...thay vào đó là những lí do biện hộ của ba mà ba không bao giờ muốn nói.-ba nó vẫn ôn tồn như ngày nào nhưng giọng nói có hơi khác đi vì ông đã khóc.

- Trước tiên ba muốn thực hiện điều con muốn lúc con bốn tuổi...con còn nhớ không.-ba nó hỏi nó nhưng chỉ trong im lặng.

Nó chăm chú lắng nghe, khi đoạn nhạc vang lên nó rất kinh ngạc, không lẽ ba định đứng đây là điều nó muốn ba thực hiện nhưng ba đã lãng tránh. Giọng hát vừa cất lên nó như đứng hình là chết lặng.

- Con có đôi mắt to

Có bàn tay bé xíu

Đôi môi chúm chím nhỏ

Cứ gọi lớn ba ba.

Thương ba lắm phải không?

Sau mỗi lần nhìn thấy

Con lao đến ôm chặt

Để ba công cả ngày.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Để cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Để cả nhà đều vui

Con có đôi mắt to

Có bàn tay bé xíu

Đôi môi chúm chím nhỏ

Cứ gọi lớn ba...ba...

Thương ba lắm phải không?

Sau mỗi lần nhìn thấy

Con lao đến ôm chặt

Để ba công cả ngày.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con có đôi mắt to

Có bàn tay bé xíu

Đôi môi chúm chím nhỏ

Cứ gọi lớn ba ơi

Thương ba lắm phải không?

Sau mỗi lần nhìn thấy

Con lao đến ôm chặt

Đề ba công cả ngày.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui....

Bài hát: Con gái nhỏ của ba.

Ca sĩ: Phan Đình Tùng

Là ba nó, ba nó hát cho nó nghe giọng hát trầm ấm bấy lâu nay nó không được nghe, tuy không được hay nhưng đối với nó rất tuyệt vời, hát rất hay. Nó

không khỏi xúc động đã lâu như vậy mà ba còn nhớ.

- Đứng ngồi đó mà khóc như con nít nha cô nương.-bây giờ còn tâm trạng nghe nó sau vì ba nó biết cho dù có mạnh mẽ đến mức nào nó cũng rất đau lòng cho xem.

- Con không khóc, không có mà.-nó vội lao nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại trên mắt như cảm giác ba và mẹ đang ở đây.

- Ba rất thương con và mẹ ba không muốn đuổi mẹ con đi, càng không muốn nhìn mẹ con chết mà không cứu vì nếu cứu thì cả con cũng đi theo bà ấy, lúc đó ba có cho người đến cứu con nhưng không thấy ai hết về sau mới biết có người cứu con và mẹ ba rất vui mừng, nhưng khi biết được mẹ con không qua khỏi ba như hoá điên. Một thời gian dài ba chìm trong men rượu vì mẹ con phải rất lâu ba mới trở lại như trước.-ông kể hết cho nó nghe.

- Ba biết con rất hận ba, dù ba làm gì bù đắp cho con, con cũng không chấp nhận, nhưng ba không muốn như vậy ba thật sự không muốn.-ông lại khóc nó đâu biết ông đau đến cỡ nào.

- Lí do ba nói lí do cho con biết đi.-nhắc lại chuyện này nó lại thấy khó chịu là vô cùng khó chịu.

- Người mà dồn ba vào đường cùng, người ép ba đuổi mẹ và con ra khỏi nhà, người mà tông xe vào mẹ con khiến mẹ con không qua khỏi chính là Devil ông trùm đứng nhất thì giới đêm và đứng đầu Dask Hero-ông nhấn mạnh trọng điểm người đó.

Nó lại một phen chấn động là anh ta sau, cũng chính ông ta luôn tìm cách xoá sổ Black Girl, nó cố gắng lắm mới đứng lên được, nó cũng chưa từng nói tha cho anh ta nhưng đối với ông ta cũng phải dè chừng một phần nào, đến hôm nay sự hận thù ngày càng chồng chất thêm nhưng theo độ tuổi thì anh ta bằng tuổi nó vậy sau có thể thù hằn gia đình nó chứ, chuyện này là sau.

- Con gái ông ta có thai nhưng người gây nên không nhận, ông ta giết tên đó, cô ấy sinh đứa bé một thân một mình, trong một lần bàn việc làm ăn ba mới nói chuyện con gái ông ta vài lần không ngờ người cô ấy có cảm tình với ba. Vừa thuận ý ông ta không bị lời ra tiếng vào, nên ông ta ép ba phải cưới con gái ông và nhận đứa bé đó là con, nếu không ông ra giết mẹ con và con ngay cả Nguyễn Thị ông con đã gây dựng cũng bị phá sản. Ba không còn cách nào khác, vì giữ mạng sống cho mẹ con với con, vì Nguyễn thị ba đã đồng ý, vì thế lực của ba bây giờ không đủ để chống lại ông ta đành dần lòng đuổi mẹ con và cả con ra khỏi nhà. Con và mẹ đau khổ một thì ba đau khổ tới mười, ba như hoá điên, ngay cả khi nhìn mẹ con và con ba cũng không dám. Ông ta lại muốn ba phải đám cưới với con gái ông ta ngay lập tức, ba không đồng ý nên ông ta đã ra tay, lúc ba điều tra được chính ông ta cho xe hại con người ông ta muốn giết chính là con nhưng không ngờ mẹ con lại ra đỡ. Ngay lúc đó ba chỉ muốn một dao giết chết con gái ông ấy trả thù cho mẹ con, nhưng ba đã nghĩ kĩ lại nếu ba làm như vậy thì mạng sống của con sẽ không giữ được, ba đã bỏ qua tất cả. Lúc mẹ con mất ba rất hối hận vì việc mình đã làm nhưng thật không còn cách nào khác. Sau này ba mới biết con được gia đình ông bà Lâm nhận nuôi ba đã rất mừng vì tương lai của con không vì chính ba vùi dập. Ba có đến nói chuyện với ba mẹ nuôi của con, nhưng hai ông bà không cho ba vào vì họ cũng như con rất căm ghét ba.-ông cố gắng lắm mới kể hết được, không ngờ cuộc đời ông xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả ông cũng không thể ngăn cản được.

- Devil tôi không tin không tìm ra ông thật sự.-vì nó biết tên hôm trước không phải Devil rắc rối.

- Những chuyện này ba đã giữ rất lâu, mấy hôm nay ba có cảm giác bất an sắp có chuyện xảy ra, nên ba lường trước kể hết lại vào đây cho con biết tất cả, dù con có tin ba hay không thì đây cũng là sự thật. Trong suốt thời gian qua không ngày nào ba ngủ ngon giấc, trong giấc mơ ba luôn gặp mẹ con và cả con luôn nhìn ba bằng ánh mắt hận thù xa lạ, ba đã rất đau lòng, đầu của ba muốn nổ tung. Ba xin lỗi con....ba thật lòng xin lỗi...ba chỉ xin cho duy nhất một điều...con có thể tha thứ cho ba và con không được trả thù cứ như vậy ân oán sẽ không bao giờ dứt con hiểu không... Lúc con nghe được những điều này cũng chính là lúc ba đến bên mẹ con rồi, ba tin mẹ con sẽ hiểu và tha thứ cho ba...Ba và mẹ sẽ luôn bên cạnh con. Xin lỗi con....con gái.-ông không thể nói tiếp được nữa, tim ông lại như thắt lại, ông thấy tội lỗi của ông đối với đứa con gái và vợ ông rất nhiều, nhiều đến nỗi ông không biết lần sau có thể bù đắp lại chỉ biết xin lỗi và van xin sự tha thứ của nó mà thôi.

Nó không thấy gì, một màn sương trắng vây kín mắt nó, từng giọt nước mắt tự những giọt sương rơi rất nhiều.

Khi nó vừa xuống lầu, hần đã sang xem nó thế nào thấy nó không trong phòng, hần đi tìm khắp nơi cuối cùng gặp nó ngoài vườn. Vui vì tìm thấy nó nhưng tìm bỗng nhói đau mạnh mẽ khi thấy nó khóc. Để cho nó yên tĩnh một mình, chỉ im lặng đứng phía sau nhìn nó. Nhưng càng ngày nó khóc càng nhiều tiếng khóc của nó như đốt cháy hần, không thể đứng yên như vậy được, cuối cùng lí trí nói hần phải là chỗ dựa cho nó lúc này.

- Em làm sau vậy đừng khóc nữa.-hần đã đứng đó rất lâu, lên tiếng chỉ muốn cho nó biết hần luôn bên cạnh nó.

- Phong em sai rồi.-nó nhào ôm hần khóc càng lớn hơn, chỉ bên cạnh hần nó mới không thấy cô đơn.

Cứ tưởng cuộc sống này đơn giản nhưng chỉ khi ta ở một mình thì nó quá vô vị. Đã rất cố gắng về mọi thứ nhưng nhận lại chỉ toàn là nước mắt, mọi uất ức của nó dồn nén bấy lâu bây giờ có thể cho nó giải thoát rồi. Nó biết vị trí của nó là ở đâu: "Luôn ở bên cạnh nỗi đau...và...đăng sau hạnh phúc!!!

- Cứ khóc đi anh sẽ là bờ vai cho em khóc, nhưng chỉ ngày hôm nay còn ngày mai nhất định phải cười thật tươi.-đây liều thuốc hần đang chữa trị cho nó.

Nó không trả lời chỉ vùi đầu vào lòng ngực ấm áp của hần, khi khóc hết nước mắt lí trí của một con người mới có thể bình tĩnh được.

- Em quá thảm hại, quá tội nghiệp phải không anh.-khóc ước cả áo hần nước mắt nó cũng ngừng rơi nhưng thay vào đó câu hỏi ngớ ngẩn.

- Ngốc.-hần xoa đầu nó nhìn tâm trạng nó như vậy hần càng khó chịu, dù muốn cười trấn an nó cũng không được.

Khi đã yêu một ai đó người đó vui mình cũng vui lây, còn khi người đó buồn mình cũng khoảng vui nổi. Đó là mình chứng tình yêu không rạn nứt, tuy hai nhưng đã hoà vào một, nên ngày lúc này hần không muốn nhìn nó tự làm khổ mình, làm như vậy càng đau lòng thêm thôi.

- Những người quan trọng nhất với em họ đều rời xa em, và có khi nào sau này tất cả cũng rời xa em không, tất cả đều bỏ em một mình như ba với mẹ đã rời xa em mãi mãi.-nó nói tay nắm chặt nếu như có người hạ mình cho nó đánh thì tên đó sẽ không sống quá hai phút.

- My này... dù cho...trên thế giới này tất cả đều quay mặt với em nhưng riêng anh.... sẽ luôn bên cạnh em.-hắn xoa đầu nó, lúc người ta quá yêu thương nhau thì dù chỉ một hành động nhỏ cũng đã là rất đủ rồi.

- Anh...-nó nhìn hắn ánh mắt ngạt nhiên, những lời nói này có phải thật lòng hay chỉ đang lừa gạt nó thôi. Nó tin là thật vì chỉ khi đối diện với hắn có chút gì đó cảm thương, nó thầm nghĩ "hay là chỉ là lòng thương hại"

- Đừng suy nghĩ nhiều, anh công em lên phòng.-hắn khụy gối xuống. Nó vẫn chần chừ hắn quay lại nhìn nó ý ra lệnh leo lên nếu không hắn sẽ làm gì chất nó đã hiểu.

Cũng nó lên phòng hắn đi rất chậm kéo dài thời gian bên cạnh nó, nhịp tim hơi thở như hoà vào nhau, sự chở che của hắn quá lớn nên nó chẳng cần cái vỏ bọc của mình làm gì quá vướn bận, nó cũng đã ngưng khóc hẳn. Chỉ như vậy thôi đã đủ lấp đầy những đau khổ mà nó đã gánh chịu, sau cơn mưa trời lại sáng. Hắn đắp ki mền cho nó chu đáo, khi nó nhắm mắt cẩn thận tắt hết đèn, nhìn nó một lúc hắn mới về phòng chỉ mong nó có thể buông bỏ. Nó như khóc quá nhiều khi nằm xuống ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay còn rất thoải mái nữa là khác, mọi tâm sự đã được giải thoát ưu phiền suốt bao năm qua về ba đã được hoá giải. Có quá muộn không khi mà bây giờ nó mới hiểu ra đâu mới là người nó phải trân trọng. Ở đời việc gì nên làm phải làm trước đi, nếu không sau này không có cơ hội. Ta chỉ biết ai thực sự quan trọng trong đời khi mà mình đã đánh mất đi. Chỉ một đêm nay thôi nó sẽ là nó của quá khứ, vui vẻ như ngày nào và sẽ trân trọng bảo vệ những gì mình đang có.

Vừa thấy nó bà ta và nhỏ Kim tươi cười niềm nở với nó, làm nó nổi hết da gà, từ khi nào hai mẹ con nhà này tốt với mình như thế. Nhìn cũng phải khâm phục đấy nha.

- My con gái đến thăm ba con ak, di thương ba con chất đi sống không nổi quá.-mới ngồi đó cười tươi như hoa mà bây giờ nước mắt đầu ra rơi như mưa trước mặt nó.

- Chị đến rồi ak, em và mẹ lo cho ba nhưng ba cũng mất rồi xem như em và mẹ cũng có công chăm sóc cho ba phải không chị nên có phải chị nên chị trả lại chút gì đó cho mẹ và em chứ .-nhỏ Kim nghinh mặt nói không biết xấu hổ, nhưng nó thích như vậy cứ nói thẳng đừng giả mù xa mưa trước mặt nó.

- Đúng đó con gái đi tốn rất nhiều công sức đó, chứ ông ta già rồi cứ bệnh suốt con phải hiểu cho đi chứ.-mới đây nước mắt biến mất hết rồi, còn nói giọng thanh cao trước mặt nó nữa chứ thiệt nó chỉ muốn một tay xử bả cho xong, My ak từ khi nào mẩy hiền như thế này.

Thì ra đây là âm mưu hết sau. Tất cả chỉ là tài sản thôi sau vậy mà cứ tưởng bà ta là thành tâm chứ. Tài sản không còn, ba nó thì mất, bây giờ bà ta không còn gì cả nên chuyển phương hướng sang nó chứ gì. Nói không hiểu cũng không đúng, loại người như bà ta khẳng định không biết từ nhục viết như thế nào.

Chẳng thêm trả lời hai mẹ con bả, nó đi lướt qua đi thẳng lên lầu chính căn phòng của mẹ, ba nó rất kỉ tính nên chất chẵn không để ở phòng bà ta. Hắn không nói gì chỉ đi sau nó quan sát từng cử chỉ của nó thôi. Mở cửa ra căn phòng rất ngăn nắp, có lẽ Thu Thu dọn dẹp rất là kĩ thì phải. Hắn nhìn căn phòng kĩ hơn cuối cùng hắn dừng lại tại bức tranh treo cẩn thận trên tường. Khuôn mặt rất phúc hậu, mái tóc trẻ trung nhưng thuộc người trung niên rất giống với nó, bà ta là ai không lẽ. Chỉ nhìn qua hình đã biết tính cách một người đối với nó không khác điểm nào.

- Có xinh đẹp không là mẹ em đó.-nó hí hửng trước mặt hắn.

- Không bằng em.-hắn gật đầu đồng quan điểm.

- Anh chỉ gọi lẻo mép, giúp em đem hộp dưới giường ra đi.-nó là đang nhờ hắn đó.

- Được thôi.-nhanh tay lẹ chân còn nhảy mất với nó cái mới chịu.

Hắn khum người lúi dưới giường ra một cái hộp còn rất nhẹ nữa chứ đối với hắn dễ như trở bàn tay thôi. Rất nhanh đã đặt ngay ngắn ở trên bàn. Nó không phải không làm được nhưng trong lòng muốn hắn giúp, mấy hôm nay nó cảm giác rất lạ khi tiếp xúc với hắn tìm cứ đập liên hồi cứ như nhảy tung ra ngoài. Nó bấm từng số trên chiếc hộp ngày sinh của nó mà ba vẫn luôn nhớ. Khoá đã được mở tự động nó không có can đảm mở ra, đây chính là điều mà ba muốn nói, đây chính là điều ba muốn nó biết, đây chính là lý do ba đối xử rất tệ với mẹ sau. Hắn biết nó đang tự dần vật chính mình, nhẹ nhàng đi tới ôm nó vào lòng động viên nó đừng cảm hơn.

- Em không sau, buông em ra.-nó quay sang nhìn hắn.

- Quá ngốc.-hắn cóc đầu nó, nhưng cũng buông nó ra, hắn là ai mà còn định lừa hả, nhìn mặt dễ dụ lắm sau.

Từ từ mở ra mọi vật bên trong dần hiện ra trước mắt nó. Ngoài cái đĩa phim với USP còn giấy chuyển nhượng quyền sở hữu căn nhà này cho nó, tất cả chỉ dành cho nó thôi, đơn giản chỉ vậy. Nó cảm lên, rất muốn biết bên trong có thứ gì, đó bí mật khiến nó không phải con người suốt bao năm qua.

- Về thôi.-nó nói đi ra ngoài.

Hắn cũng vậy im lặng đi ra theo nó, bây giờ tâm trạng nó không ổn cho lắm, nó đang cần người bên cạnh và người đó không ai khác chính là hắn. Lại là những gương mặt không ưa nhìn.

- Về hả con gái, hay ở đây ăn cơm tối với dì nha. -bà luyên thuyên trước mặt nó, đúng khó chịu mà.

- Chị ăn cơm với em nha, chị yêu của em mà, em thương chị lắm.-nhỏ Kim làm mặt dễ thương nhưng nó thương không nổi, chỉ nhớ tới lúc trước nhỏ Kim hại nó không bao giờ nó quên được.

Nó không nói một lời bước ra về, nhưng bà ta và nhỏ Kim đâu để cho nó yên, con mồi đã xuất hiện đâu thể nào để thoát dễ dàng như vậy. Không thể không nói, tại sau không để cho nó hiền được một ngày cơ chứ.

- Bây giờ thì tôi biết tại sao My làm như vậy với các người rồi, từ thái độ cử chỉ không giống như con người.-hắn nói lời lẽ thâm độc khẻ nhả mặt trước cử chỉ đó, nếu con người đã không làm như vậy, đây là đang lợi dụng nó đó.

- Cậu... My nhà tôi không cần thứ như cậu, tôi biết cậu là ai nhưng tôi không sợ cậu đâu, cậu có tin tôi nói một tiếng là My con gái ngoan của tôi cho cậu cút đi không, không biết tôi là ai sau.-bà ta tưởng từ này giờ đã làm nó xiu lòng cảm thương cho bà chút gì đó, bà ta đâu có biết đã rất sau lần khi nghĩ điều đó có thể xảy ra.

- Cút ra.-nó hét mất đồ rục vì tức.

- Cậu nghe rõ chưa là con tôi nói cậu cút khỏi đây, mẹ biết con thương mẹ mà.-thấy tình hình xuống sẽ bà ta đổi cách xưng hô.

- Chị ak sau chị lớn tiếng với anh Phong em biết chị nghe lời mẹ nhưng chị không làm vậy được.-nhỏ Kim vịn tay hắn nhỏ chỉ chờ cơ hội này thôi đã tới lúc rồi.

- Tránh ra đi, anh ra xe đợi em loại người này nhìn chường mắt lắm.-hắn khó chịu nhìn nhỏ Kim, người gì có thể tráo trở đến mức như vậy.

- Anh...-nhỏ Kim không ngờ hắn có thái độ này, không phải con trai là thích dụ dỗ nhỏ nhẹ sau, đã làm gì sai chứ.

Nó im lặng nhìn hắn ra xe, tính hắn trước giờ là vậy hắn không thích con gái đến gần hắn, hắn chỉ loại trừ một người thôi là nó còn một người nữa chính là cô gái ấy là không thôi.

Con người mà sức chịu đựng cũng có giới hạn chứ dám nói hắn như vậy, ngay cả nhỏ Kim hiểu nhầm mà đến gần hắn nữa chứ, đúng nó hết chịu nổi rồi. Quan trọng là bà ta vừa nói gì mẹ sau thật nực cười bà ta nghĩ bà ta là ai chứ.

- Bà từ khi nào là mẹ tôi hả.-nó hét vào mặt bà ta đẩy rất mạnh bà ta ngã ngay xuống sàn nhà cũng rất mạnh.

- Ta chỉ...là...-bà vẫn chưa hoàn hồn rõ ràng lúc này là sau.

- Tôi nói cho bà biết bà không phải mẹ tôi trên đời này tôi chỉ có một người mẹ duy nhất, tôi chỉ xem bà không bằng một gốc của Thu Thu, tôi nghĩ bà nên học hỏi Thu Thu đi. Chuyện của tôi và Phong không đến lượt bà quản bà nghe rõ chưa.-nó căm phẫn nhìn bà nhiệt độ gần 1000°C rồi.

- Chị không được nói với mẹ như vậy.-nhỏ Kim không biết sợ còn giáo huấn nó nữa chứ chạy đỡ mẹ mình.

- Cô có biết đụng vào chồng tương lai của người khác là rất mất lịch sự không.-nó giảm bớt nhưng vẫn không thích nhỏ Kim đụng vào người hắn như vậy nó rất khó chịu.

- Cái gì chồng tương lai.-nhỏ Kim không hiểu, mấy hôm nay toàn đi chơi ít cập nhật tin tức.

- Cô tự tìm hiểu đi, bộ mặt các người tôi hiểu quá rõ rồi nên đừng giả tạo trước mặt tôi.-nó chỉ mặt bà ta.

- Thôi xã giao đi cho dễ nói chuyện, đây là ai tao không cần biết nhưng trên danh nghĩa đây vẫn là con của ba và tao cũng vậy nên mẹ tao cũng là mẹ đây và đây phải chu cấp cho mẹ con tao.-đây là con người thật sau, bao giờ sống đúng với bản chất của mình cũng rất đáng sợ.

- Hừ.... vậy sau...tôi nói hai người biết lắng tai ra mà nghe cho kĩ, tôi và hai người không quan hệ quyết thống gì hết nên đừng nhận quan hệ gì đó với tôi. Còn nữa ba tôi đã chuyển nhượng chủ sở hữu căn nhà này cho tôi rồi. Nên các người nếu muốn yên ổn có chỗ ở ngày ăn ba bữa thì liệu hồn đó. Nếu không tôi tổng cổ hai người ra đường.-nó không thể nang gì hết, lời nói dứt khoát không mất thiện cảm với người đang đối thoại với nó vì với bà ta nó không cần phải có sự tôn trọng.

- Mày nói láo mày nghĩ mẹ con tao tin mày.-bà ta trở mặt, không thể đứng yên nhìn tất cả tài sản vào tay nó, không nhu được thì phải cương thôi, tất cả lúc này chỉ diễn tả được bằng hai từ "giả tạo"

- Đúng giấy chuyển nhượng đang nằm trong tay mẹ con tao đâu ra mày đang giữ chứ.-nhỏ Kim lên mặt rõ ràng hôm trước mẹ mới đưa cho xem đây, hai mẹ con còn tổ chức ăn mừng nữa là.

- Tự xem kĩ lại đi, tôi chưa từng nói đùa nếu không cứ thử làm đi rồi biết, đến lúc đó đừng trách tôi ác với các người. Ak còn một chuyện nữa, nhà này là của tôi nên từ bây giờ tôi chuyển giao quyền chủ nhà cho Thu Thu. Mọi quyền hành Thu Thu quản không đến lượt các người xen vào. Thích thì ở không thích thì cuốn đồ ra ngoài ở.-nó vừa nói vừa nhìn Thu Thu ý nói không có gì phải sợ.

Bà ta xem mà mặt tái mét, đúng tờ giấy này rồi nhưng tên sở hữu hợp pháp là.... tức là Lâm Thị Ánh My của bây giờ. Như vậy là ông ta đã có sự chuẩn bị trước, không lẽ tất cả công sức của bà đổ sông đổ biển hết sau, không thể nào, không phải như vậy ta không thể thua được, không bao giờ.

- Mày cả ba mày nữa tao không...tai không tha cho mày đâu.-bà ta như hoá điên rất đáng sợ.

- Đừng ngốc tìm cách trả thù, nếu các người dám đụng đến tôi một lần nào nữa, tôi cam đoan băm các người cho cá ăn, tôi không phải là một đứa khờ dại như lúc trước, tôi đủ thông minh đối phó với loại người như bà-nó quay mặt đi thẳng ra xe không cần nhìn lại, đúng tức chết mà đáng lí ra nó xử họ rồi tại bà ta cũng có công chăm sóc ba nó trong suốt thời gian qua nên nhẹ lòng tha cho. Hai mẹ con bà ta không còn biết chết là gì sau còn dám kiểm chuyện với nó, Thu Thu cũng đi theo sau tiền nó.

- Kim...con đâu rồi...con của mẹ Kim con ở đâu...-bà ta ôm đầu nhắc tên nhỏ Kim.

- Mẹ có sau không con con đây nè mẹ.-nhỏ Kim rất lo cho bà ta.

- Mất...haha...mất hết rồi...hahahaha...mất hết thật rồi.-bà ta ôm đầu rồi lăn ra đất, còn quần quai la hét.

- Mất cái gì mẹ đừng làm con sợ mà.-Kim lay người bà thật mạnh nhưng mặt bà biểu cảm kì lạ khó hiểu.

- Tài sản...tiền...còn nữa là tất cả chứ....hahaha...mất hết rồi....là tay trắng...đúng ta thua rồi...hahaha...thua rồi.-bà vừa cười vừa nói cũng vừa mếu như vậy là sau.

- Tình lại đi mẹ...-chữ mẹ nhỏ Kim hét lớn nhưng bà vẫn vậy không có gì gọi là thay đổi.

Mất cho nhỏ Kim gọi bà, bà vẫn vậy hết vò đầu lại bực tức như một đứa trẻ vậy. Nhỏ Kim rất hoảng không lẽ mẹ nó vì tài sản mà hoá điên, nếu như vậy thì tất cả do nó ban cho, thế rằng mối thù này tôi nhất định phải trả đủ.

- Ta không được đâu.-Thu Thu còn băn khoăn chuyện lúc này.

- Thu Thu nghe con, xem như con tặng Thu Thu ngôi nhà này là trả công cho Thu Thu, sau này chuyện của căn nhà này Thu Thu có thể tự quyết, cũng có thể đưa người nhà Thu Thu lên ở con chỉ mong Thu Thu sống tốt.-nó ôm chặt bà, bà rất tốt bà xem nó như con vậy, ngay cả mẹ nó bà cũng vậy nên nó rất quý bà.

- Nhưng đây là nhà của ông bà chủ, với nó quá đắt Thu Thu không dám nhận.-bà không đồng ý chuyện này vì bà là người thật thà không trọng tài sản.

- Nếu Thu Thu không nhận con sẽ bán căn nhà này, nhưng con sẽ xin cho Thu Thu tiếp tục làm công việc hiện nay.-nó làm mặt căng thẳng.

- Không được nhà ông bà chủ dù gì cũng là kỉ niệm sau có thể để người lạ vào chỉ hai người họ đã đủ lắm rồi.-Thu Thu càng không muốn như vậy.

- Vậy như vậy xem như con nhờ Thu Thu nắm quyền sở hữu chăm sóc nơi này, khi nào con cần con sẽ lấy lại chỉ mong Thu Thu thường xuyên vào dọn dẹp phòng mẹ con.-nó biết bà sẽ xiêu lòng, nếu bà không chịu nó cũng không bán, nó chỉ liều với bà thôi. Chữ nhà kỉ niệm của mẹ và nó sau nó bán được.

- Con đã nói vậy ta có thể từ chối sau, ta sẽ làm như ý con. Con yên tâm và con nên nhớ ngôi nhà này lúc nào cũng chào đón con.-bà khóc vì nó, là bà đang khóc đó.

- Con biết rồi Thu Thu thôi con đi đây Thu Thu vào nhà đi.-nó lao nước mắt cho bà, nhìn bà khóc nó chịu không nổi.

- Ủk con đi đi bạn con đang chờ, ta muốn nhìn con thêm chút nữa.-đối với nó bà dùng lời dịu dàng rất dễ nghe, bà là người tốt nên bà rất xứng khi làm chủ căn nhà này.

Nó vào xe nhìn lại Thu Thu vẫn nhìn theo nó, trong lòng bỗng ấm áp không ngờ trên đời này còn có người phúc hậu như vậy rất đáng kính trọng.

- Bà ấy là người tốt.-hắn biết nhìn người.

- Đúng là người thay mẹ chăm sóc cho em những lúc mẹ đi vắng, em xem bà như mẹ vậy.-Thu Thu vẫn là tốt với nó nhất.

Không khí lại im lặng, nó không nói gì nữa, hắn cũng vậy. Hắn lấy xe ra khỏi cổng, bây giờ nó rất muốn biết nội dung bên trong những thứ này thôi. Bây giờ cũng đã khuya rồi, không nhanh không chậm hắn đưa nó về tới nhà, nhìn sang nó vẫn rất bình tĩnh. Nhưng nó đang cố tỏ ra như vậy, vì nó không muốn hắn lo lắng thêm thôi, và điều này hắn cũng đã biết.

- Ăn gì không.-hắn kiểm chuyện nói với nó thôi nhưng nếu nó muốn ăn hắn sẵn sàng đi nấu.

- Không em muốn đi ngủ.-nó cười tươi với hắn chạy ngay lên phòng.

Hắn nhìn theo bóng dáng của nó đi theo phía sau, nhưng tới nơi mỗi người về một phòng, người khác nhìn vào không khỏi đau lòng.

Vào phòng nó nhanh nhẹn thay bộ váy ra. Khoác trên người áo sơ mi đen tay ngắn chất liệu vải sợi mềm rất dễ chịu, chung với quần thun ngắn trên gối sẽ thoải mái hơn, tóc nó búi cao nhìn nó lúc này rất khác so với lúc chiều. Lúc chiều là một thiên thần điệu dàng yếu đuối, còn bây giờ là ác quỷ mạnh mẽ. Vì ngay lúc này nó không cho phép mình yếu đuối. Cầm cái đĩa, USP và lop-top nó mở hé cửa nhìn sang phòng hắn rất tối, chất đã tắt đèn và đi ngủ rồi, cũng đúng nguyên buổi chiều ra ngoài chất cũng mệt rồi. Rảo bước xuống cầu thang, lúc về phòng nhỏ và cô còn sáng đèn nhưng bây giờ đều đã tắt

cũng phải đã khá khuya họ nên đi ngủ rồi. Lại bàn đá đặt kê bên hồ trong vườn nhà hân, phía trên có bóng đèn màu nhạt phát ánh sáng nhỏ nhoi nhưng cũng đủ đối với nó bây giờ. Nó ngồi xuống nhanh chóng khởi động máy, cảnh về đêm thật im lặng, im lặng đến nỗi làm người khác khó chịu. Ý định xem trong phòng, nhưng trong phòng lại cảm giác ngột ngạt khó chịu, ngoài này không khí trong lành thích hợp hơn. Máy khởi động xong nó gắn đĩa vào, im lặng chờ đợi từng tiếng nhạc du dương phát ra, nhưng màn hình chỉ toàn một màu đen. Khi tiếng hát cất lên màn hình cũng hiện lên dòng chữ "GỬI CON GÁI YÊU" rất bắt mắt tiếp đến những tấm ảnh mà nó không bao giờ dám tin vào mắt mình.

Đó là những tấm ảnh lúc nó mới sinh ra trong bụng mẹ dễ thương, bên cạnh luôn là ba mà mẹ nó. Rồi lần sinh nhật một tuổi, hai tuổi rồi ba tuổi, nhớ nhất lần sinh nhật bốn tuổi nó còn nhớ nhất sinh nhật bốn tuổi là ba xin nghỉ phép một tuần dẫn cả nhà đi du lịch.

Cả gia đình bé Trinh đi biển đang cắm trại cạnh vùng biển Trinh rất thích, từ nhỏ Trinh đã rất thích biển, nhưng ba Trinh bận công việc suốt không thời gian đưa bé đi nhưng đây chính là điều ước sinh nhật Trinh đã ước và ba đã thực hiện làm con bé rất vui và rất thương ba của mình.

- Uống sữa nè con gái.-ba dịu dàng đưa cho nó bình sữa.
- Trinh Trinh thích uống sữa.-con bé nhanh tay lấy ngay bình sữa.
- Hai cha con làm mẹ ghen tị quá đi huhu.-mẹ Trinh vờ khóc.
- Không Trinh thương ba Trinh càng thương mẹ, mẹ đừng khóc.-bé Trinh buồn hùi nhùi nhìn mẹ mình.
- Trinh này con bị mẹ con gạt rồi, lại đây với ba.-ba Trinh dang rộng vòng tay đón Trinh

Trinh quay sang mẹ, mẹ cười tươi vì gạt được đứa con mình, còn nựng mặt bé nữa. nhanh chân ngồi vào lòng ba, ba cốc nhẹ đầu Trinh vì bốn tuổi rồi phải thông minh lên sau để bị gạt như vậy, về sau còn phải tự lo cho bản thân ba mẹ đâu thể bên con hoài được.

- Vâng tại Trinh thương mẹ mà.-nhưng mỗi lần ba cốc đầu Trinh rất thích nó không đau vì con bé biết đó cũng là cách thể hiện sự yêu thương của ba.
- Ba biết nhưng sau này không được dễ tin người dù người đó người rất thân với mình như vậy không tốt, con phải biết suy xét đánh giá thật kĩ người đó có đáng tin không trong mọi tình huống, đó là một bài học cho con gái của ba, con hiểu không.-ba ôn tồn dạy bảo.
- Dạ Trinh hiểu ạ sau này con sẽ là một người rất thông minh ba đừng lo, ba hát cho Trinh nghe đi ba.-con bé hí hửng như muốn kẹo trước mặt ba mình.
- Hà...hát sau.-mẹ nó mỉm cười khi nó nói chuyện này.
- Sau vậy mẹ.-đối với tình huống này con không hiểu cho lắm.
- Từ trước giờ ba con chưa từng hát, mỗi lúc yêu cầu ba con hát ba con đều tránh, mẹ nghĩ ba con hát rất dở.-mẹ cười ghẹo ba cũng gỡ bánh đưa cho nó ăn.
- Thiệt sau ba.- vừa hỏi vừa dùng ánh mắt ngây thơ nhìn ba mình.
- Ồk thì như mẹ con nói.-ba nó áp ứng thật giả khó lường, nhưng đối với một đứa bé bốn tuổi con bé tin mẹ tuyệt đối ba hát rất giỏi.
- Nhưng Trinh muốn ba hát Trinh nghe cơ.-con bé bày ra bộ mặt dễ thương, nết nết lách nhìn ba, đối với tuyệt chiêu này ai thấy cũng phải xiêu lòng nhưng ba nó.
- Thôi ba chụp hình cho gia đình mình.-ba nó lảng tránh bước lên gần máy ảnh.
- Baaa...-chuyện này Trinh hiểu ba cố tình thôi.
- Thôi tha cho ba con đi lại đây chụp hình nào.-mẹ là đang giúp ba thoát.

Bỏ qua chuyện đó Trinh lại vui vẻ trở lại nhưng cũng buồn trong bụng, ba người ngồi gần với nhau 1.....2.....3 một tấm ảnh được chụp hình rất đẹp nó cứ nhìn mãi còn đủ thứ kiểu hết.

- Trinh thích không.-mẹ nó hỏi.
- Thích rất thích sau này Trinh muốn được đi chơi cùng ba mẹ.-bé Trinh làm nũng.
- Được sinh nhật năm tới ba dẫn con đi được không.-ba hứa với bé
- Dạ được.-Trinh ôm chặt ba mình.

Những hình ảnh như thế này mẹ Trinh đều chụp lại, nhìn thấy hai ba con yêu thương nhau như vậy mẹ Trinh cũng rất hạnh phúc có lúc còn tưởng bị bỏ rơi nữa chứ.

Đây là những gì còn sót lại lúc sinh nhật bốn tuổi của nó, những hình ảnh trong màng hình làm nó day dứt không nguôi, tất cả ba nó vẫn còn giữ đến bây giờ, đang đang định tắt lỏp-top vì những thứ hạnh phúc đó chỉ diễn ra trong suốt bốn năm khi nó được sinh ra đời màn hình cũng tối đen một lúc lâu.

Nhưng khi đụng tay vào màn hình ngay lập tức từng bức ảnh nữa lại hiện ra dòng chữ.

"KHI CON LÊN NĂM TUỔI" Những hình ảnh này là sinh nhật lúc năm tuổi của nó nè nhưng chỉ có mẹ và nó, hình ảnh rất xa vì lần này ba nói là đi công tác không thể về được, nó biết mẹ nó cũng rất buồn nhưng tại sau?.

Kể tiếp dòng chữ "KHI CON LÊN SÁU TUỔI", lần này thì ba nói có cuộc họp rất quan trọng ba đến khuya mới về nên cũng chỉ có mẹ đón sinh nhật với nó vậy những hình ảnh này từ đâu mà có. Đến đây nước mắt nó bắt đầu rơi bắt đầu rơi tiếng nấc cũng phát ra tiếng đứt quãng, mắt vẫn không rời màn hình.

- Thì ra là ba gạt con, ba không đi công tác, ba không có cuộc họp quan trọng, từ đầu đến cuối ba vẫn ở cạnh con nhưng ba không cho con biết, dù gần nhưng xa ba làm vậy bà sau hả ba, ba có biết lúc đó con nhớ ba lắm không.-như vỡ oà tất cả nước mắt thì nhau rớt cứ tưởng tượng không thể nào ngưng.

Nhưng nó đâu biết những lần đó ba nó đã khóc khi chỉ biết những xa nhìn con mình, rồi lén chụp lại những khoảnh khắc đó trong âm thầm, những lúc đó ba nó cũng đâu vui sướng gì đâu mà rất đau khổ là khác.

"KHI CON LÊN BẢY TUỔI" chữ to rõ nhưng lần này chính ba đã đuổi nó ra khỏi nhà và mai mốt nên được đón sinh nhật với gia đình mới là ông bà Lâm ba mẹ nuôi nó bây giờ. Trước sự háo hức hạnh phúc của ông bà đáp trả khuôn mặt lạnh tanh của nó vì từ lúc này nó mất hẳn nụ cười.

- Chuyện này là sau tại sau ba không nói cho con biết.-không lẽ ba nó luôn theo dõi nó, luôn quan tâm lo lắng cho nó sau, những lúc này là nó cần ba nhất nhưng cũng hận ba nhất.

Lần lược "KHI CON LÊN TÁM...CHÍNH....HAI MƯƠI" từng hình ảnh trong năm tuổi đó lại hiện ra những lúc nó sinh hoạt thường ngày cũng có. Không lẽ cái người bà Linh gặp là người của ba nó sau. Đúng vì sau này việc bảo vệ nó rất kĩ nên những hình ảnh sinh nhật không chụp được nhưng thay vào đó những ảnh sinh hoạt của nó trong năm tuổi đó. Cuối cùng có thêm dòng chữ như chiếm hết màn hình "YÊU CON, CON GÁI NHỎ CỦA BA" đối với ba nó lúc nào cũng nhỏ cũng là bảo bối của ba nó, tuy ba nó không ở gần nó nhưng mọi chuyện về nó ba nó đều biết, biết hết nhưng chỉ biết đứng xa nhìn nó, nhìn nó xem ông như người xa lạ.

Nó khóc nước mắt tuôn như mưa vậy, vậy mà ba không nói cho nó biết, ba cũng đã quá ác với nó rồi. Màn hình vụt tắt tất cả đã kết thúc, nó cũng chẳng còn sức lực để xem nữa nó ôm mặt khóc, chỉ một mình những lúc như thế này nó đã quen rồi với sự cô đơn này. Còn một sức nữa nó gắn USP vào đây không phải là hình ảnh nữa mà là một đoạn thoại của ba nó.

- Con gái cưng của ba, bảo bối của ba, chắc con đã xem qua rồi phải không, tuy hình ảnh không được đẹp lắm nhưng đó là tất cả tình yêu thương của ba dành cho con.-ba nó ngập ngừng là ba đang khóc sau.

- Ba rất muốn bên con nhưng có một điều khiến ba không thể ở cạnh con và mẹ, ba chỉ biết ngắm nhìn con từ xa...chụp lại những hình ảnh khi con sang tuổi mới....thay vào đó là những lí do biện hộ của ba mà ba không bao giờ muốn nói.-ba nó vẫn ôn tồn như ngày nào nhưng giọng nói có hơi khác đi vì ông đã khóc.

- Trước tiên ba muốn thực hiện điều con muốn lúc con bốn tuổi...con còn nhớ không.-ba nó hỏi nó nhưng chỉ trong im lặng.

Nó chăm chú lắng nghe, khi đoạn nhạc vang lên nó rất kinh ngạc, không lẽ ba định đứng đây là điều nó muốn ba thực hiện nhưng ba đã lảng tránh. Giọng hát vừa cất lên nó như đứng hình là chết lặng.

- Con có đôi mắt to

Có bàn tay bé xíu

Đôi môi chúm chím nhỏ

Cứ gọi lớn ba ba.

Thương ba lắm phải không?

Sau mỗi lần nhìn thấy

Con lao đến ôm chặt

Để ba cồng cã ngày.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy
Hãy cứ mãi tươi cười
Để cả nhà đều vui.
Con gái nhỏ của ba
Ba thương con biết mấy
Hãy cứ mãi tươi cười
Để cả nhà đều vui
Con có đôi mắt to
Có bàn tay bé xíu
Đôi môi chúm chím nhỏ
Cứ gọi lớn ba...ba...
Thương ba lắm phải không?
Sau mỗi lần nhìn thấy
Con lao đến ôm chặt
Để ba công cả ngày.
Con gái nhỏ của ba
Ba thương con biết mấy
Hãy cứ mãi tươi cười
Để cả nhà đều vui.
Con gái nhỏ của ba
Ba thương con biết mấy
Hãy cứ mãi tươi cười
Để cả nhà đều vui.
Con có đôi mắt to
Có bàn tay bé xíu
Đôi môi chúm chím nhỏ
Cứ gọi lớn ba ơi
Thương ba lắm phải không?
Sau mỗi lần nhìn thấy
Con lao đến ôm chặt
Để ba công cả ngày.
Con gái nhỏ của ba
Ba thương con biết mấy
Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Con gái nhỏ của ba

Ba thương con biết mấy

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui.

Hãy cứ mãi tươi cười

Đề cả nhà đều vui....

Bài hát: Con gái nhỏ của ba.

Ca sĩ: Phan Đình Tùng

Là ba nó, ba nó hát cho nó nghe giọng hát trầm ấm bấy lâu nay nó không được nghe, tuy không được hay nhưng đối với nó rất tuyệt vời, hát rất hay. Nó không khỏi xúc động đã lâu như vậy mà ba còn nhớ.

- Đừng ngồi đó mà khóc như con nít nha cô nương.-bây giờ còn tâm trạng nghe nó sau vì ba nó biết cho dù có mạnh mẽ đến mức nào nó cũng rất đau lòng cho xem.

- Con không khóc, không có mà.-nó vội lao nhanh những giọt nước mắt còn đọng lại trên mắt như cảm giác ba và mẹ đang ở đây.

- Ba rất thương con và mẹ ba không muốn đuổi mẹ con đi, càng không muốn nhìn mẹ con chết mà không cứu vì nếu cứu thì cả con cũng đi theo bà ấy, lúc đó ba có cho người đến cứu con nhưng không thấy ai hết về sau mới biết có người cứu con và mẹ ba rất vui mừng, nhưng khi biết được mẹ con không qua khỏi ba như hoá điên. Một thời gian dài ba chìm trong men rượu vì mẹ con phải rất lâu ba mới trở lại như trước.-ông kể hết cho nó nghe.

- Ba biết con rất hận ba, dù ba làm gì bù đắp cho con, con cũng không chấp nhận, nhưng ba không muốn như vậy ba thật sự không muốn.-ông lại khóc nó đâu biết ông đau đến cỡ nào.

- Lí do ba nói lí do cho con biết đi.-nhắc lại chuyện này nó lại thấy khó chịu là vô cùng khó chịu.

- Người mà dồn ba vào đường cùng, người ép ba đuổi mẹ và con ra khỏi nhà, người mà tông xe vào mẹ con khiến mẹ con không qua khỏi chính là Devil ông trùm đứng nhất thị giới đêm và đứng đầu Dask Hero-ông nhấn mạnh trọng điểm người đó.

Nó lại một phen chấn động là anh ta sau, cũng chính ông ta luôn tìm cách xoá sổ Black Girl, nó cố gắng lắm mới đứng lên được, nó cũng chưa từng nói tha cho anh ta nhưng đối với ông ta cũng phải dè chừng một phần nào, đến hôm nay sự hận thù ngày càng chồng chất thêm nhưng theo độ tuổi thì anh ta bằng tuổi nó vậy sau có thể thù hằn gia đình nó chứ, chuyện này là sau.

- Con gái ông ta có thai nhưng người gây nên không nhận, ông ta giết tên đó, cô ấy sinh đứa bé một thân một mình, trong một lần bàn việc làm ăn ba mới nói chuyện con gái ông ta vài lần không ngờ người cô ấy có cảm tình với ba. Vừa thuận ý ông ta không bị lời ra tiếng vào, nên ông ta ép ba phải cưới con gái ông và nhận đứa bé đó là con, nếu không ông ra giết mẹ con và con ngay cả Nguyễn Thị ông con đã gây dựng cũng bị phá sản. Ba không còn cách nào khác, vì giữ mạng sống cho mẹ con với con, vì Nguyễn thị ba đã đồng ý, vì thế lực của ba bây giờ không đủ để chống lại ông ta đành dần lòng đuổi mẹ con và cả con ra khỏi nhà. Con và mẹ đau khổ một thì ba đau khổ tới mười, ba như hoá điên, ngay cả khi nhìn mẹ con và con ba cũng không dám. Ông ta lại muốn ba phải đám cưới với con gái ông ta ngay lập tức, ba không đồng ý nên ông ta đã ra tay, lúc ba điều tra được chính ông ta cho xe hại con người ông ta muốn giết chính là con nhưng không ngờ mẹ con lại ra đời. Ngay lúc đó ba chỉ muốn một dao giết chết con gái ông ấy trả thù cho mẹ con, nhưng ba đã nghĩ kĩ lại nếu ba làm như vậy thì mạng sống của con sẽ không giữ được, ba đã bỏ qua tất cả. Lúc mẹ con mất ba rất hối hận vì việc mình đã làm nhưng thật không còn cách nào khác. Sau này ba mới biết con được gia đình ông bà Lâm nhận nuôi ba đã rất mừng vì tương lai của con không vì chính ba vùi dập. Ba có đến nói chuyện với ba mẹ nuôi của con, nhưng hai ông bà không cho ba vào vì họ cũng như con rất căm ghét ba.-ông

cố gắng lắm mới kể hết được, không ngờ cuộc đời ông xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả ông cũng không thể ngăn cản được.

- Devil tôi không tin không tìm ra ông thật sự.-vì nó biết tên hôm trước không phải Devil rắc rối.

- Những chuyện này ba đã giữ rất lâu, mấy hôm nay ba có cảm giác bất an sắp có chuyện xảy ra, nên ba lờng trước kể hết lại vào đây cho con biết tất cả, dù con có tin ba hay không thì đây cũng là sự thật. Trong suốt thời gian qua không ngày nào ba ngủ ngon giấc, trong giấc mơ ba luôn gặp mẹ con và cả con luôn nhìn ba bằng ánh mắt hận thù xa lạ, ba đã rất đau lòng, đầu của ba muốn nổ tung. Ba xin lỗi con....ba thật lòng xin lỗi...ba chỉ xin cho duy nhất một điều...con có thể tha thứ cho ba và con không được trả thù cứ như vậy ân oán sẽ không bao giờ dứt con hiểu không... Lúc con nghe được những điều này cũng chính là lúc ba đến bên mẹ con rồi, ba tin mẹ con sẽ hiểu và tha thứ cho ba...Ba và mẹ sẽ luôn bên cạnh con. Xin lỗi con....con gái.- ông không thể nói tiếp được nữa, tim ông lại như thắt lại, ông thấy tội lỗi của ông đối với đứa con gái và vợ ông rất nhiều, nhiều đến nỗi ông không biết lần sau có thể bù đắp lại chỉ biết xin lỗi và van xin sự tha thứ của nó mà thôi.

Nó không thấy gì, một màn sương trắng vây kín mắt nó, từng giọt nước mắt tự những giọt sương rơi rất nhiều.

Khi nó vừa xuống lầu, hần đã sang xem nó thế nào thấy nó không trong phòng, hần đi tìm khắp nơi cuối cùng gặp nó ngoài vườn. Vui vì tìm thấy nó nhưng tim bỗng nhói đau mạnh mẽ khi thấy nó khóc. Để cho nó yên tĩnh một mình, chỉ im lặng đứng phía sau nhìn nó. Nhưng càng ngày nó khóc càng nhiều tiếng khóc của nó như đốt cháy hần, không thể đứng yên như vậy được, cuối cùng lí trí nói hần phải là chỗ dựa cho nó lúc này.

- Em làm sau vậy đừng khóc nữa.-hần đã đứng đó rất lâu, lên tiếng chỉ muốn cho nó biết hần luôn bên cạnh nó.

- Phong em sai rồi.-nó nhào ôm hần khóc càng lớn hơn, chỉ bên cạnh hần nó mới không thấy cô đơn.

Cứ tưởng cuộc sống này đơn giản nhưng chỉ khi ta ở một mình thì nó quá vô vị. Đã rất cố gắng về mọi thứ nhưng nhận lại chỉ toàn là nước mắt, mọi ước ức của nó dồn nén bấy lâu bấy giờ có thể cho nó giải thoát rồi. Nó biết vị trí của nó là ở đâu: "Luôn ở bên cạnh nỗi đau...và...đắng sau hạnh phúc!!!

- Cứ khóc đi anh sẽ là bờ vai cho em khóc, nhưng chỉ ngày hôm nay còn ngày mai nhất định phải cười thật tươi.-đây liều thuốc hần đang chữa trị cho nó.

Nó không trả lời chỉ vùi đầu vào lòng ngực ấm áp của hần, khi khóc hết nước mắt lí trí của một con người mới có thể bình tĩnh được.

- Em quá thảm hại, quá tội nghiệp phải không anh.-khóc ước cả áo hần nước mắt nó cũng ngừng rơi nhưng thay vào đó câu hỏi ngớ ngẩn.

- Em thật ngốc.-hần xoa đầu nó nhìn tâm trạng nó như vậy hần càng khó chịu, dù muốn cười trấn an nó cũng không được biết phải làm sau.

Khi đã yêu một ai đó người đó vui mình cũng vui lây, còn khi người đó buồn mình cũng khoing vui nổi. Đó là mình chứng tình yêu không rạn nứt, tuy hai nhưng đã hoà vào một, nên ngay lúc này hần không muốn nhìn nó tự làm khổ mình, làm như vậy càng đau lòng thêm thôi.

- Em ngốc thật mà.....những người quan trọng nhất với em họ đều rời xa em, và có khi nào sau này tất cả cũng rời xa em không, tất cả đều bỏ em một mình như ba với mẹ đã rời xa em mãi mãi.-nó nói trong nghẹn ngào hai tay nắm chặt nếu như có người hạ mình cho nó đánh thì tên đó sẽ không sống quá hai phút.

- My này... dù cho...trên thế giới này tất cả đều quay mặt với em nhưng riêng anh.... sẽ luôn bên cạnh em.-hần xoa đầu nó, lúc người ta quá yêu thương nhau thì dù chỉ một hành động nhỏ cũng đã là rất đủ rồi.

- Anh...-nó nhìn hần ánh mắt ngạt nhiên, những lời nói này có phải thật lòng hay chỉ đang lừa gạt nó thôi. Nó tin là thật vì chỉ khi đối diện với hần có chút gì đó cảm thương, nó thầm nghĩ "hay là chỉ là lòng thương hại"

- Đừng suy nghĩ nhiều, anh công em lên phòng.-hần khụy gối xuống. Nó vẫn chần chừ hần quay lại nhìn nó ý ra lệnh leo lên nếu không hần sẽ làm gì chất nó đã hiểu.

Cổng nó lên phòng hần đi rất chậm kéo dài thời gian bên cạnh nó, nhịp tim hơi thở như hoà vào nhau, sự chờ che của hần quá lớn nên nó chẳng cần cái vô bọc của mình làm gì quá vướn bận, nó cũng đã ngưng khóc hần. Chỉ như vậy thôi đã đủ lấp đầy những đau khổ mà nó đã gánh chịu, sau cơn mưa trời lại sáng. Hần đắp ki mền cho nó chu đáo, khi nó nhắm mắt cẩn thận tắt hết đèn, nhìn nó một lúc hần mới về phòng chỉ mong nó có thể buông bỏ. Nó như khóc quá nhiều khi nằm xuống ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay còn rất thoải mái nữa là khác, mọi tâm sự đã được giải thoát ưu phiền suốt bao năm qua về ba đã được hoá giải. Có quá muộn không khi mà bây giờ nó mới hiểu ra đâu mới là người nó phải trân trọng. Ở đời việc gì nên làm phải làm trước đi, nếu không sau này không có cơ hội. Ta chỉ biết ai thực sự quan trọng trong đời khi mà mình đã đánh mất đi. Chỉ một đêm nay thôi nó sẽ là nó của quá khứ, vui vẻ như ngày nào và sẽ trân trọng bảo vệ những gì mình đang có.

~##~##~##~##~##~##~##~##~

Chương mới vừa nóng vừa đọc nha.....không biết nói gì ngoài hai tiếng cảm ơn đã luôn bên truyện ủng hộ Tyty. Chương mới đang chờ mọi người đừng bỏ lỡ nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Băng Xin Lỗi Em Vì Tất Cả

Một ngày mới đã bắt đầu, nó sẽ bắt đầu lại từ bây giờ. Sẽ bỏ qua tất cả vì nó biết bây giờ nó cần gì và phải trân trọng những gì. Nói gì nói chuyện này nó sẽ theo tới cùng và chắc chắn một điều nếu như để nó tìm được ông ta, thì dù ông ta là ai và người như thế nào nó nhất định cho ông ta chết dưới súng của nó vì ông ta mà nó mới ra nông nỗi này. Diện cho đầm ren màu hồng nhạt, tóc xoã ngang vai từ bây giờ nó sẽ là con người khác chấp nhận mở lòng mình ra, trên đời này còn rất nhiều thứ tốt đẹp đang chờ nó.

Bước xuống lầu đường như mọi người đã quen với cái kiểu như vậy nên không mấy kinh ngạc, nhỏ và cô rất vui vì chính nó đã trở lại không còn là cô nhóc lạnh lùng khó gần như lúc trước.

- Mọi người nhìn gì dữ vậy.-nó ngờ ngác nhưng miệng vẫn tươi cười.
- Không gì tại thấy lạ.-cậu cũng vậy.
- Cô nàng My xinh đẹp dễ thương dịu dàng của tôi đã trở về rồi.-nhỏ nháy mắt.
- Nhưng thấy sau sau ak.-anh nhất lời không quen.
- Thôi...cô ấy là của tôi ai cho các người nhìn.-hắn gằn giọng mắt không rời nó.
- Coi kìa chưa gì mà có người đã đặt bản quyền rồi kìa.-cô thấy tình cảm của hắn và nó ngày càng tiến triển rồi.
- Người ta còn chưa đồng ý mà làm hoá.-nhỏ từ trước tới giờ không mấy thiện cảm với hắn.
- Thôi nào, hôm nay mọi người muốn ăn gì tôi nấu.-nó hí hửng.
- Cái gì cô nấu được không đó.-cậu có vẻ nghi ngờ vì trước giờ chưa thấy nó vào bếp.
- Đúng đó hay để Duyên nấu tốt hơn.-anh không mấy nghi ngờ không vào bếp chất đồ ăn khó nuốt lắm.
- Mày định làm gì.-ngay cả nhỏ cũng không hiểu.
- Đùng công việc của tao nhưng tao thích.-cô van nài nó nhưng trong lòng cô không ngừng nhảy múa có lộc ăn rồi.
- Ai cần cướp của mày chỉ thay thế thôi, sau...chưa từng thấy chứ gì hôm nay sẽ thấy.-nó tự đắc mắt long lanh rồi mọi người sẽ thấy.
- Tao đồng ý.-nhỏ phấn khích đã lâu rồi nó không vào bếp.
- Thử coi cô làm được gì.-cậu vẫn giữ nguyên tư tưởng nó chẳng làm được gì.
- Nếu cô nấu không ăn được phải đãi một châu nhà hàng ngon nhất thành phố này được không.-anh phải chuẩn bị sự cố xảy ra trước chứ.
- Nếu không nấu được tao dẫn cả đám đi ăn, My em thấy sau.-hắn lên tiếng, ai không tin chứ trong lòng hắn là tuyệt đối nó sẽ làm được.

Trong lòng bỗng rung động rất mạnh, chỉ một câu nói mà khiến nó như vậy "My ak mày điên rồi". Đang chăm chú nhìn hắn không biết nói gì điện thoại nó reo cứu nó một mạng.

- Alo...
- Qua Bar nhanh Băng có chuyện rồi...nhanh lên.-nghe được giọng Bin rất hốt hoảng.
- Chuyện gì cái đã....sau lại.-nó nhăn mặt khó hiểu.
- Điện thoại nói không tiện, tới Bar nhanh anh van em đó.-Bin rất mất bình tĩnh.
- Tới ngay.-Bin chất đang lo lắng lắm.
- Được...-Bin tắt máy.

Nó bắt đầu lo lắng là chuyện gì mới được chứ. Trong ba đứa Kiều, Duyên và Băng thì nó thương Băng nhất. Băng là đứa nhỏ tuổi nhất trong đám, hoàn cảnh gia đình không hoàn hảo lắm nó cũng vậy nên trước giờ chưa bao giờ nó làm tổn thương con bé. Nó đã hứa sẽ bảo vệ chăm sóc cho Băng cho đến khi có một người có thể cho Băng dựa vào. Chuyện vẫn chưa nói rõ nếu Băng có chuyện gì nó biết làm sau đây.

- Hôm nay không được rồi, hẹn hôm khác nha xin lỗi.-nó ấy nãy không biết làm sau.
- Chuyện gì gấp sau.-nhỏ đoán ra sự lo lắng trên mặt nó.

- Đúng Bìn nói Băng có chuyện gì đó tao cũng không biết, bây giờ phải đến đó ngay.-nó rồi cả lên "Băng ơi không được xảy ra chuyện gì đó có nghe không".

- Tao đi cùng mày.-cô nói dù gì cô cũng không thể đứng nhìn được.

- Cho tụi anh đi cùng được không.-hắn hỏi vậy thôi chứ hắn đâu đứng yên ở nhà.

- Được.-nó biết hắn có nói sau cũng vậy thôi nên đã đồng ý.

Sáu con người ba chiếc xe hạng nhất Sài Gòn đang lướt trên đường tới Bar EKO. Nó định hôm nay làm bữa thịnh soạn xem ra không được rồi để lần sau vậy chuyện này quan trọng hơn.

- Em tới rồi.-thấy bóng dáng nó Bìn hốt hây chạy ra.

- Vào trong.-nó toát hơi lạnh nhưng lúc này không phải là lúc nói chuyện đó.

Nó im lặng chẳng nói gì vừa vào trong nó mới lên tiếng.

- Nói...-liệu hồn nói đằng hoàn Băng mà có chuyện gì cả Bìn nó cũng không tha.

- Hôm qua anh với Băng cãi nhau, lúc đó anh nổi nóng không kìm chế bản thân được, anh dùng lời nặng lời với Băng...nên...nên.-Bìn áp úng anh đứng không nên nổi nóng.

- Nên sau tiếp đi.-nhỏ càng nghe càng tức.

- Nên Băng bỏ đi, anh cứ tưởng Băng nhất thời chút sẽ về anh không chạy theo, lúc đó anh có uống chút rượu nên ngủ lúc nào không hay, sáng ra anh không thấy Băng. Anh rất lo lắng đứng ngồi không yên cho đến bây giờ, anh cho người tìm khắp nơi nhưng không tin tức không còn cách nào khác anh cầu cứu em, anh van xin em hãy tìm được Băng đang ở đâu để anh nói câu xin lỗi với cô ấy.-Bìn khó khăn có thể kể hết càng kể Bìn thấy Bìn là một thằng rất khốn nạn.

"Chát" nó tát Bìn một cái in năm dấu tay tới nổi khoé môi cũng rớm máu. Bìn không phản kháng im lặng đứng chịu trận chỉ biết.

- Anh còn dám nói anh có biết Băng nó yêu anh đến nhường nào sau anh có thể tổn thương nó.-nó nắm cổ áo Bìn, đôi mắt đỏ ngầu.

- Anh xin lỗi tất cả tại anh là tại anh em đánh anh đi mạnh lên đánh đi.-Bìn như bất lực gào thét trước mặt nó

Nếu như bình thường nó không nhưng bây giờ Bìn đang kích nó mà, nó sẽ cho Bìn một trận. Nhỏ và cô thấy Bìn cảnh nói càng lo cho anh. Nhanh chạy lại gần nó kéo chưa kiếm được Băng Bìn hồn lìa khỏi xác rồi.

- My bình tĩnh trước tiên tìm Băng chuyện này về sau tính.-nhỏ đang cứu vãn tình thế.

- Đúng đó mày cho Bìn cơ hội chuộc lỗi đi.-cô cũng không thể đứng yên nó ra tay chát không xong rồi.

Nó quay mặt lại nhìn anh ta khiến nó càng tức thôi. Hắn nhìn cử chỉ của nó cảm giác này thật xa lạ đến bây giờ anh chưa hiểu hết con người của nó nữa.

- Cần anh giúp một tay không.-hắn đề nghị.

- Xem như em nợ anh càng nhiều người càng tốt.-mặt nó cũng giãn ra vì hắn đang quan tâm nó sau.

- Duyên tao nghĩ mày biết nên làm gì rồi...có tin gì nói tao nhanh lên.-nó tuy nói vậy nhưng đó là mệnh lệnh.

- Nếu mày tin tưởng tao sẽ làm.-cô bắt đầu chuyên môn.

Cô tháo đồng hồ yên vị trên bàn cùng lop-top định vị chỗ mà Băng đang ở, đối với cô việc này chỉ là chuyện nhỏ nhưng trường hợp này cũng chưa nói được điều gì. Mười phút chờ đợi cô cũng đổ cả mồ hôi ước ao không thấy gì.

- Không tìm thấy.-nó biết chắc sẽ như vậy Băng nếu muốn trốn có không thông minh đến nỗi để tụi nó tìm không, không bao giờ như vậy vì Băng rất cẩn trọng.

- Mày biết còn hỏi tao, không tìm được Băng đã ngắt kết nối từ sớm rồi hết cách, con trước trước giờ tính nó là vậy nhưng...không phải không có.-cô nói như không nói.

- Cách gì.-về chuyện này nhỏ không rành lắm chỉ biết giúp đỡ thôi.

- Xăm nhập vào đường truyền phá vỡ nó nếu làm được thì sẽ tìm được nhưng không dễ đâu.-cô không chắc có thể làm được.

- Anh biết một chút để anh giúp em một tay.-anh ngồi xuống cạnh cô.

- Vậy đi mày với Kiệt ở đây có tin gì nói tôi biết còn tất cả ra ngoài tìm.-nó nói cũng suy nghĩ xem Băng có thể đến chỗ nào.

Hắn lúc này đã gọi Gin điều người đi tìm họ chỉ mong sớm có tin tức cả nó cũng vậy.

- Anh...sẽ đi tìm Băng...anh xin lỗi.-bây giờ Bin không biết gì ngoài hai từ xin lỗi trong lòng Bin cứ như lửa đốt từ sáng tới giờ.

- Tôi không biết anh làm gì nhưng Băng xảy ra gì không mai người tôi không thể tha thứ chính là anh.-không nói nhiều nó đi ra ngoài, nếu tìm không thấy Bin không yên với nó đâu.

Nó hẳn Duyên cùng Kiệt đi hai hướng tìm khắp nơi nó nghĩ Băng sẽ có thể đến, điện thoại không bắt máy định vị tìm không ra muốn làm sứt ruột chết ak. Bin cũng gần như lục tung thành phố.

- Sau không thấy gì hết vậy.-nhỏ nhăn mặt khó chịu, khi lập ra cản trở từng chút đến lúc muốn xâm nhập vào nó khó hơn lên trời.

Vì muốn cho thông tin không truyền ra nên phần mềm này rất khó điều khiển ngay cả tụi nó cũng khó có thể nắm bắt được, vì vậy rất an toàn không ngờ người phá hủy nó chính là người đã tạo ra nó.

- Uống ít cà phê đi anh làm thử xem được không.-anh đưa cà phê đi sang nhìn vào màn hình.

- Cảm ơn.-nhỏ cầm uống lấy ngậm rất dễ uống.

- Sau rồi được không.-anh chăm chú nhìn vào màn hình.

- Chỉ cần phá được nó thì định vị sẽ hiện ra xem như cái thứ này là một tấm lá chắn thôi nhưng sức chịu đựng của nó rất khủng anh làm được không.-với trình độ nhỏ học bao năm qua mà còn là cả một vấn đề không biết cậu làm sau đây.

- Hơi rắc rối đấy chất nhớt óc lăm đây nhưng không lâu đâu.-chưa làm cậu kiên định chất chắn làm được khiến nhỏ cũng tò mò ngó đầu qua xem.

- Cái gì anh làm được.-nhỏ tròn mắt nhìn rất ngạc nhiên thì phải.

- Nhưng ai làm ra thứ này như vậy có thể cả người làm ra cũng không tìm ra.-anh nói đại thôi mà thật phiền phức.- Là...tam tử Black Girl thiết lập nó mất ba ngày đó rất cực phá đi cũng uống.-đây cảm nhận cô nghĩ lúc nó nói lúc này.

Cô vì giúp ích cho bang nên tạo ra nó nhớ không ăn mấy ngày liền chỉ uống nước thôi, rất cực khổ mà bây giờ chính tay mình xóa bỏ nó.

- Anh đã được diện kiến nhưng rất khó ưa anh chẳng ưa tí nào, tụi anh định...-đang nói anh ngưng lại nhìn sắc mặt của cô có chút thay đổi.

- Định làm gì.-đừng nói làm gì tụi nó nha.

- Không...không...sắp được rồi anh phải tập trung.-anh lảng tránh câu hỏi của cô cũng nhìn vào màn hình.

Vì sự việc trọng đại nếu không cô hỏi tới cùng đâu dễ dàng tha như vậy.

Đúng là không thể tin được, cậu từ từ tìm ra từng chút một không gấp gáp, có lẽ nhỏ rất muốn tìm được Băng nên mãi không biết làm sau.

Chia hai hướng tất nhiên nó đi chung với hắn rồi, còn nhỏ đi chung với cậu. Bin theo cảm nhận nên chỉ đi một mình. Hiện tại nó và hắn đang ở biển dọc theo bờ biển, nếu lúc này là ngắm cảnh thì tốt rồi đặt biệt nó không tâm trạng. Nó ngồi cạnh hòn đá gần đó nghĩ chân cũng mỏi chạy khắp nơi còn gì.

- Không lẽ cứ như vậy...không ổn chút nào.-tụi nó đã tìm suốt từ sáng đến giờ cũng hai giờ chiều rồi sau được như vậy không một dấu vết.

- Uống chút gì đi.-hắn đưa nó chai nước suối tranh thủ lúc nghỉ ngơi nên đi mua tiếp sức cho nó.

- Mệt về nghĩ trước đi tìm gặp báo em.-hắn lao nhẹ giọt mồ hôi trên trán của nó.

- Không được em không thể bỏ Băng được.-nếu kêu nó đi chết còn được chứ kêu nó về nghỉ chờ tin tức nó không làm được.

- Sẽ có tin tức nhanh thôi còn Duyên với Kiệt mà.-hắn ngồi cạnh nó.

Đúng rồi nhưng mấy đứa này làm gì lâu không biết.

- Em mong là vậy.-nó thiệt không biết phải tìm ở đâu luôn ak.

Bin lúc này như mất phương hướng chạy tìm khắp nơi, Bin không ngồi nghĩ dù chỉ là một chút cũng không.

Cô nhìn anh chăm chú lướt trên màn hình, từng bước một. Anh cũng thấm mệt với những kí tự rắc rối này, chính cô cũng phải khâm phục bản thân mình. Rồi một màn hình chuyển thành màu đỏ tấm kính vỡ tung hiện lên. Nó trơ mắt nhìn.

- Cuối cùng cũng xong.-mấy chương trình trước muốn phá hủy hoặc xâm nhập chỉ nửa tiếng mà lần này mấy tiếng đồng hồ.
- Thành công rồi.-cô quá mừng nhảy ôm chầm lấy anh.
- Còn không mau tìm Băng.-anh nhắc, cô đỏ mặt từ từ buông anh ra.

Chưa được năm phút cô tìm được chỗ Băng, truyền tin cho nó và hấn, nhỏ và cậu cả Bin cũng đi ngay. Nó nhận được tin từ Duyên "Băng đang ở trên sân thượng khu dân cư cao nhất thành phố", đừng nói là.

- Mình đi thôi.-nó ra xe ngay.

Hấn lấy xe đến địa chỉ nó đưa hấn xem. Hấn chạy hết công suất đến trên sân thượng toà nhà. Băng qua gần mười mấy cầu thang mồ hôi cũng ướt áo, hấn nhìn nó đau lòng đứng là người con gái của hấn dù bất cứ chuyện gì nó không than vãn dù chỉ một câu mà tự mình đối mặt lấy.

Đến nơi nó thấy Băng ngồi đó nhìn xuống dưới mặt mày bơ phờ chất khóc quá nhiều. Nó bước từ từ đến, nhưng Băng vẫn nghe thấy cảm nhận rất rõ chính là nó, Hấn đi sang bên kia đứng quan sát nó chuyện này hấn không muốn xen vào.

- Băng em không sao chứ.-nó vỗ nhẹ vai con bé.
- ....-im lặng.
- Hay để chị xử Bin một trận trút giận cho em.-nó hung hăng như vậy.
- ...-lại im lặng.

- Em có biết chị tìm em khổ lắm không về thôi.-nó kéo tay Băng nhưng băng giật mạnh.
- Tôi không ngờ chị có thể tìm tôi nhanh như vậy mà tôi đã nói sẽ về sau.-giọng Băng lãnh khốc lạnh lùng xa lạ với nó.
- Em nói gì.-nó chưa hiểu thái độ của Băng là như thế nào.

Băng không nói mà quay mặt chỗ khác nước mắt tự động rơi vì sau chứ vì sau phải tôn trọng chị ta chứ.

Lúc này Bin tới không lâu thì Nam với Kiều, Kiệt với Duyên cũng bước ra, nhìn Băng và nó hình như không ổn cho lắm.

- Băng.-Bin chạy ngay lại ôm Băng vào lòng.
- Anh xin lỗi tất cả tại anh, anh không nên làm như vậy với em, anh xin em hãy tha thứ cho anh đừng bỏ anh.-Bin như trút hết nỗi nhớ trong lòng với Băng, chỉ mới nhiều đó Bin cảm thấy sự trống vắng u ám khi Băng không ở đây rất đau khổ.
- Em không sao.-Băng vẫn khuôn mặt đó nhìn nó người đang ôm mình đã thuộc về mình chưa.
- Về thôi anh đưa em về.-Bin không quan tâm lời Băng nói dịu Băng ra ngoài.
- Khoan.-nó ngăn lại.
- Còn chuyện gì nữa vậy My Băng không ổn đó.-Bin không muốn cũng phải câu với My.
- Chuyện lúc nãy giải thích đi.-nó không muốn rất rồi thêm nói ra hết sẽ tốt hơn.
- Là chuyện gì không lẽ tôi nên cảm ơn chị đã tìm tôi sau, tôi không có nhờ...cũng không cần sự quan tâm của chị.-ánh mắt Băng lúc này không chút tình cảm toàn là căm hận với nó.
- Băng em nói chuyện kiểu đó với ai vậy hả.-nhỏ còn định an ủi con bé nhưng với thái độ này nhỏ chuyển sang khó chịu.
- Là với chị ta chứ các người nghĩ ai.-Băng chỉ tay về nó mọi người không tin.

Băng trước giờ người đầu tiên khiến con bé tôn trọng chỉ riêng nó nhưng tại sau chỉ trong một ngày lại thay đổi như vậy. Ngay cả anh cũng không tin. Tại hấn không hiểu lắm nên chỉ đứng ngoài nghe thôi cũng không thể chen vào.

- Sau em lại.-Bin quay sang Băng thái độ kì lạ.
- Bộ lúc nào em cũng phải tôn trọng sùng bái chị ta sau, bây giờ em biết rồi chị ta không giống như em nghĩ, không giống.-nhìn mặt Băng không khí chất khiến nó đau lòng vì sau con bé như vậy.

Nhưng đến lúc này, nó không biết vì sau lại bị hiểu lầm như vậy. Lỡ rồi nó cũng quyết rất kĩ.

- Được thôi em không xem chị ra gì thì hôm nay chị muốn nói cho em biết. Đại ti Black Girl vừa hạ lệnh em kể từ ngày hôm nay không còn là thành viên

của Black Gir và không liên quan đến bất cứ quan hệ gì của bang. Em sẽ là người bình thường như bao người khác còn nữa từ hôm nay cấm em bước vào Bar EKO dù chỉ nữa bước nếu không xử theo luật.-nó nói cô nén nước mắt cùng bao cảm xúc toát về lạnh lùng để Băng càng biết khó rút lui ra khỏi cuộc chơi này.

- Được chuyển lời với Lilia tôi cảm ơn vì cho tôi biết thế nào sự thật, từ nay về sau tôi là tôi các người là các người, về thôi.-Băng gục đầu vào Bin. Bin cũng rất sốc vì những lời của nó nhìn nó về mặt không hiểu nổi nhưng cũng cùng Băng đi ra về

- Mý mảy đang làm gì vậy hôm nay không phải là lúc.-nhỏ bức xúc.

- Băng nó có chuyện gì hiểu lắm rồi thái độ của nó rất khác, tao tin nó hận mảy thấu xương.-cô đoán ra được nó đang làm gì.

- Mục đích của tao là vậy.-nó nhếch môi tại sau điều nó làm là tốt cho Băng nhưng nó không nỡ nhìn con bé bất lực như vậy.

Suốt đường về nó không nói tiếng nào đến về tới nhà.

- Mảy ổn chứ.-nhỏ biết nó đang dẫn vật mình.

- Tao không sau ra xem tivi đây pha giúp tao li sữa.-nó nói nhanh chân lên lầu thay bộ đồ ngủ bước xuống xem tivi.

Nhìn nó càng bình thường thì hấn càng không vui lúc trước lạnh lùng che giấu còn bây giờ tươi cười chấp nhận lấy.

Cả đám xem tivi cười nói vui về nó cũng xem nhưng đầu óc đo đầu đó du ngoạn rồi, nhâm nhi li sữa tâm tình cũng bình tĩnh hấn chỉ không biết bây giờ Băng làm sau thôi. Hấn không nói gì đến lúc không chịu nổi nữa nắm tay nó kéo lên phòng.

- Nè em đang xem tivi mà.-nó không chịu đi.

- Đang xem tivi vậy tivi đang chiếu gì trên đó.-hấn dừng lại nhìn nó ánh mắt đúng sát thương nha.

- Ồk thì đi đâu.-nó không nói được gì rõ ràng có chủ tâm đâu.

- Đi ngủ.-hấn thân niên nói ra câu đó.

- Gì.-nó hỏi lại.

- Không anh đưa em về phòng.-hấn sửa lại câu nói

Đến phòng hấn nhẹ nhàng đắp chăn cho nó xoa đầu nó.

- Khi nghĩ không được gì ngủ một giấc đi mọi chuyện giải quyết được thôi.-hấn biết nó đang rất khó chịu.

- Em biết mà em không sau hết.-nó còn cố cãi.

- Ngủ đi nguyên ngày hôm nay em mệt rồi.-hấn tắt đèn ra ngoài. Hấn để cho nó có chút không gian yên tĩnh một mình.

Sau khác vậy hấn tốt với nó từ khi nào vậy, mọi chuyện cũng giải quyết xong. Băng còn có Bin, nói là vậy nhưng Bin rất tốt là người Băng có thể dựa, Băng có Bin bên cạnh nó cũng yên tâm phần nào về sau nó bước qua con đường nó chưa từng nghĩ mình sẽ làm được nhưng nó sẽ làm được vì tất cả.

Ai cũng mệt cả suốt ngày hôm nay chạy đông chạy tây. Nên ai cũng rơi vào giấc ngủ đầy mộng đẹp dù chưa điều gì là hoàn hảo.

"Băng xin lỗi em vì tất cả, sống tốt em nhé! Chị không thể bảo vệ em được nữa rồi, nếu em theo chị mãi chỉ sợ mạng sống của em chị không thể bảo toàn được, chị đành phải làm vậy, bắt đầu cuộc sống mới đầy hạnh phúc. Đó chính là điều chị mong muốn ở em"

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Là Hận Hay Ôn

Đến Bar mới sáng sớm mát mẻ cứ ngỡ đông sắp về vậy. Nó đi rất sớm nên hầu như mọi người vẫn chưa thức, hấn tới qua không có ở nhà hoặc đi rất sớm vì không thấy xe hấn đâu, cũng tốt đỡ phải phiền phức.

Hiện tại nó đang trong phòng Vip, Bin đang ngồi đối diện với nó không khí không ổn lắm.

- Anh không muốn biết ak.-nó hỏi vì Bin cứ im lặng.
  - Chuyện của em anh không quan tâm nhưng em hơi quá đáng rồi, tối qua Băng khóc nguyên đêm tuy cô ấy cố khóc không thành tiếng nhưng anh vẫn biết, Băng như vậy anh ngủ không được.-Bin kể lại bởi vậy mắt Bin bây giờ như gấu trúc vậy.
  - Bây giờ sau rồi.-nó không nghĩ làm tổn thương con bé đến vậy.
  - Không sau rồi do thức nguyên đêm khóc sưng cả mắt nên sáng mặt quá ngủ thiếp đi.-Bin nói nhìn nó không nguôi.
  - Em xin lỗi.-nó cũng không tốt lắm.
  - Bây giờ anh không hiểu em muốn làm gì quan trọng....haz...bực chết mất.-Bin rất tức giận nhưng không biết làm cách nào.
  - Anh giúp em đưa này cho Băng cứ nói là của anh.-nó đưa trang sức mà nó làm cho con bé nhưng có lẽ không thể trao tận tay được rồi.
  - Thực ra em đang nghĩ gì vậy.-Bin càng lúc càng không hiểu.
  - Có lúc em cũng không hiểu em đang làm gì.-nó chán nản nhìn phía cửa sổ.
  - Là chuyện gì em không nói cho Băng biết, em rõ là nếu làm vậy Băng sẽ hận em.-Bin thấy nó như vậy không khỏi lo lắng, nó như vậy không phải đang gặp nguy hiểm sau.
  - Không nếu em nói ra con bé sẽ không đồng ý mà sẽ sống chết cùng em.-nó đã nghĩ đến điều đó nhưng nó không thể.
  - Anh có được tham gia chuyện này không.-Bin không thể không tham gia.
  - Không...em không muốn Băng càng hận em.-nếu Bin có chuyện gì Băng chắc không sống nổi.
  - Nhưng...-Bin vẫn không an lòng.
  - Quyết định vậy đi, chắt giờ Băng tỉnh rồi về lo cho con bé, nếu em ổn em sẽ đến xem thế nào.-nó không cho Bin nói tiếp bước ra ngoài.
  - Cẩn thận lúc nào em cần anh nhất định sẽ giúp.-Bin nhìn theo nó.
  - Em biết chuyện đang làm là đúng.-nó lạnh lùng đi ra.
- Đối với nó tính lạnh lùng này không thể bỏ được vì xung quanh nó lúc nào cũng đầy rẫy nỗi buồn, không thể có niềm vui nhưng chỉ khi ở bên hấn nó lại cảm giác khác đi, có gì khác sau.
- Lại căn phòng đó sự huyền bí càng làm tăng thêm cho khung cảnh, toàn màu đen tạo người khác cảm giác lo sợ.
- Dạ ông chủ.-tên đó cung kính người đang đứng trước mặt.
  - Có tin gì ak.-ông ta chậm điều thuốc phả hơi ra nhìn rất ma mị.
  - Dạ không tin tức gì chỉ biết Lilia như mất tích không xuất hiện nữa cả Rendy và Shara cũng vậy không một dấu vết.-tên đó trả lời sợ rằng con thịnh nộ sắp bùng nổ.
  - Tiếp tục điều tra, ta không tin con nhóc đó có thể trốn được ta, Trái Đất này tròn lăm rồi cũng sẽ gặp thôi.-ông ta nhếch môi khinh bỉ tui nó.
  - Vâng.-tên đó không biết nói gì khác.
  - Cháu ta ổn chứ.-ông hỏi.
  - Cậu chủ vẫn ổn có vẻ lạc quan hơn trước đều nhờ cô gái đó.-rất bình thường tâm tình ông chủ rất tốt.
  - Vậy sau nhưng đứa cháu dâu đó ta không chấp nhận.-ông dụi điều thuốc.
  - Nhưng cậu chủ...-tên đó định nói chuyện giữa hai người.
  - Ta không quan tâm, trên đời con gái thiếu gì cháu ta không phải kẻ nhu nhược.-ông nhấn mạnh từng chữ một.
  - Còn một chuyện nữa.-tên đó nhớ ra chút quên rồi.
  - Chuyện gì.-ông hỏi.
  - Đích thực chỉ có Black Girl chỉ ba người đứng đầu là Lilia Rendy và Shara nhưng còn một người nữa là Pinky là cô gái thứ tư trong Black Girl mới về

nước nhưng theo điều tra Lilia ra lệnh loại bỏ và cấm không cho bước vào Bar EKO nữa bước tình hình rất hỗn loạn không biết chuyện gì xảy ra.-đây mới là tin nóng mới vừa điều tra được.

- Điều tra cô ta là ai.- "hahaha lần này thì trời cũng giúp ta" ông nghĩ thầm trong bụng.

- Vậy tôi xin phép.-tên đó nói xong lui ra ngoài.

"Cháu trai khi nào con mới chịu tha thứ cho ông đây, nhưng đến đây rồi ông không thể nào buông xuống, con và cô ta không hợp nhau, con hận ta cũng được chỉ trách cô ta sinh ra từ gia đình đó, ông không biết tình cảm cháu đi đến đâu nhưng ông định sẵn ngăn cản lại."

Nó về thẳng nhà thì mọi người vừa ăn uống xong đang xem tivi, nó vào bếp lấy ly sữa tươi uống ngon lành nhận được ánh mắt kì lạ của mọi người.

- Gì.-nó nhún nhai

- Đi đâu từ sáng tới giờ một lời cũng không nói là sau.-nhỏ tra khảo.

- Từ khi nào mà chuyện của tao phải báo cáo cho tụi mày.-nó chậm chậm uống từng ngụm sữa ngon lành.

- Mặt kệ mày.-cô định nói gì nó nhưng nhìn nó hết muốn nói rồi.

Nó không nói gì nữa ngồi im lặng uống sữa nhìn trong cốc như con nít vậy. Hấn sáng ra không thấy nó khó chịu, nhưng cũng có việc nên cùng cậu và anh ra ngoài. Nó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó.

- Chuyện sau rồi.-trong khi bên này im lặng thì bên kia đứng lên gây chiến, nó giao hết cho bọn BT5 nên cũng yên tâm.

BT5 là một lực lượng mạnh không thua gì tụi nó nhưng dưới quyền tụi nó, chỉ nghe lệnh nó ra tay, đánh nhanh rút gọn giết công thâm hậu, tài trí khôn nói trong thế giới ngầm này không ai không biết đến cái tên BT5 nhưng chưa ai có thể nhìn được mặt thật của họ, cả khi nhận nhiệm vụ từ nó họ đều giấu mặt mà ra tay nếu ai là mục tiêu thì chắc chắn kẻ đó không sống được trong vòng hai phút. Gồm hai nam và hai nữ là hai cặp đôi nha cũng lạnh lùng đấy nhưng rất năng động. (Tyty:giới thiệu chi tiết sau nha)

- Tí đã giao cho tụi em thì yên tâm tất cả đều đầu hàng.-đại diện trả lời nó.

- Vậy giao hết lại anh Minh và Zimba sang đây ngay.-nó là đang ra lệnh.

- Sau có mục tiêu ak.-lâu rồi không chuyện gì để chơi.

- Không về quản lí việc Băng.-nó nói.

- Tí ấy đâu tụi em không đủ sức đâu tí ak.-lại than vãn vì công việc Băng rất nhiều phải mệt rồi nhưng tí ấy rất thương Băng Băng sau lại thành ra như vậy.

- Về hay không.-cứ vòng vo mãi nó không thích.

- Về tới liên lạc ngay.-nó đã nói không có gan để cãi lại, cũng không thời gian chần chừ.

Nó cúp máy nhỏ với cô thất mã cuộc gọi đó.

- Mày gọi ai vậy.-nhỏ hỏi.

- BT5.-nói nói.

- Làm gì có gì xảy ra hả.-cô biết BT5 chỉ khi có chuyện khẩn cấp mới xuất hiện cũng như Băng vậy họ có thể nói tính cách giống nhau thoát ần thoát hiện.

- Không chỉ tại Bar không ai quản, số hàng mới vừa chuyển về để tránh có chuyện xảy ra nên vậy.-nó bình thản nói nhưng chủ yếu nó thấy cô đơn quá.

- Đúng rồi nếu số hàng đó bị gì cũng ảnh hưởng không nhẹ tới tụi mình đâu.-nhỏ cũng nghĩ vậy.

Đó là tất cả vũ khí hiện đại mà tụi nó nhờ Zimba nhập về, Thằng nhóc tuy còn nhỏ mà cũng được việc lắm.

- Các em đang nói hàng gì.-tụi hấn bước vào.

- Không gì.-nhỏ lảng tránh đi xuống bếp anh đi theo sau.

- Hàng gì đâu anh nghe nhầm ấy đi đến tận bây giờ mới về.-nhỏ như trách cậu.

- Anh là có việc mà.-cậu cũng nhớ nhỏ muốn chết.

- Tạm tha cho anh.-nhỏ kéo cậu ra ngoài.

Hắn đến gần nó, cầm lấy ly sữa nó uống phân nửa lên uống cạn mặt cho nó liếc xéo mắt.

- Đây là của em đó anh biết không mất lịch sự.-nó nhăn mặt khó chịu.

- Anh biết nhưng trước mặt em anh không biết lịch sự là gì mà nói thật rất ngon.-hắn nói nhỏ bên tai nó.

Hắn cũng đã nghe chuyện lúc này nhưng nếu nó đã không muốn nói có hỏi cũng vô dụng thôi, tìm lúc khác vậy.

- Haz anh đó em tức chết mà.-nó giận dỗi bước đi.

- Khoan anh đã nói xong đâu, em ngồi xuống.-hắn kéo tay nó lại.

- Chuyện gì.-nó ngồi xuống theo nhìn hắn cũng nghiêm trọng.

- Không,...có gì.-hắn bước lên lầu chỉ vậy thôi hắn cũng thấy thích thú tưởng tượng về mặt tức giận của nó. Ở đây nó chỉ biết cười thôi có tức giận nhưng cũng có chút vui vui.

Chiều hôm nay nó đi trung tâm mua ít gì đó chuẩn bị nấu bữa ăn thịnh soạn mà nó thất hứa bấy lâu.

Hắn chờ nó đến trung tâm lần trước nó bị lừa, nghĩ cũng lạ đã sông pha bao nhiêu trận chiến mà ngay cả thù hay địch cũng bị nhầm lẫn ước gì ba và mẹ còn ở bên nó, ước gì nó có thể hiểu ra sớm nó có thể nấu ăn cho ba ăn hạnh phúc biết mấy. Thấy nó cứ suy ngẫm mãi hắn lên tiếng.

- Không phải em lại nghĩ chuyện ba em chứ.-hắn miệng nói chân vẫn đi.

- Không có.-nó không nhìn nữa.

- Em còn dối anh sau, chỉ cần biểu hiện của em có chút thay đổi anh đã biết em nghĩ gì rồi, đừng gạt anh nữa và gạt luôn cả bản thân em.-hắn đứng lại nhìn thẳng mắt nó, nhưng nó lại lảng tránh, lảng tránh thứ chết người đó có thể làm nó nóng lên bất cứ lúc nào.

- Ba em bây giờ là chuyện quá khứ em không nhớ nữa chỉ là em làm một chuyện em thấy tự khó chịu về mình.-nó không nói về vấn đề đó nữa.

- Nè em đã thay đổi rồi nhưng sau không thay đổi cách suy nghĩ của em đi, anh là đang...-hắn đang nói nhưng dừng lại. Định nói gì là "Bây to....sau". Từ từ em sẽ hiểu hắn đi thẳng chỗ bán thực phẩm.

Anh ấy đang định nói gì đây "Anh là đang...thương hại em quá ngốc sau" tự suy nghĩ tự lắc đầu bỏ ngay suy nghĩ đó, nhưng có thể nói là thật cũng nên.

- Em làm món gì.-hắn hỏi nó.

- Em cũng chưa biết nấu ăn không được đâu.-rất lâu rồi nó không vào bếp nói vậy ấy mà.

- Anh sẽ ăn.-hắn nhìn nó cho dù nó làm ngon hay dở nhưng đối với hắn đều rất ngon.

- Đừng hỏi hện.-nó cười vừa bước đi lại mua rất nhiều đồ.

- Anh hỏi em cái này.-hắn kéo tay nó tựa vào kệ đựng đồ, nó nhìn xung quanh nếu ai đi qua thì như thế nào.

- Cứ hỏi đừng tay đừng chân làm gì.-nó kéo tay ra tiếp tục chọn thứ phía trên.

- Em thích ăn gì, thích thứ gì nhất, loài hoa là hoa hồng phải không, thích kiểu con trai như thế nào, lúc em buồn nhất em cần gì, em thường đến nơi nào trước tiên chỉ nhiều đây thôi.-hắn cũng tự hào vì đầu óc của mình hắn đã rất muốn biết nên không khách khí, nếu không nhanh hắn sẽ để bay nó mất.

- Anh là đang điều tra em ak, thưa ông Trịnh tôi không có bất cứ lí do gì trả lời ông.-nó chớp chớp mắt nói ra không muốn nói chứ gì.

- Điều thứ nhất em không được gọi anh là ông Trịnh lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng. Điều thứ hai em nhất định phải trả lời anh.-hắn toả sát khí về bọc dọc.

- Là đang tức giận.-nhìn mặt hắn lúc này rất buồn cười.

- Không có.-hắn quay mặt.

- Mặt này là đang tức giận, em chọc giận anh thật rồi.-nó mặt kệ hắn xoay đi đâu đứng trước mặt hắn.

- Là em ép anh.-hắn kéo nó tựa vào kệ để đồ.

- Anh làm gì ở đây là chỗ đông,...chưa nói được chữ người thì.

Chuyện gì đến sẽ đến hẳn trao cho nó nụ hôn ngọt ngào nhất nhưng cuộn nhiệt nhất hút mật ngọt từ nó, nó cố đẩy hẳn ra càng đẩy càng lợi thế cho hẳn tiến xa hơn. Những người xung quanh trở mắt nhìn, ai đi ngang cũng chỉ chỉ chò chò. Có vài người nhận ra hẳn và cô cũng nhanh tay nhẹ chân chụp lấy những hình ảnh này. Xong rồi đời nó tàn rồi cái tên này chất nó giết hẳn chết. Đến khi mặt nó đỏ tươi như quả gấc hẳn buông tha cho nó, nhìn mỗi ứng đồ là hẳn rất thích thú.

- Bây giờ có thể nói được chưa.-hắn đề thấp giọng giống hăm dọa hơn.

- Được....được....nhưng không phải lúc này, phiền chết được chuyện này anh chờ đó chưa xong đâu.-nó hậm hực hơi ngại một chút đem đồ ra thanh toán rồi đi ra xe.

Ra đến xe nó than vãn hôm nay ngày gì ak. Hẳn chỉ biết lắc đầu với nó thôi rất đáng yêu.

- Em về trước đi, anh có chút việc sẽ về sau, tới nhà điện cho anh lấy xe cẩn thận.-hắn xoa đầu nó, dùng tay che chắn cho nó vào trong xe.

- Biết vậy đi một mình.-nó hậm hực.

- Thôi mà không phải ghét anh sau, không phải không muốn thấy anh sau hay là anh theo em về.-hắn trở trò xem nó trả lời thế nào.

- Anh đi chết đi.-nó nói rồi khởi động xe, nếu không biết lấy xe là hẳn đưa nó về rồi. Mà hẳn đi đâu chứ không lẽ bang có chuyện gì sau nhưng Bin không nói gì mà, cũng phải Bin nghĩ rồi hiện tại Bang không ai lãnh đạo. Nhưng nó tin cho dù không có ai đàn em của nó cũng có thể quản được mọi chuyện.

Hẳn bắt taxi đến trung tâm đá quý Kim Kim tìm thứ mình cần. Vừa vào trong nhân viên tiếp đón rất chu đáo vì biết cậu là ai. Không bao lâu giám đốc bước xuống tiếp đón hẳn.

- Rõng ghé nhà hôm sau, Phong lâu lắm không gặp, định mua gì đây.-tên đó vừa xuống hôn hờ bắt tay hẳn.

Đây là Son chủ trung tâm này, mới kinh doanh gần đây, lúc trước sống ở Mỹ rất thích đất nước Việt Nam nên chuyển về đây kinh doanh. Ngoại hình không khác hẳn là mấy rất điển trai, cũng có thể xem là chuẩn bạn của hẳn.

- Đã lâu không gặp.-hắn bắt tay lại.

- Ngồi đi tới đây làm gì đây mua nhẫn đính ước ak.-Son đã lâu không gặp hẳn từ khi còn ở Mỹ nên bây giờ hẳn chuẩn bị có vợ cũng nên.

- Được vậy thì tốt rồi. Tôi đến đây muốn mua một bộ trang sức có ý nghĩ một chút.-mặt hẳn thoáng buồn, đối với nó hẳn là yêu và khắc sâu còn đối với nó là gì bạn bè hay người dung.

- Ở đây có rất nhiều trang sức về tình nhân nói về giá trị không phải bàn nhưng không phải dạng tầm thường. Nói ý nghĩa nháy thì để tôi lấy cho cậu xem, chờ một chút.-lần này là vị khách rất quan trọng chính là do chủ phải đích thân giới thiệu.

- Tôi biết nói về trang sức và đá quý thì đây là nhất rồi, tôi đã đến đây còn gì.-hắn tựa lưng vào ghế.

- Rốt cục cô gái nào khiến cậu vất vả mệt mỏi vậy rất hiếm thấy.-Son nhìn hẳn cũng không vui là mấy nhìn thất tình thì hơn.

- Cô ấy là một cô gái rất đặc biệt ngay cả tôi cô ấy cũng không cần, chính tôi không biết cô ấy đang nghĩ gì.-hắn đánh mặt, cảm nhận không vui gì mấy, đến bao giờ nó mới hiểu ra đây.

- Dạ chủ tịch, ông Trịnh đây là thứ mọi người cần.-một nhân viên nữ ăn mặc tươm tất đem lên chiếc hộp ra nhìn rất bắt mắt nhưng ánh mắt chú tâm đến hẳn còn đẹp trai bánh bao hơn cả ông chủ dù nuôi tiếc cũng phải lui ra.

- Cậu có thể nào bớt toả sáng không, cậu xem ngay cả nhân viên của mình cũng dùng ánh mắt đó với cậu.-Son đang chọc tức hẳn mà.

- Vấn đề chính.-hắn đen mặt nhìn Son.

- Cậu không thích thôi vậy. Đây là trang sức tượng trưng cho sự vĩnh cửu, cậu nhìn thử xem có vừa ý không, mình định không bán đâu nhưng nề tình cậu nên xem như chút phúc trước cho cậu vậy.-cậu tự tin mất thẩm mỹ của mình.

Hẳn mở ra, nhìn cũng đơn giản nhưng rất quyến rũ. Đây là hai sợi dây chuyền màu trắng bạc lấp lánh. Của nam có to hơn của nữ chút, mặt sợi dây là cẩm thạch bên trong là ổ khoá nhỏ xú sáng lấp lánh tăng thêm màu sắc viên cẩm thạch. Còn của nữ sợi nhỏ hơn giống như của hẳn nhưng bên trong viên cẩm thạch là chìa khoá rất đẹp trong sáng thuần khiết như nó vậy. Nhìn là thấy thích rồi rất được.

- Đây là sản phẩm của tiệm đá quý lớn nhất nước rất quý giá đó. Cũng như hai sợi dây chuyền này, hai viên cẩm thạch có thể mở ra, và chỉ duy nhất chìa khoá này mới mở được ổ khoá này, là duy nhất.-cậu cũng rất tự hào vì mình tạo ra nó nên tí mi giải thích cho hẳn.

- Chỉ có một bộ.-hắn muốn khẳng định hẳn với nó độc quyền sản phẩm này.

- Sản đầu tay nên chỉ có duy nhất một, mới vừa xong luôn định giữ lại, vì nó quá tuyệt ai bảo cậu bạn mình.-Son không muốn lìa xa món đồ đó là kiệt tác đó. Điện thoại hẳn reo là cậu gọi. Hẳn bắt máy nhưng im lặng.

- Mày đang ở đâu về ngay đi thiên thần của mày vào bếp kìa.-cậu hỏi hần.

- Không tao không muốn làm chuột bạch đâu.-từ khi gặp nó tới giờ nó chưa từng vào bếp nấu gì cả cậu có thể khẳng định nó nấu không ra hồn gì đâu.
(tyt;cái cậu này khi dễ người quá đấy, đâu phải không vào bếp thì không biết nấu.)

- Được.-hấn cúp máy.

- Có việc ăk vậy về trước đi để tôi chỉnh vài thứ nữa rồi chuyển qua cho cậu, nhanh thôi.-Son cần chỉnh lại một số chi tiết.

- Được thôi vậy tạm chia tay khi nào rảnh gặp lại người anh em, khi nào xong chuyển cho tôi không cần gấp.- hấn cố nở nụ cười nhưng không giống cười là mấy bước ra xe.

- Cái thằng này đúng là khi ở cùng mày thà ở trong thùng nước đá sướng hơn, lạnh hơn cả đá.- Sơn đi vào trong.

Bin đưa Bãng về nhà Bin sống, nhà Bin cũng rất rộng nhưng trang trí rất đơn giản, do Bin sống một mình cũng không về nhà thường xuyên nên trong nhà cũng không nhiều đồ đạc. Bãng đảo mắt nhìn xung quanh nhà Bin cũng trông rất nhiều cây xem như đây cũng là một cơ hội để Bãng và Bin xây dựng tổ ấm cho mình.

- Em đỡ hơn chút nào không, anh đưa em lên phòng nghỉ.- Bin đỡ Bằng lại ghé ngồi.

- Em không sau.-Băng nói nhưng vẻ mặt không mấy thay đổi.

- Hay là anh làm gì đó cho em ăn chắc em đói rồi.-Bin định đi.

- Không em không đòi nhà anh rất dễ chịu.-Bằng rất thích không ồn ào như ở Bar, không ánh đèn nhiều màu sắc lại thay vào đó là một không gian khác hoàn toàn.

- Anh có này tặng em.-Bin đưa bộ trang sức nó đưa cho Bin lúc sáng.

Băng mở ra bất ngờ trước vẻ đẹp long lanh của bộ trang sức, nhưng chỉ nhìn thôi Băng đã biết ai làm, thay vào đó là tức giận nhưng không Băng cảm thấy rất vui. Băng biết Bin nói dối nhưng Băng sẽ im lặng vì nó.

- Cảm ơn anh em rất thích nó rất hoàn mỹ.-Bằng cứ ngắm nghía mãi tay nghề rất cao.

- Em thích là được từ nay anh sẽ chăm sóc cho em, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc.-Bin ôm Băng vào lòng.

- Thật không.-Băng ngư ngạc nhìn Bin rất bất ngờ.

- Thật.-Bin ôm Băng chặt hơn nhưng không quá mạnh. Bin sợ ngay lúc này nếu mạnh tay quá Băng sẽ tan chảy mất.

Hãy người bây giờ mới biết hạnh phúc như thế nào, không biết là nên hận hay nên cảm ơn nó vì nó đã đưa hay người ra khỏi nơi đó sống một cuộc sống bình thường như bao người khác biết thế nào là sự bình yên

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Cmt Lựa Chọn

~#~#~#~#~#~#~#~#~#~#

Lúc đầu Tyty viết Bin là đàn em của My nhưng về sau lại là anh...lỗi này tại Tyty bị nhầm nha. Do lần đầu đăng truyện nên có chút sai sót.....cả nhà.....rõ lòng bỏ qua nha.....!!!!

.....

_____

Còn nữa Tyty có một việc muốn hỏi và thông báo cả nhà về lịch đăng truyện. Tyty có ba cách cho cả nhà lựa chọn.

_____

_____

_____

+++Cách 1:

Lịch không cố định nhưng dài.

_____

_____

.....

+++Cách 2:

Lịch cách một ngày chương cũng tương đối không dài không ngắn.

_____

_____

.....

+++Cách 3:

Lịch ra mỗi ngày nhưng ngắn.

_____

_____

.....

^^*Cả nhà lựa chọn đi có thể Cmt cho ý kiến cho Tyty theo số đông Tyty sẽ ra truyện như cách cả nhà chọn.....nhanh tay chọn lịch đăng truyện mình muốn đi nào..... đóng góp ý kiến cho Tyty biết đọc giả luôn quan tâm đến truyện-----và ủng hộ Tyty_____truyền động lực cho Tyty đi nào.

^^*Cuối lời Tyty cảm ơn các bạn đã không bỏ rơi truyện Tyty.....Tyty cũng rất vui đó nha....hợp tác vui vẻ nha cả gia đình của Tyty. Cmt cho ý kiến nhiệt tình lên nha.....iu cả nhà.....!!!!!!

^^*Anh em mình là cái gì nào....Anh em mình là một gia đình*^*^*

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Bt5 Là Ai?

Nó như một vị thần hiện ngang vào bếp, cô và nhỏ đi theo sau. Cả anh và cậu thắc mắc cũng đi theo.

- Nè sau đây cô ta thực hiện ý định vậy anh còn muốn bên cạnh em mà.-cậu dựa người vào nhỏ.

- Yên tâm không chết đâu.-nhỏ bụm miệng cười, đáng sợ đến vậy sau.
- Đừng lấy mạng sống ra đùa giỡn nha, không vui đâu.-anh cũng hơi lo sợ.
- Không...không đến mức đó đâu yên tâm.-cô thua anh luôn trí tưởng tượng phong phú quá.

Nhìn nó có vẻ rất bình tĩnh là sau, không biết làm được gì đây.

- Anh biết thế nào là nghệ thuật nấu ăn không.-nhỏ hỏi cậu.
- Cũng có thấy các nhà bếp nổi tiếng làm rất tuyệt.-nhỏ hỏi thì cậu trả lời thôi.
- Anh sẽ không tin vào mắt mình đâu.-cô cười nhưng cũng đang đi theo nó.
- Nói vậy là sau anh chả hiểu.-anh nhún vai.

Nhỏ và cô không nói gì hướng mắt về phía nó. Hấn cũng vừa về tới kịp lúc nó bắt đầu làm. Hấn cũng tựa lưng vào tường nhìn nó. Nó nhìn xung quanh phòng bếp của hấn rất rộng nhưng chả có nhiều thức ăn, tên này suốt ngày ăn gì không biết, mỗi lần nấu gì đó phải ra ngoài mua bằng không chả có gì.

Cậu định nói gì đó nhưng nhỏ cản lại, nó là đang tập trung đó. Nó đeo tạp dề màu hồng xấn tay áo vào, nó biết mọi người đang lén lút nhìn cứ mặt kệ làm chuyện của mình thôi.

Nó chú tâm vào từng món một, nấu một lượt hai ba món, đảo xào chiên đủ các loại, ngay cả lúc nó chuyển mặt thức ăn cũng là một nghệ thuật, thao tác nhanh gọn, mỗi đây xong hai món, tiếp tục cho đến món cuối cùng không quá ba mươi phút. Cuối cùng là trang trí công việc này nó làm chậm hơn tí nữa, từng đường nét nó tạo ra trên đĩa như vẽ tranh bằng sốt cà chua vậy, trang trí vài cọng rau xanh còn vẽ viền xung quanh đĩa nhìn rất bắt mắt. Tụi hấn trở mắt ra nhìn đúng là không phải dạng vừa. Nó phui tay vậy là xong, nhỏ và cô hiểu ý vào trong đem ra bàn, tụi hấn vẫn đứng hình. Ngồi vào bàn từng món ăn bày ra trước mặt không khác gì món ăn nhà ăn năm sau, chỉ có điều trang trí rất bắt mắt, đặt biệt là phong cách tạo mẫu rất khác nhìn muốn ăn rồi. Đến khi dọn hết lên bàn, tụi hấn vẫn nhìn nó không thôi, cả hấn cũng không tin là nó làm được một tiểu thư như nó đáng lí ra không đụng tay vào. Nhỏ và cô bắt đầu nhập tiệc, ngay cả nó cũng ăn từ tốn, một cả buổi phải thưởng cho bản thân mình chứ.

- Nhìn tôi các anh no ak.-nó hỏi vì cứ nhìn nó mãi ngạc nhiên lắm sau.
- Ồk...không...ăn.-cậu gấp ăn thử không khỏi không khen ngon, nói thật còn ngon hơn món ăn của cô.
- Sau em đã nói đâu đến nổi vậy, còn ngon hơn ở quán ăn nữa đó.-nhỏ ăn rất thích thú.
- Sau em không nói tài nghệ của cô ấy phi thường như vậy.-cậu chưa hết kinh ngạc.
- Đúng là không tin được.-anh cũng không khác gì cậu.
- Em có nói mà các anh không tin thôi.-hai người tỏ vẻ vô tội.
- Duyên em nên học hỏi đi.-anh trêu nhìn nó như vậy. Bởi vậy người ta nó không nên phán xét người khác khi chưa biết họ như thế nào.
- Em cố hết sức rồi, nói thật em vào bếp được là nhờ nó đó, bên Mĩ nó đã từng học nấu ăn từ nhà giáo sư chuyên về ẩm thực rất nổi tiếng ấy, cũng nhờ khổ luyện lắm mới được như hôm nay em không thể.-cô liếc nó đúng là nó đã hại cô cuối cùng cô cũng thua nó rồi, khi nó học thì cô cũng học nhưng không được siêng thôi nên kết quả mới thua xa nó.
- Nhưng anh thích món ăn của em hơn.-anh nói vậy cứ thấy cô buồn buồn làm anh khó chịu lắm.

Hấn định nói gì đó nhưng điện thoại hấn đột nhiên reo là Gin. Hấn bước ra ngoài nó nhìn theo, "Hừ, khen tiếng chết sau", trong bụng nghĩ vậy chứ bên ngoài chẳng quan tâm có chút buồn thôi. Vẫn bình thần ăn từng chút một.

- Nói đi.-hấn không chút thiện cảm.
- Black Girl có động tĩnh.-Gin báo cáo.
- Là gì.-hấn nhăn mặt.
- BT5 vừa được gọi về, không biết do nhiệm vụ hay là lệnh triệu tập.-Gin thắc mắc.
- Gọi mọi người tập hợp tôi sẽ tới ngay.-hấn nhếch môi "đến lúc rồi".

Hấn đi vào tiếp tục ăn cứ nhìn nó định nói gì đó nhưng thôi. Mọi người ăn xong bữa hấn ra hiệu cho cậu và anh mà đi ra xe, một lời nói với nó cũng không có không nói lời nào làm nó càng khó chịu hơn "em thật sự vô hình ak". Nhìn thôi đã biết hấn muốn nói gì.

- Anh có việc đi trước đây.-cậu hôn nhẹ má cô bước ra.

Cậu đầu biết nhỏ đỏ chín cả mặt vì ngại chết mất.

- Sẽ về sớm.-còn anh chỉ nháy mắt với cô cái là cô vui lắm rồi, anh rời ra xe.
- Cảm ơn bữa ăn thật sự rất ngon.-cậu khen nó.
- Đúng cô từ nay là thần tượng trong mắt tôi.-anh bỏ lại câu rồi bước ra ngoài.

"Tại sao bạn anh lại làm được như vậy còn anh thì không" nó uống ly nước đi lên phòng.

- Chuyện gì vậy ha.-nhỏ cũng muốn biết.
- Chết chuyện công ty chứ gì.-cô nói.

Lúc này còn là rất đông bây giờ còn nhỏ và cô, lại phải dọn dẹp một lã người thì nó bước xuống.

- Đến Bar....năm phút tao ra xe.-nó giờ bàn tay năm ngón báo hiệu thời gian bước ra xe.
- Khoan....không phải mày thay đổi tính đó rồi sau.-nhỏ chống nạnh với nó.
- Năm phút có ít quá không tại tao vừa mới dọn dẹp xong cơ mà.-cô than vãn với nó chỉ mong nó rộng lượng cho thêm thời gian.
- Tao chỉ thay đổi đúng thời điểm còn bây giờ tại mày chỉ còn bốn phút.-cô nhin cười với mấy đứa bạn, chịu hết nổi mà.
- Mày....-nhỏ và cô tức sôi máu liếc nó.

"Không lẽ chữ thề nó chứ năm phút làm được gì chứ" đúng là một con người khác hoàn toàn, nói thì nói vậy, nó vừa nói xong nhỏ và cô cầm đầu chạy. Vừa xuống tới vừa đúng năm phút nhỏ với cô thay phiên nhau thờ, một chết được

Trước khi đến Bar nó nói cho hai người biết là đi gặp BT5 nên ăn mặt theo đúng là thủ lĩnh, vì thế trước đó tại nó ghé nhà thay trang phục mới đi, những thứ này nó không dám để bên nhà hẳn vì nó sợ sẽ bị lộ, ở nhà là an toàn nhất.

Tại nó bước vào hiên ngang như một vị thần mà là của bóng tối mới đáng sợ. Nó khoát trên người áo choàng đen huyền bí cùng với mặt nạ đen, môi cũng là đen nhìn nó lạnh khốc bây giờ nó chính là đại ti Black Girl Lilia. Nhỏ là áo choàng tím, cùng mặt nạ tím, nhỏ thì năng động hơn nhưng cũng không ai dám đến gần. Cô là màu trắng toàn tập, nếu nó trong tối thì cô ngoài sáng, nhìn cô rất toả sáng mọi lúc mọi nơi. Tất cả người trong Bar EKO đã được đưa ra ngoài trước khi nó đến, hai người đứng trước cửa đón tiếp nó, khi nó vừa đến lại nghi thức quỳ xuống cung kính tại nó.

Bước vào trong đi thẳng xuống mặt đất thông qua thang máy rất dài, một khoảng không gian cụ thể hiện ra, tại nó đi giữa hai hàng người áo đen đều đeo mặt nạ, khi ba đứa tại nó bước vào tất cả quỳ xuống.

- Bang chủ giá lâm.-đồng thanh.

Không gian im lặng vô thể nghe từng tiếng bước chân rất rõ, tiến lên ba ghế phía trước, nó ngồi ghế giữa nhìn sang ghế Băng vẫn còn trống nó thấy không vui "Xin lỗi em Băng, chỉ mong sẽ đi đúng hướng."

- Đứng lên.-nó nói bình thản nhưng đối với mọi người rất có giá trị tất cả nghe theo.
- Từ nay Pinky và Bin sẽ tạm thời không ở đây, hôm nay tôi đưa người đến quản lí ở đây, vào đi.-nó nói ngắn gọn chậm rãi dễ hiểu.

Nhỏ và cô cực thích vì sắp có đồng minh nữa rồi, mấy hôm nay rất chán đó.

Từ phía cửa năm con người bước vào, tất cả đều khoác trên mình áo choàng màu bạc, ngay cả mặt nạ rất giống nhau, chỉ có điểm khác phía sau áo choàng có in hình các ngọn lửa nhưng là màu khác nhau. Xanh lá, vàng, đỏ, hồng, xanh dương nhìn cứ như năm anh em siêu nhân thế kỉ hai mươi mốt vậy. Theo thứ tự bắt đầu từ xanh lá nha.

- Tôi Jun

*GTNV:Nguyễn Văn Hoà (Vink) nhỏ hơn tại nó một tuổi là nam, do nó huấn luyện giỏi võ chuyên về ám khí của nó nhưng thua nó xa lắm.

- Tôi Mun.

*GTNV: Nguyễn Ngọc Châu (Mun) là cô gái duyên dáng một cặp với Vink chỉ ngoài thôi nhưng khi bước vào trận chiến sống chết đấy, chuyên môn mùi hương độc

- Tôi Mon.

*GTNV: Trần Duy Khang (Mon) cũng rất chuẩn men, là bạn của Minh (tyty:xem chương trước để biết Minh là ai nhé nếu quen). Tuy là bạn thân Minh

thích nó còn Khang thì không, trước giờ chưa biết tình yêu là gì. Rất nể nó nên gia nhập thôi. Năm quyền nhóm BT5 cũng tập luyện luyện cho nhóm rất nhiều loại võ mà anh biết.

- Tôi Jin:

*GTNV: Trần Minh Nhật (Jin) nhỏ tuổi hơn tụi nó, tài nghệ khôi nói chuyên môn chất độc còn trùng một phần cũng nhờ Shara tỉ truyền cảm hứng.

- Tôi Min.

*GTNV: Trần Bảo Trân (Min) cô gái đến từ thiên đường xinh xắn như thiên thần bằng tuổi Jin, chuyên về tìm kiếm thứ gì chỉ cần thổi dù vũ khí gì Min cũng có.

- Bây giờ họ là chủ nhân Bar EKO mọi quyền hành từ nay trong tay họ kể cả bang Black Girl, lui xuống -nó lạnh đây mới chính là nó đây sau nhưng ý nó nói là sau, không phải chỉ quản giúp nó đây thôi sau.

- Không được.- năm người đồng thanh trọng trách này chỉ có nó mới xứng đáng ngồi lên.

- Mọi chuyện quyết định như vậy lui ra.-nó nhăn mặt khó chịu.

Chờ mọi người đi ra hết một không gian im lặng, mỗi người một suy nghĩ đều chung một mục đích.

- Thắc mắc sau.-nó chậm rãi nói.

- Trong đầu em hiểu là mọi người đang nghĩ gì mà nói rõ đi.-Mon ở bên Mi đã nhiều việc lắm rồi, nó lại mới mở rộng sang Pháp còn nhiều quốc gia nữa bây giờ tới Việt Nam nó muốn tụi này một chết sau, với lại đây trọng trách lớn Mon không đồng ý.

- Đúng đó chị ak tụi em còn nhiều thứ lắm không quản được Bar EKO to lớn này đâu.-Bar EKO nhìn thì cũng như to lớn nhưng nó quý báu được ở chỗ vì đây là căn cứ số 1 nên mức quan trọng rất lớn Jun nói.

- Bây giờ có nhận nhiệm vụ không.-tuy không thấy mặt nhưng nghe giọng nói đủ biết khuôn mặt nó quý dị thế nào.

- Thì....nhận.-cả 4 đồng thanh dù trong lòng không muốn nhìn nó không thể không nghe.

Nhưng riêng Mon im lặng không lên tiếng, trong đầu Mon lúc này nhiều câu hỏi cho nó đó là tất cả lí do. Nó cũng biết điều đó, nhỏ và cô thấy hơi căng ak.

- Tạm thời Lilia, Rendy và Shara sẽ không xuất hiện nữa, tất cả mọi chuyện giao lại cho BT5 mọi chuyện đều có thể tự giải quyết không cần thông qua, trừ việc khẩn cấp có thể liên lạc.-nó nói nếu được nó sẽ ra khỏi đây, chiến đấu như vậy đủ một đời rồi.

BT5 tuy không phải Bang lớn mạnh gì nhưng nếu hợp lại với Black Girl thì mọi người cũng phải nể một phần đó nha, BT5 biết đủ thứ do tụi nó đã dạy tuy không bằng tụi nó nhưng hơn rất nhiều người. Mọi người còn ngơ ngác không hiểu lắm, riêng nhỏ và cô hiểu rất rõ là khác.

- Thôi về rồi nghĩ ngơi đi.-nhỏ hí hửng đối với người khác thì không nhưng với mấy đứa em nhỏ thì không khác nhỏ điên.

- Tụi em mới về nước các tỉ phải đãi tụi em một bữa chứ.-Jin có ý định.

- Đúng rồi cũng lâu rồi không gặp ba tỉ nhớ lắm cơ.-Min làm nũng với nó, nhìn nó vậy thôi chứ nó rất thương BT5.

- Lilia mọi chuyện tỉ giao cho tụi này em cứ yên tâm, còn bây giờ thoải mái chút đi cần thẳng chết mất.-Jun thấy nó mặt nhăn như khi có ý tốt thôi.

- Đi đi mà lâu lâu tụi em về đây các tỉ hết thương tụi em rồi.-Mun buồn hui, trong BT5 Mun nhỏ nhất nên mọi người rất thương Mun đặc biệt Jun.

- Được nhưng có điều kiện.-nó cũng dẫn ra được chút.

- Chị cứ nói tụi em chấp nhận tất.-Min hớn hở vui chơi lắm rồi.

- Điều thứ nhất không được nhắc đến BT5 và bang Black girl cũng như nên các tỉ, phải gọi bằng chị xưng hô bằng tên, lí lịch mới chuyển về phải thật sự sạch sẽ.-nó nói lại đề dấu chấm hỏi trong đầu năm người.

- Nó đang đề phòng thôi mà nên nhớ gọi là chị, còn bây giờ về nghỉ ngơi tụi tỉ sắp xếp cái đã sẽ dẫn mấy đứa đi chơi đãi tụi em một bữa.-nhỏ nói về mặt hớn hở.

- Mọi người về trước đi ở nhà My địa chỉ đã gửi qua rồi, Kiều với Duyên ra xe chờ, Mon ở lại.-nó bước xuống ghế.

Mọi người biết nó định nói gì với Mon nên đi ra ngoài hết. Mon khó chịu tháo mặt nạ cùng áo choàng ra. Lúc này nó mới biết Mon có nét đẹp rất cuốn hút, khác với ba năm trước nhìn Mon chính chắn hơn hẳn giống Minh vậy. Nó từ từ tháo mặt nạ ra, nét mặt vô hồn hiện ra, tuy rất khác so với lúc trước tất cả do hấn kéo nó ra khỏi nơi đó, nhưng bản chất của nó một phần nào đó đã vậy.

- Anh nghe nói em loại trừ Băng anh về đây một phần vì chuyện này, em có biết làm như vậy là tận dụng cho kẻ thù xâm nhập lấy thông tin không.-Mon hỏi nó trước giờ nó rất cẩn trọng không lẽ chưa từng nghĩ tới.

- Không Băng không làm vậy, Băng không phản bội em.-nó khẳng định.

- Bây giờ thì chưa nhưng em làm tổn thương con bé nếu bị tác động bởi Bang Hero thì rất nguy hiểm cho Băng cũng như Black Girl em có nghĩ tới điều đó không.-Mon gần giọng.

- Em biết em làm tổn thương đến Băng nhưng cho dù chuyện gì xảy ra con bé cũng không phản lại em, anh tin em đi.-nó mệt mỏi lắm rồi.

- Em lúc nào cũng vậy có thể loại bỏ cái trực giác của em được không.-Mon đập mạnh tay xuống bàn.

- Đó là chuyện của em.-nó không muốn nói tiếp lúc này dù nói gì Mon cũng không nghe dù biết Mon chỉ muốn tốt cho nó.

- Được em muốn làm gì thì làm.-Mon không muốn nói chuyện với nó nữa định đi một mạch ra ngoài.

- Minh anh ấy sau rồi.-cũng lâu rồi nó không gặp Minh, nhưng nó giao cho Minh quá nhiều việc mà làm gì có thời gian về gặp nó

- Em tự đi mà hỏi.-Mon còn giận không nguôi đi ra ngoài còn đá mạnh vào ghế cái mới bỏ đi.

Nó cũng phải lắc đầu ngao ngán anh Mon, tính anh trước giờ vẫn vậy, vui chơi không ai bằng nhưng đến khi tức giận không ai nói được lời nào.

Bar PNK tụi hấn đang ngồi trên những ghế oai nghiêm giữa mặt địa.

- Nói rõ hơn.-hấn lên tiếng khiến người khác phải lo sợ.

- BT5 đã về Việt Nam lúc chiều đã ghé sang Bar EKO chất bàn giao công việc, bây giờ theo điều tra đang hướng về biệt thự Lâm Gia của cô My.-cũng trải qua bao nhiêu chuyện Gin cũng biết My là ai.

Vậy không lẽ My cũng đến sau, nếu như còn ở trong bang thì nhất định phải đến mà khoan.

- Bàn giao công việc là sai tôi không hiểu.-cậu biết hấn cũng đang thắc mắc.

- Dạ là toàn bộ quyền hành của Bin và cô gái quyền lực thứ tư, nghe nói bị Lilia loại trừ.-Gin trả lời.

- BT5 trở về Black Girl như một thêm cánh.-anh nghĩ vậy.

- Nhưng dù chỉ cũng chỉ là con gái.-cậu thấy không gì đáng ngại, với lại chúng chưa đụng chạm gì tới chuyện của tụi này

- Vậy là nội bộ đang bị trục trặc, không phải làm vậy là tự làm con mồi cho người khác xoi rồi.-anh cười nếu tình hình như vậy việc cài người vào hay xâm nhập vào cũng không phải khó.

- Tôi có chuyện muốn nhờ anh.-hắn suy nghĩ lần trước cô gái tụi nó đi tìm là ai, ngày hôm đó nó cũng nói loại trừ cô gái đó cái gì đó không lẽ là.

- Vâng ngài cứ nói.-Gin thận trọng.

- Nhanh chóng điều tra gấp cho tôi ba cô gái hậu vệ bên cạnh Lilia, Rendy và Shara xong đưa ngay cho tôi và cả vị nữ chủ thứ tư, thật chuẩn xác xôn v gửi qua cho tôi.-hắn muốn điều tra tụi nó với danh hiệu người Black Girl.

- Vâng tôi làm ngay.-Gin nói.

- Giải tán.-hắn nghinh mặt toả khí chất không nhỏ nha, đi thẳng ra xe.

Cậu và anh cũng đi theo phóng thẳng về nhà, để xem tụi nó có ở nhà không, hiện tại Black Girl có thể nói thiếu nhân lực không lẽ Lilia không cho phép tụi nó rút khỏi đó, không thể nào nó không lừa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Lại Nhà Cô Ta

Tụi hấn bước vào nhà trước khuôn mặt căng thẳng nhìn tụi nó như đứng đống rồi.

- Sáng giờ em và hai người có đi đâu không.-cậu nhướng mắt với nhỏ.
- Không sáng giờ ở nhà mà.-nhỏ đang nói dối.
- Anh hỏi lại một lần nữa có ra khỏi nhà không.-anh nhìn cô chú ý cái biểu hiện của cô.
- Kiêu nói đúng là ở nhà...bên ngoài rất nắng ra ngoài làm gì.-cô giả nai như chẳng gì xảy ra.

Hắn không nói gì chỉ nhìn nó thôi xem thử nó trả lời thế nào, chợt nhú mày thấy nó im lặng không chịu nói làm hắn càng tức giận chột.

- Có thì sau.-tiếng nói rất trong trẻo nghe rất rõ không chút sợ sệt chính là nó.

Nhỏ và cô ngờ ngác sau tiếng nói của nó, tụi này là không muốn nói sau nó lại. Riêng nó thì nghi khác, nếu tụi hắn đã hỏi thì chắc chắn tụi hắn đã biết được chuyện gì, có giấu cũng không được thì nói đi.

- Nghĩ ngợi đi.-nó thừa nhận rồi thì hỏi nữa làm gì.

Nó nhìn theo hắn đang dần bước đi mà khó hiểu, tại sao không hỏi nó đi đâu, tên này khó hiểu thật.

Mấy ngày liền tụi nó không đi đâu hết chỉ ở nhà mà liên lạc với Mon thôi. Còn tụi hắn cứ đi đi về về cậu và anh vẫn bình thường chỉ riêng hắn ít gặp hơn trước, sáng đi sớm tối tới khuya mới về khiến nó lo lắng không biết xảy ra chuyện gì không nữa. Tối nay nó quyết định đợi hắn về cho bằng được. Thời gian càng trôi qua tâm trạng nó rất tệ không lẽ hắn biết được chuyện gì sau. Mười giờ....mười một giờ....một giờ.....gần hai giờ nó ngủ lúc nào không hay biết, thì hắn mới về tới. Định đi lên phòng nhưng có bóng dáng rất quen thuộc nằm trên ghế sofa nhìn thì chờ mệt mỏi rồi ngủ luôn.

- Chờ anh sau, anh xin lỗi.-hắn bước gần nó, vòng tay sang người nó ôm lên phòng.

Sáng sớm nó cảm giác ngủ rất ngon, nệm rất êm ngay cả gối ôm hôm nay cũng rất mịn, nó cứ dụi đầu vào nó rất rắn chắc lại ấm áp nữa, như vậy cứ đâm đầu vào cái gối như một con mèo cần sự che chở. Mà khoang đã gối ôm của nó đâu lớn như vậy, đầu rắn chắc như vậy, vậy là ai, đợi nó nhận thức mọi chuyện có ai đó ôn nhu hôn nó, hắn nhẹ nhàng như dòng suối nhìn ánh mắt nó ngờ ngác càng thú vị hôn nó đắm đuối hơn, không nỡ lòng nào buồn nó ra nhưng vẫn ôm nó vào lòng.

- Anh sau lại chạy vào đây, lại còn.-mặt nó ửng đỏ cả vì ngượng.

- Vậy ngày hôm qua ai nằm ngủ dưới nhà mệt mỏi lắm mới đem em về phòng được, không trả công tí được sau.-nhìn mặt hắn như dĩ nhiên hắn phải làm vậy.

- Ở thì ngủ quên thôi.-nó xoay mặt.

- Chờ anh.-hắn xoay mặt nó đối diện với hắn.

- Không có mà giận àk.-nó hỏi.

- Lí do.-hắn nhéo mũi nó.

- Không biết.-nó ngây ngô.

- Ngốc, tại mấy ngày nay công việc anh nhiều quá nên không thường xuyên về thôi, vừa mới xong hôm nay được nghỉ.-hắn ôm nó.

"Thì ra là vậy"

- Nè sáng rồi tránh ra cho em.-nó xô hắn nhưng hăm càng xiết hơn.

- Anh còn mệt ngủ chút.-hắn nhắm mắt.

- Ngủ về phòng anh mà ngủ...nè có nghe không.-tại sau trên đời lại có một người như hắn chứ.

- Không thích ngủ nữa đi.-hắn kéo nó sát người mình.

- Anh đã vượt quá giới hạn của mình rồi đó.-nó cáu.

- Tôi biết bây giờ thì ngủ.-ánh mắt hắn bắn tia lửa nó mới chịu im lặng đè nén cơn giận xuống.

Nó và hắn nằm sát bên nhau bất giác nó thấy hạnh phúc, trái tim em thuộc về anh mất rồi.

- "Em và anh là gì của nhau". đây là câu hỏi mà nó rất muốn hỏi từ lâu rồi có lúc nó nghĩ nó rất hiểu hắn muốn được hắn yêu thương nhưng có lúc nó cảm giác không giống như vậy.

Cứ như vậy hắn và nó cứ ôm nhau ngủ bỏ lại tất cả mặt kệ thời gian.

"Em cứng đầu quá anh không tin em không yêu anh, anh sẽ làm mọi thứ để em nguyện ý mãi mãi ở bên anh".

Mấy ngày kể tiếp hấn cũng cứ như vậy đi về trễ có khi về người toàn mùi rượ. Có khi còn có nữ nhân đến tìm hấn nữa lại còn ân ái như thể một người, làm nó thấy rất khó chịu nhưng cũng không lên tiếng chỉ biết im lặng quan sát từng chi tiết.

Riêng nhỏ và cô thì với cùng tức càng không vui trước thái độ của nó, nếu trường hợp hai người sẽ xử hấn một trận nhưng đây là chuyện của nó nên không có tư cách xen vào. Cậu và anh thì hiểu rõ nên chỉ đứng nhìn thôi không dám xen vào chuyện của hấn, hấn tự biết giải quyết.

Sáng hôm nay mọi người đang ăn sáng, cười nói rất vui về chi riêng nó không sức sống tới qua không biết vì sau mà nó ngủ mãi không được hấn đêm qua lại không về, không lẽ lại là công việc.

Ngoài cửa hấn ôm eo cô gái rất thân mật đi vào, lại rất cẩn thận cho cô gái ấy ngồi xuống.

- Chào chị My.-giọng nói rất quen thuộc không ai khác chính là nhỏ Kim.

- Mày biến khỏi đây.-nhỏ liếc ả muốn ăn tươi luôn vậy.

- Phong mày đang làm gì vậy.-cậu không tin là vậy.

- Xin giới thiệu đây là bạn gái tôi, từ nay cô ấy sẽ ở đây.-trong ánh mắt hấn có vài nét thách thức nó nhưng nó đâu quan tâm dù chỉ một cái liếc.

- Còn My.-cô hỏi.

Hấn không trả lời cô chỉ nhìn nó, sau một hồi vậy, gầy hơn anh xin lỗi em, vì được ở cạnh em anh sẽ bất chấp tất cả. Có thể em sẽ chấp nhận anh hoặc anh tự làm em xa anh hơn.

Nó lẳng lặng đi vào trong bếp lấy ra cho nhỏ Kim ly sữa còn tươi cười rất lạ thường rất giống nó của mọi ngày nhưng trong hoàn cảnh này thì không giống tí nào.

- Em gái uống tí sữa đi, Phong sẽ lo lắng đó.-nó đặt nhẹ ly sữa trước mặt nhỏ Kim ngồi xuống tiếp tục uống ly sữa của mình.

"Em gái" mọi người trở mắt mình trước sự ân cần của nó.

- Em cảm ơn chị.-trong lòng nhỏ như mở cờ, có thể chị ta đang rung sợ mình nên tỏ thái độ đó, thật thích thú.

- Em...-hấn giật tím mặt em được lắm tôi không tin em còn có thể như vậy.

- Phong anh làm sau vậy.-nhỏ Kim sốt sáng giả tạo ra mặt.

- Không sau.-hấn không còn nhìn lấy nhỏ cái chăm chăm nhìn nó khiến nhỏ tức chết mà.

Điện thoại nó đột nhiên có tin nhắn, nó cầm lên xem vội tắt màn hình nhìn ra ngoài.

- Tao có chút chuyện về hơi trễ khỏi chờ.-nó quay đi.

- Đi đâu.-hấn không thể tin nó xem hấn như vô hình.

- Đi mà lo cho bạn gái anh đi chuyện của ai nấy lo...Ok.-nó nhấn mạnh từng chữ rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa Mon mở cửa chờ sẵn nó, vừa lấy Mon nó tươi cười, Mon choàng vai nó, đối với nó Mon chính là anh trai nên những cử chỉ đó rất bình thường. Nhưng đối với hấn đứng nhìn thì bất bình thường, cảm giác khó chịu ủa về. "Hư về trễ sau" không khí lạnh lại bao quanh hấn, khi xe lăn bánh hấn tiến lên phòng đóng chặt cửa lại.

Nhỏ Kim hà hê trong lòng lần này người thắng chính là tôi, cầm ly sữa uống thoải mái không ngờ mới uống vào không chịu nổi phun ra.

- Trời ơi...cái quái gì vậy nè chết tôi rồi.-nhỏ Kim hốt hầy chạy vào bếp uống liền mấy ly nước lọc.

Không gì lạ cả chỉ có điều chị My nhà ta không bỏ đường mà bỏ muối vào thôi, mùi vị rất đặc biệt. Bởi vậy My mới tốt bụng dặn dò nếu ngon phải uống thêm, có điên mới uống tiếp. Nhỏ Kim hậm hực liếc nhìn hai nhỏ rồi xách hành lí lên lầu đúng là con ranh, mày đợi đó.

- Nè chưa uống hết mà.-nhỏ cười muốn đau bụng.

- Đúng là My rất hay.-cô cũng không nhịn được.

- Chiều nay đi đâu không.-cậu hỏi.

- Đi chơi đi ở nhà hoài mau già lắm.-anh trêu cô

- Đi chơi cho cô ta tự do ở đây sau không bao giờ.-nhỏ nói.

- Đúng đó My cũng chưa về em không đi.-cô dọn dẹp mọi thứ trên bàn.

Cậu và anh cũng lắc đầu ngao ngán, nếu cậu và anh cũng như hấn không biết có chuyện gì nữa đây, thôi thôi đi có không muốn sống nữa thì có.

Nó cùng Mon đến công ty, xử lý mọi việc đến tận chiều. Tuy không biết hẳn là thật hay giả, nhưng cảm giác rất khó thở khi hắn thân mật với người khác lại xuất hiện, là ghen sau, "hư" nó tự cười chế giễu mình người ta là có bạn gái rồi.

- Đi đâu không.- Mon hỏi vì giờ cũng tan làm rồi.

- Anh về trước đi em vẫn chưa xong.- nó nhìn Mon.

- Anh giúp em rồi anh chở em về.-Mon không an tâm.

- Tí nữa em về, anh về trước đi.-nó không cần sự giúp đỡ của người khác với lại nó muốn ở một mình.

- Được thôi cẩn thận.-Mon thăm biết tính của nó không còn cách khác đành ra về.

Cuối cùng vẫn chỉ riêng ta, sang giàu làm gì, công ty lớn làm chi, những thứ không cần lại có còn những thứ không có lại cần.

Đến 1h nó vẫn còn nhìn vào đồng hồ sơ mãi mới xong thì đã rất khuya rồi, bây giờ mà về chắc mọi người đã ngủ, thôi thì ngủ lại công ty vậy về nhà chỉ thêm chóng mặt, biết vậy lúc trước một tay giết chết nó cho rồi.

Mở cửa phòng ra là một căn phòng không rộng cho lắm, chỉ một cái giường vài vật dụng cần thiết khác. Ngã lưng lên giường nhắm nghiền mắt lại, tự tay đắp chăn. Sau lạnh quá không áp áp như khi bên hẳn, cứ lẩn qua lẩn lại mới có thể ngủ quên được vì quá mệt mỏi.

Nó đâu biết ở nhà hắn đợi ngoài so-pha đến bây giờ vẫn không ngủ, còn uống cả rượu, cứ nghĩ đến cảnh tượng nó có thể đang ở bên cạnh Mon là không tài nào ngủ nổi.

- Anh sau không lên ngủ.-nhỏ Kim tựa lòng hẳn hơi khó chịu vì mùi rượu.

- Tránh ra.-hấn phác tay.

- Anh uống rượu ak không tốt cho sức khỏe đâu.-nhỏ tính giắt ly rượu trong tay hẳn.

Hắn quay sang xô mạnh nhỏ xuống đất với ánh mắt đờ đờ sát khí.

- Cô nên nhớ tôi thuê cô làm bạn gái tôi, tất cả là giả người tôi yêu là Ánh My, nếu cô còn như ngày hôm nay tôi không bảo đảm cô còn sống. Chó ngoan phải biết nghe chủ không nên vượt quá giới hạn của mình.-hắn nhấn mạnh từng chữ, cầm chai rượu bước lên phòng mặt kệ nhỏ Kim vừa bị hắn xô ngã vừa đau lại vừa tức.

- Anh nhớ đó anh phải là của tôi, còn cô ta tôi sẽ từ từ dạy dỗ.-nhỏ Kim nghiêng rặng khinh bỉ bước về phòng.

~~~~~

wifi nhà Tyty gặp sự cố chưa khắc phục được nên ra hơi trễ mọi người đừng giận Tyty nha...!

Nghĩ tết vui vẻ nha cả nhà.

HAPPY NEW YEAR....!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Canh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 110: Em Đồng Ý ♡☐

Nè thức ăn của tôi đâu.-nhỏ Kim ngu tặn trưa ngồi dậy đã đói bụng, xuống bếp định kiểm gì đó ăn nhưng kì thật không còn cái gì cả kể cả mì gói cũng không.

- Chết tôi quên mất, lúc này là ăn không hết đồ cho cún con ăn hết rồi.-nhỏ chỉ tay về phía con cún vẫn còn đang ăn do thức ăn đồ đi rất nhiều.

Nhỏ không muốn phí phạm đồ ăn nhưng thà để chó ăn còn hơn loại người đó.

- Xem con chó kia ăn không hết vậy mà có người không có gì để ăn, hay là ăn chung đi nha.-cô nói đầy thích thú.

- Cô dám.-nhỏ Kim xông lên định cho nhỏ với cô một trận nhưng không ngờ vừa đưa tay lên đã bị cậu xô lại xuống đất.

- Đừng ngu xuẩn đụng vào cô ấy mui cái mạng cô cũng trả không nổi đâu.-cậu cúi người nói nhỏ vào tay nhỏ Kim chỉ vậy thôi đủ dọa cho nhỏ sợ rụng người rồi.

- Chuyện gì vậy.-hắn trên lầu bước xuống trên tay dẫn con chó rất lớn đi xuống.

- Dạ là anh Nam xô em ngã, em không làm gì cô ta hết mà anh ta lại.-những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống nhưng trong đó là một âm mưu.

- Đứng lên.-hắn nhàn nhã ngồi xuống, nó vẫn chưa về hắn không cần phải thương xót.

- Gâu gâu....gâu....gâu...-là con chó hắn vừa dắt xuống nhào đến toan định cắn nhỏ Kim, nó nghe hàm răng sắt nhọn rất đáng sợ, một cước đã cào nhỏ Kim mấy đường đầy oằn mặt cho nhỏ Kim chạy hết sức vẫn không tránh được, ngay cả nhỏ và cô cũng kinh hãi đứng sau cậu với anh.

- Phong cứu...cứu em....ak....cứu tôi với.-nhỏ Kim rung sợ tiếng khóc càng ngày càng lớn.

Hắn vẫn im lặng không ngăn cản, đến khi nhìn nhỏ Kim thê thảm đáng kinh cậu mới chịu tha cho ngăn cản Sura lại.

- Sura ngừng.-cậu nhíu mày nhìn nó, nó ngoan ngoãn chạy lại phía cậu, nằm gọn dưới chân cậu còn ngoắc đuôi nhìn nhỏ và cô.

Nhỏ Kim lau đi những giọt nước mắt không nói được chạy lên phòng vì bị dọa một trận suýt mất mạng đấy. Nhỏ và cô lại một trận cười chiến thắng.

Nhìn sang con Sura hai người có chút ớn lạnh không dám lại gần.

- Em yên tâm Sura là con chó rất không nó có linh tính rất tốt, có thể phân biệt được người xấu người tốt, hiện trạng lúc này các em cũng biết cô ta là người thế nào.-cậu nhìn hắn, càng không hiểu hắn thừa biết con người của cô ra sau hắn lại làm vậy.

- Thì ra là vậy Sura tao không giống cô ta.-nhỏ từ từ chạm vào lông của nó rất mượt mà dễ chịu, nó nằm im ngoan ngoãn đuôi thích thú.

- Mất tay không, trong nhà này ngoài tôi và Nam là Phong nó thương Sura nhất đấy.-anh nói.

Sura sinh ra bên Mỹ, do một lần hắn đi dạo thì tình cờ hắn thấy tinh thần quật cường của nó, trước bấy chó khác nên hắn mới đem nó về huấn luyện. Lúc đầu nó không phục rất khó dạy ngay cả hắn nó cũng tấn công, nhờ vậy hắn thường xuyên bị nó tấn công thường tập luyện với nó nên nó càng tiến bộ một phần nhờ sự thông minh vốn có có hiểu hắn và ngoan ngoãn nghe lời nên hắn càng thích thú hơn, có khi xem nó như một người bạn để tâm sự.

- Nhưng tại sao từ lúc vào đây tới giờ cũng lâu rồi mà em vẫn chưa thấy Sura bao giờ.-nhỏ không hiểu.

- Tại anh có kho hàng rất quan trọng vừa mới nhận về vài tháng trước, do tính bảo mật nên hắn cử nhiều người canh giữ còn giao việc đó cho Sura, cũng nhờ Sura mà kho hàng có thể thuận lợi chuyển đi lại còn rất an toàn.-cậu kể chiến công mà Sura mới làm được.

- Sura được hắn đưa về đây từ sáng sớm đã ở phòng hắn nên các em không thấy.-anh ngồi xuống.

- Sura lại đây.-hắn gọi con vật nhanh chóng chạy lại.

Hắn đi vào bếp định lấy cho nó vài thứ để ăn cuối cùng không có, sau thế mấy ngày trước thức ăn còn rất nhiều mà. Con vật nhìn hắn buồn hiu hắn xoa đầu rất cung chiều.

Bấm điện thoại điện chủ nhà hàng đem vài thức ăn đến cho Sura xem như phần thưởng mấy tháng nay cho nó.

Lại chiều rồi ăn xong mọi thứ nhỏ Kim ra ngoài đi chơi cùng bạn ở nhà mất công đụng phải Sura toi mạng, dù dùng đủ cách muốn hắn đi cùng nhưng đều vô ích, hắn im lặng mà dắt Sura ra vườn khiến nhỏ Kim khó chịu đi một mình.

- Sura con nói xem cô ấy đi đâu làm gì mà từ chiều hôm qua đến hôm nay vẫn chưa về.-hắn ngồi trên cỏ Sura nhanh chóng ngồi xuống chân hắn mà nín chủ dù hiểu cũng không biết làm gì.

Nó từ sáng làm làm và làm vừa xong còn sớm, nên sẽ về nhà, nhỏ và cô đã gọi điện hỏi tội rồi, tối nay còn ở công ty chất sáng mai công ty sẽ bị hai nhỏ phá tung chất.

Vào nhà đã thấy hắn ở ngoài vườn kế bên còn có một con chó không biết đâu còn, ánh mắt của nó vừa chuyển sang hướng khác cũng là lúc hắn nhìn sang nó.

Sura sủa inh ỏi rồi chạy về phía nó, nó nhìn con vật kia mà nhón miệng cười thay vì bỏ chạy nhưng nó vẫn đứng yên. Sura chưa kịp tới gần nó không

biết tại sau Sura có chút sợ hãi vì người này nên chỉ biết đứng lại sửa dữ dội không dám tấn công vì sự lạnh lùng của nó chẳng. Hấn nhìn Sura chạy về phía nó sợ rằng nó sẽ bị thương nhưng không sau Sura đã dừng lại đứng lúc.

- Em không sau chứ.-hấn nhanh chóng đứng trước mặt nó.
- Không.-nó toang đi khỏi hấn.
- Tên kia là ai.-hấn rất muốn biết.
- Là bạn anh Minh nên cũng xem là bạn tên Mon.-nó không muốn nói thêm dù biết hấn muốn hỏi điều gì.
- Tôi qua em là ở cùng tên đó sau.-hấn như điều tra vậy.
- Một rồi.-nó không muốn trả lời.
- Vậy là đúng rồi em thật sự không xem anh ra gì.-hấn nắm chặt vai nó.
- Tại sau phải được coi trọng, không xứng đáng.-nó bước đi.
- Em có thể ngưng ngay giọng điệu đó được không.-hấn gắt.
- Anh là ai muốn tôi làm gì tôi phải làm, cái hợp đồng của anh không uy hiếp được tôi đâu.-nó cũng không vừa.
- Em quá đáng.-hấn không kìm chế được nữa.
- Đúng tôi quá đáng vậy đó anh biến chỗ khác đi.-nó xô hấn ra đi thẳng vào nhà.
- Em đã chọc tức anh thật rồi.-hấn nắm chặt tay nổi cả gân xanh.

Riêng nó cảm giác khó chịu càng mãnh liệt, tìm nơi người ta là có bạn gái rồi.

Biết vậy nó đã trả lời hấn ngay trong đêm đó để không phải đứng nhìn người khác hạnh phúc mà mình lại rất tệ.

Sáng sớm nó lại ra ngoài, hấn bước xuống đây suy tư, đêm qua nhờ Kim về rất trẻ còn đến phòng hấn, hấn là một trận mới chịu về phòng, từ hôm làm bạn gái hấn nhờ Kim đi nói khắp nơi, sopping đủ kiểu nào áo quần trang sức đêm không xuê, nhờ Kim biết sớm muộn gì hấn cũng chấp nhận thì mặt sức mua sắp nên bây giờ mua sắm trước là đúng rồi tài sản của hấn ăn tới gì cũng không hết. Hấn cũng biết nhờ Kim âm mưu rất lớn, hấn cũng có thể một tiếng đuổi nhờ Kim đi nhưng nó thì.

- Phong ăn sáng.-cậu gọi.

Sura từ sớm đã được cho ăn và đang chơi ngoài vườn, hấn ngồi xuống nhìn đồ ăn trước mặt mà ngờ người càng nhớ tới lúc nó đang trong bếp. Nụ cười hồn nhiên trong sáng hấn cũng phải thắm cười nét mỉa mai của nó.

- Phong.-anh gọi vì thấy hấn không ăn ngồi cười mãi.
- Hà.-hấn quay sang nhìn anh.
- Bạn gái anh ra ngoài từ sớm rồi nhớ ak.-nhỏ nhìn.
- Tôi nghe nói được làm bạn gái anh sướng lắm người ta đi sopping, trang điểm còn làm kiểu tóc mới nữa.-cô không ưa gì nhỏ đó.
- Tôi muốn mọi người giúp tôi một chuyện.-hấn bày bộ mặt rất thảm.
- Chuyện gì.-mọi người cũng tò mò.

Tối hơn bây giờ nó về tới, chạy xe vào trong. Nhà rất tối không có ánh đèn có thể là cúp điện mà lạ vậy nhà hấn thì tại sau cúp điện, nó không hiểu nổi điện thoại cho nhỏ và cô nhưng không ai bắt máy, cuối cùng nó phải điện hấn.

- Alo.
- Mọi người đâu rồi.
- Ra ngoài hết rồi.
- Nhà anh hình như cúp điện rất tối, anh đang ở đâu.
- Trong nhà vào đi.

- Nhưng mà...nè.....

Hắn cúp máy mất rồi, nó bật đèn điện thoại lên từ từ bước vào nhà, đúng là rất tối nhìn làm nó cảm giác lo sợ. Nếu không biết nó cứ nghĩ có người đột nhập nhà hắn nữa đấy. Theo lời hắn nói thì bây giờ chỉ có hắn ở nhà thôi, đem hắn so với bọn Hero thì nó sợ hắn hơn, nguy hiểm khó lường. Mở cửa ra ở trong càng tối hơn, không gian yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng bước chân rất rõ, đột nhiên từ phía trước có người xuất hiện, ánh đèn bật lên thì ra là hắn nhưng chuyện gì đang xảy ra. Hắn ngồi trên cái ghế, cầm trên tay câu đàn guitar, hắn rải đàn cất giọng hát. Xung quanh nhà được trang hoàng rất lộng lẫy toàn hoa hồng cánh hoa hồng ở khắp nơi. Sau lưng hắn được đề lên ba chữ "I LOVE YOU" màu đỏ rất đẹp, xung quang trang trí nhiều thứ. Hắn mặt áo sơ mi màu trắng kết hợp với quần tây đen nhìn lịch lãm khiến nó không thể rời mắt trước hắn.

Ánh mắt yêu thương

Ta trao phút giây ban đầu

Cảm giác yêu nhau

Cho ta luôn nghĩ tới nhau

Có lẽ hôm nay

Hai ta sẽ yêu nhau rồi

Mình cùng chung đôi

Nhé em người ơi

Anh sẽ bên em

Ôm em những khi em buồn

Anh sẽ bên em

Cho em yên giấc ngủ ngon

Nhưng vẫn cô đơn

Anh Vẫn giữ em trong lòng

Dành trọn con tim

Nguyện trao đến em

Khi em bước đến

Bao nhiêu muộn phiền

Trong anh biến tan

Em như ánh sáng

Soi cho đường tình

Anh không sai lối

Anh xin mãi mãi

Yêu em trọn đời

Yêu không oán than

Chỉ cần em vui

Đối với anh vậy thôi

Đôi khi những lúc

Vu vơ giận hờn

Xin em bỏ qua

Mong em hãy nhớ

Anh yêu thật lòng

Và không gian dối

Anh sẽ cố gắng

Chưa yêu những gì

Mà anh ước mong

Anh sẽ nắm lấy tay em

Không bao giờ buông

Bài hát: Em là của anh.

Ca sĩ: Hồ Quang Hiếu

Hồ Việt Trung

Đặt đàn xuống tiến về phía nó, bài hát là một món quà đặc biệt dành cho nó, cũng là lời mà hấn muốn nói với nó trong suốt thời gian qua. Hấn nhìn khuôn mặt ngu ngơ của nó thật hút hồn, cả hai im lặng, biết bao lời muốn nói bầu giờ đều biến đâu mất.

- Bài trò gì bạn gái anh đâu.-nó hỏi tránh đi mặt hấn không nhìn.

- Bạn gái anh, vợ tương lai của anh đang ở đâu ngay trước mặt anh không phải sau.-hấn nhấn mạnh từng câu từng chữ để nó nghe thật rõ không bỏ sót chữ nào.

- Anh nói gì....không hiểu gì cả.-nó trở nên lúng túng trước mặt hấn bây giờ không phải chính là nó sau.

- Lâm Thị Ánh My ANH YÊU EM...làm bạn gái anh và làm mẹ của con anh sau này được không.-hấn quỳ xuống trên tay cầm bó hoa hồng nó thích.

- Em...em...-nó muốn trốn đi mất cỡ chết được làm sau đây, làm sau không biết đâu.

- Anh hứa sẽ luôn bên em bảo vệ em, che chở cho em và tuyệt đối không để em khóc và đau khổ vì anh hay bất kì người nào khác, anh sẽ nắm lấy tay em không bao giờ buông.-hấn nói ra tất cả, tất cả những gì hấn muốn nói rất lâu rồi.

- Không phải đã nói không sau em không yêu anh.-nó nói lí nhí tim thì phản đối kịch liệt.

- Vậy sau ở đây đập mạnh vậy.-hấn đột nhiên đứng lên một tay ôm eo nó, còn một tay đặt ngay lên tim.

- Tại...tại... em không....không....thích nên...nó mới....vậy.-mặt nó đỏ kè lên rồi.

- Đồ ngốc em nghĩ là anh tin em sau.-hấn ghé sát tai nó, hơi thở nó cảm nhận được cả hơi thở của hấn đang cự li cực gần, làm tim nó đập mạnh hơn nữa.

- Anh tránh ra.-nó xô hấn khỏi nhưng nào có thể lúc này đi còn không nỡ nói gì xô mạnh một người.

- Anh yêu em...anh yêu em...anh yêu em...dù em cố chấp phui bỏ tình yêu trong em thì anh vẫn yêu em.-hấn dùng giọng điệu ân cần vì hấn cần nó rất cần.

- Nhưng em...-"em không xứng đáng, em giấu anh rất nhiều chuyện nhưng em không thể nói được"

- Cho anh một cơ hội ở bên chăm sóc cho em thật sự anh cần em.-hấn sẽ chết nếu như nó từ chối và rời xa hấn.

- Em... đồng ý...em cũng yêu anh.-nó không thể phủ nhận không yêu hấn vì bản thân nó đã đi theo hấn mất rồi, mặt kệ đi đến đâu nó cũng cố giữ thật chặt.

- Em là chấp nhận.-hấn rất vui mừng.

- Em không nói lại lần hai đâu.-nó ôm hấn rất chặt vì chính nó cũng sợ mất hấn.

- Cảm ơn em.-hấn nở nụ cười mãn nguyện, nụ cười hạnh phúc cuối cùng nó cũng chịu ở bên hấn, nỗi lo son mắt nó tan biến thật rồi.

Nó cũng vậy, hạnh phúc lại một lần nữa mỉm cười với nó, em cũng sẽ không buông tay, em có thể từ bỏ tất cả để ở cạnh anh.

- Mày khôn hồn đừng đụng đến nó mày nghe rõ chưa.-cô không kiên nể gì nữa.

- Phong anh nói gì đi em yêu anh là thật, em rất yêu anh xin anh đó đừng bỏ em.-nhỏ Kim lại rơi nước mắt.

Diễn còn hay hơn diễn viên mọi người phải khâm phục.

- Cô yêu thằng Phong hay là yêu tiền của nó.-cậu nhìn Phong uỷ mị sự thật là vậy mà.

- Tất...tất...nhiên...là...là....anh Phong rồi các người đừng quá đáng.-nhỏ Kim ấp úng như gà mắc đề nói không nên lời.

- Chọn lựa khó lắm sau mà nói không nên lời vậy.-anh nhếch môi ý cười.

Hắn và nó đứng nhìn cảnh hỗn độn trước mặt khó chịu, kẻ tung người hứng rất nhịp nhàng nhưng tình hình như vậy không vui chút nào.

- Phiền chết mất.-nó gạt tay hắn ra định đi lên phòng.

- Chị đứng lại.-nhỏ Kim nói.

- Hừ làm gì.-nó nhìn nhỏ Kim con này định làm gì nữa đây không phải xong hết rồi sau.

- Phong chưa nói rõ nên chị không được đi.-nhỏ Kim nói nước mắt rơi không ngừng.

- Được thôi Phong anh thật phiền phức.-nó gất tường vui vẻ mở tiệc tung bừng trong tối nay ai ngờ vẫn còn chường ngại vật.

- Mãn kịch kết thúc dọn đồ đi, mong rằng tôi và cô đừng gặp lại.-đơn giản chỉ vậy mấy ngày qua hắn đủ hiểu nhỏ Kim rồi một con người như vậy không đáng ở cạnh hắn.

- Ánh My...mày lại thắng nữa rồi tại sau tao bày đủ kế không hại được mày, còn mày thì sau chuyện gì cũng có thể mai mắn đến như vậy.-nhỏ Kim cười khẩy.

- Hãy sống đúng với bản thân mình đừng quá ích kỉ sẽ có báo ứng đó.-nó là đang cho lời khuyên sau.

- Mày là gì mà dám dạy đời tao.-nhỏ Kim hét vào mặt nó.

Cô định không cho nhỏ Kim nói nữa bước lên thì nó chặn lại, cô lùi lại xem nó làm gì.

- Là ai hừ...câu này chị nên hỏi cung mới đúng, mẹ con cung là ai dám phá tan gia đình của chị...hả??.-ánh mắt nó như rứt lửa.

Hắn đi đến đặt tay lên vai nó đây cũng là một cách trấn an tinh thần nó.

- Gia đình đó của tao mày không có gì hết.-nhỏ Kim hất hàm.

- Vậy sau lúc trước thì khác còn bây giờ cho cung đó tao đây không cần.-nó quay đi.

- Tất cả những gì xảy ra cũng do mày mà ra, nên đừng trách tao đó là quả báo của mày đồ ngu xuẩn.-nhỏ Kim vẫn như vậy.

- Gì.-nó nghe chẳng lọt vào tay câu nào.

- Ba của tao trả đây, chính vì mày ba tao phải chết thì đừng trách tao cướp ba mày.-nhỏ Kim nói làm nó đứng hình.

- Nói gì không hiểu.-nó trước giờ tuy là có giết người nhưng đúng người đúng tội chưa hề giết oan ai bao giờ.

- Mày giỏi lắm mà cả chuyện này cũng không nhớ sau.-nhỏ Kim tưởng nó biết lâu rồi chứ.

- Nhiều lời.-nó nhìn thẳng vào nhỏ Kim.

- Được nếu mày chưa biết tao không cho mày biết, tao chỉ không ngờ người ba sau con như vậy tay toàn là máu.-nhỏ Kim hả lòng hả dạ bước ra cửa.

- Con nhỏ này chán sống rồi.-nhỏ máu muốn dòn tới não rồi.

- My nó...-cô đang định nói thì.

- Im đi.-chuyện này tại sau nhỏ Kim biết được tay toàn máu là có ý gì không lẽ bị lộ sau không thể nào.

- Là có ý gì.-nó hỏi.

- Mày làm gì mày hãy tự biết, nợ máu tao sẽ tính lại bằng máu, Phong anh đừng quá tin vào lời cô ta.-nhỏ Kim nghinh mặt bước đi, đồ đạc từ sớm nhỏ Kim lấy ra ngoài khỏi nhà hắn nên không sợ không sống được

Đội người ra khỏi công mọi người mới ngưng nhìn.

Chuyện càng lúc đi càng xa nhưng chuyện của em và anh em sẽ không buông tay.

- Chuyện đó anh sắp xếp tới đâu rồi.
- Dạ thưa cậu chủ xong rồi là thứ bảy tuần này.
- Không cần thông báo trực tiếp đến.
- Tôi sẽ làm như vậy.

Đó là cuộc trò chuyện của hấn và Gin.

- Anh có việc ak.-nó mở cửa bước vào.
- Không chuyện linh tinh ak, mới sáng sớm nhớ anh sau.-hấn tiến lại gần nó.
- Không em có chuyện muốn nói với anh.-nó thật sự phải nói ra, nếu cứ giấu như vậy nó càng khó chịu.
- Chuyện gì quan trọng lắm sau.-hấn xem nó có vẻ nghiêm trọng.
- Rất quan trọng.-nó phải nói hết tất cả.
- Em nói đi anh sẵn sàng rồi đây.-hấn nhìn sợi dây chuyền trên cổ nó bắt gặp nụ cười.
- Nè...anh nghiêm chỉnh chút đi.-nó liếc hấn.
- Anh đang rất nghiêm chỉnh mà phải nói em với nó rất đẹp.-hấn vẫn chưa nghiêm túc được.
- Thôi đi, xuống ăn cơm em đói rồi.-nó không thể nói khi hấn không muốn nghe.
- Được chuyện đó để sau đi, đi ăn sáng thôi em yêu.-hấn kéo tay nó đi.

Em sẽ nói cho anh biết một ngày thích hợp, lúc anh thật nghiêm túc vì em không muốn mất anh.

Nhỏ và cô đang ngồi thành thoi tám chuyện, không thấy nấu nướng gì hết, định nhìn đói ak.

- Không nấu đồ ăn sáng sau.-nó hỏi.
- Có người nấu rồi yếm tâm đi.-nhỏ nhìn vào bếp.

Nó nhìn theo là cậu với anh, không ngờ hai người này chịu vào bếp, mới sáng sớm mà.

- Hai đứa mày từ khi nào biết nấu ăn vậy.-hấn đi lại phía tủ lạnh.
- Nè không phụ tao còn ở đó nói, tao không làm phần của mày.-cậu lai nhẹ mồm hỏi.
- Nam trứng kia nó gần khét rồi...nhanh...nhanh lấy ra.-anh cũng mệt không kém.

Đối với đi xử lí bang khác thì vào bếp không khác gì đang chiến đấu.

- Em uống đi chống đói anh thấy nên ra ngoài ăn tốt hơn.-hấn dịu dàng đưa nó ly sữa tươi.
 - Là sau.-nó chưa hiểu.
 - Một chút nữa em sẽ biết.-hấn nhìn vào bếp mà lắc đầu, biết là vậy nhưng hai thằng này muốn làm gì thì phải làm cho được, có trời mới kéo ra được khỏi nơi đó.
 - Phong tao rảnh thì mày đợi đó, đừng xem thường hai đứa tao.-anh cũng tin mình làm được chỉ nấu ăn thôi mà.
 - Đúng cố gắng lên.-cô ủng hộ tin thần đó.
 - Yêu nhau đúng có khác lo lắng từng chút một.-nhỏ mỉm cười.
 - Muốn hạnh phúc lâu lâu này đúng là nòi nào úp vun này.-cô tin nó sẽ hạnh phúc vì đây mới chính là thứ nó thiếu từ trước đến giờ.
- Hấn nhìn vào phía cậu với anh có phần chán nản, nếu hai thằng này nấu được hấn đâu phải ra ngoài ăn mỗi bữa lúc tụi nó chưa xuất hiện.
- Tìm ra chỗ chưa.-nó uống từng ngụm sữa ngọt đỏ hồng.

- Đi Pháp đi lâu rồi tao cũng chưa đến đó.-nhỏ nói gấp.
- Ở đó có nhiều thứ đẹp lắm, xem như đi nghỉ mát vài ngày cũng được.-cô cũng đồng ý.
- Được cũng tốt.-hắn cũng đã đi rồi khung cảnh rất thoải mái.
- Nam anh thấy sau.-nhỏ hỏi.
- Em đi đâu anh đi đó.-cậu trả lời không cần suy nghĩ.
- Kiệt còn anh.-cô hỏi ý kiến chủ soái của mình.
- Tùy em yêu miễn có em anh đi đâu cũng được.-anh đang vắt vẻo chiến đấu trong bếp.
- Nói với Mon rú tụi nó đi cùng.-nó chỉ muốn đông vui thôi với lại còn nợ một chuyến họp mặt chưa trả.
- Tuân lệnh.-nhỏ gọi điện thoại ngay.

Cô nhanh chóng đặt vé máy bay cho cả đám, chuyến đi chơi lần này cô cực kì háo hức. Hắn và nó bỏ ngoài phòng khách cho cậu với anh tập trung cao độ.

- Còn có ai nữa.-hắn cũng muốn biết người đó là ai.
- Anh còn nhớ anh Minh không.-nó nhìn.
- Tất nhiên là còn anh chính là rất mai mắn hơn anh ta.-hắn không phải có nó rồi sau.
- Từ hôm Minh đi em cũng không liên lạc, Mon chính là bạn thân của Minh em xem như anh trai vậy anh ấy rất tốt với em.-nó kể nhìn nét mặt của hắn có biến đổi không.
- Có cậu Mon gì đó thôi sau.-hắn quay mặt chỗ khác sau người nó quen toàn nam vậy.
- Anh đang ghen sau.-nó xoay mặt hắn đối diện nó.
- Không anh không có em quen với ai thì cứ quen tại sau anh phải ghen.-hắn nói giọng càng khó nghe hơn.
- Anh ghen thiệt sau.-mặt hắn ngầu lên rồi kia.
- Anh đã nói không mà.-hắn lại quay sang hướng khác.
- Đúng là đang ghen rồi, anh quay mặt sang đây.-nó là đang ra lệnh.

Hắn khó chịu quay sang, nhìn cừ chỉ hắn lúc này không nhịn cười nổi, nó cố nhịn cười.

- Em vui lắm sau, chứ anh hỏi em khi bạn gái mình thân với những người toàn là nam em sẽ làm gì có khó chịu không hay là vui vẻ cười lớn.-hắn từ ghen chuyển sang giận rồi.

Nó ôm cổ hắn đặt vào môi hắn nụ hôn, chỉ nó cách này mới làm hắn dịu bớt được, chịu nghe nó nói.

- Cuối cùng anh yêu của em có chịu nghe em nói chưa.-nó nói ngọt như đường làm hắn không muốn nghe cũng ngồi im.
- Ngoài Mon còn có Jin và Jen là nam còn Min và Men là nữ, Mon em chỉ xem anh ấy là anh trai thôi người mà em yêu chỉ có anh thôi Nhật Phong.-nó dựa vào lòng hắn nói hắn nghe.
- Từ khi nào em nói chuyện ngọt như vậy anh sắp tan chảy vì em rồi này.-hắn nựng mũi xinh xắn của nó.
- Từ khi làm bạn gái anh.-nó nháy mắt làm tim hắn đập rộn lên.
- Đúng là không thể giận em được đi xem hai thằng kia làm tới đâu rồi.-vừa bước xuống cũng thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nhỏ với cô.

Nhìn sang trên bàn biết ngay chuyện gì xảy ra.

- Cái này là gì.-nhỏ chỉ tay vào cái đĩa cháy đen còn một bên kia.
- Là trứng chiên.-cậu tự hào vì điều đó, nếu lúc nãy tập trung thêm chút nữa thì không như vậy.
- Còn món này.-cô chỉ vào đĩa đen toàn tập.

- Bò nướng...ăn được mà yên tâm.-anh còn không tin là mình làm được như vậy nữa, đáng lí ra phải tệ hơn.
- Đừng hỏi nữa...kia là súp còn đây là cá chiên đó là thịt kho, cũng khá đó được năm món.-nó còn nói thiếu còn món tráng miệng bằng trái cây nữa.
- Sau...sau cô nhìn ra hay vậy.-cậu không tin có người nhìn ra món ăn nhìn con cá kia cả cậu cố nhìn không biết con gì vì nó bị biến dạng mất rồi.
- Vậy là còn được công sức không đó mọi người đừng nhìn như vậy.-anh cũng công nhận mình rất tài ấy chứ.
- Sau này biết vậy.-nhỏ nhìn nó.
- Dù là món gì biến dạng đến đâu tao cũng biết đó là gì, ki năn thôi vì tao đã từng trải qua.-lúc đầu nó nấu ăn còn đỡ gấp mấy lần cậu với anh.
- Bây giờ làm sau.-nhỏ nhăn mặt.
- Đúng đôi lắm rồi.-cô biết vậy từ sớm vào bếp không để cho hai người này phá đâu.
- Ra ngoài ăn.-hắn từ sớm đã biết kết quả nên đặt nhà hàng rồi.
- Đi thôi.-nó cũng không muốn ăn nhìn không ổn chút nào.

Vậy là cả đám kéo nhau ra nhà hàng ăn cho no căn bụng mới chịu về nhà. Hứa là từ hai về sau dù chuyện gì xảy ra không cho cậu và anh tiến vào bếp nữa bước.

- Chiều ra ngoài không.-hắn tiện nên hỏi thôi.
- Đi làm gì.-nó ngờ ngác lạ thường.
- Em với hai cô không định chuẩn bị đồ gì ak, không cần mua thêm ak.-hắn mới biết nó cũng có lúc chậm tiêu như vậy.
- Ồ ha quên mất tôi cần mua rất nhiều thứ.-nhỏ thấy bản thân rất hậu đậu quên đi chuyện rất quan trọng mai đi chơi rồi còn gì.
- Tôi cũng đi bây giờ thì không biết nên mua gì nhưng đi đi rồi tính sau.-cô nói.
- Cũng được bây giờ nghĩ ngơi đi.-nó nhìn đồng hồ cũng giữa trưa rồi.

Đi hết rồi chỉ còn nó với hắn thôi.

- Uống chút sữa đậu không.-hắn hỏi.
- Anh làm đi em ra ngoài vườn đọt.-nó cười bước đi.

Hắn cũng đi vào bếp sữa đậu không khó lắm rất đơn giản chỉ cần xay trái đậu thật nhỏ rót sữa tươi vào là xong, vừa uống sữa còn có thể tận dụng thường thức đậu. (Tyty: chưa làm thử bao giờ, hôm nào Tyty làm thử ngay chắc thú vị lắm, tạm tin là uống rất ngon đi)

- Em thử đi.-hắn thấy tâm hồn nó cứ đi du ngoạn đâu đó, nó vội cầm lấy.
- Rất đặc biệt.-cũng là sữa nhưng hương vị rất mới lạ.
- Vậy từ nay sáng anh sẽ pha cho em nó rất tốt.
- Cảm ơn anh rất nhiều.-nó ngâm chìm trong tình yêu.
- Không được cảm ơn nếu em xem anh là chồng.-hắn nói rất bình tĩnh cơ.
- Khi nào em đã là vợ anh.-nó chu mỏ phản bác.
- Vợ ak em nghĩ em thoát được anh khi em đã đồng ý làm bạn gái anh sau, không sớm cũng muộn em sẽ là vợ anh.-lời nói hắn rất kiên định tạo cho nó sự tin tưởng.
- Gia đình em anh hiểu rất rõ đúng không.-nó hỏi, hắn cũng ngồi xuống đối diện nó bên cạnh ly cà phê.
- Cứ coi như là vậy.-hắn hiểu rất rõ mọi chuyện chỉ có nó hắn vẫn chưa hiểu hết được.
- Em muốn anh nói thật lòng với em cơ.-nó tỏ mặt đáng yêu cực kỳ.
- Chuyện gì anh cũng sẽ nói không giấu em bất cứ điều gì.-hắn vẫn vậy rất bình tĩnh.

- Gia đình anh em muốn biết muốn hiểu anh hơn.- nó đi sang ngồi bên cạnh hắn.

Hắn đột nhiên im lặng, chuyện gia đình hắn chưa ai biết cả, kể cả hai thằng bạn còn không hiểu hết nữa là.

- Nếu anh không muốn nói cũng không sao.- nó thấy sắc mặt hắn không tốt cho lắm.

- Ngoài anh ra thì anh còn có một người ông và ba, mẹ anh mất cách đây bốn năm do ba anh mẹ anh bỏ nhà đi trong đi nên tai nạn giao thông không qua khỏi-kí ức đó hẳn chưa lúc nào quên.

- Em xin lỗi không hỏi em không hỏi nữa.-đụng vào vết thương cũ rất đau nó không muốn thấy hấn như vậy.

- Chuyện này anh giữ rất lâu kể cả Nam và thằng Kiệt cũng không biết, em trường hợp ngoại lệ.-hấn xoa đầu nó.

- Vậy sau. - "em quan trọng đến vậy"

- Hôm nay anh sẽ nói hết cho em biết.-hắn dịu dàng chưa từng thấy.

- Cảm ơn anh.-nó nói.

- Vì chuyện gì.-hắn hỏi.

- Vì anh tin tưởng em-nó híp mắt.

- Đúng là ngọc mà.-hắn nhăn mặt.

- Anh có kế tiếp không.- nó bực dọc liếc hẳn.

- Hồi đó mẹ anh chỉ là một cô gái bình thường gia đình cũng không giàu mấy, cũng như em với anh vậy mẹ và ba cùng học chung trường chung lớp nhưng tính tình thì sớm nắng chiều mưa, mẹ anh cũng không ưa gì ba anh. Em lúc trước cũng có nói chuyện đàng hoàng với anh đâu. -hắn láy qua chuyện của nó.

- Nè bót nói chuyện không liên quan đi, ai bảo anh thấy ghét làm gì.- nó cãi.

Hắn đành lắc đầu tự cười rồi nói tiếp.

- Về sau cho thường xuyên cãi nhau nên từ đó phát sinh thành tình yêu. Rồi hết cấp ba, ba anh nghỉ học về làm ở tập đoàn của ông, mẹ anh thì thi vào trường sư phạm lương tháng cũng đủ tiêu xài. Hai người vẫn thường xuyên gặp nhau, từ đó tình yêu càng sâu đậm, ba dẫn mẹ về ra mắt ông của anh.-hắn từ từ chậm rãi kể lại cho nó hiểu.

- Vậy hạnh phúc rồi còn gì.-theo hướng nó đang nghĩ hai người sẽ được chấp nhận rồi làm đám cưới.

- Em nghĩ đơn giản quá ông anh không đồng ý vì bảo mẹ anh không xứng bước vào Trịnh Gia. Ông anh ép ba phải cưới con của Kính Gia thuộc nhà danh giá, ba anh sau nhiều lần đòi bỏ ra đi, cả ngày người toàn là rượu, ông anh miễn cưỡng cho cưới.

- Lúc này là hạnh phúc đúng không.-mọi chuyện kết thúc rồi còn gì.

- Không...mẹ anh từ lúc bước vào Trịnh Gia không lúc nào yên hết bị ông anh la mắng ngay cả người giúp việc cũng xem thường, ba anh luôn bên cạnh chăm sóc bảo vệ mẹ nhưng cũng có lúc mẹ ở nhà một mình lại bị ức hiếp.

- Vậy bác ấy chắc khỏe tâm lắm.- mẹ nó lúc trước cũng rất khỏe tâm.

- Anh nghĩ chắc vậy vì lúc đó anh chưa có mặt trên đời để bảo vệ cho mẹ. - hấn tự trách mình đúng vô dụng.

- Còn cô gái ông anh ép cưới thì sau.-nó tự nhiên muốn biết.

- Sau này bà ta có một đứa con gái, do ăn chơi quá mà ra hậu quả, ông anh vì yêu thương mà quán nhận bà ta làm con nuôi, ép một người đàn ông nghe nói là chủ công ty nào đó, phải lấy bà ta về làm vợ, anh cũng không biết người đàn ông đó là ai và có vợ chưa nhưng mọi chuyện diễn ra rất tốt.-cũng vì chuyện này hẳn không thích cách ông làm việc như vậy quá á.

- Tôi cho người đàn ông đó gē.-cũng vì xã hội có những người như vậy ngay cả ba nó cũng bị uy hiếp nên mọi chuyện mới trở nên phức tạp.

- Bà ta đã có gia đình khác rồi khỏi ba anh, mẹ anh chắc sống tốt chứ.- nó nhìn về mặt hắn đột nhiên thâm lại.

Hắn từ từ kể rõ hơn...chuyện là vào thời gian trước trong quá khứ thì.

~~~~~

Diễn biến tiếp theo mọi người đón đọc tiếp sẽ biết ngay

Chương 113: Clou Mitin

Một người trung niên tay nắm chặt một cô gái bước vào nhà, cô gái im lặng đi bên chàng trai, ngay cả tay cũng ra nhiều ả ước vì sợ trước vẻ nguy nga tráng lệ nhưng có phần nguy hiểm của ngôi nhà này. Khác với cô gái chàng trai có phần kiên định đức khoáng hơn

- Em đừng lo ba anh sẽ chấp nhận dù anh có phải chết cũng không buông tay em.-chàng trai vẫn rất bình tĩnh trả lời cô gái.

- Nhưng em...-còn cô gái không khỏi sợ hãi.

- Đi thôi hôm nay anh nói hết chuyện tại mình cho ba biết.-chàng trai nắm tay cô gái bước vào.

Bước vào nhà không khí lạnh càng thêm bao phủ cả căn nhà, cô gái càng lo lắng hơn chp dù nhà rất nhiều máy lạnh nhưng cô vẫn đổ mồ hôi liên tục.

- Ba con về rồi.-hắn lạnh giọng

- Chịu về rồi sau con chấp nhận yêu cầu ta rồi phải không.-ông ta bước trên cầu thang xuống bắt gặp đứa con gái đứng phía sau lưng con trai ông.

- Không con về muốn nói với ba đây vợ con, người con muốn cưới là cô ấy.-chàng trai nắm chặt tay cô gái sợ nếu buông tay cô ấy không ổn mất.

- Không phải ta đã nói rồi sau, vợ con chính là Thạch Kim Liên sau dù gì đứa con gái đó ta rất ưng ý nhà cũng rất danh giá.-giọng nói thôi cho cô gái đủ hiểu ông ta có uy lực như thế nào.

- Nhưng người con yêu là Mẫn Nhi ngoài cô ấy con không yêu ai hết.-mặt chàng trai không còn như trước có thể nói đang rất khó giữ bình tĩnh.

- Ta không bảo con yêu mà phải là cưới.-ông không lạ gì thái độ con mình vì ông biết chất nó sẽ như vậy, ông làm vậy chỉ muốn tốt cho cái gia đình này thôi.

- Ba thật sự không quan tâm con có yêu cái cô đó không mà ba chỉ muốn cái gọi môn đăng hộ đối sau.-chàng tay nắm tay thành nắm đấm, tay kia nắm khur khur tay cô gái mặt thì ôi thôi lên tới đỉnh điểm rồi.

- Con nói rất đúng.-trường chừng hắn phá tung nhà này vì câu nói ông, tính con trai ông biết rất rõ trước giờ nếu gọi là không làm gì được thì nó sẽ phá, một khi đã phá có trời mới ngăn cản được.

- Cái này là ba nói đó.-mặt chàng trai đỏ đỏ ngầu tay cung thành nắm đấm. Chính ông cũng đang muốn xem con ông hôm nay lại sẽ phá những gì, lần trước phá tan hết mấy bình quý của ông.

Nhưng không khi con trai ông đang rất tức giận thì cô gái đó, đúng chính cô gái đó đã kéo tay áo con ông, con ông quay sang cô gái thì mọi tức giận giảm đi một nửa. Nhưng tại sau con ông bất thường vậy không lẽ vì cô gái tâm thường này sau.

- Vậy ông tự đi mà lấy.-chàng trai không thể đòi co thêm dù gì cũng nói xong nên rời khỏi thôi.

Chàng trai lại kéo cô gái đi.

- Con dẫn người không có lai lịch về giới thiệu với ta lại không để cô ta nói chuyện với ta một lúc sau.-ông muốn biết rõ hơn con người này.

- Không đi thôi.-chàng trai nhất quyết không bỏ cô ở lại một mình.

- Dạ...bác cứ nói đi con nghe.-cô gái không chịu đi nhìn chàng trai rồi lại nhìn ông.

- Được lắm cô gái.-ông nhìn phía con trai mình.

Chàng trai không biết làm thế nào trước ánh mắt cô gái, chàng lặng lẽ đi ra ngoài.

- Ba mẹ cô làm gì.-ông hỏi.

- Dạ thưa bác ba con thì làm quản gia nhà họ Lí, còn mẹ thì ở nhà buôn bán ak.-cô nàng nói có phần e dè.

- Nói ra chỉ là làm công ak.-ông nhăn mặt.

- Không phải...mà phải...dạ...-cô không thể nói nên lời trước thái độ của ông.

- Cô biết con tôi là ai không.-ông ta hỏi dư thừa.

- Dạ là chủ tịch của tập đoàn họ Trịnh chủ nhân tương lai, một người danh giá gia đình thuộc dạng giàu có.-cô gái cũng thành thật trả lời vì chàng trai cũng có nói với cô nhưng cô cũng không quan trọng mấy.

- Vậy cô gái cô muốn gì tiền, vàng, kim cương hay một số tài khoản có thể nuôi cô cả đời để cô có thể tránh xa con tôi.-ông không tin đứa con gái như thế này không cần có những thứ ông vừa nói.

- Dạ thưa bác thứ con cần là anh ấy chứ không phải những gì anh ấy có.-cô không suy nghĩ đáp nhanh.

- Cô nên suy nghĩ một chút những thứ đó cho dù gia đình cô làm cả đời không kiếm được một góc tòi đã nói.-ông đang đánh đòn tâm lý.

- Chỉ cần có anh ấy con có thể làm tất cả miễn là không phạm pháp luật, con có thể sống cuộc đời không giàu sang chứ không thể sống thiếu anh ấy.-cô tiếp tục cự tuyệt.

- Được ta chấp nhận.-ông miễn cưỡng gật đầu, đứa con gái này có gì đó đặt biệt ông chưa biết rõ đó là gì.

- Thật vậy sau....bác....con cảm ơn bác đã tác hợp tụi con.-cô mừng muốn rơi nước mắt.

- Nhưng....tôi có một điều kiện.-ông đầu dễ dàng như vậy.

- Dạ bác cứ nói.-đúng ra cô không nên mừng quá sớm.

- Lễ cưới cũng như bao người nhưng khi sinh ra đứa bé cô nhất định phải ra khỏi căn nhà này một cách lặng lẽ, còn nữa trong thời gian cô ở đây tất cả những gì mọi người cần cô đều phải làm không ngoại trừ người ở, sau cô thấy thế nào.-ông nhướn miệng cười thích thú biết khó nên rút lui đi.-

- Bác...thật sự muốn con phải như vậy.-cô nói.

- Bao nhiêu đó đã quá đủ rồi tôi quá ưu ái cho cô không phải sau, cô bước được vào Trịnh Gia này đều là nhờ giọt máu trong bụng cô thôi.-ông đứng dậy bước lên lầu.

Nước mắt cô đúng là nước mắt sự đau đớn, cô nói vội.

- Con đồng ý....con sẽ chấp nhận tất cả chỉ cần nhiều đó con thấy đủ lắm rồi, cảm ơn bác rộng lượng.-cô vội chạy ra ngoài.

Phía sau cánh cửa khuất dần một ánh mắt tàn ác, một nụ cười nguy hiểm đang chào đón cô.

- Em không sau chứ.-chàng trai đứng bên ngoài ruột gan nóng như lửa chỉ sợ cô ấy không chống trả nổi với ba mình.

- Em không sau, ba đã đồng ý cho chúng ta cưới nhau, anh thấy em giỏi không.-cô gái cười tưới nước ngược cai đắng vào trong.

- Em nói thật.-chàng trai không tin ba mình đồng ý, lúc này cậu còn có ý định xông vào.

- Trước giờ em chưa từng dối anh không phải sau.-cô biết chắc anh ấy sẽ không tin vì chính cô cũng chưa chắc sẽ được sống yên ổn trong ngôi nhà này.

- Em có hứa gì với ba không.-nếu ba không được lợi gì sẽ không đồng ý chuyện này.

- Không anh sau vậy.-cô dùng vẻ ngây ngô nhìn anh.

- Được rồi về thôi.-chàng trai nắm tay cô gái, cho cô ngồi vào xe nhanh chóng phóng đi.

Phía sau cửa sổ phòng phía trên có người đang nhướn miệng cười phía trên nhìn con trai mình ân cần như thế nào.

Đúng cuối cùng cô cũng được vào Trịnh gia, cô gái được ông hứa hôn cũng từ bỏ anh. Tưởng rằng cuộc sống rất hạnh phúc nhưng anh ấy cứ suốt ngày bận công việc, để cô luôn ở nhà một mình.

- Áaaa...-cô lơ tay bẻ chén trong bếp.

- Nay cô đừng tưởng là cô chủ muốn làm gì làm cô nghĩ là cô chủ thật sau.-đối với bọn giúp việc cô chính là cái gai trong mắt.

- Tôi không có ý đó.-cô đối với những người này cũng có chút sợ sệt.

- Tránh ra đi đúng chương mất lo làm hết công việc trước khi cậu chủ về nếu không cô biết tôi sẽ làm gì cô rồi chứ.-cô giúp việc nghinh mặt.

Ngày qua ngày cô sống như vậy nhưng cô không thấy khổ cực gì cả, chỉ cần anh lúc nào cũng ở bên cô. Cho đến một ngày bụng cô chuyển dạ đột ngột và cô đã sinh ra hần. Cô cứ luôn miệng gọi tên ba hần nhưng ông ta là không muốn cho con ông biết. Đến khi sinh ra ông đã ra tay với cô và đem đứa nhỏ về.

- Vợ ơi em đâu rồi.-ba hấn vừa về tới chạy kiểm cô nhưng sau không thấy. Khi nghe tiếng em bé khóc thì anh kịp chạy vào vì nghĩ vợ anh ở đây và có cả con.

Nhưng không.... đúng là có đứa bé còn vợ anh đang ở đâu.

- Mẹ đứa nhỏ đâu.-anh hỏi cô bảo mẫu bên cạnh đứa bé.

- Dạ...thưa cậu tôi không biết.-đối với vẻ mặt ngu ngơ này làm anh càng thêm lo lắng cho cô ấy.

- Em đừng xảy ra chuyện gì, anh cầu xin em đấy.-anh chạy ngay đến công ty gặp người anh gọi là ba.

- Ông chủ đang họp, cậu chờ một chút.-vị bảo vệ ngăn anh lại.

- Tránh ra.-Anh xô cửa bước vào trong.

Ông nhìn thấy vẻ cau giận của con trai thì ông biết ngay con ông đang muốn nói gì.

Trong phòng tổng giám đốc.

- Công việc thế nào rồi.-ông hỏi.

- Vợ con đâu.-anh sắp mặt bình tĩnh rồi.

- Họp đồng kí được chứ.-ông không trả lời chuyện con ông vừa nói.

- Nếu ba không muốn con phá nát công ty này ba nói đi vợ con đâu.-anh quát sự bình tĩnh của anh đúng là có giới hạn.

- Được như vậy ta sẽ nói cho con biết....-ông cũng không muốn giấu con trai ông sự thật vẫn là sự thật.

- Ông quá độc ác, ông phải ba tôi.-anh dùng ánh mắt bắn tia lửa nhìn ông ta đi luôn mấy ngày liền không về nhà.

.....Hiện tại.....

- Ba anh....ông ấy ổn chứ.-nó nghe mà cũng rất cảm động, tình yêu rất cao cả.

- Ông ấy vui đầu vào thú vui cho đến khi ông chấp nhận được sự thật ông cũng đứng dậy làm lại tất cả.-hắn cũng từ từ dần cơ mặt ra, chuyện này hắn chưa từng nghĩ sẽ tự mình nhắc tới.

- Còn bây giờ.-nó hỏi.

- Ba anh đã tha thứ cho ông, dù vậy nhưng đối với ba tình cảm ba giành cho ông mất hết rồi, đôi khi như người xa lạ.-hắn trầm tư.

- Anh cũng như ba.-nó có cảm giác hắn cũng như vậy.

- Đúng từ khi anh hiểu chuyện đã được bà bảo mẫu chăm sóc anh lúc nhỏ kể lại hết cho anh nghe, nỗi hận mối thù mà cả đời này anh không thể trả thù được.-nếu không phải là ông hắn cam đoan người đó cho dù là thần thánh hắn cũng bắt tên đó đền mạng.

- Không phải anh giúp em quên đi thù hận sau, em sẽ giúp anh.-nó tựa người vào hắn.

- Ngốc chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.-hắn sẽ không chấp nhận một người tàn nhẫn như vậy làm ông.

- Tuy ông anh có làm gì thì ông ấy cũng chỉ muốn tốt cho ba anh mà.-nó chu mỏ.

- Chuyện này em không hiểu được đâu, em ra quá khứ của chúng ta cũng quá giống nhau đúng không.-hắn xoa đầu nó.

- Đúng như vậy chúng ta mới hiểu nhau hơn và sẽ không bao giờ xa nhau.-nó ôm cổ hắn.

- Em sẽ không xa anh phải không.-hắn đắm chiều nhìn nó.

- Không còn anh hứa với em không để em phải một mình.-nó cũng muốn hắn phải hứa với nó.

- Anh hứa nhất định sẽ như vậy.-hắn ôm chặt nó.

Trong nhà mọi người đã thức rồi, lại nhìn thấy cảnh này thật choáng váng. Nhỏ và cô nghĩ tại sau nó lại dễ giải vậy chứ, còn cậu và anh nghĩ tại sau hắn có phúc dữ vậy.

- Hai người có đi không đây.-nhỏ hét.

- Đi thôi họ thấy rồi.-nó ngại chết mất.

Hắn chợt kéo tay nó lại nhẹ nhàng hôn lấy nó một cách sai đắm. Nó mở to mắt nhìn, còn những ánh mắt trong nhà có người rực lửa, cậu với anh thì nhìn không chớp mắt, thằng này bạo gan quá đấy.

- Như vậy mới gọi là thấy, đi thôi.-hắn nhếch môi chọc tức nó đi thẳng vào nhà.

- Anh đi chết đi.-nó kịp nhận ra hắn trêu nó thì hắn đi đâu mất rồi.

Cô và nhỏ hùng hổ chạy ra, giật mạnh người nó.

- Từ lúc nào mày lại dễ giải như vậy.-nhỏ câu.

- Con này tao thật thất vọng giao mày cho hắn.-cô cũng quá bất bình.

- Tụi mày hình như hơi rảnh phải không.-nó liếc.

- Không...không gì.-nhỏ và cô thấy ánh mắt của nó có vẻ không giống ngại ngùng mà giống bị ai chọc giận vậy.

- Câm miệng lại.-nó nhấn mạnh đi thẳng vào nhà.

Tụi nó đi thẳng tới Clou Mitin là nơi có rất nhiều trang phục cũng có thể coi là một cửa tiệm, ở đây đều có nhiều nhà thiết kế tài giỏi, cũng có cả những người nó từng hợp tác trong cuộc thi cách đây mấy năm trước khi nó gặp hắn, có phần không nên vào đây cùng bọn hắn thì hơn.

- Ở đây sau.-nhỏ ngo người.

- Tụi anh chỉ thích trang phục đây thiết kế rất hợp thời trang và phong cách tụi anh.-cậu nhìn nhỏ.

- Nhưng...-cô biết là khi nó vào đây thì nguy cơ lộ thân phận rất cao.

- Nhưng gì vào thôi.-cậu kéo tay cô.

- Khoang các anh vào trước đi.-cô nói.

- Em làm sau vậy.-hắn nhìn nó.

- Anh vào trước đi em vào sau.-nó nhìn hắn.

Hắn chẳng hiểu nó là đang làm gì, tụi hắn từ từ bước vào trước.

- Mày hay là mày nói với Phong đi chỗ khác đi.-nhỏ nói.

- Tại sau phải đi chỗ khác.-nó hỏi lại.

- Mày đừng như không quan trọng, mày thừa biết trong đây toàn là người quen của mày mà.-cô không biết nó là đang nghĩ cái gì.

- Tụi mày không nghĩ thoáng được ak.-nó nhiu mày.

- Ý mày là sau.-nhỏ và cô vẫn chưa hiểu.

- Điện thoại cho Seri bảo cô ấy và mọi người xem chúng ta như là khách, có hỏi để làm gì thì nói chúng ta giải thích sau.-nó nói.

- Ồk ha vậy mà nghĩ không ra tao gọi ngay.-nhỏ nói.

* Nhân vật mới Seri là cô bạn thiết kế chung với nó có thể nói là rất thân. Đây cũng chính là ước mơ của cô ấy, bây giờ đã thực hiện được mở cửa tiệm cho riêng mình.

Tụi hắn lựa trang phục mọi thứ vẫn bình thường thì mọi nhân viên đột nhiên bị gọi lên phòng trên, chính hắn cũng thấy lạ. Tụi nó bước vào rất bình thường cũng đi lựa trang phục.

- Cửa tiệm này hôm nay lạ thật mọi người đột nhiên đi lên trên hết vậy.-cậu khoa hiểu.

- Chắc là chủ có chuyện dận dò.-nhỏ biết chắc là vậy mà.

- Sau em biết.-cậu nghi ngờ.

- Đoán thôi, để em lựa quần áo cho anh nha.-cô né tránh chuyện khác.

- Được thôi.-đối với cậu thì đây là chuyện tốt.

Nó cũng rất hài lòng đúng là Seri cô bạn trung học làm việc rất nhanh gọn.

- My em chọn cho anh đi.-hắn đề nghị.

Nó im lặng như không nghe, chuyện lúc chiều noa chưa nguôi ngoai đâu.

- Giận ak.-hấn hỏi.

- Không.- trả lời cụt ngủn.

- Ai bảo em dễ thương vậy sau anh chịu được, thôi xem như anh xin lỗi, mai một anh hứa không trái ý em - hấn xoay mặt nó đối diện.

- Em không tha đâu anh quá đáng.- nó chọn nãy giờ vẫn chưa trang phục nào ưng ý cũng một phần tại hần.

Phía trên bậc thang nhân viên ngay cả nhà thiết kế cũng bước xuống, mọi người đều đưa mắt nhìn. Có một cô gái tươi tắn, xinh xắn bước tới gần nó, "Seri đừng như vậy chứ, không giống được đâu" nó quên mất tính tình Seri rất bất thường chưa bao giờ chịu thông cảm cho nó bất cứ chuyện gì. Đặc biệt chuyện nó càng muốn nhờ Seri thì chưa bao giờ Seri đồng ý mà toàn làm ngược lại. Tại sau lại quên ngay lúc này chứ lẽ như không phải như nó nghĩ chứ.

$\sim \# \sim \# \sim \# \sim \# \sim \# \sim \# \sim \# \sim \# \sim \#$

Đặng muôn Tyty cáo lỗi gần cuối học kì nên có hơi bận rộn tí mọi người đừng trách Tyty nha.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Biển Cạn Mây Tan Biết Thì...hết Yêu...!

Seri bước thẳng tới chỗ nó, cô và nhỏ trở mắt nhìn không hiểu chuyện gì không phải nói trước rồi sau. Nó định mở miệng mắng cho một trận thì

- Phong câu dẫn bạn tới chọn trang phục ak.-Seri đang nói chuyện với hắn.

- Ûk.-hăn nói tiếng một.

- Nè có cần lạnh lùng thế không.-Seri bức với thái độ của hần.

Hắn không nói gì tính khí hắn là vậy nên phải chịu thôi, thiệt chỉ có nó hắn mới nói nhiều như vậy. Seri và hắn từng học chung trường kinh tế nên cũng có nói chuyện vài lần, nhưng lần nào hấp cũng Ak, ừk cho qua chuyện rồi thôi.

- Thôi thua câu, trên lầu vẫn còn trang phục, là trang phục mới nhập về mọi người lên thử xem.-Seri nhìn nó.

- Đi thôi.-cô kéo tay cậu.

Cô cũng kéo cậu đi trong vẻ hí hửng.

- Mọi người cứ chon thoải mái tôi có chút việc phải đi, xin phép cáo từ trước.-Seri vẫn cứ nhìn nó.

- Được cô cứ đi tui tôi có thể tự lo được.-câu nhanh miệng.

- Em chọn cho anh nhớ đó.-hắn nắm tay nó kéo đi.

Cà đắng kéo lên tầng trên. Hành động như thế Seri nhìn không chớp mắt, ai không biết đến cậu ta là ông chủ duy nhất tập đoàn Trịnh Gia cũng còn lãnh đạo một bang phái, nhưng ít khi ân cần với con gái đối với cậu ta con gái giống như áo có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào. Không lẽ cậu ta và My có mối quan hệ gì sau.

- Mày ak lần này là mày chơi với lửa rồi.-Seri lắc đầu bước ra.

Trên lầu trên, nó chăm chú bên dãy đồ nam, còn hắn cũng có việc rất quan trọng là quan sát nó.

- Nè thử đi.-nó chon cho hấn quần jean áo sơ mi cả áo thun nhiều màu sắc như vậy mới thích hợp đi du lịch, mát mẻ dễ chịu.

- Gối hết lại cho tôi.-hắn nhìn nhân viên.
- Anh...-nó nhìn hắn.
- Em chọn gì anh mặt đó khôì thử.-hắn cung chiều nhìn nó.
- Anh tin tưởng em đến vậy sau.-nó đưa ánh mắt nhìn hắn chỉ mong hắn nói không.
- Đúng vì vậy em đừng lừa gạt anh, anh sẽ rất dễ gạt vì em đó... đi theo anh.-hắn lại kéo nó đi.

"Em xin lỗi nhưng em không muốn nói và cũng không thể nói"

Hắn chọn cho nó mấy trang phục cực kì là dễ thương, còn chọn cả đồ ngủ nữa chứ. Hắn đã thay đổi được nó, chính nó cũng thấy sự thay đổi này vì những thứ hắn chọn từ trước tới giờ nó chưa từng đụng tới.

Bây giờ nó và hắn đang trên xe, sau một lúc cực khổ cũng chuẩn bị xong và bây giờ chuẩn bị đi ăn thôi đói chết mất. Hắn đang lái xe chăm chú, nó cũng im lặng nhìn mãi ngoài cửa kính.

"Nhớ đó cô gái dám bỏ rơi con nhỏ này..huhu...nhớ đấy đây là lần cuối tớ giúp cậu, tính sau với món nợ này đây" đó là những gì trong chiếc điện thoại của nó, khẽ mỉm cười vì con bạn này thiệt như con nít vậy.

- Cười gì.-hắn nhú mồm cừ chỉ của nó.
- Không gì anh chạy nhanh chút đi đói chết em mất rồi.-nó ừ rừ ra mặt.

Hắn biết nó đang nói dối, nhưng không rãnh vạch trần bên cạnh đó cũng tăng tốc độ, chọn nhà hàng rất thoáng mát sạch sẽ rất thích hợp. Tự nhiên nó chỉ muốn như vậy thôi cuộc sống rất bình yên.

- Chọn món đi.-cậu nói.
- Em chọn cho anh yêu.-nhỏ giắt trên tay cậu.
- Vậy sau em yêu, em cứ chọn thoải mái hôm nay anh đãi.-cậu ôn nhu.
- Anh đúng rất hào phóng.-nhỏ ôm cổ cậu.
- Ngày mai đi máy bay riêng hay sau.-cô hỏi.
- Đúng máy bay riêng cho tiện, mọi người yên tâm phục vụ đầy đủ không thiếu gì đâu.-anh cam đoan.
- Ồk mà nghe Duyên nói còn có vài người nữa phải không.-anh hỏi.
- Còn năm người nữa mai giới thiệu sau.-nó trả lời.

Hắn nhìn nó, nó không nói gì thêm ngày mai sẽ biết ai thôi. Bước qua thời gian ăn uống bây giờ tụi nó đã về tới nhà, mỗi người một việc chuẩn bị đầy đủ thứ rồi ngủ lúc nào không hay.

Sáng sớm tụi nó đã dậy rất sớm để chuẩn bị cho chuyến đi lí tưởng. Nhỏ và cô thì mặt chưa tỉnh táo hẳn cho đến khi ra tới sân bay. Mười phút trôi qua.

- Trễ rồi.-nó nhìn nhỏ.
- Chờ chút.-nhỏ đi ra chỗ khác điện thoại cho Mon.

Một hồi reo chuông cũng có người bắt máy.

- Tới đâu rồi.-nhỏ hỏi.
- Sắp tới.-Mon trả lời.
- Không muốn núi lửa phun trào thì nhanh lên đi.-nhỏ hối.
- Biết rồi.-Mon cúp máy.

Năm phút sau năm người cũng có mặt ở sân bay. Nhìn vẻ mặt của nó đúng là có chút ón lạnh.

- Đi thôi lên máy bay nói tiếp.-cậu đem hành lí tất cả đem để cẩn thận.

Máy bay cất cánh và đây tới màn giới thiệu bản thân, mọi người vui vẻ hoà đồng như gặp lâu rồi vậy. Chỉ có hắn với nó mặt kệ mọi người đang nói về

mình thì hẳn chú tâm vào mấy hợp đồng của công ty. Riêng nó nhìn ra cửa kính rất yên bình để chịu khác hẳn cảnh ồn ào phức tạp mà nó trải qua hằng ngày.

- Tôi là Min bạn thân của tụi nó.-Min vỗ ngực xưng tên.
- Tôi là Jin bạn trai Min làm bạn nha.-Jin vỗ vai cậu.
- Còn tôi là Mun bạn cực thân của mấy đứa này, đừng kì thị tôi nha.-Mun ôm cổ Jun.
- Tôi là Jun bạn trai Mun rất vui gặp mặt.-Jun cũng thấy rất thú vị.
- Được thôi còn cậu cậu là ai.-anh chỉ tay phía người ngồi đó như vô hồn.
- Mon.-chỉ vậy quay mặt ra cửa, chả có gì thú vị.

Thì ra đây là địch thủ mà Minh nói sau, cũng có tài đó chỉ mong nó không nhìn sai lầm nếu không chả cần tới Minh chính mình sống chết với hắn.

- Mặt kệ anh ta, trước giờ anh ta là vậy.-Jin nói.

Vậy là cả đám tiếp tục truyện trò chỉ có ba người ngồi im lặng, nó tựa vào vai hắn ngắm mây. Không lâu sau ai về chỗ nấy nghỉ ngơi lại sự im lặng bao trùm xung quanh.

- Em ngủ chưa.-hắn hỏi.
- Mây đẹp quá anh ha.-nó trả lời.
- Ngốc em còn đẹp hơn cả mây.-hắn xoa đầu nó.
- Mà anh này.-nó ngo ngoảnh ánh mắt có chút mơ hồ.
- Muốn nói gì cứ nói anh có cảm em sau.-hắn cảm nhận giọng nói đó có chút biến đổi.
- Lỡ như mai này chúng ta phải xa nhau thì sau.-nó không thể biết nếu nó thiếu hắn thì sẽ như thế nào.
- Sẽ không có chuyện đó.-hắn khẳng định.
- Nhưng em lại có cảm giác rất kì lạ là bất an thì phải, sắp có chuyện chẳng lành.-nó không dám chắc nhưng trong lòng có chút bồn chồn.
- Em thấy mây và biển không.-hắn hỏi.
- Thấy.-nó trả lời.
- Khi nào biển cạn mây tan biển thì anh và em mới xa nhau nếu không anh sẽ mãi mãi ở cạnh nhóc cưng của anh.-hắn ôm chặt nó.
- Nhưng...-nó vẫn khoa chịu.
- Không nhưng gì hết chỉ là em suy nghĩ quá nhiều, sau chuyến đi này anh dẫn em về ra mắt rồi sẽ làm đám cưới, anh hứa đó không chuyện gì anh mãi bảo vệ em.-hắn đã nói thì chất chần sẽ làm.

Nó không trả lời, đưa mắt nhìn đó, hắn chợt mỉm cười "muốn ngủ là ngủ hết nói, cả đời này em chỉ được ngủ trong lòng một mình anh...em hiểu không" hắn ôm nó nhắm nghiền mắt.

"Khi nào biển cạn, mây tan biển thì em mới ngừng yêu anh" sẽ hạnh phúc thôi em tin là vậy.

Xuống sân bay đúng là sân khoái mọi thứ tuy cù nhưng rất mới nhìn thôi đã muốn đi chơi rồi. Mọi người xung quanh không rùng bần tán reo hò trước sự đẹp trai của những chàng trai đi với nó, có cả những tên háo sắc cứ nhìn trân trân muốn rớt cả mắt.

- Mọi người về biệt thự nghỉ trước đi, ở đây nhìn ngứa mắt quá.-hắn liếc những ánh mắt đang nhìn đó khiến những người đó cảm nhận được sự ớn lạnh.
- Anh đi đâu.-nó hỏi.
- Anh có tí chuyện sẽ về ngay.-hắn vêu má nó.

Hắn chạy xe đi mọi người cũng lên xe, do hắn cũng thường xuyên ở đây làm việc nên cũng có mua nhà xe ở đây bây giờ cũng đến lúc dùng rồi.

- Cái thằng này đi chơi mà còn công với việc.-cậu chỉ muốn đi cùng hắn thôi.
- Hắn bận việc rất quan trọng mới biết đây sẽ nhanh thôi, bây giờ về nghỉ ngơi thôi.-anh phóng nhanh về biệt thự hoàng kim của hắn.

Cậu và anh cũng muốn đi ngay đứng nhìn không thích chút nào.

Nhỏ nhường mắt nhìn nó, nó lắc đầu. Mấy hôm nay không động tĩnh gì cả hay là chuyện công ty. Thôi kệ đi nó không cần biết miễn sau hần không biết là được.

Hần đi tới T-Op vừa tới cửa quan cảnh không giống như PNK là một quán Bar mà đây chính là trụ sở chính cơ. Nơi bang Coung Kings thành lập cũng từ đây.

- Bang chủ.-một cô gái đi về hướng hần.

- Mọi chuyện ổn chứ.-hần hỏi.

* ANin là người cũng xem thân cận hần, thích hần nhưng chưa từng nói cũng nghĩ rằng không bao giờ nói vì hần chỉ xứng với người hần yêu, người hần yêu chính là người mà ông ta phải ra tay, nếu không bị ông ta uy hiếp gia đình thì chưa từng nghĩ sẽ phản bội hần. Chuyện này dù thế nào cũng không thể nói ra vì nếu nói ra thì cái mạng này chắc không giữ nổi và mãi mãi không được ở cạnh hần (tyty:chuyện gì kể sau nha)

- Ổn mọi thứ diễn biến rất tốt.-ANin trả lời.

- Chuyện tôi nhờ cô làm tới đâu rồi.-hần nhìn lạnh cả gay ốc.

- Vâng rất khó nhưng tại sau phải tra xét cô gái đó là ai.-biết không nên hỏi nhưng cô thật muốn biết.

Mấy hôm trước bang chủ gọi điện bảo điều tra lai lịch cô ta ngay cả trong nước và ngoài nước, nhưng cô gái này dù tìm cách xâm nhập hay cắt khoá cũng không tìm được chút gì. Mọi thông tin đều được giữ kín không tìm thấy dù chỉ là một chút.

- Cô có tư cách để hỏi tôi.-hần gắt.

- Không...tôi xin lỗi...tôi không nên hỏi.-ANin chưa từng thấy hần nổi giận vì một người con gái như vậy.

- Vô dụng...đây là cơ hội cuối tôi cho cô, nếu không điều tra được khỏi cần về đây.-hần hét lên.

- Vâng tôi biết phải làm gì.-ANin nhanh chóng ra ra ngoài, lâu rồi bang chủ về Việt Nam hôm nay mới trở về về mặt đã không tốt như vậy, lại tao thêm áp lực nên chuyện này phải làm thật tốt.

- Ánh My rốt cục em là ai xem ra lần này có thể anh phải tự làm rồi, cung chờ đó chính anh sẽ tìm ra để xem cung giải thích thế nào.-hần nhếch môi tạo đường cong tà mị.

Trên thế giới thông tin bảo mật chỉ có hai bang, bang thứ nhất chính là Black Girl, bang thứ hai chính là Dask Hero mà hần không muốn nhắc tới. "Chỉ mong những điều anh suy đoán không phải là thật".

- Oa...nhà đẹp quá.-nhỏ tíu tíu khi bước vào đây.

- My ak mấy cũng mua căn ở đây đi để tao còn đi tới đi lui ăn chơi nữa.-cô nhìn nó.

- Đúng đúng tại em cũng muốn ở.-Jin và Min háo hức.

- Không phải tại mấy có điểm tựa vững chắc sau lưng tao làm gì.-nó liếc nhìn cậu với anh.

- Nhỏ này kì gê.-nhỏ xô vai nó ngại ngừng nữa chứ.

- Lâu lâu mới được đi đâu đó, chớ làm việc hoài mệt lắm.-Jun nhìn nó.

- Đúng đó công việc rất mệt làm vậy không chết gì công việc cũng mệt chết.-Jin đang ám chỉ điều gì đó.

Không phải sau nó chuyên toàn sai làm phi vụ cực khó, có khi tính mạng đang treo trên sợi tơ nữa mà.

- Các cậu có thể nghỉ mà nhưng bà chủ các cậu chắc không vui đâu.-nó thừa sức đoán ra"lười biếng há cho đi chơi mà còn đòi làm phi vụ dễ là sau vậy phi vụ khó ai làm" nó liếc từng đứa đợi đi chơi về tí đây sử tội mấy đứa.

- Mọi người đang nói gì đó.-hần vừa về tới đi ngay vào bếp pha cho nó ly sữa.

- Họ nói nhà anh đẹp hơn nhà em.-nó meo nhưng tay cầm ly sữa

- Ai.-hần nhìn xung quanh.

- Không...không phải tôi.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Sự Chung Thủy Đáng Trân Trọng

Tối đến mọi người chuẩn bị đi ra ngoài, chờ mãi cũng chuẩn bị xong hết. Cả đám diện đủ màu sắc riêng nó với hấn toàn trắng và đen. Nhưng hình như chỉ có Mon biến đầu mất, không thấy bóng dáng nếu đi đâu cũng phải nói chứ.

- Làm sau đây tao muốn đi chơi lắm rồi.-nhỏ chu mỏ khó chịu.

- Mon không có trên phòng.-cậu từ trên chạy xuống.

- Jin điện thoại cho Mon thử ik.-Min nói.

- Được để anh liên lạc thử.-Jin đang gọi.

- Thế này là thế nào.-cô bậm môi.

- Chết Mon có việc,-anh nghĩ thoáng mà thôi.

Hấn vẫn chú tâm đến nó, như vậy là sau đây. Không lẽ chính nó đã sai Mon đi đâu, My ak em đúng là người khó đoán.

- Em đang nghĩ gì.-hấn nhử mày.

- Không gì, đi thôi.-nó nói ngồi ngay vào xe.

Nhỏ và cô nhìn nhau họ đều cùng suy nghĩ Mon anh lần này đã lại làm nó tức lên rồi.

Mon từ lúc trở về tới giờ hàng tung rất lạ. Không còn giống như trước hay cãi lại nó, những chuyện nó giao đều từ chối. Thường trách vấn nó, đến bây giờ nó chưa biết Mon là đang làm cái gì nữa.

Do buổi tối nên tụi nó không định đi chơi mà sẽ đi ăn thôi, đói lắm rồi hãy ném thử món ăn Pháp đi nào. Điểm đến là nhà hàng Le Vent d'Armor một trong số nhà hàng nổi tiếng ở Pháp mà mọi người nên ghé qua. Bước xuống đã gắng chịu ánh mắt không thiện cảm tí nào của mọi người bên trong. Tụi nó không quan tâm bước vào, với trang phục tụi nó nhìn thoải mái nhưng đối với mọi người rất ổn. Nó đảo mắt nhìn xung quanh khung cảnh sang trọng nhìn đã rất ưng rồi.

- Đói quá đi.-Mun nhìn Jun.

- Em muốn ăn gì nào.-Jun hỏi.

- Em ăn gì cũng được.-Mun mắt lấp lánh.

Nhìn xa là phục vụ đang bước tới bàn tụi hấn đang ngồi.

- Đem hết lên.-hấn lên tiếng.

- Vâng.-phục vụ gật đầu quay lưng đi.

Điện thoại nó reo, nó nhìn là Bin.

- Anh có chuyện muốn nói.-giọng nói trầm ấm ít khi nó nghe được.

- Đang ở đâu.-nó nhăn mặt.

- Nếu em đến đây anh sẽ nói, em không đến em sẽ hối hận.-Bin nhắc nhở.

- Hiện tại không thể.-nó không muốn gặp.

- Anh nghĩ em nên về Việt Nam ngay lập tức.-Bin nói.

- Tại sao.-nó không hiểu Bin rốt cục muốn nói gì.

Bin tắt máy, không trả lời lần nó làm lòng nó càng thêm lo lắng.

- Có việc gì hả chị My.-Min nhìn biểu cảm nó không tốt cho lắm.

- Không gì chuyện công ty ấy mà.-nó cười trừ.

Ai mắt lừ nhưng nhỏ và cô biết đã có chuyện xảy ra, biểu cảm của nó đã nói lên tất cả.

- Ăn xong đi dạo nha, ban đêm ở đây đẹp lắm động lòng người.-anh cũng rất thích.

Hắn đưa nó ly sữa tươi, nó cầm lấy hần cứ như vậy dần dần tập cho nó có thói quen khó có thể bỏ được.

Bàn ăn được dọn lên hầu như rất thịnh soạn, nó cũng thưởng thức, những thứ không cần thiết bỏ qua hết đi, nó là đang tận hưởng không phải sau.

Ăn xong hần choàng vai nó bước ra ngoài trước ánh mắt ngưỡng mộ lẫn ghen tị của mọi người vì sự hợp đôi của tụi nó và tụi hần.

- Anh cảm giác gì không.-nó hỏi.

- Có.- hần trả lời ngay.

- Là gì.-nó tiếp.

- Hôm nay em rất đẹp.-hần xoa tóc nó bỏ đi nhanh trước nó.

- Anh đứng lại đó.-nó rượt theo.

Cuối cùng mọi người quyết định sẽ đi dạo xung quanh nơi đây. Hắn nắm tay nó, bây giờ nhìn mới giống cặp tình nhân thật sự rất hạnh phúc.

- Anh thấy My khác không.-Min nhìn nó và hần đi phía trước.

- Anh thấy bình thường mà.-Jin mặt tỉnh bơ.

- Không từ lúc gặp lại chị My đã thay đổi rất nhiều.-Min vẫn tiếp tục.

- Thì có chút chút.-nghe Min nói Jin mới để ý.

- Em nghĩ là vì cái anh tên Phong đó.-Min nói.

- Ủa cho là vậy đi.-Jin không quan tâm mấy.

- Họ rất hợp nhau anh ấy cũng rất đẹp trai, rất chuẩn.-Min nhìn không chớp mắt.

- Em nói gì.-Jin liếc Min.

- Không không gì.-Min xua tay chạy nhanh lên phía trên.

"Lỡ miệng chỉ là lỡ miệng thôi, em không cố ý mà." Min khổ rồi.

- Lâu lắm rồi mới được đi chơi.-Mun quơ tay qua lại.

- Em làm như không được đi chơi vậy.-Jun cười hi.

- Có nhưng ít khi chị My cho đi toàn là trốn không, anh cũng vậy không phải sau.-Mun nhéo mũi Jun.

- Áy da...đau... thì đúng anh đã nói gì đâu.-Jun xoa xoa cái mũi đau chết đi được.

- Anh liệu hồn đó hử.-Mun bước nhanh lên đi chung với Min.

Tới đây mọi người chia ra đều có mục tiêu khác nhau. Riêng nó và dẫn nhau đến tháp Eiffel. Nhìn từ xa đã thấy sự uy nga lộng lẫy của tháp.

- Đúng là không uổng công.-nó nhìn ánh mắt sáng ngời.

- Thích lắm sau.-hần choàng tat vai nó.

- Đúng thế tuy chỉ có một mình rất cô đơn nhưng nó là lộng lẫy nhất.-sau giống nó quá vậy.

Nhưng chỉ là lúc trước còn bây giờ khác rồi, nó có bạn có cả anh.

- Vì là một mình nên rất nổi bật là duy nhất giống như em là duy nhất trong anh vậy có đúng không.-hần xoa đầu nó.

- Có thể.-nó ngập ngừng.-dù sau hiện tại là vậy thì là vậy.

Đặt chân đến chân tháp khung cảnh xung quang sáng rực lên vì ánh đèn lấp lánh của tháp, thích quá đi mất.

Hắn đột nhiên nhìn nó là nhìn nó, nó cũng nhìn hần. Với khung cảnh như thế này hai người tặng cho nhau nụ hôn say đắm nồng nàn nhất, pha lẫn chút ngọt ngào sự hạnh phúc, niềm vui sướng khi ở đây cùng một chỗ. Đến khi kết thúc nụ hôn mặt nó sẫm đỏ ửng người nóng rang. Nó liền quay mặt chỗ

khác còn chưa tiếp nhận kịp.

- Đi thôi.-hắn kéo tay nó đi làm giặt cả mình.

Nó lặng lẽ đi theo, hắn cứ đi mãi, nó đi theo không nói tiếng nào. Đi một lúc cũng khá xa vẫn chưa thấy hắn ngừng lại.

- Anh là đi đâu vậy.-nó nhìn xung quanh.

- Tôi nơi rồi sẽ biết.-hắn cứ như vậy nắm tay nó bước đi.

Ở một nơi khác tám con người kia cùng đi tìm chỗ trú ẩn, cũng tìm được một quán nước dừng chân.

- Chị My đâu rồi.-Min hỏi.

- Tụi nó tìm địa điểm thích hợp rồi.-nhỏ cười.

- Thấy nó được hạnh phúc tao cũng vui lây.-cô nghĩ vậy.

- Hay là tụi mình cũng tìm địa điểm thích hợp ik.-cậu và anh cùng chung suy nghĩ.

Nhỏ với cô đoán biết âm mưu chỉ nhìn với ánh mắt không thiện cảm tí nào, cậu với anh im bất không dám nói tiếng nào.

Hắn dẫn nó tới một bến cảng dòng sông cũng khá rộng, nhưng chỉ neo đậu một chiếc thuyền duy nhất, nó biết hắn định làm gì nên nó đi trước một bước, nhanh chân mướn một chiếc thuyền đó. Hắn nhìn theo nó đầy ý cười, ngốc ời là ngốc.

- Ông ơi ông có thể cho con mướn thuyền được không.-nó thấy một ông lão đang cột dây thuyền.

Ông ấy không trả lời nhìn chăm chăm nó và hắn.

- Nói em ngốc em không chịu, ở nước Pháp ai lại dùng ngôn ngữ Việt.-hắn cốc đầu nó.

- Ai biết được.-nó không chịu thua.

- Em còn bú róng sau im

lặng anh sẽ mướn được cho coi.-hắn tự đắc.

- You need to many cash, bao nhiêu also be only one one, he out the price.- (Ông cần bao nhiêu tiền, bao nhiêu cũng được tôi chỉ mướn một lúc, ông ra giá đi) hắn cầm sấp tiền đưa cho ông ấy.

Ông ta im lặng cột dây thuyền không để ý gì tới hắn làm hắn càng bức bối.

- Old gentleman or he is helpful, he wants how much I will take him.- (Nè ông lão hay là ông chê ích, ông muốn bao nhiêu tôi sẽ đưa ông) hắn to tiếng hơn.

Vẫn không tiếng động xem hắn như người vô hình, một chút coi trọng cũng không có.

-Are you deaf? Do you believe tomorrow will not see this boat again?.- (ông điếc hả? ông có tin ngày mai không thấy chiếc thuyền này nữa không?) hắn rất tức giận, đó giờ chưa ai dám ngó lơ lời nói của hắn chỉ có nó bây giờ có người to gan hơn nó nữa.

- Anh quá thất lễ rồi.-thái độ này của hắn ai chả ghét, nếu là nó cũng không cần trả lời.

- Tại ông ta không xem anh ra gì, anh cho ông ta biết đụng phải ai rồi.-hắn muốn ngay lúc này kêu người kéo thuyền này lên phá huỷ nó ngay lập tức với thái độ khó ưa của ông ấy.

- Thôi đi anh chúng ta dạo ven bờ cũng được, em thật sự không muốn ra đó.-nó lay tay hắn.

Nhìn lại ông lão nó chẳng biết nó gì chỉ gạt đầu thay lời cảm ơn, tuy nó rất giỏi nhưng vui tiếng anh nó lại thích tiếng Việt hơn.

- Thuyền tôi không cho người không biết tôn trọng người khác thuê nên các cô cậu đi đi.-ông lão cuối cùng cũng chịu nói.

- Ông biết nói tiếng Việt.-nó ngờ ngàng.

- Tôi người Việt định cư ở đây, dù ở xa nhưng tôi không quên cội nguồn của mình.-ông thờ ơ như vậy.

- Vậy bác có thể cho tụi cháu mướn thuyền bác một lúc được không ăk.-nó lễ phép.

- Vợ tôi sẽ không thích.-ông trả lời.

- Vợ bác đầu cháu sẽ nói với bác ấy.-nó cũng rất muốn ra ngoài kia ngắm nhìn khung cảnh.
- Vợ ta mất lâu rồi.-ông nói giọng vẫn khàn khàn nhưng đầu đó sự yêu thương vô bờ bến.
- Cháu xin lỗi, cháu không nên nhắc đến, nếu bác không muốn cháu không ép bác. Xin phép bác cháu đi trước.-nó gật đầu chào quay đi, hấn giảm bớt sự bức tức nhưng không khỏi khó chịu.
- Khoang đã.-ông lên tiếng dừng bước chân của nó.
- Bác còn gì nữa ăk.-nó nhìn lại.
- Ông nhiều chuyện quá đấy tôi không cần thuyền ông nữa, đi thôi.-hấn kéo tay nó đi.
- Tôi sẽ cho mượn thuyền voi điều kiện cậu ta phải xin lỗi tôi.-ông lão nhìn hấn.
- Nè ông kia tôi nhin ông đủ rồi nha, tiền không cần sau tôi cho ông.-hấn vẫn vậy.

Ông lão bật cười ha hả nhưng cử chỉ nhìn rất lạ.

- Cậu nghĩ tiền có thể mua được tất cả sau, cậu nghĩ sai rồi.-ông nói.
- Vậy ông nghĩ tiền mua gì không được, không phải trên đời này ai cũng cần tiền không phải sau.-hấn to tiếng.
- Tiền mua được tất cả nhưng không mua được sự tin tưởng và tình cảm của người với người.-ông cảm giác đã thấy mình ở tương lai lúc trước ông cũng giống hấn, vợ ông vì chịu không nổi nên tự tử chết cũng bởi ông quá trân trọng tiền bạc quên mất vợ mình, ánh mắt ông lộ vẻ cô đơn mà ít ai có thể biết được.
- Anh xin lỗi ông.-nó nhún mạnh.
- Em nói gì.-hấn tuy nghe nhưng không tin là mấy.
- Nhanh.-noa nhún mày.
- Được thôi xin lỗi..ông vừa lòng chưa.-hấn gất.
- Anh đúng là.-nó phải chịu thua tính thiếu gia của hấn.
- Lên đi, xong nhớ thắt dây lại thật chặt, tôi đi trước.-ông lão bỏ đi về.

Hấn nhìn theo có chút khó hiểu, ông ta không cần tiền, không phải ông ta nghèo lắm sau.

Chính hấn là thuyền trưởng đưa tay dẫn nó xuống thuyền. Thuyền dần rời bến xa dần đến gần nửa dòng sông, nó mãi nhìn hấn không nhò hấn cũng biết nhiều thứ quá chứ.

- Anh biết lấy sau.-nó chu mỏ.

Hấn im lặng không nói còn ức chuyện lúc nãy.

- Anh giận ăk, xa vậy được rồi anh ra đây ngồi đi.-nó nhìn mặt giận của hấn buồn cười chết đi được.

Thuyền ra xa dần hấn buông lái để thuyền trôi xuôi theo dòng nước từ từ bước ra về phía nó ở trước mạn thuyền. Gió ở đây rất lạnh làm tóc nó bay tung toé. Hấn cởi áo khoác mình đang mặc choàng cho nó đỡ lạnh.

- Anh không lạnh sau mà đưa cho em.-nó khề liếc nhìn hấn.

Không động tĩnh, hấn không trả lời. Nó gần lại vòng tay ôm hấn thật chặt, còn ấm áp hơn ngay khi đang mặc áo khoác.

- Anh biết vì sau em nói anh xin lỗi ông lão không.-nó tựa đầu vào hấn.
- Nói đi.-tuy vậy nhưng cử chỉ này của nó hấn sắp siêu lòng rồi.
- Ông lão lúc nãy sống rất chung thủy đúng không.-nó hỏi.
- Thì đúng.-hấn cũng nghe được chút câu chuyện về ông ta.
- Em thấy được trong ánh mắt ông ta nỗi nhớ da diết về vợ rất sâu đậm.-nó đoán thôi.

- My này mày lên sân thượng lấy đèn tao cái bình tưới hoa đi, lúc sáng tao quên mất.-nhỏ nhìn nó.

Từ khi nào nó thành ô xin của tui nó vậy.

- Tao đang bận mày bảo hai đứa đang rảnh rồi kìa.-nó nhìn Min với Mun.

- Không em ở đây với Jin.-Min chu mỏ làm biến đi lắm.

- Em cũng vậy ở cùng với Jun.-Mun nhìn cử chỉ đáng yêu chết mất.

Nó chán nản úp màn hình máy tính lại mà nhát chân bước đi, nó khi nào vì nó chiều riết tui này làm phản không đây. Nhưng nó chưa bước chân lên sân thượng, để lên hóng mát chút cũng được.

- Chị My thay đổi rất nhiều.-Min sờ trán xem mình có hoa mắt không nữa.

- Đúng đúng.-Mun cũng thấy vậy.

- Bớt nhảm đi hai cô nương phụ tui làm thức ăn nè.-cô liếc nhìn Min.

Đối với nhỏ rất đơn giản chỉ cần nó sống tốt là được, trên đời này đừng nghĩ mọi chuyện quá phức tạp thì nó sẽ đơn giản thôi. Nó là một bằng chứng sống đấy, vô bực của nó vì hán loại bỏ, đây mới chính là Anh My cô bé trong sáng gần gũi quan tâm mọi người.

Nó rào bước lên tầng hai, rồi bước tới tầng ba, mọi thứ vẫn tươi sáng nhưng lạ thay nơi đây chỉ duy nhất một cách cửa. Nhưng nó chợt nhớ một điều gì nó mà qua giờ nó quên mất đi là lời nói của hán.

("Phòng sách tầng ba không được vào còn mọi nơi khác đều có thể tự do."

"Tại sao không được vào"

"Em chỉ cần biết em luôn ở đây trong tim anh, còn những thứ khác cứ nghe theo anh, anh hứa sẽ không rời xa em, mọi thứ anh làm chỉ muốn tốt cho em thôi".

"Em biết rồi"?..))

Mọi lời nói với hán lại từng chút một ủa về. Ngay cả cảm giác kì quái lúc đó cũng trở lại khiến nó muốn biết trong phòng này rốt cục có những gì.

Bữa ăn đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng chờ mãi không thấy nó xuống. Vừa lúc tui hán cũng vừa về nhìn ai cũng rất mệt mỏi như mới đánh trận trở về, có vẻ như vậy tui hán cũng sớm biết nên thay đồ trước khi về đây nhưng chỉ có khuôn mặt thức trắng đêm khó đem giấu đi được.

- Về rồi ak.-nhỏ không nhìn cậu.

- Em này là anh có chuyện ngoài ý muốn mới đi một chút giận ak.-cậu tựa đầu vào nhỏ.

- Em đâu dám giận anh.-nhỏ nhìn cậu thái độ xa lạ.

- Vợ yêu ak.-cậu lay người nấn nỉ nhỏ. Ở ngoài đã mệt chết rồi về đây cũng không ngoại lệ.

Còn cô vẫn bình thường còn vào lấy anh ly nước lọc, nên nhớ khi người yêu mắc lỗi người con gái chỉ im lặng. Đừng tưởng rằng cô ấy bỏ qua nhưng càng im lặng càng thể hiện sự tức giận trong lòng.

- Cảm ơn vợ yêu.-anh uống ngay.

- Làm gì mà sáng sớm đã đi về tới với bộ dạng này.-cô cũng chả khác nhỏ chỉ hơi chậm thôi.

- Không gì chỉ đến công ty xong việc rồi về.-anh nói.

- Công ty anh lạ thật làm việc nửa đêm tới sáng sau.-nói dóc cũng kiếm cớ đúng chút chứ.

- Anh...là làm tăng ca, không phải ban ngày dẫn em đi chơi sau. Thiệt là ở đây tui anh cũng có một tập đoàn nhỏ cần giải quyết.

Mọi thứ cực kì căng thẳng thì hán lên tiếng.

- My đâu?.-hán nhìn một vòng không thấy nó.

-Chị Kiều nhờ chị My lấy đèn bình tưới hoa trên sân thượng mà tận bây giờ chưa xuống.-Min nói hết vì chờ đợi lắm rồi.

- Nãy giờ cũng khá lâu con này chậm thật.-nhỏ nhìn đồng hồ.

Hắn đứng một lúc rồi chợt nhớ ra điều gì đó, ba chân bốn cẳng chạy nhanh lên lầu, không lẽ nó đã vào căn phòng đó, không được em không thể nhìn thấy, anh đã dặn như thế mà không lẽ em không tin anh.

- Ăn trước đi xem ra hắn với nó lâu lắm mới xuống được.-cậu nói vì cậu cũng đoán ra là nó đang ở đâu.

- Sau vậy.-nhỏ nghỉ ngơi

- Anh nghĩ vậy.-cậu thân nhiên nhập cuộc.

- Nè ba người là có chuyện gì mờ ám.-nhỏ nhìn cậu nghỉ ngơi.

- Không...không...gi ăn ick, đồ ăn hôm nay nhìn ngon quá.-cậu lảng tránh sang chuyện khác.

- Đúng là hết nói anh.-nhỏ không đến xia tới cậu nữa mà tập trung chuyên môn.

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường trên bàn ăn, ở chỗ tụi hắn không biết ra sau. Nhưng ở đây kể đủ mọi chuyện làm mọi người ai cũng nói nhiều, thế là hội bà tám được hình thành.

Vừa đến tầng ba hắn xông cửa vào, nhìn kỹ lại căn phòng này đã lâu lắm rồi hắn không đặt chân tới, quan sát xung quanh cũng không thấy nó. Hắn thật sự không muốn nó biết càng không muốn nó suy nghĩ nhiều. Lúc trước thì khác nhưng khi nó xuất hiện hắn biết rằng không thể sống thiếu nó hôm nay lại vì nó mà vào đây.

Chạy khắp xung quanh từ khung cửa trước hắn bước dần đến khung cửa phía sau. Có thể My sẽ ở trong đây, nếu thật là vậy mình phải nói với My như thế nào đây. Khi mọi thứ quá rõ ràng như vậy, có lẽ mình thật quá chủ quan đối với căn phòng này. Đứng một lúc lâu hắn cũng mở cửa bước vào.

Căn phòng diện tích rất rộng. Đây rất giống là một căn nhà thu nhỏ. Trước là hai hàng bông hồng vẫn đang trổ hoa thơm ngát. Bước vào trong căn nhà mọi thứ cũng đủ sử dụng như những căn nhà khác nhưng nhìn rất ấm cúng. Có một chiếc giường, cũng có bếp, có bàn ăn, có đủ mọi vật dụng và một tủ sách. phía cuối căn nhà còn có một cái nữa đặt giữa.

Nơi đó được đặt chính là tấm ảnh hắn và cô ta chụp chung nó được đặt cố định trên tường, không phải chỉ một tấm mà rất nhiều lớn nhỏ khác nhau phủ kín cả bức tường rộng rất nhiều những kỉ niệm.

"Đây đích thị là những kỉ niệm của hắn và cô ấy lúc nó chưa xuất hiện, đây là những thứ mà hắn muốn giấu nó"

Ngồi xuống chiếc bàn trắng mà cô ấy đích thân chọn lựa mua về, cứ nói muốn ngồi đây ngắm nhìn những thứ mà cô đang có, nhìn ra phía vườn hoa hồng thu nhỏ ở đây, mọi thứ rất yên bình, thật dễ chịu. Mỗi lần hắn đến công ty cô đều ngồi đây viết những thứ về hắn được đề trên bàn quyền sở màu hồng nhìn rất bắt mắt. In lên dòng chữ. "GUÍ ANH YÊU". Dòng chữ rất to, đây là một cuốn nhật kí mà cô dành cho hắn.

- My....em....-hắn tung cửa.

Hắn rất sợ khi mở cửa ra nhìn thấy khuôn mặt của nó, khuôn mặt hắn không muốn thấy khi ở chỗ này nhưng lạ thay hắn quan sát kĩ xung quanh.

Hình như cô ấy vẫn chưa vào đây, không thấy bóng dáng cô ấy, mọi thứ vẫn như cũ rất bình thường. Nhìn lại một lần nữa trên bức tường những tấm hình rạng ngời của cô ấy. Nhưng lúc này hắn không cảm giác nhói ở tim nữa, mà chỉ đau lòng thay cô ấy, và chỉ thấy lo lắng cho nó.

- Thuý Diễm anh xin lỗi nhưng anh phải tạm biệt em thật rồi. Lời hứa với em đã đã không thực hiện được.-hắn từng hứa không yêu bất kì ai ngoại trừ cô nhưng hắn đã yêu nó rất nhiều.

- Tên là My là một cô gái tốt, rất hiểu chuyện cũng thích thiết kế giống em. Chỉ có điều tính cách cô ấy rất mạnh mẽ, tự cam chịu mọi thứ khác nhiều so với em một cô gái hiền lành, anh phải phá hủy căn phòng này, có thể em sẽ hiểu cho anh, anh xin lỗi.

Hắn quay lưng đóng cửa lại, căn phòng này hắn sẽ đem dẹp lại tất cả, những thứ không nên tồn tại thì phải biến mất đi. Bây giờ không biết nó đang ở đâu, mọi thứ có thể chưa đi quá xa

Trên sân thượng, nó đang đứng ngắm nhìn những hoa hồng đang đón ánh bình minh. Mọi thứ rất bình thường chỉ có trong tim có cảm giác kì lạ, nó cũng chẳng quan tâm. Có lúc nó ước mình giống như loài hoa hồng này. Ngày nào cũng toả sáng giữa bình minh, không có tư duy đỡ phải suy nghĩ lung tung như nó. Làm người ta đau cả đầu.

Hắn im lặng bước tới vòng tay qua eo nó ôm thật chặt. Nó giật mình định cho tên nào gan trời đó một trận. Nhưng mùi hương chạm vào mũi nó, thoáng im lặng vì nó biết người đứng sau nó là ai.

- Từ khi nào em dễ giải như vậy.-hắn hỏi vì nó không chút gì gọi là phản kháng lẽ không phải là hắn thì sau.

- Từ khi em nhận biết được người đó chính là anh.-nó trả lời đầy tự hào.

- Sau em biết.-hắn đi rất im lặng rõ ràng không tiếng động.

- Bí mật.-nó quay lại ôm chặt hân.

Mùi hương này rất dễ chịu, nó biết ngay chính là hân vì mùi hương rất đặc biệt đó chỉ là của riêng hân và chỉ riêng nó biết là được rồi.

- Mới sáng sớm đã như vậy rồi.-hân vuốt tóc nó.

- Biết làm sau đây rất dễ chịu.-hân siết lấy hân, hân cũng vậy.

Mọi lo lắng tan biến trong hân, khi nhìn thấy noa vẫn vui vẻ như vậy hân đủ hiểu rồi nhưng hỏi lại cho chắc.

- Em này giờ đi chỗ nào rồi.-thật nhẹ nhõm khi nhìn thấy nó, nó hình như vẫn rất bình thường thì phải.

Nó vẫn đang đứng hình có thể những lời hân nói nó vẫn chưa ý thức được là hân đang nói gì.

- Hà...anh nói gì...-nó chán nản trả lời

- Em không sao chứ.-hân dò hỏi

- Không... bình thường mà, sản thượng mát quá nên em ở đây hơi lâu.-gió bốn bề thổi về nó làm cho tâm hồn thư thái nhẹ nhõm hân.

- Từ sáng giờ em chỉ ở đây.-hân hỏi lại lần nữa để khẳng định.

- Không -nó trả lời.

Hân kinh hồn nhưng vẫn về bình tĩnh vốn có nghe nó nói.

- Em ở dưới nhà mới lên mà...đi xuống thôi chất tại kia đang chờ.-nó không quên lấy cái bình tưới hoa để trên bàn đi xuống.

Mặt nó đột nhiên âm ỉm, nó không hiểu tại sao lại không hỏi hân mà lại làm như không biết. "Anh có biết những câu hỏi đó làm tim em rất nhói đau không, anh vẫn lựa chọn giấu em "

Hân chạy nhanh lại ôm eo nó đi xuống, nó vẫn bỏ qua chỉ là quá khứ thôi My ak choàng tay qua ôm lấy hân, đúng nghĩa là một cặp tình nhân.

Vừa xuống phòng khách nó đỏ mặt vì tay hân vẫn đặt ở đó,nó thích ứng kịp đi nhanh hơn về phía tại kia ngay lúc này.

- Mẹ...con nhớ chết được.-giọng nói này không ai khác chính là Zimba, lúc này vừa đến định lên tìm mẹ nhưng mọi người cản lại, bây giờ nhìn cảnh tượng này Zimba thâm hiểu nguyên nhân.

Zim ba chạy nhanh lại ôm lấy nó, đi theo sau là Mon, nhìn Mon không khác gì tại hân lúc này về nhìn tàn nhẫn thật.

- Mon ak anh đi đâu vậy làm mọi người tìm quá trời.-Min nói giọng chán nản.

- Gặp Minh nhưng thấy cũng khuya ở đó luôn.-Mon mệt mỏi rót ly rượu.

- Buông ra được chưa.-hân nhìn ngựa mất rồi.

- Chưa.-Zim ba vẫn ôm chặt lấy mẹ nó.

- Nhóc nên nghe lời thì tốt hơn.-hân tách My ra kéo về đứng sau mình.

Sau hân có thể để nó ở cạnh người đàn ông khác chứ.

- Phong nó còn nhỏ mà.-My nhìn Zimba tội thằng bé.

- Nhỏ hay lớn nếu là con trai thì nên cách xa em ra.-hân nghiêm giọng.

- Nhưng...-Zimba vẫn còn muốn giành mẹ mình thì.

- Nhóc mà không nghe lời tôi khẳng định nhóc không gặp được mẹ nhóc đâu.-hân khẳng định là vậy.

Zimba hậm hực đi lại bàn ngồi xuống liếc nhìn hân, tuy rất buồn nhưng đối với hân cậu bea chỉ sợ hân giấu mẹ đi mất.

- Đến làm gì.-nó hỏi.

- Vừa gặp Mon biết mẹ sang đến tiện thể ghé đây thôi.-Zimba làm bộ mặt dĩ nhiên phải là vậy.

- Chỉ vậy thôi sau.-nhỏ nhìn ra được điều khác thường trong lời nói.

- Suy nghĩ quá nhiều rồi chỉ vậy thôi.-Zimba toát mồ hôi thật là không phải chỉ vậy.
- Vậy gia nhập tụi này luôn, tiếp tục du ngoạn nào.-nhỏ biết có điều gì đó.
- Tiểu tử ta rất sẵn lòng đấy mà.-Zimba cười hồn nhiên như đứa trẻ được kẹo vậy.

Sau một lúc bàn luận tụi nó lại tiếp tục hành trình. Mọi người háo hức đi chuẩn bị. Hấn không định đi vì nó cũng không đi, nó sáng sớm thay bộ đồ đã rất ổn. Miễn cưỡng nó thuyết phục nói hấn đi chỗ khác được. Ở đây còn lại chỉ Zimba với Mon nó từ tốn nói.

- Lại chuyện gì.-nó trở về với giọng điệu gốc.
- Con không cố ý.-Zimba nói lí nhí.

Nó không nói gì nhìn thẳng thẳng bé làm không khí căng thẳng hơn, chờ đáp án mà mình muốn nghe.

- Thật là số hàng mà mẹ giao con chuyển đi mấy ngày trước, chính hôm qua đã bị cướp mất.-Zimba cảm giác tội mình rất nặng.
- Gì.-nó đứng dậy.
- Con gọi cậu Mon ra giúp nhưng không kịp rồi.-Zimba nói trong tức giận.
- Khi nào.-nó hỏi.
- Khuya hôm qua.-Zimba không ngờ xảy ra chuyện đó.
- Zimba con có biết đó là chuyển hàng quan trọng không.-nó gắt.
- Thật sự con cố gắng hết sức nhưng họ quá mạnh.-Zimba phải chịu thua với bọn kia.
- Tội lần này mẹ sẽ không tha.-nó liếc nhìn thẳng bé.
- Em thôi đi chuyện này em cũng có một phần lỗi trong đó.-Mon nói lớn
- Anh nói gì.-nó không tin là Mon có thể nói vậy với nó.

Nó đang nhìn Mon ánh mắt cực kì không vui.

- Được anh hay lắm....Zimba con về luyện tập thêm cho mẹ...từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối, mẹ sẽ cử người giám sát con. Đến khi nào mẹ bảo ngưng con mới được ngưng.-Nó nhìn Mon nhếch môi, "anh là ai mà dám trách tôi".

- Em đúng không nói lí lẽ.-Mon tức giận đi ngay lên phòng.

"Hừ" nó thật không hiểu nổi Mon là đang muốn làm gì.

- Vậy con đi trước đây.-Zimba mặt mày ủ rũ.

- Khoang đã.-nó ngăn lại.

- Là ai làm.-nó rất muốn biết là ai to gan vậy.

- Họ bị mặt, có đã thử qua mà không tìm được, con chỉ đỡ được vài đòn sức lực không còn rồi, là lỗi của con, là con quá chủ quan.-Zimba vẫn còn tức chuyện lúc tối, nếu sớm phòng bị không như vậy rồi.

- Không biết ai làm.-nó gặng hỏi.

- Mẹ suy nghĩ thử xem bang mình có gây thù với ai không hoặc có ai đang bí ẩn hành động đối với mình.-Zimba nói những điều đang nghi hoặc trong đầu.

- Được rồi.-nó lại trầm tư.

- Con biết rồi...mà mẹ biết tin gì chưa.-Zimba háo hức tươi cười.

Nó khó hiểu tin gì quan trọng lắm sau, đã quen biểu cảm của mẹ mình nên nói thẳng ngay.

- Ba Minh có bạn gái rồi, nghe nói ra mất gia đình rồi. Mẹ mất chồng con thì mất ba rồi vậy mà mẹ chẳng quan tâm tí nào.-Zimba vờ mếu.

- Vậy sau.-đối với thái độ đó thẳng bé nó đáp lại bằng mặt không chút phản ứng.

Zimba lắc đầu vì cậu quên mất chất hắc việc này mẹ không quan tâm.

- Nói với mẹ mất hứng thật, thôi con đi nhận hình phạt đây.-Zimba bước ra xe phóng đi, tuy còn nhỏ nhưng kĩ thuật lái xe của thằng bé rất cừ đó nha.

Mình có bạn gái nó cũng thấy vui cho anh ấy, được vậy rất tốt có người ngày đêm chăm sóc cho anh ấy thật tốt.

Nó thật không biết là ai đã ra tay trước. Mất chuyển hàng có nghĩa bị mất số vốn không hề nhẹ, đó là những loại vũ khí mới nhất mà bang nó vừa chế tạo ra, chưa gì đã bị cướp, thật nực cười. Mà là ai dám làm những chuyện đó không sợ hậu quả sau. Nó phải trực tiếp điều tra chuyện này càng nhanh càng tốt.

- Em đang nghĩ gì vậy.-hắn ôm chặt nó từ phía sau.

- Không mà anh lúc sáng đã đi đâu vậy.-nó thắc mắc.

- Việc công ty.-hắn trả lời thân nhiên khiến nó cũng không gì phải nghi ngờ

Hắn lại vào bếp lấy cho nó ly sữa, đối với việc này nó đã quen rồi cầm ly sữa uống một hơi cạn ly.

Mọi người bước ra xe, nhỏ nhìn xung quanh, Zimba với Mon đầu.

- Zimba về rồi.-nó trả lời.

- Mày sau không để thằng bé đi cùng tụi mình.-cô thật không hiểu nó.

- Lần này nó lại phạm sai lầm rồi khó trách phải về nhận lỗi thôi.-nó nói.

- Chuyện gì.-Nhỏ hiếu kì muốn biết.

- Vốn đưa cho nó vài thứ nhưng nó làm mất.-nó liếc nhỏ vài cái, ở nơi này nên hỏi sau.

- Là món gì.-cậu hỏi đầy ý nghi ngờ.

- Rất quan trọng đáng giá.-nó nhếch môi.

Tụi hắn nhìn nhau, nếu theo lời nó nói thì có thể là đúng rồi, chính là thứ đó.

Vừa dứt câu Mon cũng vừa xuống trong bộ đồ nhìn Mon khác hẳn lúc mới về, đây mới chính là Mon vô cùng chính tề.

- Đi thôi.-hắn bảo.

Xe lăn bánh là lúc tụi này chạy đua với suy nghĩ về nó.

- Điều chị My nói là ý gì.-Jin vẫn không đoán ra được.

- Zimba lần này chắc không hoàn thành nhiệm vụ chị My Lilia của chúng ta đã giao.-Min đoán là vậy.

- Lần trước nghe nói ti ấy giao cho Zimba chuyển chuyển hành sang Mi.-Jun nhớ là vậy.

- Vậy không lẽ....Zimba đã làm

mất hàng.-Mun mở mắt thật to không tin lắm.

- Theo lời nó nói thì là đúng.-Jun nhớ lúc nãy ti ấy đã nói vậy.

- Mà là ai mới được chứ không phải Zimba rất giỏi và rất cẩn thận sau.-Min nghĩ vậy lần trước còn thấy được tài nghệ của cậu ta rất lợi hại.

- Có thể là đối thủ của ti ấy vẫn còn là bí

mật.-Jin phụ họa theo Min.

- Nhưng sẽ biết ngay thôi.-Jun nói với cách ti ấy sẽ nhanh có thể biết là ai cướp chuyển hành.

Cả đám gật đầu đồng ý với tranh luận của nhau.

Xe dần chậm lại vì tới địa điểm cần tới đây cũng là nơi kì thú của Pháp mà tụi nó muốn biết đến. Vậy là cả đám lại được vui chơi thoải thích.

.....

.....

.....

.....^^

Sau mấy ngày đi chơi thoải thích thì chuyến đi cũng kết thúc, sáng mai tụi nó phải bay về Việt Nam. Tối nay tụi nó mở tiệc trên sân thượng này để chuẩn bị tạm biệt sứ sở thần tiên này.

- Oa nướng thịt ngon thật.-nhỏ thưởng thức tài nghệ của cậu.
- Anh mà em yêu lần trước chỉ giả vờ với em thôi chứ anh rất giỏi đấy.-cậu nghe nhỏ khen nên lên mặt.
- Đúng anh là nhất.-nhỏ cầm khăn lau mồ hôi cho cậu
- Anh em muốn ở đây luôn.-cô một bên nói.
- Được anh ở đây cùng em.-anh vẫn như vậy rất nhu nhường với cô.
- Nhưng em thích về Việt Nam hơn.-cô cười trêu với anh.
- Em nhiều chuyện thật.-anh nhún mày.
- Anh như vậy là có ý gì.-nhỏ bay vào đánh anh túi bụi.

Nó nhìn thấy mấy đứa bạn của nó mà cười thầm trong bụng, tụi mày hạnh phúc quá rồi đấy.

- Em cười gì vậy.-hắn kéo nó lại phía bang cong.
- Anh xem không phải họ quá trẻ con sau.-nó chỉ phía nhỏ và cậu đang nướng thịt, còn cô rước anh chạy như điên.
- Không phải em cũng vậy sau.-hắn xoa đầu nó.
- Sau anh lại nói vậy.-nó thấy nó rất bình thường.
- Vì anh yêu em rất nhiều.-hắn cười với nó.

Nó mất hồn mấy giây vì nụ cười của hắn. Nụ cười này khiến tim nó nhảy nhót mặt nó nóng ran mất mấy giây mới định hình lại được trả lời hắn.

- Anh nói chẳng liên quan gì cả.-nó quay mặt chỗ khác.
- Đây sau em không nhìn anh sau lại quay đi.-thấy nó có chút kì lạ.
- Không...gi...-mặt nó vẫn vậy không có gì là biến đổi mà càng ngày càng đỏ.

Hắn quay mặt nó lại nhìn nó thật lâu, hắn biết vì sau rồi.

- Mặt em sau đỏ đỏ cung chết được.-hắn không chỉ cười mà còn sờ mặt nó nữa.

Nó không chịu nổi nữa rồi, nó trước giờ không mê trai đẹp sau bây giờ hắn đối với nó lại có sức hút như vậy.

- Anh...em...không....mà....-nó cắn chặt môi lại cái gì mà nói không được câu nào hoàn chỉnh vậy.
- Ngốc em tưởng anh không biết em bị sau ak, tim em là đang thầm nói cho anh biết là yêu anh đến chết đó.-hắn ôm chặt nó nhìn ra ngoài.
- Đúng em yêu anh đến chết mất.-nó nói khuôn miệng nhỏ nhắn xinh xắn dễ thương.

Những câu từ này hắn thật sự khắc sâu trong lòng rồi, những lời ngọt ngào này chính nó nói làm cho hắn rất hạnh phúc không lời nào mà có thể tả được sự sung sướng với hắn.

- Em hôm nay hãy nhớ lấy nụ cười này chính là của em, em là chìa khoá nắm giữ nụ cười này, chỉ có em mới khiến anh cười và anh chỉ cười khi đứng trước mặt em nhớ kĩ.-hắn siết chặt nó, dù sự thật có ra sau, hắn nó có làm gì hắn không thay đổi.
- Đầu óc em rất thông minh nên những lời anh nói anh nhớ giữ lời đó.-nó quay mặt lại ôm chặt hắn.
- Anh hứa.-hắn khẳng định.
- Anh xem chị Mỹ với anh Phong kia.-Min còn cảm giác nổi da gà nữa mà.

Nhỏ và cô không cần nghe theo nó nữa kéo đó đi bỏ lại vài câu, hai nhỏ đầu sợ chết bỏ mặt nó đối diện nguy hiểm.

- Mọi người về đi tụi em sẽ về sau nhanh thôi.

Bóng dáng tụi nó dần khuất, do sử dụng máy bay riêng nên BT5 đã đi máy bay về trước, còn tụi hấn đi chiếc khác về sau. Nhìn dáng vội vã tụi nó hấn rất gấp.

- Đoán không lầm thì có chuyện không hay.-hấn nhíu mày.

- Hay là chúng ta cũng.-cậu muốn ở lại.

- Về...-hấn nói mạnh bạo bước lên máy bay.

Tụi nó tiến thẳng xe về Nhà Chính, nơi đang cảnh báo nguy hiểm cao nhất.

- Quao...! tụi nó định cho căn cứ mình sáng nhất đêm nay nhưng tao chưa từng thấy loại này.-nhỏ vừa rà soát hệ thống.

Xung quanh đang đặt rất nhiều bom nhưng kì lạ cả hình dáng và kích thước không lẽ mới chế tạo sau, chỉ để đón tiếp tụi nó sau như vậy thì quá tốn kém. Chờ tụi nó đây mà, càng nguy hiểm tụi nó càng háo hức.

- Ta nghĩ xung quanh cũng có rất nhiều người đang chờ đợi chúng ta.-cô cũng đoán trước sẽ như vậy.

- Hoi... điều tao lo lắng cũng đến rồi, chuẩn bị đi.-nó nhìn thẳng phía trước thờ dãi.

Nó cho xe đậu lại khu gần Nhà Chính không xa, xuống xe bước vào một căn nhà. Do biết trước sẽ có ngày này tụi nó đã xây dựng đường hầm bí mật. Có thể từ căn nhà này thông đến Nhà Chính.

Bước dần vào trong cảnh vật u ám hắt. Do Nhà chính được nó cho bảo vệ một cách tuyệt đối nên chúng cứ ở ngoài đó mà chờ đi, có cho nổ bom nguyên tử cũng khó vào được.

Vào trong điều đầu tiên nó thấy chính là, thằng nhóc Zimba vẫn còn nằm ngủ ngon lành. Làm nó càng thêm tức giận, nó một tay tát vào mặt thằng bé.

- Đứa nào lão muốn chết tao cho mày chết.-Zimba bị đánh đau giận tím mặt, trợn mắt mở to đứng dậy.

Đứng thật ngạc nhiên thằng bé đứng hình tạm thời.

- Đứa này lão đây, ngon giết bà.-nó nhìn Zimba ánh mắt hình viên đạn.

- Con xin lỗi, con nào...nào dám...nhưng không phải giờ này mẹ phải ở sân bay sau.-Zimba ngây người.

- Ở đó còn ngủ đi xem máy rà soát xem đang có chuyện gì.-nhỏ nhếch môi.

- Ngủ tới mức địch tới nhà cũng không hay.-thằng bé này đúng cười chết với nó.

- Là thật sau.-Zimba có nghe thông tin gì đâu.

Nó không nói đi thẳng đến phòng camera gần đó, Zimba một phen kinh hồn. Lượng bom và người bị mặt thoát ẩn thoát hiện xung quanh Nhà Chính đủ làm cậu thấy mình thật quá sơ suất.

- Mẹ bây giờ làm sau.-Zimba làm mặt hối lỗi.

- Bảo mọi người tinh thần cảnh giác cao nhất, tập trung cao độ, còn chúng ta ở đây chờ thôi, xem họ phá hàng rào chắn đạn của ta thế nào ha.-nó ngồi xuống tỉ mỉ quan sát từng chút một.

Một tiếng trôi qua chúng chẳng hành động gì cả, không một chút gọi là động thủ. Nó đang sinh nghi với chuyện kì lạ này.

- Lilia mày nói xem họ đang giỡn với chúng ta sau.-nhỏ nóng máu, muốn phá cứ phá, muốn giết cứ giết mắt mở gì im lặng vậy.

- Chuyện gì đang xảy ra bọn chúng sau hay là chúng ta ra tay trước.-cô cũng khó chịu không kém.

- Chờ chút đi không đơn giản vậy đâu.-nó có nghĩ sau cũng không biết được mục đích họ muốn là gì.

Đây người của bang Hero chất chắn không sai, chỉ có điều họ tốn công cử người tới đây sau không động thủ, hay là chờ nó tới sau. Nhưng không phải nếu nó không tới sẽ dễ công phá hơn sau.

Điện thoại nó reo, một giai điệu ai nghe cũng phải tỏ ra nguy hiểm, nó bắt máy chờ xem người kia nói gì.

- EKO bị bang Hero cho người đến gây chuyện, em đang ở đâu.-Mon hét lớn.
- Cái gì, anh nói tụi kia qua hỗ trợ, em về ngay.-nó buông điện thoại thất thần.
- Lilia chuyện gì.-nhỏ hỏi về mặt nó không tốt.
- Trúng kế rồi.-nó nhìn thẳng vào Camera.
- Mày có ý gì.-nhỏ và cô nhìn nó vẻ nguy hiểm

Bom được kích hoạt rồi, Zimba nhìn nó, nó nhếch miệng khinh bỉ.

1...2...3... "bom nổ"

- "Bùm!".-đúng nổ thật nhưng là bom theo kiểu pháo hoa, nổ rất lớn, ít nhất không đụng được một chút Nhà Chính của tụi nó.

Pháo hoa kết thúc trên trời hiện lên chữ "Máu" khiến nó giật tím mặt. Những người thoát ần thoát hiện cũng biến mất trên màn hình Camra.

Không chút do dự nó chạy phía xe, cô và nhỏ thăm đoán được chuyện gì. Cả ba tức tốc đi máy bay riêng về tốc độ ánh sáng.

.....Bar EKO.....

Đến sân bay Tân Sơn Nhất tụi nó phóng thẳng đến Bar. Do đây đưa ở Nhà Chính, trở về trời cũng bắt đầu tối. Nó nghĩ cách khống chế tụi này, BT5 có thể chống không lại, hay là gọi Bin về. Cũng không được Bin chắc không đồng ý đâu.

BT5 được lệnh phóng như bay đến EKO. Vừa tới cửa bước vào trong, điều đầu tiên tụi này thấy một cảnh hỗn độn hiện ngay trước mắt. Đồ đạc rơi rớt lung tung, bàn ghế mỗi nơi một cái, ly cùng bình rượu vỡ nát. Mon nhìn mà ngứa con mắt. Còn có cả đám đàn em nằm la liệt dưới sàn. Tụi này gan cùng mình hôm nay mới dám tới đây quậy.

- Tụi mày muốn gì.-Mon nhìn tụi nó ánh mắt đầy lửa.
- Lilia.-Devil nói.
- Lilia có thể cho thứ như mày gặp cô ấy sau.-Mon nhìn đám trước mặt đầy khinh bỉ.
- Mày....được nếu Lilia không tới tao phá nát Bar EKO này.-Devil đỏ rần mặt trước câu nói của Mon.
- Mày dám.-Mon quát.
- Cứ thử đi tụi này không ngán đũa nào đâu.-Jin với Jun mắt đầu thấy nóng trong người rồi.
- Khôn hồn rút khỏi đây trước khi quá muộn.-Mon lag đang cho chúng cơ hội nếu cô ấy về tới xem như tụi này không toàn thấy.
- Toàn một lũ không biết trời cao đất dày.-Min với Mun nhếch môi ý cười.
- Để rồi xem, tụi bây phát nát chỗ này cho tao.-Devil hạ lên.

Một đám xông lên, BT5 vẫn đứng yên chờ một lũ ngu xuẩn đang hùng hổ tiến tới. Rất tiếc hôm nay tụi này ăn mặn nên có thể đại khai sát giới được rồi.

- Là đứa nào dám phá EKO.-một giọng nói quen thuộc, BT5 một phen phấn khích.

Devil nhìn ra giọng nói đó không ai khác chính là cô gái bị đám tụi hấn bắt cóc trong căn nhà hoang, còn bị khiêu khích. Và chính là người ông chủ giao nhiệm vụ điều tra đây mà.

- Là tao.-Devil bước lên phía trước.
- Lại là mày, nhưng hôm nay lại qua chỗ tụi tao gây sự muốn chết cứ nói, chị đây sẽ cho cưng tội nguyện.-Nhỏ bước lên phía trước.
- Hôm nay tao đòi lại tất cả, chính mày hại tụi tao, tụi tao còn chưa tìm mày còn dám dắc mặt tới đây đúng là đồ ngu.-cô cười lớn.
- Xem ra tình hình không phải như vậy, Lilia tao muốn gặp.-Devil vẫn câu nói cũ.
- Nếu tao nói Lilia không còn nữa.-nó lạnh giọng.
- Mày đang diễn trò đây à, hôm trước tao chỉ đùa chút thôi, còn hôm nay tao được quyền khừ đám tụi mày.-Devil tức giận vì giọng nói đó của nó.
- Khừ mày có khả năng sau.-nó nâng súng.

"Đoàng" một tên thuộc hạ phía sau Devil nằm tại chỗ, là một phát chí mạng. Ngay lúc này mọi người ngay cả đàn em tụi nó rút súng ra, lên nòng sẵn chờ lệnh. Đám phá EKO tức đưng tới Black Girl hẳn người đứng sau ra lệnh không phải là nhân vật tầm thường. Được chứng kiến tận mắt đứng hẳn đã quá xem thường cô nhóc này.

- Thật sự tao cũng rất nể tụi nhóc chúng mày nhưng tao không ngu đến mức vào địa bàn tụi mày gây chiến.-đến lượt tao ra quân cò của tao rồi.
- Vậy mày đến đây làm gì.-nó cũng nghĩ một người gian xảo như Devil có mục đích không riêng gì chỉ đến quấy phá mà phải bày mưu tụi nó như vậy.
- Mày thật sự muốn biết.-Devil nhướn mày thách thức.
- Đùng dài dòng không có ích cho mày đâu.-nhỏ cảnh báo.
- Là để...trả thù cho em tao.-Devil nói trong sự thích thú.

Em hẳn là ai tụi nó có quen sau, điều này càng tạo thêm cảm giác khó hiểu trong nó. Nếu là người quen thì tiếp đón thôi.

Với loại hình này BT5 chỉ biết im lặng chờ lệnh. Riêng Mon rất tập trung vì anh biết tụi này tới đây là có mục đích, không đơn giản là vậy.

- Pinky ra đi em.-Devil gọi.

Từ phía sau một cô gái nắm một tên thuộc hạ. Một phát súng tên đó trợn mắt nhìn rồi chỉ biết nằm im, cô gái mặt đỏ bốc lửa, tóc buộc cao, chân mày tô đậm nhìn đủ biết cô gái này thuộc dạng nào rồi. Phía sau là một chàng trai cao to mạnh khỏe, sánh bước cùng với cô gái.

- Băng Băng.-nó kịp nhìn ra mọi thứ nhưng rất xa lạ thì phải.
- Bìn là anh sau.-nhỏ nhìn không chớp mắt.
- Chuyện gì thế này.-Mun với Min trở mắt nhìn.
- Chị Băng anh Bìn phản rồi.-Jun với Jin nắm chặt tay thành quyền không ngờ họ lại làm vậy với đại tì.

Chuyện gì đang xảy ra. Là đến trả thù nó sau, nhưng nó không phải có ý đó, nó chỉ muốn tốt cho Băng thôi. Tại sau mọi mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Bây giờ phải làm sao giải thích thế nào cho em ấy hiểu, thật mọi chuyện đã diễn mất kiểm soát, đi quá xa hơn nó tưởng.

Một đám đứng như tượng nhìn hai người rất quen nhưng lạ, ngay cả nó cũng vậy là ngạc nhiên, rất kinh ngạc, không ngờ nhanh tới vậy.

- Rất ngạc nhiên sau, đúng là thú vị.-Devil cười chọc tức tụi nó.
- Mày...cả hai đứa kia đến đây định làm cái trò gì.-Mon chỉ mặt từng đứa một, Băng bây giờ nhóc đang nghĩ gì, lúc đầu anh nghĩ My đã sai nhưng hiện tại anh không biết phải làm thế nào cho đúng đây.
- Chào mọi người.-Bìn lên tiếng nhưng thái độ của Bìn khác hẳn là xa lạ, là không quen biết, chào cho có lệ.
- Nhờ anh em tốt của mày mà tao thu về rất nhiều lợi.-rất có lợi nữa là khác.

Devil vỗ tay có một đám đàn em phía sau đem ra hai thùng hàng, đúng là hai thùng hàng Bìn mới chế tạo trước khi mọi chuyện xảy ra. Đó là vũ khí tân tiến nhất chỉ mới có Black Girl là có được số vũ khí này đầu tiên.

Chúng được cất giữ trong mật thất, mật khẩu chỉ có nó Bìn và Băng. Vậy là Bìn đã nói cho họ biết, có nghĩa là mật thất đã bị lộ mất rồi, dĩ nhiên số hàng của nó cũng bị cướp mất.

- Bỏ lại rồi rút ra ngoài.-nó lạnh giọng, ánh mắt nó hăng tia lửa giận.
- Tụi tao sẽ rút cùng với số hàng này.-Devil cười man rợ.
- Chị không ngờ Băng là người khốn nạn đến vậy, ak không phải gọi là Pinky mới đúng.-nhỏ chỉ thẳng mặt người cô đã xem như là chị em bấy lâu nay.
- Tôi vốn dĩ là như vậy.-đối với nó với nhỏ và cô Băng chỉ biết thẳng thừng mà trả lời, không phải tại họ cô đâu làm vào bước đường cùng này.
- Em nên nhớ không có My em đã mất mạng từ lâu rồi.-cô đập mạnh vào bàn, tội nghiệp bàn đến nỗi gây làm hai.
- Trong suốt thời gian qua tôi trả đủ cho các chị rồi, tôi phải có tự do riêng của tôi chứ.-Băng nhếch môi chán nản đây mới chính là cuộc sống của tôi.
- Được....Bìn anh cũng vậy.-nhỏ hỏi.

Đáp lại câu hỏi của nhỏ Bìn chỉ im lặng. Đó cũng là một cách trả lời của Bìn là đồng tình với Băng. Bìn cũng nghĩ vậy, Bìn cần tự do. Băng ở đâu thì Bìn sẽ ở đó.

- Đi ra khỏi chỗ này đừng để quá muộn.-nó sẽ làm, nó sẽ giết tất cả ai dám phản bội nó.

Bây giờ là lúc nó còn kiềm chế được thì nhanh đi đi, nếu nó ra tay ngay cả Băng người nó coi là chị em, Bin nó xem như anh ruột thì phản nó thì tự tay nó sẽ giết họ, là chính nó sẽ làm vậy.

- Pinky trước khi đi em phải tặng món quà gì chứ, không phải mình đã lấy đồ quý giá của người ta sau.-Devil nhìn Pinky có sự tin tưởng trong đó.

Bọn nó không hiểu gì cả. Tặng quà sau từ khi nào bọn họ hiểu lẽ nghĩa đến vậy. Thật không ngờ...!

Nhưng với Pinky hiểu ý trong câu nói đó giờ thẳng súng về phía nó, nhắm thẳng hướng tim nó mà nhắm bắn.

- Băng em không thể làm vậy.-nhỏ đã khóc tự gang tay đứng trước nó, là che chở cho nó vì nhỏ biết nó rất thương Băng, không thể để cảnh đau thương này tiếp tục xảy ra.

- Đây chị của em, sau em nữ làm như vậy, không phải em từng nói dù My có làm gì đi nữa, có lấy đi mạng sống của em, em cũng thể không phản bội My sau.-cô cũng khóc vì nó, vì Băng quá nhẫn tâm đi.

Nhìn cảnh tượng này ai không khỏi rơi nước mắt, cảm giác mọi người đã vậy thì chính bản thân nó như thể nào hẳn chịu đựng rất nhiều.

- Nếu tí làm gì chị My thì đừng trách tội em độc ác.-BT5 cũng đưa vũ khí lên, không cần nó ra tay tội này cũng xử được.

- Xin tí dừng tay lại.-tất cả đàn em nó, có mặt trong đây đều đã quỳ xuống nhìn Băng ánh mắt cầu xin.

Băng là một người rất thương anh em, chưa từng chửi mắng tiếng nào. Còn thường xuyên lên nó cho anh em nghỉ đi chơi đâu nó. Tuy hôm nay cô đã khác lại còn giết rất nhiều anh em, nếu trong lòng cô còn chút tình nghĩa thì sẽ không ra tay.

- Đoàng...-tiếng súng nổ ra xé tan tất cả.

Viên đạn bay thẳng về phía nó nơi nhỏ dùng tấm thân che chắn. Nó bình thần nhanh tay xoay người nhỏ lại đổi chỗ cho nhỏ. Đúng lúc này người trúng đạn không phải nhỏ mà chính là My. Viên đạn bay thẳng tìm nó nhưng né kịp thời đạn vẫn nhắm thẳng lên chỗ vai nó đúng người tính không bằng trời tính. Máu tuôn ra, kịp thời nó ôm nhỏ, nhỏ chống đỡ nó khỏi bị ngã xuống đất.

Mon nghe tiếng sút đến khi định thần lại được thì mọi chuyện quá muộn rồi.

- My...-nhỏ và cô nhìn cảnh tượng này nếu không nhìn tận mắt không nghĩ tới việc Băng lại ra tay.

Đàn em nó vừa lấy viên đạn trúng người nó. Tất cả cảm vũ khí xong tới. Không để đại tí bị thương oan uổng, dù ra sau cũng phải lấy lại số hàng. Nó biết anh em nó là người sống rất tình nghĩa, rất nghĩa khí khi thấy nó bị thương họ cũng cảm giác chính bản thân họ bị thương.

- Dừng tay.-nó vẫn vậy rất bình tĩnh, thời điểm này nó không cho phép mình gục ngã.

- My để họ lấy số hàng cho chúng ta chứ.-nhỏ vừa khóc vừa nói, nó không thể ngăn họ lại.

- Để họ đi.-nó ra lệnh, mặt nó đax cổ gượng hết sức có thể, máu không ngừng chảy cùng cơn đau thể xác.

Không thể được nó đang nói gì vậy, để họ đi đồng nghĩa chúng ta đã thua cuộc, mọi chuyện không đúng lắm với tính cách của nó. Nhưng đây là mệnh lệnh, nhỏ và cô chỉ biết đứng nhìn họ đắc ý bước ra ngoài.

Đàn em của nó cũng không nhận được cut tức này, nhưng không thể ra tay. Chính họ cũng không hiểu đại tí mình đang muốn gì và cần gì.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Có Ai Cứu Tôi Không?

Tạm biệt Lilia.-Devil cười một cách rất tự nhiên nhưng đối với tội nó là giọng cười xỉ nhục.

- Cút.-nó quát.

Tuy nó không ra tay nhưng nghe giọng nói cũng đủ hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

- Làm gì nóng vậy trò vui chỉ mới bắt đầu...haha... hahaha...-Devil nhìn nó rồi nhìn Băng.

Devil không nói lời nào bước đi, chuyển hàng cũng như vậy không cánh mà bay.

- Đứng lại.- Jin với Jun chặn đường nhìn nó ánh mắt khẩn cầu, tại sau lại phải thả.

Nó không nói gì im lặng nhìn hai đứa bằng ánh mắt rét lạnh, đầy sát khí. Hai đứa không cam tâm tránh ra lui về sau nó, thật sự không cam lòng.

Devil trước khi đi còn đập mạnh xuống bàn mà cười một cách vui sướng. Chỉ tội cái bàn gãy đôi, đó cũng là cách mà Devil cảnh cáo tội nó. Càng làm quá như vậy tội nó càng khinh.

Nhỏ với cô giận tím mặt không thể làm gì, đưa mắt nhìn nó nhưng hình như nó không ôn thì phải.

- Mày may sau rồi.- nhỏ không thể nhịn nổi nữa nếu bây giờ nó ra lệnh chất chắn tội nó xử rất đẹp, càng không để nó bị thương.

Nó là người chưa từng chịu thua ai bất kì điều gì, luôn nghĩ mình là đúng vậy mà hôm nay nó lại. Không phải không có cách mà vì không thể xuống tay.

Devil vừa ra ngoài, cả Băng với Mon cũng theo sau. Tội nó nhìn bằng ánh mắt đầy lửa. Riêng nó lúc này sát mặt rất khó coi, trắng bệch hẳn, dù nó có mạnh mẽ nào thì cũng là con người.

- Mày để tao đưa mày đi bệnh viện.- cô bước lên đỡ nó.

- Không...- nó khẳng định.

- Vậy vết thương của chị phải làm sau đây.- Min nhìn nó.

- Xử lí tại đây.- nó nhú mày khó chịu.

Nhỏ gật đầu diu nó vào bên trong. Trước khi đi nó không quên dặn dò Mon xong với chị đi. Mon hiểu ý cũng đi ngay cùng BT5 làm chuyện này.

Nhỏ nhìn nó ánh mắt nguy hiểm, rõ ràng không còn nữa.

- Mày hết thuốc tê rồi... hay là để tao đi lấy.- nhỏ quên mất hôm trước hết rồi mà nhỏ lo cho chuyện đi chơi nên quên nhập về.

- Mày đi lấy thì ngay lúc này đem tao chôn sống đi.- nó trầm giọng với nhỏ, tay nó đang được tận hưởng cảm giác không thể khống chế hoặc tự cử động được.

Cô nhìn nhỏ rồi lại nhìn nó. Nếu làm như lời nó nói thì rất đau không phải sau. Riêng đối với cô thì nó chịu được.

- Kiêu mày làm theo ý nó đi.- cô nói khích lệ cho nhỏ.

Trước giờ khi nhỏ chữa trị hay làm gì cũng đặt cảm giác người đó lên đầu. Cô luôn muốn người đó phải không chút cảm giác nào, không gào thét để cô yên tâm xử lí.

- Nhanh.- Nó không chịu được thái độ chần chừ rụt rè của nhỏ.

Cái khí thế bất phân thắng bại đi đâu mất rồi. Vừa nghe thấy nhỏ không để nó đợi lâu liền cầm dao mổ lên nhìn nó. Nhỏ tin nó chịu được, rạch mạnh một đường tại nơi viên đạn đâm vào. Tay nhỏ đang cố gắng hết mức để tiếp cận mà giấu viên đạn ra.

Nhìn khuôn mặt nó lúc bấy giờ hai mày nhú chặt lại, ngoài biểu hiện đó nó không phát ra tiếng động nào hết, càng đau nó càng cố im lặng, sự chịu đựng quá sức tưởng tượng. Nhỏ lúc này trán đổ đầy mồ hôi vì căng thẳng, vì nó đang rất chịu đựng. Nhỏ hết sức tập trung từng chút một sợ nó sẽ không chịu nổi nữa.

Bên ngoài cũng là một màn rất kịch tính. Hẳn nhìn Devil đi ra mà đầy khó hiểu, nó là đang thả người phá quán sau. Còn nữa hai người đi sau không phải người nắm quyền ở EKO lúc trước và còn có cả em kết nghĩa gì đó của nó bên Mĩ sau. Cả một cái thùng rất lớn nhìn đủ hiểu là đồ rất đắt giá. Nhưng tại sau nó lại dễ dàng để họ đi, đây là địa phận của tội nó mà.

- Mày cô ấy lần này chắc phải lựa chọn rất cực khổ.- nhìn biết là cô ấy đã bị phản một đòn rất đau. Lại chính là người nhà nữa chứ.

Chỉ một lúc không lâu từ phía trong lại có vài người đi ra. Ngay lập tức thu hút sự chú ý của hẳn.

- Khoan đã tội mày nhìn kia.- anh nhìn về hướng Mon.

Ánh mắt tập trung về một chỗ nếu không lầm thì là Mon và năm đứa em út gì của nó, đang chạy nhanh ra xe phóng đi.

- Cuối cùng là vậy.- hẳn nghiêng người suy nghĩ.

Điều này hẳn chỉ suy đoán nhưng bây giờ là khẳng định không thể không tin được mọi thứ chỉ là vở kịch trước mặt hẳn.

- Ý của mày là gì.- cậu không hiểu ẩn ý trong câu nói đó.

- Từ nã tới giờ mày có thấy Lilia, cô ta không tới.-hắn nói.
- Đúng nhưng mà...-anh suy luận lại thì mới nhận ra một điều.

Một đống hỗn độn trong lúc này cho dù là vậy cũng không hợp lí lắm. Như hiểu ra suy nghĩ trong đầu hai thằng kia.

- Dù Lilia không tới nhưng cô ấy có thể sai thuộc hạ làm.-anh cũng hay làm vậy đối với Địa phận mình.
- Tao chất chấn tụi mày tin hay không là tùy...về thôi.-lí trí nói với hắn là vậy.

Nhưng với tính cách Lilia thì khác. Tụi nó tuy hậu vệ của Black Girl nhưng chưa hẳn được toàn quyền quyết định. Từ mọi chuyện hắn luôn quan sát mọi người trong bang có chuyện ngay lập tức báo tin cho nó. Nó lại tự mình đưa cách giải quyết không hề thông qua ai. Lạnh lùng quyết đoán đó chính là tính cách của một thủ lĩnh.

Cậu với anh không chất lăm nhưng nếu suy luận theo hắn thì khả năng rất cao. Xe nhanh chóng được cậu lái đi.

.....

Ở một nơi nào đó không gian im lặng đến choáng ngợp. Mọi vật không chút ánh sáng chỉ có ánh mắt phản chiếu vào gương mặt ông ta.

- Dạ thưa ông Devil đã thành công.-một thuộc hạ quỳ xuống cung kính người trước mặt.
- Vậy sau đó không ngoài dự tính.-ông ta nhếch miệng cười như đó ả ý.
- Lần này chúng ta còn thu về được một số hàng hiện là loại rất tân tiến.-hắn ta phải rất quý số hàng này, vì rất khó nhập cảng khó để chế tạo.
- Devil thật không xứng công ta tin tưởng.-đúng nhân tài mà ông đây cần trao dồi.
- Ngoài Devil còn có cả hai người mới gia nhập cũng lần rất được việc.-hắn ta nói tiếp
- Là ai.-nhất lời ông chưa nghĩ ra.
- Pinky và Bin lúc trước thuộc hạ của Lilia xảy ra mâu thuẫn bây giờ là người của ra. Nhờ họ mà người của ta mới thuận lợi lấy được số lượng hàng tân tiến này.-phải nói hắn cũng phải khâm phục Black Girl lượng hàng này chỉ có Black Girl mới có mà thôi, là một tay họ chế tạo.
- Người thấy có thể tin tưởng không.-trường hợp này ông cảm nhận mâu thuẫn này rất có lợi cho mình thuận nước đẩy thuyền thôi.

Một phút im lặng, hắn suy nghĩ rất kĩ.

- Đầu óc tôi không dám phán đoán một người. Theo tôi quan sát thì Pinky đã không nể tình nghĩa bắn cô Ánh Mỹ một phát, mặt không gì gọi là thương xót.-nếu đứng trong hoàn cảnh này dễ nhận ra là Pinky không phải hận mà là rất hận.
- Tôi không nhìn lầm chỉ tội Black Girl đã bỏ lỡ hết một nhân tài.-"lần này đến cả trời cũng đã giúp ta rồi."
- Nhưng tôi có một thắc mắc không biết có nên hỏi không.-tên đó lên tiếng.

Không gian im lặng mọi thứ như không chút động tĩnh. Ông ta khẽ thờ dài.

- Được...hôm nay ta vui người hỏi đi.-ông chậm chậm đưa điều thuốc lên miệng phả ra từng làn khói mờ ảo trước mặt.
- Tại sao không phải là Lilia.-câu hỏi này cậu thắc mắc từ lâu rồi.

Cô ta tại sao lại có quyền hạn như vậy, là tự mình giải quyết sau như vậy không hợp lí cho lắm. Đã nhiều lần như vậy rồi không lẽ Lilia là không thể ra mặt.

- Devil có thể giải đáp được thắc mắc của người.-ông ta đã sớm biết được điều này từ lâu rồi.
- Tôi hiểu rồi.-cậu ta vẫn quỳ đó nhìn người đứng trước mặt.
- Gửi thứ này cho cháu ta, phải đưa tận tay nó.-ông đưa cho người cần biết đến.
- Tôi làm ngay.-cần lấy thứ cần gửi nhanh chóng ra ngoài làm việc được giao.

Lilia cô không biến mất....tôi đã tìm được cô rồi...nhưng lần này cô phải biến mất và người làm điều này chính là tôi. Tôi sẽ đưa cô đến điện ngục nhưng trước đó cô phải biết một việc cái đã. Trò chơi này tôi là người điều khiển xem thử cô còn có thể làm gì. Cha mẹ cô đâu còn không lợi tôi thì con của họ cũng như vậy. Toàn một lũ ngu xuẩn.

.....

Sau một lúc vật lộn với dao kéo cô cũng hoàn thành xong kiệt tác, trán đầm mồ hôi. Nó cũng không khác gì nhò tay như không còn chút lực nào, đối với việc mấy năm giải phẫu trong bệnh viện thì khó hơn rất nhiều vì không đủ mọi thứ.

- Sau rồi.-cô nhìn nó.

- Bây giờ thì ổn.-nó sờ nhẹ lên vết thương một cảm giác đau đốn ủa về.

- Một chết tao rồi tuy tao đã làm rất kĩ nhưng phải hạn chế cử động mạnh đó.-cô đang lau đi những giọt mồ hôi thấm đẫm trên trán.

Nó nhìn hai nhò một loại ánh mắt khiến nó không thoải mái cho lắm.

- Muốn hỏi cứ hỏi.-đủ hiểu nhò và cô nhìn bức xúc cỡ nào rồi.

- Tại sau vừa nãy mày lại khác đến vậy.-nhò vẫn không chấp nhận được.

Nó trầm ngâm một lúc cũng chịu nói.

- Mày muốn biết.-nó cũng đứng lên từ từ bận lại áo lúc nãy.

- Đúng.-cô trả lời vì chính cô cũng muốn biết.

Nó nhìn một lượt im lặng một lúc cũng không nỡ lên tiếng. Tiếng thở phát ra cũng nghe được rất rõ nữa là khác.

Một tay nó sờ lấy vết thương chiêm ngưỡng đúng không tệ. Lúc này nó mới thông thả nói.

- Nếu tao bảo tụi mày ra tay với Băng tụi mày có làm không.-nó hỏi nhưng cũng là câu hỏi đối với chính nó.

- Tao...tao... nhưng cũng không thể thả đi.-cô ấp úng không thôi.

Đối với một người cô xem như chị em ruột thì cô phải trả lời là không thể rồi.

- Nhưng tay của mày...-nhò không thể ra tay với Băng nhưng không phải sẽ bỏ qua được.

- Tao không ra tay với người nhà...dù họ phản tao.-nó vào trong lấy đại cái áo khoác rộng để phủ kín tay đầy máu của nó.

- Nhưng không thể họ phá địa bàn chúng ta mày hiểu không.-nhò tức tối không nguôi được.

- Tao không biết nó là đang nghĩ cái gì trong đầu.-cô cũng vì lo cho nó cô mới không yên lòng.

Lúc bước ra nhò với cô định nói gì đó. Nhưng không thể nó chặn lại câu chuyện. Nó muốn chuyện đến đây kết thúc mọi chuyện nó sẽ tự giải quyết, vì nó biết người nó có thể tin tưởng và đặt niềm tin nhiều nhất chính là nó. Mọi thứ nó làm đều là để người thân nó được tốt.

Đối với tôi Ánh My từ lúc sinh ra đã không được hạnh phúc trọn vẹn. Nên chỉ mong người mình yêu thương được hạnh phúc, phải bảo vệ chăm sóc họ bất kì ai cũng không có quyền cướp đi cả. Chỉ có nó mới biết mình cần gì và mọi người cần gì. Cho dù nó ra sau thì người nó yêu thương phải được cuộc sống hạnh phúc.

- Về thôi tao mệt rồi.-nó thật đang rất mệt nhưng ngoài mặt nó vẫn tỏ ra rất bình thường là vì nó sợ...nó sợ làm người khác phải lo lắng vì nó.

"Điều tao làm không hề sai" nó biết nhò và cô là lo lắng cho nó, có điều không phải nó đang đứng ở đây, đang rất khoẻ mạnh sau.

Không đợi nó phải nói thêm lần nào nữa cô và nhò cũng nhanh chóng đi theo.

Nó vừa ra xe gọi điện cho người xử lí dọn dẹp nhanh gọn chỗ này để mọi thứ vẫn tiếp tục hoạt động. Còn về chuyến hàng sẽ có kết quả nhanh thôi.

.....

Hắn đang đợi nó về nhà để xem nó có vấn đề gì không. Ở bên ngoài không phải chỉ để quan sát mà hắn còn là người có thể hỗ trợ nó bất cứ lúc nào. Hình như có vẻ không quá ồn ào nên đành ngồi yên quan sát thật kĩ mới khiến nó nhận ra thứ nó không muốn thấy.

Nhìn đồng hồ từng phút trôi qua lại khiến hắn thêm bồn chồn từng chút một. Mi tâm cứ nhăn nhó không thể không lo cho nó, một đứa con gái góc chi biết làm theo bản năng, không lo gì cho bản thân cả.

Nhò cho xe chạy thẳng vào nhà ga, mọi chuyện vẫn đang cố xảy ra rất bình thường thì phải cho nó thật bình thường.

- Cứ như bình thường bước vào.-là đang ra lệnh.

- Tụi tao biết rồi.-nhỏ với cô cũng nhanh chóng hiểu ngay câu nói của nó.

Mọi thứ xung quanh cũng rất bình thường chỉ có tụi nó vẫn hiện ngang đi vào. Tụi hấn thì mặt người nào cũng tối đen nhìn thật đáng sợ. Như mới xảy ra chuyện gì không khí thật u ám thì phải.

- Tụi em trở về mà chào đón như vậy sau.-nhỏ chu mỏ nhìn cậu đứng vô tâm.

- Ôi một chết được.-cô cũng hết sức tự nhiên ngồi xuống.

Cậu với anh định lần này về không đếm xỉa gì hai cô nàng này. Tội họ rất lớn dám lừa cả bọn anh. Định vạch mặt tại đây riêng hấn không cho nói nên đành phải ngậm ngùi im lặng. Tại sau họ lại tự nhiên đến mức này. Làm cậu với anh đành đếm xỉa đến họ.

- Haz em thật khó bảo.-cậu mắng nhỏ nhưng trong câu nói có sự cung chiêu.

- Em gan lắm.-anh đi lại cạnh cô tiện thể để ánh mắt đầy lửa về phía người con gái đó.

Nhỏ với cô nhìn nhau chuyện gì đang xảy ra vậy, đầy rẫy sự nghi ngờ phía trước. Không lẽ tụi hấn biết hết rồi không thể nào như vậy.

Ánh mắt hấn từ lúc nó bước vào luôn dán trên người nó không rời. Nó biết hấn luôn nhìn nó nên tránh đi không thôi chết khét mắt. Nhìn gì không để người ta thờ ngộp chết được.

Nó không nói gì chỉ im lặng đi vào trong bếp rót ly sữa nhưng mới cầm cái ly thì.

- Xoảng...-một âm thanh trong trẻo vang lên.

"Hazz..." nó thở dài lại quên mất. Đầu óc ơ mỳ chạy đâu mất rồi.

Biết ngay gây chấn động lớn làm kinh động mọi người. Mọi người nhanh chóng chạy vào, cảnh tượng trước mắt nó đứng đó...dưới đất là mảnh vỡ của thủy tinh khắp trong gian bếp.

- Cô làm sau vậy.-cậu hỏi.

- Không gì.-là nó quên mất tay nó đang đau nên đụng vào không đủ sức lực buông lỏng và đây là hậu quả.

- Mỳ mỳ không sau chứ.-cô bước lên.

- Không sau...mà mọi người làm gì hoảng vậy, tôi lỡ tay thôi mà.-nó nhìn cậu ánh mắt kịp lược qua hấn.

Nó ngơ ngác nhìn mảnh vụn trên sàn, hấn từ nãy giờ vẫn luôn nhìn nó, nhìn từng biểu hiện trên mặt. Làm nó cứ có cảm giác lạnh từ nãy tới giờ thì ra là ở đây.

- Mày lên phòng nghỉ ngơi chút đi tao dọn cho, xong xuống tao nấu chút cháo cho mày ăn.-cô nói với nó.

Nó không nói gì thêm bước ra ngoài, hấn thì cứ đi theo sau bước chân nó. Nó vào phòng hấn cũng mạnh dạng đi theo vào trong, không thể im lặng như vậy nó lên tiếng phản bác.

- Anh đi theo đủ chưa.-nó quay lại vừa lúc chạm người hấn.

Chỉ chờ cơ hội này hấn ôm chặt lấy nó không buông. Dù nó có cố ý tránh né cũng không thoát được khỏi vòng tay hấn đành buông xuôi thôi, từ lâu quen cảm giác này rồi.

- Anh làm sau vậy không lẽ chỉ mới có mấy tiếng đã nhớ em rồi sau.-nó thấy hấn cứ ôm chặt nó đành lên tiếng.

Mặt kệ nó hấn ôm không tha, im lặng nhìn nó, nhìn con vật nhỏ bé trong vòng tay của mình. Không chỉ nhỏ bé mà còn rất ngốc nữa, càng nhìn càng đau lòng.

- Nè e e e...-nó hét lớn khiến hấn bừng tỉnh lại.

- Em nói gì.-biểu hiện rõ không nghe nó nói gì cả.

Cử chỉ hấn đứng buồn cười giống thằng ngốc lắm đúng không. Nhưng không để hấn biết nó đang mắng hấn như vậy nó không có lợi cho lắm nên lên tiếng thôi.

- Anh buông em ra.-nó nói.

- Đứng yên.-hấn nói như không nói nhưng đây là mệnh lệnh bắt buộc nó phải nghe nếu không hậu quả rất không chịu nổi.

Đưa tay cởi đi áo khoát trên người nó, mặt nó mở to to về nguy hiểm nhanh chóng cầm tay hấn lại không cho hấn đụng đến, không thể thấy nó trong

hoàn cảnh này.

- Em là đang dụ dỗ anh.-nhìn mặt giống đùa nhưng ngụ ý trong câu nói không chỉ như vậy, nó thâm hiểu buông tay hấn ra mặt thoáng ửng hồng.
- Không nhưng em có thể tự làm được.-nó nói rất nhỏ không biết hấn có nghe thấy không.

Ở ngoài nó không mần ai cả nhưng khi đứng trước mặt hấn nó luôn thấy mình rất bé nhỏ, là không thể phản kháng.

Hấn không nghe mà từ từ cởi áo khoác nó ra. Đứng không ngoài dự đoán, tuy hấn biết nó sẽ ra nông nổi này nhưng không nghĩ lại nặng đến vậy. Máu muốn thấm cả hết bên vai vẫn không ngừng ước đấm khiến tim hấn rất xót, như tự đâm lấy chính mình vậy. Mới mấy tiếng nó chạy loạn khỏi mà một người vẫn bình thường, bây giờ thành ra như vậy. Trong lòng bỗng tức giận nhìn nó không chớp mắt, như hiểu ra điều gì đó nó không dám nhìn ánh mắt đó thật đáng sợ. "Có ai cứu tôi không, lần này phải nói như thế nào đây". Lại phải vận dụng đầu óc hết công suất.

Hấn không nói gì cởi luôn áo nó đang mặc. Lúc này là còn an toàn nhưng tới giờ đang trong phạm vi nguy hiểm đến gần. Lí trí cho nó biết không nên lấy mỡ dâng miệng mèo. Nó nhanh chóng chặn hấn lại thoát ra đứng cách xa hấn.

Nhìn được nét mặt của nó có chút bất bình thường. Biết ngay trong đầu nó đang nghĩ điều gì. Hấn thích thú vì có người sợ đến gần hấn như vậy.

- Lại đây.-hấn bắt đầu nhỏ giọng.
- Không...em biết anh lo cho em, hihi...nhưng em có thể tự làm được.-nó không tiến mà lui xuống một bước.
- Anh bảo lại đây.-rất kiên nhẫn lặp lại.

Đối với sự kiên nhẫn đó nó đứng yên lác đầu. Đợi đến khi hấn cười thì hấn đến gần hơn với nó ép nó vào tường. Ôi nhìn kia cái mặt suy nghĩ lung tung rất thú vị phải không. Có sự phong phú về cảm xúc.

- Em...em...lại đó...anh tránh...tránh ra.-nó lắp bắp khó khăn lắm mới nói được một câu.
- Haz...em đã hết quyền lựa chọn.-hấn phải cười hay khóc trước thái độ dễ thương này.

Cuối cùng hấn chịu không nổi cuối xuống hôn lấy hôn để. Cấn xé môi nó mạnh bạo. Nó chỉ đứng chết chân không nhúc nhích. Thật sự có cảm xúc rất kì lạ. Rất nhẹ nhàng ấm áp. Hấn nhanh chóng dùng lưỡi phá được cửa hàng và xâm nhập vào trong. Tha sức dùng lưỡi trêu ghẹo nó. Tay buông lỏng xuống tới eo thon thả của nó mà siết chặt. Đờn này kiếp này lại khẳng định hấn chỉ yêu nó và chỉ riêng nó thôi.

Hết mức chịu đựng hấn không buông tha, nó đánh mạnh lưng hấn. Nhìn thấy cô bé phải vất vả lấy oxi khiến hấn nhếch miệng cười. Đạo này có vẻ cười nhiều hơn thì phải nhưng với nó.

- Anh hỗn đăng.-nó dùng một tay xô hấn ra. Nhanh chóng thoát ra khỏi người hấn.

Và tiếp tục đứng cách xa mấy mét mới chịu đứng lại nhìn khuôn mặt khó coi của hấn. Nhìn là biết trời sắp bão rồi, có thể nó đã mắng quá lời không, nhưng mà đúng mà nó nói không sai. Sau hấn lại có biện hiện như vậy mầy nhưu chặt hấn đang tức giận sau. Nếu thật là vậy thì biết phải làm sau. "Có ai cứu tôi không?".

(Tyty: ông trời cũng không cứu được chị nên Ánh My phải dùng trí thông minh và suy luận sâu sắc của mình để giải quyết. Tyty tin chị...cả nhà tin chị...(^ ^)...!!)

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Kết Thúc Nghĩa Là Sau?

Cảm thấy mình nói hình như có điều không đúng, đưa ánh mắt nhìn theo hấn bên cạnh đó cũng đứng cách xa hấn hơn. Nó lại sợ hấn sẽ nổi nóng rồi xử đẹp nó cơ.

- Lại đây. - hấn vẫn bình tĩnh nhìn trong hấn còn có chút gì gọi là khoái chí thật lạ.

"Gi" hấn bị bệnh rồi, chắc là vì tình yêu của mình cảm hoá. Nghĩ đến đây nó dừng dừng cười như điên.

- Không... rất nguy hiểm. -dù vậy nhưng cẩn thận thì vẫn tốt hơn.
- Một... - nó đứng yên.

Không phải là không nghe nhưng nó là đang nghĩ có nên không lỡ bản năng đàn ông trong hấn trời dậy thì sau.

- Hai...- hấn đã làm gì đâu mà phải suy nghĩ.

Thôi thì có gì đâu mình có võ không phải sau, đừng thử xem con này cho đi gặp diêm vương sớm.

- Ba... -cơ hội cuối cùng của nó.

Không đợi gì nữa nhanh chân ngồi xuống cạnh hấn. Không để nó suy nghĩ lung tung hấn vạch mạnh áo nó ra, một đường mai rất mới còn cả máu trên vết thương vẫn còn đó. Đúng hấn để ý bình thường nó ít khi mặc áo phủ hết phần cơ thể vậy. Chính xác để che đi vết thương này. Cảnh tượng trước mặt hấn thể rằng sẽ cho kẻ đó nhận đủ những gì gây ra cho nó.

- Anh... định làm gì. -hấn ngơ ngẩn nhìn nó mà không nói gì.

- Là chăm sóc thôi, anh không biết em có phải con gái không nữa?

Câu hỏi của hấn nó cũng từng suy nghĩ qua. Vì giống con trai quá mà nhưng trong lúc này.

- Nè... -nó hơi oán tí hấn

- Như vậy lỡ để lại sẹo thì sau. - hấn gỡ băng trên tay nó ra còn dính vết máu hấn trên đó.

"Mặt kệ" đó là điều nó đang nghĩ trong lòng đơn giản nó không quan trọng về bề ngoài, có ra sau thì nó vẫn là nó thôi không phải sau nhưng nói ra thì.

- Thì anh sẽ bỏ roi em mất. - tựa đầu vai hấn mà mếu.

Tuy nó giả vờ tại sau hấn lại có ý nghĩ đó là thật cơ chứ.

Nó ngồi lại bình thường cho hấn dễ xử lý vết thương

hơn.

- Đồ ngốc. - thật sự rất muốn mắng nó.

- Anh... đồ ngốc. - nó mắng lại.

Nó thút thít cười không gian lúc này rất vui vẻ thoải mái.

Nhìn lại lần nữa hấn không hỏi nó sau, từ lúc nào lại kiêu lời như vậy chứ, vết thương này càng nghĩ càng đau, cả thể xác lẫn tinh thần. Im lặng là cách tốt nhất khi lúc nó gặp bế tắc.

- Đang nghĩ gì. -thấy biểu cảm nó có vẻ khác hơn lúc nãy.

- Anh không muốn biết hôm nay em đã làm gì sau. - hấn sẽ rất muốn biết.

Hấn không trả lời chỉ tỏ ra thái độ hồ hững đơn giản hấn không quan tâm chỉ cần nó an toàn à được.

- Không.... anh chỉ cần em nghe lời anh một điều thôi. Điều này em phải luôn ghi nhớ không được quên nghe rõ không. -hấn muốn biết những bí ẩn của nó và chính miệng nó sẽ nói ra tất cả.

Có thể vì nó đang bị ràng buộc bởi thứ gì đó nên đành chọn cách im lặng để được cuộc sống bình thường.

- Anh nói đi em sẽ khắc sâu trong đầu không bao giờ quên, sẽ không bao giờ.

- Anh mong em phải mạnh mẽ trước nguy hiểm, phải biết tự bảo vệ bản thân mình, tuyệt đối không bị thương. Quan trọng hơn nữa là không được chết trước anh... nhớ đó!

Hấn chỉ mong được như vậy thôi. Ông ta sẽ ra tay nếu như biết được chuyện này, những lúc không bên cạnh nó là những lúc hấn lo sợ nhất, lo sợ một ngày nó sẽ biến mất, trừ khi những lúc này hấn mới an tâm nó không sau, vẫn khoẻ mạnh, vẫn sống tốt.

- Anh là nói gì em nghe mà chả hiểu. - từ lúc nào hấn lại bị oan đến vậy.

- Nghe lời anh. - hấn nhìn nó bằng ánh mắt tha thiết chứa đựng đầy nỗi lo lắng.

Đúng đối với nó có thể bị giết bất cứ lúc nào nếu bị mất một chút cảnh giác. Có lúc tự hỏi tại sau phải thành lập Black Girl... nó cũng tự trả lời là để bảo vệ mọi người và ngay cả bản thân nó. Về sau mới biết rõ ngoài việc bảo vệ còn mang đến nguy hiểm cho tụi nó mà ngay cả nó cũng không biết được mình sẽ bị hại vào ngày nào nữa là khác.

- Em nhớ rồi... anh cũng vậy không được chết trước em biết chưa. - một giọt nước mắt lại rơi.

Gần đây nó linh cảm bất an sợ rằng sắp tới đây sẽ có chuyện không hay xảy ra. Từ lúc đi chơi về Bar có chuyện không hay. Tuy xử lí xong nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó.

- Được rồi... anh băng vết thương lại cho em. - nghe vậy hắn chút ít yên tâm hơn.

- Em có chuyện muốn nói. - linh cảm không sai bây giờ nó sẽ nói cho hắn biết những gì nó giấu.

Nếu như lời Devil nói thì Dask Hero đã biết hết rồi. Từ lúc ở ba nó đã có ý định này lúc này rất thích hợp để nói về việc đó.

- Anh nghe đây. -hắn đang thực hiện bước cuối cùng băng vết thương lại sau khi lau sạch máu và sát trùng cho nó.

- Thật ra em... em là... là.... - hắn đang chờ, nó ngập ngừng và rồi.

Điện thoại hắn lại reo, sau đúng lúc này chứ nó hệt hắn nhìn hắn bất lực.

- Xin lỗi... anh nghe điện thoại chút. - hắn cười hoà

nhìn nó lúc này mắt cười vô cùng.

Nó chỉ gạt đầu nhìn hắn, tại sau ông trời lại không cho nó một chút cơ hội nào, tại sau luôn ngăn cản cảm xúc và ngay cả lời nói mà nó muốn nói. Chỉ sợ rằng đến lúc có cơ hội thì không còn thời gian nữa.

Ngồi tại vị trí đó cạnh nó và bất máy là Gin.....

định ra ngoài cho hắn nghe điện thoại. Thấy có người định chạy loại hắn kéo lại và ôm chặt để nó tự hắn vào lòng hắn. Hắn bất ngờ giật tay nó làm nó giật cả mình ngã vào người hắn. Hắn nhếch môi nhìn nó.

Nếu không nể hắn đang nghe điện thoại thì hắn chết chắc. Nhưng không đành im lặng không nhích. Nó đâu biết được ở trên nó có người đang cười mãn nguyện.

- Bang Dask Hero cho người đến nói là có thứ cần giao tận tay cậu. -Gin báo cho hắn biết.

- Tôi biết rồi. -hắn nhăn nhó đủ kiểu.

Lại là ông ta ông ta muốn gì đây, lần này nếu ông còn không yên phận thì đừng trách tôi. Lời nói của ông ta hắn không muốn nghe và càng không muốn liên quan đến.

Nó nhìn hắn vừa ngắt điện thoại thì mạnh mẽ mà thoát ra nhưng bắt lực hắn siết quá chặt, nhận thấy vật nhỏ của mình bắt đầu động đậy hắn cũng buông hắn ra và băng lại vết thương cho nó sau khi xử lí xong.

- Đồ chết bầm. -nó nhéo mũi hắn oán hận

Thay vào đó hắn không nóng giận đưa nhẹ tay xoa đầu nó như xoa đầu một con thú cưng đang vô cùng bất mãn. Hết ý kiến cảm tưởng của nó tưởng chọc giận được hắn vậy mà còn bị hazzz....thật hạnh phúc quá đi. - Anh bận việc thì cứ đi đi em tự lo cho mình được mà.- hắn đang dán dính miếng băng cố định lại trên tay nó.

- Chỉ khi anh yên tâm về em thì mới có thể làm chuyện khác.

Hắn mãi im lặng một lúc sau đó ghé sát tay nó nói những lời đó. Nếu như vài tháng trước thì nó chỉ im lặng, mặt đỏ hệt lên... Nhưng không nó đã dần quen thuộc với những cử chỉ này.

- Anh đi đi nhanh đi. -nó đẩy hắn ra ngoài cửa đuổi thẳng tay.

Nhưng hắn lại không đi còn quay lại nói nó một câu khiến nó tức điên.

- Nếu như anh không bận việc hắn sẽ thay đồ giúp em, ngoan ngoan ở nhà đó.-nói xong hắn đi ngay một mạch vì chọc tức nó thành công.

Nó cười một nụ cười mãn nguyện, ngày nào cũng được gặp, nói chuyện, ở cùng hắn là một ngày tuyệt đẹp, sức sống của nguyên ngày trong nó. Bây giờ thì đi VSCN thay một bộ đồ khác, xuống tìm chút gì ăn đối chết mất sáng giờ đã ăn gì.

×•×•×•×•×•×•×•

Nó vừa bước xuống nhỏ với cô nhìn như sinh vật lạ vậy, ánh mắt này nó nhìn lại một lượt người mình mới thay đồ xong không lẽ nào bị dính gì sau.

- Có thôi ngay không. -nó cúi.

Sau một lúc quan sát mọi thứ vẫn bình thường mà chả có gì lạ hết nó càng khó coi hơn.

- Không sau chứ. -nhỏ lo cho nó.

Nó mặt cái áo thun màu trắng kết hợp chiếc quần jean đen, trong nó có sức sống hơn lúc vừa về tới nhà. Có thể hẳn đã biết nó bị thương nên nó chả cần giấu làm gì đỡ cực thân. Bây giờ nó chỉ muốn nói hết tất cả giữ trong lòng mãi không phải là cách tốt nhất.

- Bình thường.-đi thẳng vào bếp rót ly sữa tươi sẵn tiện mở tủ lạnh cầm trên tay thêm quả táo mà cắn vờ nó.

Hôm nay tụi hẳn chất có chuyện gì đi rất gấp thì phải, cơ hội rất tốt để tụi nó nói chuyện với nhau, một cuộc nói chuyện mà tụi nó nghĩ rất cần thiết.

- My chuyện hôm qua ở Bar mày có thể nói rõ được không. -nhỏ bắt bình lên tiếng.

- Được... Duyên lên phòng lấy đùm tao lop-top, bây giờ chất có kết quả rồi.-cô không hiểu gì cả nhưng nghe nó đi lấy.

- Riết rồi tao không hiểu nổi mày. -nhỏ nhăn mặt không đồng tình cách nghĩ của nó chút nào.

Đến khi chiếc lop-top được nằm yên vị trên bàn nó mới khởi động máy. Nhỏ với cô chỉ yên lặng quan sát cử chỉ của nó. Sau một lúc trên màn hình hiện lên một chấm đỏ thu hút tầm mắt của tất cả. Nó nhếch môi khinh bỉ ông ta cho dù có mạnh đến cỡ nào cũng có lúc sơ hở, chính vì một chút sơ hở đó sẽ không lâu nữa ông ta phải chết.

- Mày... Thật không tầm thường. -nhỏ phải tán thưởng nó trước.

- Nhưng mạng ông ta đổi lấy số vũ khí mới chế tạo xong thật uổng phí. -cô cũng hơi tiếc xịu.

Đúng thật bạn thân nó cũng nghĩ như vậy nên nó đặt biệt dựng một hiện trường.

- Toàn bộ đều là giả. -nó thần nhiên trả lời.

- Gì... Đừng lừa tao không phải trước lúc chúng ta đến họ đã kiểm tra trước nếu là hàng giả không lẽ Devil không nhận ra sau. - nhỏ phán đoán rất đúng.

Chính nó cũng suy nghĩ như vậy.

- Tao đã tráo nó lúc họ không chú ý, hàng thật tao chỉ đặt cách đó không xa, do không có thời gian nhiều nếu họ tỉnh ý sẽ nhận ra ngay... Nhưng không như vậy.-nó nói.

Cô nghĩ lại lúc đó đúng là nó có chút bất thường luôn dùng lời khích đối phương, không cho đối phương lơ là hướng khác thì ra là để tráo hàng. Do Devil vì nó nên mất tập trung chính đây là cơ hội. Nó cũng dự tính nếu không thành công thì phản công thôi. Nhưng ngoài dự tính mọi chuyện làm nó rất hài lòng nên cứ thuận nước đẩy thuyền thôi.

- Tụi hẳn chất có chuyện gì đó chất không về sớm. -nhỏ nghĩ là vậy.

- My... Hay là. -cô đang nghĩ.

-Tối nay hành động.-nó từ tốn cắn vờ quả táo.

Nhỏ và cô hết sức hứng thú, cơ hội phục thù tới rồi, tới lúc tụi nó trả đủ cho thằng Devil ngày hôm qua đã nhẫn nhịn đủ rồi kể cả máu của nó.

Dự tính xong nó bảo gọi điện cho BT5 chuẩn bị thật tốt, có hai trường hợp xảy ra nếu chưa bị phát hiện thì ông ta không còn thời gian sống bao lâu nữa, còn ngược lại hẳn một cái bẫy đang chờ tụi nó. Nó đã không muốn nhắc tới đã từng muốn tha thứ nhưng ông ta lại không buông tay thì bắt buộc nó phải ra tay. Loại người coi trời bằng vung thì sớm muộn gì cũng nhận hậu quả thích đáng.

..... Ở một nơi khác√.....

Tụi hẳn bước vào PNK đã thấy vài người hẳn chỉ muốn giết ngay lập tức nhưng hôm nay thì khác. Mọi việc hẳn không biết có chuyện gì cấp bách hẳn chưa biết hết.

- Người Dask Hero muốn giao một thứ nhất định phải giao tận tay cậu. -Gin nói chỉ vậy thôi họ làm um sùm đành phải gọi cậu phong đến giải quyết.

Hắn nhìn một lược hai thằng nhảy ranh không biết sống chết là gì rồi bước thẳng vào trong vô tư ngồi xuống.

- Ông chủ muốn đưa thứ này cho cậu chủ. -đúng sự cung kính mà trước khi đi Devil đã dặn rất kĩ.

Hắn chỉ im lặng nhìn đủ làm cho không khí trùng xuống thật khó thở.

- Hai người mới vào sao chất không biết luật rồi. -cậu nói có vẻ bí ẩn.

- Vâng... Không biết. -vẫn còn tỉnh táo kịp trả lời câu hỏi.

Anh chỉ im lặng lắc đầu ông ta thà để người ngoài chứ không phải người trong bang đúng cao tay.

- Vậy chúng tôi về trước. -tên còn lại nhìn tui hấn không thể không kiên nhẫn.

Nếu ở lâu sợ rằng không có mạng để về. Nhìn cách hấn chỉ ngồi đó không nói lời nào toả ra sát khí mặt kệ hai người bạn làm gì thì làm đủ để hiểu phần nào cậu chủ của họ.

- Khoan đã hai người phải nghe luật cái chứ rồi về cũng không muộn.

Cảm giác được nguy hiểm nhưng không thể từ chối mà chôn chân tại chỗ.

- Luật là người của Dask Hero nếu bước chân vào Bar thì trở về chỉ với cái xác và không có hồn.-anh vừa dứt câu nói.

Hai viên đạn nhắm thẳng vào đầu hai tên kia cũng kịp bắn ra, một phát chí mạng không nói được lời nào ngay cả một lời tha mạng cũng chưa kịp nói.

- Thật đáng uổng phí. -cậu lắc đầu ngao ngán nhìn cũng có tổ chất mà lại ngắn số.

Nãy giờ hấn vẫn ngồi đó nhìn lá thư màu trắng để trên bàn. Với dòng chữ "Gửi cháu ông" mà hấn muốn xé ngay vứt vào sọt rác, vậy mà rảnh thời gian tới đây vì việc vô bổ này.

Không để hấn có cơ hội cậu giật ngay lá thư mở ra đọc.

- Mày thật nóng để xem ông ta muốn nói gì cái đã rồi xé cũng chưa muộn. -cậu nhìn hấn có vẻ không hài lòng.

Nội dung bức thư "Ông đoán là cháu sẽ xé nó nếu thật là vậy thì ông thật đáng tiếc vì cháu không biết được những điều mà ông định nói. Ta biết cháu đang yêu một cô gái chính ta cũng biết cô gái đó là ai. Cũng giống như con bé lúc trước ta không muốn con vướn vào chuyện tình cảm rồi vì chính nó mà từ bỏ bản thân mình. Ta vẫn sẽ ngăn cản nếu cháu cứ cương quyết yêu con bé. Ta không phải quá ác nhưng giúp ích cho con ta phải làm. Mọi thứ xảy ra xung quanh con ta điều biết hết. Con đừng nghĩ sẽ tự bảo vệ con bé, con không thể ở cạnh con bé suốt được. Ta chỉ cần một phút con sơ hở thì con bé sẽ mất mạng ngay. Nếu con muốn cứu mạng con bé thì hãy kết thúc tất cả ngay. Con không chống lại ta đâu nên hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi. Ta sẽ lấy mạng con bé kể cả những người xung quanh nó. Để cho nó biết nếu chấp nhận ở bên cạnh con thì mọi thứ xung quanh nó sẽ kết thúc.

Dù ta có làm chuyện gì thì con vẫn là cháu của ông. Ta chỉ mong có một ngày con sẽ hiểu được những gì ta làm chỉ muốn tốt cho con thôi. BẢO TRỌNG".

Kết thúc bức thư cũng là lúc hấn đập bẻ chai rượu mặt đỏ bừng vì bức tức giận. Ông nghĩ ông là ai vậy hả. Ông là ai mà dám uy hiếp tôi. Đối với biểu hiện này của hấn thì cậu và anh đã lường trước được. Ngoài việc an ủi bạn mình cậu cũng không biết làm gì khác hơn. Chỉ trách ông ta hết sức nguy hiểm ngay cả tui hấn cũng phải dè chừng. Nhưng cũng thật quá tàn nhẫn với hấn kết thúc ông ta nếu nói kết thúc hấn không hiểu. Không hiểu gì cả ông ta là đang dồn nó vào đường cùng rồi chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Dự Uống Thuốc (@~@)

Thật tệ hại lần trước cũng chính ông ta mà cô gái mà Phong yêu quý nhất phải bỏ đi. Lần này thì sau ông ta định không cho cậu ấy lấy vợ luôn sau. Nhưng hình như ông ta hiểu rất rõ về hấn và nó thì phải, nếu thật như vậy chỉ có một khả năng.

- Phong mày bị ông ta theo dõi.-cậu nghĩ là vậy.

- Nhưng tại sau chúng ta không biết được điều đó.-tui hấn có giác quan thứ sáu linh hoạt trong mọi điều kiện khó để ai theo dõi được tui hấn.

Chỉ có một trường hợp người lần này ông ta phải đi cùng thật tài năng đi.

Không khí thật căng thẳng, mọi người đều trong trạng thái bất an. Riêng hấn sau khi ầm ỉ một trận thì ngồi im lặng suy nghĩ điều gì đó.

Bất hấn rời xa nó thì hấn không làm được, nhưng nếu ông ta không buông tha thì phải biết làm thế nào, hấn sợ nó sẽ gặp nguy hiểm. Hấn biết tính cách của nó rất tự lập không bao giờ nghe lời ai. Nếu bắt nó suốt ngày phải ở nhà đó là một chuyện không thể nào.

- Về.-hấn đứng dậy đi ra xe như không chuyện gì xảy ra.

Nhưng cậu với anh biết trong thâm tâm hấn rất rối bời. Khi ông ta biết quá nhiều về nó thì nguy hiểm đến với nó càng nhanh hơn. Nếu trường hợp nó xảy ra chuyện gì chắc chắn ông ta sẽ sống không yên như bây giờ.

.....

Mọi chuyện ở nhà vẫn như vậy, khi cô với nhỏ đang tắt bếp trong bếp thì nó đang dẫn Sura thú cưng của cô khi cô ở đây, thiết ra lúc đầu cô với nó chẳng ưa gì nhau nhưng dần dần cô hiểu ý nó và bây giờ cô xem nó như thú cưng. Cô dẫn nó ra phía vườn dạo một vòng. Ngồi xuống thăm cỏ Sura biết cũng nhanh nhẹn nằm bên cạnh chân nó. Vuốt từng sợi lông Sura mà cô cảm giác thích thú chúng rất mượt, Sura còn được ân ái giao cho một người chịu trách nhiệm chăm sóc hay tắm cho nó, đến giờ thì người đó lại tới. Từ lúc cô đến đây thì người làm việc đó có vẻ rảnh rang hơn, hôm nào mà nó chặn cho Sura ăn, còn chơi đùa cùng nó, tuy nó là một con vật nhưng cô cảm giác rất thoải mái khi nói chuyện với Sura vì cô biết Sura là một con chó thông minh có thể hiểu được tất những gì nó nói.

- Sura đừng nghịch nữa lại đây tao cho mày ăn.-nó đưa tay đón nhận Sura đang chạy nhanh tới khi nghe nó gọi.

- Gâu...gâu...-vừa chạy vừa phát ra tiếng sủa nghe vui tai.

- Ăn đi mau lớn rồi tao kiếm bạn gái cho mày chịu không.-nó nói đầy ẩn ý.

Không biết Sura hiểu không mà nó có vẻ ngoác đuôi mảnh liệt như đồng tình ý kiến của nó.

- Định dụ dỗ Sura nhà anh ak, anh có nói cho nó cưới vợ sau.-hắn từ xa đi tới giọng nói uy nghiêm khiến con vật nhỏ bé khẽ giật mình quay phắt lại, riêng nó không chú tâm mấy mà cứ nhìn cứ chỉ Sura đáng yêu hết sức.

Hắn thấy nó không quan tâm hắn mà lại quan tâm Sura liền cảm thấy ghen tị.

Nó biết hắn đang què nên im lặng không nói gì ai ngờ hắn ngồi xuống siết chặt eo nó về phía mình. Có chút bất ngờ nhưng cũng thuận theo ý tựa đầu vai hắn.

Thấy người con gái của mình phối hợp rất ăn ý hắn không khỏi tự mãn một chút. Riêng chuyện ông ta nghĩ lại cũng có chút đau đầu khẽ thở một hơi dài.

- Anh một sau.-nó thấy hắn có vẻ bất ổn một chút thoáng một cái.

- Có một chút.-hắn ôm chầm lấy nó.

Dù cho chuyện gì xảy ra hắn chỉ muốn như vậy ở đây cùng cạnh nó, được nó quan tâm như vậy đã đủ lắm rồi.

Hắn từ khi xảy ra chuyện của gia đình thì biến đổi hoàn toàn thành con người khác, lạnh lùng cố chấp, bảo thủ cũng có chút tự lập. Ông ta cho hắn tất cả, tiền tài danh vọng ngay cả sức ảnh hưởng của mình với người khác, đủ tất cả mọi thứ nhưng ông ta không biết hắn thực chất không cần điều đó. Hắn chỉ cần một cuộc sống yên bình, ngày ngày cùng người mình yêu tận hưởng cuộc sống hạnh phúc, như vậy đã đủ lắm rồi.

- Anh chờ chút để em đi pha cho anh tách cà phê.-nó ngồi dậy.

- Không cần ở đây cùng với anh.-hắn kéo nó về phía mình.

Lỡ như hắn chỉ muốn nói lời như hắn và nó không được ở cạnh nhau nữa thì giây phút này không phải rất quý giá sau. Nó không hiểu gì cả từ lúc hắn về tới giờ biểu hiện rất kì lạ. Không biết tại sao nó lại muốn.

- Chút...-nó choàng lấy cổ hắn hôn nụ hôn lên mặt hắn, da mặt lạnh ngắt đã được sưởi ấm từ khuôn miệng xinh xắn của nó.

Hắn bất ngờ có chút đột ngột, biết là nó cố ý cho hắn vui lên nên cũng vì vậy phối hợp một nụ hôn nồng cháy nữa in trên môi nó, hai người phối hợp rất ăn ý cho đến khi mặt nó hồng lên hắn cần nhẹ môi nó thả nó ra, lực không mạnh nên không đến nỗi bật máu.

- Anh...-tính định trêu hắn mà ai ngờ thua thê thảm.

- Là do em khiêu khích anh trước.-hắn cười nụ cười sự hạnh phúc bên cạnh người mình yêu nhất đó cũng là nụ cười đẹp rất làm tim nó đập nhanh.

- Ồ.....em....em....vào nhà....trước.-bị hắn bắt quả tang bị nhìn trộm làm nó nói lắp bắp không chữ nào ra chữ nào.

- Anh đã cho em đi, anh là của em, em muốn nhìn sau cũng được.-lại lần nữa ôm lấy nó để nó tựa đầu vào vai mình.

Câu nói này của hắn đã làm nó tan chảy, đúng là tình yêu có thể làm rất nhiều thứ mà không ai có thể tưởng tượng được, khi con người ta đã rơi vào lưới tình thì chỉ biết bất chấp mà yêu mù quáng.

- Em yêu anh rất nhiều.-bắt trước hắn nói khẽ vào tai hắn xong dùng hai tay ôm chầm lấy hắn.

Không biết sau nó lại yêu người đàn ông này, một người đàn ông cao cao tại thượng. Được nhiều người ngưỡng mộ ước đến, có lúc nó cũng phải ghen tị với hắn. Đi đến đâu cũng được rất nhiều cô gái bắt tim khiến nó khó chịu. Nhưng bù lại nó biết hắn rất thương nó thương vô cùng nữa là khác nên nó rất yên tâm.

- Em có chuyện muốn nói với anh.-lại là chuyện đó.

- Chuyện hôm trước.-hắn hỏi.

- Đúng...-nó trả lời ngay.

- Em nói đi anh tận tình nghe lấy.-hắn vẫn còn đùa giỡn.

Nó phải nói thôi đã mấy lần bị ngăn cản thì lần này sẽ không như vậy.

- Mỹ ơi mau vào ăn xong hết rồi.-nhỏ hối thúc nó.

Ngoài này nó một lần nữa bị hụt hẫng một lần lại một lần.

- Em nói đi.-hắn vẫn muốn nghe.

- Đi ăn thôi.-nó nắm tay hắn kéo ngay đi.

Không phải nó đang ở chung với hắn sau, còn rất nhiều lúc thích hợp để nói ra chuyện này với lại lúc này cũng rất yên ổn nên nó an tâm

Ngồi trên bàn ăn mà nó nhỏ với cô rất không yên. Không phải tại hắn về trễ sau như vậy thì còn gì là kế hoạch dự định. Không lẽ phải dời thời gian cũng không được nếu chậm trễ thì khả năng Dask Hero sẽ phát hiện mất. Nhưng tình hình bây giờ không thể ra ngoài biết làm sau được.

Sau một lúc đầu mất thì cũng có kế hoạch nhưng thật hiện được hay không mới là một chuyện khác, nó thì nghĩ khác là có thể làm được.

- Em bị sau vậy.-cậu sờ trán nhỏ nhiệt độ bình thường sau cô ấy cứ nhăn nhó miết vậy.

- Không em hơi đau bụng thôi.-nhỏ vờ nói vậy.

- Vậy để lát ăn xong anh lấy thuốc cho em uống nhưng có đau lắm không.-cậu có vẻ buông thả nhìn nhỏ xem có ổn không.

- Không sau lát em uống thuốc là hết anh ăn tiếp đi.-nhỏ đứng dậy đi vào phòng.

Thấy nhỏ đi vào phòng cô đứng dậy định đi theo bị anh kéo tay lại.

- Đi đâu vậy.-anh nhăn nhó cô có ăn gì đâu mới ăn chút định đi đâu.

- Em vào xem Kiều có ổn không cái đã, nó cũng ít khi bị đau bụng lắm.-cô nói.

- Vậy để tôi đi với cô.-cậu đứng dậy vì nghe cô nói cậu không yên lòng.

- Không...có tôi đây sẽ không sau, có gì thì phụ nữ cũng dễ nói chuyện hơn.-cô bước đi.

Nó khẽ cười cái gì phụ nữ dễ nói chuyện, không phải ả ý nói nhỏ bị chị dâu ghé thăm sau. Nếu nhỏ biết cô nói vậy thì đã xử cô trợn ra trò rồi.

- Em không đi luôn sau.-hắn thấy hai cô bạn của nó đi nên cũng tiện hỏi thôi.

- Không đi làm gì có Duyên rồi, anh ăn nhiều vào.-nó gấp đồ ăn cho hắn rồi cặm cùi ăn phần ăn của mình.

Hắn vui sướng nhìn nó ôn nhu. Có cậu với anh rất khó chịu phải chứng kiến cảnh này, hai người ăn nhanh rồi buông thả. Ở lại đây lâu chỉ có tức mà chết mất, đúng là chăm sóc một cách thoái hoá. Nói vậy thôi nhưng vì cậu với anh thấy cảnh này có chút khó chịu vì cô với nhỏ không được như nó ấy mà.

Ăn xong hắn giúp nó dọn sạch bàn ăn, xong phụ nó rửa cả chén bát. Kết quả hắn làm vỡ một đống bát nhìn cảnh tượng này nó chỉ biết lắc đầu, còn hắn cứ như dùng vẻ mặt ăn năn nhìn nó, biết vậy lúc đầu nó đã không cho hắn vào bếp đâu, không cho đụng vào nữa là.

....

Khi cô lấy được thứ mình cần cũng đi về phòng mình. Nhỏ thì cứ nằm đó nghĩ cách chu toàn nhất.

Cậu bước vào phòng trên tay còn cầm theo cái lop-top, nhỏ ngo ngác nhìn cậu.

- Anh đi đâu vậy.-nhỏ thấy lạ còn định qua phòng cậu nhưng cậu đã tự xa vào lưới

- Tối nay anh sẽ ở đây canh chừng em.-cậu cẩn thận ngồi xuống cạnh nó.

Nhìn qua nhỏ một lượt thấy rất bình thường mới yên tâm mà làm việc trên máy tính. Cậu đứng còn một số việc nhưng vì lo cho nhỏ nên lúi lét qua phòng nhỏ làm.

- Anh bận thì cứ làm đi em ổn mà.-nhỏ nói.

- Em là gì của anh.-cậu hỏi.
- Thì....-nhỏ nghĩ lại là gì nhỉ quên rồi.
- Là vợ nên anh phải chăm sóc em hiểu không.-ngay cả chuyện này mà nhỏ cũng quên được tiện thể cậu nhấn mạnh thêm thôi.
- Em biết rồi chờ em một chút.-thực hiện thôi.
- Đi đâu.-cậu không thừa hỏi một tiếng.
- Uống nước.-nhỏ nói cũng bước đi.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy nhỏ vào cậu định đi xem nhỏ đang làm gì thì cửa bật mở trên tay nhỏ là một ly cam vắt nhỏ mới làm xong.

- Anh uống đi.-nhỏ đưa cho cậu.

Thuận tay cậu nhận lấy mà cậu cũng không ưng ý cho lắm.

- Một thì em nằm nghỉ chuyện này anh tự làm được mà.-cậu đứng dậy cẩn thận đưa nó trở về giường.

Nhỏ chỉ giả đau bụng một chút thôi mà cậu làm như là bị bệnh nặng lắm vậy, làm vậy nhỏ cảm giác thương cậu hơn, thương rất nhiều.

- Em không sau anh uống đi là em tự làm đó.-nhỏ tự miễn một chút.

Cho dù ly nước cam này có một thứ gia vị không bình thường nhưng cũng là do nhỏ tự mình pha chế chứ bộ lúc này còn đựng mặt cô trong bếp. Còn nó bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết.

Không ngoài dự đoán cậu dần ngất thuốc rồi. Không nói được gì ngủ mất dép. Cô cẩn thận cho cậu tư thế thoải mái còn đắp chăn cẩn thận cho cậu nữa rồi mới cẩn thận bước đi chuẩn bị mọi thứ.

....

Cô cũng như vậy pha cho anh ly nước cam rồi đem lên phòng cho anh nhưng vừa vào phòng cảnh tượng khiến cô không thể tin nổi.

Anh vừa mới tắm xong ngay cả tóc còn chưa lau kịp vẫn đẫm hơi ướt. Thân hình thì thật hoàn mỹ mũi nào ra mũi này rất đầy đặn là khác. Nhưng anh vẫn chưa mặc quần áo duy nhất chỉ quần cái khăn phủ dưới nên phần nào cần lộ thì lộ ra hết tất tần tật. Điều này khiến cô vừa bước vào thì mọi thứ đang diễn ra.

- Aaaaaa...-Định quay đầu bỏ chạy thì có một bàn tay ai đó kéo cô lại.
- Anh biến thái buông em ra.-cô ra sức dẩy dựa nhưng với hai tay che lấy che để khuôn mặt mình thì có gì đâu mà chống trả.
- Là sau.-anh tuy hiểu nhưng vẫn muốn hỏi lại một chút.
- Sau anh tắm xong mà không mặc đồ.-nhỏ vẫn kiên quyết che mặt lại.

Anh cười không nhanh không chậm cúi xuống hôn lấy hôn để cô làm cô thoáng đỏ mặt. Mọi chuyện đi ngoài dự tính. Cô nghĩ có nên đánh cho hấn một trận không, nụ hôn đầu của cô bị cướp mất rồi.

- Thấy sau.-anh hỏi khi vừa thoát khỏi chiếc môi nhỏ nhấn xinh xắn kia.
- Đồ chết bầm đồ lợi dụng người khác.-cô vẫn chưa chịu buông hai tay đang che mắt mình lại.
- Đừng trách anh là tại em vào mà không chịu gõ cửa tự ý xông vào không phải sau.-anh nói như đúng rồi đổ hết tội cho cô.
- Nhưng...-cô định nói gì đó như nghĩ lại đúng là cô không gõ cửa nhưng mà cũng không đúng là tại anh tắm xong không chịu mặc quần áo chứ bộ.

Sau một lúc lâu không thấy động tĩnh gì cả cô mới mở dần bật mắt ra thì thấy anh đứng sát kế bên mình. Định la lớn lên nhưng nhìn lại anh mặt quần áo chỉnh tề rồi nên thôi. Chiếc áo thun kết hợp với quần jean ngắn tôn lên vẻ đẹp hút hồn của anh tuy còn thua hấn nhưng cũng không kém cạnh chút nào.

- Anh đứng đồ lừa đảo.-cô liếc nhìn anh xong đi về phía bàn đặt ly xuống.

Anh thấy ly nước cam tự nhiên cũng muốn uống đành nhờ vả thôi.

- Duyên em đi pha dùm anh ly với, anh cũng muốn uống.-anh nhìn cô nhờ vả khiến coi không khỏi mở cờ trong bụng.

Cá tự chui vào lưới ngu gì mà không bắt.

- Vậy anh uống ly này đi em chưa uống đâu, để em đi pha ly khác.-cô cười xong cũng đi ra ngoài.

Anh nhìn cô khó hiểu, để nghe lời đến vậy sau theo anh nhớ là cô làm biến lắm cơ mà sau hôm nay siêng năng hiếm thấy vậy. Mà mặt kệ đi miễn sau có nước cam do chính tay cô pha thì anh uống thôi ngại gì không uống.

....

Nó thì cứ thông thả đi pha cho hắn một tácg cà phê đen chính hiệu, nó biết hắn cũng hay thích uống cà phê nên pha thôi.

Vừa vào phòng thấy hắn đang chăm chú vào chiếc lop-top để trên bàn. Khuôn mặt không chút tí vết, có lút cũng hơi nhăn nhó khi suy nghĩ vấn đề gì đó. Nhìn hắn rất tập trung nên nó cũng yên vị ngồi ngắm hắn, lâu lâu mới thấy ngu gì không nhìn. Người ta thường nói khi người đàn ông nào tập trung vào một vấn đề gì đó, thì lúc đó chính là lúc tuyệt hảo nhất mà hiếm ai thấy được. Nhưng đối với Nhật Phong thì cảnh tượng này đã đạt tới đỉnh điểm thật có sức hút người khác nha.

- Em...nhìn đủ chưa.-hắn đã cảm nhận được từ lúc nó bước vào và cảnh tượng bị nhìn chăm chăm như bức tượng khiến hắn khẽ nhăn mày.

Người nào đó đã dùng ánh mắt của mình làm hắn mất tập trung, hắn lên tiếng những ngón tay cũng dừng lại nhìn nó.

- Không...ai nhìn anh khi nào.-có cảm ly nhìn chăm chăm là do thẹn hoá ak mà.

Hắn nhìn nó xong nhìn thứ nó đang cầm, không nhanh không chậm cầm ngay ly cà phê uống lấy. Quá nhanh nó không kịp nói gì cả là không kịp ngăn cản, không đúng ly này sau thì cũng là cho hắn uống thì tại sau phải cản.

- Ô...-nó trơ mắt nhìn.

- Sau không phải cho anh hà.-hắn nhìn nó không mấy nghi ngờ.

- Không...cho anh...ờ...thì...tại...nó...là....ờ..không.-không câu không chữ khiến hắn bật cười lắc đầu.

Dù sau cũng pha cho hắn cần gì phải dài vòng vậy, hắn định quay trở lại bàn làm việc. Lâu quá không nhìn tới nên hồ sơ chất thành núi rồi, không nhanh giải quyết thì có ngệt thờ mà chết.

- Anh nằm nghỉ chút đi, làm từ chiều đến giờ rồi.-nó kéo tay hắn lại.

- Được thôi...nhưng.-chưa kịp gì cả hắn kéo nó nằm kế mình ôm chặt.

- Anh...-nó đâm mạnh vào lưng hắn. Mà đối với sức lực yếu như thế này thì làm gì được hắn.

- Nằm im.-thật không định nghỉ nhưng nó nói thiệt là cũng có chút mệt và muốn ngủ một chút.

Nó nhìn hắn im lặng nằm đó nhìn hắn. Người con trai này phải làm sau đây, em phải làm đau đây. Nó cố ý cho hắn nghỉ ngơi chỉ khi hắn đã ngủ rồi vẫn có tư thế thoải mái một chút khi nằm trên giường.

_____ nửa tiếng sau....

Nó gỡ nhẹ tay hắn bước xuống giường. Đáp vội chần lên người hắn cảm thận từng chút một, để hắn có thể ngủ được một giấc ngon. Nhìn hắn ngủ như vậy đột nhiên nước mắt nó cứ thế chảy ra. Nó còn ngồi cạnh giường nhìn hắn một lúc.

- Em xin lỗi, không phải em không cho anh biết, nhưng em nghĩ chuyện này em tự giải quyết, em không muốn anh phải lo cho em, em đã định sẽ không trả thù nhưng vì ông ta đã lấy đi của em quá nhiều, em phải có nhiệm vụ lấy lại tất cả. Anh ngủ đi chỉ một lúc thôi, khi anh thức dậy em sẽ nằm bên cạnh anh rồi, ngủ ngon.-nó cẩn thận đặt trán hắn nụ hôn từ từ bước ra khỏi phòng làm việc mình cần làm.

....

Tại nó bước thẳng ra phía xe, trên xe nó đã chuẩn bị một số thứ cần thiết, trước tiên là ba chiếc đồng hồ, thứ hai là ba khẩu súng, thứ ba là ba thanh kiếm ngắn để phòng trường hợp bất trắc xảy ra thì cũng kịp trở tay.

Chiếc xe phóng như bay trên con đường dài. Do đây là chuyện riêng nên chỉ có tại nó và BT5 tham gia vụ lần này. Một sống hai chết hoặc cả hai cùng chết.

- Êk này tao cho ông phong uống một viên.-nhỏ nói có chút không nhẫn tâm

- Tao cũng vậy nhiều quá không tốt cho sức khoẻ.-cô chăm chú lau nhẹ khẩu súng trên tay mình.

Đây là một loại thuốc cực mê nếu chỉ một viên có thể ngủ gần cả ngày đó, giấc ngủ rất sâu đảm bảo không thức giữa chừng. Là nhỏ mới nhập về vài hôm trước để phòng ngừa mà.

- My mảy thì sau.-nhỏ hỏi vì thấy nó không nói gì cả.
- Hai viên.-nó bình thân mà nói.
- Gì.-dù nó không thấy nhưng cũng biết biểu cảm hai đứa này là gì cực kì khó coi.

Nó biết chứ, nó biết là không đúng, nhưng Nam có từng nói là hấn miễn nhiễm với thuốc ngủ, nó có chút lo nên cho hai viên đảm bảo an toàn cả hấn và nó. Nếu hấn tỉnh lại thì nó cũng không biết phải giải thích thế nào.

- Có mạnh quá không.-cô nghĩ hai viên nếu một người cũng mất gần hai ngày mới tỉnh như vậy sẽ bị nghi ngờ mất.
- Không.-nó trả lời chỉ sợ hấn tỉnh không kịp lúc nó về thôi.

Nhỏ với cô tuy kinh hãi một phen nhưng không nói gì, nếu nó đã làm thì nó đã suy nghĩ rất kĩ, tất nhiên nó đã làm thì chỉ có lợi chứ không có hại gì cả. Hiểu vậy nhỏ và cô cứ im lặng. Chiếc xe phóng nhanh trên con đường. Do đây là ban đêm nên ít xe qua lại nếu không đã xảy ray tai nạn vì tay lái quá cừ của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Lạnh Lùng, Tôi Sẽ Mãi Mãi Bên Cạnh Em!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.